陳朋鳥 導演作品

识妆不识丁

LOVE IS MORE THAN A WORD

Century 世纪鲲鹏
先看
腾程映画 PENGCHENGMOTION

Table of Contents

Mục lục
Chương 1: Tân Quan Thượng Nhậm [1]
Chương 2: Tân Quan Thượng Nhậm [2]
Chương 3: Tân Quan Thượng Nhậm [3]
Chương 4: Tân Quan Thượng Nhậm [4]
Chương 5: Tân Quan Thượng Nhậm [5]
Chương 6: Tân Quan Thượng Nhậm [6]
Chương 7: Tân Quan Thượng Nhậm [7]
Chương 8: Tân Quan Thượng Nhậm [8]
Chương 9: Tân Quan Thượng Nhậm [9]
Chương 10: Danh Sư Cao Đồ [1]
Chương 11: Danh Sư Cao Đồ [2]
Chương 12: Danh Sư Cao Đồ [3]
Chương 13: Danh Sư Cao Đồ [4]
Chương 14: Danh Sư Cao Đồ [5]
Chương 15: Danh Sư Cao Đồ [6]
Chương 16: Danh Sư Cao Đồ [7]
Chương 17: Danh Sư Cao Đồ [8]
Chương 18: Danh Sư Cao Đồ [9]
Chương 19: Họa Bất Đan Hành [1]
Chương 20: Họa Bất Đan Hành [2]
Chương 21: Họa Bất Đan Hành [3]
Chương 22: Họa Bất Đan Hành [4]
Chương 23: Họa Bất Đan Hành [5]
Chương 24: Họa Bất Đan Hành [6]
Chương 25: Họa Bất Đan Hành [7]
Chương 26: Họa Bất Đan Hành [8]
Chương 27: Họa Bất Đan Hành [9]

https://thuviensach.vn

Chương 28: Châm Phong Tương Đối [1]
Chương 29: Châm Phong Tương Đối [2]
Chương 30: Châm Phong Tương Đối [3]
Chương 31: Châm Phong Tương Đối [4]
Chương 32: Châm Phong Tương Đối [5]
Chương 33: Châm Phong Tương Đối [6]
Chương 34: Châm Phong Tương Đối [7]
Chương 35: Châm Phong Tương Đối [8]
Chương 36: Châm Phong Tương Đối [9]
Chương 37: Thiên Ti Vạn Lũ [1]
Chương 38: Thiên Ti Vạn Lũ [2]
Chương 39: Thiên Ti Vạn Lũ [3]
Chương 40: Thiên Ti Vạn Lũ [4]
Chương 41: Thiên Ti Vạn Lũ [5]
Chương 42: Thiên Ti Vạn Lũ [6]
Chương 43: Thiên Ti Vạn Lũ [7]
Chương 44: Thiên Ti Vạn Lũ [8]
Chương 45: Thiên Ti Vạn Lũ [9]
Chương 46: Cư Tâm Phả Trắc [1]
Chương 47: Cư Tâm Phả Trắc [2]
Chương 48: Cư Tâm Phả Trắc [3]
Chương 49: Cư Tâm Phả Trắc [4]
Chương 50: Cư Tâm Phả Trắc [5]
Chương 51: Cư Tâm Phả Trắc [6]
Chương 52: Cư Tâm Phả Trắc [7]
Chương 53: Cư Tâm Phả Trắc [8]
Chương 54: Cư Tâm Phả Trắc [9]
Chương 55: Lai Giả Bất Thiện [1]
Chương 56: Lai Giả Bất Thiện [2]
Chương 57: Lai Giả Bất Thiện [3]
Chương 58: Lai Giả Bất Thiện [4]
Chương 59: Lai Giả Bất Thiện [5]

https://thuviensach.vn

Chương 60: Lai Giả Bất Thiện [6]
Chương 61: Lai Giả Bất Thiện [7]
Chương 62: Lai Giả Bất Thiện [8]
Chương 63: Lai Giả Bất Thiện [9]
Chương 64: Tân Cừu Cựu Hận [1]
Chương 65: Tân Cừu Cựu Hận [2]
Chương 66: Tân Cừu Cựu Hận [3]
Chương 67: Tân Cừu Cựu Hận [4]
Chương 68: Tân Cừu Cựu Hận [5]
Chương 69: Tân Cừu Cựu Hận [6]
Chương 70: Tân Cừu Cựu Hận [7]
Chương 71: Tân Cừu Cựu Hận [8]
Chương 72: Tân Cừu Cựu Hận [9]
Chương 73: Tiên Phát Chế Nhân [1]
Chương 74: Tiên Phát Chế Nhân [2]
Chương 75: Tiên Phát Chế Nhân [3]
Chương 76: Tiên Phát Chế Nhân [4]
Chương 77: Tiên Phát Chế Nhân [5]
Chương 78: Tiên Phát Chế Nhân [6]
Chương 79: Tiên Phát Chế Nhân [7]
Chương 80: Tiên Phát Chế Nhân [8]
Chương 81: Tiên Phát Chế Nhân [9]
Chương 82: Hậu Phát Tiên Chí [1]
Chương 83: Hậu Phát Tiên Chí [2]
Chương 84: Hậu Phát Tiên Chí [3]
Chương 85: Hậu Phát Tiên Chí [4]
Chương 86: Hậu Phát Tiên Chí [5]
Chương 87: Hậu Phát Tiên Chí [6]
Chương 88: Hậu Phát Tiên Chí [7]
Chương 89: Hậu Phát Tiên Chí [8]
Chương 90: Hậu Phát Tiên Chí [9]
Chương 91: Nhân Duyên Ngã Định [1]

https://thuviensach.vn

Chương 92: Nhân Duyên Ngã Định [2]
Chương 93: Nhân Duyên Ngã Định [3]
Chương 94: Nhân Duyên Ngã Định [4]
Chương 95: Nhân Duyên Ngã Định [5]
Chương 96: Nhân Duyên Ngã Định [6]
Chương 97: Nhân Duyên Ngã Định [7]
Chương 98: Nhân Duyên Ngã Định [8]
Chương 99: Nhân Duyên Ngã Định [9]
Chương 100: Mạc Hậu Hắc Thủ [1]
Chương 101: Mạc Hậu Hắc Thủ [2]
Chương 102: Mạc Hậu Hắc Thủ [3]
Chương 103: Mạc Hậu Hắc Thủ [4]
Chương 104: Mạc Hậu Hắc Thủ [5]
Chương 105: Mạc Hậu Hắc Thủ [6]
Chương 106: Mạc Hậu Hắc Thủ [7]
Chương 107: Mạc Hậu Hắc Thủ [8]
Chương 108: Mạc Hậu Hắc Thủ [9]
Chương 109: An Cư Lạc Nghiệp [1]
Chương 110: An Cư Lạc Nghiệp [2]
Chương 111: An Cư Lạc Nghiệp [3]
Chương 112: An Cư Lạc Nghiệp [4]
Chương 113: An Cư Lạc Nghiệp [5]
Chương 114: An Cư Lạc Nghiệp [6]
Chương 115: An Cư Lạc Nghiệp [7]
Chương 116: An Cư Lạc Nghiệp [8]
Chương 117: An Cư Lạc Nghiệp [9]
Chương 118: Phiên Ngoại: Tranh Giá Trang [1]
Chương 119: Phiên Ngoại: Tranh Giá Trang [2]
Chương 120: Phiên Ngoại: Tranh Giá Trang [3]
Chương 121: Phiên Ngoại: Tranh Giá Trang [4]
Chương 122: Phiên Ngoại: Tranh Giá Trang [5]
Chương 123: Phiên Ngoại: Tranh Giá Trang [6]

https://thuviensach.vn

Mục lục

Chương 1: Tân Quan Thượng Nhậm [1]
Chương 2: Tân Quan Thượng Nhậm [2]
Chương 3: Tân Quan Thượng Nhậm [3]
Chương 4: Tân Quan Thượng Nhậm [4]
Chương 5: Tân Quan Thượng Nhậm [5]
Chương 6: Tân Quan Thượng Nhậm [6]
Chương 7: Tân Quan Thượng Nhậm [7]
Chương 8: Tân Quan Thượng Nhậm [8]
Chương 9: Tân Quan Thượng Nhậm [9]
Chương 10: Danh Sư Cao Đồ [1]
Chương 11: Danh Sư Cao Đồ [2]
Chương 12: Danh Sư Cao Đồ [3]
Chương 13: Danh Sư Cao Đồ [4]
Chương 14: Danh Sư Cao Đồ [5]
Chương 15: Danh Sư Cao Đồ [6]
Chương 16: Danh Sư Cao Đồ [7]
Chương 17: Danh Sư Cao Đồ [8]
Chương 18: Danh Sư Cao Đồ [9]
Chương 19: Họa Bất Đan Hành [1]
Chương 20: Họa Bất Đan Hành [2]
Chương 21: Họa Bất Đan Hành [3]
Chương 22: Họa Bất Đan Hành [4]
Chương 23: Họa Bất Đan Hành [5]
Chương 24: Họa Bất Đan Hành [6]
Chương 25: Họa Bất Đan Hành [7]
Chương 26: Họa Bất Đan Hành [8]
Chương 27: Họa Bất Đan Hành [9]
Chương 28: Châm Phong Tương Đối [1]
Chương 29: Châm Phong Tương Đối [2]
Chương 30: Châm Phong Tương Đối [3]
Chương 31: Châm Phong Tương Đối [4]
Chương 32: Châm Phong Tương Đối [5]
Chương 33: Châm Phong Tương Đối [6]
Chương 34: Châm Phong Tương Đối [7]
Chương 35: Châm Phong Tương Đối [8]
Chương 36: Châm Phong Tương Đối [9]
Chương 37: Thiên Ti Vạn Lũ [1]
Chương 38: Thiên Ti Vạn Lũ [2]

https://thuviensach.vn

Chương 39: Thiên Ti Vạn Lũ [3]
Chương 40: Thiên Ti Vạn Lũ [4]
Chương 41: Thiên Ti Vạn Lũ [5]
Chương 42: Thiên Ti Vạn Lũ [6]
Chương 43: Thiên Ti Vạn Lũ [7]
Chương 44: Thiên Ti Vạn Lũ [8]
Chương 45: Thiên Ti Vạn Lũ [9]
Chương 46: Cư Tâm Phả Trắc [1]
Chương 47: Cư Tâm Phả Trắc [2]
Chương 48: Cư Tâm Phả Trắc [3]
Chương 49: Cư Tâm Phả Trắc [4]
Chương 50: Cư Tâm Phả Trắc [5]
Chương 51: Cư Tâm Phả Trắc [6]
Chương 52: Cư Tâm Phả Trắc [7]
Chương 53: Cư Tâm Phả Trắc [8]
Chương 54: Cư Tâm Phả Trắc [9]
Chương 55: Lai Giả Bất Thiện [1]
Chương 56: Lai Giả Bất Thiện [2]
Chương 57: Lai Giả Bất Thiện [3]
Chương 58: Lai Giả Bất Thiện [4]
Chương 59: Lai Giả Bất Thiện [5]
Chương 60: Lai Giả Bất Thiện [6]
Chương 61: Lai Giả Bất Thiện [7]
Chương 62: Lai Giả Bất Thiện [8]
Chương 63: Lai Giả Bất Thiện [9]
Chương 64: Tân Cừu Cựu Hận [1]
Chương 65: Tân Cừu Cựu Hận [2]
Chương 66: Tân Cừu Cựu Hận [3]
Chương 67: Tân Cừu Cựu Hận [4]
Chương 68: Tân Cừu Cựu Hận [5]
Chương 69: Tân Cừu Cựu Hận [6]
Chương 70: Tân Cừu Cựu Hận [7]
Chương 71: Tân Cừu Cựu Hận [8]
Chương 72: Tân Cừu Cựu Hận [9]
Chương 73: Tiên Phát Chế Nhân [1]
Chương 74: Tiên Phát Chế Nhân [2]
Chương 75: Tiên Phát Chế Nhân [3]
Chương 76: Tiên Phát Chế Nhân [4]
Chương 77: Tiên Phát Chế Nhân [5]
Chương 78: Tiên Phát Chế Nhân [6]
Chương 79: Tiên Phát Chế Nhân [7]
Chương 80: Tiên Phát Chế Nhân [8]

https://thuviensach.vn

Chương 81: Tiên Phát Chế Nhân [9]
Chương 82: Hậu Phát Tiên Chí [1]
Chương 83: Hậu Phát Tiên Chí [2]
Chương 84: Hậu Phát Tiên Chí [3]
Chương 85: Hậu Phát Tiên Chí [4]
Chương 86: Hậu Phát Tiên Chí [5]
Chương 87: Hậu Phát Tiên Chí [6]
Chương 88: Hậu Phát Tiên Chí [7]
Chương 89: Hậu Phát Tiên Chí [8]
Chương 90: Hậu Phát Tiên Chí [9]
Chương 91: Nhân Duyên Ngã Định [1]
Chương 92: Nhân Duyên Ngã Định [2]
Chương 93: Nhân Duyên Ngã Định [3]
Chương 94: Nhân Duyên Ngã Định [4]
Chương 95: Nhân Duyên Ngã Định [5]
Chương 96: Nhân Duyên Ngã Định [6]
Chương 97: Nhân Duyên Ngã Định [7]
Chương 98: Nhân Duyên Ngã Định [8]
Chương 99: Nhân Duyên Ngã Định [9]
Chương 100: Mạc Hậu Hắc Thủ [1]
Chương 101: Mạc Hậu Hắc Thủ [2]
Chương 102: Mạc Hậu Hắc Thủ [3]
Chương 103: Mạc Hậu Hắc Thủ [4]
Chương 104: Mạc Hậu Hắc Thủ [5]
Chương 105: Mạc Hậu Hắc Thủ [6]
Chương 106: Mạc Hậu Hắc Thủ [7]
Chương 107: Mạc Hậu Hắc Thủ [8]
Chương 108: Mạc Hậu Hắc Thủ [9]
Chương 109: An Cư Lạc Nghiệp [1]
Chương 110: An Cư Lạc Nghiệp [2]
Chương 111: An Cư Lạc Nghiệp [3]
Chương 112: An Cư Lạc Nghiệp [4]
Chương 113: An Cư Lạc Nghiệp [5]
Chương 114: An Cư Lạc Nghiệp [6]
Chương 115: An Cư Lạc Nghiệp [7]
Chương 116: An Cư Lạc Nghiệp [8]
Chương 117: An Cư Lạc Nghiệp [9]
Chương 118: Phiên Ngoại: Tranh Giá Trang [1]
Chương 119: Phiên Ngoại: Tranh Giá Trang [2]
Chương 120: Phiên Ngoại: Tranh Giá Trang [3]
Chương 121: Phiên Ngoại: Tranh Giá Trang [4]
Chương 122: Phiên Ngoại: Tranh Giá Trang [5]

https://thuviensach.vn

Chương 123: Phiên Ngoại: Tranh Giá Trang [6]

https://thuviensach.vn

THỨC NHỮ BẤT THỨC ĐINH

Tô Du Bính

www.dtv-ebook.com

Chương 1: Tân Quan Thượng Nhậm [1]

“Qua khỏi ngọn núi này là đến Đàm Dương huyện rồi.” Lão Đào rụt vai, cúi đầu bóc vỏ quýt, thờ ơ nói.

Đào Mặc nhịn không được nhấc tấm vải mành lên.

Gió đông lạnh lẽo lập tức vù vù thổi vào, bên ngoài một màu bàng bạc, cái gì cũng nhìn không thấy. Hách Quả Tử đang đánh xe quay đầu lại hỏi: “Thiếu gia có gì phân phó?”

“Không có gì.” Đào Mặc bị cóng đến run cả người, liền vội vàng buông mành xuống.

Lão Đào đem quýt đã bóc xong đưa cho hắn.

Quýt để lâu, có chút khô lại, ăn vào trong miệng lại rất ngọt. Đào Mặc ăn liền mấy múi mới đưa phần còn lại vào tay lão Đào.

Lão Đào cũng không khách khí, một hơi ăn hết.

Đào Mặc vô thức tìm khăn hương trong ngực áo lau miệng, nhưng tay mới vừa luồn vào trong áo thì nhớ lại khăn hương trước đó đã bị chính hắn ném vào bếp lò đốt, trong lòng không khỏi có chút tiếc hận. Lưu luyến mùi hương nhiều năm như vậy, muốn giữ khăn hương kia làm kỷ niệm, không ngờ cuối cùng cũng không còn nữa.

“Thiếu gia, lạnh không?” Lão Đào đem lò sưởi dịch lên phía trước một chút.

https://thuviensach.vn

“Không lạnh.” Đào Mặc tâm tình khó chịu, ngồi một hồi thiếu kiên nhẫn hỏi, “Nghe nói huyện Đàm Dương có nhiều phú hộ, sợ là không ổn lắm.”

Lão Đào nói: “Người hiền lành sẽ bị kẻ khác ức hiếp. Nếu thiếu gia sợ bọn họ, bọn họ đương nhiên sẽ lấn đến cùng.”

“Sao ta lại sợ bọn họ?” Đào Mặc hơi cao giọng, “Ta nhất định phải làm quan tốt!”

Lão Đào buồn ngủ, mí mắt đã rũ xuống rốt cuộc lóe lên vài tia sáng, “Thiếu gia nhất định có thể.”

Đào Mặc tựa hồ thấy cảnh tượng mình biến thành “Đào thanh thiên” bách tính sắp hàng hai bên đường đón chào, chợt cảm thấy tiền đồ một mảnh xán lạn.

Thùng xe đột nhiên lắc mạnh một cái.

Gáy Đào Mặc bất thình lình đánh lên vách xe, thân người ngã vào một góc thùng xe.

Bởi lão Đào ngồi đối diện hắn, tình hình có tốt hơn một chút, ở thời khắc mấu chốt hai tay chống thành xe, không đến nỗi thảm hại như hắn.

Hách Quả Tử nhấc tấm vải mành lên, ló đầu vào, vẻ mặt đưa đám nói: “Bánh xe hỏng rồi.”

Gió thổi vào mãnh liệt.

Đào Mặc ra sức rụt cổ, muốn rúc cả đầu vào sâu trong áo.

“May là cách huyện Đàm Dương cũng không xa, chúng ta đi nhận chức.” Lão Đào nói với Hách Quả Tử, “Lấy hành lý buộc lên lưng ngựa. Xe này chờ thiếu gia vào huyện nha rồi sẽ phái người tới lấy.”

https://thuviensach.vn

Đào Mặc đành phải xuống xe.

Hách Quả Tử nói: “Không biết Huyện lão gia trước đã đi chưa. Nếu chưa đi, e là chúng ta không có chỗ ở.”

Lão Đào nói: “Ta nghe ngóng rồi. Huyện lão gia tiền nhiệm bị bệnh qua đời, người nhà sớm đưa ông ta tẩm liệm hồi hương rồi.”

Hách Quả Tử làu bàu: “Cái này càng hỏng bét, ngay cả một người chỉ dẫn cho cũng không có.”

Lão Đào nói: “Lo cái gì? Không có Huyện lão gia, Huyện thừa, Chủ bộ và Điển sử dù sao vẫn còn đó. Có thể còn có Sư gia, những người này càng thông thạo khôn khéo hơn so với Huyện lão gia nhiều.”

Hách Quả Tử lúc này mới không ý kiến gì nữa, dứt khoát dỡ hành lý xuống, buộc lên ngựa.

Đào Mặc đứng ở bên đường, thân người không ngừng run rẩy.

Lão Đào lấy lò sưởi đưa hắn xách theo, “Nhiều ít cũng ấm hơn chút.”

Đào Mặc miễn cưỡng vươn hai ngón tay ra khỏi tay áo nắm lấy.

Nhóm ba người một ngựa lại lên đường.

Băng tuyết sụt xuống tan ra rất trơn trượt, nhất là ở dưới chân.

Hách Quả Tử ngã liền ba lần cuối cùng mới tìm ra cách đi.

Đào Mặc vốn cũng suýt ngã nhưng đều được Lão Đào đỡ lấy. Chớ thấy lão lớn tuổi, trong ba người lão là người có bước chân vững vàng nhất.

Cứ như vậy chầm chậm lê bước, cuối cùng cũng đến cổng thành.

https://thuviensach.vn

Đã đi lâu ở nơi núi rừng không người, đột nhiên nghe được tiếng người ồn ào huyên náo, ba người đều sinh ra cảm giác như chợt bừng tỉnh khỏi giấc mộng.

Hách Quả Tử dụi dụi khóe mắt nói: “Về sau nơi này chính là nhà rồi.”

Lão Đào nói: “Chưa hẳn là cả đời.”

Hách Quả Tử trợn to hai mắt nói: “Lão nói thiếu gia sẽ bị bãi quan?”

“Phi.” Lão Đào nhổ một bãi nước miếng lên mặt đất, đưa tay vỗ đầu hắn một cái, không vui nói: “Không thể là thăng quan sao?”

Hách Quả Tử cười khan dẫn ngựa chạy lên phía trước.

Đào Mặc và Lão Đào đi xa xa sau lưng hắn.

Có lẽ là vì đã có khí người, Đào Mặc đầu óc mê man rốt cục cũng thanh tỉnh một chút.

Hách Quả Tử theo đường cái phía đông, một đường tìm được cổng huyện nha, gõ cửa đưa thiếp.

Chờ lúc Đào Mặc đến, người ở bên trong đã ra nghênh đón.

“Quan văn nói quan gia phải qua tháng giêng mới đến, không ngờ năm cũ chưa qua đã đến rồi. Thật là không thể nghênh tiếp từ xa.” Người nọ thấy Đào Mặc tò mò nhìn hắn, liền tự giới thiệu mình, “Ta là hình danh sư gia của nguyên Huyện thái gia Trương Kinh Viễn, ta họ Kim, quan gia cứ gọi ta là Kim sư gia.”

*hình danh sư gia: viên quan trông coi về hình sự thời Thanh, TQ

Đào Mặc thành thành thật thật gọi một tiếng, “Kim sư gia.”

https://thuviensach.vn

Kim sư gia mắt sáng như đuốc, nhìn nhanh ba người một vòng, ánh mắt dừng lại trên người Lão Đào.

Lão Đào nói: “Tiểu nhân là thủ vệ theo đông gia đến.”

Lão nói khiêm tốn, nhưng Kim sư gia lại nhìn ra được trong ba người, lão là người khó đối phó nhất, sau đó lại cười ha ha một tiếng: “Quan gia ngàn dặm đi nhậm chức, nên vào nhà nói chuyện. Xin mời.”

Lão Đào thấy lời hắn nói thì khách khí, mặt mày thần tình lại hoàn toàn không hướng tới Đào Mặc lấy một lần, không khỏi âm thầm nhíu mày.

Tiến vào nhị đường, Kim sư gia đột nhiên dừng chân, dẫn Đào Mặc đến ngồi ghế trên, tự mình ngồi ở dưới.

Đào Mặc nghi hoặc nhìn về phía Lão Đào.

Lão Đào nói: “Thiếu gia đã đi một ngày đường, rất mệt mỏi rồi. Sư gia vì sao không dẫn đến nội đường?”

Kim sư gia cả kinh đứng bật dậy, vỗ trán nói: “Ta thực là hồ đồ. Nhưng lúc Trương đại nhân tiền nhiệm lâm chung, vẫn luôn vì chuyện không thể tự mình hoàn thành việc giao quan ấn cho Huyện lão gia tân nhiệm mà canh cánh trong lòng, cho nên quan gia nếu có thể cố gắng cầm cự, xin hãy lấy công văn nhậm chức ra để ta giao quan ấn cho đại nhân, hoàn thành trọng trách.”

Hắn giáp thương đái côn, rõ ràng là không chừa đường sống cho người khác.

Đào Mặc không thể làm gì khác hơn là lấy ra công văn nhậm chức đưa cho lão, sau đó cùng tiến vào thư phòng, tiếp nhận quan ấn. Kiên cường chống đỡ đến thời khắc này, hắn đã có chút không thể chịu được nữa, trên người từng đợt rét run, răng va vào nhau lộp cộp. Hắn sợ Lão Đào và Hách

https://thuviensach.vn

Quả Tử lo lắng, buộc lòng phải lui qua một bên, âm thầm nhẫn nại chịu đựng.

Lão Đào thấy Kim sư gia xoay người đi, vội vã kêu: “Kim sư gia, đi đâu vậy?”

Kim sư gia cười nói: “Chủ nhân ta là Trương đại nhân, giờ đây Trương đại nhân đã mất, việc ủy thác đã hoàn thành, đương nhiên sẽ không lưu lại nữa.”

Lão Đào nói: “Kim sư gia sao lại nói như thế? Thiếu gia nhà ta mới nhậm chức, là cần người giúp sức.”

“Nhân vi tài tử, điểu vi thực vong.” Kim sư gia nhìn Đào Mặc, cười ha ha, “Tân quan gia đã quyên năm nghìn lượng cho chức quan huyện, có thể thấy được tài đại khí thô, không lo quan sĩ không nườm nượp kéo đến, chỗ nào còn dùng đến ta? Ta thấy, ở huyện Đàm Dương không dễ tìm một cáo trạng, tìm một thầy kiện hoặc sư gia, lại càng không đơn giản.”

*Nhân vi tài tử, điểu vi thực vong: Người vì lợi mà chết, chim vì ăn mà chết.

Lão Đào còn muốn khuyên giải, Kim sư gia kia lại phất tay áo bỏ đi.

Hách Quả Tử oán hận nói: “Người này tính khí thật nóng nảy.”

Lão Đào nhìn về phía Đào Mặc, định trách hắn lúc ấy không nói một lời lại thấy mặt hắn tím tái, ánh mắt rã rời, lúc này mới lấy làm kinh hãi, đưa tay sờ trán hắn, thật là, vội vàng nói với Hách Quả Tử: “Đi, đi mời đại phu!”

Hách Quả Tử đáp lại một tiếng, vội vã chạy ra ngoài.

Lão Đào dìu Đào Mặc vào phòng.

https://thuviensach.vn

Bọn họ mang hành lý không nhiều, lại ném đi một vài thứ giữa đường, sau cùng chỉ giữ lại những vật quý giá, đáng tiền nhưng không thể chống lạnh.

Lão Đào đành lục tung tìm những đồ vật cũ mà Huyện lão gia tiền nhiệm để lại, cuối cùng thực sự tìm ra hai cái chăn giường. Lão vội vã trải lên giường, để Đào Mặc nằm xuống, đốt lại lò sưởi đặt bên giường, lại tự mình đi nấu nước.

Chờ lão nấu nước trở về, vẫn chưa thấy bóng dáng Hách Quả Tử, nghĩ là vì vừa mới đến, không quen đường tìm không được nơi cần đến. Lão lại nghĩ đến Đào Mặc xưa nay sợ nhất là lạnh, trước nay mùa đông luôn luôn cuộn mình trong chăn không chịu ra ngoài, lần này là muốn làm quan tốt, khăng khăng trước thời hạn đi nhậm chức, trong lòng không khỏi vừa mừng vừa lo.

Lão đem nước nóng đi vào trong phòng, chợt nghe trên giường Đào Mặc mơ mơ màng màng gọi tên một người nào đó.

Đi đến gần, mới nghe hắn gọi “Cha”.

Ngoài cửa truyền đến tiếng bước chân.

Hách Quả Tử dẫn đại phu vào cửa.

Lão Đào lui sang một bên, chờ sau khi đại phu bắt mạch kê đơn, dặn dò lão chú ý các việc, trong lòng nhất nhất ghi nhớ.

Chờ tất thảy mọi chuyện đều ổn định, sắc trời đã xám lại.

Bởi vì phu nhân của Huyện thái gia tiền nhiệm lúc đi đã mang theo đại đa số tôi tới trong huyện nha, chỉ lưu lại hai người trông cửa. Cho nên lão Đào trước hết chỉ có thể để cho Hách Quả Tử mua chút thức ăn bên ngoài về tạm ăn một đêm. Bất quá ngày mai thức dậy

https://thuviensach.vn

phải bận bịu quá nhiều việc.

.

Đào Mặc cả đêm ra mồ hôi, ngày hôm sau rời giường thấy thân thể còn có chút yếu nhưng tinh thần không tệ, liền đứng dậy khoác áo ra ngoài.

Hách Quả Tử đem nước nóng sang, thấy hắn rời giường lấy làm kinh hãi: "Thiếu gia, sao người lại đứng lên?"

"Đói bụng rồi." Đào Mặc xoay người vào nhà, chậm rãi rửa mặt.

Hách Quả Tử nói: "Sáng nay ta đã mua củi gạo, đang định nấu cháo đây."

"Cháo hoa ăn không ngon." Đào Mặc vô thức nói.

Hách Quả Tử híp mắt cười nói: "Lát nữa ta đi tửu quán trong thành tìm món ngon nhắm rượu."

Đào Mặc biến sắc, một lát mới thấp giọng nói: "Cháo hoa cũng có thể chấp nhận."

Hách Quả Tử nhỏ giọng nói: "Ta không cho Lão Đào biết."

Đào Mặc lắc lắc đầu.

Hách Quả Tử thở dài, nhấc chậu nước lên, cúi đầu đi ra ngoài.

Đào Mặc ở trong phòng xoay vòng, từ đầu đến cuối ngồi không yên, vừa lúc bên ngoài truyền đến tiếng người, liền mở rộng cửa đi về phía nhị đường.

Huyện nha không lớn, phân tam đường. Nhất đường thẩm án, nhị đường tiếp khách, tam đường nội trạch. (nhà trong)

Nhị đường lúc này đúng là có khách.

https://thuviensach.vn

Người nọ trông thấy Đào Mặc, ánh mắt sáng lên: “Đây là Đào đại nhân?”

Đào Mặc gật đầu.

“Tiểu nhân là Điền sử của huyện, Thôi Quýnh.” Ánh mắt hắn lia nhanh trên người Đào Mặc từ trên xuống dưới, cười nói, “Vốn là đêm qua đã muốn đến thỉnh an, nhưng Kim sư gia nói đại nhân đi đường mệt nhọc hình như có chút không khỏe, đành phải đổi lại sáng nay mới đến. Đại nhân không trách tội chứ?”

Đào Mặc nhìn ra bên ngoài, hỏi: “Ngươi tự vào?”

Thôi Quýnh hơi sửng sốt.

Đào Mặc nói: “Sao không có ai thông báo?”

https://thuviensach.vn

THỨC NHỮ BẤT THỨC ĐINH

Tô Du Bính

www.dtv-ebook.com

Chương 2: Tân Quan Thượng Nhậm [2]

Thôi Quýnh thoáng chốc toát mồ hôi lạnh.

Từ lúc tiền nhiệm quan huyện Trương Kinh Viễn nằm giường bệnh triền miên, đem sự vụ trong huyện nha giao cho hắn toàn quyền xử lý, hắn liền quen với việc ra ra vào vào huyện nha như hậu viện của mình, đâu nghĩ đến thông báo làm gì? Sáng nay tới vội vội vàng vàng, nhất thời quên việc này, ngay cả người gác cổng cũng không nhớ tới. Lần này thì đúng lúc, vừa vặn bị tân quan bắt tại trận!

Hắn cúi đầu, trong đầu hiện lên thiên tư vạn tự, cuối cùng quỳ một chân trên đất nói: “Đại nhân dạy rất đúng, là thuộc hạ thất lễ rồi.”

Đào Mặc giật mình, đang muốn hỏi vì sao lại quỳ, thì thấy lão Đào mang theo vài người từ ngoài đi vào, liền gọi: “Lão Đào, ngươi mới sáng sớm đã đi đâu vậy?”

Thôi Quýnh thấy hắn gạt mình sang một bên không quan tâm, lại quan tâm hạ nhân nhà mình, trong lòng nhất thời rất không thoải mái. Hắn ở Đàm Dương huyện lai lịch có thể sánh với quan huyện đảm nhiệm lâu ở đây, chính xác là vùng đất của địa đầu xà. Huyện quan nào mới nhậm chức nếu không lung lạc nịnh bợ hắn, chỉ e hắn ở trước mặt làm loạn khiến cho bọn họ ngồi không yên ổn. Lần này, tân quan nhậm chức cho hắn một cái ra oai phủ đầu lập uy. Hảo, ngươi đã làm mùng một, thì đừng trách ta làm mười lăm!

Hắn tính toán một hồi làm thế nào lấy lại thể diện.

https://thuviensach.vn

Lão Đào tiến vào nội đường, thấy một người quỳ dưới đất, không khỏi giật mình nói: “Đây là người nào?”

Đào Mặc nói: “Bản huyện điển sử, Thôi Quýnh.”

Thôi Quýnh sắc mặt có chút hồng. Làm điển sử lâu như vậy, hắn vẫn là lần đầu quỳ trên mặt đất bị người khác quan sát.

Lão Đào kinh ngạc nói: “Sao lại quỳ dưới đất?”

Đào Mặc thành thành thực thực lắc đầu nói: “Ta cũng không biết.”

Thôi Quýnh trong bụng lạnh lùng hừ một cái.

Lão Đào biết bên trong nhất định có duyên cớ, lại không thể hỏi ngay trước mặt, đành nói: “Còn không đỡ Thôi điển sử đứng lên.”

Đào Mặc xoay người lại đỡ, tay mới vừa chạm vào ống tay áo, Thôi Quýnh đã tự mình đứng lên.

Đào Mặc chỉ vào người lão Đào mang tới, hỏi: “Bọn họ là ai?”

“Người làm mới tới.” Lão Đào nói, “Nha môn cũng cần người quét tước bên ngoài.”

Thôi Quýnh tới đây thật sớm, vốn là định ôm đồm việc này, bất quá bây giờ lại vui vẻ để bọn họ tự đi làm việc đó.

Đào Mặc buồn buồn nói: “Sao nhiều vậy?”

Lão Đào nói: “Không thể ít hơn nữa.”

Đào Mặc thở dài nói: “Còn không biết ta lúc nào mới có thể lĩnh bổng lộc.”

https://thuviensach.vn

Nói đến bổng lộc, Thôi Quýnh trong lòng có một chút nóng lên. Theo lệ cũ, triều đình hàng năm đều phát bạc, cùng với hồng bao mừng năm mới. Nhưng năm nay bởi Trương Kinh Viễn mất, Đào Mặc lại chưa tới kỳ hạn nhậm chức, số bạc này dĩ nhiên không có động tĩnh gì. Hắn hỏi qua Lân huyện điển sử, nói là nơi bọn hắn vài ngày trước đã phát xuống. Có thể thấy được số bạc đó không phải là không có, mà là đã đi vào túi người khác.

Lão Đào dẫn tôi tớ đi, lưu lại Đào Mặc và Thôi Quýnh hai người ở đường trung ngơ ngác nhìn nhau.

Lát sau.

Đào Mặc mở miệng trước nói: “Ăn chưa?”

Thôi Quýnh nói: “Ăn rồi.”

Đào Mặc thở dài nói: “Ta còn chưa ăn. Không bằng cùng nhau ăn đi.”

Thôi Quýnh khóe miệng giật một cái, nói: “Ta ăn rồi.”

Đào Mặc nói: “Bữa trưa thì sao?”

“…” Thôi Quýnh nói: “Vẫn chưa.”

“Cùng nhau ăn đi.”

.

Ăn là ăn cháo hoa cùng dưa muối.

Thôi Quýnh chậm rãi húp, so với lúc ăn sữa đậu nành bánh quẩy trong lòng lại không ngừng đông chạy tây chạy.

Đào Mặc trái lại rất hứng thú.

“Thiếu gia, ăn ngon không?” Hách Quả Tử từ bên ngoài ló đầu vào.

https://thuviensach.vn

Đào Mặc nói: “Hỏi Thôi điển sử.”

Thôi Quýnh ăn đến căng bụng, thật vất vả dừng khẩu khí , luôn miệng nói: “Không tệ, không tệ.”

Hách Quả Tử hài lòng đóng cửa sổ.

Thôi Quýnh nói: “Vị vừa nãy chính là…”

“Tiểu tư nhà ta.” Đào Mặc nói.

Thôi Quýnh nói: “Đại nhân nhất định xuất thân thư hương môn đệ, thơ lễ gia truyền.”

Đào Mặc nói: “Ngươi là nói thư họa sao?”

Thôi Quýnh nói: “Nga? Đại nhân thông hiểu thư họa?”

Đào Mặc nói: “Không hiểu.”

“Đại nhân khiêm tốn rồi.” Thôi Quýnh đương nhiên biết chức quan này là mua được, nhưng nếu đối phương đã ra oai phủ đầu, cũng không nên trách hắn đâm chân đau.

Đào Mặc nói: “Danh ngôn của cổ nhân nhiều như vậy, ta chỉ nhớ rõ một câu.”

“Câu nào?”

“Bách vô nhất dụng thị thư sinh.” (Vô dụng nhất chính là thư sinh)

Thôi Quýnh rất là tán thành. Hắn xuất thân là con nhà võ, với vì thi không đạt võ cử, mới trăn trở nhờ người tìm cách lấy chức điển sử . Cùng là hối lộ mua chức, hắn cảm giác mình vẫn là có mấy phần chân tài thật học, cho nên ngày thường cũng không quen nhìn văn nhân suốt ngày chi, hồ,

https://thuviensach.vn

giả, dã, tự cho là thanh cao. Nhất là, nơi Đàm Dương huyện này cái gì cũng không nhiều, duy có văn nhân là rất nhiều. Hơn nữa mỗi một người đều là một văn nhân miệng còn nhanh, sắc bén hơn dao găm.

*chi, hồ, giả, dã: có thể hiểu là này, nọ, kia

Đào Mặc thấy hắn bỗng nhiên yên lặng, không nhịn được hỏi: “Có gì không ổn?”

Thôi Quýnh nói: “Không có gì, chỉ là nhớ đến một cái án tử.”

“Án tử?” Đào Mặc mừng rỡ, “Vụ án gì?”

Thôi Quýnh vốn là nói mò, đâu nghĩ đến án tử gì, bị hắn hỏi lại như vậy, cũng không biết đáp thế nào, suy nghĩ một chút nói: “Là án tử mấy năm trước, một phụ nhân thông dâm với kẻ khác, đã giết chết trượng phu của mình.”

Đào Mặc nghi hoặc nói: “Sao bỗng dưng lại nhớ tới cái án tử này?”

Thôi Quýnh nói: “Trượng phu của phụ nhân kia là đồ tể, gian phu là tú tài bản địa, lúc phát kiện, mấy vị hảo hữu của tú tài giúp hắn thoát trận này, cuối cùng lại chỉ xử phụ nhân kia, để tú tài nọ nhởn nhơ ngoài vòng pháp luật.”

Đào Mặc cau mày nói: ” Tú tài kia có lẽ là không biết sự tình?”

“Là một phụ nhân, làm sao có thể tay không giết chết một gã đồ tể? Rõ ràng là giảo biện thoát tội.” Thôi Quýnh hừ lạnh nói, “Tụng sự đó tự cho là đọc sách nhiều năm, tài tranh biện không có gì trở ngại, liền hoành hành vô kỵ, coi công đường là nơi chơi đùa, bằng ba tấc lưỡi điên đảo thị phi trắng đen, lừa dối bách tính vô tri, thực sự đáng hận!”

https://thuviensach.vn

Đào Mặc nghe hắn căm phẫn nói, bản thân lại không hiểu gì, “Ngươi là nói tới ai?”

Thôi Quýnh ngượng ngùng khép miệng, “Đại nhân ở Đàm Dương huyện lâu ngày sẽ biết.” Hắn ngửa mặt húp hết cháo hoa, thuận miệng tìm lý do, không đợi Đào Mặc giữ lại liền vội vội vàng vàng cáo từ.

Hắn đi rồi, lão Đào gõ cửa đi vào.

“Thiếu gia, ta đi đã đi thăm dò. Bản huyện Huyện thừa, chủ bộ đều là ghế trống, tạm thời do điển sử kiêm chức.” Lão Đào liếc nhìn bát không trên bàn, nói, “Nhưng mà vì sao hắn quỳ trước mặt thiếu gia.”

“Ta cũng không biết.” Đào Mặc kể lại chuyện gặp Thôi Quýnh.

Lão Đào vừa nghe vừa cau mày nói: “E là hắn đã hiểu lầm rồi.”

“Hiểu lầm cái gì?”

“Không có gì.” Hắn khoát khoát tay, “Hắn không quan trọng, quan trọng là tụng sư mà hắn nói tới.”

“Tụng sư?”

Lão Đào nói: “Đúng. Thiên hạ nổi danh nhất hai vị tụng sư, Lâm Chính Dung và Nhất Chuy tiên sinh đều ở Đàm Dương huyền quy ẩn.”

Đào Mặc ánh mắt sáng lên.

Lão Đào lắc đầu nói: “Thiếu gia đừng quên lời căn dặn của lão gia trước lúc lâm chung. Ngươi nếu có thể làm quan tốt được người người ca tụng, đó là báo đáp tốt nhất với lão gia trên trời có linh thiêng.”

Đào Mặc ánh mắt tối lại.

https://thuviensach.vn

“Sau khi hai vị danh tụng sư quy ẩn, dẫn tới việc vô số tụng sư đến đây bái sư. Dần dà, nơi đây là nơi tập trung nhiều tụng sư nhất thiên hạ.” Lão Đào lúc nghe được tin tức này cũng đã nhíu chặt mi. Chẳng trách Đào Mặc không dùng phương pháp, cư nhiên cũng được phân đến một huyện giàu có và đông đúc như này, nguyên lai là mọi người không dám cầm vào củ khoai lang nóng phỏng tay.

Đào Mặc nói: “Cho nên, những tụng sư này cùng quan phủ đối địch?”

“Cũng không thể vơ đũa cả nắm.” Lão Đào ngừng một chút nói, “Tụng sư tốt tự nhiên cùng quan tốt đứng ở cùng chiến tuyến.”

Đào Mặc nhướng mày nói: “Không sai. Nói như thế, bọn họ có thể ở Đàm Dương huyện, chính là phúc của Đàm Dương huyện.”

Lão Đào há hốc miệng, chung quy không nhẫn tâm đả kích lòng nhiệt tình của hắn.

Tuy nói hảo tụng sư cùng hảo quan cùng chiến tuyến, nhưng trước khi Đào Mặc trở thành người thật sự được người người tôn kính và thừa nhận là quan tốt, sợ rằng không chỉ những tụng sư tốt sẽ không đứng cùng hắn, mà những tụng sư tâm mang tà niệm sẽ lại nơi nơi chốn chốn chèn ép hắn.

Cứ nghe Trương Kinh Viễn sở dĩ đoản thọ, là vì đã chịu không ít uất ức trong thời gian dài.

Lão thở dài. Việc đã đến nước này, chỉ có thể đi một bước tính một bước.

.

Lão giới thiệu Đào Mặc cho tôi tớ mới tới, lại để Hách Quả Tử sắp xếp công việc hằng ngày cho bọn họ, lão Đào dẫn Đào Mặc ra ngoài đi dạo.

https://thuviensach.vn

Làm quan huyện, nhất định phải quen thuộc với từng ngọn cây cọng cỏ nơi bản thân quản lý.

Hai người đầu tiên là đi xem khắp các đường phố, theo đông tây chủ đạo đi tới đi lui một lần.

Chờ đi hết, sắc trời đã tối hẳn.

Lão Đào thấy Đào Mặc sắc mặt trắng bệch, nhớ lại hắn mới bình phục, thầm tự trách mình quá vội vàng, liền nói: “Không bằng chúng ta tìm một trà lâu cơm nước xong sẽ quay về.”

Đào Mặc bụng đã đói đến nổi trống, lý nào không đáp ứng.

Hai người liền tìm một trà lâu náo nhiệt gần đấy.

Vừa vào cửa, liền nghe một hỏa kế đứng ở giữa phòng lớn giọng thét: “Muốn biết diện mạo tân quan như thế nào, ba đồng mặc ý xem tường tận!”

https://thuviensach.vn

THỨC NHỮ BẤT THỨC ĐINH

Tô Du Bính

www.dtv-ebook.com

Chương 3: Tân Quan Thượng Nhậm [3]

Thân thể Đào Mặc run lên, không biết là vì lạnh hay vì sợ.

Có người nghi ngờ nói: “Quan kia không phải năm sau mới đến sao? Ngươi lấy được từ đâu?”

Hỏa kế nói: “Tân quan hôm qua vào ở huyện nha rồi. Quản gia hắn hôm nay còn tìm nha bà mua người vào phủ mà.”

*nha bà: bà buôn người

Người nọ thư thái đáp, “Hóa ra bức tranh là vì thế mà có được.”

Lão Đào sắc mặt không đổi dẫn Đào Mặc tìm một bàn trống ngồi xuống.

Thời điểm này là lúc trà lâu náo nhiệt nhất, hai người phải ngồi ở một bàn sát thang gác, muốn cách xa hỏa kế đang gào to kia nhưng lúc này thật sự là ngồi rất gần.

Đào Mặc nhịn không được thò đầu xem, lại bị lão Đào kéo lại, đành phải ngượng ngùng mà thôi.

Bán tranh ba đồng dĩ nhiên có người đến xem.

Một thanh âm vang lên: “Nào, để đại gia ta nhìn xem, béo hay gầy, cao hay thấp.”

Mơ hồ có tiếng loạt soạt mở bức tranh.

https://thuviensach.vn

“Hắc!” Cái thanh âm kia cười to nói, “Một con gà bệnh!”

Hỏa kế nói: “Nghe nói quan huyện kia mới vừa vào huyện thành đã bị bệnh, nói không chừng còn không thượng công đường được ấy.”

Thanh âm kia nói: “Vậy hóa ra lại tốt. Lỗ tai cũng được thanh tĩnh! Người nào khi nhậm chức đều làm bộ lăn qua lăn lại, bọn họ không sợ mệt, ta còn ngại gì.”

Hỏa kế nói: “Lô công tử nói đùa rồi. Cách đùa của ngài lần này thật không dám khinh thường?”

Câu vỗ mông ngựa này có vẻ làm người nọ vô cùng khoan khoái, người nọ cười hắc hắc hai tiếng, từ trong đám người chen ra ngoài.

Đào Mặc nghiêng đầu nhìn. Chỉ thấy người nọ sơ mi lãng mục, đúng là một thư sinh thanh tú.

*sơ mi lãng mục: mắt sáng mày thưa

Thư sinh kia tựa hồ cũng nhận ra có người ở nhìn, thuận thế nhìn lại.

Đào Mặc vội vàng quay đầu lại.

Lão Đào đột nhiên duỗi thẳng lưng.

Một cây quạt gõ lên mặt bàn, tiếng cười của thư sinh kia kề bên, “Ô, không nghĩ tới ba tiền đồng không chỉ có thể xem tranh, lại còn có thể thấy bản gốc.” Hắn đang nói, đột nhiên ấp lễ, “Học trò Lô Trấn Học ra mắt Huyện lão gia.”

Thanh âm hắn to khiến người khác chú ý, tức thì âm thanh kinh ngạc vang lên.

Đào Mặc không biết làm sao, đành đứng lên nói: “Miễn lễ.”

https://thuviensach.vn

Bốn phía thanh âm dần dần lắng xuống, mọi ánh mắt đều chăm chú nhìn hai người.

Đào Mặc không khỏi khó xử, không biết hắn muốn làm gì.

Lô Trấn Học lại cười nói: “Chẳng biết đại nhân có để tâm chúng ta ngồi cùng bàn hay không?”

Đào Mặc nhìn về phía lão Đào.

Lão Đào sớm đã đứng lên. Làm tôi tớ, đương nhiên không được ngồi cùng bàn với chủ nhân.

Đào Mặc nói: “Ngồi đi.”

Lô Trấn Học nghe hắn nói không tình nguyện, trong lòng lạnh lùng hừ một cái, thầm nghĩ: Ngươi lúc này không muốn cùng ta ngồi cùng bàn, chỉ sợ sau này muốn mời ta cũng không được!

Đào Mặc nói: “Ngươi muốn ăn chút gì không?”

Lô Trấn Học ngạc nhiên, thuận miệng nói: “Một bình Long Tỉnh.”

Đào Mặc gật đầu, nói với hỏa kế đang chờ ở bên cạnh: “Hai dĩa thức ăn chay hai chén cơm, một bình Long Tỉnh.”

Lô Trấn Học chờ hỏa kế đi rồi, mới nói: “Đại nhân còn chưa dùng bữa?”

Đào Mặc lắc đầu.

“Vì sao không đi Tiên Vị lâu, mà lại đi Mính Thúy cư? Tiên Vị lâu mới là đích thực là nơi dùng bữa, Mính Thúy cư trà tuy ngon, món ăn lại không được ngon lắm.” Lô Trấn Học nói.

https://thuviensach.vn

Đào Mặc nói: “Ta lần đầu đến, không quen.” Hắn thấy lão Đào còn đang đứng, liền nói, “Cùng ngồi xuống đi.”

Lão Đào lúc này mới nói: “Tạ thiếu gia.” Nhưng thủy chung không dám ngồi hoàn toàn, cái mông chỉ thoáng chạm lên ghế một chút.

Lô Trấn Học nói: “Ngày đông gió rất lạnh, đại nhân vì sao lại nhậm chức trước năm mới, không phải là… nghĩ đến thán ngân chứ?”

Đào Mặc nói: “Thán ngân là cái gì?”

Lô Trấn Học chớp mắt, “Đại nhân quả thật không biết?”

Đào Mặc lắc đầu.

“Xem ra đại nhân xem tiền tài như rác rưởi a. Tương lai nhất định có thể trở thành đại thanh quan.” Giọng hắn mang ý đùa cợt.

Đào Mặc nói: “Ta không muốn làm thanh quan.”

Lô Trấn Học vẻ mặt cứng đờ. Huyện quan đến Đàm Dương huyện không muốn làm thanh quan. Ai không biết Đàm Dương huyện là khối xương cứng, phàm là có chút suy nghĩ đều không muốn tới. Mà triều đình cũng sẽ không phái quan lại có tài năng thực sự đến. Hỏi vì sao? Bởi vì không cần thiết. Đàm Dương huyện nhiều tụng sự, có tốt có xấu, nhưng lại không có ai xấu xa đến độ ức hiếp đồng hương, không phải là không muốn, mà là không thể cũng không dám. Văn nhân vừa lên tiếng, có thể nói khắp thiên hạ, thật sự chọc vào, thượng kinh cáo trạng cũng dám làm. Cho nên Đàm Dương huyện nơi này không xảy ra đại sự, thành tích đánh giá mỗi năm là ưu. Nhưng như Đào Mặc thế này, vừa đến đã nói không làm thanh quan, hắn vẫn là lần đầu tiên gặp được.

Chẳng lẽ là, đối với hắn mới gặp đã thân, nên thành thật với nhau?

https://thuviensach.vn

Lô Trấn Học trợn mắt há mồm, chẳng biết trên người mình phong thái nào làm cho đối phương cảm phục như vậy.

Đào Mặc nói tiếp: “Ta muốn làm quan tốt.”

Lô Trấn Học thu hồi sự giật mình, cười nói: “Quan tốt không phải là thanh quan?”

Đào Mặc nói: “Quan tốt là thanh quan, nhưng thanh quan lại không nhất định là quan tốt.”

Lô Trấn Học gật đầu nói phải, nhưng không bị kích động như trước nữa. Nói mạnh miệng như vậy hàng năm đều có, nhưng có bao người nói được làm được? Nói thật, nếu hắn thật sự dám nói, ta không làm thanh quan mà muốn làm tham quan, nói không chừng hắn còn đánh giá cao y một chút. Đầu năm nay, người có dũng khí thật là quá ít.

Vừa lúc thức ăn được mang lên, đề tài đó dừng ở đây.

Lô Trấn Học uống một hớp trà, liền muốn mượn cớ cáo từ. Tân huyện quan này hắn thấy với những người khác cũng không khác biệt mấy, chỉ là ngụy quân tử nói suông, không có gì thú vị.

Trên thang lầu bỗng truyền đến tiếng bước chân.

Có nhanh có chậm.

Nhưng thắt lưng Lô Trấn Học thoáng cái thẳng lên. Hắn nhìn thang lầu phía trước chỉ cách ba thước, trong lòng không được thoải mái, nhưng bây giờ đứng lên, lại quá tận lực, không thể làm gì khác hơn là cố nhẫn nại bất động.

Lão Đào thấy hắn sắc mặt khác thường, không khỏi ngẩng đầu nhìn lên.

https://thuviensach.vn

Năm sáu người ăn mặc như thư sinh đang khoan thai từ phía trên đi xuống.

Vì đại đường đột nhiên yên tĩnh, cho nên Đào Mặc đang dùng cơm cũng không nhịn được mà nhìn lên.

Vừa nhìn một cái, ánh mắt liền dán lên trên người đi cuối cùng, lại dời đi không né tránh.

Áo khoác lông tuyết bạch hồ, mái tóc dài đen như mực, cho dù đứng ở phía sau, cũng không giấu được khí chất hoa quý. Dường như cảm giác được cái nhìn chăm chú của hắn, ánh mắt y thản nhiên quét tới, như hàn tinh tản mạn, lại thản nhiên dời đi, giống như không đáng nhìn.

“Lô huynh!” Thư sinh đi đầu tiên đột nhiên dừng bước, kinh ngạc nhìn hắn nói, “Lô huynh nếu đã ở đây, sao không lên nói một tiếng?”

Lô Trấn Học lãnh đạm nói: “Đang muốn đi lên, các ngươi lại xuống.”

Người kia cười nói: “Thật không khéo.” Hắn chớp mắt, nhìn về phía Đào Mặc, “Vị này chính là…”

Lô Trấn Học nói: “Vị này ngươi cũng không thể không gặp, chính là Huyện lão gia mới đến, Đào đại nhân.”

Người nọ “Nga” một tiếng, cũng không quan tâm đến nữa.

Đào Mặc bị lạnh nhạt, hai gò má hơi nóng lên. Hắn không phải lần đầu bị lạnh nhạt, lâu đã thành quen, chỉ là lần này lại ở trước mặt người kia… Bất quá y có thể căn bản không thèm để ý a.

Hắn nhìn người một thân áo lông cáo cao ngạo đứng ở trên cùng thang lầu kia, coi như trước mắt phát sinh việc gì cũng không liên can gì với y, trọng ngực bỗng có một loại khó chịu không thể nói ra.

https://thuviensach.vn

Những người đó cùng Lô Trấn Học nói cười một hồi rồi đi.

Lão Đào chú ý tới sắc mặt Lô Trấn Học lúc bọn hắn rời đi, rõ ràng là âm trầm xuống.

“Đại nhân, nếu không có việc gì, học trò cáo từ trước.” Gặp phải đám người kia, Lô Trấn Học không còn hứng thú, ngay cả lấy lệ cũng không nguyện, trực tiếp đứng dậy.

“Dừng chân.” Đào Mặc vội nói.

Lô Trấn Học ngẩn ra ngoảnh đầu lại.

“Ta có việc muốn hỏi.”

Lô Trấn Học làm bộ kiên nhẫn đợi.

Đào Mặc thấp giọng nói: “Ngươi có biết, thanh niên mặt áo lông cáo kia tên gọi là gì không?”

Lô Trấn Học sắc mặt khẽ biến, nghi hoặc nhìn thái độ ngượng ngùng của hắn, lập tức bừng tỉnh, trong mắt lóe lên tia chán ghét rồi biến mất, khóe miệng chậm rãi ngưng thành tiếu ý, “Ngươi là hỏi Cố Xạ?”

“Cố Xạ?” Đào Mặc khẽ khẽ đọc lại, trong đầu liền hiện lên dáng vẻ của người kia.

Lô Trấn Học nói: “Hắn là đệ tử của Nhất Chuy tiên sinh. Đại nhân muốn cùng hắn kết giao.”

Ánh mắt Đào Mặc sáng lên, phản chiếu cả khuôn mặt đều sinh động, nói: “Ngươi có biện pháp?”

Lô Trấn Học trong lòng khó chịu, “Ta là môn hạ Lâm sư, tương giao với bọn họ không sâu, sợ là không giúp được gì.”

https://thuviensach.vn

Ánh mắt Đào Mặc trong nháy mắt ảm đạm lại.

Lô Trấn Học lại thêm khó chịu, phất tay áo bỏ đi.

Lúc này, trà lâu lão bản mới theo hỏa kế, trong tay cầm bức họa của Đào Mặc đến bồi tội, giải thích bức họa này chỉ là người khác gửi bán, chia ba bảy vân vân.

Đào Mặc vốn cũng không quá để ý, thấy hắn đem bức tranh trả lại, liền đáp ứng không truy cứu nữa.

Lão Đào bất ngờ nói: "Vị Lô công tử này lai lịch ra sao?"

Lão bản nói: "Lô gia là danh môn vọng tộc bản địa, tổ tiên đã từng có một vị Thượng thư, một vị Thái phó. Nghe nói hiện tại cũng có hai vị lão gia ở kinh thành làm quan, rất là khó lường. Lô công tử là tài tử nổi danh, thỉnh thoảng cũng làm tụng sư. Lão sư của hắn chính là Lâm Chính Dung đại danh đỉnh đỉnh."

Hắn nói một phen, lão Đào nghe mà liên tục nhíu mày.

Đào Mặc hỏi: "Vậy, vị Cố Xạ công tử kia thì sao?"

Lão bản nói: "Cố công tử là cao đồ của Nhất Chuy tiên sinh, nhưng y chưa bao giờ tiến quan môn. Nghe nói Nhất Chuy tiên sinh rất sủng y, các sư huynh đệ cũng rất chiếu cố y."

Đào Mặc thấy tin tức quá ít, có chút không vui.

Lão Đào thấy lão bản mắt lộ ý dò xét, vội vàng tính tiền, kéo Đào Mặc quay về huyện nha, tránh tái sinh sự cố.

https://thuviensach.vn

THỨC NHỮ BẤT THỨC ĐINH

Tô Du Bính

www.dtv-ebook.com

Chương 4: Tân Quan Thượng Nhậm [4]

Hai người trở về huyện nha, Đào Mặc tâm sự trùng trùng, đi thẳng về phòng không nói gì. Lại nói Lão Đào nửa đêm canh ba gọi toàn bộ tôi tớ dậy, kiểm kê nhân số một lần, quả nhiên thiếu một tên tiểu tư. Lão biết nhất định là người đã vẽ tranh, liền lấy khế ước người nọ đã kí ra, cất vào trong ngực áo.

Đến ngày hôm sau, Lão Đào sớm tinh mơ gõ cửa phòng Đào Mặc, thấy hắn đã thức dậy từ sớm, không khỏi buồn bực nói: “Thiếu gia sao lại dậy sớm vậy?”

Đào Mặc nói: “Xuất môn thăm bằng hữu.”

“Chẳng lẽ là vị Lô công tử đó?” Bọn họ mới đến, tạm thời chỉ có vị Lô Trấn Học này còn có chút giao tình đã uống cùng một chén trà.

Đào Mặc nói: “Không phải, ta muốn đi bái phỏng Nhất Chuy tiên sinh.”

Lão Đào cả kinh, ngay sau đó lại vui vẻ nói: “Thiếu gia lại giống ta đi muốn đến cùng một chỗ.”

Đào Mặc giật mình nói: “Ngươi sao cũng muốn…”

“Nhất Chuy tiên sinh và Lâm Chính Dung tiên sinh là người có danh tiếng ở bản địa, chúng ta mới tới Đàm Dương huyện, theo lý nên bái kiến.” Lão biết cường long nan áp địa đầu xà. Trong quan trường thường luôn có những người xuất thân bối cảnh hùng hậu làm quan đến địa phương đều bị một vố đau, có thể thấy được dân bản xứ là mạch trọng yếu. Trải qua những

https://thuviensach.vn

việc ở Mính Thúy cư tối qua khiến lão ý thức được thế lực tụng sư bản địa to lớn dường nào, không chỉ tiếu ngạo công đường, ngay cả bách tính cũng say sưa hứng thú, bái phục sâu sắc. Người như vậy, bọn họ tuyệt đối không thể đắc tội.

"Đã thế, chúng ta chuẩn bị hai phần lễ vật lên đường đi." Đào Mặc thúc giục.

Lão Đào nói: "Chờ một chút. Thiếu gia muốn mua lễ vật thế nào?" Một câu thế nào lại làm khó Đào Mặc.

Hắn suy nghĩ một chút nói: "Ngày xưa cha ta trong các cuộc làm ăn với bằng hữu đều là ngươi chuẩn bị, chẳng bao giờ phạm sai lầm, hay là hôm nãy cũng theo lệ cũ đi."

Lão Đào nói: "Thiếu gia khen nhầm. Năm đó lão gia mỗi lần khiến ta tặng lễ đều là trước đó đã thăm dò được sở thích đối phương, mới chuẩn bị tốt được. Nhưng hiện nay ta đối với Nhất Chuy tiên sinh và Lâm Chính Dung tiên sinh lại hoàn toàn không biết gì cả." Lão thấy vẻ mặt Đào Mặc dãn ra, lại nói, "Chuyện tặng lễ có thể lớn có thể nhỏ. Nhỏ thì xem như không có gì, đem gác xó. Lớn thì, mạo phạm kỵ húy, trở mặt thành thù."

Đào Mặc nghe được kinh tâm động phách, "Vậy ta nên điều tra như thế nào?"

"Bọn họ chính là danh nhân bản địa, dân bản xứ đương nhiên biết." Lão Đào nói, "Có điều người bình thường chỉ biết thứ nhất, chẳng biết thứ hai, dù có biết, cũng chưa chắc biết rõ. Ta thấy thiếu gia tốt nhất là thỉnh một vị sư phụ bản địa, có bản địa sư gia ở bên bày mưu tính kế, thiếu gia tự nhiên có thể như cá gặp nước."

Đào Mặc nói: "Tốt cũng tốt, chỉ là không biết số tiền còn lại có đủ dùng hay không?"

https://thuviensach.vn

Lão Đào nói: “Thiếu gia yên tâm, có bao nhiêu tiền, nên đặt ở đâu, ta đã tính trước, tuyệt đối sẽ không để cho trong nhà không có gạo ăn.”

Đào Mặc gật gật đầu, “Vậy liền đi mời thôi.”

“Thiếu gia có từng nghe qua tích tam cố mao lư.”

*Tam cố mao lư: ba lần đến mời; mời với tấm lòng chân thành. Lưu Bị đích thân ba lần đến lều cỏ của Gia Cát Lượng để mời bằng được Gia CátLượng ra giúp, lần thứ ba mới gặp. Ý nói chân thành, khẩn khoản, năm lần bảy lượt mời cho được.

“Từng nghe qua.” Đào Mặc liền hiểu ra, “Ngươi muốn ta đi mời ai?”

“Kim sư gia.”

Đào Mặc sửng sốt, “Hắn không phải không muốn làm sao?”

Lão Đào nói: “Ta đã dò la, vị Kim sư gia này ở nơi đây vô cùng nổi danh. Trước sau đã từng theo ba vị sư gia, kinh nghiệm thập phần phong phú.”

Đào Mặc nói: “Đã như vậy, vì sao hắn không chịu lưu lại giúp ta?” Lão Đào nói: “Nghe đồn Kim sư gia cũng từng là một danh tụng sư, thế nhưng miệng lưỡi tranh luận lại thua Lâm Chính Dung tiên sinh, nên mới chuyển sang đầu nhập quan môn. Nhưng ngạo khí của thư sinh, sự xảo quyệt của tụng sư thì chưa từng mất đi. Thiếu gia nếu là muốn mời hắn xuất sơn, còn cần hao tâm tổn trí mới được.”

Đào Mặc thở dài nói: “Không ngờ lại phức tạp như vậy?”

“Luận chuyện vụn vặt, chuyện của huyện nha, việc của bách tính, không việc nào vặt vãnh bằng chuyện này nghìn lần vạn lần. Thiếu gia nếu thật sự muốn làm một vị quan tốt, phải học được cách tự mình làm mọi chuyện,

https://thuviensach.vn

biết hết nguồn căn gốc rễ mọi chuyện. Lúc này mới không phụ sự tín nhiệm của triều đình, lòng kính yêu của bách tính."

Đào Mặc cười khổ nói: "Phụ? Chỉ sợ triều đình tín nhiệm và bách tính kính yêu hai thứ này ta còn không có, thì phụ thế nào?"

"Nếu không có, thì làm cho có mới thôi."Lão Đào biết đã lay động được hắn, lập tức sai Hách Quả Tử chuẩn bị kiệu.

Quan huyện có quan kiệu riêng, chỉ là không có kiệu phu. Lão Đào đành phải chọn từ những tôi tớ mới mua vài người tuổi trẻ cường tráng, vóc người gần giống nhau ra đảm nhiệm.

Nhưng khiêng kiệu cũng phải học cách khiêng kiệu.

Người mới làm người có kinh nghiệm nhìn vào liền biết.

Từ huyện nha đến nhà Kim sư gia bất quá cách hai con đường, cũng không xa lắm. Nhưng khi Đào Mặc trên kiệu xuôi ngược đến nơi, thì giống như ngồi trong kiệu tròn một năm, không chỉ sắc mặt trắng bệch, mà hai chân cũng nhũn ra, cuối cùng ngay cả đứng cũng đứng không vững.

"Thiếu gia?" Hách Quả Tử hai tay đỡ hắn, mắt đầy lo lắng.

Lão Đào đi đưa thiếp, lại được biết Kim sư gia đã đi tham gia đại hội thưởng tuyết.

Đàm Dương huyện tụng sư nhiều, văn nhân cũng nhiều, tụ hội tự nhiên cũng nhiều.

Lão Đào nghĩ thầm không chừng ở đại hội còn có thể gặp Lâm Chính Dung và Nhất Chuy tiên sinh, chính là nhất cử đa đắc, lập tức sai bọn họ khiêng kiệu sang Thái An thư viện nơi tổ chức thưởng tuyết.

https://thuviensach.vn

Nói đến Thái An thư viện, ở nơi đây cũng vô cùng nổi danh, có không ít huyện nho học trò trước đây đều là từ Thái An thư viện mà ra.

Lúc Đào Mặc đến, đại môn đang rộng mở.

Từ cổng có thể thấy bên trong có một khối tuyết đặc biệt nổi bật, mặt trên chẳng biết ai đã viết chữ "Tuyết" rồng bay phượng múa, thập phần hợp cảnh.

Hách Quả Tử đưa thiếp, người gác cổng nhanh chóng đi báo.

Đợi Đào Mặc vào đến trong vườn, Thái Sơn thư viện viện trưởng đã đích thân ra đón.

"Không ngờ Đào đại nhân đích thân tới, không thể tiếp đón từ xa, không thể tiếp đón từ xa." Viện trưởng hơn năm mươi tuổi, bảo dưỡng chu đáo, mặt mày hồng hào.

Đào Mặc đáp lễ nói: "Làm phiền."

Viện trưởng không ngờ hắn không hề kiểu cách nhà quan, tựa như một hậu sinh vãn bối thông thường, âm thầm gật đầu, nói: "Vừa lúc hôm nay không ít văn sĩ địa phương đến thư viện thưởng tuyết tác thơ, đại nhân nếu không ngại sơ sài, chiêu đãi không chu toàn, có thể cùng nhập tọa."

"Vậy làm phiền rồi." Đào Mặc cũng không chối từ, thẳng hướng trong vườn mà đi. Trên thực tế, hắn sớm đã không kiềm chế được. Lúc vừa vào vườn hắn đã thấy Cố Xạ ngồi ở trong đình, sáng rực như ánh trăng. Ngồi bên cạnh y có rất nhiều người, mọi người vây quanh y, mặt tươi cười dào dạt, khiến hắn thấy lòng ngứa ngáy khó chịu.

Viện trưởng thấy hắn nhìn không chớp mắt hướng thẳng đình đi tới, vội hỏi: "Đại nhân có lạnh không?"

https://thuviensach.vn

“Không lạnh.” Đào Mặc tuy không muốn, nhưng vẫn dừng bước.

Viện trưởng nói: “Trong đình mặc dù có mái, nhưng bốn phía lọt gió, không thể giữ ấm. Đại nhân không bằng đến nội đường ngồi một chút?”

Đào Mặc nói: “Không cần đến nội đường, ta ở trong đình xem tuyết là được rồi.”

Viện trưởng nghĩ thầm ngồi trong đình đều là tụng sư, xưa nay ghét nhất là quan, ngươi mắt trông mong đi tới, chỉ sợ đầu tro mặt đất (nguyên văn: hôi đầu thổ kiểm) mà đi ra, cái này cũng không quan trọng, chớ có vì vậy mà mượn cớ gây khó dễ học viện chúng ta là được.

Đào Mặc nào biết tâm tư của hắn, vẫn tiếp tục tiến về phía trước, lại bị Lão Đào tuỳ tiện chặn đường, nói: “Thiếu gia, Kim sư gia ở bên kia.”

Hắn nhìn theo tay Lão Đào, quả nhiên, Kim sư gia mặc một áo bông lam sẫm ngồi trên băng đá, đang uống ít rượu cùng người khác cười nói.

Đào Mặc nhìn lại nhìn cái đình gần trong gang tấc, trong lòng đấu tranh, cuối cùng nhấc chân hướng băng đá đi tới.

Từ lúc hắn vừa đến, người trong vườn ít nhiều đều dựng thẳng lỗ tai lắng nghe động tĩnh của hắn, lúc này thấy hắn đi đến băng đá, đều nghển cổ nhìn.

Kim sư gia như sớm đoán được hắn sẽ đến, đang ngồi trên băng đá thì đứng dậy chắp tay nói: “Huyện lão gia an hảo.”

Đào Mặc thở dài nói: “Bất hảo, một chút cũng bất hảo.”

Kim sư gia liếc mắt nhìn hắn, “Không lẽ ta nói gì sai chăng?”

Đào Mặc nói: “Ta thiếu một sư gia, Kim sư gia có thể chịu nhận cho?”

https://thuviensach.vn

Kim sư gia nói: “Ta tuổi già sức yếu, từ lâu đã không thể cáng đáng nổi vị trí này.”

Đào Mặc tiếp tục thở dài nói: “Cho nên ta một chút cũng bất hảo.”

Người bên cạnh nghe bọn họ đối đáp thú vị, đều yên tĩnh lắng nghe.

Kim sư gia nói: “Bản huyện nhân tài đông đúc, muốn tìm một sư gia quả thực dễ như trở bàn tay, Huyện lão gia hà tất lo lắng?”

Đào Mặc đưa tay ra, trở một cái, sau đó nhìn Kim sư gia.

Kim sư gia cũng nhìn hắn.

Một lát sau, Đào Mặc nói: “Ta trở rồi.”

“…”

“Cho nên, ngươi theo ta đi.” Đào Mặc nghiêm túc nói.

Kim sư gia khóe miệng khẽ giật. Lão tuy không muốn thừa nhận, nhưng tình huống trước mắt này thực sự có điểm giống như… truy cầu nữ tử. “Huyện lão gia hà tất chấp nhất như vậy?”

Đào Mặc nghĩ một chút nói: “Ta nhớ có một câu nói rất nổi tiếng.”

“Nga? Một câu gì?”

Đào Mặc lẩm nhẩm trong miệng một lần, mới tin tưởng mười phần mở miệng nói: “Nhược thủy tam thiên, ngã chích thủ nhất biều ẩm chi.”

*Nhược thủy tam thiên, ngã chích thủ nhất biều ẩm chi: Nước sông có ba nghìn gáo,ta chỉ cần một gáo nước. Ý chỉ lời thề son sắt trong tình yêu, trong tình yêu, dù có rất nhiều người quay quanh nhưng chỉ yêu đúng một người. =>Đào Mặc dùng bậy.

https://thuviensach.vn

Kim sư gia: “…” Sớm biết vậy, lão nên ở trong nhà chờ hắn.

https://thuviensach.vn

THỨC NHỮ BẤT THỨC ĐINH

Tô Du Bính

www.dtv-ebook.com

Chương 5: Tân Quan Thượng Nhậm [5]

“Kim sư gia, ngươi theo liền đi.” Thư sinh đa phần là những người nhiều chuyện, không khỏi ồn ào.

Kim sư gia sắc mặt trắng bệch, trong đầu xoay mòng nhiều lời như vậy, cuối cùng một câu bác bỏ cũng không nói ra được.

Đào Mặc mắt vẫn mong chờ câu trả lời của lão.

Lão Đào đành nói: “Thiếu gia, dù cho người khát khao cầu tài, nhưng những lời này lại có chút không thích hợp cho lắm.”

Đâu chỉ có chút không thích hợp, thật sự là rất rất không thích hợp. Kim sư gia chỉ hận mình không thể đứng bên cạnh Lão Đào, tận tâm chỉ bảo lão.

Đào Mặc buồn rầu nói: “Dùng không được sao?”

“Cũng không phải là không tốt.” Trước mặt mọi người, Lão Đào cũng không tiện vạch trần, chỉ nói, “Chỉ là dùng có chút thái quá.”

Đào Mặc nói: “Lẽ nào phải nói, nhược thủy tam thiên, ngã nguyện thủ lưỡng biều ẩm chi, Kim sư gia, ngươi có thể làm đệ nhất biều này không?”

Biều? Hay phiêu?

biều, phiêu phát âm giống nhau. Biều: gáo nước, phiêu: xxx *là xxx ấy =”= =))) => ông này tự biên tự diễn đừng quan tâm

Sắc mặt Kim sư gia không còn trắng bệch, mà đã chuyển sang xanh.

https://thuviensach.vn

Những thư sinh khác cười mãi không dứt.

“Hảo.” Kim sư gia sắc mặt thay đổi mấy lần, đột nhiên ngoài cười nhưng trong không cười nói, “Tiểu nhân ngu muội lại được Huyện lão gia coi trọng, Kim mỗ thụ sủng nhược kinh. Kim mỗ vốn không phải người làm bộ làm bộ làm tịch, liền đáp ứng, nguyện vì đông gia cống hiến sức lực.”

Trước một Huyện lão gia, sau một đông gia, thái độ thay đổi đã chứng minh lão thật sự đáp ứng. Nhưng Lão Đào tổng chung quy vẫn có chút bất an, lão thấy được, Kim sư gia là vì không tranh cãi được mà đáp ứng, cũng không phải là thật tâm muốn dốc sức vì Đào Mặc. Chỉ là việc đã đến nước này, có giải thích nữa cũng chỉ uổng công, chỉ có thể đi một bước tính một bước.

Đào Mặc thấy Kim sư gia đáp ứng, trong lòng thở phào nhẹ nhõm, cước bộ tức khắc chuyển, hướng đình mà đi tới.

Lão Đào khẽ cau mày, đi theo phía sau.

Đáng tiếc đợi lúc Đào Mặc đến, mọi người trong đình đã giải tán cả rồi.

Đào Mặc không cam tâm hỏi người khác: “Vừa mới nãy người ngồi trong đình còn nhiều, sao bây giờ lại không thấy?”

Người kia nói: “Cố Xạ phải đi, bọn họ tự khắc cũng đi theo.”

Đào Mặc ảo não. Theo lý mà nói nhiều người rời đi như vậy, bản thân không thể không biết. Nhất định là vừa rồi nhiều người nói chuyện ồn ào, lại cười ầm lên, cho nên mới không chú ý.

Lão Đào thấy Đào Mặc thần tình uể oải, khẽ ho một tiếng nói: “Khó có dịp văn nhân bản địa tụ hội, thiếu gia hẳn là nên đi kết giao mới phải, xây dựng trụ cột căn cơ nơi đây cũng tốt.”

https://thuviensach.vn

Đào Mặc bừng tỉnh. Đúng rồi, còn nhiều thời gian, hắn cần gì phải nóng lòng như vậy.

Nghĩ thế, hắn liền nghe theo đi đến chỗ mọi người đang tụ tập.

Những người khác đối với Huyện lão gia mới đến cũng rất hiếu kì. Thấy hắn chủ động bắt chuyện, đều hoan nghênh.

Một lát sau, Lão Đào thấy Kim sư gia đã đứng dậy cáo từ, lập tức kéo Đào Mặc một đường đưa tiễn, thậm chí cùng đi kiệu đến cửa nhà lão.

Với sự ân cần của Đào Mặc, Kim sư gia không tỏ ý kiến gì, chỉ nói năm sau nhất định đến nhận chức.

Lão Đào thấy vậy, đành chịu.

Trở lại huyện nha, Đào Mặc do do dự dự không xuống kiệu, "Không thì, chúng ta tiếp tục đi bái phỏng Nhất Chuy tiên sinh đi."

"Cố Xạ ở nơi khác, dù có đi gặp Nhất Chuy tiên sinh, cũng không gặp được." Lão Đào nói.

Đào Mặc "A" một tiếng, vẻ mặt thất vọng vô cùng.

Lão Đào thấy lại nhíu mày, "Thiếu gia, người đi theo ta."

Ngực Đào Mặc đập thịch một tiếng, có dự cảm không tốt.

Quả nhiên, vừa bước qua cửa thư phòng, Lão Đào không nóng không lạnh quăng cho một câu, "Thiếu gia, người còn nhớ rõ trước mộ phần của lão gia đã đáp ứng điều gì không?"

Đào Mặc sắc mặt trắng bệch, không nói nên lời.

https://thuviensach.vn

“Đoạn tụ phân đào*, trái với luân thường, người không thể lại chấp mê bất ngộ.” Lão Đào từng chữ từng chữ âm vang đanh thép, đâm thẳng vào trong lòng Đào Mặc, “Lão gia trả giá bằng cả tính mệnh, lẽ nào còn chưa đủ sao?”

Đào Mặc chỉ cảm thấy trước mắt cảnh vật nhoáng lên, lúc lấy lại tinh thần, đã trải qua một lúc, bang một tiếng quỳ xuống đất.

Lão Đào hoảng sợ, vội vã nâng hắn dậy nói: “Thiếu gia hiểu là được, sao lại hành đại lễ như vậy?”

Đào Mặc chống hai chân đã mềm nhũn đứng lên, lắc đầu nói: “Ta cũng không biết.” Chỉ là lúc nãy, bờ vai hắn dường như không kham nổi gánh nặng.

“Thiếu gia.” Lão Đào hơi cao giọng.

“Ta biết.” Đào Mặc cắt ngang lời lão, vội nói, “Ta đã đáp ứng cha ta, sẽ làm quan tốt. Ta nhất định phải làm quan tốt.” Hắn nói vừa cao giọng vừa lưu loát, không biết là cam đoan với lão, hay là đang tự nhắc nhở mình.

Lão Đào thấy hắn sắc mặt tái nhợt, thần tình thống khổ, không đành lòng dồn ép nữa, “Ta cũng vì muốn tốt cho thiếu gia. Cố Xạ kia xem ra không phải là người có thể xem thường. Ngươi cùng hắn kết giao, chỉ sợ sẽ bị thiệt thòi.”

Đào Mặc hạ khóe miệng, cúi đầu lẩm bẩm: “Ta cũng không biết sao, nhìn thấy y, tim lại đập thình thịch.”

Lão Đào nhớ lại Cố Xạ kia, cũng không thể không thừa nhận quả thực là người phong thái sáng ngời. Chỉ là phong thái có sáng ngời thì cũng là nam tử. Nếu đơn thuần chỉ có chút nhu thuận, có lẽ còn có thể đưa về bồi dưỡng ở hậu viện, nhưng xem khí phách của người nọ, đừng nói đưa về dưỡng ở

https://thuviensach.vn

hậu viện, chỉ sợ ngay cả khi Đào Mặc có đến trước cửa chưa hẳn sẽ chịu gặp.

.

Nghĩ đến đó, trong lòng lão liền gạt bỏ hết lòng trắc ẩn, lại hạ một câu trọng yếu, nói: “Ta thấy người nọ đối với nam tử đều không có quan tâm, tất nhiên càng không “mê Long Dương”*. Tâm tư của thiếu gia tốt nhất là đừng cho y biết được, không thì chỉ sợ… vô duyên vô cớ khiến người ta chán ghét.”

Đào Mặc cúi đầu, vai dần dần sụp xuống, giây lát mới nói: “Ta biết rồi.” Hắn không muốn khiến người nọ xem thường, lại càng không nói đến chán ghét. Chỉ là kiềm chế, há lại dễ dàng như vậy.

Lão Đào thở dài nói: “Sắp đến năm mới, ta đi phân phó Hách Quả Tử lo liệu đồ Tết. Đây là tân niên đầu tiên của chúng ta ở Đàm Dương huyện, phải làm thế nào cho thật náo nhiệt mới được.”

Đào Mặc lúc này vừa xấu hổ vừa mắc cỡ, vừa nản lòng thoái chí, tùy tiện gật gật đầu, liền trở về phòng mà ngủ.

Cơ thể hắn vẫn chưa hoàn toàn hồi phục, trong lòng lại buồn khổ, đến chạng vạng lại lên cơn sốt.

Hách Quả Tử nhớ thuốc lần trước đại phu khai vẫn chưa dùng hết, liền sắc cho hắn uống.

Sau khi uống xong, Đào Mặc lại ngủ mê man, tới ngày thứ hai, cơn sốt thuyên giảm, nhưng người vẫn không có chút sức lực, chỉ xiêu xiêu vẹo vẹo nằm trên giường, cũng không muốn rời giường.

Lão Đào thầm ân hận hôm qua nói có chút thái quá.

https://thuviensach.vn

Cứ như vậy sáu ngày, Đào Mặc cuối cùng xuống khỏi giường, vừa lúc Lô Trấn Học đến.

Hách Quả Tử và Lão Đào hợp lực quấn Đào Mặc thật kín, mới để cho hắn đi gặp khách.

Lô Trấn Học vừa thấy hắn, không khỏi bất ngờ nói: “Đại nhân sao lại gầy đi vậy?”

Đào Mặc khoát khoát tay, “Khí hậu không quen mà thôi.”

“Ta biết vài vị đại phu bản địa y thuật rất cao, có cần ta tiến cử không?”

“Đa tạ, không cần.”

“Đại nhân là quan phụ mẫu Đàm Dương huyện, nhất cử nhất động đều liên quan đến sinh nhai của Đàm Dương huyện, xin hãy bảo trọng nhiều hơn.” Hắn lời lẽ khẩn thiết, dường như hoàn toàn không nhớ lần trước từng phất tay áo bỏ đi.

Đào Mặc lười biếng gật đầu.

“Kỳ thực học trò đến đây, chính là tới mời đại nhân tham gia mai hoa yến đêm mai.” Lô Trấn Học lấy ra một tấm thiệp từ trong ống tay áo, cung kính đưa lên.

Đào Mặc nghi hoặc nói: “Mai hoa yến?”

Lô Trấn Học nói: “Đàm Dương có tam bảo, một trong số đó là hoa mai khi nở hoa rất đẹp. Đại nhân mới tới Đàm Dương, không thể không xem.”

Đào Mặc không muốn đi.

Lô Trấn Học nhìn ra tâm tư của hắn, vội hỏi: “Đại nhân lần trước không phải là muốn gặp cao đồ của Nhất Chuy tiên sinh sao?”

https://thuviensach.vn

Đào Mặc trong lòng khẽ động, muốn tin lại không dám tin hỏi: “Bọn họ cũng đi?”

Lô Trấn Học cười không đáp.

Đào Mặc nhớ tới lời nói của Lão Đào lúc trước, kìm lòng, lắc lắc đầu nói: “Vậy thì không đi.”

Lô Trấn Học kinh ngạc hỏi: “Vì sao?”

Đào Mặc nói: “Ta vẫn chưa chuẩn bị sẵn sàng, tạm thời chưa thể gặp y.”

Lô Trấn Học hiển nhiên hiểu lầm ý định của hắn, trong lòng kinh ngạc nghĩ: Lẽ nào ta đánh giá thấp hắn. Hắn gặp cao đồ của Nhất Chuy tiên sinh chẳng lẽ là để lập uy, mà không phải nịnh nọt, lôi kéo quan hệ như hắn đã nghĩ lúc trước? Thế nhưng vì sao hắn phải nhằm vào Nhất Chuy tiên sinh, bỏ qua lão sư nhỉ? Lâm Chính Dung danh tiếng và sức ảnh hưởng ở Đàm Dương đều không kém Nhất Chuy tiên sinh a? Chẳng lẽ là, hắn muốn công kích từng người?

Hắn nghĩ nghĩ, liền cảm giác phía sau bộ dạng uể oải của Đào Mặc lại cất giấu tâm cơ thâm sâu khó lường, ngay cả động tác nâng chén trà cũng có chút sâu xa khó hiểu.

“Chỉ là học trò đã đem thông tin đại nhân sẽ đến lan rộng ra ngoài.” Lô Trấn Học ra vẻ khó xử, “Ta tưởng đại nhân chắc chắn sẽ cho ta mấy phần thể diện, không ngờ đúng là ta tự mình đa tình rồi.”

Hắn nói vậy, Đào Mặc thấy cũng không phải không hợp tình hợp lý, “Vậy ta chỉ đến ngồi một chốc lát thôi.” Dù có không thể thân cận, nhìn người nọ một chút cũng tốt.

Lô Trấn Học trong lòng mừng rỡ, trên mặt bất động thanh sắc bối rối nói: “Đã vậy, ngày mai học trò sẽ ở hàn xá cung hậu đại nhân đại giá quang

https://thuviensach.vn

lâm.”

==========

*Chú thích: Đoạn tụ, phân đào, “mê Long Dương” đều là điển tích điển cố về mối tình đồng tính.

+Đoạn tụ: Đổng Hiền dù mang phận nam nhi, nhưng lại sở hữu gương mặt thanh tú như một mỹ nhân, từ lời nói tới cử chỉ đều y tạc đàn bà, tính tình lại nhẹ nhàng, e ấp. Vì lẽ ấy, Hán Ai đế luôn sủng ái, cưng nựng Đổng Hiền như với một cô gái liễu yếu đào tơ. Tương truyền, có lần “mỹ nam” ngủ ngày, đầy gối lên tay áo Ai đế. Vì không muốn “người tình” phải tỉnh giấc nồng, nhà vua bèn lấy dao cắt tay áo rồi khẽ khàng trở dậy. Từ ấy về sau, trong dân gian Trung Quốc lưu truyền điển cố “đoạn tu” (cắt tay áo). Đây là cách biểu đạt tiêu chuẩn nhất, thường thấy nhất về chuyện tình đồng tính trong lịch sử phong kiến xưa kia. Theo ghi chép của sử sách, khi Ai đế băng hà, Đổng Hiền trở nên bơ vơ và bị Vương Mãng hoàng đế ghét bỏ ra mặt. Để tránh gặp họa, cũng là để đền đáp thứ ân tình sâu nặng của đấng quân vương với mình, “mỹ nam” cùng vợ con tự sát tại tư gia.

+Phân đào: Xưa kia, Hoạt huyện, tỉnh Hà Nam được gọi là Sở Khâu. Nơi đây là kinh đô của nước Vệ thời Xuân Thu. Khi Vệ Linh Công lên ngôi trị vì, dù sở hữu vô vàn mỹ nữ trong cung, ông vẫn hết mực sủng ái “mỹ nam” Di Tử Hà.

Họ Di vốn có quan hệ ruột rà với Tử Lộ – học trò cưng của Khổng Tử, lại sẵn tư chất thông minh, ngoại hình tuấn tú sáng sủa, khiến Vệ Linh Công mê mẩn không rời. Một đêm, khi Di Tử Hà đang ở lại trong cung, có người báo tin mẫu thân anh ta đột nhiên lâm bệnh. Di vội vàng lấy xe của vua để về thăm mẹ. Theo luật của triều đình nước Vệ, nếu tự tiện dùng xe của hoàng đế sẽ bị chặt đứt hai chân, nhưng khi biết chuyện, Vệ Linh Công

https://thuviensach.vn

chẳng hề trách mắng, mà hết lời ca tụng: “Thật là người con hiếu thuận, vì mẹ mình mà không sợ bị cắt bỏ đôi chân”.

Lại có lần vua tôi hai người cùng dạo chơi trong vườn quả, Di Tử Đào đưa tay hái một trái đào, ăn thấy rất ngọt, bèn đưa phần còn lại cho Vệ Linh Công thưởng thức.

Theo quy định trong triều, kẻ tôi tớ cả gan ăn trước vua sẽ bị khép vào tội khi quân phạm thượng, thậm chí mất mạng. Nhưng đấng quân vương đứng đầu thiên hạ ấy lại hân hoan đón nhận trái đào cắn dở, miệng không ngớt khen ngợi: “Di Tử Hà quả rất yêu quý ta! Rõ ràng là vẫn muốn ăn nhưng vì trẫm mà phải bỏ dở cơn thèm thuồng của mình”. Kể từ đó, thiên hạ thường gọi mối tình đồng tính giữa Vệ Linh Công và Di Tử Hà là “mối tình chia đào”.

+Mê Long Dương: Khai Phong thuộc tỉnh Hà Nam ngày nay. Thời phong kiến, nó có tên gọi là Đại Lương – kinh đô của nhà Ngụy thời Chiến Quốc. Ngụy An Ly Vương cũng từng vướng vào thứ tình yêu đồng giới tai tiếng với “mỹ nam” Long Dương Quân.

Có lần, nhà vua cùng kẻ sủng thần Long Dương Quân đi câu cá. Long Dương Quân tỏ ra thành thục với thú tiêu khiển này, chỉ trong chớp mắt đã câu được hơn chục con. Đang chơi vui, Long Dương Quân bỗng lệ rơi đầy mặt. Ngụy Vương thấy vậy bèn lo lắng dò hỏi nguyên do. Long Dương Quân vừa khóc vừa bẩm rằng: “Chính là vì lũ cá này. Khi mới câu được, thần thấy rất vui, nhưng cứ câu được con cá to hơn thì thần lại muốn vứt bỏ những con trước đó. Thần lại nghĩ đến thân phận mình, lẽ nào thần cũng như lũ cá kia. Trong cõi bốn bể nhân gian này, mỹ nhân nhiều không đếm xuể. Họ đem lòng đố kỵ với tiểu thần vì được nhà vua sủng ái. Cũng vì lẽ ấy, đám người này đua chen để được ở gần đại vương. Xem ra, tiểu thần rồi cũng sẽ như lũ cá kia, bị vứt bỏ lãng quên, nghĩ đến cảnh ấy, thần không buồn không khóc sao được?”.

https://thuviensach.vn

Ngụy Vương nghe thấy vậy, cảm động vô cùng, vội vàng an ủi Long Dương Quân rồi ban lệnh: “Từ này về sau, kẻ nào dám ca tụng, tiến cử mỹ nhân, sẽ bị tru di cả họ”. Thủ đoạn ấy của Long Dương Quân thật quá cao tay, khiến đám mỹ nhân trong cung khó bề tiếp cận bậc thiên tử. Người đời sau thường dùng thành ngữ “Long Dương” hay “mê Long Dương” để chỉ mối tình đồng giới.

https://thuviensach.vn

THỨC NHỮ BẤT THỨC ĐINH

Tô Du Bính

www.dtv-ebook.com

Chương 6: Tân Quan Thượng Nhậm [6]

Chuyện đã định, Lô Trấn Học liền đứng dậy cáo từ.

Đào Mặc tiễn đến cửa, suy nghĩ một chút, xoay người đem chuyện này nói cho Lão Đào đang tính toán sổ sách.

Lão Đào nghe hắn tự thuật xong nhíu mày nói: “Lô Trấn Học kia, sợ là không có ý tốt.”

Đào Mặc kinh ngạc nói: “Vì sao?” Bởi hắn thấy, Lô Trấn Học là người đầu tiên đáp ứng hắn cùng kết giao bằng hữu ở Đàm Dương huyện.

Lão Đào nói: “Một núi không thể có hai hổ. Môn hạ của Lâm Chính Dung sao lại tích cực giới thiệu người với môn hạ của Nhất Chuy tiên sinh?”

Đào Mặc nói: “Vậy hắn muốn thế nào?”

“Chính là không biết hắn muốn gì.” Lão Đào trầm ngâm nói, “Đi thì vẫn phải đi. Nhưng đúng như người nói, chỉ ngồi một lát rồi về. Chớ để phát sinh rắc rối với những người khác.”

Đào Mặc nghĩ đến Cố Xạ, trong lòng nóng lên, nhưng thấy ánh mắt Lão Đào dường như hiểu rõ tất cả, mà lạnh đi, lúng ta lúng túng nói: “Có thể có rắc rối gì?”

“Không có thì tốt.” Lão Đào biết hắn vừa bệnh một trận, không đành lòng bức hắn nữa, nói tránh đi, “Huyện quan tuy là tiểu quan, nhưng chim sẻ tuy

https://thuviensach.vn

nhỏ, ngũ tạng đều đủ cả. Huyện nha quản tam ban lục phòng, người nếu không bận gì, buổi chiều hãy qua lại với bọn họ một chút, sau này làm việc cũng thuận tiện sai phái."

Đào Mặc vội vàng đáp ứng.

Lão Đào nói: "Vị Thôi điển sử người đã gặp qua rồi, nếu một lát có gặp lại, đừng quên thân cận nhiều hơn."

Đào Mặc lại đáp ứng.

Lão Đào thấy dáng vẻ bệnh tật của hắn, trong lòng không yên tâm, nhưng trong phủ sự vụ nhiều, lại thật không bỏ xuống được, chỉ phải lùi một bước nói: "Ta cho Hách Quả Tử theo người, người nếu có chuyện gì không rõ, cứ hỏi hắn. Tả hữu cách không xa."

Đào Mặc nghe hắn không đi, trong lòng có chút khẩn trương, "Nếu không thì ngày khác đi cũng được."

"Thiếu gia, ta chung quy có ngày cũng phải chết." Lão Đào mặt không đổi sắc nói, "Lẽ nào thiếu gia chờ khi ta chết đi, liền không làm quan nữa?"

Đào Mặc đại kinh thất sắc nói: "Ngươi chớ nói thế. Ta biết ngươi sẽ không dễ dàng chết."

Lão Đào khẽ nhếch khóe miệng, "Thiếu gia, nếu không phải ta hiểu người, còn cho là người rất hận ta."

Đào Mặc nói: "Ý ta không phải vậy."

"Ta biết. Người đi dùng cơm trước đi, sau đó cùng Hách Quả Tử đi thôi."

Đào Mặc xoay người ra cửa, nghe lời đi ăn cơm, sau đó xuất môn.

https://thuviensach.vn

Lục phòng ngay hai bên trái phải của huyện nha, xuất môn tiến môn, bất quá chỉ trong nháy mắt.

Thư lại đang làm việc bên trong mặc dù chưa thấy qua bản thân Đào Mặc, nhưng sớm đã nghe qua tướng mạo hắn như thế nào, vừa thấy hắn vào cửa liền cuống quít ra đón. Đào Mặc nhất nhất chiếu cố hỏi han, biểu hiện thập phần đúng mực.

Sau đó có lục phòng Kinh Thừa, Quản Niên ra nghênh đón, lại hàn huyên một phen.

Thôi Quýnh không làm việc nơi đây, hôm nay cũng chưa hề đến.

Đào Mặc cùng bọn họ trò chuyện một hồi, rồi đứng dậy cáo từ.

Hách Quả Tử đi theo phía sau hắn, nhỏ giọng nói: “Thiếu gia vừa nãy như biến thành người khác vậy.”

Đào Mặc nói: “Ta biến thành thế nào?”

“Dáng vẻ thiếu gia vừa rồi nhìn qua rất có học vấn.” Hách Quả Tử thẳng thắn nói.

Đào Mặc giật mình, sắc mặt ủ ê.

Hách Quả Tử tựa hồ ý thức được lời vừa nói không ổn, vội vàng nói: “Ta không phải nói thiếu gia bất học vô thuật, ta chỉ là, chỉ là…”

*Bất học vô thuật: không học vấn không nghề nghiệp; dốt nát; kém cỏi; vô học; bất tài…

“Bất học vô thuật cũng không hề gì. Cha ta sinh tiền cũng thường nói ta như vậy.”

https://thuviensach.vn

Hách Quả Tử mặt đỏ tới mang tai nói: “Ta làm sao có thể so sánh với lão gia.”

Đào Mặc nói: “Ngươi nói cũng đâu có sai. Ta vốn là một chữ bẻ đôi cũng không biết, ngực không vết mực.”

*nguyên văn: mục bất thức đinh, hung vô điểm mặc ==> người ít học

Hách Quả Tử nói: “Nghe thiếu gia nói chuyện, ai có thể tin thiếu gia không biết chữ?”

Đào Mặc cười khổ nói: “Chẳng qua là nghe người khác nói ta nói được thôi, lại nhớ kỹ nữa. Mấy chữ này ta có thể nói ra, nhưng lại không viết ra được. Hoặc ngươi có viết ra đặt ở trước mặt ta, ta cũng không nhận biết được.”

Hách Quả Tử nói: “Ai nói tài trí hơn người đều nhất định phải biết chữ?”

Đào Mặc đột nhiên nói: ” ‘Nhược thủy tam thiên, chích thủ nhất biều ẩm chi’ nghĩa là gì?”

Hách Quả Tử tuy chỉ là tiểu tư, nhưng thời niên thiếu cũng đã từng đến học đường, chữ biết được so với hắn phải nhiều hơn.

Hách Quả Tử kinh ngạc nói: “Thiếu gia có người trong lòng?”

“Người trong lòng?” Đào Mặc ngẩn ra, lập tức hậu tri hậu giác tai đỏ lên, không nói hai lời đi thẳng vào phòng.

Lưu lại Hách Quả Tử ngơ ngác đứng một chút, thấp giọng lẩm bẩm: “Không ngờ thiếu gia nhanh như vậy đã quên vị Y Vũ công tử kia.”

.

https://thuviensach.vn

Lô Trấn Học ở Đàm Dương huyện vẫn là rất có danh tiếng. Trước khi Cố Xạ đến, hắn là nhân vật hay làm náo động Đàm Dương huyện, ai cũng biết Lô gia có vị Lô công tử tài tư mẫn tiệp, ăn nói lanh lợi, tuổi còn trẻ đã thành cử nhân. Cho nên hắn mở mai hoa yến, người người tán tụng.

Đào Mặc nghe theo lời Lão Đào, đến không sớm không muộn.

Làm quan phụ mẫu bản huyện, như lần trước lúc hắn đến liền được chủ nhân nhiệt tình chiêu đãi.

Lô Trấn Học cười dẫn hắn đến bàn chính, “Phụ mẫu ta ra ngoài chưa về, nơi này đành phải do ta làm chủ. Mong đại nhân đừng trách.”

.

“Đâu có đâu có.” Đào Mặc trong lòng âm thầm tìm cách giải thích, thuận miệng nói, “Không thể bái kiến lệnh tôn lệnh đường, là sơ suất của ta.”

Lô Trấn Học ngẩn người, nghĩ thầm phụ mẫu ta có liên quan gì tới ngươi? Sao lại là sơ suất của ngươi được? Chẳng lẽ là hắn thật sự muốn trở thành tri giao với ta? Hắn nhìn kỹ vẻ mặt Đào Mặc, lại thấy hắn lơ đãng không tập trung, không khỏi âm thầm cười nhạt, nếu muốn làm trò lôi kéo ta, cũng nên làm giống thật một chút mới phải.

Đào Mặc vốn định nói mấy câu rồi đi, nhưng hắn nhìn nhìn trái phải, không thấy Cố Xạ, lại có chút không cam lòng, lại cố đợi thêm một chốc nữa.

Lô Trấn Học đứng dậy bắt chuyện với những người khác, tiện thể giới thiệu những người này cho hắn biết.

Đào Mặc biết những người này đều là phú thương, liền đứng dậy trò chuyện.

https://thuviensach.vn

Đang nói đến thu hoạch năm nay, bốn phía đột nhiên an tĩnh lại.

Đào Mặc quay đầu nhìn.

Cố Xạ từ trong vòng vây của đồng môn sư huynh hắn chậm rãi đi tới. Áo khoác màu mận chín lại càng tôn lên mi mục như thi họa ưu nhã.

Lô Trấn Học chào hỏi từng người một, đến phiên Cố Xạ, hắn cười cực kỳ xán lạn, "Không ngờ Cố huynh cũng thưởng kiểm quang lâm, thật làm ta thụ sủng nhược kinh."

"Lô huynh khách khí."

Đây là lần đầu tiên Đào Mặc nghe được Cố Xạ mở lời, từng lời như hòn đá nhỏ nhất dạng kích khởi những gợn sóng lăn tăn trong lòng hắn, một vòng một vòng, không thể bình tĩnh.

"Vị này chính là Đào đại nhân, lần trước đã giới thiệu qua cùng chư vị." Tay Lô Trấn Học đột nhiên chỉ về hướng Đào Mặc.

Ma xui quỷ khiến, Đào Mặc đi tới.

Hắn chủ động như vậy, những người khác cũng không thể lại làm như không thấy như lần trước, liền chào hỏi qua loa.

Đào Mặc một mặt đáp lại, một mặt ánh mắt lại hữu ý vô ý dán lên người Cố Xạ.

Dường như cảm giác được cái nhìn chằm chằm của hắn, ánh mắt Cố Xạ chợt lay động rốt cuộc rơi lên người hắn.

Đào Mặc thấy hắn nhìn mình, trong lòng kích động một trận, chỉ cảm thấy trên đời sẽ không có gì có thể so được với thời khắc mỹ diệu này.

Nhưng thời khắc đó kéo dài không lâu, Cố Xạ rất nhanh đã bỏ đi.

https://thuviensach.vn

Đào Mặc ngơ ngác đi theo một đoạn thật lâu, mãi đến khi một vị sư huynh của Cố Xạ liếc thấy, quay đầu hỏi: “Đại nhân có gì chỉ giáo?” Hắn mới bừng tỉnh, lúng túng trở về bàn chính.

Sau đó, tâm trạng hắn vẫn ngẩn ngơ, mắt thỉnh thoảng liếc về phía Cố Xạ, ngay cả việc Lão Đào dặn hắn phải ly khai cũng quên mất.

Lô Trấn Học cùng mọi người uống một ít rượu, liền tuyên bố mục đích ngày hôm nay, nói: “Uống rượu cần trợ hứng, không bằng chúng ta thỉnh Đào đại nhân làm một bài thơ, để cho ngày đông lạnh lẽo tăng thêm chút màu sắc.”

Mọi người cùng nhau kêu lên.

Đào Mặc lại càng hoảng sợ, liền vội vàng khoát tay nói: “Ta không biết.”

Lô Trấn Học nói: “Đại nhân hà tất khách khí. Ai cũng biết Đàm Dương huyện mỗi vị quan huyện đều có học thức uyên thâm, văn thơ đầy bụng. Đại nhân đã có thể tới Đàm Dương huyện ta, chắc hẳn thi từ cũng rất có thành tựu.”

Đào Mặc thấp giọng nói: “Ta thực sự không biết.”

“Đại nhân chẳng lẽ khinh thường mai hoa yến nho nhỏ này của ta?” Lô Trấn Học sắc mặt lạnh xuống.

Đào Mặc có trì độn, cũng cảm giác được bầu không khí bất thường, nhưng hắn cũng chỉ có thể không ngừng lặp lại: “Ta thật không biết làm thơ. Ta, ta kỳ thực không biết chữ.”

“Phốc.”

Không biết là phụt cười đầu tiên, làm cho những người khác cũng bật cười theo.

https://thuviensach.vn

“Xin đại nhân thứ lỗi.” Sắc mặt Lô Trấn Học bình thường trở lại, nhưng khó nén ý chế giễu trong mắt, “Là ta đòi hỏi quá đáng rồi.”

“Ha ha…” Rốt cục có người nhịn không được cười to lên.

Đào Mặc như ngồi trên đống lửa, thân thể cứng đờ như đá, đầu cũng không dám quay lại, chỉ nhìn chằm chằm bát cơm trước mặt, trong lòng không ngừng lo sợ mà suy đoán biểu tình Cố Xạ lúc này, có thể, cũng giống những người này cười to không ngớt đi?

Hắn càng nghĩ càng khó chịu, lúc Lô Trấn Học cùng những người khác trò chuyện, hắn xoay người chạy mất. Nhanh đến mức cơ hội để Lô Trấn Học kêu lại cũng không có.

Đến khi lao ra khỏi Lô phủ, Đào Mặc liền cảm giác có chút choáng váng, thân thể mềm nhũn tựa vào cạnh cửa.

Ngoài cửa có một chiếc mã xa thập phần xinh đẹp, vừa vặn che khuất cỗ kiệu của huyện nha, không ai chú ý đại nhân nhà mình đã đi ra.

Đào Mặc nghỉ ngơi chốc lát, cuối cùng cũng lấy lại tinh thần, đang muốn rời đi, chợt nghe tiếng bước chân có trật tự từ bên trong đi ra, quay đầu nhìn lại, chính là Cố Xạ.

https://thuviensach.vn

THỨC NHỮ BẤT THỨC ĐINH

Tô Du Bính

www.dtv-ebook.com

Chương 7: Tân Quan Thượng Nhậm [7]

Tâm vừa lắng xuống trong nháy mắt lại nổi dậy.

Đào Mặc ngơ ngác nhìn y, mắt thấy khoảng cách từ xa tới gần, lại muốn từ gần tới xa, nhịn không được kêu lên: “Cố, công tử!”

Cố Xạ tựa hồ lúc này mới chú ý bên cạnh có người, lười biếng quay đầu lại.

Bị ánh mắt thanh lãnh kia đảo qua, Đào Mặc toàn thân rùng mình, bật thốt lên: “Không ăn sao?”

“Ngươi nói gì thế?” Từ lúc Đào Mặc đi ra Cố Tiểu Giáp vẫn một mực quan sát hắn nhịn không được nhảy xuống xe ngựa, trừng mắt nhìn hắn chằm chằm.

Đào Mặc sửng sốt một chút, lập tức phát giác lời vừa nãy có vẻ chế nhạo Cố Xạ chuyên đến ăn chực, mặt đỏ lên xấu hổ, nói: “Ý ta không phải vậy.”

“Ngu ngốc.” Cố Tiểu Giáp mở cửa xe, “Công tử, chúng ta trở về đi.”

Cố Xạ đang muốn lên xe, chợt nghe Đào Mặc lại gọi một tiếng, “Cố công tử.”

Cố Tiểu Giáp trừng mắt, “Quỷ gọi cái gì?”

Đào Mặc bị hỏi đến á khẩu không trả lời được. Hắn chỉ muốn nhìn Cố Xạ thêm vài lần, không muốn y rời đi sớm vậy mà thôi, về phần mượn cớ gì còn chưa nghĩ ra.

https://thuviensach.vn

Cố Xạ rốt cục xoay người nhìn thẳng hắn, “Ngươi muốn cầu ta giúp đỡ?”

Đào Mặc giật mình, không biết vì sao y lại nói vậy, nhưng cũng xem như chó ngáp phải ruồi, gãi đúng chỗ ngứa, liền nói: “Đúng đúng đúng, đích xác có việc muốn cầu.”

“Việc lớn hay việc nhỏ?” Cố Tiểu Giáp đột nhiên cắt ngang.

Cố Xạ cũng không phản đối.

Đào Mặc nhất thời chưa nghĩ ra là việc gì, đành nói: “Có lớn có nhỏ.”

Cố Tiểu Giáp cau mày nói: “Ngươi cái con người này sao mà phiền thế?”

Đào Mặc trong đầu không biết thế nào lại lóe lên một tia tà quang, đáp một câu, “Người có ba việc gấp.”

“…” Cố Tiểu Giáp thua.

Cố Xạ nói: “Ngày mai đến ngoài phủ ta đợi đi.”

Đào Mặc cũng chưa phát giác lời hắn nói càn rỡ, mừng khấp khởi nhìn bọn họ lên xe, nghênh ngang mà đi.

Kiệu phu của huyện nha vào lúc Đào Mặc mở miệng đã phát hiện hắn xuất môn, lúc này tiến lại đón hắn hồi phủ.

Trên đường quay về huyện nha, Đào Mặc một mực suy nghĩ làm sao đề cập chuyện này với Lão Đào. Nghĩ đến phản ứng của Lão Đào, trong lòng hắn chợt phát lạnh. Nhưng nghĩ đến ngày mai có thể gặp Cố Xạ, trong lòng hắn lại được sưởi ấm.

Cứ như thế lạnh lạnh nóng nóng, nóng nóng lạnh lạnh mà trở về huyện nha.

https://thuviensach.vn

Hách Quả Tử đột nhiên từ bên trong lao ra, thiếu chút nữa va vào người hắn, thần tình rất là kích động, “Thiếu gia, nguy rồi, có người đệ đơn kiện!”

Đệ đơn kiện?

Đào Mặc có chút hoảng hốt, nửa ngày mới hoàn hồn, lắp bắp nói: “Vậy, vậy phải làm thế nào cho phải?”

Hách Quả Tử nói: “Ta cũng không biết. Thiếu gia không bằng đi hỏi Lão Đào xem.”

Đào Mặc không dám chậm trễ, nhanh chóng vào nội đường.

Lão Đào đang tính toán sổ sách, thấy hắn đi vào, liền nói: “Đơn kiện ở trên bàn.”

Đào Mặc lúng túng đứng nguyên tại chỗ, “Ngươi biết là ta không biết chữ mà.”

Hách Quả Tử nhảy đến trước bàn, cầm đơn kiện lên bắt đầu đọc: “Dân phụ không biết là…”

“Không biết là?” Đào Mặc mờ mịt.

Hách Quả Tử đỏ mặt nói: “Chữ này không biết.”

Lão Đào từ trong sổ sách ngẩng đầu lên nói: “Là Liêu thị cáo trạng nhi tử bất hiếu.”

Hách Quả Tử nói: “Không ngờ lại có mẫu thân cáo nhi tử, thật là thiên cổ kỳ văn.”

Lão Đào nói: “Ở Đàm Dương huyện, chuyện lông gà vỏ tỏi cũng có thể đem đến công đường, ngược lại cũng không lạ.”

https://thuviensach.vn

Đào Mặc nói: “Con của Liêu thị bất hiếu thế nào?”

Lão Đào nói: “Không thuận theo mẫu thân.”

Đào Mặc nói: “Không thuận thế nào?”

Lão Đào nói: “Lời nói xung đột.”

Đào Mặc ngẩn ra, hồi lâu mới thở dài nói: “Kỳ thực có thể xung đột, cũng là một phúc sự.”

Lão Đào nói: “Nếu có biến xung đột thành không xung đột, mọi việc hiếu thuận, chẳng lẽ không phải càng là phúc sự?”

Đào Mặc thẹn trong lòng, yên lặng không nói.

Hách Quả Tử kêu lên: “Được rồi. Thiếu gia, hôm nay ở Lô phủ có thể ăn được món ngon gì chưa từng ăn không?”

Đào Mặc nhớ tới đủ loại sự việc ở Lô phủ, càng không ngẩng đầu lên nổi, “Không có gì ngon.” Trong tình huống đó, hắn đâu còn nhớ đã ăn cái gì.

Hách Quả Tử nói: “Không ngờ Lô phủ cũng không ra sao.”

Lão Đào là người thông minh, nhìn thấy biểu tình của Đào Mặc liền biết sự tình có điều khác thường, hỏi: “Phát sinh chuyện gì?”

“Cũng không có gì.” Đào Mặc chống lại ánh mắt hiểu rõ của lão, nghĩ đến chuyện này sớm muộn gì cũng sẽ truyền ra, đành nói rõ, “Lô công tử bảo ta làm thơ, ta nói ta không biết chữ.”

Hách Quả Tử ngạc nhiên nói: ” Lô công tử kia đang yên đang lành sao phải bảo ngươi làm thơ?”

https://thuviensach.vn

Lão Đào nói: “Ta sớm biết cái người Lô Trấn Học kia không phải đèn tỉnh du gì. Cũng được, dù sao thì chuyện này sớm muộn gì cũng sẽ có người biết, nói sớm nói muộn cũng không khác gì.”

Lời tuy nói vậy, hắn cũng không muốn mất mặt trước mặt Cố Xạ.

Đào Mặc ngẫm lại, chính mỗi lần gặp Cố Xạ, đều không còn thể diện. Lần đầu tiên bị xem thường, lần thứ hai gặp phải “Nhược thủy tam thiên”, lần thứ ba… Cũng may lần thứ tư không xa rồi. Nghĩ đến đây, hắn tinh thần khẽ động nói: “Án Liêu thị chính là án kiện đầu tiên ta tiếp nhận, không thể xem là bình thường. Nếu có thể thỉnh giáo cao nhân thì tốt rồi.”

.

Lão Đào có chút ngoài ý muốn nhìn hắn một cái, “Thiếu gia lo lắng, thực khiến ta hi vọng.”

Đào Mặc trên mặt vui mừng, lại nghe Lão Đào nói: “Người đêm nay hãy đến nhà Kim sư gia một chuyến, mời hắn ngày mai nhất định phải đến công đường.”

Đào Mặc nói: “Chỉ Kim sư gia?”

Lão Đào nói: “Tiểu án như vậy, mỗi tháng nhiều vô kể, nếu không phải Liêu thị này ở Đàm Dương huyện coi như có chút mặt mũi, thiếu gia căn bản không cần thăng đường.”

Đào Mặc vẻ mặt có chút tịch mịch.

“Lẽ nào thiếu gia có cao kiến khác?” Lão Đào nghi ngờ nhìn hắn.

Đào Mặc sợ bị lão nhìn ra manh mối, vội vã tìm cái cớ chạy biến.

Chờ hắn trở về phòng, kéo theo Hách Quả Tử, như vậy như vậy như thế như thế dặn dò một phen.

https://thuviensach.vn

Hách Quả Tử giật mình nhìn hắn, “Thiếu gia, người dù gì cũng là một thất phẩm huyện quan, sao lại đi chờ hắn bên ngoài phủ?”

Đào Mặc lại không cảm thấy có gì không thích hợp, “Y nói như thế, hiển nhiên có lý của y. Ngươi cứ làm theo đi. Nhớ kỹ ngữ khí nhất định phải thành khẩn.”

Hách Quả Tử không cam không nguyện mà gật đầu, “Nhưng ngày mai thiếu gia thăng đường, ta lại không được xem.”

“Về sau sẽ còn nhiều cơ hội mà xem.” Đào Mặc nói, trong lòng cũng có chút bất an. Hắn là người mới, lại ít học, luật pháp triều ta cũng chỉ nghe Lão Đào đọc qua một lần, đến lúc đó có thể nhớ được bao nhiêu cũng không biết.

Chỉ có thể nghe theo mệnh trời thôi.

Đêm hôm đó, hắn cùng Lão Đào đến nhà Kim sư gia. Ngoài dự liệu của hai người, Kim sư gia đối với việc sớm nhậm chức lại không khước từ.

Đào Mặc nhìn khuôn mặt Kim sư gia đã chịu sự tàn phá của năm tháng, trong lòng rốt cục có chút lo lắng.

.

Huyện lão gia mới đến phải thăng đường. Đây là đại sự.

Tại nơi Đàm Dương huyện mưa thuận gió hoà, bách tính căn bản không quan tâm thuế phú, dù bao nhiêu năm cũng chưa từng thay đổi. Bọn họ đánh giá huyện quan có cao minh hay không, chính là xem hắn thẩm án như thế nào. Muốn ở nơi tập trung nhiều tụng sư như Đàm Dương huyện mà đứng vững gót chân, không thể không thẩm được án.

https://thuviensach.vn

Đào Mặc ngồi trên công đường, nhìn đường dịch đứng thành hai hàng, Liêu thị và kỳ tử Vương Bằng Trình quỳ gối dưới đường, hai tụng sư một tả một hữu đứng ở trái phải hai bên công đường, đầu hắn liền đau không nhịn được liền đứng lên.

May là, hắn nghiêng đầu, Kim sư gia lúc nào cũng ở bên cạnh.

"Đại nhân?" Kim sư gia thấy Đào Mặc không nói lời nào, chỉ trợn to hai mắt nhìn mình chằm chằm, không khỏi hoảng sợ.

Phong ba "Nhược thủy tam thiên, chích thủ nhất biều ẩm chi" kia còn chưa lắng lại, hắn đã lại muốn treo tội danh "Công đường chi thượng, mi lai nhãn khứ" phải không? Nghĩ đến đây, lão cũng không quan tâm liếc mắt hay không liếc mắt nữa, hơi cao giọng gọi: "Đại nhân!"

*Công đường chi thượng, mi lai nhãn khứ: Trên công đường, mắt đi mày lại.

Đào Mặc chấn động, lập tức quay đầu lại.

Hai vị tụng sư một trái một phải nhìn hắn như đang xem kịch vui.

Tay hắn run run từ từ tìm kiếm đường mộc.

Đầu mộc vuông vuông vức vức lại dày dày cuối cùng cũng khiến lòng hắn bình ổn lại.

Giữa lúc tất cả mọi người đều chờ hắn đập xuống cái đường mộc kia, hắn lại ôn ôn nhu nhu nói một câu, "Ai nói trước thì nói đi."

Hai vị tụng sư liếc nhìn nhau.

Cũng là giao tình tốt nhiều năm, đối với đối phương đều loại sáo lộ nhược chỉ chưởng.

https://thuviensach.vn

Tụng sư của Vương Bằng Trình nhướng nhướng mày, ý bảo đối phương nói trước.

Tụng sư của Liêu thị cũng không khách khí, hướng Đào Mặc ôm quyền nói: “Đại nhân cho rằng, người có hiếu là như thế nào?”

Đào Mặc thở dài nói: “Việc này ta không làm được, chớ hỏi ta.”

“…”

Tụng sư của Liêu thị thế nào cũng nghĩ không ra hắn cư nhiên cứ lý trực khí tráng như vậy nói mình bất hiếu, ngây người một lúc, mới nói: “Vậy sao đại nhân bất hiếu thế nào chứ?”

Nhãn thần Đào Mặc càng thêm tịch mịch, “Chuyện này nói ra rất dài dòng, trước đây…”

Kim sư gia rốt cuộc biết vì sao Lão Đào muốn mình sớm nhậm chức, bởi vì … vị tân đông gia này quả thực không đáng tin cậy.

“Khụ khụ.” Lão lên tiếng cắt ngang, khiến mọi người nhất tề trắng mắt.

Đào Mặc lấy lại tinh thần, sắc mặt khẽ ửng đỏ nói: “Trước tiên nói về các ngươi đi.”

Tụng sư của Liêu thị nói: “Người có hiếu, là phụng dưỡng phụ mẫu. Người bất hiếu, là như Vương Bằng Trình.”

https://thuviensach.vn

THỨC NHỮ BẤT THỨC ĐINH

Tô Du Bính

www.dtv-ebook.com

Chương 8: Tân Quan Thượng Nhậm [8]

“Khương tụng sư sao lại nói như vậy!” Tụng sư của Vương Bằng Trình lập tức nhảy ra nói, “Vương mẫu thủ tiết hơn mười năm, Vương Bằng Trình thân là kỳ tử, có từng để hiếu thốn áo cơm chưa?”

“Việc phụng dưỡng phụ mẫu chỉ là không để thiếu thốn áo cơm sao?” Tụng sư của Liêu thị nói, “Ta nghe nói Vương Bằng Trình xưa nay nuôi chim, cũng chưa từng để chúng thiếu thốn cái gì. Lẽ nào đạo hiếu thuận với phụ mẫu giống với loài cầm thú?”

Tụng sư của Vương Bằng Trình la lên: “Áo cơm không thiếu thốn chỉ là một việc trong đó, phụng dưỡng phụ mẫu tự nhiên không chỉ như vậy.”

Tụng sư của Liêu thị chắp tay nói: “Nguyện nghe người nói rõ.”

Tụng sư của Vương Bằng Trình tự thấy mình quá kích động, có chút thấp kém, rất nhanh điều chỉnh tâm tình, nói: “Như thế nào là hiếu? Khổng tử nói rằng: “Khi cha còn tại thế, chú ý quan sát chí hướng của con, khi cha mất thì xem xét về cách hành sự của con. Nếu sau nhiều năm sau khi cha mất, con không thay đổi lời dạy hợp lý của cha thì con có thể gọi là có hiếu.’* Mọi người đều biết, Vương Bằng Trình kế thừa nghiệp cha, kinh doanh cửa hiệu vải chỉnh tề thông suốt, đã hơn mười năm, ở Đàm Dương huyện cũng có chút thanh danh. Là hiếu hay không hiếu, mọi người đều có thể làm chứng.”

Tụng sư của Liêu thị nói: “Hiếu chính là phụng dưỡng phụ mẫu. Vương Bằng Trình không thay đổi hiếu đạo, chích là đối với phụ. Còn hiếu với

https://thuviensach.vn

mẫu thân, là ở chỗ nào?”

Tụng sư của Vương Bằng Trình nói: “Ngươi luôn mồm luôn miệng nói bất hiếu, lại hỏi Vương Bằng Trình bất hiếu ở chỗ nào?”

Đào Mặc vô tri vô giác nghe lâu như vậy, cuối cùng cũng nghe được trọng điểm, tinh thần không khỏi phấn chấn.

“Ngỗ nghịch!” Tụng sư của Liêu thị lạnh lùng phun ra hai chữ.

Vương Bằng Trình có phần không quỳ nổi nữa, lặng lẽ liếc nhìn Liêu thị.

Liêu thị tựa hồ cũng có chút bất an, cũng len lén nhìn tụng sư do chính mình mời.

Tụng sư đang quan sát phản ứng đối thủ.

Mà đối thủ…

Lại đang nhìn Huyện thái gia kia.

Đào Mặc tay cầm kinh đường mộc, chậm rãi di chuyển đến trước ngực.

Lúc này, đại đa số ánh mắt của mọi người đều rơi trên người hắn.

Ngay cả Kim sư gia từ đầu tới đuôi đều giống như đang xem trò vui cũng không nhịn được khẩn trương đứng dậy.

…

Rốt cuộc là đập hay không đập a?

Mắt bọn họ đều nhìn chằm chằm bàn tay đang cầm kinh đường mộc kia.

“Rốt cuộc là ngỗ nghịch như thế nào?” Đào Mặc vuốt kinh đường mộc, hỏi.

https://thuviensach.vn

Mọi người thấy hắn không có ý muốn đập, đều thu hồi ánh mắt, đáy lòng không biết tại sao, lại có chút thất vọng.

Tụng sư của Liêu thị bình tĩnh nói: "'Về lễ bất hiếu có ba điều, dựa theo ý muốn của cha mẹ để làm điều bậy, tức là hãm cho mẹ vào điều bất nghĩa, đó là điều bất hiếu thứ nhất; cha mẹ già, nhà nghèo mà không chịu ra làm quan để lấy lộc nuôi dưỡng, đó là điều bất hiếu thứ hai; Không cưới vợ không có con, làm dứt nòi giống tổ tiên, đó là điều bất hiếu thứ ba. Trong ba điều không có hậu duệ là điều lớn nhất.'** Vương Bằng Trình góa vợ nhiều năm, không nghĩ đến việc tái giá, vì Vương gia lưu hậu, lại thêm nhiều lần vì chuyện này mà chống đối mẫu thân. Lễ ký có nói: Con có hiếu phụng dưỡng, tâm vui mừng. Có thể thấy được phụng dưỡng cha mẹ không chỉ có ngày ngày phụng dưỡng, mà còn phải thuận theo ý của phụ mẫu, chớ để họ lúc tuổi già lo âu, ăn không ngon, ngủ không yên."

Vương Bằng Trình mặt có vẻ xấu hổ.

Tụng sư của Vương Bằng Trình đang muốn nói, chợt nghe Đào Mặc lòng có điều ưu sầu thế nào gật đầu nói: "Có thể nghe theo lời của mẫu thân, là chuyện may mắn."

Vài người cũng không biết hắn vì sao lại xúc động. Tụng sư của Liêu thị thấy như vậy đối với mình có lợi, liền nói: "Đã như vậy, thỉnh đại nhân phán Vương Bằng Trình thua."

"Phán hắn thua?"

Tụng sư của Vương Bằng Trình vội nói: "Không được không được. Ta còn có lời chưa nói hết."

"Ngươi chớ nhiều lời." Đào Mặc khoát khoát tay nói, "Ta tuy rằng nghe không hiểu lắm các ngươi đang nói cái gì. Nhưng ta cũng biết, ngỗ nghịch với phụ mẫu là không đúng, không có con kế tục lại càng không đúng. Cho nên bản quan quyết định…"

https://thuviensach.vn

Tụng sư của Liêu thị vẻ mặt vui mừng.

“Phán Vương Bằng Trình lãnh ba mươi trượng!” Đào Mặc nói.

“…”

Mọi cử động trên công đường như ngừng lại.

Không nói Liêu thị và Vương Bằng Trình sững sờ, ngay cả hai vị tụng sư cũng ngây ngẩn cả người. Loại án này thay vì nói là kiện đối phương, chẳng nói là tranh đúng sai. Theo lệ, loại án này mặc dù thua, bất quá cũng chỉ phạt một ít bạc, có công khai, cũng có lén lút, là khoản tiền cho sự thẩm án cực nhọc của quan huyện. Ở Đàm Dương huyện nơi tập trung tụng sư này, coi công đường là hậu viện địa phương, đem những việc nhỏ như lông gà vỏ tỏi này thượng công đường là chuyện thường, chưa bao giờ nghe nói phải đánh người.

Kim sư gia cuối cùng cũng phản ứng lại, kiến Đào Mặc mơ mơ hồ hồ nhìn công đường, tựa hồ đang đợi người chấp hành hình phạt, vội ho một tiếng nói: “Thẻ hồng đầu.” Lão đã làm sư gia, tự nhiên sẽ tận sức với bổn phận sư gia, chỉ là những chuyện khác như “Nhược thủy tam thiên trung đích nhất biều” hắn không muốn lo lắng nữa.

Đào Mặc luống cuống nắm một cây hồng đầu ném xuống.

Đường dịch vui mừng tiến lên, đem Vương Bằng Trình đè xuống, giơ mộc trượng lên hướng xuống mà đánh.

Đây chính là việc béo bở a.

Chỉ cần không đánh nặng lắm, ai xui xẻo bị đánh thì sẽ biết đường dịch thủ hạ lưu tình, sau đó nhất định sẽ tặng bạc cảm tạ. Đây cũng là lệ cũ. Đường dịch bọn họ cũng không nghĩ tới tân quan mới vừa lên nhậm chức lại đem đến một món lợi như vậy, để bọn họ thong thả ung dung ăn tết.

https://thuviensach.vn

Vương Bằng Trình ở Đàm Dương huyện cũng coi như có uy tín có danh tiếng, lợi lộc không ít, không lấy thì uổng.

Vương Bằng Trình với hai trượng liên tiếp có chút lờ mờ, đến trượng thứ ba mới đau quá mà kêu lên.

.

Liêu thị vừa nhìn, nước mắt liền rơi xuống,trút hết tâm can, nhưng thấy đường dịch không ngừng tay, buộc lòng phải quỳ xin Đào Mặc, gào khóc sướt mướt: “Phụ nhân kiến thức nông cạn, xin đại nhân đừng tính toán. Xin hãy thả con ta đi! Ta sau này không dám cáo trạng nữa!”

Đào Mặc đâu chịu được nước mắt bà ấy, liền vội vàng khoát tay nói: “Đừng đánh nữa đừng đánh nữa.”

Đường dịch chưa thỏa mãn mà dừng tay.

Liêu thị kêu thảm một tiếng, nhào tới Vương Bằng Trình.

Vương Bằng Trình vốn bị đánh chỉ đau một chút, nhưng bị bà nhào lên như vậy, vết thương trên người nhất thời nổi lên đau rát, hai mắt trợn trắng, gần như muốn ngất đi.

Nhờ hai vị tụng sư dìu Liêu thị đứng dậy, hắn mới thở ra hơi.

Đào Mặc nói với Vương Bằng Trình: “Ngươi xem, mẫu thân ngươi thương yêu ngươi cỡ nào.”

Vương Bằng Trình liếc mắt.

Hai vị tụng sư đưa mắt nhìn nhau, ngầm hiểu ý, đều chắp tay nói: “Thỉnh đại nhân mau mau thẩm kết vụ án này.”

Đào Mặc nhìn về phía Kim sư gia.

https://thuviensach.vn

Kim sư gia dù sao cũng là người từng trải, viết án từ đưa tụng sư xem qua.

Tụng sư vừa nhìn, đều tán thưởng tâng bốc bọn họ mẫu tử tình thâm, đều rất hài lòng.

Vì vậy, án này liền kết thúc.

Vương Bằng Trình được dìu đi, Đào Mặc đuổi theo sau hắn dặn dò: "Sau này nhất định phải hiếu thuận với mẫu thân nhiều hơn, nghe lời mẫu thân hơn."

"…"

Vương Bằng Trình rất nhanh đã được dắt đi không thấy bóng dáng.

Đào Mặc đuổi không kịp, mới ngượng ngùng quay về, vừa lúc Lão Đào và Hách Quả Tử đi ra.

Hách Quả Tử nhào tới nói: "Thiếu gia thật uy phong!"

Lão Đào sắc mặt nhìn không được tốt, nhìn Kim sư gia với thâm ý khác.

Kim sư gia thản nhiên đứng lên, hướng Đào Mặc giơ ngón cái nói: "Đông gia lần đầu thẩm án lại có thể nghĩ ra kỳ chiêu như vậy, thật làm cho người khác bội phục."

Đào Mặc nói: "Ta chỉ là muốn khiến hắn nhớ kỹ giáo huấn."

Kim sư gia gật đầu nói: "Cũng là vậy. Việc nhỏ như lông gà vỏ tỏi như vậy vốn không cần phải lên công đường tuyên án trước nhiều người. Đông gia dùng chiêu giết gà dọa khỉ này thật tài tình, chắc hẳn sau này không người nào dám tái phạm."

Đào Mặc nghe mà mờ mịt, "Cái gì giết gà dọa khỉ?"

https://thuviensach.vn

Kim sư gia cho hắn một ánh mắt hiểu mà không nói, im lặng cáo lui.

Lão Đào thấy Đào Mặc như rơi vào sương mù, liền giải thích: “Lão cho rằng thiếu gia là cố ý đánh Vương Bằng Trình nọ, tránh cho bách tính huyện lý lại đem những loại chuyện nhỏ như vậy cáo quan.”

Đào Mặc lắc đầu nói: “Ta cũng không có ý đó. Chỉ là lúc nghe Vương Bằng Trình ngỗ nghịch, ta phảng phất thấy quá khứ của chính mình, không nhịn được muốn đánh mình một trận thật đau.”

“…”

Nói cách khác, lúc nãy Vương Bằng Trình thành thế thân của Đào Mặc muốn đánh chính mình?

Thật không biết Vương Bằng Trình nếu biết chân tướng sẽ nghĩ thế nào.

Lão Đào và Hách Quả Tử liếc nhìn nhau, đều hiểu bí mật này vẫn là giấu đi thì hơn.

Lão Đào ý vị thâm trường nói: “Thiếu gia, việc này chớ để truyền ra ngoài.”

Đào Mặc vô thức hỏi ngược lại: “Vì sao?”

Lão Đào nói: “Ta sợ chuyện của lão gia khiến người có ý tra được, lại có một trận phong ba.”

Đào Mặc buồn bã gật gật đầu.

Sắc mặt Lão Đào trở lại bình thường nói: “Thiếu gia ngồi công đường lâu như vậy, nhất định là mệt mỏi, không bằng trở về nghỉ một chút.”

“Hảo.” Đào Mặc kéo kéo tay áo Hách Quả Tử, “Ngươi tới đây.”

https://thuviensach.vn

.

Đào Mặc tìm Hách Quả Tử dĩ nhiên là vì Cố Xạ.

Chỉ là Hách Quả Tử đối với Cố Xạ lại đầy một bụng oán hận.

“Ngươi gặp Cố Xạ chưa?” Đào Mặc mong đợi nhìn hắn.

Hách Quả Tử lắc lắc đầu nói: “Không gặp được.”

“A? Vì sao?” Đào Mặc trong lòng cả kinh, nhất thời đứng ngồi không yên.

Hách Quả Tử hừ lạnh nói: “Cái người Cố Xạ kia quá tự cao tự đại. Mỗi ngày đều có rất nhiều người đến bên ngoài phủ y đưa thiếp bái kiến, y chỉ lựa một hai người gặp mặt.”

Đào Mặc vội vàng nói: “Ngươi gặp rồi sao?”

“Đương nhiên không. Ta chỉ là một hạ nhân, người gác cổng ở phủ đệ bọn họ nghe nói chỉ mình ta đến, thiếu chút nữa ngay cả bái thiếp cũng ném đi.” Hắn vẫn là lần đầu gặp phải loại đãi ngộ này, trong lòng tràn đầy phẫn nộ.

Đào Mặc lo lắng nói: “Thảo nào y muốn ta tự mình đến chờ ngoài phủ y. Ai. Lần này ta không đi, y nói không chừng sẽ giận ta.”

Hách Quả Tử nói: “Thiếu gia hôm nay người lần đầu tiên thẩm án, cả huyền đều biết, y lý nào lại không biết?”

Đào Mặc nói: “Chỉ mong y có thể lượng thứ.”

Hách Quả Tử nhìn hắn si si ngốc ngốc, không khỏi khuyên lơn: “Ta thấy cái người Cố Xạ kia cũng không phải người tốt lành gì, thiếu gia vẫn là không nên qua lại với y thì hơn.”

https://thuviensach.vn

Đào Mặc xấu hổ khi tâm sự bị nhìn thấu, “Ta chỉ muốn hướng y học tập.”

“Y có gì tốt để học?”

“Ta cũng không biết.” Đào Mặc suy nghĩ một chút nói, “Nhưng cả người y khiến người ta cảm thấy rất có bản lãnh.”

“… Kỳ thực Kim sư gia cũng rất bản lãnh.”

“Ừ, cho nên ta đã mời lão về.”

Hách Quả Tử kinh hãi. Lẽ nào thiếu gia cũng muốn mời Cố Xạ về? Nhưng hắn liền nghĩ lại, lại cảm thấy cá tính Cố Xạ như vậy sợ là sẽ không bằng lòng, mới thoáng yên tâm.

==========

Chú thích: những lời dạy về hiếu trích trong Luận ngữNguyên văn: Tử viết: ‘Phụ tại, quan kỳ chí; phụ một, quan kỳ hành; tam niên vô cải vu phụ chi đạo, khả vị hiếu hĩ.

**Nguyên văn: Vu lễ hữu bất hiếu giả tam, sự vị a ý khúc tòng, hãm thân bất nghĩa, nhất bất hiếu dã; gia bần thân lão, bất vi lộc sĩ, nhị bất hiếu dã; bất thú vô tử, tuyệt tiên tổ tự, tam bất hiếu dã. Tam giả chi trung vô hậu vi đại.

https://thuviensach.vn

THỨC NHỮ BẤT THỨC ĐINH

Tô Du Bính

www.dtv-ebook.com

Chương 9: Tân Quan Thượng Nhậm [9]

Cho nên khi Hách Quả Tử nhận được bẩm báo của người gác nói Cố Xạ đang ở ngoài cửa, thiếu chút nữa từ trên ghế té xuống.

“Cố Xạ? Ngươi khẳng định là Cố Xạ?” Hắn trợn to mắt.

Người gác cổng bị phản ứng của hắn dọa đến run run, còn tưởng rằng lão gia nhà mình làm việc gì có lỗi với Cố Xạ, e dè nói: “Tiểu nhân làm người gác cổng mấy thập niên, chắc chắn là Cố Xạ không thể nghi ngờ.” Hắn dừng một chút, lại cảm thấy nhận tiền tài của người, phải cùng người tiêu trừ tai họa, liền nói, “Huyện nha có cổng sau, đi ra ngoài rẽ vào một hẻm nhỏ phía Tây là đường lớn, ngươi có thể để đại nhân theo đó mà đi.”

Hách Quả Tử ngớ người nói: “Đi đâu?”

“Muốn đi nơi nào thì đi nơi đó. Ta biết tính Cố Xạ, tuyệt sẽ không tử triền lạn đả. Nếu đại nhân không ở đây, y chắc sẽ đi.” Người gác cổng một lòng vì đông gia bày mưu tính kế, mặc dù với Hách Quả Tử nghĩ khác nhau, nhưng kì diệu thay lại có kết quả như nhau.

Hách Quả Tử nghe được trong lòng khẽ động, lại thầm nghĩ: Thiếu gia coi trọng Cố Xạ như vậy, vạn nhất biết mình chặn y ngoài cửa, sợ là sẽ không vui. Tuy rằng sẽ không làm gì mình, nhưng thiếu gia bệnh nặng mới khỏi, vạn nhất vì chuyện này tích tụ trong lòng, thì là tội của mình quá lớn.

Hắn đang lưỡng lự chưa quyết định, thì thấy một thanh niên mặc hoa phục thản nhiên bước qua cổng vòm, thẳng hướng bên này đi tới.

https://thuviensach.vn

“Ngươi là ai?” Hách Quả Tử nhảy ra.

Hoa phục thanh niên nhướng mày, “Cố Xạ.”

“Ngươi chính là Cố Xạ?” Hách Quả Tử lấy làm kinh hãi, không khỏi thận trọng quan sát y, quả thực tướng mạo rất đẹp, so với tiểu quan nổi danh của Quần Hương lâu còn phong lưu phóng khoáng hơn, chẳng trách thiếu gia nhà mình cuống cuồng như vậy. Năm đó vì một Y Vũ công tử, thiếu gia đã rơi vào tình cảnh hôm nay, cũng không biết Cố Xạ này vừa nhìn so với Y Vũ công tử lợi hại hơn gấp trăm lần lại sẽ gây ra chuyện gì nữa đây.

Cố Xạ từ nhỏ đã khiến người ta chú ý quan sát thành quen, cũng không cảm thấy khác thường, mắt nhìn bốn phía, hỏi: “Đào Mặc đâu?”

“Đang nghe Kim sư gia giảng sách.” Hách Quả Tử vô thức trả lời.

“Ở nơi nào?”

Hách Quả Tử lại sắp nói ra, lập tức cảnh giác hỏi: “Ta vì sao phải nói cho ngươi?”

Cố Xạ nheo mắt lại.

Hách Quả Tử trong lòng nhất thời lạnh thấu, cứng rắn nói: “Thiếu gia đọc sách chưa bao giờ để người khác làm phiền. Ngươi có chuyện gì, để ta chuyển lời lại.”

“Đọc sách?” Ánh mắt Cố Xạ dần dần hướng ra xa, không biết đang suy nghĩ gì.

Hách Quả Tử trong lòng âm thầm khó chịu. Mình thế này rõ ràng là một người sống, y nói không thấy là không thấy? Tốt xấu gì bọn họ vừa nãy không phải là đang nói chuyện sao!

https://thuviensach.vn

“Gọi hắn tới.” Cố Xạ nói, cất bước đi vào thư phòng Hách Quả Tử vừa mới từ trong đó ra, tìm một vị trí có ánh một trời chiếu vào, khoan thai ngồi xuống.

Hách Quả Tử giật mình nhìn hắn. Từ nhỏ đến lớn, hắn vẫn là lần đầu nhìn thấy người chủ động như vậy, vào phủ đệ người khác như hậu viện nhà mình.

“Dâng trà.” Cố Xạ ngón trỏ nhẹ nhàng gõ gõ lên bàn.

“Vâng.” Người gác cổng đáp lại một tiếng, quay đầu chạy đi.

Hách Quả Tử muốn gọi hắn lại, ngẫm lại thấy mình quá mức keo kiệt, lại nói: “Ngươi chờ một lát, ta đi thông bẩm thiếu gia nhà ta.”

Cố Xạ phớt lờ hắn, giống như nhập định.

Hách Quả Tử xoay người chạy đi, cũng không như hắn nói đi tìm Đào Mặc, mà là đi tìm Lão Đào.

Lão Đào nghe Cố Xạ tự mình đến đây cũng kinh ngạc. Mấy ngày nay lão cố tình thăm dò tình hình Đàm Dương huyện, đối với vị môn đệ của Nhất Chuy tiên sinh này cũng đã tìm hiểu cơ bản, biết được người này xưa nay không thích cùng người khác qua lại, chỉ thỉnh thoảng xã giao với đồng môn sư huynh đệ. Lại biết y tâm cao khí ngạo, tài học hơn người, đã được Nhất Chuy tiên sinh chân truyền. Tuy nhiên cũng chưa bao giờ bước vào cửa quan, nhưng trong đồng môn nếu có người nào gặp phải án kiện nan giải, đều thường thỉnh giáo y, cũng chưa bao giờ phí công mà về. Nhân vật như vậy cư nhiên chủ động đến nhà, bảo sao lão không suy đi nghĩ lại, không hiểu ra sao? “Y có nói gì không?”

“Y nói đến tìm thiếu gia.” Hách Quả Tử do dự một chút, lại đem chuyện Đào Mặc lúc trước sai hắn đi đến phủ Cố Xạ đưa thiếp nói ra.

https://thuviensach.vn

Lão Đào cau mày nói: “Thiếu gia nhất định muốn kết giao với y.”

Hách Quả Tử thấp giọng nói: “Cố Xạ kia dáng dấp rõ là không tốt.”

Lão Đào trừng mắt nhìn hắn, “Đừng có nói bừa!”

“Vâng.”

“Ngươi đem việc này bẩm báo thiếu gia đi.”

“… Vâng.” Hách Quả Tử đang muốn đi, lại bị Lão Đào gọi lại.

“Sau này những chuyện như vậy không cần đến đây hỏi ta, trực tiếp bẩm báo thiếu gia là được.” Lão Đào dừng một chút, nhìn hắn đầy thâm ý, “Đừng quên, thiếu gia mới là người đứng đầu phủ này.”

Hách Quả Tử giật mình, chỉ cảm thấy ánh mắt lão như chậu nước lạnh dội xuống, vội vàng đi ra.

.

Đào Mặc đang nghe Kim sư gia giảng sách đọc đến đầu óc quay cuồng, nghe Cố Xạ đến phủ, liền đứng lên xông ra ngoài.

Vọt ra ngoài cửa khoảng năm sáu bước, mới phát hiện mình quá thất thố, lại vội vàng chạy về, hướng về phía Kim sư gia đang chậm rãi khép sách lại nói: “Sư gia giảng rất hay, học trò học được không ít.” Hắn vừa nói, vừa thành thành thực thực cúi chào, sau đó chuồn mất.

.

Làm hại Kim sư gia thấy hắn cúc cung nên hoảng sợ, đang muốn đáp lễ lại lúng túng đứng tại chỗ.

https://thuviensach.vn

Hách Quả Tử ở bên hòa giải: “Sư gia chớ trách. Thiếu gia trước nay không thích đọc sách, nhưng luôn tôn sư trọng đạo.”

Kim sư gia vội nói: “Không dám. Tại hạ bất quá là một sư gia đông gia mời về, thỉnh thoảng đọc sách mà thôi, ‘Sư’, ‘Đạo’ hai chữ quý giá không dám nhận.” Bất quá Đào Mặc vừa mới thi lễ cũng đích đích xác xác thay đổi cái nhìn của lão về hắn đôi chút. Cũng vì vậy, lão nhận ra vị đông gia này không phải là giả ngu, là chất phác ngây ngô thật, càng không nên dính vào huyện nha này, nhiều lắm là lĩnh một phần bổng lộc, làm một chút ghi chép, nuôi một lão nhân là được.

Bất quá Kim sư gia nghĩ thế nào, Đào Mặc cũng không quan tâm.

Hắn hiện giờ toàn tâm toàn ý nghĩ đến Cố Xạ, chạy thật nhanh, thẳng đến khi vào đến thư phòng vẫn không ngừng lại, miễn cưỡng lao vào bốn năm bước mới dừng lại, ngượng ngùng quay đầu nhìn Cố Xạ đang ngồi tựa sát song cửa.

“Cố, Cố công tử… Ngươi đến rồi?” Đào Mặc vừa thở dốc, vừa hăm hở chào hỏi.

Cố Xạ chỉ vào bôi trà trên bàn, giọng chán ghét, “Trà kém.”

Đào Mặc mặt đỏ lên, vội vàng tiến lên đem bôi trà chuyển qua chỗ khác, “Ta rót cho ngươi bôi khác?”

“Rót?”

Một chữ khinh miêu đạm tả, lại làm sắc mặt Đào Mặc đỏ hơn, “Pha? … Nấu?”

Cố Xạ vẫn không nói gì.

https://thuviensach.vn

Đào Mặc đối với trà đạo không biết gì, chỉ có thể nói: “Nếu không, ngươi thích uống trà nơi nào, ta đi mua về?”

“Vì sao lỡ hẹn?” Cố Xạ đổi đề tài.

“Hôm qua có một vụ án, ta phải thăng đường.” Với cái nhìn chằm chằm của y, Đào Mặc khí thế giảm xuống, nhưng vẫn nói, “Ta làm quan phụ mẫu bản địa, nên lấy bách tính làm trọng.”

Cố Xạ chăm chú nhìn thẳng vào hắn.

Đào Mặc bị y nhìn cả người nóng lên, lòng bàn tay có chút đổ mồ hôi.

Cố Xạ nói: “Việc ngươi muốn thỉnh giáo, chính là liên quan đến vụ án hôm qua?”

Đào Mặc kỳ thực cũng chưa nghĩ ra muốn thỉnh giáo việc gì, nghe hắn nói như vậy, liền vội vàng gật đầu.

Cố Xạ nói: “Vậy sau đó là người nào chỉ điểm cho ngươi?”

“Không có người chỉ điểm.” Đào Mặc có chút lo sợ bất an, “Thật là thẩm án không tốt?”

Cố Xạ khẽ mím môi.

Đào Mặc tim đập loạn, “Ta biết ta không biết chữ, với luật pháp cũng chỉ là hiểu biết nửa vời, nhưng ta thật tình muốn làm quan tốt. Nếu là ngươi nghĩ ta thẩm không được khá, ta sẵn lòng mời Liêu thị và Vương Bằng Trình tới, thẩm án lại lần nữa.” Cố Xạ trầm mặc không nói, hắn càng thêm thấp thỏm bất an, “Ta là không nên đánh hắn? Ta chỉ là nhịn không được, không thì, ta mời hắn quay lại, để hắn đánh lại?”

Cố Xạ nhìn hắn cấp bách không ngừng gãi đầu, ánh mắt khẽ động, “Đây chỉ là tiểu án tầm thường. Ngươi ngày nào đó nếu lại có nan đề, có thể đến

https://thuviensach.vn

hỏi ta.”

Đào Mặc lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, đáy mắt không khỏi toát ra vẻ trông đợi. Lại thấy Cố Xạ đứng dậy đi ra ngoài, hắn vội nói: “Ngươi phải đi rồi?”

Cố Xạ quay đầu lại, sắc mặt thanh lãnh, “Có việc?”

“Ngươi nếu không chê, không bằng lưu lại cùng dùng bữa?” Đào Mặc ngượng ngùng hỏi.

Cố Xạ khóe mắt liếc về bôi trà bị bỏ lại kia.

Đào Mặc nhất thời ủ rũ.

.

Từ huyện nha hồi phủ, Cố Xạ đi thẳng vào thư phòng.

Cố Tiểu Giáp đang ở dọn dẹp, thấy y đi vào, liền cầm một tờ giấy lên hỏi: “Công tử, muốn giữ cái này lại sao?”

Cố Xạ đưa tay nhận lấy, trên mặt viết bốn chữ khải ngay ngắn: Mẫu tử tình thâm.

Cố Tiểu Giáp thấy Cố Xạ như có điều suy nghĩ, liền ngoan ngoãn đứng ở một bên.

Sau một hồi, Cố Xạ chậm rãi xé tờ giấy, ném cho hắn.

Cố Tiểu Giáp hiếu kỳ nói: “Tờ giấy này nguyên là viết cho vị tụng sư kia?” Hắn biết công tử nhà mình thường bày mưu tính kế cho những vị sư huynh đệ đó.

Cố Xạ lười biếng liếc hắn một cái.

https://thuviensach.vn

Cố Tiểu Giáp lè lưỡi, không dám hỏi nữa.

https://thuviensach.vn

THỨC NHỮ BẤT THỨC ĐINH

Tô Du Bính

www.dtv-ebook.com

Chương 10: Danh Sư Cao Đồ [1]

Lão Đào thấy Đào Mặc ở trong nhà không đi đâu, liền khuyên hắn ra ngoài dạo một chút, nhân tiện tìm hiểu phong tục nhân tình ở Đàm Dương huyện.

Cuối năm tới gần, hàn phong lãnh liệt. Trên phố người đi đường qua lại mua đồ tết.

Có Lão Đào ở đây, Đào Mặc không cần nhúng tay vào những chuyện này, chỉ là mang theo Hách Quả Tử đi đến các cửa tiệm nhỏ bán các loại điểm tâm.

Hách Quả Tử nhớ hắn trước nay thích ăn bánh hoa quế, đặc biệt mua nhiều cho hắn, để hắn vừa đi vừa ăn.

Đào Mặc vừa hé miệng, gió lạnh lại vù vù thổi vào, khiến hàm răng lộ ra lạnh buốt, chỉ ăn hai cái rồi ngừng, còn lại đang muốn đưa cho Hách Quả Tử, vừa quay người lại đụng phải một người trang thượng, bánh quế hoa trong tay bị rơi vãi trên mặt đất.

Hách Quả Tử bỗng chốc nhảy ra, nói: “Ngươi đi kiểu gì vậy?”

Người nọ đang muốn biện giải, lại thấy dung mạo Đào Mặc, trên mặt lập tức lộ vẻ vui mừng, “Đào đại nhân?”

Hách Quả Tử nghi ngờ nói: “Ngươi là ai?”

Đào Mặc kinh ngạc nói: “Vương Bằng Trình?”

https://thuviensach.vn

Hách Quả Tử khóe mắt giật giật. Chẳng lẽ là đứa con bất hiếu bị đánh mấy bản tử kia? Hắn theo bản năng chắn trước người Đào Mặc, đề phòng nhìn hắn. “Ngươi muốn gì?”

Vương Bằng Trình hướng Đào Mặc ấp lễ nói: “Cố tình đi mời không bằng vô tình gặp được. Đào đại nhân chẳng biết thể nể mặt để tại hạ làm chủ, thỉnh đại nhân đến Tiên Vị lâu ngồi một chút?”

Hách Quả Tử kéo tay áo Đào Mặc, ghé vào bên tai hắn nói cực nhỏ: “Sợ hắn đến không có ý tốt.”

Tuy hắn nói nhỏ, nhưng Vương Bằng Trình vẫn nghe được rõ ràng, vội vã xua tay cười nói: “Vị tiểu công tử này lo quá rồi, tại hạ chỉ muốn cảm tạ Đào đại nhân mà thôi.”

“Cảm tạ?” Nơi nào có người bị đánh còn muốn tạ ơn? Hách Quả Tử càng thêm nghi ngờ.

Nhưng Vương Bằng Trình bất chấp tất cả, cầm lấy cánh tay Đào Mặc đi đến Tiên Vị lâu.

Hách Quả Tử đuổi theo phía sau, muốn kéo ra, lại nghe Đào Mặc nói: “Ta vừa lúc mệt mỏi, nghỉ chân một chút cũng tốt.”

Vương Bằng Trình luôn miệng nói: “Đúng vậy đúng vậy. Ăn ở Tiên Vị lâu xong, còn có thể tiện đường đến Mính Thúy cư ngồi một chút.”

Hách Quả Tử đứng tại chỗ dậm chân, cuối cùng không cam tâm mà đuổi theo.

.

Nói đến Tiên Vị lâu chính là tửu lâu nổi danh nhất ở Đàm Dương huyện, nghênh đón đưa tiễn đều là thương nhân hào phú, văn nhân trí thức, sơ sơ

https://thuviensach.vn

một bàn ăn là cả một tháng ăn của nhà bình thường, giá cả không rẻ.

Lúc Vương Bằng Trình và Đào Mặc đến, đã là giữa trưa, Tiên Vị lâu gần như hết chỗ.

Vương Bằng Trình cùng chưởng quỹ mặc cả hồi lâu, mới dành ra một chỗ trống sát góc tường. Hắn vừa sai hỏa kế đem một cái bình phong đến ngăn lại, đem một góc của đại đường bố trí như tiểu bao sương. Một phen lăn qua lăn lại đại phí chu chương cũng hoàn tất, hắn mới ngồi xuống, ngượng ngùng nói: “Đại nhân chớ trách, thực sự không nghĩ tới có thể vô tình gặp được đại nhân trên đường, chiêu đãi không chu toàn, chỉ có thể ủy khuất đại nhân.”

Đào Mặc xua tay cười nói: “Như vậy là rất tốt rồi.”

Hách Quả Tử ngượng ngịu đứng ở một bên, mắt lom lom nhìn Đào Mặc, chờ hắn gật đầu mới vui vẻ ngồi xuống.

“Ta đã gọi một vài món ăn nổi tiếng của Tiên Vị lâu, đại nhân lát nữa nếm thử, nếu không đủ, cứ nói.” Vương Bằng Trình với việc Hách Quả Tử vào ngồi không kinh ngạc chút nào, tự mình châm trà cho Đào Mặc, đến cả Hách Quả Tử cũng được thơm lây hưởng thụ vinh quang được phục vụ.

Đào Mặc bỗng nhiên nhớ tới mấy bản tử kia, trong lòng áy náy, ôn nhu hỏi: “Cái mông ngươi không có gì đáng ngại chứ?”

Vương Bằng Trình cười xấu hổ, thấp giọng nói: “Đại nhân yên tâm, những nha dịch đó không dùng sức. Ta trở về đi thoa thuốc thì không sao rồi.” Hắn nguyên bản còn nghĩ Đào Mặc có lẽ sẽ hỏi đến nha dịch vì sao không dùng sức, đang suy nghĩ có nên nói chuyện bọn họ cố ý nhẹ tay, sau đó lấy tiền nói thật ra hay không, nhưng thấy Đào Mặc chỉ gật gật đầu, nói “Vậy thì tốt”, tựa hồ đối với chuyện như thế cũng không lưu tâm, không khỏi cho là hắn đối với mọi việc trong nha môn sớm đã nắm rõ trong tay,

https://thuviensach.vn

đối với mình “Đánh nhẹ” cũng là trong dự liệu, trong lòng càng thêm kính phục.

“Nhắc đến, việc này nếu không phải đại nhân diệu kế chu toàn, chỉ sợ khúc mắc của ta cùng gia mẫu sẽ không xóa bỏ nhanh như vậy.”

Đừng nói Hách Quả Tử mờ mịt, Đào Mặc nghe cũng không hiểu ra sao.

Vương Bằng Trình thở dài nói: “Từ khi thê tử qua đời, ta liền không muốn tái giá. Nhưng gia mẫu luôn luôn lo lắng Vương gia ta vô hậu, liên tục thúc giục, lần này nháo cả công đường, chỉ muốn bức ta tuân theo. Nếu không nhờ mấy bản tử của đại nhân mẫu thân ta đau lòng, chỉ sợ đến bây giờ còn không được thanh tĩnh.”

Hách Quả Tử hiếu kỳ nói: “Nối dõi tông đường chính là đại sự, ngươi vì sao không chịu tái giá?”

Vương Bằng Trình nhãn thần lóe lên, hồi lâu không nói.

Đào Mặc trong lòng có chút xúc động, nói: “Ngươi đối với Vương phu nhân đã qua đời kia là ‘Nhược thủy tam thiên, chích thủ nhất biều ẩm chi’ sao?” Hắn nói xong, đặc biệt nhìn biểu tình Hách Quả Tử, thấy hắn gật đầu, mới yên tâm.

(Cuối cùng cũng có chỗ dùng)

Vương Bằng Trình ngập ngừng, vừa lúc thức ăn mang lên, đề tài câu chuyện thuận tiện chấm dứt.

Thức ăn Tiên Vị lâu quả nhiên không tầm thường.

Đào Mặc và Hách Quả Tử đã trải qua những ngày túng thiếu, khó có được bữa ăn mỹ vị như thế này, đều ăn không dừng đũa.

.

https://thuviensach.vn

Vương Bằng Trình chỉ ăn qua vài miếng, rồi ngừng lại, vất vả đợi bọn họ ăn thỏa thuê mới nói: “Ta nghe nói Đào đại nhân đến Đàm Dương huyện chỉ dẫn theo hai gia nhân?”

Đào Mặc nói: “Phải.”

Vương Bằng Trình thử dò xét: “Vậy tôn phu nhân…”

Hách Quả Tử mau miệng nói: “Thiếu gia nhà ta còn chưa thú thê.”

“Nga?” Mắt Vương Bằng Trình sáng lên, thấp giọng nói: “Hẳn là Đào đại nhân nhãn giới cao, chưa thấy ai thích hợp?”

Đào Mặc cười khan nói: “Đâu có. Chỉ là không có lúc rãnh rỗi mà thôi.”

Không rãnh rỗi ba chữ vừa vặn đâm vào lòng Vương Bằng Trình, khiến nụ cười của hắn tức khắc xán lạn gấp trăm lần, “Nếu đại nhân hữu ý, tại hạ có thể vì đại nhân trù tính một hai?”

Hách Quả Tử nhớ tới Đào Mặc chỉ thích nam sắc, sắc mặt lập tức trắng nhợt.

Đào Mặc khước từ: “Gia phụ tạ thế chưa đến một năm, ta còn phải chịu tang.”

“Nga, thì ra là vậy a.” Vương Bằng Trình vẻ mặt thất vọng.

Hách Quả Tử ngạc nhiên nhìn hắn nói: “Ngươi cũng thật kỳ quái. Lúc trước mẫu thân ngươi bảo ngươi thú thê, ngươi khăng khăng không chịu, hôm nay lại làm mối cho người khác là thế nào?”

Vương Bằng Trình lúng túng, “Ta chỉ là cảm kích Đào đại nhân cho ăn mấy bản tử để khúc mắc giữa ta và mẫu thân được giải quyết, cho nên muốn góp chút sức lực, giúp Đào đại nhân một tay. Dù sao Đào đại nhân cũng mới đến, nội viện chắc hẳn cũng cần người thu xếp.” Nói đến nội

https://thuviensach.vn

viện, hắn như nhớ tới cái gì đó, liền nói, “Không biết Đào đại nhân sau khi đến Đàm Dương, có từng bái phỏng qua hai vị lão sư?”

Đào Mặc mờ mịt nói: “Ta không có lão sư ở Đàm Dương huyện.”

“Ta là nói đến Nhất Chuy tiên sinh và Lâm tiên sinh.” Hắn hạ thấp giọng.

Đào Mặc bỗng nhiên nhớ tới, mình cũng từng cùng Lão Đào đề cập tới việc này, sau lại vì chọn không được lễ vật mà tạm thời gác lại, nói gác lại lại kéo dài đến bây giờ.”Vẫn chưa.”

Vương Bằng Trình do dự, nói bóng gió: “Hay là đi một chuyến thì tốt hơn.”

Đào Mặc nói: “Chỉ là không biết hai vị tiên sinh thích lễ vật gì.”

Vương Bằng Trình cười nói: “Cho nên ta nói Đào đại nhân nếu có vị phu nhân xử lý nội viện, việc này sẽ giản đơn hơn nhiều. Nhất Chuy tiên sinh và Lâm tiên sinh ngoại trừ đều là danh tụng sư ra, còn có một điểm tương đồng, đó là phu nhân nói gì nghe nấy.”

Đào Mặc gãi đầu nói: “Vậy ta sẽ tặng một ít đồ trang sức cho hai vị phu nhân?”

Vương Bằng Trình sắc mặt tối lại, nghĩ thầm vị đại nhân này sao mà đại sự minh bạch tiểu sự hồ đồ. Hắn vội nói: “Tuyệt đối không thể. Đại nhân dù sao cũng là nam tử, cái này… Tặng lễ vật cho nội quyến của hai vị tiên sinh sợ là không thích hợp.”

Đào Mặc hai tai ửng đỏ, lúng túng nói: “Là ta suy nghĩ không chu đáo.” Hắn từ nhỏ với nữ nhân vô ý, rất ít lưu tâm đến khoảng cách giữa nam nữ.

“Không sao.” Vương Bằng Trình suy nghĩ một chút nói, “Khó có khi ta cùng đại nhân mới quen đã thân, ta mới nói nhiều thêm một câu.”

https://thuviensach.vn

Đào Mặc chắp tay nói: “Mời nói.”

“Phu phụ Nhất Chuy tiên sinh và phu phụ Lâm tiên sinh đều có ái đồ, người có biết không?”

Tinh thần Đào Mặc chấn động, “Ta biết, là Cố Xạ.”

Vương Bằng Trình bị ánh mắt hắn dọa giật mình, “Cố công tử là cao đồ của Nhất Chuy tiên sinh. Mà cao đồ của Lâm tiên sinh là Lô Trấn Học Lô công tử.”

Đào Mặc gật đầu nói: “Ta cũng biết.”

Vương Bằng Trình nghe hắn nói “cũng”, trong lòng sáng tỏ, cười nói: “Thảo nào đại nhân tự tại như vậy, nguyên lai sớm đã biết đến Cố công tử và Lô công tử, là ta lo quá rồi.”

Đào Mặc biết đến Lô Trấn Học và Cố Xạ đều là ngẫu nhiên, chỉ là nói ra lại rắc rối, chỉ mặc cho hắn hiểu lầm.

Ba người ăn no nói hết, lại cáo từ ra về.

Hách Quả Tử theo Đào Mặc trên đường trở về huyện nha, chau mày, “Ta luôn cảm thấy người này có mưu đồ.”

Đào Mặc thở dài nói: “Ta có cái tốt để bị mưu đồ?”

“Không phải. Thiếu gia còn nhớ, trước khi chúng ta đi Tiên Vị lâu, hắn rõ ràng nói còn muốn mời chúng ta đi Mính Thúy cư ngồi một chút. Nhưng ăn uống xong, hắn thanh toán xong liền bỏ chạy.” Hách Quả Tử thầm nói.

Đào Mặc buồn cười nói: “Ngươi nếu nhớ thương Mính Thúy cư, ngày khác ta mời ngươi là được.”

https://thuviensach.vn

“Không phải chuyện Mính Thúy cư, là… Ai, tóm lại thiếu gia phải cẩn thận hắn.”

Đào Mặc thấy Hách Quả Tử lải nhải không ngừng, đành đáp ứng.

https://thuviensach.vn

THỨC NHỮ BẤT THỨC ĐINH

Tô Du Bính

www.dtv-ebook.com

Chương 11: Danh Sư Cao Đồ [2]

Trở lại huyện nha, Đào Mặc sớm đã đem việc này ném ra khỏi đầu, nhưng Hách Quả Tử vẫn còn nhớ kỹ, chạy đi nói cho Lão Đào.

Lão Đào nghe xong cũng cảm thấy không bình thường. Vương Bằng Trình là người làm ăn, bất luận là cảm kích hay là sợ vị quan phụ mẫu Đào Mặc này, mời một bữa cơm thì cũng bình thường, chỉ là đại nam nhân đi làm mối… Lão quay đi tìm Kim sư gia.

Kim sư gia là người bản địa, nói không chừng có thể đoán được duyên cớ trong đó.

Quả nhiên, Kim sư gia vừa nghe việc này liền cười, “Không nghĩ tới Vương Bằng Trình kia lại có thể nghĩ ra kế kim thiền thoát xác như vậy.”

Lão Đào thấy trong chuyện đó quả nhiên có càn khôn, vội hỏi vì sao.

Kim sư gia nói: “Ngươi cũng biết Vương lão phu nhân tìm một vị phu nhân cho hắn tái giá?”

Lão Đào nghĩ thầm, ta đây làm sao biết được? Nhưng ngoài miệng lại nói: “Nguyện nghe rõ hơn.”

“Là Đông gia.” Kim sư gia thấy lão không hiểu, lại nói, “Phu nhân Nhất Chuy tiên sinh xuất thân Đông gia.”

Lão Đào chợt bừng tỉnh: “Vương phu nhân muốn làm thông gia với Nhất Chuy tiên sinh?”

https://thuviensach.vn

Kim sư gia cố ý nói một câu, “Ở nơi này, uy vọng của Nhất Chuy tiên sinh và Lâm tiên sinh không thể so với ngươi bình thường.”

“Đây là đương nhiên.” Lão Đào tỉnh ngộ, “Chẳng lẽ là Vương Bằng Trình lo là từ hôn sẽ chọc giận Nhất Chuy tiên sinh, cho nên mới muốn đẩy tai họa cho người khác…”

Kim sư gia kinh ngạc nói: “Lẽ nào ngươi cũng nghe qua tin đồn của Đông tiểu thư?”

Lão Đào nghĩ, ta ngay cả Đông gia có quan hệ với Nhất Chuy tiên sinh cũng mới vừa biết, làm sao nghe được gì? Bất quá lão cố ý khách sáo, ậm ờ nói: “Chỉ là lời đồn đãi trên phố, sợ là không đúng.”

Kim sư gia nói: “Ta tuy không biết nàng có phải là người đanh đá như tin đồn hay không, nhưng đúng là tuổi quá hai mươi vẫn chưa xuất giá.”

Lão Đào trong lòng sáng tỏ, hướng hắn nói cám ơn, rồi đi.

Kim sư gia nhìn theo sau khi hắn rời đi, khoan thai đi vòng ra sau bàn ngồi xuống.

Lúc đầu cho rằng vị Đào đại nhân mới nhậm chức này chỉ là một phá gia chi tử ít học, không nghĩ tới đến lúc thẩm án cũng có thể dùng chút mưu kế, thậm chí còn khiến cho Cố Xạ tìm tới cửa, sợ là bản lĩnh có chút không tầm thường.

Đã như vậy, lão nói gần nói xa chỉ điểm cho hắn một chút, cũng đỡ phải qua mấy tháng lại phải thay đổi chủ nhân như vậy phiền phức.

.

Đêm đến, Đào Mặc do dự hồi lâu, rốt cục nhịn không được đề cập chuyện muốn đi bái phỏng Cố Xạ và Lô Trấn Học với Lão Đào. Hắn đem

https://thuviensach.vn

lợi hại liên quan Vương Bằng Trình phân tích cho hắn nhất nhất nói lại, nói rõ mình vì không có ai lo liệu nội viện, mới phải xây dựng quan hệ với cao đồ của hai vị tiên sinh.

Lão Đào nghe xong, thật lâu không nói.

Đào Mặc không khỏi thấp thỏm.

“Thiếu gia có từng nghĩ tới, ” Lão Đào chậm rãi nói, “thêm một vị Thiếu phu nhân lo liệu nội viện không?”

Đào Mặc trong lòng cả kinh, “Ngươi biết ta đối với nữ tử… không thể, ta…”

Lão Đào nghe hắn lắp ba lắp bắp, lại nói: “Đào gia chung quy vẫn phải có một hậu nhân.”

Đào Mặc cúi đầu trầm mặc.

“Ta nghĩ đây cũng là tâm nguyện lớn nhất của lão gia trước khi lâm chung.”

Lão Đào một khi mang ra hai chữ “Lão gia”, Đào Mặc liền ủ rũ, lúng túng nói: “Ta phải giữ hiếu ba năm.”

“Đúng vậy. Thủ hiếu là việc phải làm.” Lão Đào nói, “Chỉ là thiếu gia thủ hiếu không nên để người khác biết mới phải.”

Đào Mặc ngạc nhiên nói: “Vì sao?”

“Luật pháp triều ta, trong lúc thủ hiếu không được ra làm quan.”

Đào Mặc sắc mặt trắng nhợt.

https://thuviensach.vn

Lão Đào nói: “Trừ phi hoàng thượng lưu tình, bất quá thiếu gia sợ là không có được điều này.”

Đào Mặc ngập ngừng nói: “Nhưng, ta đã nói với Vương Bằng Trình rồi.”

Lão Đào nói: “Không sao. Hắn cũng không biết rõ, chỉ là sau này sờ tái nói tới. Đương nhiên, nếu thiếu gia bằng lòng mau chóng thành thân tiêu trừ hậu hoạn, vậy thì không gì tốt hơn.”

Đào Mặc nói: “Dù không thể nói ra, ta trong lòng cũng phải thủ hiếu đủ ba năm.”

Lão Đào thở dài nói: “Nếu thiếu gia đã khăng khăng như vậy, ta cũng không tiện nói nữa.”

Đào Mặc bị nói trúng cúi đầu.

“Về việc bái phỏng Nhất Chuy tiên sinh và Lâm tiên sinh dù sao cũng không thể kéo dài được nữa. Cũng may mấy ngày nữa là giao thừa, chúng ta đưa một ít quà tết đến cửa cũng không sai.” Lão Đào thấy hắn có vẻ mất mát, bổ sung, “Cố Xạ và Lô Trấn Học mặc dù là cao đồ của hai vị tiên sinh, nhưng hai vị tiên sinh đào lý khắp thiên hạ, môn sinh đông đảo, nếu chúng ta nhất bên trọng nhất bên khinh, chỉ qua lại cùng bọn họ, lại không tốt. Không bằng ngày sau hãy nói.”

Đào Mặc nghe lão nói có lý, không thể phản bác.

Đến sáng sớm hôm sau, Đào Mặc với sự thúc giục của Hách Quả Tử sớm đã rời giường. Lão Đào đã chuẩn bị tốt quà tết và mã xa. Mã xa chính là chiếc đã bị bỏ lại giữa đường kia. Khi lão mua tôi tớ đã lệnh bọn họ kéo về tu sửa, nhìn chung cũng thuận tiện hơn so với kiệu.

Đào Mặc vẫn còn mơ ngủ chưa hoàn toàn thanh tỉnh, mơ mơ màng màng leo lên xe ngựa, lại dựa vào chiếc gối mềm mại Hách Quả Tử bỏ lại trên xe

https://thuviensach.vn

nghiêng đầu ngủ thêm một lát. Cũng không biết qua bao lâu, mã xa ngừng lại, thêm một người lên xe.

.

Hắn nửa mê nửa tỉnh liếc nhìn, lập tức trợn to mắt, kinh ngạc nói: “Kim sư gia?”

Kim sư gia chắp tay nói: “Đông gia.”

“Ngươi, sao ngươi lại ở đây?” Đào Mặc chống tay ngồi dậy, theo bản băng chùi khóe miệng.

Kim sư gia làm như không thấy nói: “Ta theo đông gia đi chúc tết.”

“Nga.” Đào Mặc vén rèm nhìn ra bên ngoài, “Lão Đào không đi?”

“Lão phải thu xếp sự vụ trong phủ.” Kim sư gia thử dò xét nói, “Đông gia hình như rất nể trọng Lão Đào tiên sinh.” Kỳ thực trong khoảng thời gian lão ở huyện nha, cũng nhìn ra Lão Đào này tuyệt không phải người bình thường, không những khôn khéo tài giỏi, mà còn xử sự trầm ổn đại khí, giống như xuất thân thế gia vọng tộc. Nhưng Đào Mặc thật ra lại không giống như thiếu gia từ trong đại trạch viện mà ra.

Đào Mặc không nghi ngờ lão, đáp lại: “Điều đó đương nhiên. Từ sau khi cha ta qua đời, chỉ có lão vẫn luôn trông nom ta.”

“Trong phủ không có người nào khác nữa sao?”

“Không có.”

Kim sư gia nói: “Đông gia nếu đường làm quan thông thuận, một bước lên mây, lệnh tôn lệnh đường dưới suối vàng có biết, tất sẽ vô cùng vui mừng.”

https://thuviensach.vn

Lời này lão nói với Đào Mặc là từ trong tâm khảm. Hắn cười nói: “Ta cũng nghĩ như vậy. Nguyện vọng cả đời của phụ thân ta chỉ là hi vọng ta có thể trở nên vượt bật, chớ có tầm thường đần đần độn độn suốt đời.”

Kim sư gia nói: “Xem ra lệnh tôn cũng là người có có học vấn sâu rộng.”

Đào Mặc lắc đầu nói: “Thật ra thì phụ thân ta cũng không biết nhiều chữ cho lắm.”

“Nga? Nhưng năm nghìn lượng không phải là con số nhỏ, người bình thường sao có thể bỏ ra một số bạc lớn như vậy?”

Đào Mặc hơi lộ vẻ không được tự nhiên, nói: “Cha ta là thương nhân.”

Kim sư gia nhìn thấy vẻ đề phòng trên mặt hắn, liền ngừng lại, không dài dòng thêm nữa.

Đào Mặc âm thầm thở phào nhẹ nhõm.

Mã xa đi đến một cánh cổng lớn thì dừng lại. Hai bên là tường trắng ngói đỏ, có cây xanh cao hơn cả đầu tường, ở nơi lẫm liệt hàn đông này lại có chút sắc xuất.

Đào Mặc và Kim sư gia xuống xe, đã thấy Hách Quả Tử gõ cửa, đưa bái thiếp.

Ước chừng sau khoảng thời gian nửa chén trà, bên trong có một người với bộ dáng quản gia đi ra, nhận lấy quà tết từ trong tay Hách Quả Tử, xoay người dẫn bọn họ đến phòng khách chờ. Lại qua một nén nhang, người quản gia kia lại dẫn bọn họ đến hoa viên.

Hoa viên hơn phân nửa là tiêu điều, chỉ có gần kề một cái đình nọ trồng một phiến hoa mai, hôm nay chính là lúc hoa nở rộ, nở đến thập phần nhiệt nháo. Trong đình thấp thoáng dưới cánh hoa có một người phong thái thoát

https://thuviensach.vn

tục xuất trần. Ngồi ở chính giữa đình là một mỹ tu văn sĩ tuổi đã quá năm mươi, hai mắt lấp lánh hữu thần, diện mục thanh tú. Bên tay trái người đó là một vị phụ nhân nổi danh, tuổi khoảng chừng bốn mươi, dung mạo tú lệ, mắt hạnh, khóe miệng điểm một nốt ruồi đen, phong tình vạn chủng. Bên tay phải là một thanh niên có danh tiếng, mắt sáng như ngọc, cũng là người Đào Mặc mấy ngày gần đây luôn nhớ nhung.

“Không biết Đào đại nhân, không thể tiếp đón từ xa.” Văn sĩ thân không rời chỗ ngồi, chỉ nâng lên hai tay, một chút thành ý cũng không có chắp tay nói.

Đào Mặc vội vàng đáp lễ, “Vội vàng đến đây, chưa hề thông báo, là ta lỗ mãng.”

Văn sĩ xoay chuyển tầm nhìn, ánh mắt rơi lên người Kim sư gia.

Kim sư gia ôm quyền nói: “Nhất Chuy tiên sinh.”

Nhất Chuy tiên sinh khóe môi khẽ nhếch, nắm chòm râu vuốt nhẹ, “Ai. Kim huynh còn khách khí như vậy, gọi Nhất Chuy được được rồi.”

Kim sư gia nói: “Nhất Chuy tiên sinh nổi danh khắp thiên hạ, kẻ hèn này không dám vượt quá lễ nghi.”

Lời đối thoại như vậy tựa hồ đã phát sinh rất nhiều lần, Nhất Chuy tiên sinh cũng không muốn tiếp tục dây dưa, vung tay lên nói: “Hai vị mời ngồi.”

Đào Mặc chạy đến ngồi bên cạnh Cố Xạ.

Kim sư gia bất đắc dĩ, đành ngồi bên cạnh Nhất Chuy phu nhân.

Nhất Chuy tiên sinh rất hứng thú nhìn nhìn Cố Xạ và Đào Mặc nói: “Ta nghe nói Đào đại nhân đến Đàm Dương huyện không bao lâu, đã cùng tiểu

https://thuviensach.vn

đồ kết giao?”

Đào Mặc cười đến híp mắt, “Là có duyên, tổng cộng gặp được bốn lần.” Nói thế, hắn đem bốn lần đó nhất nhất kể lại.

Nhất Chuy tiên sinh thấy Cố Xạ khẽ cau mày, không khỏi cười nói: “Đào đại nhân quả nhiên là người có tâm.”

Nhất Chuy phu nhân đột nhiên nói: “Không biết Đào đại nhân đã thành gia lập thất chưa?”

Đào Mặc giật mình, lắc đầu. Hắn cũng không biết vì sao mấy ngày gần đây người nào gặp hắn đều phải hỏi một câu như vậy.

Nhất Chuy phu nhân lập tức hoan hỉ, “Nếu Đào đại nhân không ngại, không bằng để ta nối dây tơ hồng?”

Kim sư gia giương mắt nhìn Nhất Chuy tiên sinh, phát hiện lão ta lão thần tại tại, hiển nhiên đối với việc làm của phu nhân nhà mình thấy nhưng không thể nói gì.

Đào Mặc vô thức nhìn Cố Xạ.

Nhất Chuy phu nhân nói: “Ngươi yên tâm. Xạ nhi tuyệt đối sẽ không tranh với ngươi.”

Đào Mặc chần chừ không nói.

Cố Xạ thong thả nâng chén, khẽ nhấp một ngụm nói: “Sư mẫu có từng hỏi qua ý của Đông cô nương chưa?”

Nhất Chuy phu nhân vỗ ngực nói: “Sư mẫu ngươi trước khi xuất giá cũng là Đông cô nương, đương nhiên biết rõ ý tứ của Đông cô nương, hà tất phải hỏi nữa?”

https://thuviensach.vn

Cố Xạ đối với lập luận không chính đáng này nghe mãi thành quen, không nói nữa.

Tâm tình Đào Mặc lại kích động không thôi. Hắn thực sự không nghĩ tới Cố Xạ lại vì hắn mà mở miệng nói hộ, lập tức bật thốt lên: “Ta nghe Cố Xạ.”

Khắp đình đều yên lặng.

https://thuviensach.vn

THỨC NHỮ BẤT THỨC ĐINH

Tô Du Bính

www.dtv-ebook.com

Chương 12: Danh Sư Cao Đồ [3]

Nhất Chuy tiên sinh cùng Kim sư gia lúc này trong lòng đều thầm khen một tiếng: Lợi hại!

Lấy quan điểm người ngoài mà nhìn vào, lời đó của Đào Mặc thập phần đột ngột. Dù Cố Xạ cùng hắn giao tình có sâu sắc hơn, cũng chỉ là tứ diện chi duyên, sao có thể định đoạt chung thân đại sự của hắn? Nhưng nếu nghĩ sâu hơn một tầng, đây không phải là đang nói rằng hắn với Cố Xạ là tri giao, ngay cả chung thân cũng dám một lòng phó thác? Hơn nữa Cố Xạ là cao đồ của Nhất Chuy tiên sinh, vị Đông cô nương này là tốt là xấu ít nhiều cũng có nghe nói một chút, đem việc này ủy thác cho y, cũng là có ý thử dò xét.

Nghĩ lại kỹ càng, nhìn như một câu vô tâm là vậy, lại có nhiều cái lợi. Cũng không bởi khước từ mà đắc tội Nhất Chuy phu nhân, cũng không một tiếng đáp ứng, để lộ thái độ lỗ mãng.

Nhất Chuy phu nhân không giống bọn họ nghĩ nhiều như vậy, ánh mắt lập tức chuyển, nhìn Cố Xạ, chân ý trong đó không nói cũng hiểu.

Cố Xạ nghiêng đầu, nhìn bốn đôi mắt đang trông mong, thản nhiên nói: “Cân nhắc kĩ thì cũng có thể.”

Đào Mặc sửng sốt một chút, hiển nhiên chưa từng nghĩ y lại không thay mình từ chối, sắc mặt không khỏi lộ ra một chút mất mát.

Nhất Chuy phu nhân liền nói: “Đừng nghe Xạ nhi nói bậy. Y xưa nay đã như vậy, nói chuyện luôn lưu lại ba phần sống. Chất nữ của ta tướng mạo

https://thuviensach.vn

nhân phẩm đều là hiếm có, nếu không phải thấy Đào đại nhân là một nhân tài, ta còn không muốn nói tới chuyện này đâu.”

Những lời này của phu nhân tự nhiên chỉ có thể lừa Đào Mặc vừa mới đến. Như Kim sư gia đã ở nơi này lâu sớm đã nghe nói qua nàng chất nữ của bà ấy “Ban ban sự tích”, nếu nói là “Không muốn” chỉ sợ là đối phương không muốn mới phải.

*Ban ban sự tích: sự tích loang lổ, có vết có chàm v,v.. đại khái là có nhiều xì-căng-đan

Đào Mặc vốn muốn lấy chuyện để tang làm lý do cự tuyệt, lại nghĩ tới Lão Đào nói không thể tiết lộ việc này, trong lòng cuống cuồng, ấp úng nói: “Việc này, không vội.”

“Sao lại không vội? Các ngươi muộn một ngày thành thân, sẽ ít một ngày niềm vui kẻ mày trang điểm.” Nhất Chuy phu nhân nói, “Không bằng ngươi trước tiên để lại sinh thần bát tự, ta giao cho người coi miếu xem có hợp hay không, nếu là hợp, ngươi cũng có thể kịp đến hạ sính lễ.”

Đào Mặc mục trừng khẩu ngốc, không biết sao việc này lại tiến đến chuyện hạ sính lễ rồi.

Kim sư gia thấy bộ dáng ngây người như phỗng của chủ nhân mình, rốt cuộc không đành lòng, mở miệng nói: “Đang là cuối năm, đông gia vừa mới nhậm chức, trong nha môn sự vụ đang bề bộn, sợ là lúc này không được rảnh rỗi. Không bằng đợi đầu xuân năm tới, xuân ý tràn trề, lúc bách hoa đua tiếng sẽ bàn lại?”

“Nha môn sao lại có nhiều sự vụ như vậy?” Phu nhân trừng mắt nhìn Nhất Chuy tiên sinh, “Không phải lão gia lại sau lưng âm thầm gây sự đấy chứ?”

https://thuviensach.vn

Nhất Chuy tiên sinh nào biết uống trà cũng uống phải lửa, liền vội vã cười làm lành nói: “Phu nhân minh giám. ta mấy ngày nay mỗi ngày đi theo bên cạnh phu nhân làm tùy tùng, cùng vào cùng ra, đâu có nhàn hạ đi can thiệp tới cái gì huyện nha công đường?”

Nhất Chuy phu nhân cười lạnh nói: “Lão gia thì an phận, nhưng ai biết bọn đồ tử đồ tôn của lão gia có an phận không.”

Ánh mắt Nhất Chuy tiên sinh đảo qua Cố Xạ đang hờ hững ngồi một bên, vẻ mặt như chuyện không liên quan đến mình, nói: “Ta đây cũng không biết. Cũng may có một đồ tử ở đây, phu nhân chính miệng hỏi y đi.”

Nhất Chuy phu nhân nhìn chằm chằm Cố Xạ.

Cố Xạ còn chưa kịp đáp, Đào Mặc đã giành trước mở miệng nói: “Y không hề đến gây sự.”

“Ta biết y sẽ không tới.” Nhất Chuy phu nhân nói, “Y nổi danh là không lên công đường. Bất quá ngươi chớ có nhìn vẻ mặt y trung hậu thành thật, kỳ thực trong bụng ý xấu rất nhiều.”

Kim sư gia thiếu chút nữa sặc ngụm trà. Cố Xạ vẻ mặt trung hậu thành thật?

Nhất Chuy tiên sinh thuận lợi đem họa đổ cho người khác, lão trong lòng thoải mái, phụ họa thêm: “Phải phải phải. Ta cũng không bằng y.”

Nhất Chuy phu nhân nói: “Đó là vì ông cũng ngang ngược mấy thập niên rồi.”

Nhất Chuy tiên sinh cười gượng.

Cố Xạ cuối cùng mở miệng nói: “Cày ruộng, gọi là canh phu. Săn thú, gọi là liệt phu. Tát nước, gọi là bát phu. Thê tử của bát phu, gọi là gì?”

https://thuviensach.vn

Nhất Chuy phu nhân lông mày dựng thẳng, “Ngươi dám nói ta là người đàn bà đanh đá?”

*Ảnh chơi chữ, bát còn hiểu là ngang ngược, như câu trên nói Nhất Chuy tiên sinh ngang ngược cũng có thể gọi là bát phu, vợ của bát phu tức là Nhất Chuy phu nhân thì gọi là gì. Vợ của bát phu gọi là bát phụ nghĩa là người đàn bà đanh đá) omeoi

Cố Xạ nói: “Con không hề nói.”

Đào Mặc nhỏ giọng phụ họa nói: “Y đích thực không hề nói.”

Nhất Chuy phu nhân quay đầu trừng Nhất Chuy tiên sinh, “Ông nói!”

Nhất Chuy tiên sinh vội vã xin dung thứ: “Đều là lỗi của ta, đều là ta ngang ngược quá nhiều, liên lụy phu nhân.”

Nhất Chuy phu nhân vừa bực mình vừa buồn cười, quay đầu, đưa ngón tay ra chọc vào trán Đào Mặc một cái, “Ngươi cứ ở gần Xạ nhi, cẩn thận y lừa ngươi đi bán cũng không biết.”

Đào Mặc cười ngây ngô nói: “Nếu y thật muốn lừa, ta cho y lừa.”

Nhất Chuy phu nhân bị bộ dạng ngốc của hắn làm cho nghẹn nói không ra lời.

Nhất Chuy tiên sinh nhìn hắn một cái đầy thâm ý, nói với Cố Xạ: “Hiếm khi được Huyện thái gia tán thưởng, ngươi chớ có phụ lòng nhân gia mới được.”

Cố Xạ thản nhiên nói: “Sư phụ vì sao đối với hai chữ phụ lòng lại coi trọng như vậy?”

Nhất Chuy phu nhân ánh mắt bất thiện lập tức quét tới.

https://thuviensach.vn

Nhất Chuy tiên sinh hung hăng trừng mắt liếc y một cái, lại vội vàng trưng ra nụ cười cực kỳ hân hoan với Nhất Chuy phu nhân, “Phu nhân, mặt trời đã quá đỉnh đầu rồi, không bằng chúng ta trở về phòng đi?”

Nhất Chuy phu nhân nhìn Đào Mặc lưu luyến không thôi, “Đào đại nhân không biết lần sau có còn đến nữa hay không.”

Nhất Chuy tiên sinh lập tức quét tới một ánh mắt sắc như dao!

.

Đào Mặc đành nói: “Đến, nhất định đến.”

Nhất Chuy phu nhân hài lòng nói: “Đã như vậy, qua Nguyên tiêu ta liền ở nhà cung đợi đại nhân đại giá.”

Đào Mặc nhìn phu nhân tựa sát vào Nhất Chuy tiên sinh chầm chậm rời đi, nhưng ngay cả nụ cười cũng không có.

Kim sư gia an ủi hắn nói: “Người trở về thương lượng với Lão Đào rồi hãy nói. Kỳ thực, Đông cô nương… cũng không tệ.”

Đào Mặc liếc nhìn Cố Xạ, nói như phát thệ: “Cho dù tốt ta cũng sẽ không lấy.”

Kim sư gia lấy làm kỳ lạ, “Đây là vì sao?” Nguyên tưởng rằng hắn là bất mãn Đông cô nương danh tiếng dữ dằn bên ngoài, hôm nay vừa nhìn, lại giống như có nguyên nhân khác.

Đào Mặc lại nhìn Cố Xạ.

Kim sư gia đảo mắt một vòng, nói: “Lẽ nào đã có người trong lòng?” Cũng phải, đến tuổi này, cái hốc tình yêu sớm nên mở rồi. “Nếu trong lòng đã có người, vừa nãy hắn là nên nói rõ với phu nhân mới phải. Cũng không đến nỗi khiến phu nhân hoan hỉ uổng công như vậy.”

https://thuviensach.vn

Đào Mặc hai gò má ửng đỏ, nét cười có chút men say, “Cũng không phải là có người.”

Kim sư gia thầm nghĩ: Nụ cười này của ngươi rõ ràng là có người trong lòng, không biết là cô nương nhà ai, lại khó mở miệng như thế.

Cố Xạ uống xong trà trong bôi, uể oải đứng dậy.

Đào Mặc cũng theo y đứng lên, trong mắt tràn ngập không muốn, “Ngươi cũng phải đi rồi?”

Cố Xạ nói: “Ừ.”

“Ngươi phải hồi phủ?”

“Ngươi có việc?” Mắt Cố Xạ lóe lên một tia sáng.

Đào Mặc lấy dũng khí nói: “Ta muốn mời ngươi ăn cơm, không biết ngươi có tán đồng ý hay không?”

Kim sư gia thở dài. Chính mình quả nhiên đáp ứng quá nhanh rồi, cũng chưa từng được ăn một bữa cơm!

“Có việc?” Cố Xạ vẫn kiên trì với hai chữ này.

Đào Mặc vắt óc, vẫn lắc lắc đầu.

Cố Xạ nhíu mày, tựa hồ có chút thất vọng, lắc lắc đầu, xoay người đi.

Đào Mặc như ma xui quỷ khiến cứ như vậy theo sau lưng y, cùng rời khỏi phủ.

Cố Tiểu Giáp điều khiển mã xa đĩnh đạc đứng chắn ở cửa chính.

Đào Mặc nhìn Cố Xạ lên xe, trong lòng khẽ động, bật thốt lên: “Ngươi có thể tiễn ta một đoạn không?”

https://thuviensach.vn

“Thiếu gia!” Giọng nói bén nhọn của Hách Quả Tử từ phía sau mã xa của Cố Xạ truyền đến.

Cố Xạ mặt không có biểu tình gì buông mành xuống.

Cố Tiểu Giáp ném cho hắn một cái liếc mắt chế giễu, lập tức đánh xe đi.

Hách Quả Tử chờ bọn họ đi rồi, mới có thể đánh mã xa chạy tới, trong miệng còn tức giận bất bình, “Không biết là mã xa của ai, bá đạo như vậy, chiếm hết cả con đường.”

Đào Mặc thất hồn lạc phách lên xe, Kim sư gia như đang suy nghĩ điều gì đi theo phía sau hắn.

Mã xa chạy được một đoạn đường rồi, Kim sư gia mới mở miệng nói: “Đông gia muốn thu Cố Xạ cho mình sử dụng?”

Hắn thoạt tiên cho rằng Đào Mặc là muốn đứng cùng Cố Xạ một bến tàu để ngồi lên con thuyền của Nhất Chuy tiên sinh, nhưng bây giờ xem ra, hứng thú của hắn đối với Cố Xạ tựa hồ còn cao xa hơn Nhất Chuy tiên sinh. Chẳng lẽ là, hắn đã nhìn ra Nhất Chuy tiên sinh sớm đã không quản chuyện gì nữa, hiện nay người chân chính giải quyết việc của Nhất Chuy là Cố Xạ?

Nếu thật sự là như thế, vị Huyện thái gia mới nhậm chức này có phần quá đáng sợ. Không những đối đáp phản ứng hạng nhất, mà còn con mắt xem người nhìn mặt cực kỳ chuẩn xác không gì sánh được. Cũng may hắn là quan huyện, không phải tụng sư, nếu không chỉ sợ lại phải đau đầu vì hắn.

Đào Mặc đang ngẩn ngơ, chỉ nghe một chữ “thu” liền nhảy dựng lên, mặt mũi đỏ bừng nói: “Thu? Ta đâu nói muốn thu?”

Kim sư gia nghi ngờ nhìn hắn.

Giọng nói Đào Mặc thấp dần xuống, “Ta đâu có khả năng thu được y.”

https://thuviensach.vn

Xem ra còn có mấy phần tự mình biết mình. Kim sư gia gật đầu.

Sau đó, Hách Quả Tử đưa lão về phủ, sau đó quay về nha môn mà không nói gì nữa.

.

Tảng sáng, một ngày đầy sương mù.

Đào Mặc đang ngủ say, đột nhiên bị một tràng tiếng gõ cửa làm giật mình. Thật vất vả chui ra ổ chăn, khoác y phục ra mở cửa, liền thấy Hách Quả Tử hai chân run rẩy, vẻ mặt như gặp phải quỷ, “Xảy, xảy ra án mạng!”

Đào Mặc giật mình, “Là ai xảy ra án mạng?”

Hách Quả Tử ngây người một lúc, hơn nữa ngày mới nhớ ra, “Là Đông phủ, Đông cô nương… tự vẫn!”

https://thuviensach.vn

THỨC NHỮ BẤT THỨC ĐINH

Tô Du Bính

www.dtv-ebook.com

Chương 13: Danh Sư Cao Đồ [4]

Đông phủ Đông cô nương ở Đàm Dương huyện chính là đề tài tán gẫu lớn lúc trà dư tửu hậu. Vả lại không nói chuyện nàng tuổi đã hai mươi vẫn chưa xuất giá, chỉ nói sự hung hãn của nàng, cũng đủ để nói ba ngày ba đêm. Hôm nay nàng đột nhiên tự vẫn, tuy rằng không biết nguyên nhân vì sao, nhưng người hiểu chuyện sớm đã đem chuyện Đào Mặc bái phỏng Nhất Chuy tiên sinh liên hệ tới. Lại thêm lời đồn rằng, Đông cô nương vì không muốn gả cho Đào huyện lệnh, khóc cầu xin phụ mẫu không được, mới tìm đến cái chết lúc tuổi còn trẻ.

Tóm lại, các loại lời đồn như phiến tuyết hoa bao phủ cả huyện vậy, đêm vui chơi trước tân xuân càng thêm ầm ĩ.

Đông cô nương tuy nói là tự vẫn, nhưng cũng là xảy ra án mạng, huyện nha vẫn phải theo lệ cũ can thiệp. Thôi Quýnh vừa biết tin liền mang theo một người khám nghiệm tử thi đi kiểm tra tử thi. Mặc dù khi đó không có lời đồn đãi vô căn cứ truyền ra, nhưng Đông phủ ở nơi đây là danh gia vọng tộc, có quan hệ thông gia với Nhất Chuy tiên sinh, tất nhiên không thể khinh thường, từ đầu đến chân được kiểm tra hết sức cẩn thận.

Phụ mẫu Đông cô nương khóc rất nhiều, lại không có chút oán hận, rõ ràng đối với việc này cũng không hề bất ngờ.

Thôi Quýnh vặn hỏi nửa ngày, thấy nhân chứng vật chứng và thi thể đều không có gì khả nghi, mới quay về huyện nha bẩm báo Đào Mặc.

https://thuviensach.vn

Đào Mặc nghe xong lập tức thổn thức một hồi. Tuy nói hắn cũng không có ý cưới vị Đông cô nương kia, nhưng một lần nói chuyện với Nhất Chuy phu nhân suy cho cùng cũng khiến bọn họ có chút quan hệ. Hắn không biết Đông cô nương có đúng như lời đồn đãi hay không, sợ gả cho hắn mới nghĩ quẩn tự sát. Nếu thật như thế, rõ là tội hắn quá lớn.

Sau khi Đông cô nương chết đã được ba ngày, Nhất Chuy phu nhân mang theo lễ vật đến cửa.

Đào Mặc ban đầu bị lòng tốt của phu nhân làm cho không hiểu ra sao, dù sao Đông cô nương cũng đã chết, kết hôn là không có khả năng, sau mới biết Nhất Chuy phu nhân là nghe những tin đồn trong thành, biết vì mình nhất thời hứng khởi khiến hắn thêm phiền phức, mới đặc biệt đến cửa tạ tội.

Đào Mặc vốn cũng không đem chuyện này để trong lòng, nhớ trước đây ở quê nhà, hắn chịu lời đồn đãi đâu chỉ như vậy, cũng coi như không có gì, huống gì chút chuyện bịa đặt này, trái lại liền khuyên giải an ủi phu nhân nén bi thương vượt qua biến cố.

Khuyên mãi khuyên mãi, viền mắt Nhất Chuy phu nhân đỏ lên. “Anh Hồng đúng là không có phúc khí. Chất nữ nếu gặp được Đào huyện lệnh, biết được sự ôn nhu săn sóc của ngươi, sẽ không nghĩ quẩn như vậy.”

Đào Mặc được khen mặt đỏ lên, “Phu nhân quá khen rồi. Người chết không thể sống lại, nếu Đông cô nương dưới suối vàng có biết, thấy phu nhân thương tâm như vậy, nàng sẽ bất an.”

“Nó lý nào lại bất an, chỉ sợ là nó muốn hận ta.” Nhất Chuy phu nhân khẽ thở dài, “Ta không giết bá nhân, bá nhân lại vì ta mà chết.”

Đào Mặc sửng sốt hỏi: “Bá nhân là ai? Hắn sao mà cũng chết.”

Nhất Chuy phu nhân ngẩn ngơ, sau đó lại nín khóc cười nói: “Đại nhân quả nhiên giống như lời đồn, ngực không vết mực, một chữ bẻ đôi cũng

https://thuviensach.vn

không biết a.”

Đào Mặc xấu hổ nói: “Lời đồn đãi luôn có một chút sự thực.”

“Nhắc tới, đều là ta không tốt, hại đại nhân rơi vào những lời đặt điều này. Ngươi yên tâm, ta nhất định sẽ vì ngươi bác bỏ tin đồn.” Nhất Chuy phu nhân cam đoan.

“Kỳ thực chỉ cần không tổn hại đến khuê danh của Đông cô nương, ta không sao.”

Nhất Chuy phu nhân vội nói: “Không thể nói như vậy. Đại nhân còn chưa thú thê, để mặc những lời đồn đãi này, sẽ làm những cô nương tốt do dự chùn bước với đại nhân.”

“Vậy lại tốt.” Đào Mặc buột miệng nói.

“Cái gì?” Nhất Chuy phu nhân thót tim nhìn hắn.

Đào Mặc tự biết đã lỡ lời, ánh mắt lập tức hướng về phía Lão Đào đang đứng một bên tìm trợ giúp.

Lão Đào quả nhiên không phụ kỳ vọng, nói: “Thiếu gia nhà ta là nói, nữ tử cả tin vào những lời đồn mà do dự chùn bước như vậy lại tốt.”

Nhất Chuy phu nhân bừng tỉnh, cười nói: “Vẫn là đại nhân có tầm mắt.” Phu nhân từ lúc vừa mới vào đã chú ý tới Lão Đào, theo Nhất Chuy tiên sinh nhiều năm như vậy, cái khác không dám nói, mắt nhìn người thì vẫn phải có. Lão giả trước mắt này tuy rằng tướng mạo không xuất chúng, nhưng khí chất trầm ổn, tuyệt không phải người bình thường, nhưng trái lại thiếu gia Đào Mặc này lại thấy vụng về ngốc nghếch. “Vị lão tiên sinh này là…” Phu nhân nhịn không được mở miệng hỏi dò.

Đào Mặc nói: “Đó là quản gia của ta, Lão Đào.”

https://thuviensach.vn

Lão Đào khiêm nhường nói: “Ra mắt Nhất Chuy phu nhân.”

“Lão nhân gia khách khí rồi.” Nhất Chuy phu nhân nhẹ nhàng khoát tay áo, giả vờ nhìn ra ngoài cửa sổ, “Sắc trời không còn sớm, ta phải trở về rồi, việc của Anh Hồng đã để Đào đại nhân phí tâm. Nó sinh tiền vận mệnh ngang trái, sau khi chết xin hãy để cho nó an an tĩnh tĩnh.”

Những lời này Đào Mặc nghe không hiểu, Lão Đào lại hiểu. Liền cất bước theo sau Nhất Chuy phu nhân, lại gọi Hách Quả Tử gửi lời cho Thôi Quýnh, nếu án tử không có điểm gì đáng ngờ, thì để Đông cô nương thanh thanh tĩnh tĩnh đi thôi.

Thôi Quýnh vốn bởi vì quan hệ của Nhất Chuy tiên sinh và Đông phủ mới ra sức như vậy, hôm nay thấy Nhất Chuy phu nhân chân trước tới cửa, Lão Đào chân sau đã ra ám thị, lý nào còn không hiểu duyên cớ trong đó, cũng không nghĩ nhiều, chiếu theo việc tự vẫn mà xử lý.

Sự tình phát triển đến đó, nguyên bản đã đáp ứng thỏa mãn, ai dè sóng này chưa yên, sóng khác đã tới.

Lại vào lúc tảng sáng Đào Mặc đang ngủ mơ mơ màng màng, bên ngoài huyện nha tiếng trống bị gõ vang lên rung trời.

Hách Quả Tử vội vội vàng vàng chạy vào, kéo Đào Mặc dậy, vừa mặc quần áo vừa rửa mặt, vội vã xử lý xong liền đem hắn đưa lên công đường.

.

Đáng thương cho Đào Mặc đến lúc ngồi vào cái ghế cao kia, sau đó có người quỳ phía dưới, mới xem như tỉnh ngủ.

“Ngươi… có chuyện gì?” Hắn dùng sức dụi dụi con mắt.

https://thuviensach.vn

“Đại nhân! Thỉnh đại nhân minh oan!” Người nọ vẻ mặt tức giận, hai mắt to nhìn chằm chằm Đào Mặc, giống như hai cây đinh, giống như muốn đem hắn đóng đinh lên tường.

Đào Mặc bị hắn nhìn đến sởn gai ốc, thanh âm cũng run lập cập, “Oan cái gì? Ngươi nói xem.”

“Thảo dân muốn cáo trạng Đông phủ cùng với Đàm Dương huyện Huyện lệnh bức tử Đông Anh Hồng!”

Thanh âm hắn cực đại, từng chữ từng chữ mạnh mẽ.

Đào Mặc mê man, hồi lâu mới nói: “Đàm Dương huyện Huyện lệnh là… ta a.”

“Chính là đại nhân.” Người nọ cho là hắn giả ngu, nộ khí lại dâng cao vài phần.

Kim sư gia ở bên thấy vậy lắc đầu. Quả thật là ba người thành hổ. Lão mặc dù không biết thanh niên này và Đông Anh Hồng kia quan hệ ra sao, nhưng hôm nay xem ra, chắc chắn là bị lời đồn kia mê hoặc, cho rằng Đào Mặc thực sự muốn kết hôn với Đông cô nương nọ. Mấy ngày nay lão cũng nghe được không ít lời bịa đặt, đều chỉ cười cho qua, dù sao lúc Nhất Chuy phu nhân đề cập việc hôn nhân lão cũng ở đấy, đương nhiên biết Đào Mặc thực sự vô tội không thể vô tội hơn.

Đào Mặc nói: “Vì sao cáo ta?”

“Đào đại nhân! Ta xin hỏi ngươi, ngươi muốn kết hôn với Đông Anh Hồng phải không?”

“Đương nhiên không phải.” Đào Mặc trả lời rất nhanh.

https://thuviensach.vn

Người nọ nổi đóa, “Đại nhân, nam tử hán đại trượng phu, đỉnh thiên lập địa, nhất nhân tố sự nhất nhân đương, đại nhân lẽ nào muốn làm ô quy tôn tử? !”

“Láo xược.” Kim sư gia thực sự nghe không nổi nữa, nhịn không được mở miệng quở mắng. Lão không biết Đào Mặc vì sao nhẫn nại chịu đựng hắn, nhưng để một nam tử ở trên công đường nói càn như vậy, thực sự không có thể thống. Lão quay đầu nói với Đào Mặc: “Đại nhân, người này ăn nói bừa bãi, quá mức ngông cuồng, xin đại nhân nghiêm phạt theo kỷ luật công đường.”

Đào Mặc nghi hoặc nói: “Làm sao nghiêm phạt?”

Kim sư gia tức giận vô cùng lại cười, “Kinh đường mộc!”

Đào Mặc phản ứng kịp, khối kinh mộc đường đặt ở trên án kia cũng không phải chỉ để sờ, còn có thể giơ lên đập xuống. Hắn nhìn nam tử, nam tử kiệt ngao trừng lại hắn.

Đào Mặc suy nghĩ một chút, rốt cuộc dùng kinh đường mộc nhẹ nhàng gõ xuống mặt bàn, nói: “Những lời ta vừa nói, câu câu đều là thật.”

“…” Kim sư gia hiện tại không chịu nổi nam tử kia nữa rồi, lão chỉ muốn đem người đang ngồi ở trên công đường ném ra ngoài.

Nam tử tựa hồ cũng bị biểu hiện ngoài dự tính của Đào Mặc trấn trụ, hồi lâu mới nói: “Không có lửa làm sao có khói! Đại nhân làm sao giải thích những lời đồn đầu đường cuối ngõ đó đây?”

Đào Mặc nói: “Không phải ta truyền ra ngoài.”

Nam tử căm hận nói: “Đại nhân, ngươi dám phủ nhận chính mình chưa từng có ý với Anh Hồng?”

https://thuviensach.vn

“Đích thực chưa từng có ý.” Đào Mặc thành thành thật thật đáp.

Nam tử tức giận đến đỏ mặt tía tai. Hắn trước khi đến nổi trống đã dự tính việc xấu nhất. Hảo hữu của hắn cũng đã chuẩn bị tốt, chỉ cần hắn có chút sai lầm, lập tức mời đệ tử của Lâm Chính Dung làm tụng sư biện bạch cho hắn. Tốt nhất là Đào Mặc đem hắn nghiêm hình bức cung một phen, để trên người hắn bị thương, bất luận nặng nhẹ, hắn cũng cam nguyện lãnh lấy. Nhưng vô luận hắn có tính toán thế nào, cũng không phải chuyện như bây giờ, dường như mặc cho hắn ra quyền như thế nào, đều đánh vào một cây bông, không hề có cảm giác ra sức.

Lẽ nào Huyện lệnh này định giở trò đến cùng?

Sớm nghe nói có tụng sư am hiểu nhất tranh luận, không nghĩ Huyện lệnh này cũng là cao thủ trong cuộc. Nghĩ tới đây, hắn dứt khoát phải ngang ngược, bất thình lình đứng lên nói: “Đào Mặc! Ngẩng đầu ba thước có thần minh, ngươi nếu có lương tâm, Anh Hồng ngậm oan mà chết, ngươi quả thật có thể ngủ được an giấc?”

Đào Mặc nghe theo sờ vào vị trí tim hắn, nói: “Nếu Anh Hồng thực sự là ngậm oan mà chết, ta thân là quan phụ mẫu địa phương, nhất định vì nàng chủ trì công đạo!”

Nam tử trừng mắt nhìn hắn, đột nhiên phất tay áo bỏ đi.

Trong tưởng tượng của hắn, Đào Mặc có ẩn nhẫn, cũng nhất định sẽ vì bị mình khinh thường trên công đường mà tức giận. Nhưng kỳ lạ thay, hắn một đường ra khỏi huyện nha, cũng không có bất kỳ tiếng quát lớn và ngăn trở gì, Đào Mặc và nha dịch đều im hơi lặng tiếng như nhau, ngay cả sư gia lúc trước nổi giận quát cũng bảo trì trầm mặc.

Nhìn vẻ mặt kinh ngạc của hảo hữu bên ngoài huyện nha, nam tử cũng mờ mịt.

https://thuviensach.vn

THỨC NHỮ BẤT THỨC ĐINH

Tô Du Bính

www.dtv-ebook.com

Chương 14: Danh Sư Cao Đồ [5]

Kỳ thực Kim sư gia lúc này trong lòng rất kinh ngạc.

Lão cuối cùng cũng hiểu Đào Mặc vì sao lại đặc biệt khoan dung cho đối phương. Vừa nãy lúc nam tử kia đứng lên, lão mới nhận ra mục đích thực sự của hắn là chọc giận Đào Mặc. Có lẽ hắn lấy bản thân làm mồi nhử, làm một cái bẫy rập chờ Đào Mặc nhảy xuống. Nên biết, nơi đây là Đàm Dương huyện tập hợp nhiều tụng sư, chỉ cần Huyện lệnh đi sai một bước, tùy theo chuyện gì xảy ra nhất định sẽ bị khẩu tru bút phạt không chết không thôi. Những Huyện lệnh trước kia sở dĩ bị điều đi, cách chức, thậm chí chết sớm, đều là do chịu không nổi chiêu này. Không ngờ Đào Mặc ngay từ đầu đã có đề phòng, dùng một chiêu bốn lạng tám nghìn cân đá về, khiến nam tử kia tính kế vô ích.

Nghĩ tới đây, ánh mắt Kim sư gia nhìn Đào Mặc hết sức phức tạp.

Không ngờ hắn tuổi còn nhỏ, tâm cơ tầm nhìn đều đã cao đến bậc này, dường như trong thời gian tới, sợ là tung hoành quan trường một bước lên mây đều nằm trong tầm tay.

Bạn Đào Mặc là hành động theo cách nghĩ, chân tâm của mình, bạn ngây thơ là vậy mà sao cứ bị người ta suy bụng ta ra bụng người, khiến bạn trở thành người đáng sợ, tính toán như vậy

Đào Mặc nào biết Kim sư gia trong thời gian ngắn đã nghĩ xa đến như vậy, lúc này hắn chỉ có một ý niệm trong đầu, đó là… Đông cô nương thực sự chết oan? Nếu nàng thực sự chết oan, vì sao Đông phủ nửa điểm tin tức

https://thuviensach.vn

cũng không có? Tấm lòng phụ mẫu trong thiên hạ, Đông phụ Đông mẫu sao có thể bức tử chính nữ nhi của mình?

Hắn xuống công đường, trong đầu vẫn còn luẩn quẩn vấn đề này, ngay cả khi Hách Quả Tử gọi hắn cũng không nghe thấy.

"Thiếu gia!" Hách Quả Tử trước khi hắn đâm vào cây cột rốt cuộc cũng kịp kéo hắn lại, vừa bực mình vừa buồn cười nói, "Thiếu gia suy nghĩ cái gì nhập tâm thế?"

Đào Mặc hoàn hồn nói: "Ta đang nghĩ về Đông tiểu thư."

Hách Quả Tử đầu tiên là vui vẻ, "Thiếu gia thích nữ nhân rồi?" Ngay sau đó lại buồn bã, "Nhưng nữ nhân kia đã chết rồi."

Đào Mặc nói: "Ta đối với nàng không phải có suy nghĩ như vậy."

"Cho dù có cũng không thể nữa rồi." Hách Quả Tử nói, "Bất quá thiếu gia thích nữ nhân luôn là chuyện tốt. Ta thấy Đàm Dương huyện này lớn như vậy, nữ tử chưa xuất giá rất nhiều, thiếu gia quan sát nhiều một chút, không chừng có người hợp ý."

"Nói bậy! Khuê trung nữ tử lý nào muốn nhìn là có thể nhìn." Người trách mắng chính là Lão Đào. Lão mới nghe Kim sư gia kể lại quá trình xử án trên công đường, lo rằng Đào Mặc bỗng dưng bị oan trong lòng khó chịu, vội vã chạy tới, "Còn không đi chuẩn bị bữa sáng."

Hách Quả Tử thè lưỡi, ba chân bốn cẳng chạy đi.

Lão Đào nói với Đào Mặc: "Người nọ không biết lai lịch ra sao, thiếu gia không cần để trong lòng."

Đào Mặc nói: "Người nọ nếu đã dám lên công đường, chắc là nói thật. Đông cô nương có thể thật sự là ngậm oan mà chết."

https://thuviensach.vn

Lão Đào nói: “Phụ mẫu cùng tử nữ là thiên hạ chi thân. Nếu Đông cô nương thực sự là chết oan, bọn họ tất nhiên sẽ vì nàng minh oan, sao lại do một nam tử xa lạ đến gào thét ở công đường?” Thật ra lão đối với việc Đào Mặc mặc cho nam tử kia nghênh ngang mà đi cũng có vài phần bất mãn, chỉ là việc đã đến nước này, cũng không tiện nói nữa.

Đào Mặc lắc đầu nói: “Vạn nhất đúng như lời nam tử kia, là bọn họ liên thủ bức tử, vậy bọn họ không vì nàng minh oan cũng có thể giải thích được.”

Lão Đào nói: “Nhưng Thôi điển sử cùng với người khám nghiệm tử thi kiểm tra thi thể, quả thực không có gì khả nghi.”

Đào Mặc suy nghĩ một chút nói: “Không bằng ta tự mình đến Đông phủ một chuyến.”

Lão Đào trong lòng giật mình, “Thiếu gia đi làm gì?”

“Tất nhiên là đi thẩm vấn.” Đào Mặc nói như đó là chuyện đương nhiên, “Ta thân là huyện quan Đàm Dương, đáng ra nên tự mình thẩm vấn từng án kiện, có thể tìm ra một ít đầu mối.”

Lão Đào cau mày nói: “Không thể.”

Đào Mặc nghi ngờ hỏi: “Vì sao không thể?”

Lão Đào nói: “Án này trước đó chúng ta đã phái Thôi điển sử điều tra qua, cũng đã kết luận Đông cô nương là tự vẫn, hôm nay vô căn vô cứ tùy tiện lật lại án, sợ là sẽ khiến Đông phủ bất mãn.”

“Điều đó cũng không thể tránh được.” Đào Mặc nói, “Cũng không thể để Đông cô nương ngậm oan mà không có ai làm rõ.”

https://thuviensach.vn

“Nhưng Đông phủ cùng Nhất Chuy tiên sinh dù sao cũng là quan hệ thông gia.”

“Vậy thì sao?”

Lão Đào đành phải nói rõ, “Thứ nhất, Đông cô nương tự vẫn là Đông phủ và Nhất Chuy phu nhân cùng nhận định. Thứ hai, Đông cô nương sinh tiền chưa xuất giá, đến nổi trống lại là một gã nam tử, nếu việc này truyền ra ngoài, sẽ tổn hại khuê danh Đông cô nương.”

Đào Mặc bỗng nhiên bừng tỉnh: “Hỏng bét, ta quên hỏi nam tử kia cùng Đông cô nương là quan hệ như thế nào.”

Lão Đào nói: “Nếu muốn biết, cái này cũng không khó. Án tử của Đông cô nương sớm đã làm huyên náo cả huyện, nhưng nam tử kia hôm nay mới đến đánh trống, có thể thấy không phải là người bản địa. Có lẽ là sau khi nhận được tin tức mới từ vùng khác chạy tới. Chỉ cần thiếu gia phái người đi các khách điếm trong thành hỏi thăm, chắc sẽ có thể tìm được hắn.”

“Được, ta đi ngay.” Đào Mặc vội vội vàng vàng đi được mấy bước, lại quay đầu hỏi, “Ta phái người thế nào?”

Lão Đào thở dài nói: “Thiếu gia nếu có chuyện gì muốn làm, giao cho Kim sư gia, để lão đi làm là được.”

“Được.” Đào Mặc chạy đi nhanh như chớp.

Lão Đào nghĩ nghĩ, cuối cùng không yên tâm, theo sau Đào Mặc cùng đến thư phòng Kim sư gia.

Kim sư gia đang thay Đào Mặc xử lý sự vụ trong huyện nha. Nói là thay mặt xử lý, kỳ thực là thu xếp, sau đó hồi báo từng việc cho Đào Mặc.

.

https://thuviensach.vn

“Kim sư gia.” Đào Mặc xông vào như một làn gió.

“Đông gia.” Kim sư gia đối với sự xuất hiện của hắn sớm đã có sở liệu, gác bút, khoan thai đứng lên.

“Ta muốn phái ngươi giúp ta đi điều tra thân phận của nam tử kia một chút.”

“Phái ta?” Kim sư gia sửng sốt, thầm nghĩ: Loại chuyện này không phải nên phái nha dịch đi làm sao? Sao lại muốn ta đi?

Lão Đào theo Đào Mặc đến trước cửa, nói: “Thiếu gia là hi vọng Kim sư gia thay mặt thông tri.”

“Thì ra là thế. Được, ta đi ngay.” Kim sư gia nói đi, nhưng trong lòng có vài phần khó chịu. Nguyên bản những chuyện chạy đi chạy lại như vậy sẽ không cần lão đi làm. Cũng không biết vị chủ nhân này đến tột cùng là đang suy nghĩ gì? Chẳng lẽ là bởi vì hôm nay trên công đường mình đã trừng mắt với hắn, cho nên muốn cho mình biết tay?

Đào Mặc nói: “Đúng rồi, Kim sư gia, ngươi nói Đông cô nương rốt cuộc là bị bức tử hay là tự vẫn?”

Kim sư gia chân vừa bước qua ngưỡng cửa, nghe hắn hỏi mình, đành bước trở về nói: “Ta cũng không biết.”

Đào Mặc nói: “Nhưng ngươi không phải là hình danh sư gia sao?”

Kim sư gia ngoài cười trong không cười nói: “Ta là hình danh sư gia, nhưng ta không phải hình danh lão thiên gia.” Nếu muốn biết là có thể biết đối phương là bị giết hay là tự sát, vậy lão cũng không cần ở chỗ này làm sư gia, trực tiếp đi làm Đại Lý Tự khanh hoặc Hình bộ Thượng thư rồi.

Đào Mặc thở dài nói: “Vậy thì ai biết nhỉ?”

https://thuviensach.vn

Kim sư gia nói: “Có một người chắc chắn là biết.”

Mắt Đào Mặc sáng lên, “Ai?”

“Đông cô nương.” Kim sư gia nghĩ, ngươi đã lấy ta tiêu khiển, ta tự nhiên cũng muốn lấy ngươi tiêu khiển vậy.

Đào Mặc vỗ tay tán thưởng chợt bừng tỉnh, “Nói có lý.” Không đợi Kim sư gia kịp phản ứng, hắn quay người chạy đi.

Kim sư gia mờ mịt nhìn Lão Đào, “Ta nói có lý hả?”

Lão Đào mỉm cười nói: “Sư gia ngực giấu khe rãnh, sao người như ta có thể đoán được?”

Kim sư gia nhìn bóng lưng hắn rời đi, lẩm bẩm: “Ta rốt cuộc giấu khe rãnh gì chứ?”

***

Đào Mặc ra khỏi huyện nha, vừa hỏi đường vừa chạy đến phủ Cố Xạ.

Chưa đến buổi trưa, hắn một thân quan bào đi trên đường nổi bật, dọc đường đi người qua đường nhìn chăm chú.

Không đợi hắn đến Cố phủ, đầu đường cuối ngõ tin Huyện thái gia mới đến muốn đi tìm Cố Xạ đã truyền khắp.

Cố Xạ cũng vậy.

Y đang được Cố Tiểu Giáp hầu hạ ăn cháo, chợt nghe hạ nhân vào báo, nói Đào Mặc đang ở trên phố tìm nhà y.

“Rốt cuộc cũng tới.” Cố Xạ khóe miệng khẽ nhếch.

Cố Tiểu Giáp hồ nghi nói: “Công tử sớm biết rằng hắn sẽ tới?”

https://thuviensach.vn

Cố Xạ nói: “Việc Đông gia nói là nan giải, cũng không nan giải, nói không nan giải, cũng có chút nan giải. Hắn mới vừa đến, tự nhiên không có chút đầu mối nào.”

Cố Tiểu Giáp hiểu ra nói: “Vậy quan huyện là tới thỉnh giáo công tử?”

Cố Xạ chỉ cười không nói.

“Hắc, vậy ta đi cùng người gác cổng chào hỏi một tiếng, cũng không thể để hắn vào cửa dễ dàng như vậy được.” Cố Tiểu Giáp nhìn vẻ mặt Cố Xạ một chút, thấy y không ngăn cản, mới hào hứng chạy đến cửa chính.

Vậy mà hắn đoán sai cước trình của Đào Mặc, hắn đến đại môn, Đào Mặc cũng đến rồi, còn nở nụ cười xông qua, “Ta nhận ra ngươi! Ngươi dẫn ta đi gặp Cố Xạ đi.”

Cố Tiểu Giáp bĩu môi nói: “Ngươi nhận ra ta, ta lại không nhận ra ngươi. Công tử nhà ta không phải ai muốn gặp là có thể gặp.”

Đào Mặc ngẩn người nói: “Chúng ta đã gặp qua, ở cửa Lô phủ.”

“Lô phủ? Lô phủ gì?” Cố Tiểu Giáp giả vờ không hiểu, “Loại người muốn kết thân như ngươi mỗi ngày ta đều phải gặp hơn mười người, ai biết thật hay giả.”

Đào Mặc cho là hắn thực sự không nhớ, liền nói: “Vậy ngươi dẫn ta đi gặp Cố Xạ đi.”

“Bái thiếp đâu?” Cố Tiểu Giáp khoanh tay. Suy cho cùng cũng là quan huyện, hắn cũng không muốn nháo quá mức.

Đào Mặc lúng túng nói: “Tới gấp ga gấp gáp, quên chuẩn bị rồi.”

Cố Tiểu Giáp trong lòng vui vẻ, cố ý trợn to hai mắt nói: “Quên chuẩn bị? Nhưng quy tắc của Cố phủ ta là nhất định phải đưa bái thiếp, mới có thể

https://thuviensach.vn

gặp công tử nhà ta.” Hắn thấy Đào Mặc mặt lộ vẻ khó xử, cười xấu xa nói, “Có muốn ta giúp ngươi một tay chuẩn bị văn phòng tứ bảo không?”

“Không cần không cần.” Đào Mặc nhảy về sau một bước, “Lần sau ta sẽ lại đến.” Nói vậy, hắn không đợi Cố Tiểu Giáp phản ứng, chạy thẳng.

Hắn chạy đi, Cố Tiểu Giáp trợn tròn mắt. Bên trong còn có vị kia đang ở trong phủ đợi mà. Tuy rằng vừa rồi Cố Xạ không nói gì, nhưng người mù đều nhìn ra được y vẫn mong đợi Đào Mặc đến.

Đến khi thân ảnh Đào Mặc biến mất ở chỗ rẽ bên con ngõ nhỏ, hắn mới hậu tri hậu giác kịp phản ứng, vội vàng đuổi theo.”Này, ngươi chờ một chút!”

https://thuviensach.vn

THỨC NHỮ BẤT THỨC ĐINH

Tô Du Bính

www.dtv-ebook.com

Chương 15: Danh Sư Cao Đồ [6]

Cố Tiểu Giáp đuổi theo hai con phố, mới đuổi kịp Đào Mặc, “Ngươi, ngươi sao lại đi nhanh như vậy?”

Đào Mặc mờ mịt nói: “Đâu có, ta cũng chỉ có hai chân thôi.”

Cố Tiểu Giáp thiếu chút nữa có một hơi thở không thở được.

Đào Mặc thấy hắn không nói, xoay người lại muốn đi, Cố Tiểu Giáp vội vàng nhảy đến trước mặt hắn ngăn hắn lại, “Ngươi muốn đi đâu?”

“Trở về huyện nha.”

Cố Tiểu Giáp kinh hoảng, “Sao lại muốn về huyện nha gấp như vậy?”

Đào Mặc ngượng ngùng nói: “Ta muốn thỉnh Kim sư gia viết bái thiếp.”

“Cái này, kỳ thực bái thiếp cũng không quá trọng yếu.” Cố Tiểu Giáp ấp úng hồi lâu, nắm lấy tay hắn kéo trở về phủ, “Ngươi cứ theo ta đi, ta thay ngươi thông báo.”

“Không được không được.” Đào Mặc cuống quít hất tay hắn ra, “Lễ không thể bỏ. Vạn nhất chọc giận Cố Xạ sẽ không tốt.”

Cố Tiểu Giáp thầm nghĩ: Ngươi dây dưa kéo dài không đi, mới là chọc giận công tử.”Ngươi yên tâm, có ta ở đây, công tử tuyệt sẽ không nói gì.”

“Cái này cũng không ổn.” Đào Mặc kiên trì nói, “Nếu để cho những người khác biết được, sẽ bất mãn với Cố công tử cũng không tốt.”

https://thuviensach.vn

Ai sẽ vì chút việc nhỏ này mà bất mãn với công tử? Cố Tiểu Giáp cơ hồ không nói gì.

Đào Mặc nói: “Không bằng như thế này, ta về huyện nha trước, chờ Kim sư gia rảnh rỗi viết bái thiếp cho ta, ta lại đến cửa bái phỏng.”

Cố Tiểu Giáp nghi ngờ nói: “Vì sao phải chờ Kim sư gia rảnh rỗi?”

Đào Mặc đỏ mặt nói: “Kim sư gia đang xử lý công vụ, viết bái thiếp là việc tư vốn không nên làm phiền tới sư gia, nên chờ sư gia rảnh rỗi rồi nói.”

Cái này cũng không biết phải đến ngày tháng năm nào. Cố Tiểu Giáp trợn mắt nói: “Ngươi định cứ như vậy để công tử nhà ta chờ ngươi?”

Đào Mặc không hiểu gì: “Ta còn chưa đưa bái thiếp, công tử nha người sao lại chờ ta?”

Cố Tiểu Giáp cứng người, cắn răng nói: “Thôi thôi thôi, bái thiếp này ta thay ngươi viết ha.”

“Như vậy, không tốt đâu.” Đào Mặc vẫn còn lưỡng lự.

Cố Tiểu Giáp tức đến mức tóc đều dựng đứng cả lên, “Như vậy thì có gì không tốt?”

Đào Mặc nói: “Vạn nhất công tử nhà ngươi nhận ra nét chữ của ngươi, có lẽ sẽ ngờ ta không đủ thành ý.”

“Ngươi nghĩ nhiều quá rồi.” Cố Tiểu Giáp bỗng nhiên giậm chân một cái, “Ngươi yên tâm, ta không để công tử nhìn ra nét chữ của ta là được!”

Hắn đã khoe khoang khoác lác, đành phải cố gắng thực hiện.

Nhìn Đào Mặc ở bên vui mừng mài mực, Cố Tiểu Giáp trong lòng buồn bực hoàn toàn là mình tự làm tự chịu.

https://thuviensach.vn

“Ngươi dùng tay trái làm sao mà viết?” Đào Mặc hỏi.

Cố Tiểu Giáp tức giận nói: “Mắt công tử tinh tường vô cùng, nếu ta dùng tay phải viết, bất luận viết như thế nào, đều sẽ bị công tử liếc mắt nhìn thấu.”

Đào Mặc kinh ngạc nói: “Hóa ra hai tay trái phải của ngươi đều có thể viết chữ.”

“Không, ta chỉ biết viết bằng tay phải.” Cố Tiểu Giáp vừa nói, một nét bút đã hạ xuống rồi.

Đào Mặc: “…”

Ước chừng một chén trà nhỏ, bái thiếp mới xem như là viết xong.

“Cái này, ” Đào Mặc mặt lộ vẻ khó xử, “Không biết Cố Xạ nhìn có hiểu hay không.”

Cố Tiểu Giáp nhìn bái thiếp cũng lo lắng, “Chắc là, hiểu nhỉ?”

Hai người hai mặt nhìn nhau.

Cố Tiểu Giáp nói: “Nếu không thì, không cần bái thiếp nữa.”

“Vẫn phải đưa bái thiếp mới tốt.” Đào Mặc đoạt lấy bái thiếp, “Dù sao cũng không biết nửa chữ, viết ra chữ như thế này cũng là hợp tình hợp lý.”

…

Không biết nửa chữ?

Hợp tình hợp lý?

Cố Tiểu Giáp hận hận cắn cán bút.

https://thuviensach.vn

***

Bái thiếp trình lên.

Đặt ở trước mặt Cố Xạ đã không phải là cháo mà là trà.

Cố Tiểu Giáp dè dặt quan sát sắc mặt Cố Xạ.

“Mời vào.” Cố Xạ đem bái thiếp đặt ở một bên, thản nhiên nói.

“Vâng.” Cố Tiểu Giáp thở phào nhẹ nhõm, lập tức quay đầu gọi Đào Mặc đang chờ ngoài cửa vào.

Đào Mặc thấp thỏm đi vào, đầu tiên liếc nhìn biểu tình của Cố Xạ, thứ hai nhìn bái thiếp đặt cạnh chén trà.

“Ngươi viết?” Cố Xạ hỏi.

Đào Mặc muốn gật đầu, lại cảm thấy xấu hổ, mặt đỏ lên, tiến thoái lưỡng nan.

Cố Xạ nói: “Dùng giấy bút nhà ta?”

Đào Mặc lắp bắp nói: “Ra, ra ngoài vội vàng, không kịp chuẩn bị. May là, may là vị tiểu ca này giúp một tay.”

Cố Tiểu Giáp thấy bọn hắn đã ngồi chung trên một con thuyền, vì hắn giải thích: “Đào đại nhân sợ phá hỏng quy củ, cho nên nhất định phải tự tay viết ra một tờ bái thiếp cho công tử.”

“Tự tay?” Cố Xạ ánh mắt như điện, đảo qua tay của Cố Tiểu Giáp.

Cố Tiểu Giáp cúi đầu nhìn, trên tay vết mực rõ ràng có thể thấy được.

Đào Mặc cũng nhìn thấy. Hắn vội nói: “Đừng trách hắn, là ta hiếp bức hắn.”

https://thuviensach.vn

“Hiếp bức?” Cố Xạ tự tiếu phi tiếu, “Ngươi hiếp bức người của phủ ta?”

Cố Tiểu Giáp đâm đầu vào cột. Sự tình vì sao lại càng tô càng đen?

Đào Mặc phản ứng kịp, vội nói: “Không không không, là thỉnh cầu.”

Ngón tay Cố Xạ nhẹ nhàng điểm một cái lên bái thiếp, “Việc này tạm thời không nói tới, ngươi đến phủ ta có chuyện gì?”

.

Đào Mặc chắp tay nói: “Ta có một chuyện muốn nhờ.”

Cố Xạ khẽ nhếch môi, chậm rãi cầm lấy chén trà, nhẹ nhàng nhấp một cái, mới nói: “Chuyện gì?”

Đào Mặc nói: “Ta muốn mời ngươi theo ta đến Đông phủ một chuyến.”

Cố Xạ hỏi: “Làm gì?”

“Nghiệm thi.”

Ngón tay Cố Xạ cứng đờ, trong mắt thoáng hiện một tia không thể tin được, “Ngươi nói là làm cái gì?”

Đào Mặc cho là mình phát âm không rõ, nói lại rõ ràng từng chữ: “Nghiệm, thi.”

Cố Tiểu Giáp chợt nhảy lên, “Ngươi nghĩ công tử nhà ta là ai, lại để người cùng ngươi đi nghiệm thi?”

Đào Mặc do dự nói: “Ta đối với việc nghiệm thi một chút cũng không thông, cho nên ta nghĩ Cố công tử có lẽ sẽ biết.”

Cố Tiểu Giáp cười lạnh nói: “Huyện nha các ngươi không phải có người khám nghiệm tử thi sao? Người khám nghiệm tử thi tốt như vậy không đi

https://thuviensach.vn

mời, lại phải để công tử nhà ta đi nghiệm thi, ngươi rõ ràng là đang bỡn cợt công tử nhà ta!”

“Không không không.” Đào Mặc vội vàng khoát tay, “Ta nghĩ, tất cả mọi người đều thỉnh Cố công tử giúp đỡ, cho nên Cố công tử nhất định sẽ có biện pháp của Cố công tử, cho nên mới mặt dày đến hỏi một chút. Kỳ thực không đi cũng không có gì, ta, ta phải đi rồi.” Hắn cấp tốc quay người, vừa muốn cất bước, chợt nghe Cố Xạ nhàn nhạt nói: “Chờ đã.”

Cơ thể Đào Mặc cứng đờ, từng chút một xoay người lại, bất an nhìn y.

“Ta nhớ thi thể của Đông cô nương đã khám nghiệm qua.” Cố Xạ nói, “Sao còn phải khám nghiệm nữa?”

Đào Mặc nói: “Sáng nay có người vì Đông cô nương nổi trống kêu oan. Ta nghĩ, có lẽ có chỗ sai sót. Theo như lời Kim sư gia, trên đời này người biết rõ chân tướng, chỉ có chính bản thân Đông cô nương mà thôi.”

Cố Xạ nói: “Là Kim sư gia chỉ điểm ngươi đi khám nghiệm tử thi lần hai?”

Đào Mặc gật đầu.

“Đã như vậy, ta liền theo ngươi đi một chuyến.” Cố Xạ đứng dậy.

Cố Tiểu Giáp vội nói: “Công tử không thể đi! Công tử thân thể ngàn vàng sao có thể đi làm chuyện… chuyện ô uế như vậy?”

“Ô uế?” Cố Xạ lạnh lùng liếc mắt nhìn hắn.

Cố Tiểu Giáp cúi đầu, “Là ta lỡ lời.”

“Đi thôi.” Cố Xạ ra hiệu cho Đào Mặc.

Đào Mặc vui vô cùng, thiếu điều hoa chân múa tay.

https://thuviensach.vn

***

Bởi vì Đào Mặc chạy đến Cố phủ bằng hai chân, cho nên đi Đông phủ chỉ cần ngồi mã xa của Cố Xạ.

Lên mã xa, Đào Mặc mới biết Cố Xạ thường ngày hưởng thụ cái gì.

Thảm lông cáo, đệm lông chồn, gối đầu ngọc bích, lò sưởi tử kim. Trong xe một bộ trà kỉ hoàng hoa lê nho nhỏ rất hợp với thùng xe, một bộ bạch ngọc trà cụ được đặt vững vàng trên trà kỉ, mặc cho mã xa đi thế nào, cũng không lắc lư một chút nào.

Đào Mặc hiếu kỳ hỏi: “Chúng làm sao mà bất động vậy?”

Cố Xạ chậm rãi ngâm trà, “Từ thạch.” (có lẽ giống nam châm @@)

Đào Mặc trợn tròn hai mắt, “Chẳng lẽ là khảm trong bàn sao?”

Cố Xạ cầm một tách trà đặt trước mặt hắn, “Ngươi chuẩn bị phá án này như thế nào?”

Đào Mặc thấp giọng nói: “Đi một bước tính một bước thôi.”

Cố Xạ nghiêng đầu, nhìn hắn đầy thâm ý, thản nhiên nói: “Cũng tốt.”

***

Đến Đông phủ rồi, Cố Tiểu Giáp vào trước đưa bái thiếp.

Người gác cổng lại nói: “Hôm nay đưa tang tiểu thư, lão gia phu nhân đều đã đi rồi.”

Mã xa đột nhiên mở ra, Đào Mặc từ trên xe nhảy xuống, vội la lên: “Đi lúc nào?”

Người gác cổng nói: “Trời còn chưa sáng đã đi rồi.”

https://thuviensach.vn

Đào Mặc lại leo lên xe, phất tay nói với Cố Tiểu Giáp : “Chúng ta mau đuổi theo.”

Cố Tiểu Giáp giật mình nói: “Đuổi theo cái gì?”

Đào Mặc nói: “Vạn nhất hạ huyệt, thì không thể nghiệm thi nữa.”

Cố Tiểu Giáp giậm chân, “Đưa tang thì cũng đã đóng đinh quan tài rồi, cũng đâu thể nghiệm thi?”

Người gác cổng nghe bọn họ đối đáp, càng giật mình, “Sao lại phải nghiệm thi?”

Đào Mặc nói: “Không nói việc này nữa, nói mau bọn họ hạ táng ở đâu?”

Người gác cổng cúi đầu, “Tiểu nhân không biết.”

Đào Mặc tê liệt ngồi trên xe, bưng đầu suy nghĩ: “Vậy làm thế nào mới được đây?”

Cố Xạ nói: “Không bằng uống trà?”

Đào Mặc ngẩng đầu, vừa vặn bắt gặp đôi mắt hắc bạch phân mình của Cố Xạ, lòng nhộn nhạo, chỉ cảm thấy sốt ruột ảo não trong lòng cũng theo đó biến mất, trong mắt trong ngực chỉ còn có ánh mắt y đang nhìn về phía mình.

https://thuviensach.vn

THỨC NHỮ BẤT THỨC ĐINH

Tô Du Bính

www.dtv-ebook.com

Chương 16: Danh Sư Cao Đồ [7]

Đào Mặc không thể mở quan tài, hết sức ảo não.

Lão Đào biết nguyên nhân hậu quả, lại âm thầm cảm tạ trời đất. Mở quan tài khám nghiệm tử thi không phải là việc nhỏ, nhất là khi đã hạ huyệt, trong tay Đào Mặc lại không có chứng cứ thiết thực, nếu thật sự gây ra chuyện, chỉ sợ không chỉ đắc tội Nhất Chuy tiên sinh, mà còn phải đền quan mão trên đầu.

Lão thấy Đào Mặc tâm tình buồn bực, liền chuyển dời sự chú ý của hắn: "Thôi điển sử đã phái người tra được thân phận nam tử đánh trống rồi."

Mắt Đào Mặc sáng lên, "Ai?"

"Nam tử kia tên gọi Thái Phong Nguyên, là một thư sinh Lân huyện."

Đào Mặc nói: "Hắn biết Đông cô nương?"

Lão Đào trù trừ mới nói: "Lý ra là không biết." Thế nhưng lâu ngày cũng biết.

Đào Mặc cau mày nói: "Vậy bọn họ làm sao biết nhau?"

Lão Đào nói: "Thiếu gia có thể bảo Thôi điển sử phái người đưa hắn tới, nói rõ tiền căn hậu quả." Thái Phong Nguyên nếu đã dám đánh trống trên công đường, chắc hẳn cũng biết ăn nói.

"Không được." Đào Mặc nói, "Hay là ta tự mình đi hỏi hắn."

https://thuviensach.vn

Lão Đào thấy hắn nói đi là đi, vội nói: “Thiếu gia hay là thay y phục trước đi.”

Đào Mặc lúc này mới chú ý mình vẫn đang mặc quan bào, ảo não nói: “A, ta cư nhiên mặc như vậy đi gặp Cố Xạ.”

Lão Đào nghĩ thầm đây chính là tự ngươi đâm vào, ra vẻ kinh ngạc nói: “Thiếu gia đi gặp Cố Xạ?”

Mỗi lần Lão Đào nhắc tới Cố Xạ, Đào Mặc đều có chút hổ thẹn, cúi đầu nói: “Ta muốn mời y cùng ta đến phá nắp quan tài.”

Lão Đào nói: ” Cố công tử là văn nhân, làm sao nghiệm thi?”

Đào Mặc nói: “Nhưng y đã theo ta đi.”

Lão Đào sửng sốt một chút, đối với tâm tư Cố Xạ chính là không thể hiểu được.”Có thể Cố công tử quan tâm đến nguyên nhân cái chết của Đông cô nương. Bất quá y vẫn là cao đồ của Nhất Chuy tiên sinh, thiếu gia vẫn là chớ nên quá thân cận với y mới tốt.”

Đào Mặc nghi ngờ nói: “Y là cao đồ của Nhất Chuy tiên sinh, ta lý ra nên thân cận mới đúng, vì sao ngược lại không nên thân cận?”

Lão Đào nói đầy thâm ý: “Ta sợ sự thân thiết của thiếu gia không phải là điều Cố công tử muốn.”

Mặt Đào Mặc đỏ lên, “Ta đi thay y phục.”

Lão Đào nhìn bóng lưng vội vội vàng vàng của hắn, im lặng thở dài. Vì sao gần đây làn gió đoạn tụ lại thịnh hành như vậy chứ?

***

https://thuviensach.vn

Đào Mặc thay xong y sam, tìm nha dịch dẫn đường, mang theo Hách Quả Tử vội vã chạy đến khách điếm Thái Phong Nguyên trọ lại.

Khách điếm có chút cũ kỹ, tuy là vào giữa trưa, cũng không có mấy khách nhân ngồi cả.

Chưởng quỹ thấy nha dịch vào cửa, cuống quít ra nghênh đón: "Quan gia, không biết có gì phân phó?"

Nha dịch nói: " Thái Phong Nguyên thật là đang ở tại chỗ ngươi?"

Chưởng quỹ sớm nghe nói chuyện Thái Phong Nguyên sáng sớm minh oan, liền gật đầu không ngừng nói: "Vâng vâng, hắn ở tại lầu hai phía tay trái gian thứ ba, cùng hắn còn có một thư sinh, nghe Thái Phong Nguyên gọi hắn là Biện huynh."

Nha dịch gật đầu nói: "Hắn lúc này nhưng có ở trong phòng không?"

"Tự lúc quay lại, hắn chưa hề ra ngoài." Chưởng quỹ nói, mắt len lén liếc về phía Đào Mặc đang đứng sau lưng nha dịch.

Đào Mặc quay lại mỉm cười với hắn.

Chưởng quỹ cả kinh, nói: "Vị này chính là Huyện thái gia đại nhân?"

Hách Quả Tử nhảy ra nói: "Chính là Đào đại nhân."

Chưởng quỹ cả kinh muốn dập đầu, lại được Đào Mặc đỡ lấy, "Cũng không phải trên công đường, không cần như vậy."

Chưởng quỹ nói: "Tiểu nhân đưa Huyện thái gia lên lầu."

Đào Mặc nói: "Làm phiền."

https://thuviensach.vn

Chờ bọn họ lên lầu, giữa phòng khách mới có tiếng nghị luận lục tục lục tục.

“Hắc, vị quan lão gian này nhìn qua thật ôn hòa.”

“Bề ngoài mà thôi. Thông thường mới lên nhậm chức đều là quy tôn tử, chờ đứng vững gót chân, hừ hừ, so với hổ đại vương còn to hơn ấy.”

“Ta nhìn không giống a.”

“Mấy vị đảm nhiệm trước đây nhìn cũng không giống a.”

“Ai. Bất quá cũng không cần lo, nơi này của chúng ta là Đàm Dương huyện, chỉ có quan đi ra và tụng sư đi vào.”

“Ha ha. Nói cũng phải.”

***

Nghị luận dưới lầu Đào Mặc đều không nghe được, hắn đang nhìn cánh cửa trước mặt từ trong mở ra, người thanh niên trên công đường kia vẻ mặt từ kinh ngạc hóa thành cười lạnh, “Huyện thái gia mũi thật thính, xa như vậy mà cũng ngửi tới đây.”

Đào Mặc nói: “Ta có thể vào ngồi một chút không?”

“Nếu ta không chịu, chỉ sợ sẽ bị ngươi đem tới nhà lao ngồi một chút ha.” Thái Phong Nguyên nghiêng người nhường đường.

Hách Quả Tử cau mày nói: “Ngươi nói chuyện sao mà giáp côn đái bổng thế?”

Đào Mặc xoay người nói với nha dịch: “Làm phiền đã dẫn đường, ngươi về trước đi.”

https://thuviensach.vn

Nha dịch cáo lui.

Đào Mặc rảo bước tiến vào phòng.

Khách phòng và đại đường khách điếm giống nhau, cũng có vài phần cũ kỹ. Chỉ có một cánh cửa sổ được bịt bằng vải bố, hẳn là dùng để chắn gió. Biện huynh mà chưởng quỹ nói không có trong phòng, chỉ có Thái Phong Nguyên đỉnh đạc ngồi trước bàn, nhìn cũng không thèm nhìn hắn.

Hách Quả Tử nhìn thấy phát giận, "Ngươi có biết đạo đãi khách là cái gì không?"

.

Thái Phong Nguyên nói: "Không mời mà tới cũng là khách sao?"

Đào Mặc hỏi: "Có thể cho ta ngồi xuống không."

Thái Phong Nguyên phiết đầu, "Thích ngồi hay không."

Đào Mặc chậm rãi ngồi xuống, thuận tiện đưa cái ghế bên cạnh đến trước mặt Hách Quả Tử, cho phép hắn cũng ngồi xuống.

"Ta tới đây là vì vụ án của Đông cô nương." Hắn vào thẳng vấn đề.

Thái Phong Nguyên liếc nhìn hắn, "Không biết Đào đại nhân nguyện ra bao nhiêu phí bịt miệng đây?"

Đào Mặc ngẩn người nói: "Phí bịt miệng?"

Thái Phong Nguyên cười nhạo: "Hay là đại nhân muốn một đồng tiền cũng không chi, trực tiếp uy hiếp một trận, đuổi ta ra khỏi Đàm Dương?"

Đào Mặc trấn an hắn nói: "Ngươi yên tâm, chỉ cần ngươi không làm việc xấu, ta tuyệt sẽ không đuổi ngươi đi."

https://thuviensach.vn

Thái Phong Nguyên giận tím mặt, đập bàn đứng lên nói: “Tốt cho một ác nhân cáo trạng trước! Chẳng trách ngươi có thể giành được sự tin cậy của phu phụ Nhất Chuy tiên sinh, nguyên là gian trá giảo hoạt như vậy.”

Đào Mặc bị hắn mắng không hiểu ra sao, ngây ngô nói: “Cáo trạng không phải là ngươi sao?”

“Không sai! Ta sẽ kiện. Không chỉ muốn ở Đàm Dương huyện vạch trần ngươi, mà còn muốn đi châu phủ kiện, đi Hình bộ kiện, đi Đại Lý Tự kiện!” Thái Phong Nguyên đột nhiên rơi lệ, “Không kiện ngươi, làm sao với Anh Hồng trên trời có linh thiêng?”

Đào Mặc thấy lờ mờ.

Hách Quả Tử cuối cùng cũng hiểu, “Ngươi ngậm máu phun người. Thiếu gia nhà ta ngay cả mặt Đông cô nương cũng chưa từng thấy qua, làm sao bức tử nàng?”

“Thấy mặt?” Thái Phong Nguyên biểu hiện như điên cuồng, vừa khóc lại cười, “Ta với Anh Hồng lưỡng tình tương duyệt, từ lâu đã hứa sống chết có nhau, đời này kiếp này không phải là đối phương thì không cưới không gả. Chúng ta ước định, chỉ cần chờ ta trúng cử nhân có công danh, liền đi Đông phủ cầu hôn, ai biết, ai biết nàng lại không kịp đợi ta, cứ như vậy mà đi.”

Hách Quả Tử nói: ” Đông cô nương đã hai mươi, sao người còn chưa trúng cử?”

Tiếng khóc của Thái Phong Nguyên nhất thời ngừng một lúc, sắc mặt tái nhợt phát xanh lại mơ hồ lộ ra sắc đỏ ửng.

Hách Quả Tử thấy thú vị, “Không phải ngươi nhiều lần thi không đỗ, tự nhiên phí hoài năm tháng của cô nương nhà người ta, mới hại nàng nhất thời nghỉ quẩn trong lòng tự vẫn chứ?”

https://thuviensach.vn

“Nói bậy!” Thái Phong Nguyên tức giận đến hai tai và cổ đều đỏ lên, “Nếu không có Đông phủ và quan huyện liên thủ bức ép, nàng sao lại ra hạ sách này?”

Hách Quả Tử vẻ hài hước vừa thu lại, cũng tức giận đến mức mặt đỏ lên, “Ta nói thiếu gia nhà ta căn bản chưa thấy qua Đông cô nương, lại càng không biết là sẽ cưới cái gì Đông cô nương. Ngươi nghe không hiểu sao?”

Thái Phong Nguyên nói: “Hôm nay Anh Hồng hương tiêu ngọc vẫn, ngươi tự nhiên muốn nói thế nào cũng được.”

Hách Quả Tử bật thốt lên: “Thiếu gia nhà ta chỉ thích nam phong, làm sao xem trúng Đông cô nương được? !”

Trong phòng nhất thời yên tĩnh.

Đào Mặc xấu hổ muốn độn thổ cho xong.

Thái Phong Nguyên thật lâu mới lúng ta lúng túng nói: “Ngươi có bằng chứng gì?”

Hách Quả Tử tức giận nghiến răng, “Loại chuyện này làm sao có bằng chứng? Chẳng lẽ muốn thiếu gia nhà ta lột y phục ngươi, đem ngươi đè xuống giường mới chịu tin sao?”

Thái Phong Nguyên giống như bị đánh một quyền vào mặt, sắc mặt lúc trắng lúc xanh.

Đào Mặc mặt đỏ đến gần như rỉ máu, “Đừng nói nữa.”

Hách Quả Tử tự biết lỡ lời, nhỏ giọng thầm nói: “Rõ ràng là hắn khinh người quá đáng.”

Đào Mặc nói: “Chúng ta vẫn là nên quan tâm nguyên nhân cái chết của Đông cô nương thôi.”

https://thuviensach.vn

Hách Quả Tử nói: “Còn phải hỏi sao? Nhất định là Đông cô nương chờ tới chờ lui cũng chờ không được lúc hắn đỗ cao, cho nên cảm thấy cuộc đời này vô vọng, nghĩ quẩn trong lòng mới tự vẫn.”

Thái Phong Nguyên mím môi, sắc mặt hết sức khó coi.

Đào Mặc ôn hoà nói: “Thái công tử hãy ngồi xuống, rốt cuộc chân tướng thế nào thỉnh Thái công tử nhất nhất nói ra.”

Sau khi Thái Phong Nguyên biết hắn không thể lấy Đông Anh Hồng, ác cảm trong lòng đối với hắn đều mất hết, thấy tướng mạo hắn mặc dù không xuất chúng, nhưng hai mắt trong suốt, thần tình thong dong, không khỏi sinh ra vài phần thân thiết, chậm rãi ngồi xuống nói: “Ta cùng với Anh Hồng quen nhau ở Quan Âm miếu, chúng ta nhất kiến chung tình, nhưng khổ nỗi không có cơ hội trò chuyện với nhau. Ai ngờ trời thấy đáng thương, sau đó ta mồng một mười lăm đều đi Quan Âm miếu chép kinh Phật, cũng có thể nhìn thấy nàng, thường xuyên qua lại, chúng ta rốt ruộc cũng có cơ hội nói chuyện. Ta nhớ kỹ ngày đó, bên ngoài mưa rơi lất phất, chúng ta ngồi trên hai băng ghế, trong lòng lại bình tĩnh dị thường. Sau đó, mồng một mười lăm liền trở thành cơ hội chúng ta gặp nhau hai lần mỗi tháng. Ta biết Đông gia ở Đàm Dương huyện là thế gia vọng tộc, cho nên chúng ta ước định, chờ ta đỗ Trạng nguyên, nhất định tam thư lục lễ nở mày nở mặt rước nàng vào cửa, ai ngờ, ai ngờ…”

Hách Quả Tử nhịn không được hỏi: “Các ngươi quen nhau mấy năm rồi?”

Thái Phong Nguyên môi run lên, “Năm năm.”

https://thuviensach.vn

THỨC NHỮ BẤT THỨC ĐINH

Tô Du Bính

www.dtv-ebook.com

Chương 17: Danh Sư Cao Đồ [8]

Hách Quả Tử hết nói.

Đông cô nương quả là người si tình, cư nhiên cứ như vậy kiên quyết chờ hắn phí hoài năm năm tuổi xuân. Thảo nào trong thành đồn đãi nàng đanh đá hung hãn, chắc là để bảo vệ ước định với Thái Phong Nguyên. Nhưng tên Thái Phong Nguyên này có phần cũng không chịu thua kém.

Thái Phong Nguyên nói: “Lần thi hương này, ta nắm chắc mười phần, nhất định có thể trúng cử. Đến lúc thượng kinh phó khảo, kim bảng đề danh, quang tông diệu tổ, mới có thể mở lời cầu thân với Đông phủ.”

Đào Mặc nghi hoặc nói: “Đây là yêu cầu của Đông lão gia Đông phu nhân?”

Thái Phong Nguyên nói: “Dù chưa phải chính miệng họ nói, nhưng Đông phủ là đại hộ nhân gia, nếu thân không có gì, họ làm sao để mắt đến ta? Đương nhiên phải sau khi vượt trội hơn người mới có thể nói đến chuyện này.”

Hách Quả Tử nói: “Vậy hóa ra lại tốt. Hôm nay Đông cô nương vừa mất, ngươi thích thi mấy năm thì thi bấy năm, thích thi bao lâu thì thi bấy lâu. Cùng lắm thì khi đỗ cao đến Đông phủ cầu thân, cũng coi như thành toàn niệm tưởng cả đời của Đông cô nương.”

Thái Phong Nguyên bị hắn chặn họng nói không nên lời, lúc sau mới đau thương vừa khóc vừa nói: “Ta nào biết, nào biết nàng sẽ như vậy. Chắc chắn

https://thuviensach.vn

là phụ mẫu nàng hồ đồ, ép bức nàng. Bằng không nàng sao lại nghĩ quẩn như vậy? Hai tháng trước, nàng rõ ràng còn rất khỏe."

Đào Mặc nói: "Hai người các ngươi hai tháng trước có gặp nhau?"

Thái Phong Nguyên nói: "Đó là ngày mười lăm mỗi tháng, chúng ta sẽ gặp nhau ở miếu Quan Âm. Ta nói với nàng phải chuyên tâm khoa thi, tạm thời không thể gặp nhau. Nàng cũng đáp ứng rồi, tịnh không thấy nửa điểm không ổn a."

Đào Mặc nói: "Không hề oán thán?"

Mắt Thái Phong Nguyên lóe lên, "Nhiều, nhiều năm như vậy, nàng cũng hy vọng có thể sớm ngày có thể xuất giá."

Hách Quả Tử hừ lạnh một tiếng, vừa trào phúng vừa khiếm phụng!

Đào Mặc nghĩ nghĩ, cũng không hỏi cái gì khác nữa, chỉ nói: "Ngươi đối với Đông cô nương nếu là thật lòng, sao không đến Đông phủ bái tế? Đông lão gia Đông phu nhân cũng không hẳn giống như ngươi tưởng tượng vậy. Người đầu bạc tiễn người đầu xanh, chung quy là chuyện đau buồn trong cuộc đời. Hơn nữa, Đông cô nương đã chết, cho dù có ân oán cũng nên vì Đông cô nương vứt bỏ hiềm khích lúc trước mới phải."

Thái Phong Nguyên im lặng.

Hách Quả Tử lại không nhịn được."Ai cũng biết chọn quả phải chọn quả mềm mà nắm. Trách chỉ trách thiếu gia là người ngoài, cùng Đông cô nương kia không hề liên quan, lại bị hắn đem làm người thế tội, châm chọc khiêu khích. Đông lão gia Đông phu nhân là thân sinh của Đông cô nương, hắn nào có mặt mũi đi gặp người ta."

Thái Phong Nguyên sắc mặt xám ngắt, nhất định là bị nói trúng tim đen.

https://thuviensach.vn

Đào Mặc thầm than một tiếng, kéo Hách Quả Tử ra ngoài.

Hách Quả Tử nói: “Thiếu gia, người kia rõ ràng là mềm nắn rắn buông. Người chớ để ý hắn nữa.”

Đào Mặc nói: “Nỗi đau mất đi người yêu, cũng là một nỗi đau lớn của đời người.”

Hách Quả Tử thấy Đào Mặc có chút đăm chiêu, sợ hắn nhớ tới chuyện cũ, vội nói: “A, ta đói bụng rồi, chúng ta không bằng trước tiên đi ăn chút gì đi.”

Đào Mặc thẩn thờ gật gật đầu.

Hai người ra khỏi cửa khách điếm, Hách Quả Tử đột nhiên dừng bước.

Đào Mặc nói: “Sao không đi?”

“Ở đó có một người cứ nhìn chúng ta. A, hắn chạy tới rồi.” Hách Quả Tử lấy cùi chỏ thúc Đào Mặc.

Đào Mặc quay đầu lại, đó là Cố Tiểu Giáp.

Cố Tiểu Giáp tới đưa tin không tình nguyện, “Công tử nhà ta cho mời.”

Đào Mặc ánh mắt sáng lên, đang muốn nhấc chân, lại bị Hách Quả Tử ngăn lại, “Công tử nhà ngươi nói mời là mời sao? Thiếu gia nhà ta cũng là Huyện thái gia của Đàm Dương huyện.”

Cố Tiểu Giáp liếc mắt, “Chậc chậc. Lần trước còn đứng ở cổng phủ đệ của công tử ngóng trông đưa bài thiếp đây? Chớp mắt lại thiếu gia nhà ta là Huyện thái gia rồi?”

Hách Quả Tử nghi ngờ nhìn hắn, “Ngươi là ai?”

https://thuviensach.vn

Cố Tiểu Giáp nói: “Họ Cố.”

Hách Quả Tử ngẩn ra, “Cố Xạ?”

Cố Tiểu Giáp đen mặt, “Công tử nhà ta mới là Cố Xạ.” Hắn lời còn chưa nói hết, đã thấy Hách Quả Tử liều mạng kéo Đào Mặc chạy sang hướng khác.

“Ngươi ngươi ngươi…” Cố Tiểu Giáp cất bước đuổi theo, chặn lại nói, “Các ngươi chạy cái gì?”

Hách Quả Tử nói: “Về nhà ăn cơm.”

Cố Tiểu Giáp nói: “Ta nói công tử nhà ta cho mời.”

Hách Quả Tử không nhường nửa bước, nói: “Lão Đào nhà ta mời trước rồi.”

Cố Tiểu Giáp cau mày nói: “Lão Đào là ai?”

Hách Quả Tử nói: “Người mời ăn cơm.”

Cố Tiểu Giáp: “…”

Tay Hách Quả Tử đột nhiên buông lỏng, cùng Cố Tiểu Giáp quay đầu nhìn lại.

Cố Xạ đứng ở trước xe ngựa, Đào Mặc đang chạy như điên tới.

Cố Tiểu Giáp đắc ý nói: “Xem ra mị lực của Lão Đào cũng chỉ như vậy.”

Hách Quả Tử: “…”

.

https://thuviensach.vn

Đào Mặc chạy đến trước mặt Cố Xạ, tim thình thịch đập loạn một trận, "Ngươi, ngươi sao lại tới đây?"

Cố Xạ nói: "Đi ngang qua."

Đào Mặc nhìn bên trái một chút nhìn bên phải một chút, chợt nói: "Ngươi đi Đông phủ sao?"

Cố Xạ nghiêng người nói: "Lên xe."

"Nga." Đào Mặc ngoan ngoãn leo lên xe.

.

Chờ khi Cố Xạ lên xe, mới phát hiện thùng xe có chút chật hẹp. Đào Mặc chắn ở cửa, hắn đi qua thì hai người không thể tránh khỏi sẽ chạm vào nhau.

Cố Xạ lại lui ra.

Đào Mặc không biết gì nói: "Sao không lên xe?"

Cố Xạ nói: "Ngươi đi nói với tiểu tư nhà ngươi một tiếng."

Đào Mặc vỗ vỗ trán, cười ngượng nói: "Thiếu chút nữa quên cái này."

Cố Xạ chờ sau khi hắn xuống xe, thi thi nhiên nhiên lên xe.

Cố Tiểu Giáp và Hách Quả Tử cù cưa cù nhằng đi qua.

Cố Tiểu Giáp hét lên: "Ngươi đi nói với Lão Đào, thiếu gia nhà ta được công tử nhà ta mời."

Hách Quả Tử sầm mặt nói: "Lão Đào nhất định sẽ bị tức chết."

https://thuviensach.vn

“Ha ha. Ai bảo Lão Đào nhà ngươi không anh tuấn tiêu sái bằng công tử nhà ta chứ.” Cố Tiểu Giáp tưởng rằng Lão Đào tức là vì Đào Mặc lỡ hẹn.

Hách Quả Tử thấy Đào Mặc xuống xe ngựa, vội vàng xông lên nói: “Thiếu gia, chúng ta quay về huyện nha đi.”

Đào Mặc liếc sang Cố Tiểu Giáp đang hả hê cười, thấp giọng nói: “Ta đi cùng với Cố công tử, ngươi về trước đi.”

“Đi đâu?” Hách Quả Tử đề phòng hỏi.

Đào Mặc bị hỏi đến sửng sờ, nửa ngày mới nói: “Chắc là, chắc là đi Đông phủ. Ta vừa lúc muốn hỏi Đông lão gia và Đông phu nhân về án của Đông cô nương.”

Hách Quả Tử thầm nói: “Phá án là chuyện nha môn, chẳng biết Cố Xạ muốn xem náo nhiệt gì.”

Cố Tiểu Giáp thính tai, nghe vậy không phục nói: “Hắc. Công tử nhà ta chình là người thông minh đệ nhất thiên hạ, lại nguyện ý hạ mình giúp thiếu gia Huyện thái gia nhà các ngươi đã là thiên đại ban ân rồi. Ngươi lại còn không biết tốt xấu.”

Hách Quả Tử cười lạnh nói: “Người thông minh đệ nhất thiên hạ? Khẩu khí của ngươi có quá nhỏ rồi không, không bằng ngươi nói công tử nhà ngươi là người thiên thượng thiên hạ đệ nhất thông minh tuyệt đỉnh khổng vũ hữu lực văn võ song toàn tiêu tiền như nước mồ hôi như mưa đi.”

“… Công tử nhà ta đâu có tiêu tiền như nước mồ hôi như mưa?” Cố Tiểu Giáp trừng mắt nhìn.

Hách Quả Tử nói không nên lời. Hắn vừa rồi chỉ là nói cho thuận miệng mà thôi.

https://thuviensach.vn

Đào Mặc thấy điệu bộ bọn họ có mà lải nhải đến vô cùng vô tận, liền nói: “Ta đi một chút rồi về, sẽ không lưu lại lâu. Ngươi về trước đi.”

Hách Quả Tử cũng không muốn làm mất mặt thiếu gia nhà mình trước mặt Cố Tiểu Giáp, không tình không nguyện nói: “Vâng. Thiếu gia.”

Đào Mặc lại lần nữa nhảy lên xe ngựa, Cố Tiểu Giáp đánh xe nhắm thẳng hướng Đông phủ chạy đi.

***

Đông phủ nhìn qua đã không còn giống trước kia.

Cố Tiểu Giáp đập cửa, người gác cổng thấy Đào Mặc từ trên xe ngựa nhảy xuống, sắc mặt tức thời biến đổi.

Đào Mặc không hề biết gì, chờ sau khi Cố Xạ xuống xe, mới theo sau y đi tới đại môn.

Người gác cổng đề phòng liếc nhìn Đào Mặc, cung kính nói với Cố Xạ: “Cố công tử.”

“Lão gia nhà ngươi có ở trong phủ không?” Cố Xạ hỏi.

Người gác cổng nói: “Có.” Ánh mắt hắn vẫn như trước lưu luyến trên người Đào Mặc.

Đào Mặc nói: “Chúng ta đã gặp qua.”

Người gác cổng nói: “Tư thế oai hùng của đại nhân tiểu nhân đến bây giờ vẫn không quên.”Người đã hạ táng đại nhân còn muốn khai quan nghiệm thi hắn thật đúng là khó quên.

Đào Mặc khó xử nói: “Kỳ thực ta cũng rất bình thường.”

https://thuviensach.vn

Cố Tiểu Giáp phì một tiếng bật cười.

Cố Xạ đang nhấc chân vào cửa, đột nhiên quay đầu lại, nói với Đào Mặc: Giữa những người bình thường, ngươi cũng xem như là một người không tầm thường."

"…"

Cố Xạ… Là đang tán thưởng hắn?

Đào Mặc chân nhẹ bước, cả người cơ hồ bay vào phủ.

.

Đông lão gia nghe hạ nhân thông báo Cố Xạ và Đào Mặc cùng đến phủ, không khỏi cả kinh, vội vàng ra ngoài nghênh đón.

"Cố công tử, Đào đại nhân." Xưng hô trước sau khác biệt, đủ có thể thấy trong lòng lão hai người trước sau khác nhau.

Đào Mặc chắp tay nói: "Đông lão gia."

Đông lão gia cười lấy lệ, hướng về phía Cố Xạ nói: "Xin hãy vào trong thượng toạ."

Cố Xạ không khước từ.

Ba người ngồi xuống, chính xác là Cố Xạ ngồi cao hơn Đào Mặc.

Đào Mặc cũng không để ý, ngược lại lấy làm vui mừng.

Đông lão gia chờ hạ nhân dâng trà, mới thử dò xét hỏi: "Không biết Cố công tử vì sao mà đến?"

Cố Xạ nói: "Đào đại nhân hôm qua đến phủ ta, muốn vì Đông cô nương khai quan nghiệm thi."

https://thuviensach.vn

Đông lão gia sắc mặt bỗng nhiên tối sầm. Chuyện này người gác cổng cũng đã bẩm báo cho lão, lão nguyên tưởng rằng quan tài hạ táng, việc này sẽ coi như không có gì nữa. Không ngờ Đào Mặc lại tìm Cố Xạ cùng tới cửa, chẳng lẽ không nghiệm thi không thôi?

Trong lòng lão không khỏi do dự. Đuổi Đào Mặc thì dễ, chỉ là Cố Xạ… lại không thể đắc tội.

Đào Mặc vội nói: “Bây giờ không cần khám nghiệm nữa.”

Đông lão gia thản nhiên nói: “Là cái gì khiến đại nhân hạ thủ lưu tình?” Câu này thực sự hết sức không lưu tình.

Đào Mặc nói: “Là ta lỗ mãng. Chưa lấy lời khai của Thái Phong Nguyên, đã lỗ mãng đến đây trước, mong Đông lão gia thứ lỗi.”

Đông lão gia thấy hắn nhận lỗi, sắc mặt bình thường lại, nói: “Không dám không dám. Chỉ là không biết vị Thái Phong Nguyên kia là người nào?”

Đào Mặc nói: “Là người trong lòng của Đông cô nương.”

Mặt Đông lão gia lại tối sầm.

https://thuviensach.vn

THỨC NHỮ BẤT THỨC ĐINH

Tô Du Bính

www.dtv-ebook.com

Chương 18: Danh Sư Cao Đồ [9]

Cố Xạ cau mày, dường như kinh ngạc bởi sự thẳng thắn của Đào Mặc, lại thả lỏng thân thể, càng thêm hứng thú nhìn về phía Đông lão gia sắc mặt trắng đen không rõ.

Đông lão gia tựa hồ cảm giác được cái nhìn chăm chú của y, hồi lâu mới gằn từng chữ: “Đại nhân nói đùa. Tiểu nữ nhà ta chưa hề xuất giá.”

Đào Mặc nói: “Người kia nói hắn gọi là Thái Phong Nguyên.”

Đông lão gia nhướng mày, “Cái gì Thái Phong Nguyên Nhục Phong Nguyên, lão phu đều chưa từng nghe qua. Lời đồn đãi trên phố không thể tin được, đại nhân thân là quan phụ mẫu một phương, sao có thể bảo sao hay vậy, không phân biệt phải trái đúng sai.”

Đào Mặc nói: “Thế nhưng Thái Phong Nguyên nói cực kỳ động lòng.”

“Động lòng? !” Đông lão gia ánh mắt bỗng nhiên ánh lên vẻ nghiêm túc, bàn tay vô thức nâng lên, rồi từ từ nắm thành quyền, nhẹ nhàng mà đặt lên chân, trầm giọng nói, “Thái Phong Nguyên người này phá hoại thanh danh tiểu nữ, bụng dạ khó lường, xin đại nhân minh giám.”

Đào Mặc nói: “Nhưng…”

“Đại nhân!” Đông lão gia quát ngăn hắn nói tiếp.

Đào Mặc giật mình, trợn to mắt nhìn lão.

https://thuviensach.vn

Đông lão gia nói: “Nếu Thái Phong Nguyên kia có tuyên thệ thành khẩn như vậy, để hắn tới nhà ta đối chất!”

Hạ nhân Đông phủ đột nhiên chạy vào nói: “Lão gia, bên ngoài có một người gọi là Thái Phong Nguyên cầu kiến.”

Đông lão gia ngẩn ra, sau đó cố nén lửa giận nói: “Để hắn vào đây!”

Đào Mặc nhìn sắc mặt lão, mơ hồ cảm thấy bất an, quay đầu nhìn Cố Xạ, y lại an nhiên tự tại.

Như cảm giác được ánh mắt của hắn, ánh mắt Cố Xạ thản nhiên quét tới. Bất an trong lòng Đào Mặc nhất thời tiêu tan, biến thành đứng ngồi không yên.

Lát sau, bên ngoài rốt cuộc truyền đến tiếng bước chân.

Đào Mặc nghển cổ nhìn ra, quả nhiên là Thái Phong Nguyên.

Lúc này hắn một thân trang phục trắng, rũ xuống đường đi, cước bộ lộ vẻ lo lắng, lúc bước qua ngưỡng cửa thiếu chút nữa té lộn nhào.

Đông lão gia hừ lạnh một tiếng.

“Vãn sinh Thái Phong Nguyên ra mắt Đông lão gia.” Hắn hai tay ôm quyền, vái chào thật sâu.

Đông lão gia ngồi trên cao, không nhúc nhích, “Thái công tử khách khí, lão phu cùng ngươi chưa gặp mặt, làm sao chịu được đại lễ?”

Cơ thể Thái Phong Nguyên khẽ run, mãi mới nói: “Vãn sinh đến để thỉnh tội.”

“Có tội gì?” Đông lão gia ngữ khí cứng nhắc.

https://thuviensach.vn

Thái Phong Nguyên phịch một tiếng quỳ xuống đất, “Vãn sinh chưa đưa lễ tam thư lục sính, đã, đã cùng Đông cô nương tư định chung thân…” Nói đến đây, hắn đã đỏ mặt tía tai, miệng không thể nói thành lời. Đào Mặc nhìn không đành lòng, nói giúp vào: “Hắn cùng với Đông cô nương là lưỡng tình tương duyệt.”

Đông lão gia đưa mắt nhìn sang.

Đào Mặc trên mặt chợt lạnh, không dám nói nữa.

Thái Phong Nguyên bỗng nhiên phục trên mặt đất, khóc nức nở: “Là ta hại Anh Hồng, là ta hại Anh Hồng!”

Đông lão gia xanh mặt, cánh tay khẽ run rẩy, nắm tay đặt trên chân thả lỏng rồi nắm chặt, nắm chặt lại thả lỏng, thật lâu mới nói ra một câu.”Ngươi cái này… này, hỗn trướng!”

Đào Mặc muốn mở miệng, nhưng nhìn thấy ánh mắt lão lại không dám, chỉ có thể nhìn Cố Xạ đưa ánh mắt cầu cứu.

Cố Xạ uể oải nói: “Trong chuyện này sợ là có hiểu lầm rồi.”

“Hiểu lầm?” Đông lão gia đột nhiên cầm chén trà ném vào Thái Phong Nguyên.

Chén trà bay xẹt qua gò má Thái Phong Nguyên, nước trà bắn tung toé bên má trái, khiến hắn cả người run cầm cập.

“Nếu như hiểu lầm, Anh Hồng làm thế nào mang thai hai tháng!” Hận ý của Đông lão gia rốt cuộc phá bỏ lớp băng cứng, mang theo mảnh băng bắn vào Thái Phong Nguyên không đất dung thân.

Đào Mặc một lúc lâu mới kịp phản ứng, “Mang thai?”

https://thuviensach.vn

“Ngươi làm thật tốt!” Đông lão gia chưa hết giận, vỗ bàn đứng dậy, hướng về phía Thái Phong Nguyên đang thất hồn lạc phách đá một cước.

“Cước hạ lưu nhân!” Đào Mặc kinh hãi, nhanh chóng bay ra.

Thái Phong Nguyên chỉ thấy đỉnh đầu bị một trận lãnh phong thổi qua, khi ngẩng đầu, Đào Mặc đang giữ chặt Đông lão gia, song song ngã về phía bên trái.”Đông… lão gia?” Hắn luống cuống nhìn Đào Mặc.

Đào Mặc vùng vẫy muốn đứng dậy.

“Đừng động!” Đông lão gia thiếu chút nữa bị ngã gãy xương, lúc này nói ra cũng cảm thấy mùi máu trong cổ họng.

Đào Mặc lập tức không dám cử động nữa.

Đông lão gia thở hổn hển nói: “Đứng dậy.”

Đào Mặc lại ngọ ngoạy.

“Đừng động!” Đông lão gia lại đột nhiên quát lên.

Đào Mặc toát mồ hôi.

Đông lão gia lại nói: “Mau, đứng lên.”

Đào Mặc cẩn thận di chuyển.

“Đừng… động!” Thanh âm của Đông lão gia bắt đầu yếu đi.

Lần này Đào Mặc sớm có chuẩn bị, rất nhanh lại bất động.

Đông lão gia hít sâu, chậm rãi nói: “Đứng lên, nhưng tay đừng động vào thắt lưng ta.”

https://thuviensach.vn

“… Nga.” Đào Mặc nhìn tư thế hai bên, cuối cùng lăn mình một cái, từ trên người Đông lão gia xuống.

Đông lão gia lúc này mới thở một hơi nhẹ nhõm,thấy vẫn còn sống. Lão thấy bên cạnh đưa ra một cánh tay, không chút nghĩ ngợi nắm lấy, mượn lực đứng lên, “Đa tạ.”

***

“Quá lời.” Đối phương rõ ràng thụ sủng nhược kinh.

Đông lão gia đột nhiên hất tay hắn ra, trở tay giáng một bạt tai.

Một tiếng giòn tan mạnh mẽ vang lên, chấn động toàn bộ thính phòng.

Đào Mặc từ từ bò dậy, nhỏ giọng nói: “Đông lão gia bớt giận.”

Đông lão gia giận dữ quay đầu lại.

Đào Mặc cố gắng ưỡn ngực nói: “Mọi việc hảo thương lượng, chớ động thủ.”

“Hảo thương lượng?” Đông lão gia cắn chặt răng cười lạnh, “Tiểu nữ đã chết, còn thương lượng cái gì? Nếu trước đây hắn chịu đến cửa cầu thân, Đông gia ta tuyệt đối sẽ không rơi vào kết cục người đầu bạc tiễn kẻ đầu xanh. Đáng thương ta ba mươi có được một nữ tử, yêu thương như trân bảo, nhưng lúc tuổi già dưới gối không người nối nghiệp! Đây tất thảy đều do hắn tạo thành!”

Thái Phong Nguyên nửa mặt sưng lên, ngập ngừng nói: “Ta chỉ là muốn một ngày kim bảng đề danh, phong quang nghênh thú Anh Hồng.”

“Phong quang?” Đông lão gia quay đầu, hung hăng trừng mắt, “Ngươi nói phong quang là để Anh Hồng vì ngươi giả đanh đá, dọa sợ những người

https://thuviensach.vn

đến cửa cầu thân? Còn là nó thà bị hư thai cũng không chịu để lộ tên họ ngươi? !”

Cổ Thái Phong Nguyên cơ hồ như muốn khoá vào hai bả vai, “Ta, ta không hề biết…”

“Không biết?” Đông lão gia đưa ngón tay chỉ vào chóp mũi hắn, “Một câu không biết, liền có thể xem thường tính mệnh Anh Hồng sao? Ngươi có biết Anh Hồng vì ngươi trả giá bao nhiêu không? Cho dù là… nó cũng chưa từng có nửa câu oán trách ngươi!”

Thái Phong Nguyên mở to mắt, cũng đã không còn nước mắt để chảy.

Đào Mặc từ từ đi đến bên cạnh Cố Xạ, nhỏ giọng hỏi: “Bây giờ, làm thế nào cho phải?”

Cố Xạ ung dung nói: “Đại nhân xử lý rất tốt.”

“Là sao?” Đào Mặc hai mắt sáng rực.

“Việc nghĩa dám làm.” Y là chỉ việc hắn đột nhiên nhào về phía trước.

Đào Mặc ngượng ngùng nói: “Thân là quan phụ mẫu bản huyện, đó là việc thuộc bổn phận của ta.”

“Đại nhân!” Đông lão gia đột nhiên quát lên.

Đào Mặc rụt vai lại, hoang mang nói: “Chuyện gì?”

Đông lão gia tức giận đến phát run, “Ta muốn cáo hắn! Ta muốn cáo Thái Phong Nguyên!”

Thái Phong Nguyên đứng ngây ra như tượng gỗ, dường như mất hết thần hồn.

https://thuviensach.vn

Đào Mặc nhìn hắn, lại nhìn Đông lão gia, nhỏ giọng hỏi: “Lão gia muốn cáo cái gì? Cáo… cùng thông gian sao?”

Thân thế Đông lão gia bất thình lình chấn động, tức giận đến mức gương mặt đỏ nhất thời không có huyết sắc.

Đào Mặc lòng có chút không nhẫn tâm, “Kỳ thực, việc này…”

“Thôi thôi thôi!” Một lời của Đông lão gia đem lửa giận trút ra đến tận cùng, quay sang Thái Phong Nguyên phất tay nói, “Ngươi đi đi! Ta không muốn gặp lại ngươi. Từ nay về sau, ngươi không được bước vào Đàm Dương huyện nửa bước. Ta càng không hi vọng bên ngoài nghe được bất kỳ lời đồn đãi nào làm tổn hại danh dự Anh Hồng.”

Thái Phong Nguyên hai mắt vô thần, như đã nghe lại như nghe mà không biết gì.

“Lão gia!” Bên ngoài truyền đến tiếng khóc kêu, “Thật là hỗn trướng kia đến đây rồi.”

Lời còn chưa dứt, một phụ nhân thần tình tiều tuỵ đã tiến vào. Ánh mắt bà nhìn quanh nội đường, lúc này rơi lên người Thái Phong Nguyên, lập tức nhào tới, kêu lên, “Là ngươi, có phải là ngươi hại chết Anh Hồng? !”

“Phu nhân.” Đông lão gia rơi nước mắt, ôm giữ lấy phụ nhân kia.

“Là hắn hại chết Anh Hồng là hắn hại chết Anh Hồng…” Đông phu nhân giương nanh múa vuốt, liều mạng xông tới Thái Phong Nguyên.

Thái Phong Nguyên ngơ ngác nói: “Là ta, là ta…”

“Thái Phong Nguyên.” Đào Mặc lo lắng tiến lên.

Thái Phong Nguyên đột nhiên phủ phục đầu gối, hướng về phía Đông lão gia và Đông phu nhân kết kết thực thực dập đầu ba cái, sau đó không nói

https://thuviensach.vn

tiếng nào chạy ra ngoài.

Đào Mặc kinh hãi, cất bước đuổi theo.

Thế nhưng Thái Phong Nguyên lúc này đã điên cuồng, tốc độ cực nhanh, so với phi hoả lưu tinh không kém bao nhiêu.

Đào Mặc đuổi đên cửa phủ, liền không thấy bóng dáng hắn. Hắn liền vội vàng hỏi Cố Tiểu Giáp thủ ở cửa.

Cố Tiểu Giáp chỉ tay về hướng Đông còn chưa kịp nói, Đào Mặc đã lao đi.

Cố Tiểu Giáp mờ mịt nhìn Cố Xạ đang theo ra ngoài, nói: “Công tử, xảy ra chuyện gì rồi sao?”

Cố Xạ cười lạnh nói: “Báo ứng xác đáng.”

https://thuviensach.vn

THỨC NHỮ BẤT THỨC ĐINH

Tô Du Bính

www.dtv-ebook.com

Chương 19: Họa Bất Đan Hành [1]

Đào Mặc lại chạy qua hai con đường, thật là con ruồi không đầu* đâm loạn, hỏi vài người hỏi đến ba lần cũng không biết. Hắn biết làm thế nào, đang chuẩn bị hồi phủ, phái nha dịch tìm tiếp, chợt nghe một kiệu phu nhao nhao ồn ào xông tới, miệng hô hoán: “Có người chết, có người chết…”

Đào Mặc tâm thần đại loạn, vắt chân chạy về phía hắn.

Huyện có cái ao vuông, hoang phế đã lâu, không lớn nhưng sâu.

Lúc này đang có hơn mười người vây quanh mép ao, Đào Mặc chen lấn hai lần chen không vào, lại nghe bên trong có tiếng nước chảy, gấp đến độ hét lớn: “Ta là bản huyện huyện quan, người khác hết thảy tránh ra!”

Quả nhiên hữu dụng.

Bức tường người vốn chật kín nhất thời tách ra hai bên, lộ ra lối đi.

Đào Mặc lúc này chen lên đầu, lại thấy Thái Phong Nguyên cả người nước nhỏ từng giọt nằm trên đất, thấy thân thể cúng ngắc kia, lại không có một chút sức sống. Một kiệu phu ngồi bên cạnh thi thể, vừa thở dốc vừa phát run, ra sức mặc quần áo, miệng la hét xúi quẩy.

“Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?” Đào Mặc lúc lâu sau mới bật ra lời này, sắc mặt đã phát xanh.

Người kiệu phu kia vốn muốn về thẳng nhà, nhưng thấy hắn hỏi chuyện này, nhãn tình sáng lên, cũng không để ý toàn thân lạnh run, giẫm mạnh hai

https://thuviensach.vn

chân, miệng run run miêu tả lại ngọn nguồn mọi chuyện.

Hoá ra sau khi Thái Phong Nguyên biết được chân tướng, đã không còn thiết sống trên đời. Hắn từ Đông phủ điên cuồng chạy đến đây, nguyên là muốn phát tiết, nhưng sau lại nảy sinh ý muốn chết, thấy ao nước, dứt khoát nhảy xuống. Vì sợ ý muốn chết của bản thân không kiên định, lúc hắn nhảy còn ôm theo tảng đá lớn. Theo như những người khác hình dung, tảng đá lớn như vậy, ngay cả đồ tể, thiết tượng bình thường cũng chưa chắc có thể nâng được, nhưng hắn một thư sinh tay trói gà không chặt không chỉ một lần nâng được, mà lúc rơi xuống nước cũng không buông ra nửa phần, có thể thấy được chấp niệm muốn chết trong lòng hắn nặng nề đến mức nào.

Kiệu phu nói xong, giương mắt nhìn Đào Mặc.

Đào Mặc bị hắn nhìn có chút ngượng, liền tán thưởng: “Đa tạ ngươi dám làm việc nghĩa.”

Dám làm việc nghĩa?

Kiệu phu cóng đến phát xanh mặt nay càng thêm xanh, ngẩn người cười khan nói: “Đại nhân người nói đùa.”

“Không, ta không có nói đùa.” Đào Mặc nghiêm túc nói, “Thời tiết lạnh như vậy, không phải người nào cũng chịu xuống nước.”

Tất cả những người vây xem mặt lộ vẻ xấu hổ.

Kiệu phu trong lòng âm thầm kêu khổ: Hắn sở dĩ cứu người, chính là mang tâm tư muốn báo đáp ân cứu mạng, không ngờ người mà hắn thiên tân vạn khổ kéo lên, đã chết mất rồi. Vốn đang trông cậy vào Đào Mặc nhìn thấy hắn anh dũng cứu người có thể ban thưởng chút ít, hiện tại xem ra, chỉ là si tâm vọng tưởng.

https://thuviensach.vn

Đào Mặc ngồi xổm xuống trước thi thể Thái Phong Nguyên, vừa tìm mạch, vừa dò hơi thở, nhưng người chết làm sao có thể sống lại, dù có làm gì cũng vô phương.

Những người vây xem đang do dự có quay về hay không, chợt nghe một tiếng thét to, ngay sau đó liền thấy Thôi Quýnh mang theo nha dịch vội vã chạy tới.

“Đại nhân?” Thôi Quýnh cả kinh.

Đào Mặc đứng lên, nhẹ giọng nói: “Đã chết rồi.”

Mắt Thôi Quýnh liếc về phía thân thể nọ, khó nhận thấy chân mày hắn cau lại. Vừa có một cái án mạng! Dư âm cái chết của Đông Anh Hồng còn chưa qua, lại có thêm một cái án mạng. Mắt thấy năm mới tới gần, án mạng lại liên tiếp xảy ra khiến đầu hắn đau muốn nứt ra. Mà càng đau đầu thêm là, hắn phát hiện hai án mạng xảy ra gần đây đều thấy bóng dáng Đào Mặc. Vô luận trực tiếp, hay gián tiếp.

“Đại nhân, xin thứ cho ta vượt quá chức phận.” Thôi Quýnh nói, lại đưa mắt ra hiệu cho nha dịch đứng phía sau.

Lúc này không có mấy người còn ở lại hiện trường, nhưng sự tình được thuật lại đại để cũng giống nhau.

Thôi Quýnh vẫn chưa hài lòng, hỏi một trong số những người đó: “Kiệu phu mà ngươi nói hiện ở đâu rồi?”

Người kia nói: “Có lẽ đã về nhà rồi. Người đó lao xuống nước làm y phục ướt cả, lạnh run cầm cập.”

“Đúng đó đúng đó. Ta có thể làm chứng.” Đào Mặc thò đầu ra từ người sau lưng người kia.

https://thuviensach.vn

Thôi Quýnh bị dọa giật mình, nói: “Đại nhân, việc này… giao cho hạ quan được rồi.”

“Ta thân là quan phụ mẫu một phương, đương nhiên phải…” Đào Mặc lời còn chưa dứt, đã nghe Cố Tiểu Giáp ở bên kia đường gọi hắn.

Thôi Quýnh thấy Đào Mặc mới rồi như con rùa đen thoáng cái biến thành tiểu bạch thỏ, vừa chạy vừa nhảy đến bên kia đường.

“Ngươi, các ngươi? Tới rồi?” Đào Mặc có phần nói không đầu không cuối. Trong vòng một ngày hai lần gặp được Cố Xạ, may mắn hai lần há có thể hình dung.

Cố Tiểu Giáp nhìn về phía nha dịch đang vây quanh chép miệng nói, “Có người chết?”

“Là Thái Phong Nguyên.” Đào Mặc thần tình buồn bã.

Cố Tiểu Giáp hiếu kỳ hỏi: “Thái Phong Nguyên là ai?”

Đào Mặc nói: “Là người yêu của Đông cô nương.”

Cố Tiểu Giáp suy nghĩ một chút, nói: “A! Là cái người từ Đông phủ chạy ra phải không?”

Đào Mặc gật đầu.

“Hắn chết thế nào?” Cố Tiểu Giáp hỏi.

Đào Mặc nói: “Nhảy ao tự vẫn.”

Cố Tiểu Giáp giật mình nói: “Tự tử vì tình?” Hắn không nghĩ tới thật có chuyện sinh tử tương tùy như vậy.

“Lên xe.” Tiếng Cố Xạ từ bên trong thùng xe vọng ra.

https://thuviensach.vn

.

“Chờ một lát.” Đào Mặc chạy về bên thi thể, hướng Thôi Quýnh tạ lỗi một tiếng, rồi lập tức chạy trở lại.

Trong lúc hắn leo lên xe ngựa, Cố Tiểu Giáp bỗng nhiên nhớ tới một chuyện, túm ống quần hắn nói: “Đợi đã, ngươi có chạm vào thi thể chưa?”

Đào Mặc quay đầu lại nhìn hắn, thành thành thật thật trả lời: “Đương nhiên.”

“Không được lên xe chạm vào công tử nhà ta!” Cố Tiểu Giáp muốn kéo hắn xuống.

Đào Mặc vừa định phối hợp, lại thấy bả vai bị một cây quạt nhẹ đè lại. Cố Xạ thản nhiên nói: “Không sao.”

“Nhưng mà…” Cố Tiểu Giáp vẫn còn muốn nói gì đó, nhưng Cố Xạ lạnh lùng nói: “Đánh xe.”

Cố Tiểu Giáp bất đắc dĩ, đành trừng mắt nhìn Đào Mặc leo lên xe.

Đào Mặc sau khi lên xe, cũng không ngồi yên. Không chỉ ra sức co người lại thành một cục, mà còn phải cẩn thận, cố gắng không để tay mình đụng vào thùng xe .

“Uống trà.” Cố Xạ châm trà.

Đào Mặc thụ sủng nhược kinh mà nhận lấy.

“Người chết thật sự là Thái Phong Nguyên?” Cố Xạ hỏi.

Mắt Đào Mặc vừa vì hành động thân thiết của Cố Xạ mà sáng lên nay lại trầm xuống, “Đúng vậy.” Rõ ràng trước đó vẫn còn là một con người sinh

https://thuviensach.vn

long hoạt hổ, không ngờ trong thời gian ngắn, đã biến thành một thi thể không biết được yêu hận nhân gian.

Cố Xạ bỗng nhiên nói một câu, “Hắn cũng là được như mong muốn rồi.”

Đào Mặc nói: “Nhưng Đông cô nương dưới đất có biết, nhất định hi vọng hắn có thể hảo hảo sống tiếp, chứ không phải là đi theo nàng.”

Cố Xạ nói: “Hắn ngay cả sống, cũng sống trong hối hận. Thay vì như vậy, chi bằng chết đi, tìm một lối thoát.”

“Không thể nói như vậy.” Đào Mặc khó có khi phản bác hắn, “Chỉ cần còn sống, ắt sẽ có hy vọng.”

Cố Xạ thấy hắn nói với vẻ mặt đầy cảm khái, chỉ bĩu môi, cũng không tranh luận nữa.

Mã xa đi chậm lại.

Đào Mặc thấy Cố Xạ không nói nữa, chỉ chậm rãi uống trà, trong lòng ảo não, hối hận không nên cùng hắn tranh chấp, vài lần muốn mở miệng, lại không biết nói từ đâu, đành vén rèm nhìn ra bên ngoài cửa sổ. Không nhìn không biết, vừa nhìn đã khiến hắn cả kinh nói: “Chúng ta đi đâu vậy?”

“Huyện nha.” Cố Xạ nói, “Ta đưa ngươi về.”

Đào Mặc mặt đỏ lên, biểu tình như là vạn phần vui vẻ.

Huyện nha không xa, không bao lâu đã tới.

Đào Mặc chưa từng hận huyện nha quá gần như lúc này.

Hắn nhảy xuống xe ngựa mà lưu luyến không thôi, quay đầu nhìn Cố Xạ.

Cố Xạ nói: “Chạng vạng ngày mai, ta đến đón ngươi.”

https://thuviensach.vn

Đào Mặc sửng sốt, đang muốn hỏi vì sao, mã xa kia đã theo đường lớn, băng băng chạy sang phía bên kia.

Hắn về đến phòng, đang muốn gọi người chuẩn bị thùng nước tắm rửa, thì thấy Hách Quả Tử thần thần thần bí bí đi vào, nhỏ giọng nói: “Công tử, ngươi có biết Y Vũ công tử đã rời Bình thành?”

Đào Mặc ngơ ngẩn.

Y Vũ công tử cái tên này với hắn mà nói, rất xa xôi lại rất quen thuộc, vừa thân cận lại vừa xa lạ. Hắn thật lâu mới định thần nói: “Sao ngươi biết?”

Hách Quả Tử nói: “Là trong thư gửi cho Lão Đào nói vậy.” Hắn thấy Đào Mặc nhìn hắn chằm chằm, rụt cổ lại, thấp giọng nói, “Ta là vô tình nhìn thấy, không ngờ Lão Đào đến nay vẫn quan tâm tin tức ở Bình thành.”

Đào Mặc khẽ thở dài: “Hắn là vì ta.”

“Ngươi nói Y Vũ công tử sẽ đi đâu chứ?” Hách Quả Tử nói, “Có hoàn lương hay không? Hay là đi theo cái kia…”

“Quả Tử!” Đào Mặc ngắt lời hắn.

Hách Quả Tử tự biết lỡ lời, vẻ mặt đầy xấu hổ, “Có thể là hắn đến tìm thiếu gia.”

“Không đâu, hắn sẽ không đến.” Đào Mặc cúi thấp đầu.

Hách Quả Tử thấy hắn rầu rĩ không vui, tựa như lại rơi vào kí ức đã qua, vội vàng nói: “Cái này cũng khó nói, dù sao lúc trước hắn đối với thiếu gia, cũng từng rất tốt.”

Đào Mặc trầm mặc hồi lâu mới nói: “Quá khứ, chỉ là quá khứ.”

https://thuviensach.vn

Hách Quả Tử không ngừng gật đầu nói: “Phải phải phải. So với Cố Xạ, Y Vũ công tử thực sự chênh lệnh rất nhiều.”

“Cố Xạ.” Đào Mặc khe khẽ đọc tên y, tâm tư sớm đã bay tới hẹn ước chạng vạng ngày mai rồi.

==========

*Chú thích: Vô đầu thương dăng: con ruồi không đầu: là người Quảng Đông hình dung một người làm việc không mục đích, không có phương hướng, rối loạn cả lên, không nắm chắc cái gì, đông thăm dò tây tìm hiểu, đâm đông đụng tây! Bởi vì con ruồi không đầu còn có thể bay một thời gian ngắn mới chết, lúc giãy giụa vật lộn như vậy, bay một lúc thì mất phương hướng! Sinh ra tình huống trên. (theo baike)

https://thuviensach.vn

THỨC NHỮ BẤT THỨC ĐINH

Tô Du Bính

www.dtv-ebook.com

Chương 20: Họa Bất Đan Hành [2]

Lão Đào biết được Đào Mặc từ chỗ Cố Xạ trở về, lập tức đến hỏi han.

Đào Mặc tức thì đem những chuyện đã xảy ra hôm nay nhất nhất kể lại.

Lão Đào nghe xong, thở phào nhẹ nhõm: “Như vậy kết cục ngược lại cũng không quá xấu.”

Đào Mặc trợn to mắt, nói: “Hai nhân mạng mà còn không quá xấu? Đông lão gia Đông phu nhân người đầu bạc tiễn kẻ đầu xanh, cũng thật quá bi thảm.”

Lão Đào cười khan nói: “Thiếu gia nói phải.”

Đào Mặc nghĩ nghĩ lại nói: “Bất quá nhận định của Cố Xạ lại giống ngươi.”

Lão Đào nói: “Thiếu gia là đang khen ta?”

Đào Mặc mờ mịt nói: “Đâu nào?”

“Cố Xạ chính là cao đồ của Nhất Chuy đại sư, ở Đàm Dương huyện thanh danh rất cao, ta cùng y có cùng nhận định, há không phải là mượn ánh hào quang?”

“Trong lòng ta, Lão Đào cũng rất rất tài giỏi.” Đào Mặc nói thành tâm thật ý. Lão Đào lặng lẽ làm rất nhiều việc, dù chưa bao giờ nói ra, nhưng không có nghĩa là hắn không biết, hắn cũng biết lão đã bỏ ra rất nhiều tâm huyết cho những chuyện đó.

https://thuviensach.vn

Lão Đào lộ vẻ vui mừng, “Vậy hai cái án này nói nhẹ không nhẹ, nói nặng không nặng, dù chân tướng đã rõ ràng, nhưng lúc thiếu gia phán án cũng cần phải cẩn thận. Nhớ phải chú ý đến thể diện của Đông phủ.”

“Thể diện?” Đào Mặc sửng sốt, lập tức hiểu ra, “Lão yên tâm, ta nhất định nhiên sẽ không để chuyện của Đông cô nương cùng Thái Phong Nguyên truyền ra ngoài.” Việc này nguyên bản không liên quan đến người khác, hà tất để người khác nói huyên thuyên. Hắn chỉ là đi một chuyến đến phủ của Nhất Chuy tiên sinh, lời đồn đãi đã nổi lên tứ phía, nếu chuyện này thực sự bị truyền ra ngoài, há lại không khiến Đông cô nương dưới đất cũng không được yên?

Hắn trầm ngâm cả hồi lâu. Không bằng đem hai án này phân ra? Dù sao người ngoài cũng không biết Thái Phong Nguyên có quan hệ với Đông cô nương, mà Đông phủ đương nhiên cũng sẽ đem việc này che giấu thật kĩ, tuyệt đối sẽ không truyền ra ngoài.

Hắn nhìn Lão Đào, đang muốn nói ra ý nghĩ này, lại nhớ đến cái hẹn cùng Cố Xạ ngày mai, lập tức nuốt trở lại, ậm ờ nói: “Việc này, ta còn phải cân nhắc cân nhắc.”

Lão Đào cười nói: “Chuyện này đương nhiên. Thiếu gia từ từ suy nghĩ, ta đến trù phòng trước xem một chút.”

“Được.” Chờ lão đi rồi, Đào Mặc âm thầm thở phào nhẹ nhõm. Cơ hội để hắn nói chuyện cùng Cố Xạ vốn không nhiều, có lẽ nhờ chuyện này mà có thể nói thêm vài câu.

***

Một đêm nửa ngày trôi qua trong chờ đợi.

Qua chính ngọ, Hách Quả Tử lại tới tới lui lui giữa đại môn và thư phòng.

https://thuviensach.vn

Đến giờ Thân, Đào Mặc không nhẫn được nữa, tự mình đứng ở trong sân đầu nhìn ra phía đại môn.

Hách Quả Tử thấy hắn đứng mãi, sợ hắn mệt, nên nói: “Cũng không biết Cố công tử bao giờ đến. Thiếu gia, không bằng người vào ngồi trong sân, ngâm một bình trà từ từ mà đợi?”

“Từ từ đợi? Trong lòng ta gấp muốn chết, làm sao từ từ đợi?” Đào Mặc gãi đầu.

Hách Quả Tử thấy thế lắc đầu, “Thiếu gia, người cứ như vậy cũng không được. Sau này nếu cùng Cố công tử tranh đấu một mất một còn, có muốn trở mình cũng không được.”

Đào Mặc nói thầm nói: “Y vốn thông minh hơn ta.”

“Nói tuy nói vậy, nhưng ngươi cũng không có biểu hiện rõ ràng như thế.” Hách Quả Tử thấy hắn nghe không hiểu, lại đổi sang khuyên giải, “Người nếu mọi chuyện đều y theo Cố công tử, Cố công tử sẽ cảm thấy thiếu gia không thú vị.”

“Không thú vị? Vậy sao?” Đào Mặc quả nhiên lo lắng.

Hách Quả Tử thấy hắn đã lay động, liên tục gật đầu nói: “Cố công tử người đó rất khó để nói.”

“Nhưng lần trước ta phản bác y, y nhìn cũng không mấy vui vẻ.”

Hách Quả Tử trợn to hai mắt, “Thiếu gia phản bác y?”

Đào Mặc vô cùng ảo não, “Ta không cố ý.”

“Ha ha…” Hách Quả Tử vuốt vuốt tay nói, “Thiếu gia làm tốt lắm. Người yên tâm, Cố công tử từ trước đến nay hỉ nộ đều không hiện trên mặt, hắn có cao hứng, cũng khó mà nhìn ra được.”

https://thuviensach.vn

Đào Mặc nghi ngờ hỏi: “Vậy đó là vui sao?”

“Là vui vẻ là vui vẻ đó.” Hách Quả Tử nói, “Cho nên thiếu gia ngàn vạn lần không cần khách khí với y.”

Đào Mặc tuy thấy có chút không đúng, nhưng lại không biết có gì không đúng.

Hách Quả Tử xoay người lại hướng đại môn chạy đi, “Ta đi xem y đến chưa.”

Đào Mặc hãy còn suy tư trong chốc lát, đột nhiên lẩm bẩm: “Hắn không thấy được biểu tình của Cố Xạ lúc đó, làm sao biết là y vui vẻ?”

Lát sau.

Hách Quả Tử chậm rãi đi tới.

Đào Mặc thất vọng nói: “Còn chưa đến sao?”

“Không, đã đến rồi.” Hách Quả Tử vẫn biểu hiện hết sức nhàn nhã.

Đào Mặc sửng sốt một chút, cất bước xông ra ngoài, lại bị Hách Quả Tử ngăn lại.

“Ngươi làm cái gì?” Hắn kinh ngạc hỏi.

Hách Quả Tử nói: “Lần trước ta thay mặt thiếu gia đi gặp y, y lại bày ra cái vẻ kiêu ngạo cả nửa ngày, lần này y tự đến cửa, thiếu gia cũng không thể tỏ ra quá cấp thiết.”

“Thế nhưng, ta thực sự rất nóng lòng a.” Đào Mặc thoát khỏi tay hắn, nhanh như chớp chạy đi mất dạng.

https://thuviensach.vn

Hách Quả Tử thở dài, xoay người chậm rãi đuổi theo. Đến trước cửa, chỉ thấy mã xa của Cố Xạ, nhanh như chớp đã chuyển bánh dời đi.

.

"Thiếu gia!" Hắn hô một tiếng.

Trên càng xe đột nhiên thò ra một cái đầu. Cố Tiểu Giáp hướng hắn làm mũi heo.

Hách Quả Tử tức giận giậm chân.

.

Đào Mặc ngồi trên xe, không tập trung nghĩ đến lời của Hách Quả Tử lúc trước. Hắn với Cố Xạ quen biết tới nay, rất ít khi nghe Cố Xạ nói chuyện, chẳng lẽ thật là vì y thấy hắn quá không thú vị, mới ít nói như vậy?

"Ngươi đang nghĩ gì?" Cố Xạ thờ ơ hỏi.

"Nghĩ về ngươi." Đào Mặc thành thật trả lời.

Cố Xạ nhướng mi hỏi: "Nghĩ gì?"

Đào Mặc nói: "Nghĩ, nghĩ ta nên nói cái gì, mới không lộ vẻ không thú vị."

Cố Xạ khẽ nhếch khóe miệng, "Ta nói ngươi không thú vị bao giờ?"

Đào Mặc mắt sáng lên.

Cố Xạ lại thản nhiên nói tiếp, "Bất quá, ta cũng chưa từng nói ngươi thú vị."

Đào Mặc mờ mịt hỏi: "Vậy rốt cuộc là thú vị hay không thú vị?"

https://thuviensach.vn

“Có thể là,” Cố Xạ cười như không cười, “ở giữa hai cái đó.” (Anh nói đúng, giơ ngón cái)

Đào Mặc tựa hồ càng thêm mờ mịt.

Cố Xạ chuyển trọng tâm câu chuyện, nói: “Vụ án Thái Phong Nguyên ngươi chuẩn bị kết thúc như thế nào?”

Đào Mặc nói: “Bất kể có phải chết vì tình hay không, hắn đều là nhảy sông tự vẫn, không thể trách người khác.”

Cố Xạ nói: “Hắn xem như là chết theo ý muốn.”

Đào Mặc trong lòng nhất thời dao động không ngừng, không biết mình rốt cuộc nên “thú vị” mà phản bác, hay là “không thú vị” mà yên lặng. Hắn vén màn cửa, nhìn cảnh sắc bên ngoài cửa sổ, thấy đường đi càng nhìn càng quen mắt, nhịn không được hỏi: “Chúng ta đi Đông phủ?”

Cố Xạ nói: “Không sai.”

Đào Mặc thử thăm dò: “Vì vụ án Thái Phong Nguyên?”

“Không phải.”

“Vậy thì… án của Đông cô nương?”

Cố Xạ nói: “Nói như vậy cũng được.”

Đào Mặc còn muốn hỏi nữa, lại bị Cố Xạ cắt ngang hỏi: “Có khát không?”

“Có một chút.” Đào Mặc giương mắt nhìn y.

Nhưng Cố Xạ lại không pha trà như hắn tưởng, “Như vậy thì, tiết kiệm chút nước.”

https://thuviensach.vn

Tiết kiệm chút nước?

Đào Mặc vì câu nói này phí tâm suy nghĩ suốt một đường, xe tới cửa Đông phủ, mới nghĩ ra, rằng câu "Tiết kiệm chút nước" này của Cố Xạ giống như là "Im miệng", không khỏi đỏ bừng mặt.

Cố Tiểu Giáp thấy Đào Mặc mặt đỏ xuống xe, ánh mắt nghi hoặc nhìn về phía Cố Xạ, "Công tử, người có phải…"

Cố Xạ lãnh đạm nhìn lại hắn.

"… không có gì." Cố Tiểu Giáp quay đầu đi gõ cửa.

Người gác cổng Đông phủ thấy bọn họ thường đến cũng thấy quái lạ, vội vã vào bẩm báo xong, liền dẫn họ vào cửa.

Đến gần thính phòng, lại thấy Đông thị phu phụ đang ngồi cùng một thiếu phụ.

Mặc dù ba người ngồi như vậy, cũng im lặng không nói tiếng nào.

Cố Xạ dẫn đầu bước qua bậc cửa.

Thiếu phụ kia nhìn thấy y, sắc mặt ngưng trọng hòa hoãn lại, gật đầu nói: "Cố sư huynh."

Đông lão gia như tỉnh mộng, đứng lên nói: "Cố công tử, Đào đại nhân."

Thiếu phụ hướng ánh nhìn về phía Đào Mặc, kinh ngạc nói: "Chẳng lẽ vị này chính là Huyện thái gia mới nhậm chức?"

Đào Mặc nói: "Đúng vậy."

Thiếu phụ nói: "Ta là Dương Thùy Liễu. Gia phụ Dương Thùy Nhất."

https://thuviensach.vn

Cố Xạ thấy Đào Mặc không phản ứng gì, giải thích: “Con gái của gia sư.”

Đào Mặc kinh ngạc hỏi: “Ngươi ngoại trừ Nhất Chuy tiên sinh, còn có sư phụ khác?”

Thiếu phụ sửng sốt, trong mắt lập tức hiện lên tiếu ý, “Gia phụ họ Dương tên Thùy Nhất, hiệu Nhất Chuy tiên sinh.”

Đào Mặc xấu hổ muốn độn thổ cho xong.

Cố Xạ hỏi thiếu phụ: “Ngươi sao lại đến đây?”

Thiếu phụ nhìn về phía Đông phu nhân, “Ta chỉ muốn lãnh giáo cữu mẫu hai chuyện.”

Đông phu nhân sắc mặt trắng bệch.

Đông lão gia phất tay nói: “Việc này để sau hãy nói.”

Thiếu phụ nói: “Khó có khi sư huynh và Đào đại nhân cùng ở đây, có một số việc tốt hơn nên nói cho rõ ràng minh bạch. Người nói đi? Cữu mẫu?”

Đông phu nhân không nói gì.

Đông lão gia giận tái mặt nói: “Chuyện này sau này ta tự có phương pháp.”

Thiếu phụ nheo mắt lại, “Đàm Dương huyện ta xưa nay có quy tắc, nếu gặp tranh chấp không cách nào làm rõ, đều có thể giao cho tụng sư phán đoán. Nếu còn không được, liền án theo lệ cũ, chuyển giao quan phủ.”

Nghe được hai chữ quan phủ, tinh thần Đào Mặc khẽ động.

https://thuviensach.vn

THỨC NHỮ BẤT THỨC ĐINH

Tô Du Bính

www.dtv-ebook.com

Chương 21: Họa Bất Đan Hành [3]

Đông phu nhân đột nhiên vỗ bàn đứng dậy, thần sắc giận dữ nói: “Chớ nghĩ đến ngươi dựa vào danh cha ngươi là có thể ở Đông phủ ta cáo mượn oai hùm! Chúng ta dù có là thông gia, cũng không thể để một kẻ vãn bối như ngươi ở đây nói xằng nói bậy!”

Thiếu phụ không nhanh không chậm nói: “Cữu mẫu dựa vào cái gì cho là ta bôi xấu? Ta bất quá chỉ là thấy chuyện của Anh Hồng có vài chỗ không rõ, nghĩ đến hỏi cữu mẫu cho rõ ràng, tránh cho Anh Hồng sau khi chết ở dưới đất cũng không yên lòng. Ngộ nhỡ nó ở dưới đất nghĩ không thông, lại quay về Đông phủ hỏi thăm cữu mẫu cũng không tốt.”

Đông phu nhân cười lạnh nói: “Ngươi hãy thôi lấy chuyện quỷ thần dọa ta sợ. Tử không nói quái lực loạn thần, ta cũng không phải một phụ nhân kiến thức nông cạn. Anh Hồng là ta một tay nuôi lớn, nó nếu muốn quay về phủ thăm ta, ta cầu còn không được.”

“Cữu mẫu nên là thật tâm mới tốt.” Thiếu phụ ngoài cười trong không cười, “Nếu cữu mẫu thành tâm như vậy, sao không trước mặt trả lời nghi vấn vừa rồi của ta? Vì sao Anh Hồng cùng họ Thái kia gặp gỡ nhiều năm như vậy, cữu mẫu cư nhiên nửa điểm cũng không biết?”

“Anh Hồng từ nhỏ đã hiểu chuyện, ta tự nhiên đối với nó tín nhiệm có thừa. Nếu không phải Thái Phong Nguyên dụ hoặc nó, nó vốn đã an phận thủ thường mà ở trong nhà đợi ngày xuất giá, sau đó giúp chồng dạy con, an ổn cả đời.” Nói đến lại xúc động, Đông phu nhân nhịn không được lấy tay áo lau nước mắt.

https://thuviensach.vn

Đông lão gia không nén nổi ôm lấy bà.

Thiếu phụ nói: “Không ngờ cữu mẫu lại thương yêu Anh Hồng như vậy. Xem ra nó lúc sinh tiền đối với cữu mẫu oán trách tất cả đều là hiểu sai. Cữu mẫu phải là chưa bao giờ đối với nó trừng mắt dựng mi, châm chọc khiêu khích chứ?”

Đông phu nhân cả giận nói: “Nó làm ra loại việc như vậy, chẳng lẽ ta không được nói nó hay sao?”

Đông lão gia thân thể cứng đờ.

Thiếu phụ trong nụ cười lộ ra vài phần gian xảo, “Hóa ra cữu mẫu đã sớm biết chuyện nó cùng với Thái Phong Nguyên. Vậy mỗi mồng một mười lăm gặp nhau, người cũng chưa bao giờ ngừng đến miếu Quan âm dâng hương, cũng là có ý thành toàn sao?”

Đông phu nhân nhận ra mình lỡ lời, sắc mặt càng thêm tái nhợt, cả buổi nói không nên lời.

Thiếu phụ đột nhiên thu lại nụ cười, căm hận nói: “Cữu mẫu! Người gả vào Đông gia gần ba mươi năm, chưa hề sinh hạ một đứa con nào sớm đã phạm vào một trong bảy điều kiện*. Nếu không phải cữu cữu đối với người còn thương yêu, vừa thương hại người trong nhà không còn ai, thì sớm đã đuổi người đi! Đáng hận người không những không biết cảm kích, đầu tiên là bức tử ba vị tiểu thiếp mà cữu cữu nạp vào, sau đó ngay cả cốt nhục thân sinh của họ cũng không tha cho! Nếu không phải người cố ý phóng túng, Thái Phong Nguyên kia làm sao có thể dễ dàng tiếp cận Anh Hồng, thậm chí còn lén lút gặp nhau mấy năm? !”

Đông phu nhân thân thể mềm nhũn, lảo đảo lui từng bước, ngã ngồi lên ghế.

Đông lão gia nhìn bà, trong mắt tràn ngập thất vọng cùng phẫn nộ.

https://thuviensach.vn

Thiếu phụ nhìn hai người yên lặng không nói, ngữ khí mềm lại, nói: "Cữu cữu, người còn muốn khoan nhượng cho nữ nhân này đến khi nào? Người thực sự muốn Đông gia tuyệt hậu hay sao?"

"Đủ rồi." Đông lão gia thanh âm khàn khàn.

Thiếu phụ ngẩn ra.

Đông lão gia chỉ về phía cửa, "Ngươi đi đi."

"Cữu cữu?" Thiếu phụ chau mày.

"Đây là việc của Đông gia ta, cùng Dương gia ngươi không liên hệ." Đông lão gia khẩu khí cứng rắn.

Khuôn mặt thiếu phụ đỏ lên, lập tức lạnh nhạt nói: "Là ta lo chuyện bao đồng rồi. Cáo từ."

Đào Mặc nhìn thiếu phụ nổi giận đùng đùng đi ra cửa, lại nhìn Đông lão gia Đông phu nhân một ngồi một đứng yên lặng không nói, sau cùng nhìn về phía Cố Xạ đứng ở một bên, nói: "Đây rốt cuộc là chuyện gì thế?"

"Như ngươi vừa nghe." Cố Xạ tự tiếu phi tiếu quét mắt lướt qua Đông lão gia.

Đông lão gia nhất thời thấy trên mặt nóng ran, nhất định so với lời nói của thiếu phụ kia càng khắc nghiệt gấp trăm lần, giống như bản thân chỉ là một kẻ ngu đần vô năng, không đáng để nhìn một cái.

"Cố công tử." Lão rốt cuộc không dám trở mặt, chỉ có thể gia trọng ngữ khí mà nói, "Phủ ta đang có nhiều chuyện rối loạn, không dám giữ khách, xin hai vị tự nhiên."

"Đông phu nhân…" Đào Mặc khơi mào, cũng không biết tiếp theo nên nói thế nào. Đông Anh Hồng và Thái Phong Nguyên đều đã chết,, Đông

https://thuviensach.vn

phu nhân chẳng qua là người đứng xem, tuy rằng không thể nói không hề dính líu, nhưng cũng không thể đổ tất cả lên đầu bà. Hắn hiểu một cái đầu hai con người. Câu nói thanh quan khó quản việc nhà người, hắn hôm nay rốt cuộc cũng có thể giác ngộ rồi.

Hắn còn đang do dự, chợt nghe Cố Xạ nói: “Cáo từ.”

Đào Mặc ngẩn người, cũng vội vàng hướng Đông lão gia từ biệt, đuổi theo y.

Ra khỏi Đông phủ, lại thấy thiếu phụ kia vẫn chưa rời đi, chỉ đứng trước mã xa của Cố Xạ.

“Sư huynh.” Thiếu phụ mỉm cười, hoàn toàn không giống như người đã ở Đông phủ hùng hổ bức người, “Lần này nếu không có ngươi nhắc nhở Đông phu nhân hành vi cổ quái, trong lòng có quỷ, ta cũng không thể gạt bà nói ra chân tướng, ra tội ác nhiều năm như vậy!”

Cố Xạ nói: “Ta chỉ là không thích kẻ ngu ngốc diễn vở vụng về như vậy.”

Đào Mặc nghe hai người đối thoại, chỉ hiểu một nửa, “Các ngươi là nói, Đông phu nhân có ý muốn hại Đông cô nương?”

Thiếu phụ cười nói: “Ngươi đại khái là Huyện thái gia người được sư huynh ta xem trọng.”

Đào Mặc vui mừng lộ rõ trên mặt nói: “Thật không?”

“Ta lừa ngươi làm gì?” Thiếu phụ liếc về phía Cố Xạ, “Chỉ là không biết rằng sư huynh đối với bất kì người nào cũng không lộ biểu cảm lại có ngoại lệ?”

.

Đào Mặc hai mắt sáng bừng, nhìn Cố Xạ chằm chằm.

https://thuviensach.vn

Cố Xạ thản nhiên nói: “Chỉ là muốn cho hắn biết, cái hắn cho là chân tướng chưa chắc đã là chân tướng, việc hắn biết, kỳ thực chẳng qua là một góc núi băng.”

Đào Mặc mờ mịt.

Thiếu phụ cười to nói: “Sư huynh vẫn như vậy… cô phương tự thưởng a.”

Cố Xạ thản nhiên nói: “Không phải ta cô phương tự thưởng, mà là thiên hạ không ai cộng thưởng cùng ta.”

Đào Mặc ngơ ngác nhìn y. Rõ ràng vừa mới còn ở gần như vậy, gần đến mức đưa tay ra, liền có thể chạm tới ống tay áo y, nhưng chỉ với một câu nói, giữa y và hắn, lại như phân ra một khoảng cách xa vời.

***

Đào Mặc trở về huyện nha, rầu rĩ không vui.

Lão Đào thấy vậy bèn hỏi han.

Đào Mặc không dám nói tới những suy nghĩ về Cố Xạ, chỉ nói chuyện thiếu phụ kích động Đông phu nhân.

Lão Đào nghe xong cũng một phen cảm khái, “Tất cả bất quá là vì tâm đố kị mà ra. Cái gọi là người đáng hận tất có chỗ đáng thương, người có thất tình lục dục, khó tránh khỏi yêu hận ao ước đố kị. Chẳng qua là một bên hành thiện, một bên xử ác, là thiện hay ác, đều do tâm mà ra.” Lão nói xong, thở dài một tiếng, hắn là có chút cảm động.

Đào Mặc nói: “Lão Đào, ngươi nghĩ đến điều gì vậy?”

Lão Đào nói: “Nghĩ đến quá khứ của ta.”

https://thuviensach.vn

Đào Mặc hiếu kỳ hỏi: “Quá khứ thế nào?” Hắn thấy Lão Đào trầm mặc, vội vàng nói, “Lão nếu không muốn nói, cũng không cần miễn cưỡng.”

“Cũng không có gì phải giấu diếm.” Lão Đào chậm rãi bước đến bên cửa sổ, nhìn sắc trời tối tăm bên ngoài cửa sổ, chậm rãi nói, “Ta đã từng phản bội… chủ nhân của ta.”

“Chủ nhân trước kia?”

“Ừm.”

Đào Mặc nói: “Ngươi… vậy vị chủ nhân trước kia là người thế nào?”

“Rất tốt.” Lão Đào lộ ra nụ cười mừng vui thanh thản, “Người ấy đoạt lại gia sản thuộc về chính mình.”

“Đoạt lại?” Đào Mặc khẩn trương nói, “Có kẻ xấu chiếm gia sản của hắn sao?”

Lão Đào nói: “Cũng có thể nói như vậy. Người ấy cả một đoạn đường này đi qua phong phong vũ vũ, thiên tân vạn khổ, đáng tiếc ta lúc đó có mắt như mù, nhìn không ra khổ tâm của người, còn bỏ đá xuống giếng, trong tuyết thêm sương. May là, may là người ấy không phụ lòng lão… lão chủ nhân kỳ vọng.”

(cái này là định nói lão Minh tôn nè)

Đào Mặc thấy vẻ mặt lão đầy ảo não, bèn khuyên giải: “Người đó nếu biết được lão nghĩ như vậy, trong lòng sẽ rất vui.”

“Có lẽ… vậy.” Lão Đào đáp thật miễn cưỡng.

Đào Mặc nói: “Chi bằng lão quay về xem xem, có thể người đó thực đã tha thứ cho lão rồi.”

https://thuviensach.vn

*(Ta thật sự cảm kích Đào Mặc :->)

“Trở về?” Lão Đào ngẩn ra, quay đầu lại, nhìn hắn thật sâu, hồi lâu mới nói, “Phải, nên trở về, nhưng không phải bây giờ.”

“Vì sao?”

Khóe miệng Lão Đào cong lên, “Ta còn chưa thấy ngươi lấy vợ sinh con, sao có thể an tâm rời đi?”

“Cái này không vội.” Đào Mặc ấp úng một hồi, bỗng nhiên ngẩng đầu lên nói, “Lão Đào, sau khi ngươi đi cũng không dự định trở về sao?”

“Cái này sợ rằng không phải do ta quyết định.” Lão Đào cười khổ.

Đào Mặc muốn hỏi tiếp, chợt nghe tiếng bước chân dồn dập. Hách Quả Tử chạy vào nói: “Thôi điền sử tới đây.”

Đào Mặc nhớ lúc trước mình đã phái Thôi Quýnh đến chỗ ở của Thái Phong Nguyên ở Lân huyện dò hỏi, vội vã ra nghênh đón.

Thôi Quýnh đang chờ ở phòng khách, thấy hắn đi ra, đang muốn hành lễ, đã được Đào Mặc đỡ cánh tay ngăn lại hỏi: “Có tìm được người nhà của Thái Phong Nguyên không?”

Hắn lắc đầu nói: “Thái gia từ lâu đã không còn ai.”

Đào Mặc buồn bã thở dài.

Thôi Quýnh nói: “Ta nhớ Thái Phong Nguyên đến Đàm Dương huyện cũng không phải đến một mình.”

Đào Mặc vỗ trán nói: “Đúng vậy, lão bản khách điếm kia từng nói hắn đi cùng với bằng hữu. Vậy vị bằng hữu đó đến nay chưa từng lộ diện sao?”

https://thuviensach.vn

Thôi Quýnh lắc đầu nói: “Thi thể vẫn đặt ở trong phòng xác, nhưng không có ai đến nhận, chỉ có thể đem đi an táng ở Vân Lâm sơn.”

“Vân Lâm sơn?”

“Là nơi để an táng những người vô thân vô hữu.”

Đào Mặc nghĩ Thái Phong Nguyên và mình chung quy cũng quen biết một chút, nhất thời dấy lên tâm muốn an táng thay. Chỉ là bạc của hắn đều giao cho Lão Đào giữ, việc này còn cần lão đồng ý mới được, liền gật gật đầu, không nói gì nữa.

Thôi Quýnh đối với vị Huyện lão gia này cũng không thân cận gì, nói xong công sự, cũng không lưu lại nữa.

Đào Mặc thầm nghĩ làm sao mở miệng với Lão Đào.

==========

*Chú thích: Thất xuất chi điều: trong pháp luật, lễ chế và tập tục Trung Quốc cổ đại, quy định phu thê ly hôn thì có bảy loại điều kiện, khi thê tử có một trong những điều kiện đó, trượng phu cùng gia tộc liền có thể yêu cầu bỏ vợ (tức ly hôn). Theo nội dung bên trong, chủ yếu là đứng ở góc độ suy xét cho lợi ích của trượng phu và gia tộc, bởi vậy có thể nói đó là một loại áp bức thê tử. Nhưng về phương diện khác nam giới chiếm địa vị ưu thế trong xã hội cổ đại, cũng khiến cho nữ giới tránh được số phận bị gia đình chồng tùy tiện vứt bỏ.

https://thuviensach.vn

THỨC NHỮ BẤT THỨC ĐINH

Tô Du Bính

www.dtv-ebook.com

Chương 22: Họa Bất Đan Hành [4]

Nhưng không đợi Đào Mặc nghĩ ra đối sách, tin tức Hách Quả Tử mang tới đã giải quyết nan đề này rồi.

"Minh hôn?" Đào Mặc sửng sốt.

*Minh hôn là người chết kết hôn, kết hôn dưới âm phủ, ở đây là bạn Đông Anh Hồng và bạn Thái Phong Nguyên sẽ kết hôn, ơ trời ơi m(_._)m

Hách Quả Tử gật đầu nói: "Người Đông lão gia phái tới đích xác đã nói như thế. Đông lão gia nói Đông cô nương cả đời chưa gả đi, sợ ở âm tào địa phủ cô độc tịch mịch, khó có vị Thái công tử cũng một thân một mình, cho nên bằng lòng chi tiền cho hai vị minh hôn, an táng cạnh nhau."

Đào Mặc nghe Đông lão gia nói cái gì chung thân chưa gả, một thân một mình đều là nói dối, lão thật ra là muốn thành toàn sở nguyện sinh tiền của nữ nhi mình. Như vậy cũng tốt, lúc còn sống không thể chung chăng, nhưng chết có thể cùng huyệt, cũng xem như được toại nguyện. "Kết cục như vậy, cũng coi như là viên mãn trong chuyện không viên mãn. Chỉ là không biết Đông cô nương và Thái Phong Nguyên ở dưới đất có biết được hay không."

Hách Quả Tử nói: "Họ kiếp này lận đận, nói không chừng có thể tu được kiếp sau."

Đào Mặc kinh ngạc nói: "Ngươi tin có kiếp sau?"

"Hì hì, tất cả hòa thượng, a không, là cao tăng đắc đạo không phải đều nói như vậy sao?" Hách Quả Tử nói, "Chắc là có đạo lý, không thì sao

https://thuviensach.vn

người nhiều tin tưởng như vậy?”

Đào Mặc cúi đầu đáp: “Nếu có thì tốt rồi.”

“Hả?”

“Cha ta cả đời tu thiện, nếu thật có kiếp sau, nhất định có thể đầu thai vào một nhà tốt, hưởng một đời vinh hoa phú quý. Tuyệt đối sẽ không gặp phải đứa con bất hiếu như ta vậy.”

Hách Quả Tử thấy hắn cứ nói, trán cũng mang theo vài đường sầu khổ, vội vàng nói tránh đi: “Thiếu gia, mấy ngày nữa là tân xuân, ngươi chuẩn bị gì chưa?”

Đào Mặc suy nghĩ một chút rồi nói: “Do Lão Đào làm chủ được rồi.”

Hách Quả Tử kéo tay áo hắn chạy đi, “Chúng ta đi hỏi.”

“Hỏi ai?”

“Lão Đào ấy.”

“Ngươi biết Lão Đào ở đâu sao?”

“Không biết, thiếu gia biết?”

“Biết.”

“Ở đâu?”

“… Quay người, sau đó đi về phía trước.”

***

Minh hôn vốn không phải chuyện gì vẻ vang, lại thêm tân xuân đang tới, hỉ sự của Đông phủ diễn ra hết sức bí mật. Đào Mặc và Cố Xạ sau khi nhận

https://thuviensach.vn

được trứng gà đỏ từ Đông phủ đưa tới mới biết việc này.

Lúc này Đàm Dương huyện hoàn toàn chìm đắm trong không khí vui vẻ mừng tân xuân, Đông cô nương cũng tốt, Thái Phong Nguyên cũng được, đều bị ném ra sau, không ai đề cập nữa.

Huyện nha dần dần yên tĩnh lại.

Tôi tớ lục tục về nhà, chỉ trừ hai người không có nhà để về, đến đêm giao thừa, huyện nha chỉ còn lại năm người.

Lão Đào gọi hai người tôi tớ lưu lại vào trong sảnh, vì bọn họ đặc biệt mở một bữa tiệc. Tuy chỉ có hai bàn, nhưng với ba người cũng thật vui vẻ.

Đào Mặc lặng lẽ ăn.

Lão Đào và Hách Quả Tử biết hắn nhớ tới Đào lão gia, đều ra sức giở chiêu chọc cười. Mấy người tôi tớ thoạt đầu còn có chút câu nệ, sau có rượu vào, cũng bất chấp chủ nhân hay không chủ nhân, đều tham gia vào.

Đào Mặc bị bọn họ trêu đùa mấy lần, cuối cùng mặt cũng giãn ra, cùng uống rượu.

Một chén hai chén xuống bụng, hắn liền không còn phân biệt được Đông Tây Nam Bắc.

Hách Quả Tử cùng những người tôi tớ kia tửu lượng cũng không hơn, người ngã trái người ngã phải.

Lão Đào thấy năm người đã gục bốn, một người canh đêm không thú vị, đành đẩy bọn họ lảo đảo bước về phòng.

Một đêm vô sự.

Lúc cửa phòng mở ra lần nữa, đã là tân niên.

https://thuviensach.vn

***

Lúc Đào Mặc thức dậy, đã là chính ngọ.

Hắn ôm đầu còn say rượu chưa tỉnh đi đến trước cửa phòng Lão Đào, vừa muốn gõ cửa, lại nghe Hách Quả Tử kéo giọng kêu lên: “Thiếu gia, Kim sư gia đến chúc Tết!”

Đào Mặc bị tiếng hét làm cái đầu kêu ong ong, lát sau mới nói: “Ai là Kim sư gia?”

Hách Quả Tử ngoảnh lại liếc nhìn Kim sư gia mặt không biểu cảm, cười nói: “Chính là cái vị mà thiếu gia tam cố mao lư thỉnh về đó.”

“Tam cố mao lư?” Đào Mặc chợt nhớ lại. Hắn tuy là không biết chữ, nhưng cố sự Lưu Bị ba lần đến mời đại quân sư Gia Cát Lượng xuống núi hắn cũng nghe qua. “Kim sư gia?”

Kim sư gia ngoài cười trong không cười nói: “Đông gia nhớ ra ta rồi? Vừa rồi ta còn tưởng rằng ta phải đi nơi khác tìm việc chứ.”

Đào Mặc lúng túng bưng trán chạy đến, “Tối qua ta uống chút rượu.”

Kim sư gia phớt lờ hắn, đem cái giỏ cầm trong giao cho Hách Quả Tử, nói: “Đây là phu nhân nhà ta tự mình làm chút điểm tâm, nếu đông không chê…”

“Không ngại không ngại…” Đào Mặc vội vã ngắt lời của lão.

Kim sư gia nói: “Vậy thì, đa tạ đông gia.”

Đào Mặc thấy lão muốn đi, vội nói: “Ngươi ít khi đến, không bằng lưu lại cùng dùng bữa?”

https://thuviensach.vn

“Ta ít khi đến?” Kim sư gia không nhịn được mà cười, “Nếu ta nhớ không lầm, trừ hôm qua, ta mỗi ngày đều đến.”

Đào Mặc tự biết lỡ lời, “Phải phải phải, ta, ta ta chỉ là muốn mời sư gia một bữa cơm.”

Kim sư gia nghi ngờ nhìn hắn. Lẽ nào hắn có lời gì muốn giao phó trên bàn cơm? Nghĩ thế, Kim sư gia cũng không rời khỏi nữa.

Vốn là một bàn ba người đã thành bốn người một bàn, cũng có chút vui vẻ.

.

Nhưng Lão Đào và Hách Quả Tử đều chú ý tới, trong lúc Kim sư gia ăn cơm ánh mắt không đặt tại bát cơm, mà là dán lên người Đào Mặc, vẻ mặt như dò xét.

Lão Đào và Hách Quả Tử âm thầm trao đổi ánh mắt.

Hách Quả Tử gấp thức ăn cho Kim sư gia, “Sư gia, ăn nhiều một chút, ngài thật gầy.”

Động tác nhai nuốt của Kim sư gia nhất thời dừng lại, đưa mầm đậu tương mà hắn gắp cho đưa trở lại, thản nhiên nói: “Ăn mầm đậu quá nhiều, tự nhiên sẽ gầy.”

Hách Quả Tử hướng Lão Đào nháy mắt.

Lão Đào hướng Kim sư gia mỉm cười, nói: “Trong canh gà này còn thêm vài vị thảo dược, cực kỳ bổ dưỡng, sư gia không ngại nếm thử một chút.”

Kim sư gia quái lạ nhìn lão, “Ta đã uống ba bát rồi.”

https://thuviensach.vn

Đào Mặc thấy Hách Quả Tử và Lão Đào đều chủ động bắt chuyện, cũng không tiện ngồi yên không nói, nhân tiện nói: “Thịt này ăn rất ngon, sư gia nếm thử.”

Chẳng lẽ chuyện hắn muốn ám chỉ đến giấu trong thịt kho này sao? Kim sư gia nhìn thịt kho ở cái đĩa cách mình xa nhất, nghi hoặc gắp một đũa, đặt ở trong miệng, chậm rãi thưởng thức.

Hách Quả Tử và Lão Đào đều lộ vẻ buồn bực.

Đào Mặc hỏi: “Vị thế nào?”

Kim sư gia lắc lắc đầu nói: “Còn chưa nếm ra.”

Hách Quả Tử liền vội vàng đem thịt kho đặt trước mặt lão, “Sư gia từ từ thưởng thức.”

Kim sư gia ăn một miếng, chỉ cảm thấy thịt này béo mà không ngấy, vị vừa phải, cũng không nghĩ ra gì khác nữa, đang suy nghĩ, đột nhiên thấy một người từ bên ngoài đi vào, là Thôi Quýnh.

“Thôi điển sử.”

Mọi người đứng dậy chào hỏi.

Thôi Quýnh vội vã hoàn lễ. Hắn cũng là đến chúc tết, vốn nghĩ dùng xong ngọ thiện mới đến, ngồi một lát liền có thể đi, ai dè gặp phải lúc bọn họ dùng bữa trong lúng túng thế này. Bởi vậy không đợi Hách Quả Tử dâng trà, liền thuận miệng tìm lý do cáo từ.

Hắn tuy đến đi vội vàng, nhưng lại khiến Kim sư gia linh quang chợt lóe. Chẳng lẽ Đào Mặc là đang ám chỉ sự béo bở của nha môn? !

Phải biết quản hạt của huyện quan không phải chỉ là hình ngục án kiện, còn bao gồm thu thuế, nhập lương thực, cứu trợ thiên tai, giáo dục cảm hóa,

https://thuviensach.vn

chấn hưng giáo dục các chức trách. Trong khi đó Đàm Dương huyện người đông của nhiều, không cần cứu trợ thiên tai, lại thêm tụng sư hoành hành, giáo dục cảm hóa cùng chấn hưng giáo dục cũng không cần lo lắng. Chỉ trong việc thu thuế nhập lương thực, cũng đã rất rất béo bở. Nhưng người chiếm được những béo bở đó cũng không phải là các huyện quan đã đảm nhiệm trước đây, những quan huyện đó có thể có dính dáng, nhưng kẻ chủ lại chính là Thôi Quýnh một con người ở Đàm Dương huyện gió thổi không ngã mưa dội không trôi mà đứng vững mấy chục năm. Cái béo bở này hắn có được cũng phải có thủ đoạn, cũng chưa bao giờ bị ghi sổ, có một số tụng sư mặc dù biết, nhưng nước quá trong ắt không có cá, Thôi Quýnh kia bình thường là người cũng xem như thức thời, bọn họ chỉ mắt nhắm mắt mở, thuận theo hắn thôi. Nhưng những ngày gần đây, cũng chính là khi Đào Mặc nhậm chức không bao lâu, Thôi Quýnh liền từ chỗ thương nhân được một tờ đại phiếu bạc hiếu kính, Kim sư gia tuy không biết Thôi Quýnh nhận làm cái gì, nhưng với cái nhìn của lão, cũng xong rồi. Không nói đến trong lòng lão Đào Mặc thâm sâu khó lường như thế nào, chỉ riêng với việc là tân quan mới vừa nhậm chức, còn không biết tính khí hắn ra sao, Thôi Quýnh đã không cần suy nghĩ mà đem chính mình vẩy một thân tanh rồi, không khỏi có chút cuống lên.

Lão âm thầm suy xét. Thôi Quýnh này đến thật là trùng hợp, chẳng lẽ là Đào Mặc cố ý ra ám hiệu cho mình? Nếu thật như lão nghĩ, thế thì Đào Mặc lúc này ắt hẳn vẫn không muốn động đến Thôi Quýnh, việc phải làm chỉ là muốn mượn miệng mình, khiến Thôi Quýnh thu liễm thôi, đúng như đĩa thịt kho này, mặc dù dầu mỡ, lại không quá ngấy.

Nghĩ đến đây, Kim sư gia cho là mình đã hiểu chủ ý trong lòng Đào Mặc, liền dừng đũa, cười nói: “Thịt kho này kho thật là ngon, béo mà không ngấy, vào miệng là tan, không vết tích.”

Lão Đào nghe ra trong lời lão nói có ẩn ý, lại không biết là ý gì, đành dùng mắt hỏi Đào Mặc.

https://thuviensach.vn

Đào Mặc nào biết một đĩa thịt kho lại khiến Kim sư gia nghĩ xa nghìn dặm như vậy, chỉ thấy lão thực sự thích, cười nói: “Sư gia nếu thích, đừng ngại ăn nhiều một chút.”

“Không cần không cần. Mọi sự đều phải biết lúc mà dừng.” Kim sư gia nhướng mi, tỏ vẻ mình đã lĩnh ngộ rồi.

Đào Mặc nhìn thấy tiếc, liền gắp một miếng cho vào miệng, nói: “Còn dư thật tiếc.”

Kim sư gia đến lúc này mới hoàn toàn “lĩnh ngộ”, hóa ra vị tân nhậm Huyện thái gia này cũng muốn chia một chén canh!

“Đúng vậy đúng vậy.” Lão làm sư gia cũng đã lâu, đối với những việc này từ lâu đã xem chán, sẽ không vì huyện quan thanh cao mà sùng kính hắn, cũng sẽ không vì hắn tham lam mà khinh bạc hắn. Với lão mà nói, thanh cao cũng được, tham lam cũng được, đều là chủ nhân lão. Lão phải làm, bất quá chỉ là “việc thuộc bổn phận”.

(*Thật là cứ suy bụng ta ra bụng người vậy, cũng khâm phục ông Kim sư gia có thể nghĩ xa ngàn dặm như vậy) Cứ vậy Đào Mặc cũng lợi thôi, không sao.)

https://thuviensach.vn

THỨC NHỮ BẤT THỨC ĐINH

Tô Du Bính

www.dtv-ebook.com

Chương 23: Họa Bất Đan Hành [5]

Làm người đứng đầu một huyện, Đào Mặc nhận lễ rất bận rộn. Vừa có lễ nghĩ, cũng có quà mừng.

Lão Đào nhận lấy tất thảy.

Đào Mặc vốn có phê bình kín đáo, nhưng Lão Đào đem những món lễ vật đó nhất nhất ghi vào sổ sách, sau đó dùng những món có giá trị chênh lệch không bao nhiêu mà đáp lễ, ước chừng ba bốn ngày, các khoản trong sổ sách đã cân bằng.

Hách Quả Tử cầm sổ lật qua lật lại nhiều lần, buồn bực nói: “Thực sự là một chút cũng không dư ra?”

Lão Đào nói: “Một chút cũng không dư.”

Hách Quả Tử nói: “Những lễ vật này nhận thật là mệt.”

Lão Đào lại cười không nói.

Đào Mặc nói: “Như vậy mới tốt. Mắc nợ những lễ vật này là không được.”

Lão Đào nói: “Thiếu gia thân là mệnh quan triều đình, vốn không nên cùng bọn họ lễ thượng lai vãng. Nhưng đây là thói xấu quan trường, nếu một mực khước từ, lại cự tuyệt người từ ngoài ngàn dặm, sẽ khiến lòng người sinh bất mãn. Cho nên đành phải ra hạ sách này.”

Hách Quả Tử nói: “Như vậy những người đó sẽ thoải mái sao?”

https://thuviensach.vn

“Cho dù trong lòng không thoải mái, chí ít ngoài mặt cũng phải cho qua.” Lão Đào nói, “Cũng không đến mức ghi hận trong lòng.”

Đào Mặc trong lòng khẽ động, nói: “Không bằng lại chuẩn bị hai phần lễ vật, biếu Nhất Chuy tiên sinh và Lâm tiên sinh.”

Lão Đào nói: ” Vậy Cố Xạ Cố công tử thì sao?”

Đào Mặc mở to mắt, “Y có giúp qua ta, nên cũng muốn đưa.”

Lão Đào lắc đầu.

Đào Mặc cau mày nói: “Vì sao?”

“Ta tuy tán thành thiếu gia cùng họ giao hảo, nhưng loại giao hảo này chỉ là dựa trên sự bình đẳng. Nếu thiếu gia một mực lấy lòng bọn họ, sẽ làm bọn họ sinh lòng khinh thường.”

“Khinh thường? Sẽ vậy sao?” Đào Mặc nhớ tới Hách Quả Tử lúc trước có nói qua, nếu đối với Cố Xạ nhất nhất nghe theo, sẽ làm y cảm thấy không thú vị. Hôm nay Lão Đào lại thêm một câu khinh thường, hắn không khỏi có mấy phần khẩn trương cùng mê man.

Lão Đào thấy hắn tâm không yên, biết hắn lại đang nghĩ tới Cố Xạ, không khỏi thở dài nói: “Thiếu gia. Quan trường hiểm ác, chẳng biết lúc nào gặp người tiếu lí tàng đao, bỏ đá xuống giếng. Người phải thận trọng, không thể dễ dàng để lộ nhược điểm cho người khác thấy.”

Đào Mặc nói: “Ta sẽ cẩn thận.”

“Ta nghe nói Cố Xạ đến Đàm Dương huyện không lâu. Y có thể trong một thời gian ngắn vượt qua nhiều tụng sư ở Đàm Dương huyện, trở thành môn sinh tâm đắc của Nhất Chuy tiên sinh, chắc hẳn bản lĩnh bất phàm. Hơn nữa nghe nói y thường ngày ăn mặc đi lại đều thập phần sang trọng,

https://thuviensach.vn

cho dù không phải là danh môn vọng tộc, cũng nhất định là xuất thân từ thư hương môn đệ. Một nhân vật như vậy nếu dính dáng quá sâu, chỉ sợ sẽ rước họa vào thân.” Lão Đào lời nói thành khẩn.

Những điểm này Đào Mặc làm sao không biết. Chỉ là tình cảm dâng lên, hắn không thể khống chế.

Lão Đào thấy hắn thần sắc ảm đạm, không kềm nổi nói: “Thiếu gia nếu thật thích nam phong, cũng không phải không được.”

Hách Quả Tử trợn to hai mắt nhìn lão.

“Nhưng việc nối dõi tông đường vẫn là nhất thiết. Sau khi cưới vợ, tìm hai nam thiếp gia thế thanh bạch giấu ở trong nhà, chớ để lộ ra là được.” Lão Đào thở dài.

Môi Đào Mặc giật giật, một lát mới nói: “Ta còn chưa nghĩ xa như vậy.”

Lão Đào gật đầu nói: “Lúc này cũng không phải lúc gấp gáp gì. Vẫn là trước tiên ở Đàm Dương huyện đứng vững gót chân quan trọng hơn.”

Đào Mặc cúi đầu, nhưng trong lòng vẫn nhớ đến Cố Xạ.

Chỉ là người như vậy, đừng nói cho y làm nam thiếp, cho dù là hắn tự tới cửa đi làm nam thiếp cũng không chịu ấy chứ.

Lão Đào nhìn thần sắc hắn, còn định nói thêm, lại thấy Hách Quả Tử len lén nháy mắt.

Hai người lặng lẽ rời khỏi phòng.

Lão Đào hỏi: “Chuyện gì?”

Hách Quả Tử nói: “Lão Đào, lão không hiểu tâm tình thiếu gia triệt để bằng ta.”

https://thuviensach.vn

“Hả?”

“Thiếu gia nhà ta tuy si tình, nhưng cũng không chung tình. Lão nếu thật có ý cho hắn nạp nam thiếp, cứ ra tay đi tìm là được. Nếu thật thấy vừa lòng, đến lúc đó thiếu gia cùng tân nhân tân hôn như thế, gắn bó keo sơn, tự sẽ từ từ rời xa vị Cố công tử kia thôi.” Hách Quả Tử cười nói.

Lão Đào nhíu mày.

“Nếu không tin, thử nghĩ lại vị Y Vũ công tử mà xem.” Hách Quả Tử nhắc nhở.

Lão Đào nói: “Y Vũ công tử khác chứ.”

Hách Quả Tử nói: “Tóm lại, so với việc lão ép thiếu gia quên đi Cố Xạ hữu hiệu hơn nhiều.”

Lão Đào trầm ngâm nói: “Ta biết rồi, việc này ta sẽ cân nhắc.”

Hách Quả Tử cũng không biết lão muốn cân nhắc thế nào, tâm tư hắn rất nhanh đã bị hội đèn lồng Nguyên tiêu chiếm lấy. Hội đèn lồng người hỗn tạp, Đào Mặc vốn không muốn đi, lại không chịu nổi Hách Quả Tử mấy phen lôi kéo, không thể làm gì khác hơn là nhận lời.

Hai người đội mũ lông, mặc áo khoác dài xuất môn, lẫn trong đám người, không nhìn ra được.

.

Nét đặc biệt nhất của Đàm Dương là tụng sư nhiều, bởi vậy một trong những nét đặc sắc của hội đèn lồng Đàm Dương chính là tụng sư tranh biện với nhau.

Đào Mặc và Hách Quả Tử thưởng hội một lát, liền bị một chỗ có đèn lồng thật lớn đông nghịt người vây xem hấp dẫn.

https://thuviensach.vn

Hách Quả Tử vóc người nhỏ gầy, hai ba lần liền chui vào được trong đám người.

Đào Mặc đành phải ở bên ngoài chờ.

Một lát sau, Hách Quả Tử chui ra ngoài, hưng phấn nói: “Bên trong đang cãi nhau.”

“Cãi nhau?” Đào Mặc vội kêu lên, “Cãi cái gì? Kịch liệt lắm sao?”

“Ha ha, chỉ là đấu võ mồm, không kịch liệt. Đều là những người có miệng lưỡi.” Hách Quả Tử kéo tay hắn, “Thiếu gia đi theo ta.” Hắn đã có kinh nghiệm một lần, lần thứ hai chui vào nhanh hơn.

Đào Mặc không linh hoạt bằng hắn, lảo đảo theo vào, cổ tay bị xiết đến ứ máu. Thật vất vả mới chui vào được trung tâm, còn chưa mở miệng, đã bị thân ảnh người ở giữa sân lấy đi toàn bộ sự chú ý.

“A, Cố Xạ?” Hách Quả Tử nhíu mày. Sớm biết y cũng ở đây, hắn đã không mang thiếu gia tới rồi.

Tâm tình của Đào Mặc và hắn tuyệt nhiên trái ngược nhau, không chớp mắt nhìn vào thân ảnh lạnh lùng như thiên hạ vô vật kia.

“Cố công tử, ngươi làm trọng tài, xem xem kết quả là Vương công tử nói hay, hay là Trần công tử nói đúng.” Kẻ nói là một người trung niên, vẻ mặt tươi cười.

Vương công tử và Trần công tử bị gọi tên đồng thời nhìn về phía Cố Xạ, trong mắt đều là ý nhất định phải được.

Cố Xạ chậm rãi nói: “Mỗi người một vẻ.”

Người trung niên kia cười nói: “Thế thì thật làm khó ta rồi. Chiếc đèn vương này chỉ có một cái, không thể chia cho hai người.” Hắn vừa nói, tay

https://thuviensach.vn

vừa chỉ chiếc đèn lồng lớn nhất trong sân.

Vương công tử cười nói: “Trần công tử nói về việc tái giá cho ta nghe thế là đủ rồi, đèn vương này nên để Trần công tử lấy đi.”

Trần công tử ngoài cười trong không cười mà đáp: “Vương công tử nói về chuyện lấy nhiều chồng lại càng xuất sắc tuyệt vời hơn, đèn vương này phải để Vương công tử lấy đi mới đúng.”

Vương công tử chợt thu lại vẻ tươi cười, “Trần công tử vì lẽ gì cắt câu lấy nghĩa, ta chưa bao giờ nói qua chuyện lấy nhiều chồng?”

“Ta đây lẽ nào trọng tâm chuyện ta nói là tái giá sao?”

Hai người nhìn nhau, dần dần nổi nộ khí.

Cố Xạ theo ám thị của người trung niên, rốt cuộc cũng mở miệng nói: “Tám lạng nửa cân, bất phân thắng bại.”

Vương công tử và Trần công tử nguyên bản trừng mắt nhìn nhau đồng thời đem lửa giận chuyển sang người Cố Xạ, “Lời ấy của Cố công tử là thế nào?”

Cố Xạ nói: “Những lời các ngươi tranh luận sớm đã có pháp luật triều đình ràng buộc, quy tắc điều khoản, nhiều như lông trâu, tình hình các loại, đều có phán xét. Các ngươi luận về vấn đề này, chỉ là nói qua loa, không có bằng chứng, bất kể nhân quả. Vô luận là cao là thấp, cũng chỉ là một lời nói vô ích, cần gì phải phân thắng bại?”

“Ngươi…” Vương công tử và Trần công tử bị nói đến đỏ bừng mặt, song song phất tay áo rời đi.

Người trung niên kia vội vàng đem chiếc lồng đèn lớn tháo xuống, đưa đến trước mặt Cố Xạ, cười bồi nói: “Đèn vương năm nay xem ra lại thuộc

https://thuviensach.vn

về Cố công tử rồi.”

Cố Tiểu Giáp nhảy ra nói: “Ngươi hàng năm đều đưa, công tử nhà ta cũng mỗi năm đều không nhận, ngươi cần gì phải vậy?”

Người trung niên cười nói: “Hôm qua không lấy, hôm nay có thể sẽ lấy. Hôm qua không nhận, hôm nay chưa chắc cũng như vậy.”

Cố Tiểu Giáp đang muốn phản bác, chợt nghe Cố Xạ lãnh đạm nói: “Đã như vậy, ngươi đưa cho hắn đi.”

Người trung niên nhìn theo tay y chỉ, vừa lúc đối diện với cái nhìn ngơ ngác của Đào Mặc. “Vị này là… của Cố công tử.”

Cố Xạ khẽ nhếch khóe miệng, quay người đi.

Đào Mặc trong lòng khẽ động, đang muốn đuổi theo, lại bị người trung niên ngăn lại, quả thực lấy chiếc lồng đèn lớn ở trên cao kia vội tới nhét cho hắn, “Chúc mừng công tử.”

Hách Quả Tử ba chân bốn cẳng ôm đèn lồng, vừa sợ ôm quá sẽ hỏng, lại sợ va chạm sẽ rớt mất, nhẹ không được nặng cũng không xong, rất là khổ não, “Đây là cái gì?”

Người trung niên sửng sốt, “Hai vị không phải người Đàm Dương?”

Hách Quả Tử nói: “Ở thêm vài năm nữa là phải rồi.”

Người trung niên cười nói: “Đây là đèn vương, mỗi năm chỉ có một cái, chỉ tặng cho người thắng ở cuộc tranh tài biện luận. Thật là Cố công tử tuy hàng năm đều không lấy, nhưng mỗi năm đều đến, đến nay vẫn vậy, ta còn chưa từng thấy có ai lấy được đèn vương từ trong tay y.”

Hách Quả Tử thầm nói: “Chính mình không muốn, lại không cho kẻ khác, đúng là bá đạo.”

https://thuviensach.vn

Người trung niên nói: “Cố công tử tuy không lên công đường, nhưng y kế thừa Nhất Chuy tiên sinh, nhắc tới, cũng xem như là tụng sư nổi danh, không muốn để những người khác lấy đi đèn vương, cũng đúng thôi.”

Đào Mặc đột nhiên hỏi: “Tập tục đèn vương này là ai nghĩ ra?”

Người trung niên tự hào nói: “Ta.”

Hách Quả Tử nói: “Ngươi là ai?”

Người trung niên ưỡn ngực nói: “Ta chính là lão bản của Ngọc thỏ đăng lung phường.” (đăng lung: đèn lồng)

“…”

Hách Quả Tử gật đầu nói: “Ta rốt cuộc cũng hiểu vì sao ngoại trừ Cố Xạ ra, không có khuôn mặt quen thuộc nào tới tham gia cái gì so tài đèn vương rồi.” Thắng không thú vị, thua thì mất mặt.

Người trung niên: “…”

Hách Quả Tử vốn muốn quăng chiếc đèn lồng đi, nhưng Đào Mặc nhất định không chịu. Trong lòng hắn, chiếc đèn lồng này chính là của Cố Xạ tặng, cất kỹ còn không kịp, sao có thể vứt đi? Hắn thấy Hách Quả Tử ôm chiếc đèn lồng với vẻ tùy ý, sợ đèn lồng có tổn hại, dứt khoát tự mình cầm lấy.

Chiếc lồng đèn lớn như vậy ôm vào ngực đi trên đường rất thu hút chú ý của mọi người, đọc đường đi đều quay lại nhìn.

Đào Mặc không nhận ra điều gì, vừa đi vừa hỏi: “Ngươi có thấy Cố Xạ đi hướng nào rồi không?”

Hách Quả Tử tiện tay chỉ, “Hình như đi bên kia.”

https://thuviensach.vn

Đào Mặc bước nhanh vài bước, tới chỗ khúc quanh, một bóng người đột nhiên xuất hiện, hắn dừng lại không kịp, suýt nữa đụng vào người đối phương, lại được đối phương đỡ lấy lưng lướt qua.

“Xin lỗi.” Thanh âm đối phương thanh nhã như suối chảy.

Đào Mặc dời chiếc đèn lồng qua, mắt lập tức sáng lên.

Chỉ thấy người trước mắt tuấn nhã xuất trần như tuyết như trăng, khí chất tao nhã không thua Cố Xạ nửa phần.

“Mới rồi mạo muội, mong huynh đài thứ lỗi. Xin hỏi, đi huyện nha đi thế nào?”

Hách Quả Tử từ phía sau Đào Mặc xông tới, “Ngươi muốn đi huyện nha? Làm cái gì? Cáo trạng sao?”

“Không, đi tìm người.” Thanh niên thong dong nói.

Hách Quả Tử nghi hoặc nhìn hắn, “Ai?”

Thanh niên mỉm cười nói: “Lão Đào.”

https://thuviensach.vn

THỨC NHỮ BẤT THỨC ĐINH

Tô Du Bính

www.dtv-ebook.com

Chương 24: Họa Bất Đan Hành [6]

Đào Mặc trên dưới quan sát hắn, “Các hạ là?”

“Tại hạ Mộc Xuân.” Mộc Xuân ôm quyền, trong sự văn nhã lại có vài phần tiêu sái, “Là người quen cũ của Lão Đào.”

Hách Quả Tử cau mày nói: “Ngươi làm sao tìm được nơi này mà đến?” Bọn họ lúc rời quê nhà, chưa từng nói cho bất kì người nào.

Mộc Xuân cười nói: “Hai vị yên tâm, ta không có ác ý, chỉ là muốn tìm bằng hữu ôn chuyện cũ mà thôi.”

Hách Quả Tử vội ho một tiếng, lẩm bẩm: “Ta cũng không nói ngươi có ác ý, đây cũng không có bạc.”

“Đã như vậy, ngươi hãy theo ta.” Mặc dù Đào Mặc rất muốn đuổi theo Cố Xạ, nhưng giờ này khắc này cũng không thể không tạm thời buông ý muốn này xuống, dẫn Mộc Xuân về huyện nha. Kỳ thực, hắn đối với quan hệ của Mộc Xuân và Lão Đào cũng hết sức tò mò. Không biết sao, nhìn thấy vị Mộc Xuân này, hắn lại không tự chủ mà nhớ tới Lão Đào đã từng đề cập qua lão đông gia. Chẳng lẽ, thực sự là người của lão đông gia.

(Sao anh biết, sao trực giác anh hay vậy =.=”)

Mộc Xuân đối với ánh mắt nhiều lần chú mục mình của hắn cũng mỉm cười đáp lại, chưa từng biểu lộ nửa phần không vui.

https://thuviensach.vn

Vào huyện nha, mắt Hách Quả Tử đã dài ra, để Mộc Xuân ở bên ngoài chờ một lát, mình và Đào Mặc cùng đi thông báo cho Lão Đào trước. Vạn nhất là người nào đó không ra gì tìm đến cửa, cũng tiện bàn bạc làm sao đuổi đi.

Lão Đào nghe có người tìm lão, mặt đầu tiên là biến sắc, nghe đối phương tên gọi Mộc Xuân lại ngẩn ra.

Hách Quả Tử thấy sắc mặt đoán ý, thất thanh hỏi: “Chẳng lẽ là con riêng của Lão Đào và nhân tình lão tìm đến cửa?”

Lão Đào đột nhiên nghiêng đầu trừng hắn.

Hách Quả Tử rụt đầu.

“Ngươi vừa mới nói cái gì?”

“Không, ta không có nói gì.” Hách Quả Tử lần đầu thấy Lão Đào thần tình nghiêm nghị như vậy, đâu dám thừa nhận.

Lão Đào nói: “Ngươi nói hắn bao nhiêu tuổi mà là nhi tử của ta?”

Hách Quả Tử bị lão hỏi ngược lại thì sửng sốt một chút, hồi lâu mới gật đầu nói: “Chính xác. Hắn nhìn qua so với thiếu gia không lớn hơn bao nhiêu tuổi.”

“Mộc Xuân?” Lão Đào nhíu mày, “Lẽ nào hắn là…”

“Chính là tại hạ.” Mộc Xuân cười tủm tỉm từ bên ngoài đi vào.

Hách Quả Tử chống nạnh nói: “Ngươi cái người này sao lại không biết lịch sự xông thẳng vào thế chứ?”

Mộc Xuân chắp tay nói: “Thứ lỗi.” Nhưng ánh mắt thì vẫn nhìn Lão Đào.

https://thuviensach.vn

Lão Đào lúc này đã bình tĩnh trở lại, trên mặt hoàn toàn nhìn không ra vết tích bất kỳ tâm tình chấn động gì, “Nguyên lai là Mộc tiên sinh hạ cố.”

Mộc Xuân mỉm cười nói: “Không dám không dám. Ngưỡng mộ Lão Đào ngày trước tiếng tăm vang lừng, hôm nay vừa gặp, quả nhiên danh bất hư truyền.”

Lão Đào nói: “Trường Giang sóng sau đè sóng trước, giang sơn đại hữu nhân tài xuất, thiên hạ bây giờ đã là của các ngươi rồi.”

Mộc Xuân nói: “Người quá khiêm tốn rồi. Người năm đó sự nghiệp vĩ đại đến nay còn đang lưu truyền, thế hệ ta nghe nói, đều kính nể không thôi.”

Lão Đào mặt hơi biến sắc, bình tĩnh nhìn hắn, phảng phất nhớ đến vẻ mặt tươi cười bày ra vẻ nho nhã nhìn người thấu triệt kia.

(kia, là ai, là ai đó) a ta bấn loạn, ta nhớ cái vẻ mặt ấy quá đi, chẳng ngờ bạn Mộc Xuân lại giống đến thế, không dùng cũng uổng nhỉ :3 mà bạn thật là mới gặp đã châm chọc nhau thế rồi >.

https://thuviensach.vn

THỨC NHỮ BẤT THỨC ĐINH

Tô Du Bính

www.dtv-ebook.com

Chương 25: Họa Bất Đan Hành [7]

Cánh cửa mà Đào Mặc và Hách Quả Tử nhìn đến ra hoa rốt cuộc cũng mở rồi.

Mộc Xuân ra trước.

“Lão Đào đâu?” Đào Mặc hỏi.

Mộc Xuân thở dài nói: “Đêm qua chúng ta ngủ cùng giường, Lão Đào không cẩn thận ngã từ trên giường xuống…”

Đào Mặc và Hách Quả Tử co cẳng chạy vào.

Chỉ thấy Lão Đào có vẻ bị bệnh đang nằm trên giường, trên mặt còn lộ ra hai vết bầm rõ ràng.

Hách Quả Tử nhanh mồm nhanh miệng, nói: “Sao lại bị té thảm như vậy?”

Lão Đào giật giật khóe miệng.

Đào Mặc hỏi: “Đau lắm sao? Lão cứ nằm nghỉ cho khỏe đi, ta lập tức đi mời đại phu.”

“Không cần.” Lão Đào bưng mặt nói, “Chỉ là vết thương nhỏ, không quan trọng.”

“Thương ở trên mặt, sao có thể khinh thường?” Đào Mặc cau mày nói, “Thế nào cũng phải tìm đại phu kẻo mất công.”

https://thuviensach.vn

“Kỳ thực ta có lời muốn nói với người.” Lão Đào đổi đề tài.

Đào Mặc nói: “Có chuyện gì?”

“Ta nghĩ ngươi nhất định đoán ra, kỳ thực vị Mộc Xuân này chính là người của lão đông gia của ta.” Lão Đào nói, “Lần này hắn tới, là thay lão đông gia truyền lời, bảo ta trở về một chuyến.”

Đào Mặc nhớ tới các loại ân oán giữa Lão Đào và lão đông gia của lão, lo lắng nói: “Nhất định phải trở về?”

“Yên tâm. Lão đông gia từ lâu đã không tính toán hiềm khích lúc trước nữa. Chỉ là nhiều năm không gặp như vậy, muốn tìm ta về ôn chuyện cũ mà thôi.” Lão Đào ho một tiếng, quay sang Hách Quả Tử, “Ta đi rồi, ngươi phải chiếu cố thiếu gia thật tốt, gặp phải chuyện gì… thì nghe theo ý của Mộc Xuân.”

Hách Quả Tử nghi hoặc hỏi: “Mộc Xuân? Vì sao phải nghe Mộc Xuân?”

Lão Đào nói: “Mộc Xuân đã đồng ý lưu lại. Hắn tuy tuổi còn trẻ, nhưng đối nhân xử thế vô cùng lão luyện, các người nếu có chuyện gì, nên hỏi hắn.”

Đào Mặc lưu luyến không muốn rời xa nhìn Lão Đào nói: “Ta với hắn không quen không biết, e rằng không ổn.”

Lão Đào biết Đào Mặc hướng nội, nếu không nói rõ ràng, chỉ sợ không tiện để Mộc Xuân ra tay làm chủ, liền nói: “Ta và hắn là tri giao. Ngươi cứ yên tâm mạnh dạn dùng hắn là được.”

Hách Quả Tử nói: “Tri giao? Nhưng các ngươi nhìn qua cứ như phụ tử.”

Lão Đào nói: “Cái gọi là tri kỷ, có thể gặp không thể cầu. Nếu đã gặp được, sao có thể quan tâm nhiều chuyện thế?” Kỳ thực lão càng muốn nói

https://thuviensach.vn

là, ngươi sao lại hỏi nhiều như thế.

Đào Mặc nghe lão nói như vậy, biết chuyện đã không thể xoay chuyển, chỉ đành gật đầu đáp ứng.

Lão Đào lại nói: “Còn có một chuyện phải tránh. Kim sư gia kia tuy cam kết phụ tá cho thiếu gia, nhưng hắn làm ở huyện nha Đàm Dương nhiều năm, cùng huyện nha các nơi quan hệ không tầm thường, bình thường tin hắn bảy tám phần không sao, nhưng nếu dính dáng đến nha môn, chỉ có thể tin một hai phần.” Lão nhìn ra thái độ Kim sư gia đối với Đào Mặc tuy có biến hóa, nhưng vẫn còn giữ trong lòng. Lão nếu còn ở nơi này, cũng không sợ hắn phiên sơn đảo hải, nhưng một khi lão đi, cũng không biết Mộc Xuân có tận tâm hay không.

Nghĩ như vậy, lão nhìn về phía Đào Mặc mắt đầy ưu lo.

Đào Mặc làm sao không hiểu? Nhưng hắn đã nhìn ra Lão Đào ở thế phải rời đi, tự nhiên sẽ không muốn lão thêm phiền não, cười cười nói: “Lão cứ yên tâm đi, ta sẽ cẩn thận. Dù sao vẫn còn Mộc Xuân ở đây, ta gặp chuyện sẽ hỏi hắn là được.”

Lão Đào gật đầu, nói với Hách Quả Tử: “Ngươi đi gọi Mộc Xuân đến đây, ta có việc giao phó hắn.”

Hách Quả Tử ra ngoài, Lão Đào đột nhiên thấp giọng nói: “Cho dù là Mộc Xuân, cũng phải để tâm cẩn thận một chút.”

Đào Mặc ngạc nhiên, trong nháy mắt, thần sắc Lão Đào khôi phục như thường.

Lát sau, Mộc Xuân và Hách Quả Tử tiến vào.

Lão Đào lấy từ trong ngực ra một chiếc chìa khóa, ném cho Mộc Xuân.

https://thuviensach.vn

Mộc Xuân kinh ngạc tiếp lấy.

Lão Đào nói ý vị thâm trường: “Ta đem thiếu gia và gia sản Đào gia đều giao cho ngươi.”

Hách Quả Tử mắt trợn tròn. Đây là… giao phó chung thân?

Đào Mặc hiển nhiên cũng có chút hiểu sai, mờ mịt nhìn nhìn Lão Đào lại nhìn nhìn Mộc Xuân.

Lão Đào nói: “Đương nhiên, chờ ta trở lại, vẫn phải giao lại cho ta.”

Mộc Xuân cười nói: “Đó là đương nhiên.” Hắn vừa nói, lại quay sang Đào Mặc ấp lễ nói, “Đông gia.”

Thanh âm hắn dễ nghe, tướng mạo xuất chúng, lại thêm phong độ nhẹ nhàng, khí chất ung dung. Đào Mặc thấy hắn hết sức tập trung tới mình, tim đặc biệt nhảy loạn, trong mắt trong tai đều chỉ cảm giác bay bay sung sướng, hồi lâu nói không nên lời.

Lão Đào thấy Mộc Xuân nghi hoặc nhìn mình, vội nói: “Ta và Mộc Xuân còn có việc bàn giao, Hách Quả Tử, ngươi đưa thiếu gia ra ngoài trước đi.”

“Nga.” Hách Quả Tử kéo kéo Đào Mặc.

Đào Mặc bừng tỉnh, lập tức mặt đỏ bừng, đi theo sau Hách Quả Tử vội vã ra ngoài.

Chờ hai người đi xa, Mộc Xuân mới đăm chiêu: “Ta tưởng người trong lòng hắn là Y Vũ công tử.”

Lão Đào từ trên giường nhanh chóng đứng dậy, nói: “Mắt nhìn của thiếu gia nhà ta trước nay không giống ai.”

https://thuviensach.vn

Mộc Xuân nhướng mi nói: “Ta lại nghĩ hắn gần đây nhìn trúng Cố Xạ cũng không tệ lắm.”

Lão Đào nói: “Ngươi biết Cố Xạ?”

“Ta không những biết Cố Xạ, còn biết lai lịch bối cảnh của Cố Xạ.” Nụ cười Mộc Xuân như gió xuân, nhưng ở trong mắt Lão Đào, lại có ý vị ra vẻ kiểu cách. Nhưng vì Đào Mặc, Lão Đào không thể không nể mặt chỉ hỏi: “Y lai lịch ra sao?”

(Cái nụ cười đó của anh chính là lý do vì sao ta ghét anh ở Hủ mộc đấy)

“Cố Xạ chỉ là danh của y, tự y là… Huyền Chi.”

“Cố Huyền Chi… Cố Huyền Chi?” Lão Đào nghĩ tới thân phận y, mặt liền biến sắc, “Y sao lại ở Đàm Dương huyện?”

“Ngươi có thể ở Đàm Dương huyện, y sao lại không thể ở Đàm Dương huyện?” Mộc Xuân vẫn thản nhiên.

Lão Đào cau mày nói: “Nếu y là Cố Huyền Chi, quyết không thể để thiếu gia cùng y lui tới thêm nữa!”

Mộc Xuân nhướng mi nói: “Vì sao? Thân phận bối cảnh của Cố Xạ chẳng lẽ không phải vừa vặn làm chỗ dựa vững chắc cho Đào Mặc sao? Có y ở bên, chớ nói chỉ mối thù cha kia, muốn ở trong quan trường thăng quan tiến chức cũng không phải chuyện khó khăn.”

Lão Đào nói: “Ngươi đã biết thiếu gia đối với Cố Xạ ôm loại tâm tư nào, sao còn nói ra những lời như thế?” Ngụ ý, rõ ràng đối với hắn vẫn còn nghi ngờ hắn có thể chiếu cố tốt Đào Mặc hay không.

Mộc Xuân cười nói: “Thế sự không có tuyệt đối. Ngươi trước đây có thể nào nghĩ tới Hầu gia sẽ một lòng yêu thương Minh tôn không?”

https://thuviensach.vn

Điều này đúng là lão chưa bao giờ nghĩ tới. Lão Đào thừa nhận sau khi lão biết tin tức này, đã ngây ra suốt hai ngày mới trở lại bình thường. Lão vốn tưởng rằng, dù cho Minh tôn đoạn tụ, đối phương cũng chỉ có thể là Ám tôn, dù sao cũng có tiền lệ Lão Minh tôn Lão Ám tôn phía trước, không ngờ Minh tôn và Ám tôn thật sự đều là đoạn tụ, chỉ là một người chọn kẻ thù của Ma giáo — Huy Hoàng môn. Một người lại chọn một kẻ thù khác của Ma giáo — Tuyết Y Hầu. Quả thật là thế sự không có tuyệt đối.

(Nói tới chuyện này quả là cười chết ngất)

Nhưng Cố Huyền Chi và Thiếu gia?

Lão Đào dù có lạc quan, nhưng cũng không đến mức lạc quan trong chuyện này. “Nghe nói Cố Huyền Chi là người tâm cao khí ngạo, ngay cả ngự chỉ của Hoàng thượng cũng dám không coi trọng, sao có thể coi trọng thiếu gia?”

Mộc Xuân cười nói: “Tâm cao khí ngạo chẳng lẽ không phải là một nhược điểm sao?”

Lão Đào sửng sốt.

Mộc Xuân nhớ tới một màn hội đèn lồng, trong lòng mơ hồ hiểu được căn nguyên, nói: “Yên tâm. Cho dù Đào Mặc đối với Cố Xạ làm ra chuyện gì, ta cũng có thể chắc chắn để hắn bảo toàn trở ra.”

“Chờ một chút.” Lão Đào hồ nghi nhìn hắn, “Ngươi nghĩ thiếu gia đối với y làm ra chuyện gì?”

Mộc Xuân nói: “Ta chỉ nói là nếu như.” Hắn thấy Lão Đào vẫn nhìn hắn chằm chằm, đành nói, “Ta đảm bảo, ta tuyệt đối không nhúng tay vào các loại sự tình giữa Cố Xạ và Đào Mặc, thế nào?”

“Ngoại trừ bảo hộ thiếu gia.”

https://thuviensach.vn

“Được, ngoại trừ bảo hộ thiếu gia nhà ngươi.”

Lão Đào vẫn cảm thấy bất an, nhưng chuyện cho tới bây giờ, ngoại trừ tin tưởng hắn ra, cũng không có cách nào khác.

Mộc Xuân hỏi: “Ngươi chuẩn bị bao giờ khởi hành?”

“Hôm nay liền khởi hành.”

Mộc Xuân ngẩn ra, nói: “Gấp như vậy sao?”

Lão Đào nói: “Nếu đã quyết định rời đi, cần gì phải kéo dài?”

Mộc Xuân cười nói: “Lô trưởng lão quả nhiên là người thẳng thắn. Ta tức khắc triệu tập giáo chúng hộ tống Lô trưởng lão lên đường.”

Lão Đào liếc xéo hắn, “Ngươi sợ ta chạy sao?”

“Sao?” Mộc Xuân cười đến xán lạn, “Tục ngữ có câu, chạy khỏi hòa thượng không chạy khỏi miếu, không phải sao?”

Lão Đào hừ lạnh, “Được rồi, ta còn có mấy chuyện, phải giao cho ngươi.”

Mộc Xuân thấy lão thần tình ngưng trọng, cũng thu liễm tiếu ý nói: “Mời nói.”

“Là việc liên quan đến Đào lão gia…”

***

Đào Mặc và Hách Quả Tử biết Lão Đào hôm nay đi ngay, đều thất kinh. Đào Mặc thấy khuyên nhủ vô hiệu, đành thu xếp đồ đạc đi xa cho lão.

Lão Đào thoạt tiên muốn nói để Mộc Xuân đi, nhưng nhìn thấy hắn hăng hái, không đành lòng làm hắn mất hứng, chỉ để tùy hắn đi.

https://thuviensach.vn

Mặc dù Đào Mặc lần đầu mua sắm, với sự giúp đỡ của Hách Quả Tử, cũng ra hình ra dáng.

Mộc Xuân nhìn chiếc xe bằng gỗ sơ sài, nhỏ giọng nói với Lão Đào: “Ta chuẩn bị xe ở thập lý đình ngoài Đàm Dương huyện chờ ngươi.”

Lão Đào quét mắt nhìn hắn, khẽ gật đầu.

Vô luận thế nào, dùng ngưu xa lên đường thực sự… phí thời gian.

https://thuviensach.vn

THỨC NHỮ BẤT THỨC ĐINH

Tô Du Bính

www.dtv-ebook.com

Chương 26: Họa Bất Đan Hành [8]

Lão Đào và Đào Mặc sống cùng nhiều năm, chưa bao giờ phân ly, lần này ly biệt, không tránh khỏi có chút khó khăn.

Hai người dặn dò lẫn nhau trong một nén hương. Sau đó, Lão Đào mới lưu luyến mà lên đường.

Mộc Xuân thấy hai mắt Đào Mặc đỏ lên, an ủi: "Đường… đường xá tuy có xa xôi, nhưng Lão Đào là quay về cùng cố nhân đoàn tụ, là chuyện vui, không cần quá nóng ruột nóng gan."

Đào Mặc nói: "Từ khi Lão Đào vào nhà ta, đây là lần đầu tiên chúng ta ly biệt. Nếu như không có lão, e rằng sẽ không có ta hôm nay."

Mộc Xuân nói: "Người với người lưu luyến lẫn nhau là chuyện tốt, nếu chỉ là một bên dựa vào chỉ sợ sẽ biến khéo thành vụng."

Đào Mặc rầu rĩ nói: "Ta biết. Ta sẽ nỗ lực làm một quan tốt, sẽ không phụ lòng Lão Đào kỳ vọng ở ta."

Mộc Xuân mỉm cười không nói.

Kim sư gia đột nhiên vội vã chạy tới.

Đào Mặc nói: "Kim sư gia, ngươi cũng tới tiễn Lão Đào sao?"

Kim sư gia nghe hắn nói mà sửng sốt, "Tiễn Lão Đào?"

https://thuviensach.vn

Mộc Xuân không đợi Đào Mặc mở miệng, đã chuyển trọng tâm câu chuyện: “Vị này nhất định là hình danh sư gia Kim sư gia?”

Kim sư gia lại sửng sốt, “Vị này là…”

“Tại hạ Mộc Xuân.” Mộc Xuân ôm quyền nói, “Chẳng biết Kim sư gia đến vội vã như vậy không biết là có chuyện gì?”

Kim sư gia phản ứng trở lại, vội nói: “Người Khâu gia và người Lương gia đánh nhau rồi. Hiện tại đang ở trước cửa Đông phủ.”

(wa thật là đúng lúc nha >.

https://thuviensach.vn

THỨC NHỮ BẤT THỨC ĐINH

Tô Du Bính

www.dtv-ebook.com

Chương 27: Họa Bất Đan Hành [9]

Đào Mặc dù nôn nóng muốn vào, nhưng cũng phải dừng bước quay người lại.

Nam tử người Lương gia chồm qua người Thôi Quýnh đang ngăn lại, xa xa ôm quyền nói với hắn: “Việc này xin đại nhân chu toàn nhiều!”

Đào Mặc trịnh trọng nói: “Bản quan đương nhiên sẽ tận lực.”

Nam tử Lương gia còn muốn nói gì đó, nhưng lại bị Thôi Quýnh và mấy người nha dịch mang đi.

Đào Mặc nghĩ không được, đang muốn tiến lên, thì bị Mộc Xuân cố ý vô ý cản lối nói: “Đại nhân. Mời đi bên này.”

Đào Mặc thấy Thôi Quýnh tuy dẫn người đi, nhưng cử chỉ cũng coi là nhã nhặn, liền yên tâm mà xoay người vào cửa.

Hách Quả Tử ở bên ngoài trông chừng mã xa. Hắn thấy Mộc Xuân thản nhiên đi sau Đào Mặc, trong lòng không khỏi sinh ra vài phần đố kị. Cái người Mộc Xuân này tuy nói là Lão Đào giới thiệu, nhưng nhìn phong thái nói năng của hắn thế nào cũng không giống như người dưới, cũng không biết rốt cuộc là có lai lịch ra sao.

Tâm tư của hắn Đào Mặc đương nhiên không biết. Hắn lúc này đang hết sức chăm chú nghe Cố Xạ và Đông lão gia nói chuyện.

https://thuviensach.vn

Họ Cố kiệm lời, bởi vậy hai người này tuy nói chuyện với nhau, nhưng đa số là Đông lão gia mở miệng.

Sau khi Cố Tiểu Giáp sai hạ nhân ở Đông phủ đem hổ tiên ngưu tiên vào Đông phủ, liền đàng hoàng đứng sau lưng Cố Xạ.

Đông lão gia sau khi nói xong lời cảm tạ, rồi hỏi đến tình hình gần đây của phu phụ Nhất Chuy tiên sinh, lại không biết nói gì.

Cố Xạ bình thản ngồi đó, đã không có ý nói chuyện gì để giải vây, cũng không có ý đứng dậy cáo từ.

Đông lão gia bất đắc dĩ, không thể làm gì khác hơn đành đem câu chuyện chuyển sang Đào Mặc.

"Đào đại nhân, liên quan đến hôn sự của Khâu nhị tiểu thư, xin đại nhân chu toàn." Đông lão gia nói.

Đây là lần thứ hai Đào Mặc nghe chữ "chu toàn", liền nói: "Tuy rằng thường nói hôn nhân đại sự là theo mệnh phụ mẫu, lời của người mai mối, nhưng cũng phải để ý thứ tự đến trước đến sau…"

Đông lão gia vừa nghe hắn nói lời bất lợi cho mình, nhanh chóng cắt ngang: "Ước định của Khâu gia và Lương gia là hai năm, hai năm đã hết, Lương gia trái ước không đến, cũng không thể trách Khâu gia để Nhị tiểu thư có hôn phối khác."

Đào Mặc ấp úng nói: "Kỳ thực theo lệ thường, hôn phối khác cũng không có gì, chỉ là…"

Đông lão gia ánh mắt sáng lên, "Đại nhân cũng tán thành với Khâu gia?" Lão cố ý nói Khâu gia, không nói lão, chính là không muốn để mình dính líu vào quá sớm.

https://thuviensach.vn

Đào Mặc nói: “Nhưng Đông lão gia đã có Đông phu nhân rồi…”

Nhắc tới Đông phu nhân, Đông lão gia liền nhớ tới Đông Anh Hồng hồng nhan bạc mệnh, mặt căng thẳng, lại buồn bã, “Lão phu sẽ không bạc đãi nàng.”

Đào Mặc chẳng biết lão nói nàng là chỉ Đông phu nhân hay Khâu nhị tiểu thư.

Cố Xạ bất ngờ nói: “Nếu ta nhớ không lầm, Khâu nhị tiểu thư tựa hồ so với Đông cô nương còn nhỏ hơn vài tuổi.”

Đông lão gia da mặt có dày, ở trước mặt ba vị hậu sinh tuổi còn trẻ nhắc tới việc này cũng có chút xấu hổ, nói: “Mười chín tuổi, cũng nên xuất giá rồi. Có vết xe đổ của Anh Hồng phía trước, ta sap có thể để nàng giẫm vào vết xe đổ.”

Đào Mặc nhỏ giọng nói: “Kỳ thực, tìm một người tuổi tác tương đương không phải tốt hơn sao?”

Đông lão gia trầm mặt, “Việc này e rằng không đến lượt Đào đại nhân định đoạt.”

Cố Xạ nói: “Ta nghe nói Khâu gia muốn nữ nhi được đưa vào từ cửa chính.”

Đông lão gia đang muốn nói, bỗng nhiên nhớ tới cái gì, mặt biến sắc.

Đào Mặc không hiểu gì nhìn Cố Xạ. Hắn mơ hồ cảm thấy Cố Xạ như nắm được cái gì, rồi lại nghĩ không ra đến rốt cuộc là nắm được cái gì.

“Đình thê tái thú, ở triều ta hình như là vi phạm lệnh cấm.” Mộc Xuân cuối cùng cũng mở miệng.

https://thuviensach.vn

*Đình thê tái thú: là còn vợ chưa từ hôn chưa đuổi vợ mà dám cưới vợ lại rước từ cửa chính (rước từ cửa chính thì thành thê chứ không phải thành thiếp) thì phạm trọng tội, thời này chỉ cho một vợ một chồng nhiều thiếp cho nên hai vợ là có tội

Đông lão gia sắc mặt càng thêm khó coi. Nếu lão tái giá, Đông phu nhân vốn không đồng ý, nhưng có chuyện của Đông Anh Hồng đó, Đông lão gia cũng hạ quyết tâm, nói thẳng bà nếu còn gây chuyện nữa, trực tiếp một tờ giấy hưu thê cắt đứt tất cả. Cũng vì lời nói tàn nhẫn này, Đông phu nhân mới nén giận không nói cái gì nữa, chỉ cầu giữ được vị trí chính thất. Khâu gia nếu không phải nóng lòng thay con trả nợ, vốn cũng không định đem nữ nhi gả đi làm thiếp, dù sao cũng là gia đình thanh bạch, gả cho một nam tử bậc cha chú đã là vô cùng ủy khuất, huống chi là làm thiếp? Cho nên hai nhà nói chuyện nhiều lần, cuối cùng quyết định cũng tam thư lục lễ cưới vào từ cửa chính .

Vốn cho là bất quá chỉ là nạp một người thiếp, rất đơn giản, ai ngờ lại ở đâu ra một Lương gia, hôm nay lại gây ra một đình thê tái giá. Phải biết rằng đình thê tái giá là một tội, gây ầm ĩ không tốt, lại dính líu đến kiện cáo.

Lão suy nghĩ một chút, mồ hôi lạnh tựu rịn ra trên trán.

Cố Xạ ném cho Mộc Xuân một cái nhìn, tựa hồ đang nghĩ hắn ở đâu ra.

Đông lão gia thì thẳng đem ý nghĩ này hỏi ra miệng.

Mộc Xuân chắp tay nói: “Tại hạ Mộc Xuân, là sư gia mà Huyện thái gia vừa mời về.”

Đào Mặc sửng sốt, nhưng không có phủ nhận. Hắn ban đầu là muốn cho Mộc Xuân kế nhiệm chức tổng quản của Lão Đào, hôm nay xem ra, lại ủy khuất rồi. Vị Mộc Xuân này không những là một nhân tài, mà đối với pháp luật cũng rất thông hiểu, đích thật là đem nhân tài làm phụ tá.

https://thuviensach.vn

“A, nguyên lai là sư gia.” Lúc Đông lão gia ở đây thường xuyên qua lại đã quen với việc tranh cãi rồi, “Ta không biết Cố thế chất từ đâu nghe được tin tức nói ta muốn đình thê tái thú, ta tốt xấu gì cũng là thê cữu của Nhất Chuy tiên sinh, lại sẽ làm ra việc biết pháp mà phạm pháp này sao? Sợ là có người nào là tiểu dân khua môi múa mép, vu hãm ta làm chuyện bất nghĩa thôi.” Lão đối với Cố Xạ xưng hô từ “Cố công tử” đổi thành “Cố thế chất” thứ nhất là mượn hơi quan hệ, thứ hai là nhắc nhở bối phận hai người. (Xin lỗi Cố Xạ ấy mà nể thì không phải Cố Xạ rồi ~.~, mà bối phận đếch gì ở đây, với được tới người ta không)

Cố Xạ nhướng mày nói: “Nghe nói là từ Khâu phủ truyền ra.”

Nụ cười của Đông lão gia cứng đờ. Từ chuyện Đông Anh Hồng tự vẫn, lão mơ hồ có cảm giác Cố Xạ có phần chĩa mũi nhọn vào lão. Chỉ là cảm giác khi đó không mạnh mẽ như bây giờ, sở dĩ chỉ là mơ hồ, hôm nay đã mở ra lớp sa mỏng bao phủ kia, đã rõ rõ ràng ràng rồi.

“Cái này sợ là có gì hiểu lầm.” Lão cùng từ.

“A.” Cố Xạ nhàn nhạt đáp.

Thời gian uống một chung trà này khiến Đông lão gia như ngồi trên bàn chông, rất nhanh liền tìm lý do tiễn khách.

Cố Xạ như đã đạt thành mục đích, cũng không ở lại lâu, thoải mái mà đi.

Đào Mặc vốn muốn tiếp lời, nhưng chờ đến khi mã xa Cố Xạ biến mất ở cuối con hẻm nhỏ, hắn cũng không nghĩ ra cớ để tiếp lời.

Mộc Xuân thấy hắn ủ rũ cúi đầu, chủ động đề nghị: “Hôm nay sắc trời đã tối, không bằng để ta làm chủ, mời đại nhân đến tửu lâu gần đây ngồi một chút?”

https://thuviensach.vn

Hách Quả Tử vừa nghe đến tửu lâu ngồi một chút, đã hăng hái lên, vội vàng giới thiệu: “Tửu lâu nổi danh nhất gần đây là Tiên Vị cư rồi.”

“Vậy phiền ngươi dẫn đường rồi.” Hắn vén rèm lên xe.

Đào Mặc lên theo, lại nghĩ so với mình, Mộc Xuân càng giống Huyện thái gia hơn. Hắn nhớ tới lời Mộc Xuân nói ở Đông phủ, hỏi: “Ngươi thật muốn làm sư gia?”

Mộc Xuân mỉm cười nói: “Chẳng lẽ là đại nhân không vừa ý?”

“Đương nhiên không phải.” Đào Mặc vội vã phủ nhận, “Ta chẳng qua là cảm thấy, cảm thấy người như ngươi vậy không giống sư gia.”

“Vậy giống cái gì?” Mộc Xuân rất hứng thú hỏi.

Đào Mặc nghĩ nghĩ rồi nói: “Giống danh môn công tử.”

Mộc Xuân sửng sốt, cười khan nói: “Đại nhân quá khen rồi.”

Đào Mặc nói: “Không phải quá khen, là thật sự rất giống. Hơn nữa còn là trong số danh môn công tử, dáng vẻ vô cùng xuất chúng.” Hắn nói xong, phát hiện mình dùng từ có chút lỗ mảng, vội nói bổ sung, “Ta chỉ là cảm thán, tịnh không có ý gì khác.”

Mộc Xuân cười cười, “Cái này ta dĩ nhiên là tin rồi.”

Đào Mặc nhìn nụ cười của hắn nồng hậu, như minh nguyệt thanh phong, mắt không khỏi nhìn đăm đăm.

Mộc Xuân mặc cho hắn nhìn, không vui không giận.

Mã xa rất nhanh đã tới trước cổng Tiên Vị cư.

https://thuviensach.vn

Đào Mặc vừa xuống xe, không ngờ trước mặt dĩ nhiên lại là một người quen nữa.

“A, Đào đại nhân.” Người nọ thấy Đào Mặc cũng ngẩn ra, nhanh chóng hành lễ.

Đào Mặc chào: “Lô công tử.”

Người đến chính là Lô Trấn Học. Bởi vì lần trước Đào Mặc ở trong phủ hắn đã chính miệng thừa nhận mình không biết chữ, hắn gặp Đào Mặc còn có vài phần xấu hổ.

“Hiếm khi đại nhân có hứng đến Tiên Vị cư, nếu không chê ta mạo muội, không bằng để ta làm chủ?” Lô Trấn Học nói những lời này thật ra mang theo vài phần áy náy chính hắn cũng không phát giác. Sau chuyện hôm đó Đào Mặc tuy chưa từng nhắc lại, sự thật là, từ đó về sau, bọn họ cũng chưa từng chạm mặt, nhưng trong lòng hắn, chung quy vẫn thấy mình hôm đó làm có hơi quá. Cho nên hôm nay mới muốn mời khách hoàn lại.

Mộc Xuân trước khi tới đương nhiên cũng đã điều tra lai lịch vị Lô Trấn Học này, trên cơ bản trong mắt hắn ngoại trừ Cố Xạ, những người khác căn bản không cần quan tâm. Bởi vậy không đợi Đào Mặc mở miệng, hắn liền chủ động từ chối: “Thế nhưng không đúng dịp rồi. Hôm nay Đào đại nhân đã đáp ứng lời mời của ta trước rồi.”

“Vậy thì thật là không đúng dịp.” Lô Trấn Học không lạnh không nóng nói.

Hách Quả Tử thấy hương thơm của thức ăn từ Tiên Vị cư không ngừng bay ra, sớm đã không kiềm chế được, “Chúng ta chi bằng đi vào trước rồi từ từ nói.”

Lô Trấn Học nói: “Được.”

https://thuviensach.vn

Sau khi bọn họ vừa đi vào, liền phát hiện có không muốn từ từ nói cũng phải từ từ nói rồi —

Tiên Vị cư chật cả, chỉ còn một cái bàn cuối cùng.

https://thuviensach.vn

THỨC NHỮ BẤT THỨC ĐINH

Tô Du Bính

www.dtv-ebook.com

Chương 28: Châm Phong Tương Đối [1]

Đó là cái bàn mà Lô Trấn Học và Đào Mặc lần đầu gặp mặt. Ngồi ở phía dưới, có thể nghe được người trên lầu bước trên thang lầu kêu kẹt kẹt.

Bốn người lần lượt ngồi xuống, Lô Trấn Học vừa lúc ngồi đối diện Mộc Xuân, "Vị này là…"

Mộc Xuân ôm quyền cười nói: "Tại hạ Mộc Xuân, là sư gia Đào đại nhân mới gọi đến."

"Sư gia?" Lô Trấn Học sửng sốt. Hắn tuy rằng không phải đã gặp qua vô số người, nhưng ít nhất nhìn người vẫn hiểu biết. Mộc Xuân trước mắt này giơ tay nhấc chân tự có dáng vẻ ưu nhã của một danh môn công tử, tuyệt đối xuất thân không tầm thường, hơn nữa nhìn ánh mắt hắn thần thái phi dương, cũng không giống như người gia đạo sa sút mà lưu lạc giang hồ. Người như vậy cư nhiên lại đến Đàm Dương huyện làm sư gia của Đào Mặc, thực sự khiến người suy nghĩ sâu xa.

Đào Mặc nói: "Không sai."

Lô Trấn Học cười nói: "Thủ hạ của Đào đại nhân thực sự là tàng long ngọa hổ nha."

Mộc Xuân nói: "Quá khen quá khen." Hắn nói xong liền kêu hỏa kế gọi món ăn, không mảy may có ý dò xét thân phận Lô Trấn Học.

Lô Trấn Học trong bụng không vui, ngoài mặt cũng không biểu hiện ra, chuyển sang nói với Đào Mặc: "Đào đại nhân hôm nay sao lại có thời gian

https://thuviensach.vn

đến Tiên Vị lâu?”

Đào Mặc nói: “Ta từ Đông phủ ra, vừa lúc đi ngang qua.”

“Đông phủ? Chính là Đông phủ Đông Chương Duy Đông lão gia?”

“Đúng vậy.”

Lô Trấn Học hào hứng, “Không nghĩ tới đại nhân và Đông lão gia lại có giao tình.”

Mắt Mộc Xuân chợt lóe lên, đang muốn đem câu chuyện chuyển sang hướng khác, Đào Mặc đã bật thốt lên: “Bởi vì Khâu gia và Lương gia ở trước cửa Đông phủ có chút tranh cãi.”

“Khâu gia? Lương gia?” Ở trong đầu Lô Trấn Học tìm một vòng những người họ Khâu họ Lương, không có người nào.

Mộc Xuân nói: “Chỉ là một chuyện nhỏ, Đại nhân hà tất nói ra làm Lô công tử mất nhã hứng ăn cơm.”

Lô Trấn Học khoát tay nói: “Ta là tụng sư, đối với việc tranh cãi cho tới bây giờ đều là rửa tai lắng nghe.”

Đào Mặc nghĩ nghĩ một chút rồi nói: “Trong chuyện này còn liên quan đến khuê danh của nữ tử, vẫn là không nói thì hơn.”

Khuê danh?

Lô Trấn Học nhất thời nghĩ đến Đông Anh Hồng hồng nhan bạc mệnh. Chẳng lẽ có liên quan đến nàng? Trong lòng hắn nghĩ như thế, ngoài miệng lại nói: “Thì ra như vậy, ta đã nhiều lời rồi.”

Vừa lúc hỏa kế mang thức ăn ra, bày ra bốn bộ chén đũa.

https://thuviensach.vn

Hách Quả Tử nói: “A, Lô công tử còn chưa gọi món mà, sớm vậy đã bày chén đũa làm gì? “

Lô Trấn Học đang muốn nâng đũa gắp thức ăn, nghe vậy, đôi đũa nhất thời lúng ta lúng túng dừng lại giữa không trung.

Mộc Xuân cúi đầu, chuyên tâm dồn trí nhìn đĩa rau trước mặt mình, tiện thể che giấu khóe miệng khẽ giương lên.

Đào Mặc vội vàng hòa giải: “Lô công tử lần trước mời ta dự tiệc, lần này cũng vừa lúc để mời lại.”

Hắn không nói chuyện đó thì còn tốt, vừa nói chuyện trước kia, mặt Lô Trấn Học càng thêm đỏ bừng.

Hách Quả Tử thầm nói: “Lần đó không phải chỉ ăn một bụng tức sao?”

Đào Mặc cũng không phải nghĩ như vậy. Nếu không có lần Lô Trấn Học mời dự yến đó, hắn cũng đã không thể nói chuyện với Cố Xạ, nhắc tới, hắn còn phải cám ơn Lô Trấn Học. Trong đầu hắn vừa nghĩ như thế, tay vừa cử động, nâng chung trà trước mặt lên nói: “Lần trước ở yến tiệc của Lô phủ vẫn chưa hướng Lô công tử nói lời cảm tạ, còn phải xin thứ lỗi nhiều.”

Lô Trấn Học cho là hắn và Hách Quả Tử một đóng vai mặt trắng một diễn vai mặt đỏ giễu cợt mình, tức khắc thu tay cầm đũa về, nâng chung trà ngoài cười trong không cười nói: “Không dám không dám! “

Hai người đều nhấp một ngụm trà.

Đào Mặc liên tục mời hắn dùng món ăn.

Lô Trấn Học nghĩ bây giờ gọi món không khỏi có vẻ khí lượng hẹp hòi, liền nửa đưa nửa đẩy lại cầm đũa lên.

Hách Quả Tử nghiêng nghiêng nhìn hắn.

https://thuviensach.vn

Bầu không khí có chút cứng nhắc.

Đào Mặc không biết làm thế nào cho phải, nhìn về phía Mộc Xuân.

Mộc Xuân tiện tay gắp một đũa rau, cho vào bát của Hách Quả Tử, “Yên tâm, không ai tranh với ngươi đâu.”

Đũa của Lô Trấn Học đang tiến đến đĩa rau nửa chừng đành chuyển hướng, tiến đến đĩa nấm hương xào thịt, gắp một miếng thịt, vừa muốn đưa vào miệng, chợt nghe Hách Quả Tử không cam không nguyện lầu bầu: “Ai muốn ăn rau, ta rõ ràng thích ăn nhất là thịt.”

…

Lô Trấn Học thấy đại khái là miếng thịt trong miệng là miếng thịt hắn từng ăn mà không thấy mùi vị của thịt nhất.

Một bữa cơm ăn được phân nửa, rau còn không đủ, Lô Trấn Học đã vội vã cáo từ.

Đào Mặc giữ lại một phen, nhưng vẫn không giữ chân được.

Chờ hắn đi rồi, Đào Mặc nhìn chằm chằm Hách Quả Tử nói: “Sau đó đừng có như vậy nữa.”

Hách Quả Tử dẫu môi, “Ai bảo hắn lúc trước ở trước mặt mọi người chế giễu thiếu gia.”

Đào Mặc nói: “Ta không biết chữ cũng không phải lỗi của hắn.”

Hách Quả Tử nói: “Không biết chữ thì sao? Người như hắn chỉ là kẻ nịnh hót.”

Mộc Xuân cười nhạt nói: “Cũng không hắn là kẻ nịnh hót.”

https://thuviensach.vn

Đào Mặc phụ họa nói: “Ta thấy người như hắn cũng không xấu.”

Mộc Xuân liếc hắn một cái, nói: “Vậy thì càng không hắn.”

Hách Quả Tử chăm chú nhìn hắn, đợi hắn vạch trần cái xấu của Lô Trấn Học, nhưng Mộc Xuân lại không nói tiếp.

Đào Mặc do dự một chút, rồi nói với Hách Quả Tử: “Nói chung, ngươi cũng phải sửa lại đi.”

“Cũng?” Hách Quả Tử sững sờ, “Còn có ai nữa?”

Đào Mặc vùi đầu vào bát cơm không nói.

Hách Quả Tử bừng tỉnh, “Người nói Cố Xạ?”

Động tác ăn cơm của Đào Mặc nhất thời ngừng lại, sau đó liền bị sặc.

Hách Quả Tử ngồi đối diện Đào Mặc, chỉ đành trừng Mộc Xuân đang ngồi ở bên cạnh vẫn ăn cơm nói: “Ngươi mau vỗ vỗ thiếu gia đi.”

Mộc Xuân nhìn hắn một cái, chậm rãi vươn tay, vỗ nhẹ nhẹ hai cái lên lưng Đào Mặc.

Hách Quả Tử nhìn thấy phát sốt ruột, đang muốn tự mình làm cho xong, Đào Mặc đã ngưng sặc.

“Thiếu gia, người không sao chứ?” Hách Quả Tử khẩn trương nhìn hắn.

Đào Mặc sặc đến mặt mũi đỏ bừng, nhưng vẫn cố gắng trấn định khua khua đũa, “Tiếp tục ăn cơm đi.”

“… A.”

***

https://thuviensach.vn

Trước đây ở Đàm Dương huyện, loại vụ án tranh cãi hôn ước này rất ít khi phải kiện lên huyện nha, thay vào đó tìm một tụng sư hòa giải so với lên huyện nha sẽ nhanh hơn nhiều. Thế nhưng Lương gia dường như đã quyết tâm, đầu này vừa mới bị Thôi Quýnh khuyên trở về, đầu kia đã đem cáo trạng lên huyện nha.

Kim sư gia cầm tờ cáo trạng đi tìm Đào Mặc, xem có nhận hay không.

Đào Mặc đang cùng Binh phòng Kinh Thừa thương lượng việc trưng binh, Mộc Xuân dự thính, mặt trầm như nước.

Đối với vị phụ tá đột nhiên xuất hiện này, Kim sư gia không tỏ thái độ. Nhưng thật ra lão và Lô Trấn Học có cùng ý kiến, đó là nhìn phong thái Mộc Xuân thế nào cũng không giống như người phải đến huyện nha làm sư gia.

Binh phòng Kinh Thừa thấy Kim sư gia đi vào, liền vội vã cáo lui.

Đào Mặc hỏi: “Có chuyện gì?”

Kim sư gia lấy tờ cáo trạng đưa cho hắn, “Lương gia kiện Khâu gia hủy hôn ước, một nữ nhi gả cho hai nhà.”

Đào Mặc nhìn nhìn chữ chi chít chằng chịt, lại nhìn nhìn Kim sư gia, nói: “Trên cáo trạng viết cái gì?”

Kim sư gia nói: “Khái quát lại, là hai câu đó.”

Mộc Xuân nghe vậy nhận lấy tờ cáo trạng, xem qua, nói: “Kim sư gia nói là thật.”

Đào Mặc nói: “Vậy chúng ta khi nào lên công đường?”

Kim sư gia nói: “Đại nhân muốn nhận tờ cáo trạng này?”

https://thuviensach.vn

Đào Mặc nghi hoặc hỏi: “Vì sao không nhận?”

Kim sư gia thấy Mộc Xuân nhìn lão, liền nói: “Ta chỉ là thuận miệng hỏi thôi.”

Mộc Xuân lại thờ ơ nói: “Ta xem lạc khoảng trên tờ cáo trạng này, hình như là Lô Trấn Học.”

Đào Mặc sửng sốt, “Lô Trấn Học?”

Kim sư gia lúc này mới nhớ mình chưa nói đến điều này, vì mất bò mới lo làm chuồng, vội vàng đem gia thế bối cảnh của Lô Trấn Học chính là tụng sư nổi danh của huyện này thế nào thế nào hết thảy kể rõ một lần.

Mộc Xuân cười nói: “Vị Lô công tử này thật có bản lãnh. Hôm qua mới nhận được tin tức, hôm nay đã ra tay.”

Kim sư gia nói: “Chỉ là không biết Khâu gia sẽ mời người nào ra tay.” Lão tuy nói vậy, nhưng trong lòng đã chắc chắn người ra tay sẽ là môn sinh của Nhất Chuy tiên sinh, không đề cập tới quan hệ giữa Đông lão gia và Nhất Chuy tiên sinh, chỉ nói Lô Trấn Học là môn sinh tâm đắc của Lâm Chính Dung, cũng đủ kinh động môn hạ của Nhất Chuy tiên sinh.

Đào Mặc nói: “Mặc kệ là ai cũng không quan trọng, quan trọng là, không thể để cho Khâu nhị tiểu thư bị tổn hại.”

Kim sư gia sửng sốt một chút, bật cười nói: “Không ngờ đông gia lại là một người đa tình.”

Đào Mặc nói: “Ta chỉ không muốn lại phải nhìn thấy nữ tử vô tội bị tổn hại.”

***

https://thuviensach.vn

Đúng như Kim sư gia sở liệu, vụ án của Lương gia một khi đã thụ lí, Khâu gia lập tức có động thái. Người bọn họ mời quả nhiên là môn sinh của Nhất Chuy tiên sinh.

Về người khác, Kim sư gia lại một phen giới thiệu cho Đào Mặc.

"Vị Tôn Nặc này trong số môn sinh của Nhất Chuy tiên sinh không xuất chúng, so với Lô Trấn Học còn kém rất nhiều. Bất quá hắn cùng Cố Xạ giao hảo, nghe nói khi hắn xuất đạo nhận mấy vụ án khó đều có họ Cố ra tay tương trợ, bởi vậy, tuy hắn tư chất bình bình, nhưng chưa từng thua vụ kiện nào."

Đào Mặc nghe đến Cố Xạ, trong lòng xao động, "Cho nên, lần này Cố Xạ cũng ra tay tương trợ?"

Kim sư gia nói: "Cũng có khả năng này." Lão thấy Đào Mặc vẻ chờ mong, lại nói, "Bất quá Cố Xạ chưa bao giờ lên công đường, dù có ra tay tương trợ cũng chỉ là chỉ điểm cho Tôn Nặc, tuyệt đối không có khả năng tự mình ra trận."

Đào Mặc hỏi: "Sư gia có biết y vì sao không lên công đường không?"

Kim sư gia không biết hắn vì sao lại đổi chủ đề, những vẫn đáp: "Cái này thực là không biết."

Đào Mặc thầm nghĩ: Chẳng lẽ Cố Xạ có chuyện gì trong quá khứ không muốn nhìn đến sẽ nhớ lại?

Mộc Xuân quan sát thần sắc hắn liền biết trong lòng hắn suy nghĩ gì, nhưng cũng không muốn cải chính. Với ngạo khí Cố Xạ, chỉ sợ là không muốn ở trên công đường hành lễ với huyện quan.

https://thuviensach.vn

THỨC NHỮ BẤT THỨC ĐINH

Tô Du Bính

www.dtv-ebook.com

Chương 29: Châm Phong Tương Đối [2]

Lương gia đã dời khỏi Đàm Dương huyện, không thể ở lại đây lâu, liền nhờ Lô Trấn Học dâng thư thỉnh cầu mở xét xử trước thời hạn.

Đào Mặc đối với việc lần này rất là chờ mong. Dù sao những ngày gần đây chỉ có một án này, bởi vậy mới qua hai ngày, liền thăng đường.

Đào Mặc ngồi trên cao tại công đường, Khâu gia, Lương gia hai nhóm nhân mã đứng dưới công đường. Sau một hồi hỏi người đứng dưới công đường tên tuổi người phương nào các loại, vụ án liền tiến vào vấn đề chính.

Lô Trấn Học bắt đầu, đem quan hệ tình nghĩa tốt đẹp của Khâu Lương hai nhà kể ra một lần, mọi người nghe đến như say như mê, câu chuyện vừa chuyển, nói rằng Khâu gia vong ân phụ nghĩa, một nữ nhi gả cho hai nhà, mọi người nghe thì bị kích động một phen. Trong đó kích động nhất không ai khác ngoài Khâu lão gia, lão mấy lần muốn mở miệng, đều bị Lô Trấn Học áp lại, cuối cùng chỉ đành hậm hực nhìn Tôn Nặc.

Tôn Nặc lại bình thản, không kinh không hỉ.

Lô Trấn Học một phen dõng dạc hùng hồn phân trần xong, liền lui sang một bên, yên lặng đợi Đào Mặc mở miệng.

Từ kịch liệt đến yên tĩnh, trên công đường một hồi lạnh lẽo.

Tất cả mọi người chăm chú nhìn Đào Mặc.

Kim sư gia thấy Đào Mặc hồi lâu bất động, không khỏi ho một tiếng.

https://thuviensach.vn

Đào Mặc lúc này mới hoàn hồn, quay đầu nhìn Lô Trấn Học, thần tình còn lưu lại vài phần run rẩy, “Không ngờ Lô công tử cũng có mặt… kích động như thế này.”

Lô Trấn Học không hiểu được ý trong lời hắn nói, cho là ngầm hại mình, không khỏi nhíu nhíu mày, trong lòng lần nữa đối với sự lỗ mãng ở yến hội lần trước mà âm thầm hối hận. Bất quá lúc này nơi đây không phải là lúc để hối lỗi, hắn rất nhanh thuận theo nói: “Cũng không phải ta kích động, mà là những việc Khâu gia đối với Lương gia thực sự khiến người khác phẫn nộ!”

Khâu lão gia tức giận đến mức râu thiếu chút nữa dựng đứng. Rõ ràng là đợi kiệu hoa của đối phương quá lâu vẫn không tới, lão mới gả nữ nhi cho nhà khác, làm sao đến trong miệng hắn lại biến thành lão bội tình bạc nghĩa, trở mặt vô tình chứ?

“Lời ấy của Lô huynh là sai rồi.” Tôn Nặc chậm rãi bước ra.

Lô Trấn Học cười cười, “Lẽ nào Tôn huynh nghĩ tín ước hai chữ không đáng nhắc tới?”

Tôn Nặc nói: “Lô huynh sai rồi. Suy nghĩ của ta vừa khéo cũng giống với Lô huynh, tín ước hai chữ thực sự là gốc rễ đối nhân xử thế.”

Lô Trấn Học nói: “Tôn huynh dự định cầm tiền Khâu gia, đến bênh vực thay Lương gia hay sao?”

Tôn Nặc nói: “Lô huynh lại sai rồi. Ta lần này đến đúng thật là để bênh vực, nhưng không phải thay Lương gia, mà là thay Khâu gia.” Hắn nói xong, cũng không để ý Lô Trấn Học có tiếp thu hay không, xoay người hướng Đào Mặc chắp tay nói, “Đại nhân, ta xin hỏi, cái gọi là thủ tín, có phải là chuyện của đôi bên hay không?”

Đào Mặc nói: “Đương nhiên là chuyện của hai bên.”

https://thuviensach.vn

“Vậy ta xin hỏi Lương lão gia, trước đây Khâu Lương hai nhà định ra hôn ước, nói là trong hai năm sẽ cưới, vì sao lúc này kỳ hạn hai năm sắp hết, kiệu hoa của Lương gia vẫn chậm chạp không thấy bóng dáng.” Tôn Nặc khoan thai đi đến trước, ánh mắt sắc bén.

Lô Trấn Học đưa tay ngăn Lương lão gia đang muốn bước ra, nói: “Kỳ hạn hai năm sắp hết, cũng là chưa hết, nếu đã chưa hết, làm sao biết kiệu hoa của Lương lão gia rốt cuộc có đến hay không chứ?”

Tôn Nặc nói: “Hôn nhân đại sự, sao có thể hành sự qua loa? Kỳ hạn ước định còn lại không quá nửa tháng, Lương gia vẫn còn chưa nạp chinh, thỉnh kỳ, người muốn Khâu gia làm thế nào để tin người có thủ tín hôn ước hay không? Không lẽ Lương gia thực sự cho rằng tùy ý chọn ngày, đưa kiệu hoa đến trước cửa Khâu gia, Khâu nhị tiểu thư sẽ ngoan ngoãn lên kiệu sao?”

Sắc mặt Lương lão gia ảm đạm, muốn nói lại thôi.

Lô Trấn Học nói: “Dù chỉ còn nửa tháng, nhưng kỳ hạn ước định chưa hết là chưa hết! Khâu gia hà tất gấp rút như vậy? Chẳng lẽ, có lý do gì không thể đợi được hay sao?”

Khâu lão gia biến sắc. Lời này của hắn mơ hồ ám chỉ đến thanh danh của Khâu nhị tiểu thư!

Tôn Nặc lãnh đạm nói: “Lô huynh, ta gọi ngươi một tiếng Lô huynh, cũng vì Lô huynh ở trong lòng ta chính là nhã sĩ phẩm hạnh cao khiết, không ngờ lại có lúc không biết lựa lời mà nói!”

Lô Trấn Học mặt không đổi sắc nói: “Nếu không thì làm thế nào giải thích vì sao Khâu lão gia biết rõ kỳ hạn còn nửa tháng, lại thà rằng hủy ước cũng phải làm chuyện một nữ nhi gả hai nhà thế này?”

Tôn Nặc nói: “Lô huynh luôn miệng một nữ nhi gả hai nhà, nhưng thử hỏi, Lô huynh từ đâu biết được Khâu lão gia muốn hứa gả Khâu nhị tiểu thư

https://thuviensach.vn

cho Đông lão gia chứ?”

Lô Trấn Học bỗng nhiên cười gian xảo, “Đương nhiên là từ miệng Tôn huynh mới biết được.”

Tôn Nặc vừa bình tĩnh, sắc mặt bỗng nhiên biến đổi.

“Nếu không phải Tôn huynh nhắc nhở, ta còn không biết hóa ra Khâu lão gia là muốn gả Khâu nhị tiểu thư cho Đông lão gia nha.” Lúc này trên mặt Lô Trấn Học khó nén vẻ đắc ý cùng ung dung rằng đã tính trước kỹ càng.

Tôn Nặc không lập tức đáp lại, nhìn thần tình hắn, cũng không vì lời nói lỡ của mình vừa mới mà ảo não, mà là nghĩ làm sao để vãn hồi.

Lô Trấn Học cạn tàu ráo máng hỏi: “Không biết Đông lão gia mà Tôn huynh nói đồng ý cho Khâu gia cái gì tốt?”

Tôn Nặc giật giật khóe miệng, đang muốn mở miệng, lại nghe bên ngoài có tiếng gọi to: “Đại nhân, tiểu nhân có một cách, có thể giải quyết yên ổn án này.”

Đào Mặc cảm thấy thanh âm này rất quen tai, định thần nhìn lại, không phải Cố Tiểu Giáp thì là ai? Chỉ thấy hắn đang đoan đoan chính chính quỳ bên ngoài công đường, đôi mắt lanh lợi nhìn hắn.

Kim sư gia nói: “Trên công đường, há lại để ngươi tùy tiện làm ồn ào? ! Người đâu…”

“Đợi đã.” Đào Mặc vội ngăn lão lại.

Kim sư gia nhíu mày, thấp giọng nói: “Đại nhân, gào thét trên công đường, phải chịu mười đại bản.”

Đào Mặc nhỏ giọng nói: “Nhưng hắn nói có biện pháp giải quyết yên ổn án này.”

https://thuviensach.vn

Kim sư gia nghiêm sắc mặt, “Đông gia, ngươi mới là Huyện lệnh, sao có thể trước mặt mọi người nghe lời một tiểu đồng áo vải.”

Đào Mặc do dự.

Mộc Xuân mỉm cười nói: “E là tiểu đồng áo vải này chỉ là người truyền lời.”

Mắt Đào Mặc lập tức sáng lên. Đúng rồi, với cá tính của Cố Tiểu Giáp chắc chắn sẽ không lên công đường quản việc không quan hệ với mình này, chắc chắn là Cố Xạ sai hắn đến.

Kim sư gia nói: “Nếu là Cố Xạ, vậy càng không ổn! Cố Xạ và Tôn Nặc là đồng môn sư huynh đệ, đại nhân nếu nghe phương pháp của hắn, khó tránh bị người khác nói ra nói vào, nghi ngờ có bao che.”

Đào Mặc nói: “Sư gia nói vậy là sai rồi. Nếu biện pháp này thật có thể giải quyết việc này viên mãn, vô luận nó miệng người nào nói ra, đều là biện pháp tốt. Đã là biện pháp tốt, thì sao lại có người nói ra nói vào?”

Kim sư gia thấy khuyên hắn không được, Mộc Xuân lại có vẻ phó mặc, không khỏi phát lửa giận, buông tay không quản nữa.

Đào Mặc nói với Cố Tiểu Giáp: “Ngươi tiến vào đây.”

Cố Tiểu Giáp chậm rãi đứng dậy, đi đến bên cạnh Lô Trấn Học, lại quỳ xuống, bình tĩnh nói: “Đại nhân. Nếu Lương gia lưu tâm kỳ hạn còn nửa tháng, mà Khâu gia lưu tâm Lương gia có hạ sính hay không, vậy đại nhân sao không dứt khoát đợt nửa tháng?”

Lương lão gia mặt biến sắc nói: “Không thể!”

Lô Trấn Học khẽ nhíu mày.

Đào Mặc hỏi: “Vì sao không thể?”

https://thuviensach.vn

Lương lão gia nói: “Hôm nay ta và Khâu gia đã không còn nể mặt nhau, chịu thẩm vấn nơi công đường, chỉ sợ ông ta ghi hận trong lòng, cố tình kéo dài, bỏ lỡ kỳ hạn nửa tháng.”

Đào Mặc gục gặt nói: “Có lý.”

Tôn Nặc từ phía sau Cố Tiểu Giáp tiến lên, trên mặt đã khôi phục sự sáng sủa, nói: “Lương lão gia nói thật không có đạo lý. Kỳ hạn hai năm ông kéo dài đến nay vẫn chậm chạp không đến cửa, hôm nay lại trở ngược quở trách Khâu gia không thỏa thuận ngày kết hôn trong vòng nửa tháng còn lại, thử hỏi đây là đạo lý gì?”

Lương lão gia mặt tối sầm không đáp lại, chỉ nhìn Đào Mặc nói: “Xin đại nhân phân xử.”

Đào Mặc trầm ngâm.

Người dưới công đường đều chăm chú nhìn hắn.

Kỳ thực cũng không phải việc gì khó xử lý, trong đầu Kim sư gia đã có hai ba biện pháp, nhưng lão một cái cũng không dám nói. Hắn cảm thấy Đào Mặc, cao thâm khó lường còn có chút âm tình bất định, thoạt nhìn thì có vẻ là một người vô cùng giản đơn, nhưng sau khi làm việc chung với nhau những việc nhỏ không đáng kể nếu tinh tế ngẫm lại, thường kinh hãi đến toàn thân lão toát mồ hôi lạnh. Bởi vậy, lão cũng không chắc lúc này Đào Mặc trầm ngâm là có phải cố làm ra vẻ hay không.

“Không thì vậy đi.” Đào Mặc rốt cuộc cũng mở miệng, “Bản quan ra hạn Lương gia trong vòng nửa tháng này nhất định phải đăng môn thương nghị hôn sự, Khâu gia không được làm khó, về phần ngày kết hôn cũng không cần quá gấp.”

Khâu lão gia đột nhiên nói: “Nếu Lương gia trong vòng nửa tháng vẫn không đăng môn thì sao?”

https://thuviensach.vn

Đào Mặc nói: “Vậy hôn thư lúc đó sẽ hủy bỏ!” Hắn cầm lấy kinh đường mộc đang muốn nói “Bãi đường”, chợt nghe Lương lão gia hô một tiếng, “Đại nhân!”

Khâu lão gia vừa nghĩ tới sính lễ của Đông gia ở trong tay lại sắp vuột đi, trong lòng vô cùng hận, hừ lạnh nói: “Lương lão gia còn có chuyện gì?”

Lương lão gia nói: “Đại nhân, không phải hai chữ làm khó rất dễ nghĩ tới nghĩa khác sao, không bằng thỉnh đại nhân làm chủ, vì ta mà cùng Khâu nhị tiểu thư định ra ngày thành thân đi.”

Đào Mặc sửng sốt.

Ngoại trừ Lương gia những người khác cũng ngẩn ra.

Mộc Xuân và Lô Trấn Học đều lộ ra thần sắc đăm chiêu.

https://thuviensach.vn

THỨC NHỮ BẤT THỨC ĐINH

Tô Du Bính

www.dtv-ebook.com

Chương 30: Châm Phong Tương Đối [3]

Đào Mặc chần chờ nói: “Cái này…”

Cố Tiểu Giáp dùng nắm đấm chợt đấm xuống mặt hài của Tôn Nặc.

Tôn Nặc bị đau nhảy dựng lên.

Ánh mắt mọi người không khỏi chú ý tới.

Tôn Nặc vội vàng kiềm chế nhe răng nói: “Đại nhân, việc này tuyệt đối không thể.”

Lô Trấn Học nói: “Có gì không thể? Đại nhân chính là quan phụ mẫu của bách tính Đàm Dương huyện, phụ mẫu vì con cái nhà mình định ra ngày kết hôn, chẳng lẽ không phải chuyện thiên kinh địa nghĩa sao?”

Tôn Nặc nói: “Đại nhân là quan phụ mẫu của bách tính Đàm Dương huyện, nhưng Lương gia không phải bách tính Đàm Dương huyện. Huống chi, bách tính Đàm Dương huyện rất nhiều, đại nhân một ngày vạn việc, không lẽ còn phải vì tất cả bách tính định ra ngày kết hôn hay sao? Hơn nữa, cha nương của Khâu nhị tiểu thư và Lương gia công tử còn tại, đại nhân nếu ở trên công đường tùy tiện định ra hôn kỳ, há lại không ngại làm thay việc người khác sao?”

Lô Trấn Học thấy Lương lão gia ra sức nháy mắt với hắn, khẽ nhíu mày, nói: “Lời này của Tôn huynh nếu đặt ở bên ngoài công đường, thì rất có lý. Chỉ là nơi đây là công đường, việc của hai nhà Khâu Lương đã đưa lên

https://thuviensach.vn

công đường, nên do đại nhân quyết định. Không thì, đại nhân cần gì cùng ta phí thời gian ở đây?”

Đào Mặc nghe lời Lô Trấn Học nói, cảm thấy có lý, nghe Tôn Nặc lên tiếng, cũng cảm thấy có lý, trong lòng cân nhắc qua lại, đúng là quyết định không được. Hắn theo bản năng nhìn về phía Kim sư gia. Kim sư gia vẫn còn để tâm bực bội chuyện hắn tự ý để Cố Tiểu Giáp vào công đường, thấy ánh mắt hắn quét tới, liền cúi đầu, giả vờ không thấy.

.

Đào Mặc đành nhìn qua Mộc Xuân bên cạnh hắn.

Mộc Xuân cười khẽ, nhẹ nhàng lắc lắc đầu.

Đào Mặc chỉ cảm thấy gió xuân lướt qua mặt, nói không nên lời, nóng ruột vừa nãy nhất thời biến mất, trong đầu nhất thời có chút phấn khởi. Hắn cầm kinh đường mộc nhẹ nhàng đập.

Nội đường vốn yên lặng vẫn yên lặng như trước.

Đào Mặc nói: “Việc này bản quan còn cần suy xét, ngày khác sẽ bàn lại.”

Lô Trấn Học cau mày nói: “Đại nhân là muốn bãi đường tái thẩm? Không biết đại nhân dự định ngày nào tái thẩm?”

Đào Mặc vô thức nói: “Vậy ngươi nói…”

Lô Trấn Học vội nói: “Dĩ nhiên hôm nay thẩm vấn là hay nhất.”

Mộc Xuân cười nói: “Đại nhân, giờ Ngọ đã qua, không bằng tạm để đến sau giờ Mùi tam khắc?”

Đào Mặc liên tục gật đầu, “Tạm để đến sau giờ Mùi tam khắc tái thẩm! Bãi đường.”

https://thuviensach.vn

***

Vụ án nhỏ rõ ràng như vậy lại còn phải để lại, trong thành nghị luận ầm ĩ, đều hoàn toàn thất vọng đối với trình độ của vị Huyện lão gia mới đến này.

Đào Mặc ở trong thư phòng đi qua đi lại hai vòng, nhìn Mộc Xuân và Kim sư gia ở một bên thong thả uống trà nói: "Hai vị cho rằng, ta có nên định ra hôn kỳ hay không?"

Kim sư gia nhìn nhìn Mộc Xuân, Mộc Xuân không nói.

Trong lòng Kim sư gia có chút đắc ý, liền nói: "Theo ta thấy, mấu chốt của việc này không phải là có định ra hôn kỳ hay không, mà là ở chỗ Lương gia vì sao lại chậm chạp không tiến môn cầu thân."

Đào Mặc bừng tỉnh, "Đúng vậy, đây là vì sao?"

Kim sư gia nói: "Ta xem thần sắc của Lương lão gia, không giống như muốn hối hôn. Có thể, trong đó còn có càn khôn khác."

"Kim sư gia nói có lý." Mộc Xuân bình thản mở lời, "Có thể muốn cầu thân là Lương lão gia, mà không muốn cầu thân là Lương công tử, như vậy thì có thể giải thích vì sao hôn sự này kéo dài đến nay."

Kim sư gia vỗ tay tán thưởng: "Không sai, Lương lão gia vội vã để đại nhân định ra hôn kỳ không hẳn là dùng để kìm hãm Khâu gia, mà có lẽ là dùng để kìm hãm Lương công tử." Lão nói xong, mới phát giác mình bất tri bất giác phụ họa theo lời nói của Mộc Xuân, nhất thời có hơi không được tự nhiên.

Đào Mặc gật đầu nói: "Đúng rồi, hôm nay Lương công tử không lên công đường." Khâu nhị tiểu thư là khuê nữ chưa xuất giá, không muốn lên công đường cũng có thể hiểu được, Lương công tử không xuất hiện lại có vài phần nên xem xét.

https://thuviensach.vn

Kim sư gia thở dài nói: “Đáng tiếc thời gian quá ngắn, không kịp mời Lương công tử từ Lân huyện tới.”

Đào Mặc nói: “Có gì mà không kịp? Ta lại kéo dài thời gian thăng đường là được.”

Kim sư gia nói: “Cái này, không ổn đâu?” Lão nhìn về phía Mộc Xuân.

Mộc Xuân nói: “Vụ án của hai nhà Khâu Lương người ngoài nhìn vào có lẽ cho là tiểu án, nhưng với bọn họ mà nói, tất nhiên là đại sự. Ta nghĩ công tử Lương gia có thể đang ở Đàm Dương huyện hay không?”

Kim sư gia mặc dù biết hắn nói có chút đạo lý, nhưng thần sắc hắn thật rất chắc chắn, thử thăm dò: “Mộc sư gia chẳng lẽ đã gặp Lương công tử trên phố?”

Mộc Xuân bật cười nói: “Ta với Lương công tử còn không biết mặt, mặc dù ở trên đường có gặp được, cũng là đi lướt qua, làm sao biết được?”

Kim sư gia nói: “Ta thấy Mộc sư gia lại rất chắc chắn mà.”

Mộc Xuân nói: “Rốt cuộc có ở đây hay không, đại nhân phái người đi đến nơi Lương lão gia dừng chân nhìn một cái thì biết.”

Đào Mặc nghe có lý, cực kỳ hứng thú đi ra ngoài.

Lần đi này, lại qua một nén nhang mới trở về.

Kim sư gia và Mộc Xuân đều cảm thấy đói bụng, đang muốn đứng dậy cáo từ, lại thấy Đào Mặc lấy ra một phong thư đưa cho Mộc Xuân, “Ngươi thay ta xem xem, trong thư nói cái gì?”

Kim sư gia trong bụng có chút không vui. Tuy luận về khoảng cách, lão và Đào Mặc cách nhau rất xa, Đào Mặc đưa thư cho Mộc Xuân có lẽ là cử

https://thuviensach.vn

chỉ vô tâm, nhưng cử chỉ vô tâm này đang nói rõ ở trong tâm Đào Mặc, lão không được tín nhiệm bằng Mộc Xuân.

Mộc Xuân mặc kệ tâm tư Kim sư gia lúc này phiên giang đảo hải như thế nào, vẫn cầm lấy bức thư.

Đào Mặc chăm chăm nhìn hắn.

Mộc Xuân nói: “Tốc thẩm.”

Đào Mặc hỏi: “Còn gì nữa không?”

Mộc Xuân lật mặt giấy, quả nhiên chỉ có hai chữ.

Kim sư gia thấy khẩu khí người viết thư rất là phản cảm. Lão nhàn nhạt nói: “Thư này là người nào viết? Lại tùy tiện như vậy?”

Đào Mặc cười ngây ngô cất thư vào.

Mộc Xuân lắc đầu cười khẽ, xoay người ra ngoài.

Kim sư gia bốc hỏa. Lão có cảm giác, Mộc Xuân biết người gởi thư là ai, không biết chỉ có lão mà thôi. Tuy nói trước đây làm chức sư gia này thì thế nào cũng được, thế nhưng thật làm rồi, lão cũng không muốn bị người hạ thấp.

Nghĩ đến đó, lão nói với Đào Mặc: “Đông gia, việc người giao, ta đã thông báo cho Thôi điền sử rồi.”

(Đây là nhắc tới chuyện lão Kim sư gia tự biên tự diễn qua đĩa thịt kho hôm trước)

Đào Mặc ngẩn ra, “Chuyện gì?”

https://thuviensach.vn

Kim sư gia cho là hắn không muốn đem việc nhận hối lộ nói ra lộ liễu, liền tự cho là đã hiểu ý cười nói: “Không có gì.”

Đào Mặc nhìn bóng lưng Kim sư gia phiêu nhiên rời đi, đầu mơ màng.

***

Dùng xong ngọ thiện, Đào Mặc cầm bức thư kia vào thư phòng, đặt ở trên bàn, gọi Hách Quả Tử đến mài nghiên.

Hách Quả Tử giật mình nói: “Thiếu gia muốn viết chữ?”

Đào Mặc cười gật đầu.

“Thiếu gia muốn viết chữ gì?”

“Tốc thẩm.” Đào Mặc chỉ vào chữ trên bức thư, đọc từ từ từng chữ.

Hách Quả Tử cau mày nói: “Hai chữ này rất đẹp chỉ để nhìn thì tốt, nhưng muốn phỏng theo viết thì không được. Thiếu gia nếu muốn học chữ, không bằng để ta đi mua mấy quyển mẫu tự nhập môn.”

Đào Mặc khoát tay nói: “Ta chỉ muốn học theo chữ của y.”

“Y?” Hách Quả Tử dò hỏi, “Cố Xạ?”

Đào Mặc gật đầu.

Hách Quả Tử im lặng thở dài.

Đào Mặc không biết chữ là vì không muốn học, tịnh không phải không có tiền đến trường. Cách cầm bút cơ bản thông thường như thế nào còn không biết.

Hách Quả Tử thấy hắn cầm bút đúng mẫu đúng dạng, trong lòng một trận vui mừng, không khỏi nghĩ, nếu Cố Xạ sớm xuất hiện mấy năm, thiếu gia

https://thuviensach.vn

nói không chừng cũng sẽ không đến nỗi không biết chữ, mà lão gia cũng sẽ không ôm hối tiếc mà đi.

“A.” Đào Mặc nhìn mấy đường run run như mấy con sâu ông, lúng túng nói, “Sao không ra dạng gì?”

Hách Quả Tử nói: “Thiếu gia nếu muốn học chữ, cần phải bắt đầu từ đầu.”

Đào Mặc nắm chặt tay, nói: “Phải, là ta nóng lòng muốn xong rồi.” Chỉ là không biết lúc nào mới có thể viết ra chữ đẹp như Cố Xạ.

Hách Quả Tử thấy hắn đầu đầy mồ hôi, nói: “Thiếu gia, không bằng người nghỉ ngơi một chút trước đi. Ta đi rót chén trà cho ngươi.”

Đào Mặc cũng cảm thấy cánh tay có chút đau, liền gật gật đầu, ánh mắt lại không rời khỏi con chữ của Cố Xạ, như là đang tưởng tượng lúc Cố Xạ đặt bút thì có hình dáng như thế nào.

Hách Quả Tử chốc lát đã quay lại, đi theo phía sau còn có nha dịch.

Đào Mặc thu bút, kinh ngạc nói: “Thật là có tin tức của Lương công tử?”

Nha dịch vội vàng hành lễ, nói: “Bẩm đại nhân, Lương công tử đang ở cùng Lương lão gia ở khách điếm Đồng Phúc trong thành.”

Đào Mặc đặt bút xuống, nghĩ cũng không nghĩ mà nói: “Ngươi đi khách điếm Đồng Phúc, nói bản quan buổi chiều muốn truyền hắn lên công đường!”

Nha dịch do dự một chút, mới xoay người rời đi.

Có tin tức Lương công tử, Đào Mặc cũng không còn tâm tư tiếp tục viết chữ, vội vã đem bức thư cất đi, rồi xoay người đi tìm Kim sư gia và Mộc Xuân thương lượng việc này.

https://thuviensach.vn

Kim sư gia sau khi nghe nói, cũng không nói ngay như lần trước, mà là hỏi Mộc Xuân trước: “Mộc sư gia thấy thế nào?”

Mộc Xuân nói: “Lương công tử rõ ràng đang ở Đàm Dương, lại không muốn hiện thân, có phải có việc gì khó nói chăng?”

Kim sư gia ý vị thâm trường: “Mộc sư gia có biết gì không?”

Mộc Xuân cười nói: “Ta và Kim sư gia cùng ngồi trong phòng, làm sao có thể biết việc ở ngoài phòng.”

Kim sư gia nói: “Mộc sư gia nghĩ quá rồi. Ta ngươi tuy cùng ở trong phòng, nhưng Mộc sư gia tầm mắt mở rộng, Kim mỗ thua xa.”

Mộc Xuân nói: “Kim sư gia nói đùa rồi.”

“Không phải nói đùa. Mộc sư gia mỗi chữ mỗi câu nhìn như vô tâm, thực ra là có ý. Thật giống như…” Kim sư gia dừng một chút, cố ý liếc Đào Mặc, mới chậm rãi tiếp tục, “sớm đã trong dự liệu của Mộc sư gia.”

Mộc Xuân nhẹ nhàng nói: “Kim sư gia nói thật là kì diệu, Mộc Xuân thật không dám nhận.”

Đào Mặc bị hai người nghe hai người nói qua nói lại đến đầu óc choáng váng, không nhịn được nói: “Vậy đến rốt cuộc là làm sao?”

Kim sư gia nhìn Mộc Xuân, “Nếu Mộc sư gia đã nói trong chuyện này có ẩn tình khác, sợ rằng thật sự có ẩn tình khác. Về phần là thật hay giả, không bằng tùy đông gia phái người đi thăm dò lần nữa xem.”

Đào Mặc cau mày nói: “Nếu là ẩn tình, chắc hẳn không muốn người biết, vậy làm sao thăm dò được?”

Kim sư gia nói: “Cái này phải hỏi Mộc sư gia rồi.”

https://thuviensach.vn

Mộc Xuân khóe miệng cong lên, lờ đi sự khiêu khích của lão, cười nói với Đào Mặc: “Có thể thăm dò được.”

https://thuviensach.vn

THỨC NHỮ BẤT THỨC ĐINH

Tô Du Bính

www.dtv-ebook.com

Chương 31: Châm Phong Tương Đối [4]

Kim sư gia không biết sự tự tin của Mộc Xuân từ đâu mà ra.

Đào Mặc quả thật lập tức tìm người nha dịch lúc trước đi thăm dò, nhưng nha dịch ngay cả nghĩ cũng không nghĩ mà nói: “Tiểu nhân biết nguyên do chuyện này.”

Đào Mặc ngẩn người, “Nguyên do gì?”

Nha dịch nói: “Nghe nói Lương công tử kia ngồi xe lăn.”

Kim sư gia ngay lập tức nhìn về phía Mộc Xuân, ” Mộc sư gia hình như lúc nãy còn nói không biết Lương công tử nọ.”

Mộc Xuân nói: “Đương nhiên không biết.”

“Vậy Mộc sư gia làm sao biết hắn không thể đi lại?”

“Ta cũng không hề biết.” Mộc Xuân bình thản, “Ta chỉ là nghĩ… đại khái là nghe được.”

Hắn không thừa nhận, Kim sư gia cũng không biết làm thế nào, nhưng trong lòng đối với hắn không khỏi thêm đề phòng. Mộc Xuân này bất hiển sơn bất lộ thủy, nhưng tâm tư quả thực là thần thông quảng đại, không biết là nhân vật phương nào.

Đào Mặc nào đâu để ý tới tâm tư của hai người bọn họ, một mình ở nơi đó lẩm bẩm: “Lương công tử không tiện đi lại, lẽ nào đây chính là nguyên nhân hắn chậm chạp không chịu cầu thân?”

https://thuviensach.vn

Kim sư gia nói: “Đông gia đã truyền hắn lên công đường, chắc hắn rất nhanh sẽ có thể biết đáp án.”

Mộc Xuân nói chen vào: “Khâu gia và Đông lão gia chỉ là bàn bạc hôn sự, nên không có người ngoài biết được mới phải, không biết Lương gia làm sao nghe được phong thanh.”

Đào Mặc giật mình nói: “Chẳng lẽ, Lương gia có ý kết thân, cho nên mới biết được chuyện này?”

Kim sư gia nói: “Ta lại cảm thấy, là Khâu gia có người để lộ tin tức.” Lão nói, nhìn về phía Mộc Xuân.

Mộc Xuân khẽ cười, không nói đúng sai.

***

Buổi chiều thăng đường, dưới công đường lại có thêm vài người.

Bởi vì hắn đi đứng vô lực, cho nên Lô Trấn Học và Lương lão gia cùng dìu hắn, thật là vất vả.

Đào Mặc: “Xe đẩy ngươi đâu?”

Người nọ ngẩn ra, ngẩng đầu nói: “Ở bên ngoài.”

Đào Mặc thấy hắn mi mục thanh tú, mặc dù không bằng Mộc Xuân và Cố Xạ, cũng xem như dáng vẻ đường đường, trong lòng lại thêm mấy phần hảo cảm, nói: “Đem xe lăn đẩy vào đây đi, ngồi vào.”

Lương lão gia nghe vậy, dập đầu một cái, quay đầu đi lấy xe lăn.

Đợi cho thanh niên ngồi vào chỗ, Đào Mặc mới hỏi: “Ngươi tên gọi là gì?”

https://thuviensach.vn

Thanh niên chắp tay nói: “Tiểu nhân Lương Văn Vũ.”

Đào Mặc nói: “Ta nghe nói ngươi sáng nay đã ở Đàm Dương huyện, vì sao không chịu lộ diện?”

Lương Văn Vũ đối với chuyện này sớm đã có dự liệu, không chút hoang mang nói: “Tiểu nhân đi đứng bất tiện, bất tiện lên công đường.”

Khâu lão gia đột nhiên nói: “Chân ngươi bị thương lúc nào? Còn có thể đi lại hay không? “

Lương Văn Vũ cố giữ bình tĩnh nói: “Nhiều năm trước đã bị thương, không thể đi nữa.”

Khâu lão gia nổi giận chỉ tay vào mũi hắn, “Tốt cho ngươi một Lương Văn Vũ, biết rõ mình đã thành tàn phế, lại còn làm lỡ chuyện chung thân của nữ nhi ta!”

Lương lão gia nói: “Hài nhi của ta chỉ là không thể đi lại, cũng không phải không thể chủ trì sản nghiệp Lương gia ta. Nếu nữ nhi ngươi gả về đây, cũng có thể cơm no áo ấm, không lo ăn uống.”

Khâu lão gia nói: “Chính là một kẻ tàn phế, nói cái gì cơm no áo ấm? Sợ là tay không thể cầm, vai không thể gánh.”

Lương lão gia nói: “Nhà ta phần nhiều là hạ nhân tay cầm vai gánh, không cần giống như Khâu gia như thế, việc gì cũng phải tự làm!”

Khâu lão gia nhất thời bị chắn hồi lâu không nói ra lời, rất lâu mới nói: “Dù sao, ta tuyệt sẽ không để nữ nhi ta gả cho một người tàn phế! “

Lương lão gia tức giận đến run lẩy bẩy, liên tục nói mấy chữ được, sau cùng cắn răng nói: “Vậy chuyện hôn nhân đến đây hủy bỏ.”

https://thuviensach.vn

Lời này chính là lời Khâu lão gia mong muốn, lão lập tức hướng Đào Mặc hét lớn: “Đại nhân, đây là hắn chính miệng nói ra, xin đại nhân minh xét!”

Lương lão gia nhìn vẻ mặt tiểu nhân đắc chí của lão, cũng không vì vừa mới lỡ lời mà ảo não. Hắn đã vô tâm, lão cần gì phải trông mong ở hắn! Lương Văn Vũ tuy thân tàn, nhưng cũng may gia sản Lương gia sung túc, cũng không sợ không cưới được con dâu.

Lương Văn Vũ đột nhiên nói: “Đại nhân. Ta nguyện giải trừ hôn ước, nhưng còn có việc muốn thỉnh đại nhân làm chủ.”

Đào Mặc bị những biến hóa liên tục này thấy có chút mộng mị, nói: “Ngươi nói.”

Lương Văn Vũ nói: “Khâu nhị tiểu thư phong nhã hào hoa, Đông lão gia tuổi cũng đã cao, tuổi tác hai người như cha con, thật không xứng đôi. Huống hồ Đông lão gia đã có thê thất, Khâu nhị tiểu thư là con gái nhà lành, nếu vào cửa làm thiếp không khỏi có phần ủy khuất. “

Lương lão gia hừ lạnh nói: “Cái này cũng không có cách nào, muốn trách chỉ có thể trách phụ thân nó xem tài như mệnh!”

Khâu lão gia xấu hổ mặt đỏ bừng, chỉ có mấy lời lão còn nói không ra, chỉ có thể cứng người đứng ở công đường.

Đào Mặc nhìn nhìn bên này, lại nhìn nhìn bên kia, cuối cùng ánh mắt rơi hai vị tụng sư đứng ở phía trước.

Tôn Nặc và Lô Trấn Học sau khi vào công đường không hề lên tiếng, thật giống như nhập định vậy, thấy Đào Mặc nhìn qua, mới giật mình.

Tôn Nặc giành nói trước: “Hôn nhân chính là chung thân đại sự, không thể qua loa đại khái. Hôm nay hai nhà đều không có ý này, chúng ta tất

https://thuviensach.vn

cũng không dây dưa thêm nữa, theo như lời Khâu lão gia Lương lão gia vậy, hủy bỏ thôi. Về phần Khâu nhị tiểu thư sau này nhờ vào người nào, cái này chỉ sợ cũng không có quan hệ gì với Lương gia."

Lương Văn Vũ nói: "Nếu Khâu lão gia không muốn cân nhắc một lần nữa, ta cũng không muốn giải trừ hôn ước."

Khâu lão gia khinh thường nói: "Dù sao cũng còn kỳ hạn nửa tháng, ngươi nếu không muốn giải trừ, ta sẽ đợi đến ngày đó."

Lương Văn Vũ nhíu nhíu mày, dường như đang suy nghĩ.

Lương lão gia lại khuyên hắn: "Con à, ngươi đã không cưới nha đầu kia, cũng không cần để ý tới chuyện của nó nữa. Nó sau này có leo cao xuống thấp, đều không quan hệ đến Lương gia ta."

Lương Văn Vũ ngẩng đầu, bình tĩnh nhìn Đào Mặc nói: "Xin đại nhân thi ân."

Đào Mặc khó xử nói: "Cái này, cái này sợ rằng không đến ngươi làm chủ."

"Dân nữ Khâu Uyển Nga bái kiến Huyện lệnh đại nhân." Thanh âm nữ nhân thanh lãnh từ dưới công đường truyền đến.

Mọi người kinh động, đồng loạt nhìn ra ngoài.

Chỉ thấy nữ tử y phục trắng nhẹ nhàng quỳ bên ngoài, nha dịch ở hai bên lại tôn thêm, hiện lộ nét điềm đạm đáng yêu nổi bật.

"Hồ đồ! Ngươi đến làm gì?" Khâu lão gia nhảy dựng lên.

Kim sư gia uể oải nói: "Đại nhân, kinh đường mộc."

Đào Mặc hiểu liền vỗ một cái.

https://thuviensach.vn

Vỗ mạnh rồi.

Người ở dưới công đường nhất loạt cả kinh quay đầu lại.

Đào Mặc chính mình cũng bị dọa, ho khan một tiếng nói: “Mời tiến vào đây.”

Khâu nhị tiểu thư lúc này mới đứng dậy, nhẹ nhàng bước vào, một lần nữa quỳ xuống. Bởi nàng đeo mạng che mặt, cho nên người khác chỉ có thể mơ hồ từ đường nét dưới khăn che mặt phỏng đoán tướng mạo nàng, xác nhận không tầm thường. Nàng hướng Đào Mặc bái lạy, nhẹ giọng nói: “Dân nữ đến đây, chính là có việc muốn cầu, thỉnh đại nhân thành toàn.”

Đào Mặc nói: “Có phải là vì hôn sự của ngươi?”

Khâu Uyển Nga lắc đầu nói: “Không phải hôn sự. Kỳ thực, dân nữ đã quyết ý xuất gia làm ni, bởi vậy muốn xin đại nhân vì dân nữ làm chứng.”

Khâu lão gia cả kinh kêu lên: “Cái gì? Ngươi…”

Khâu Uyển Nga khấu đầu, thanh âm bình tĩnh không dao động, “Xin đại nhân thành toàn.”

Khâu lão gia liền nói hồ đồ, nếu không phải ngại vì nơi này là công đường, lão suýt nữa đã xông tới kéo nàng về nhà.

Đào Mặc ngây ngô nói: “Ngươi đang yên lành, vì sao lại nghĩ không thông?”

Kim sư gia liên tục ho khan, thấp giọng nói: “Xuất gia là vì tu chính quả, ngộ chính đạo, chính là chân chính nghĩ thông, làm sao có thể nói nghĩ không thông?”

Đào Mặc nói: “Nhưng nàng đang ở thời thanh xuân, đây…”

https://thuviensach.vn

Kim sư gia đương nhiên biết nàng đang ở thời thanh xuân, nói xuất gia bất quá là để khích tướng, nhưng biết thì biết, nói ra lại phải nói cách khác mới được.

“Ngươi có nỗi khổ gì?” Lương Văn Vũ cuối cùng cũng mở miệng, trong lời nói mang theo nhàn nhạt bất đắc dĩ cùng thê lương.

Khâu Uyển Nga không để ý tới hắn, lại khấu đầu, “Xin đại nhân thành toàn.”

Khâu lão gia tức giận đến mắt cũng đỏ lên, tay nắm thành đấm: “Trước đây là không phải ngươi trước khi hôn kì chưa đến đã để nương ngươi đi tìm xem nam tử nào muốn thú thân! Cũng là ngươi thiên thiêu vạn tuyển tuyển trúng Đông lão gia. Vì sao bây giờ lại nói một đằng làm một nẻo? !”

Khâu Uyển Nga chậm rãi ngẩng đầu lên, “Ta chọn Đông lão gia, bất quá là vì ta biết Lương Văn Vũ dù không muốn cưới ta, nhưng cũng sẽ nhớ tới tình cảm quá khứ đến ngăn cản. Đáng tiếc ta chỉ đoán được hắn ngăn cản, nhưng không đoán được hắn thủy chung vẫn là không muốn cưới ta.” Đơn độc hao tâm tổn sức như vậy lại chỉ bỏ đi, thậm chí đền bằng danh dự của chính mình, lại chỉ như đem giỏ trúc múc nước vô ích. Nàng nghĩ đến đây, nhất thời tâm tàn ý lạnh.

Khâu lão gia căm hận nói: “Ngươi, ngươi vẫn còn chưa hết hi vọng đối với tên tàn phế này?”

Khâu Uyển Nga nói: “Hết hi vọng rồi, cho nên ta quyết định xuất gia.”

Khâu lão gia đột nhiên vỗ ngực, “Tạo nghiệt, tạo nghiệt! Ngươi muốn ta tức chết phải không? !”

Lương Văn Vũ thấp giọng nói: “Ngươi không cần như vậy. Ta đã phế, sau này không thể đi lại nữa.”

https://thuviensach.vn

Khâu Uyển Nga quay đầu, yên lặng nhìn hắn, lạnh lùng nói: “Ngươi nếu là hôn phu của ta, tự nhiên có thể ngăn cản ta. Nếu ngươi không phải là hôn phu của ta, cần gì phải đến ngăn cản ta?”

“Không biết liêm sỉ!” Khâu lão gia quát lên.

Khâu Uyển Nga mắt điếc tai ngơ.

Đào Mặc rốt cuộc cũng phản ứng kịp, “Như vậy, thông báo cho Lương gia, Khâu gia và Đông lão gia bàn bạc hôn sự, cũng là ngươi.”

Khâu Uyển Nga gật đầu nói: “Là dân nữ.”

Lương lão gia thấy Lương Văn Vũ vẫn không có phản ứng, có chút nóng nảy, hướng Đào Mặc chắp tay nói: “Đại nhân, Khâu nhị tiểu thư tình thâm ý trọng như vậy, lại cùng con ta tâm đầu ý hợp, thật là ông trời tác hợp cho. Xin đại nhân làm chủ, vì hai người bọn chúng định ra hôn kỳ đi.”

Khâu Uyển Nga nói: “Tấm thịnh tình này của Lương lão gia Uyển Nga xin nhận. Chỉ là ta đã định trước cùng Lương công tử hữu duyên vô phận, cưỡng cầu vô ích, xin đại nhân vì ta làm chứng, để ta có thể không vướng không bận mà xuất gia làm ni.”

https://thuviensach.vn

THỨC NHỮ BẤT THỨC ĐINH

Tô Du Bính

www.dtv-ebook.com

Chương 32: Châm Phong Tương Đối [5]

"Được được được, ngươi đã muốn xuất gia, thì xuất gia đi! Khâu gia ta chỉ xem như không có một nữ nhi như ngươi!" Khâu lão gia bắt đầu nộ khí công tâm, không lựa lời mà nói.

Lương lão gia nói: "Tuyệt đối không thể, tuyệt đối không thể, việc này vẫn cần suy nghĩ kỹ hơn."

Khâu Uyển Nga nói: "Ý ta đã quyết, chỉ cầu đại nhân thành toàn."

"Không cần thành toàn, ngươi chỉ cần cạo đầu đến am ni cô ngồi là được!"

"Khâu nhị tiểu thư, ngươi…"

"Hồ đồ!" Đào Mặc không thể nhịn được nữa đập kinh đường mộc!

Cả công đường đều tĩnh lại.

Kim sư gia nhìn hắn với cặp mắt khác. Đây chính là lần đầu Đào Mặc ra tay mà không cần nhắc nhở, vỗ ra một tiếng mạnh mẽ. Ngay sau đó lão lại không nói gì với Đào Mặc, từ lúc nào, chỉ là đập xuống kinh đường mộc cũng có thể khiến lão nhìn với cặp mắt khác.

Đào Mặc nhìn về phía Lương Văn Vũ, "Ta hỏi ngươi, ngươi nguyện ý để Khâu nhị tiểu thư gả cho ngươi, hay để cho nàng xuất gia?"

Lương Văn Vũ cau mày, "Với Khâu nhị tiểu thư…"

https://thuviensach.vn

“Chỉ chọn một!” Đào Mặc nói, “Không được chọn cái khác.” (Hay, Đào Mặc ra tay có mà ngồi đơ con mắt)

Lương Văn Vũ ngẩn ngơ, do dự hồi lâu, dường như đã hạ quyết tâm vậy, “Nếu, nếu nàng thật không ghét bỏ ta … Ta muốn cùng nàng sống đến bạc đầu, quyết không phụ nàng.”

Khâu Uyển Nga từ khi vào công đường tới nay, biểu hiện thập phần kiên cường, dù cho Khâu lão gia chửi rủa cũng không khiến nàng dao động nửa phần, lúc này nghe Lương Văn Vũ nói vành mắt lại đột nhiên đỏ lên, từng giọt từng giọt lệ châu rơi xuống không ngừng được.

Đào Mặc lại vỗ kinh đường mộc xuống kêu bang một tiếng, nói: “Đã như vậy, bản quan phán ngươi cùng Khâu nhị tiểu thư ba ngày sau thành thân! Nếu lại kéo dài, mỗi người năm mươi đại bản!”

“Cái này…” Tôn Nặc vừa định mở miệng, liền nghe Đào Mặc dáng vẻ thuần chất nói, “Các ngươi cũng bị đánh!”

“Cái gì?” Lô Trấn Học không tin được nhìn hắn.

Đào Mặc mặc kệ hắn, thẳng đứng lên nói: “Bãi đường.”

***

Xuống khỏi công đường, Đào Mặc hào hứng đi tới thư phòng, tim vẫn đập cực nhanh. Hắn liền rót mấy chén nước lạnh, toàn thân huyết dịch sôi trào mới thoáng bình tĩnh. Vừa rồi quát lớn chính là bị kích động, lúc này bình tĩnh trở lại, lại thấp thỏm không yên, không biết hậu quả thế nào.

Một lát sau, Kim sư gia và Mộc Xuân đi vào.

Bọn họ vào cửa, liền bị Đào Mặc nắm lấy hỏi: “Thế nào thế nào? Biểu tình bọn họ thế nào?”

https://thuviensach.vn

Kim sư gia nói: “Đại nhân đã phán định bọn họ ba ngày sau thành thân, bọn họ tự nhiên không thể nói gì.”

Đào Mặc lúc này mới bình tâm lại, lại cảm thấy việc này chính mình làm được không tồi, thành toàn cho người có tâm, trong lòng không khỏi cao hứng, “Ta nhìn ra, Lương công tử cùng Khâu nhị tiểu thư là lưỡng tình tương duyệt, nếu không thể kết thành phu phụ, thì thật là đáng tiếc.”

Kim sư gia do dự nói: “Nhưng kỳ hạn ba ngày, có hơi gấp quá.”

Đào Mặc ngẩn ra nói: “Gấp sao?” Hắn còn chưa thành thân, bởi vậy cũng không biết đón dâu cần bao nhiêu thời gian chuẩn bị.

Mộc Xuân cười nói: “Đây là đại nhân có dụng ý khác.”

Kim sư gia bĩu môi nói: “A? Nguyện nghe rõ hơn.”

Mộc Xuân nói: “Đại nhân phán như thế tất nhiên là làm thỏa mãn ý nguyện của Lương gia và Khâu nhị tiểu thư, nhưng chắc chắn sẽ khiến Khâu lão gia ghi hận trong lòng. Lão ta không thể phản án, không thể làm gì Lương gia, có thể sẽ đem tức giận đổ lên đầu Khâu nhị tiểu thư. Đại nhân giải quyết dứt khoát, định ra kỳ hạn ba ngày, dù cho Khâu lão gia cố tình làm khó dễ Khâu nhị tiểu thư, chỉ sợ cũng không kịp ra tay.”

Kim sư gia bừng tỉnh, ngay sau đó lại cảm giác nếu mình tĩnh tâm suy nghĩ, nhất định cũng có thể nghĩ đến như vậy, chỉ là để Mộc Xuân giành trước mà thôi.

Đào Mặc nghe Mộc Xuân nói như thế, không khỏi có chút mơ hồ, “Cái này, Khâu nhị tiểu thư sẽ không có việc gì chứ?”

Mộc Xuân nói: “Hổ dữ không ăn thịt con, ta thấy Khâu lão gia cũng không đến mức làm khó nàng.”

https://thuviensach.vn

Đào Mặc vẫn còn có chút bất an, sợ nàng theo bước Đông Anh Hồng, nói: “Chúng ta có nên xem một chút hay không?”

Kim sư gia ngây người, “Đại nhân nghĩ làm thế nào xem… một chút?”

“Cái này, thì là…” Đào Mặc ngừng một chút rồi nói, “Tường của Khâu gia cao bao nhiêu?”

“…” Kim sư gia nhìn Mộc Xuân.

Mộc Xuân lấy ấm châm trà.

***

Đào Mặc chung quy không nhìn được tường Khâu gia. Hắn vừa xuất môn, đã bị Cố Tiểu Giáp đợi ở cửa mời lên xe ngựa.

Cố Xạ ngồi trong xe ngựa, thần thái nhàn nhã, chậm rãi ung dung mà đun trà.

Đào Mặc tự động đến ngồi ở trong góc, sau đó lặng yên nhìn y. Cố Xạ mi nhãn như họa, dù cho không làm gì, chỉ là nhìn như vậy, đó là loại hưởng thụ không gì sánh được. Lúc Đào Mặc đi ra, tâm tình còn phập phồng không yên, nhưng giờ này phút này, cũng đã bình tĩnh lại, dường như có thể tiếp tục nhìn như vậy cả đời.

Cố Xạ đun xong trà, rót ra bôi đưa cho hắn.

Đào Mặc cẩn cẩn dực dực nhận lấy, nhấp một hớp, mặt hơi nhăn lại, “Có chút đắng.”

Cố Xạ thản nhiên nói: “Là trà khổ đinh.”

Đào Mặc lại nhấp miệng, “Có điều nếm một chút nữa, lại cảm thấy có chút ngọt.”

https://thuviensach.vn

Ánh mắt Cố Xạ quét qua bọc giấy đặt trên bàn, tự tiếu phi tiếu nói: “Bởi vì không thêm hoàng liên.”

“Vì sao phải thêm hoàng liên?” Đào Mặc không hiểu.

Cố Xạ nói: “Bởi vì cao hứng.”

Đào Mặc nói: “Vậy không thêm là bởi vì không cao hứng sao?”

Cố Xạ liếc nhìn hắn, “Ngươi cảm thấy ta không cao hứng?”

Đào Mặc tỉ mỉ quan sát thần tình trên mặt y, lát sau, uể oải nói: “Ta nhìn không ra.”

Cố Xạ nói: “Trông ngươi thật cao hứng.”

Đào Mặc ngẩn ra, lập tức mặt mày rạng rỡ, “Nhìn ra được?”

“Nghĩ ra được.”

Đào Mặc vì thế đem chuyện lên công đường hôm nay mạch mạch lạc lạc kể ra một lần. Hắn có ý lấy lòng Cố Xạ, bởi vậy cố tình đem sự tình vốn khô khan vẽ rắn thêm chân, thao thao liên miên dài dòng mới kết thúc.

Cố Xạ chỉ nghe không nói.

Đào Mặc lúc này mới nhớ ra Tôn Nặc là đồng môn của y, Kim sư gia từng nói qua, nếu Tôn Nặc làm tụng sư, Cố Xạ tất sẽ tương trợ, lẽ nào lần này cũng vậy? Hắn thử hỏi dò: “Thư ngươi đưa ta nhận được rồi.”

Cố Xạ thắc mắc: “Hả?”

“Hai chữ đó tuy ta không biết, nhưng may là Mộc Xuân biết, hắn nói là tốc thẩm.” Đào Mặc nói.

Cố Xạ nói: “Đúng là tốc thẩm.”

https://thuviensach.vn

Đào Mặc nói: “Ta đã dựa theo lời ngươi nói, mau mau thẩm vấn xong rồi.”

Con mắt nửa nhắm của Cố Xạ chậm rãi mở ra, quay đầu nhìn hắn.

Trong lòng Đào Mặc đặc biệt nhảy loạn. Đây là lần đầu, hắn thấy bóng dáng mình ánh lên trong đôi con ngươi kia, nhưng không tiếp tục lơ lửng ở bên ngoài nữa mà nhanh chóng lướt qua.

“Rất tốt.” Cố Xạ nói.

Xe ngựa đột nhiên dừng lại.

Thân thể Đào Mặc nghiêng về trước, Cố Xạ vẫn như cũ mặt không đổi sắc.

“Ta…” Đào Mặc cảm thấy bầu không khí rất cổ quái.

Cố Xạ nói: “Đến rồi.”

Đào Mặc sửng sốt một chút. Cố Tiểu Giáp từ bên ngoài mở cửa.

Đào Mặc lại nhìn vào mắt Cố Xạ.

Cố Xạ làm như không thấy.

Đào Mặc đành lưu luyến xuống xe ngựa, sau đó sửng sốt, “Nơi này là…”

Cố Tiểu Giáp nói: “Nơi này không phải huyện nha của Đào đại nhân sao?”

Đào Mặc nói: “Đúng, nhưng…”

Cố Tiểu Giáp nói: “Nếu thế, vậy chúng ta cáo từ.” Hắn dứt lời, nhảy thẳng lên xe ngựa, đầu cũng không quay lại mà điều khiển xe ngựa đi ngay.

https://thuviensach.vn

Đào Mặc nhìn xe ngựa tuyệt trần đi, trong lòng chẳng biết vì sao có chút trống trải, sức bước đi cũng không có.

Hách Quả Tử nhìn thấy sắc mặt hắn hoảng hốt, lo lắng hỏi: “Thiếu gia thẩm án quá mệt rồi phải không?”

Đào Mặc lắc lắc đầu.

“Vậy khó chịu ở đâu?” Hách Quả Tử khẩn trương hỏi.

Đào Mặc vẫn lắc đầu.

“Vậy, vậy vì sao mặt ủ mày chau thế này?” Hách Quả Tử không hiểu hỏi, “Ta nghe nói, thiếu gia thẩm án vụ này rất tốt mà.”

Đào Mặc nghiêm túc nói: “Thật là thẩm án rất tốt?”

Hách Quả Tử lập tức nói: “Đương nhiên, mọi người đều giơ ngón cái.”

Đào Mặc nói: “Thế nhưng vì sao ta cảm thấy… Cố Xạ không được vui chứ?”

“Cố Xạ?” Hách Quả Tử cau mày, mang theo vài phần không đồng ý, thầm nói, “Y đã từng vui lúc nào?”

Đào Mặc trừng hắn.

Hách Quả Tử mếu mếu máo máo, “Nếu không thiếu gia hỏi sư gia xem, có thể bọn họ biết.”

“Sư gia?” Đào Mặc sáng mắt.

***

Kim sư gia hôm nay về nhà thật sớm, việc vặt đều giao cho Mộc Xuân.

https://thuviensach.vn

Lúc Đào Mặc tìm được Mộc Xuân, hắn đang đứng bên cửa sổ, thấp thoáng có bồ câu bay đi.

“Mộc sư gia.” Hắn ở ngoài cửa chần chừ gọi.

Mộc Xuân xoay người cười nói: “Đông gia, mời vào.”

Đào Mặc nhìn trên bàn hắn công vụ chồng chất, lời nói đến miệng lại nuốt trở về.

Mộc Xuân nhìn mặt đoán ý, mỉm cười hỏi: “Đông gia có việc?”

(Cái nụ cười của anh giả không chịu được >.

https://thuviensach.vn

THỨC NHỮ BẤT THỨC ĐINH

Tô Du Bính

www.dtv-ebook.com

Chương 33: Châm Phong Tương Đối [6]

Mộc Xuân đóng cửa sổ, như thờ ơ hỏi: “Nghe nói xe ngựa của Cố Xạ đã đến.”

Đào Mặc cũng không để tâm vì sao tin tức hắn nhanh như vậy, vội gật gật đầu.

Mộc Xuân nói: “Là Cố Xạ nói gì đó, khiến đông gia không vui?”

Đào Mặc rất nhanh lắc đầu, thở dài nói: “Y, y giống như không nói gì cả, lại. . . lại giống như đã nói gì đó, nhưng ta không lĩnh ngộ được.”

Mộc Xuân ra vẻ khó xử nói: “Nếu như ngay cả đông gia cũng không biết, ta há có thể đoán được?”

Đào Mặc nói thẳng: “Ta thấy ngươi thông minh hơn ta, có lẽ hiểu được.” Hắn dừng một chút, gỡ mão xuống, “Không bằng ta kể lại đoạn đối thoại của chúng ta, ngươi nghe một chút.”

Mộc Xuân làm tư thế mời.

Đào Mặc kể lại.

Trí nhớ hắn rất tốt, đối với Cố Xạ lại để tâm, mô tả lại thật rõ ràng mạch lạc, ngay cả thần thái Cố Xạ lúc đó cũng rất sống động.

Sau đó Mộc Xuân hơi ngạc nhiên, liền cười tủm tỉm nghe.

https://thuviensach.vn

Cuối cùng, Đào Mặc thu hồi các loại biểu tình, buồn bực nói: “Xe ngựa chỉ vòng một vòng rồi lại trở về huyện nha, ta cũng không biết y có ý gì. Có phải ta nói gì đắc tội y mà không hay biết hay không?”

Mộc Xuân nói: “Nếu nói như vậy, cũng có thể.”

Đào Mặc thấy hắn quả nhiên biết, liền trừng mắt truy vấn: “Đã nói sai cái gì rồi?”

“Đông gia còn nhớ Tôn Nặc có quan hệ gì với Cố Xạ không?”

Đào Mặc gật đầu nói: “Là đồng môn. A, ngươi muốn nói, vì Tôn Nặc?”

Mộc Xuân nói: “Lương gia nguyện ý lên công đường là muốn để Lương công tử và Khâu nhị tiểu thư kết thân. Hôm nay đông gia làm thỏa ý bọn họ, hiển nhiên chẳng khác nào để tụng sư bọn họ mời Lô Trấn Học thắng bàn cờ, đại biểu Khâu gia Tôn Nặc thua. Lâm Chính Dung sư phụ của Lô Trấn Học, cùng ân sư của Tôn Nặc, Cố Xạ Chuy tiên sinh đối đầu nhiều năm, hắn đánh bại Tôn Nặc thắng kiện, Cố Xạ sao có thể cao hứng?”

Đào Mặc nghe đến ngây người, hồi lâu mới nói: ” Khâu nhị tiểu thư và Lương công tử rõ ràng là lưỡng tình tương duyệt người có tình ý với nhau, ta chỉ là để bọn họ những người hữu tình sẽ thành quyến thuộc, có gì sai?”

“Không sai.” Mộc Xuân nói, “Bất quá cầu không mà thôi.”

Đào Mặc vẻ mặt phức tạp, “Vậy hắn bảo ta tốc thẩm là ý gì?”

Mộc Xuân nói: “Ban đầu khai đường, vướng mắc của Khâu nhị tiểu thư và Lương công tử chưa nổi lên mặt nước, Tôn Nặc chiếm thượng phong một ít. Dưới tình hình này, Cố Xạ tự nhiên hi vọng ngươi tốc chiến tốc thắng, theo lời Cố Tiểu Giáp, đợi hai bên mãn kỳ hạn mỗi người đã thành thân, cả hai không còn quan hệ gì với nhau.”

https://thuviensach.vn

Đào Mặc nghi hoặc nói: “Y làm sao biết ẩn sau là. . .”

Mộc Xuân chỉ cười không nói.

Đào Mặc bừng tỉnh đại ngộ, nói: “Y sớm biết Khâu nhị tiểu thư và Lương công tử có ý với nhau, cũng sớm biết người mật báo tin tức là Khâu nhị tiểu thư? ! Nhưng, nhưng ta nếu thật theo lời y, phán hai người họ đợi mãn kỳ hạn sẽ tự thành thân, chẳng rõ là đã chia rẻ người có tình rồi sao, nói không chừng lại còn tạo nên hai đoạn nghiệt duyên? Y. . . sao lại như vậy? !”

Mộc Xuân nhìn bộ dáng bị đả kích lớn của hắn, đang muốn khuyên mấy câu, lại thấy Đào Mặc xoay người, chạy ra khỏi phòng.

***

Đào Mặc chạy như bay ra khỏi huyện nha, chạy ra phố, chạy thẳng đến trước cửa Cố phủ mới dừng lại.

Lúc hắn chạy ra tâm tình kích động phẫn nộ, chỉ muốn tìm Cố Xạ hai mặt đối chất, nhưng lúc này đã đứng trước cửa Cố phủ, lại do dự không vào, bồi hồi không yên.

Ước chừng tới lui một hồi gần một nén nhang, hắn rốt cuộc giậm chân, tiến lên gõ cửa.

Cánh cửa rất nhanh đã mở ra, người canh cửa nhận ra hắn, cũng không cần bái thiếp, lập tức thông báo cho Cố Tiểu Giáp.

Cố Tiểu Giáp không ngờ rằng mình ở trên công đường vừa quỳ vừa bái nhưng vẫn bị thua, đang lấp một bụng hỏa, nghe nói Đào Mặc tới cửa, vụt đứng lên, cũng không bẩm báo Cố Xạ, ba bước thành hai đi ra cửa.

Đào Mặc giờ này phút này đã bình tĩnh trở lại, chỉ muốn hỏi Cố Xạ rõ ràng. Ở trong tâm hắn, Cố Xạ tuy lạnh lùng, nhưng đối nhân xử thế đều vô

https://thuviensach.vn

cùng có nguyên tắc, là người không phải vì muốn thắng mà không từ thủ đoạn. Bởi vậy khi hắn thấy Cố Tiểu Giáp khí thế hung hăng đi đến, hơi giật mình.”Ngươi. . .”

“Ngươi đến làm gì?” Thanh âm Cố Tiểu Giáp so với hắn còn cao hơn.

“Ta. . .”

“Ta hiện tại không muốn gặp lại ngươi!”

“Ngươi. . .”

“Ngươi nói gì cũng vô dụng!”

“Ta. . .”

“Ta không muốn nghe!”

Đào Mặc đành im lặng.

Nhưng hắn im lặng lại chọc cho Cố Tiểu Giáp càng thêm không vui, “Ngươi không có việc gì tới đứng không trước cửa làm gì?”

Đào Mặc nhìn hắn.

Cố Tiểu Giáp bị hắn nhìn đến ngây người, vẻ kiêu căng giảm đi, “Ngươi chớ cho là bày ra dáng vẻ cúi đầu thì công tử nhà ta sẽ tha thứ cho ngươi, không có cửa!”

Sự tức giận của Đào Mặc vốn đã lắng lại lại bị hắn ba lần bốn lượt làm nổi lên một ít, thấp giọng nói: “Ta muốn gặp công tử nhà ngươi.”

“Công tử nhà ta không có ở đây.”

Đào Mặc ngẩn ngơ, “Đi nơi nào rồi?”

https://thuviensach.vn

Cố Tiểu Giáp hừ lạnh nói: “Không phải chuyện của ngươi.”

Đào Mặc biết hắn giận dỗi, nhưng lại không thể trách được, đành nói: “Ta có chuyện muốn hỏi y, hỏi xong sẽ đi ngay.”

“Hỏi công tử nhà ta?” Cố Tiểu Giáp liếc nhìn hắn, “Nếu ta nhớ không lầm, bên cạnh Đào đại nhân có Kim Mộc hai vị sư gia đúng chứ? Còn cần gì hỏi công tử nhà ta? Công tử nhà ta không phải họ Hỏa, cũng không phải họ Thủy, lại càng không phải họ Thổ, e là không thể tụ hợp thành ngũ hành của Đào đại nhân, không đảm đương nổi việc ngài hỏi ý kiến!”

*Ngũ hành chính là Kim Mộc Thủy Hỏa Thổ đấy

Đào Mặc bị hắn văng nước bọt đầy mặt, không khỏi thối lui hai bước.

“Tạm biệt không tiễn!” Cố Tiểu Giáp đóng cửa kêu ầm một tiếng!

.

Tóc Đào Mặc bị gió thổi ra từ cánh cửa nhất tề bay về phía sau, chốc lát, mới ý thức được mình bị cấm cửa, trong buồn bực lại có chút kinh hoảng.

Có phải hay không, đây cũng là thái độ của Cố Xạ? Y hạ quyết tâm từ nay về sau phải cùng mình cầu trở về cầu, đường trở về đường?

Hắn thất hồn lạc phách đi trên đường.

Phố xá xôn xao, nhưng lại cùng hắn hoàn toàn không ăn nhập. Tiếng gào to, tiếng cười vui như nước chảy thành dòng trước người hắn, một giọt cũng không dính thân.

Nghĩ đến mình cùng Cố Xạ quen biết tới nay chỉ từng chút nhỏ giọt, vừa đau lòng vừa mê man.

https://thuviensach.vn

Lẽ nào Cố Xạ thật sự chuẩn bị cùng hắn đao lưỡng đoạn, không gặp nhau nữa hay sao? Tim truyền tới trận trận đau đớn quen thuộc, hắn ôm ngực đứng trên đường một lát.

Người xung quanh thấy hắn vẻ mặt thống khổ, đều tránh sang bên.

“A!” Đột nhiên có người kêu lên sợ hãi, tuy rằng không to, nhưng Đào Mặc nghe vào trong tai lại giống như đòn cảnh tỉnh. Hắn quay đầu nhìn lại, nhưng chỉ thấy một thân ảnh vội vã chạy đi.

“Bồng Hương?” Đào Mặc thấp giọng lẩm bẩm, hậu tri hậu giác đuổi theo, nhưng thân ảnh kia sớm đã biến mất trong đám người.

Hắn ở trên đường như con ruồi không đầu mà tìm gần nửa canh giờ, mới mất hồn mất vía trở về huyện nha.

Hách Quả Tử sớm đã đợi ở cửa, thấy hắn vào cửa, liền kéo hắn sang một bên, vội hỏi: “Thiếu gia, ngươi đã đi đâu?”

Đào Mặc đang tâm phiền ý loạn, thuận miệng nói: “Đi chung quanh một chút.”

“Cố Xạ đã đến gần nửa canh giờ rồi.” Hách Quả Tử thấp giọng nói.

Đào Mặc ngơ ngẩn, một lát mới hỏi: “Ai?”

“Cố Xạ a.” Hách Quả Tử lo lắng nhìn hắn. Hắn tuy không thích Cố Xạ, nhưng thấy thiếu gia nhà mình chẳng mấy chốc đã quên được người mình tâm tâm niệm niệm nhị tịnh, cũng thấy kinh hãi.

Đào Mặc mở to hai mắt nói: “Y, y, y làm sao đến?”

Hách Quả Tử nói: “Ngồi xe ngựa đến. Làm sao?”

https://thuviensach.vn

“Ha, không.” Đào Mặc vừa nói xong liền chạy vào phòng, chạy vài bước, hắn lại phải quay lại, sửa sang lại tóc mai cùng y phục hỏi Hách Quả Tử, “Thế nào?”

Hách Quả Tử thấy hắn hưng phấn đến mức hai gò má đỏ hồng, trong lòng bất đắc dĩ, thuận tay giúp hắn sửa lại vạt áo, “Ta thấy Cố Xạ đến không có ý tốt, thiếu gia cẩn thận một chút.”

Đào Mặc bình tĩnh lại, nặng nề gật gật đầu, chậm rãi đi vào.

Nhưng Cố Xạ không hề có trong thính phòng, Đào Mặc tìm một vòng, mới tìm được y ở trong thư phòng.

(Bạn này sao tới là tự vọt vào phòng chờ người ta thế nhờ *gãi cằm)*)

“Ngươi,” Đào Mặc đứng ở cửa vừa định mở miệng, hai mắt sâu thẳm như bầu trời đêm của Cố Xạ yên lặng nhìn mình, thanh âm nhất thời hạ xuống, “sao ngươi lại tới đây?”

Cố Xạ thả quyển sách cầm trên tay xuống bàn, thản nhiên nói: “Không phải ngươi tìm ta sao?”

Đào Mặc lúng ta lúng túng nói: “Phải, nhưng không phải ngươi không muốn gặp ta sao?”

Cố Xạ ánh mắt trầm xuống.

Tâm Đào Mặc cũng trầm theo, chỉ sợ mình lại đắc tội y rồi.

Nhưng Cố Xạ không phất tay áo bỏ đi như hắn nghĩ, mà chậm rãi nói: “Bên ngoài lạnh, vào đây đi.”

Đào Mặc đáp ứng một tiếng, rảo bước qua bậc cửa, nghĩ lại mới nhớ hắn mới là chủ nhân của thư phòng này, nhìn Cố Xạ đường hoàng mà chiếm lấy bàn sách của hắn, trong lòng nhất thời có loại cảm giác vi diệu.

https://thuviensach.vn

(Ta cũng vừa có cảm giác đấy đấy :d)

Cố Xạ nói: “Ngươi tìm ta có chuyện gì?”

Đào Mặc trên đường trở về, lửa giận trong lòng cùng kích động sớm đã thiêu đốt đến cháy rụi, nghe y nhắc tới, lại ngập ngừng, hỏi: “Ngươi đã sớm biết Khâu nhị tiểu thư chung tình với Lương công tử có phải không?”

“Không sớm.” Cố Xạ không hề có ý che giấu, “Chỉ trước lúc ngươi thăng đường.”

Đào Mặc nhìn vẻ mặt y không có gì hổ thẹn, có chút lờ mờ, “Ngươi quả nhiên sớm đã biết.”

Cố Xạ nói: “Vậy thì thế nào?”

“Ngươi đã biết bọn họ lưỡng tình tương duyệt, sao còn sai Cố Tiểu Giáp lên công đường xui khiến Khâu lão gia và Lương lão gia đợi hết kì hạn hôn ước?” Đào Mặc nhìn chằm chằm y không chớp mắt.

Cố Xạ nói: “Nếu không như vậy, Tôn Nặc ngay cả hi vọng thắng kiện cũng không có.”

Đào Mặc ngây người thật lâu, mới nói: “Thắng kiện?”

Cố Xạ nói: “Tôn Nặc là tụng sư.”

“Ta biết. Nhưng ngươi. . .”

“Ta và hắn là đồng môn.”

“Nhưng Lương công tử và Khâu nhị tiểu thư rõ ràng chung tình với nhau, vậy bọn họ. . .”

https://thuviensach.vn

Cố Xạ đứng lên, nhìn hắn chằm chằm, dùng giọng điệu lạnh lùng không gì sánh được nói: “Liên quan gì đến ta?”

https://thuviensach.vn

THỨC NHỮ BẤT THỨC ĐINH

Tô Du Bính

www.dtv-ebook.com

Chương 34: Châm Phong Tương Đối [7]

Đào Mặc kinh ngạc nhìn hắn.

Có lẽ nhìn cả trăm lần cũng không chán, thậm chí ngay cả trong mộng cũng không nhịn được len lén nhìn trộm trên mặt vài lần, nhưng vì sao giờ này phút này đối mặt hắn lại thấy toàn thân phát lạnh? “Lẽ nào không nên để cho… người hữu tình trở thành quyến thuộc?” Thanh âm rất nhỏ, giống như muỗi kêu. Đào Mặc không biết là đang nói cho chính mình nghe, hay nói cho y nghe.

“Người hữu tình có thành thân thuộc hay không là chuyện của người hữu tình.” Cố Xạ nói xong, mới giật mình nhận ra bản thân hôm nay nói nhiều hơn thường ngày. Y đứng ở nơi đó, nhìn chằm chằm Đào Mặc, chân mày phiêu lượng hơi nhíu lại. Kỳ thực cần gì phải giải thích? Y cùng với Đào Mặc vốn không phải cùng một loại người, thậm chí ngay cả trở thành tương tự cũng không thể. Đào Mặc không biết chữ, lại không biết nhìn mặt đoán ý, khi hắn bình thường xem ra, quả thực ngốc không ai bằng, hà tất vì hắn phí lời?

Đào Mặc không biết suy nghĩ của y, chỉ thấy y cau mày, tim liền theo đó thắt lại, cho là y thua kiện, tâm tình không tốt, nhỏ giọng nói: “Thắng kiện thật sự quan trọng như vậy sao?”

Cố Xạ khôi phục thần tình, nhìn vẻ mặt dại ra của hắn, thần tình nhất thời lạnh đi, “Ta chưa bao giờ thua.” Mặc dù lần này người thua không phải y, là Tôn Nặc, mặc dù kết quả lần này cũng nằm trong dự liệu của y, mặc dù bản thân y cũng không nghĩ rằng không thắng không được, thế nhưng mùi vị

https://thuviensach.vn

thất bại này quả thật là lần đầu y nếm được. Cũng không phải không chịu nổi như trong tưởng tượng, chỉ là vào khoảnh khắc biết được có chút hoảng hốt và khó có thể tin.

.

Đào Mặc nói: “Kỳ thực thỉnh thoảng thua một lần, đổi lại được nhân duyên tốt đẹp cũng rất đáng giá.”

Cố Xạ khẽ cong khóe miệng, toát ra mấy phần giễu cợt, “Nhân duyên tốt đẹp?”

Đào Mặc cho là y bị nói động, vội vàng gật đầu nói: “Lương công tử và Khâu nhị tiểu thư lang tài nữ mạo, nhất định sẽ trở thành kim ngọc lương duyên, duyên trời tác hợp.”

“Lang tài nữ mạo là duyên trời tác hợp?” Cố Xạ nói, “Vậy trên đời làm sao lại có si nam oán nữ?”

Đào Mặc nói: “Nhưng ta thấy hai người bọn họ tình thâm ý trọng, rất xứng đôi.”

“Bọn họ xứng đôi là được đem Đông Chương Duy làm cầu qua sông?”

Đào Mặc giật mình.

Cố Xạ nói: “Đông lão gia là phụ gia sao?” (A là chất xúc tác đi?!)

Đào Mặc nói không nên lời. Tuy với tuổi tác Đông lão gia cưới Khâu nhị tiểu thư quả thực ủy khuất nàng, nhưng hôn sự là Khâu nhị tiểu thư tự mình đáp ứng, Đông lão gia đến cửa cầu thân, thậm chí mạo hiểm cả tội danh đình thê tái thú chuẩn bị tam thư lục lễ minh môi chính thú, thật sự là dụng tâm lương khổ. Bây giờ Lương Văn Vũ và Khâu Uyển Nga song túc song tê, Đông lão gia bỗng dưng bị vẩy nước bẩn toàn thân.

https://thuviensach.vn

“Thế gian vốn không có đúng sai, cũng không có thị phi, đều từ lời nói mỗi người người này đúng, người khác sai mà thôi.”

Đào Mặc trong thoáng chốc hiểu ra điều gì, lại dường như, càng không hiểu gì, chỉ là lửa giận nguyên bản giấu ở trong bụng thế nào lại phát tiết không được.

Cố Xạ thấy hắn không nói, cất bước đi ra ngoài.

Đào Mặc theo bản năng ngăn y lại, “Ngươi muốn đi đâu?”

Cố Xạ dùng ánh mắt cực kỳ kỳ quái nhìn hắn.

Đào Mặc lúc này mới nhớ ra đây là huyện nha, mà Cố Xạ là khách nhân.”Ta, ta là nói, không bằng uống chén trà rồi đi?”

Cố Xạ nói: “Cái loại trà thô đó?”

“Không. Ta cố ý bảo Hách Quả Tử mua trà ngon, ngươi nếm thử?” Đào Mặc cẩn cẩn dực dực nhìn y.

Cố Xạ không hề cho rằng trà hắn mua có thể vào mắt y, nhưng thần xui quỷ khiến, y chuyển bước chân, lại thật sự trở về vị trí ngồi xuống.

(Mới cãi nhau tưng bừng thế mà giờ ngồi uống trà cũng hay thật =^=)

Đào Mặc lập tức đi tìm Hách Quả Tử.

Hách Quả Tử sớm đã ở bên ngoài chờ, thấy hắn thở hổn hển chạy tới, liền nghênh đón nói: “Là chuẩn bị trà hay gậy?”

“Trà?” Đào Mặc dừng một chút, nghi hoặc hỏi, “Muốn gậy làm cái gì?”

Hách Quả Tử nghe muốn trà, trong mắt lóe lên một chút thất vọng, đảo mắt: “Ta sợ thiếu gia muốn khêu đồ.”

https://thuviensach.vn

“Khêu đồ?” Đào Mặc đầu mơ màng nhìn Hách Quả Tử vội vã rời đi.

Một lần nữa quay về thư phòng, Cố Xạ đang nhìn sách trên giá.

Đào Mặc đỏ mặt nói: “Kim sư gia thỉnh thoảng rảnh rỗi, sẽ thay ta đọc vài đoạn.”

Cố Xạ nói: “Ngươi đã nghe qua cái gì?”

“Thi kinh.”

Cố Xạ nhìn hắn.

Đào Mặc há mồm ngâm lại, “Quan quan sư cưu…”

Trong mắt Cố Xạ hiện lên tia kinh ngạc.

“Tại hà chi châu. Yểu điệu thục nữ, quân tử hảo cầu.” Đào Mặc ngượng ngập nói, “Kim sư gia đọc cho ta hai lần, cũng không biết ta nhớ có nhầm không.”

Cố Xạ có thâm ý khác mà hỏi: “Ngươi có biết bài thơ này có ý gì không?”

Đào Mặc nói: “Kim sư gia nói lão còn chưa đọc xong, đợi sau khi ta nhớ toàn bộ, sẽ dạy ta ý nghĩa.” Hắn không biết có phải mình ảo giác hay không, lại cảm thấy Cố Xạ sau khi nghe xong bài thơ này, sắc mặt trở nên có chút cổ quái. Hắn vội vàng nói: “Kỳ thực trước đây ta còn nghe người khác ngâm qua thơ.”

“A?”

“Hắn gọi là Bồng Hương. Ta nhớ kỹ bài thơ đầu tiên hắn làm Hạ vũ, tích lưỡng tích tam tứ tích, ngũ lục thất bát cửu thập tích, thiên tích vạn tích vô sổ tích, tích nhập hoa nê vô quy kỳ.” Đào Mặc từ từ đọc lại, trong lòng có

https://thuviensach.vn

loại tư vị khác. Kỳ thực bài thơ này là lúc trước hắn mua lại từ Bồng Hương để lấy lòng Y Vũ công tử. Y Vũ yêu thơ, hắn là người ít học, chỉ có thể lấy lòng người bên cạnh Y Vũ, làm vừa lòng họ cũng tốt. Còn nhớ Y Vũ công tử sau khi nghe xong bài thơ này vẻ tươi cười…

*Nghĩa bài thơ: Hai giọt ba giọt bốn giọt, năm sáu bảy tám chín mười giọt, ngàn giọt vạn giọt vô số giọt, rơi vào hoa nê không ngày về. ==> thơ thật hay

Đáng tiếc, cảnh vui không dài.

Cố Xạ cười nhạo nói: “Thơ hắn chắp thật không tệ.”

“Hắn chắp thơ?” Đào Mặc giật mình nói, “Thơ này không phải hắn làm sao?”

Cố Xạ nói: “Thay xà đổi cột.”

Đào Mặc trầm mặc.

Cố Xạ cho là hắn bị đả kích, cũng không nói gì.

Sau một lát, Đào Mặc mới buồn bã nói: “Thay xà đổi cột là nói hắn mượn thơ người khác gạt ta sao?”

Cố Xạ nhắm mắt lại, không đáp mà hỏi ngược lại: “Trà đâu?”

Đào Mặc quay đầu nhìn ra bên ngoài, vừa lúc Hách Quả Tử mang trà đến. Đào Mặc nháy mắt với hắn.

Hách Quả Tử tâm không cam tình không nguyện đem trà đặt trước mặt Cố Xạ, “Cố công tử mời dùng trà.”

Cố Xạ nhìn sắc trà lại nhíu mày.

https://thuviensach.vn

Đào Mặc tâm tình thấp thỏm, “Trà không tốt sao?”

Cố Xạ ngay cả miệng cũng không chạm, “Trà tốt, người không tốt.”

Hách Quả Tử cả giận nói: “Ngươi xúc phạm thiếu gia nhà ta!”

Đào Mặc: “…”

Cố Xạ ngay cả nói cũng lười nói, hai ba bước đã ra cửa. (*Thế ở lại làm gì đấy, không uống trà mà bỏ về à *)

Đào Mặc muốn đuổi theo, lại không tìm ra lý do đuổi theo, chần chừ như vậy, Cố Xạ người đã ra khỏi viện.

Hách Quả Tử thấy vẻ mặt hắn lưu luyến không thôi, tức giận nói: “Thiếu gia! Cố Xạ không phải là người tốt gì! Người, người chớ nên thích y.”

.

Đào Mặc thấp giọng phản bác: “Y không phải người xấu.”

“Hắn không phải người xấu thì đã không sai Cố Tiểu Giáp đến giúp Khâu lão gia!” Hách Quả Tử nói, “Thiếu gia, người cẩn thận y một chút. Y nói không chừng muốn lợi dụng thiếu gia.”

Đào Mặc nói: “Ta có gì tốt để lợi dụng?”

“Ngươi là huyện quan a, trưởng một huyện, án kiện đều là ngươi xử. Ai biết y có muốn lợi dụng ngươi để mình thắng kiện hay không.” Hách Quả Tử càng nói càng thấy y khả nghi, “Còn cái gì trà tốt người không tốt, ta thấy y khắp thiên hạ nhiều người như vậy, không tốt nhất chính là y.”

Đào Mặc nghe hắn càng nói càng kích động, trấn an nói: “Y sẽ không lợi dụng ta.”

https://thuviensach.vn

Hách Quả Tử nghi ngờ hỏi: “Làm sao ngươi biết?” Sẽ không phải là Cố Xạ cho thiếu gia cái gì mê hồn thang chứ, không thì thiếu gia sao lại tâm tâm niệm niệm bảo vệ y?

Đào Mặc nói: “Ta luôn cảm thấy… y không cần.”

Hách Quả Tử: “…” Quả nhiên là cho mê hồn thang!

***

Cố Xạ ngồi xe trên đường hồi phủ cũng không nói gì.

Y không mở miệng, Cố Tiểu Giáp lại không dám mở miệng. Hôm nay hắn chặn Đào Mặc ngoài cửa, Cố Xạ tuy không nói gì, nhưng hành động lập tức theo đến huyện nha đã biểu lộ thái độ của y. Hắn chưa bao giờ thấy qua Cố Xạ chủ động như vậy, xem ra sau này đối với Đào huyện lệnh hồ hồ ngốc ngốc kia phải đối đãi bằng con mắt khác. Chỉ là, hắn đi theo Cố Xạ lâu như vậy, cái gì quan to quý nhân, danh lưu tài tử đều coi như đã gặp qua, cũng không thấy thiếu gia đối với ai đặc biệt coi trọng, Đào Mặc kia cũng không biết là có vận cứt chó gì, lại khiến thiếu gia ba lần bốn lượt đến cửa!

Hồi phủ rồi, Cố Xạ xuống xe về phòng.

Cố Tiểu Giáp đi theo phía sau, thấy y chuẩn bị đóng cửa, rốt cuộc nhịn không được hỏi một câu, “Thiếu gia, hành lý vẫn thu dọn sao?”

Động tác đóng cửa của Cố Xạ chợt ngừng lại.

Cố Tiểu Giáp cho là y không nhớ, lại nhắc nhở: “Người năm trước không phải đã nói, phải xuất hải sao? Thuyền đều đã mua lại, cũng không thể cứ đặt tại bến đò. Còn có mướn thuyền phu, cũng phải tìm bạc dưỡng.”

“Tiếp tục dưỡng đi.” Cố Xạ nói xong đóng cửa lại. (Bạn này đi không được nữa đâu))

https://thuviensach.vn

…

Tiếp tục dưỡng?

Cố Tiểu Giáp đầu đau nhức. Không lo nhà không biết gạo đắt, lo việc nhà mới biết việc nhà khó, những thuyền phu đó cũng không phải mỗi người ba bữa no là có thể để đó.

https://thuviensach.vn

THỨC NHỮ BẤT THỨC ĐINH

Tô Du Bính

www.dtv-ebook.com

Chương 35: Châm Phong Tương Đối [8]

Ngày thành thân của Lương Văn Vũ và Khâu Uyển Nga cuối cùng cũng định ở ngày thứ ba.

Lương lão gia còn đặc biệt đưa hỉ thiếp đến huyện nha.

Đào Mặc nhớ đến Đông lão gia, trong lòng có chút không tự nhiên, vốn muốn tìm cớ từ chối không đi, nhưng Hách Quả Tử đối với lần này cảm thấy rất hứng thú. Lương gia nhà ở Lân huyện, hắn từ lâu đã muốn tìm một cơ hội đi xem một chút. Đào Mặc không nỡ làm hắn mất hứng, đành đáp ứng. Mà việc chuẩn bị hạ lễ tự nhiên rơi trên người Mộc Xuân người tạm thay thế chức của Lão Đào. Vì thể diện, Hách Quả Tử thu xếp với Mộc Xuân mua cho bọn họ mỗi người một bộ y phục.

Đến hôm đó, trời tờ mờ sáng, hắn đã sớm mang điểm tâm đi gọi Đào Mặc dậy.

Bởi lộ trình từ Đàm Dương huyện đến Lân huyện gần ba canh giờ, cho nên kiệu hoa đêm qua đã xuất phát, ước chừng giờ Thìn thì tới.

Đào Mặc không biết đường, vừa lúc theo bọn họ ở phía xa.

Hách Quả Tử hầu hạ Đào Mặc xong, đang muốn đi gọi Mộc Xuân, đã thấy hắn áo mũ chỉnh tề xuất môn.

“Ngươi…”

https://thuviensach.vn

Mộc Xuân thấy hắn quan sát mình từ trên xuống dưới, nghi ngờ hỏi: “Có gì không ổn?”

Hách Quả Tử cảm thán: “May mà tân nương tử đang đội khăn đỏ, không nhìn thấy. Nếu không thì thấy dáng vẻ ngươi, không chừng sẽ theo ngươi chạy mất.” Cùng một thân lam bào, chẩm hắn có thể mặc phiêu phiêu tiêu sái như thần tiên, mình sao lại mặc giống như một thư đồng.

Mộc Xuân mỉm cười nói: “Quá lo rồi.”

Hách Quả Tử thấy thái độ ôn nhã của hắn, lại là cố giao của Lão Đào, cũng coi là biết gốc biết rễ, so với Cố Xạ ngạo mạn lạnh lùng, tự nhiên dễ dàng thân cận tín nhiệm hơn, trong lòng nhất thời toát ra một ý niệm. Nếu thiếu gia có thể cùng hắn, sợ là tất cả mọi người đều có thể bớt lo không ít.

“Đông gia đang đợi.” Mộc Xuân đi qua trước mặt hắn.

Hách Quả Tử giật mình, đuổi theo hỏi: “Mộc Xuân, ngươi thành thân rồi chưa?”

Mộc Xuân chỉ cần liếc mắt liền biết trong lòng hắn suy nghĩ gì, lạnh nhạt nói: “Chưa hề.”

“Vậy có để ý ai chưa?”

“Cũng không có.”

Hách Quả Tử vui vẻ nói: “Vậy…”

“Vậy không bằng lên xe nói tiếp.” Mộc Xuân tự tiếu phi tiếu quay đầu liếc hắn.

Hách Quả Tử nhất thời có cảm giác toàn thân trên dưới đều bị nhìn thấu, không chỗ nào che giấu, sự nhiệt tình tràn đầy như bị nước lạnh tưới qua, cũng không hăng hái được nữa.

https://thuviensach.vn

***

Bọn họ lên xe ngựa, tới trước cửa Khâu phủ chờ.

Kiệu hoa đã dừng ở trước cửa, tiếng khua chiêng gõ trống không dứt bên tai, rất là náo nhiệt.

Lương Văn Vũ tuy không đi được, nhưng vẫn tự mình tới cửa nghênh thú. Hắn một thân đỏ như lửa, nét mặt vừa lộ vẻ thanh lãnh lại hiện ra vài phần vui mừng khó có được.

Đào Mặc ngồi ở trong xe, trong lòng đột nhiên sinh ra cảm giác cô đơn tịch mịnh khó diễn tả được. Chỉ sợ đến cuối cuộc đời này, tiếng chiêng trống mừng vui này cũng không có cơ hội vì hắn mà vui mừng.

Mộc Xuân ngồi đối diện hắn, nhìn vẻ mặt ủ rũ của hắn, cười nói: “Lão Đào trước khi đi, đã giao phó ta một chuyện.”

Đào Mặc ngẩn ra, hỏi: “Chuyện gì?”

“Thay lão lưu ý Thiếu phu nhân.” Mộc Xuân cười híp mắt nhìn sắc mặt Đào Mặc biến đổi.

“Lão rõ ràng biết, ta… ta, ta chỉ muốn làm quan tốt.”

Mộc Xuân nói: “Quan tốt càng cần có người chăm lo trong nhà.”

Đào Mặc ấp úng nói: “Hách Quả Tử cũng có thể.”

Mộc Xuân bật cười nói: “Cái đó làm sao mà giống nhau được. Chẳng lẽ sau này ngươi muốn cho Hách Quả Tử và những đồng liêu phu nhân giao thiệp với nhau?”

Đào Mặc ngẫm lại cũng thấy không ổn. Trong đầu hắn đột nhiên hiện lên thân ảnh Cố Xạ. Nếu là Cố Xạ… vậy càng không thể. Hắn rất nhanh phủ

https://thuviensach.vn

quyết điều giả tưởng này.

Mộc Xuân nói: “Khâu nhị tiểu thư hữu dũng hữu mưu, nếu không phải trong lòng nàng đã có người khác, đảo cũng có thể xem là một đoạn lương duyên.”

Đào Mặc nghe được thì sợ hết hồn hết vía, “Cái này, hôm nay là ngày đại hỉ của nàng ta…”

“Ta chỉ là nói vậy thôi mà.” Mộc Xuân cười cười kết thúc đề tài.

Trong lòng Đào Mặc thì lại phiên giang đảo hải, cũng không biết Mộc Xuân nói tới chuyện này có phải là do Lão Đào gợi ý hay không.

Hai người yên lặng ngồi trong xe, một lát sau, một lát sau xe ngựa chậm rãi di chuyển.

Đào Mặc nương theo sự rung lắc mà buồn ngủ, dứt khoát chỉnh tư thế thoải mái, ngủ.

.

Kiệu là do người khiêng đi, tự nhiên không thể so với xe ngựa, lại thêm đi nửa đường thì dừng lại nghỉ ngơi, cho nên đi rất chậm.

Hách Quả Tử không thể làm gì khác hơn là đuổi theo một đoạn, dừng một chút, lại đuổi theo một đoạn, lại dừng một chút.

Đào Mặc tỉnh ngủ ăn một chút lấp bụng, sau đó tiếp tục ngủ.

Đợi khi đến được Lân huyện, trời đã ngã về tây.

Bà mai không thể không thúc giục đi mau mau, để tránh lỡ giờ lành. Kỳ thực không cần bà giục, đoàn đón dâu cũng đều vô thức bước nhanh hơn.

https://thuviensach.vn

Đào Mặc bị tiếng khua chiêng gõ trống ngày càng vang dội làm giật mình tỉnh giấc, vừa mở mắt ngồi dậy, đã thấy Hách Quả Tử từ bên ngoài thò đầu vào, vui vẻ nói: “Thiếu gia, đến rồi.”

Đào Mặc khẩn trương duỗi người, xuống xe.

Cả đường xóc nảy, hắn cảm thấy xương cốt đều rã rời cả rồi. Nhớ tới lúc trước đi nhậm chức, ngồi xe ngựa còn lâu hơn, tựa hồ cũng không mệt như lần này. Nào không phải ở Đàm Dương huyện mấy ngày nay đã dưỡng hắn thành thế này chứ?

Đào Mặc lặng lẽ tự kiểm điểm.

Mộc Xuân bước xuống xe theo đó. Động tác của hắn hành vân lưu thủy, quả thực là tiêu sái lỗi lạc, nhất thời thu hút ánh mắt chú ý của những người xung quanh.

Người của Lương gia đang ở cửa nghênh đón mắt cũng sáng lên, vội vàng chạy tới thi lễ nói: “Đào đại nhân đường xa mệt nhọc, vất vả vất vả rồi.”

Đào Mặc nhận ra hắn chính là thành niên ở trước cửa Đông phủ cầu mình làm chủ, liền vội vàng cười đáp lễ.

Người thanh niên Lương gia dẫn hắn vào nhà.

Nhìn quy mô nhà ở của Lương gia, Lương lão gia nói Khâu nhị tiểu thư tương lai không lo ăn uống thật không sai. Đào Mặc trong lòng thoải mái. Hắn được dẫn tới bàn chủ, Mộc Xuân và Hách Quả Tử thì được sắp xếp ở bàn khác.

Những người xa lạ trong bàn đều chào hỏi hắn. Đào Mặc có chút lúng túng, nhưng cũng đáp lại.

https://thuviensach.vn

Trong đó có một người trung niên ước chừng bốn mươi tuổi thỉnh thoảng quan sát hắn, dường như muốn tiếp lời, rồi lại như đang đánh giá cái gì, ẩn nhẫn chưa nói. Rốt cuộc, người bên cạnh hắn không kềm chế được nói: “Vị kia là Đàm Dương huyện Huyện lệnh, vị này chính là bản huyện Huyện lệnh, vừa vặn là quan phụ mẫu của tân lang tân nương, cũng có thể coi như là thông gia!” Hắn dứt lời, tự cho là khôi hài cười rộ lên.

Cả bàn chỉ đành bồi cười.

Người trung niên nọ có đầu đề câu chuyện, mới đáp lại.”Ta nghe nói, Đào đại nhân là quyên quan.”

*Quyên quan: chính là quan bỏ tiền ra mua chức ấy

Đào Mặc cười xác nhận.

“Quyên quan thật tốt, quyên quan so với nhưng thư sinh chúng ta gian khổ học tập phải tốt hơn nhiều.” Hắn giống như đang cảm thán, “Nâng xà đâm sợi, đục tường ăn trộm, làm sao so được với núi vàng núi bạc, ngồi mát ăn bát vàng?”

Đào Mặc nói: “Ngươi nói thật thâm sâu, ta nghe không hiểu.”

Người trung niên cho là hắn đang châm chọc mình, cười khà khà hai tiếng nói: “Hiểu hay không hiểu thì có quan hệ gì? Chỉ cần triều đình chịu hiểu, tri phủ chịu hiểu… là được.”

Đào Mặc đương nhiên biết hắn đang giễu cợt mình, nhưng cũng không tính toán, vẫn như cũ mỉm cười nói: “Chúng ta ăn bổng lộc triều đình, tự nhiên phải vì triều đình phân ưu giải phiền.”

(Đào Mặc cũng hay thật, không hề chịu lép vế, vẫn đối đáp hay làm người ta cứng họng)

https://thuviensach.vn

Người trung niên thấy hắn bốn lạng đẩy ngàn cân đem những lời nói của mình đều lái đi, ngoài cười trong không cười nói: “Đào đại nhân quả nhiên là chí lớn hồng hộc, ta theo không kịp nha.”

Người lúc trước giới thiệu bọn họ cho nhau nhất thời đứng ngồi không yên, nói lời hòa giải: “Hai vị đều là trụ cột triều đình, ngọc sáng hiện nay, sao lại phân cao thấp?”

Lời này làm sắc mặt người trung niên kia lạnh đi. Hắn vốn vô cùng khinh thường những gia tộc rợp bóng đó, cầm tiền mua quan nhân, hôm nay hắn thấy bọn họ đánh đồng như vậy, hắn cảm thấy nhục nhã.

Trong lòng người nó vang lên tiếng lộp bộp, thầm mắng mình đa sự, cũng không dám nói nữa.

So với những bàn khác, bầu không khí bàn này có chút căng thẳng.

Đào Mặc đứng lên nhìn chung quanh, Mộc Xuân và Hách Quả Tử cũng chia ra hai bàn, Mộc Xuân ở bàn gần hơn, hiển nhiên là được coi trọng hơn. Những bàn khác đều là những người nhã nhặn… tầm mắt hắn bỗng nhiên dừng lại, mắt lập tức trợn to.

Mặc dù chỉ là bóng lưng, thế nhưng cái bóng lưng ấy hắn từng nhìn qua trăm nghìn lần, cũng nằm mộng đến trăm nghìn lần, nhất định không sai.

Người nọ rõ ràng là…

Tựa hồ cảm nhận đươc ánh mắt hắn, người nọ đột nhiên quay đầu lại.

Khuôn mặt thanh tú như măng mọc sau mưa, chỉnh tề động nhân. Đôi mắt như nước thu, đỏ tươi như anh đào… lúc nào cũng lơ đãng mà câu nhân tâm phách, khó thể kềm chế.

“Y Vũ…”

https://thuviensach.vn

Đào Mặc vô thức thốt ra hai chữ này, lập tức tỉnh ngộ, cảm giác xa lạ.

Y Vũ cũng nhìn thấy hắn, hơi kinh hoảng, thật nhanh quay đầu trở lại, một lát sau, lại nhịn không được nhìn lại. Thấy hắn còn đang nhìn mình, sắc mặt có chút trắng bệch, do dự một chút, cuối cùng gật gật đầu.

Vào lúc này ở nơi đây nhìn thấy Y Vũ, Đào Mặc phát hiện mình cư nhiên hoàn toàn không cảm thấy đau lòng và oán giận như đã nghĩ, mà, chỉ là cảnh còn người mất phiền muộn mà thở dài.

https://thuviensach.vn

THỨC NHỮ BẤT THỨC ĐINH

Tô Du Bính

www.dtv-ebook.com

Chương 36: Châm Phong Tương Đối [9]

Lương Văn Vũ ngồi xe lăn, Khâu Uyển Nga được bà mai dẫn vào hỉ đường.

Lương, Khâu nhị lão ngồi tại đường thượng, một vui sướng hân hoan, một mặt trầm như nước. Bất quá cả sảnh đường đỏ tươi làm nổi bật, cũng không sợ người khác chú mục.

Tân lang tân nương sau khi tiến vào sảnh đường quỳ gối dâng hương, khấu đầu ba cái, rồi đứng lên bái thiên địa cao đường.

Đến phiên hai người đối bái, Khâu lão gia nhìn Lương Văn Vũ chỉ có thể ngồi trên xe lăn mắt ánh lên sự yêu thương, nặng nề mà thở dài. Đối với việc Khâu Uyển Nga trù tính và lừa dối, lão lại tức giận, dù có cực kì tức giận, người xuất giá rốt cuộc là nữ nhi lão, nhìn hai người ván đã đóng thuyền, hắn ngoại trừ chấp nhận ra cũng không còn cách nào khác.

Lương lão gia thì lại càng xem càng hoan hỉ, nhịn không được ha ha cười rộ lên.

Tân nương rất mau được đưa vào động phòng, Lương Văn Vũ thì đi cùng với thanh niên Lương gia nọ, đến các bàn kính rượu.

Hắn đầu tiên kính bàn chủ, đến trước mặt Đào Mặc, đặc biệt rót đầy bôi, thật tâm thật ý cảm kích nói: “Nếu không có đại nhân hôm đó ở trên công đường phán làm thức tỉnh ta, ta cùng với Uyển Nga cũng sẽ không có ngày hôm nay. Ân này đức này, Lương Văn Vũ cả đời nhớ rõ.” Hắn nói xong, ngửa đầu uống cạn, sau đó đem bôi đảo ngược, không còn giọt nào.

https://thuviensach.vn

Đào Mặc nói vài câu chúc mừng, cũng uống cạn ly.

“Tốt quá!” Những người trong bàn ồ lên.

Lương Văn Vũ hướng hắn cười cười, đi sang bàn khác.

Đào Mặc tay cầm ly rượu, tay cầm bầu rượu, tự rót tự uống.

Hách Quả Tử mặc dù vị trí ngồi xa, mắt vẫn không rời một giây, thấy hắn uống rượu, trong lòng vừa sợ vừa buồn, thừa dịp mọi người mải miết dùng bữa, lặng lẽ đi tới bên cạnh Mộc Xuân, đang muốn mở miệng, khóe mắt lại liếc thấy Y Vũ công tử đang nhìn qua, nhất thời ngẩn ra tại chỗ.

Mộc Xuân lấy tay khẽ kéo tay áo hắn.

Hách Quả Tử hoàn hồn, buột miệng nói: “Ngươi sao lại ở chỗ này?”

Y Vũ lúng túng nói: “Ta và Lương Văn Vũ là người quen cũ, cho nên đến uống vài ly rượu mừng. “

“Người quen cũ của ngươi? Vậy ta thấy Lương Văn Vũ cũng không tốt lành gì.” Hách Quả Tử phỉ phui.

Y Vũ thấy những người ngồi cùng bàn đều đang vểnh tai nghe, vội cúi đầu không nói.

Hách Quả Tử còn muốn thừa thắng xông lên, lại thấy Mộc Xuân không tán đồng nhìn mình chằm chằm, ngượng ngùng khép miệng.

“Chuyện gì?” Mộc Xuân hỏi.

Hách Quả Tử còn chưa hết giận trừng mắt nhìn Y Vũ, thấp giọng nói: “Ta vốn còn thấy kỳ quái thiếu gia lâu như vậy một giọt rượu cũng không uống, sao hôm nay lại uống, hóa ra là nơi này có yêu nghiệt!” Hắn cố ý nhấn mạnh hai từ yêu nghiệt, quả nhiên dẫn tới bao ánh mắt nghi ngờ.

https://thuviensach.vn

Y Vũ đầu cúi càng thấp hơn.

Hách Quả Tử ngược lại nói với Mộc Xuân: “Ngươi khuyên nhủ thiếu gia đi, không nên uống nữa.”

Mộc Xuân ngẩn người, “Sao ngươi không đi?”

“Cái này, ” Hách Quả Tử do dự một chút, mới nhỏ giọng nói, “ta thấy ngươi nhìn được.”

Mộc Xuân: “… “

.

Hai má Đào Mặc đỏ như đánh phấn, lại cảm thấy ở bên một cánh tay đưa ra, giữ ly rượu hắn lại.

“Đông gia, đủ rồi.” Mộc Xuân vốn không muốn quản việc đâu đâu này, thế nhưng trước có Lão Đào tha thiết dặn dò, sau có Hách Quả Tử ánh mắt sáng rực, khiến hắn không thể không làm.

Đào Mặc hai gò má đỏ như bôi son, mắt mở không to, chỉ híp thành cái lỗ nhìn hắn, “Ngươi là…”

” Mộc Xuân. “

“Mộc Xuân?” Đào Mặc cúi đầu.

Đang lúc Mộc Xuân hoài nghi hắn có phải ngủ rồi hay không, hắn đột nhiên ngẩng đầu, “chưa nghe qua.”

“… ta đưa ngươi về.” Mộc Xuân đưa tay muốn nâng hắn dậy.

Đào Mặc đột nhiên nhào cả người tới.

https://thuviensach.vn

Mộc Xuân cau mày. Toàn thân mùi rượu khiến hắn có một loại kích động muốn đem người ném ra ngoài!

“Ngươi rất thích… mùa xuân sao?” Đào Mặc lẩm bẩm nói.

Mộc Xuân nhìn biểu tình những khách nhân khác đang xem cuộc vui, gật đầu trí ý nói: “Ta đưa Đại nhân nhà ta về trước. “

Lương lão gia đi đến, “Ta thấy Đào đại nhân như vậy không tiện lên đường, không bằng nghỉ ngơi ở khách phòng nhà ta tối hẵng về.”

Mộc Xuân nghĩ đến một lát nữa phải ngồi trong xe đầy mùi rượu, càng nhíu chặt mày, liền nửa đưa nửa đẩy đồng ý.

Lương Văn Vũ thấy hắn dáng vẻ văn nhã, ôm một người lớn như thế quả thực vất vả, thì gọi hai người hạ nhân đến giúp một tay.

Nhưng Đào Mặc dường như chỉ muốn Mộc Xuân, mặc cho người khác kéo thế nào đẩy thế nào, hắn cũng không chịu xuống.

Mộc Xuân đang chuẩn bị dùng nội lực đánh văng hắn ra, lại nghe Hách Quả Tử ở bên nói: “Cứ như vậy ôm đi thôi. Nếu Mộc sư gia thấy nặng, chúng ta tới ôm chân.”

…

Mộc Xuân tưởng tượng ra một hình ảnh, khóe miệng khẽ nhếch, bất động thanh sắc nói: “Không cần, ta giữ được.” Hắn nói xong, cũng không quan tâm đang ở nơi đông người, nhiều con mắt dõi theo, có kinh thế hãi tục hay không, dứt khoát đem Đào Mặc ôm ngang lên, theo hạ nhân Lương phủ đi đến khách phòng.

Hách Quả Tử đi theo bên cạnh, kinh nghi nhìn hắn thần sắc trấn định, không ngừng hỏi: “Không việc gì chứ? Có nặng quá không? Có cần giúp

https://thuviensach.vn

một tay không… hay là nghỉ ngơi một chút đi… thật không cần giúp… thật sự thật sự không cần…”

(Uầy, người ta một thân võ công đấy, Đào Mặc có chút xíu, xá gì he he)

“Đến rồi!” Mộc Xuân cắt ngang lời hắn, bước nhanh đến bên giường, đem người ném lên giường.

Nhưng Đào Mặc vẫn không buông tay, hai tay ôm chặt cổ hắn, thế cho nên ném người lên toàn vẹn, thân thể hắn trái lại bị kéo theo xuống.

Hách Quả Tử nhìn mà trợn mắt há mồm. Đợi Mộc Xuân chật vật đứng dậy, hắn mới hậu tri hậu giác đuổi những hạ nhân Lương gia cũng lưu lại xem cuộc vui.

“Ra ngoài.” Mộc Xuân nói.

Hách Quả Tử nói: “Biết đâu ngươi cần người giúp múc nước.”

Mộc Xuân nhìn chằm chằm hắn, từ từ mỉm cười.

Hách Quả Tử rất thức thời ra ngoài, thuận tiện đóng kỹ cửa lại.

“Không ngờ cuối cùng Thiếu phu nhân lại là… Mộc Xuân.” Hắn trên đường đi thầm nói.

Mộc Xuân ở bên trong nghe được nhất thanh nhị sở nhắm mắt lại, sau đó đưa ngón tay ra, thật nhanh điểm hai cái vào huyệt Kiên Tỉnh trên người Đào Mặc. Hai cánh tay Đào Mặc vô lực buông xuống, lúc này hắn mới nhanh chóng đứng lên, sau đó đẩy cửa sổ ra, hít một hơi thật sâu.

“Mộc Xuân.” Đào Mặc dường như cảm thấy trống rỗng, thân thể vặn vẹo.

https://thuviensach.vn

Mộc Xuân cho là hắn đã tỉnh, thật nhanh chỉnh lại biểu tình, đang muốn quay đầu lại, chợt nghe hắn hỏi: “Ngươi rất thích mùa xuân phải không?”

“…”

“Mộc Xuân, mộ xuân…” Thanh âm Đào Mặc dần dần thấp xuống.

Mộc Xuân chuẩn bị ra ngoài, người nằm ở trên giường đột nhiên gọi một câu.”A, tư xuân!”

…

Bước chân hướng đến cửa phòng dừng lại, hắn xoay người, đi thẳng đến giường…

***

Từ sau khi Cố Xạ hủy bỏ quyết định nguyên bản ngày xuất hải, Cố Tiểu Giáp đã cảm thấy y trở nên có chút không giống bình thường. Chẳng hạn như, thời gian đọc sách phát ngốc tựa hồ so với ngày thường nhiều hơn. Trước đây đọc sách đến phát ngốc là vì trong sách có điều gì hay, mà bây giờ, lại giống như là thần du thái hư.

Cố Tiểu Giáp suy đi nghĩ lại, thế nào cũng cảm thấy chuyện này có liên quan đến Đào Mặc.

Ngay cả chuỗi biến hóa này cũng là từ sau khi Cố Xạ trở về từ huyện nha. Chẳng lẽ, ở huyện nha đã phát sinh chuyện gì?

Hắn nghĩ nghĩ, lại nói gần nói xa vài lần. Cố Xạ đều không đáp. Sau đó hắn hỏi nhiều hơn, Cố Xạ liền đuổi hắn đi trù phòng giúp đỡ.

…

https://thuviensach.vn

Nghĩ tới hắn đường đường là một tiểu tư thiếp thân của công tử cư nhiên đi trù phòng giúp đỡ… mặc dù là giúp đỡ ăn, nhưng điều này đối với hắn mà nói đã là tương đương với đả kích trầm trọng. Thế cho nên tinh thần hắn gần đây thập phần không tốt.

Cho nên khi Mộc Xuân ôm Đào Mặc từ trên mái hiên nhảy xuống, rồi thật nhanh biến mất ở cổng nguyệt nha, trong đầu hắn chỉ có một ý niệm: hoa mắt.

.

Cố phủ kết cấu rất đơn giản, Mộc Xuân không mất bao lâu đã tìm được phòng ngủ Cố Xạ

Hắn đẩy cửa tiến vào.

Trong phòng có hương lan hoa thanh u.

Mộc Xuân đem Đào Mặc đặt lên giường, thuận tay giúp hắn đắp kín chăn.

Bị điểm huyệt ngủ Đào Mặc đang nửa há hốc mồm ngủ thật ngon.

Mộc Xuân khẽ cười, xoay người xuất môn.

.

Trúc phiệt xuất hải. (Bè trúc ra khơi)

Cố Xạ đề bút, chậm rãi phác họa biển rộng.

Y vẽ tranh từ trước đến nay luôn là ngẫu hứng, hạ bút như thần trợ, thật là tinh thần tuỳ bút mà đi. Hoặc hoàn thành, hoặc bất thành, cũng không biết chắc. Người trong thiên hạ đều nói Cố Huyền Chi thư họa vô song, kỳ thực, tranh y vẽ thất bại nhiều hơn tranh được truyền ra ngoài.

https://thuviensach.vn

Vẽ vẽ, cây bút trong tay hắn đột nhiên dừng lại.

Đặt bút phía trước, đại hải gió êm sóng lặng trong lòng y lúc này đang nổi lên sóng to gió lớn, gió cuốn thủy triều, như lang như hổ cuồn cuộn mà đánh lên bè trúc mờ mịt.

Y chậm rãi gác lại bút, nét mặt bình tĩnh hiện ra xóa sạch thâm tư.

Lẽ nào, y lại không muốn xuất hải nữa?

Từ nhỏ đến lớn, kì vọng phụ thân đối với y đã rất cao, cho nên nuông chiều đến hư, đợi lúc ông phát hiện nhi tử mình và những đứa trẻ cùng lứa hoàn toàn không giống nhau, thì cũng đã muộn. Khi đó tính cách y tự bế, chỉ muốn làm bạn với thư họa. Sau này Cố Hoàn Khôn đưa y vào thiên hạ đệ ưu Lâm thư viện, thư viện tập trung tài tử, người thụ nghiệp đều là phương danh nho văn hào, lúc này mới khiến cho y thoáng mở rộng ý chí. Ngây ngô ở thư viện một hồi lâu, y dần dần thích giải nghi hoặc. Phàm là có nghi nan, bất luận xa gần thân sơ đều nguyện tương trợ, mọi người cho là y trời sinh chân thực nhiệt tình, kỳ thực y chỉ là thích giải nghi hoặc cho bản thân mà thôi.

Đến Đàm Dương huyện, là ngưỡng mộ thanh danh là quê hương của tụng sư, nhưng bái nhập làm môn hạ Chuy tiên sinh không bao lâu, y đã chán ngán. Cái gọi là tụng sư, bất quá dựa vào mồm miệng thị phi của người mà thôi. Bởi vậy, y có tâm tư muốn xuất hải. Xuất hải là đại sự, từ thuyền bè, đường biển, thuyền phu, đồ vật các loại vân vân đều phải chuẩn bị chu đáo. Y chưa bao giờ nghĩ mình chuẩn bị hai năm, mà lại đột nhiên bỏ ý niệm này đi.

Y cúi đầu nhìn bức họa.

Bè gỗ chìm nổi giữa biển, bất cứ lúc nào cũng có nguy hiểm bị chìm.

https://thuviensach.vn

Ánh mắt y trầm càng trầm, thuận tay ném bức họa vào chậu than bên cạnh, phó cho ngọn lửa.

https://thuviensach.vn

THỨC NHỮ BẤT THỨC ĐINH

Tô Du Bính

www.dtv-ebook.com

Chương 37: Thiên Ti Vạn Lũ [1]

Bóng đêm nặng nề.

Cố Xạ đẩy cửa vào phòng, lập tức nhíu mày, tiếng ngáy trong bóng đêm càng trầm hơn từ trong phòng truyền tới.

Toàn bộ gian phòng tràn đầy lan hương không ăn khớp với mùi rượu.

Bước chân y đến bên ngưỡng cửa dừng lại, xoay người đốt đèn.

Trong phòng sáng sủa, tiếng kêu lại càng phát ra kinh thiên động địa.

Y đốt đèn đi tới bên giường.

Đại nhân trên giường đưa lưng về phía y, ôm chăn ngủ đường hoàng, một chân để ở đầu giường, một chân chìa ra mép giường.

Cố Xạ cảm thấy bóng lưng quen quen, vươn tay lật hắn lại.

“A!” Trọng họng Đào Mặc phát ra âm thanh như bị nghẹn.

Cố Xạ cả kinh, cho là hắn thở không được, lập tức đưa tay giúp hắn vỗ nhẹ trước ngực.

Đào Mặc lập tức thở một hơi dài ra khỏi miệng, sau đó vỗ hai cái bôm bốp vào miệng, nghiêng đầu sang, lần nữa ngủ mất.

“…”

https://thuviensach.vn

Cố Xạ đứng trước giường, im lặng nhìn hắn một lát, thẳng đến âm thanh càu nhàu một lần nữa vang lên, mới đem đèn đặt sang bên, xoay người ra ngoài.

.

Cố Tiểu Giáp bị gọi đến trước viện khi đang ăn đậu nành, vì chạy đến nhanh, trong tay còn đem theo vài hạt, đến trước mặt Cố Xạ mới phản ứng được. Thấy ánh mắt Cố Xạ liếc về phía đậu nành trong tay, hắn cười khan đưa tay rụt lại phía sau.”Công tử, cần tắm rửa phải không?”

Cố Xạ không lên tiếng, ngón tay chỉ vào gian phòng.

Cố Tiểu Giáp ngây người, bước hai bước hướng đến gian phòng, còn chưa bước lên bậc thang cấp, đã nghe một trận tiếng kêu lớn. Hắn kinh hãi, vọt nhanh vào trong, lập tức hét lớn: “A! Ngươi là ai? A, ngươi, ngươi ngươi sao lại ở đây?”

Cố Xạ nhíu nhíu mày, theo vào, chỉ thấy Cố Tiểu Giáp đang lay Đào Mặc.

Đào Mặc say đến mê mê hồ hồ, liều mạng vung vẩy hai tay, muốn giãy thoát khỏi sự kìm hãm của hắn.

“Dừng tay.” Cố Xạ nói.

Cố Tiểu Giáp bất thình lình ngừng tay, quay đầu nói: “Hóa ra chiều nay không phải ta hoa mắt. Ta thấy Mộc sư gia của huyện nha từ trên nóc nhà nhảy xuống, trong tay còn ôm một người… lẽ nào là đem hắn qua đây?”

Cố Xạ cau mày nói: “Mộc Xuân?”

“Chính là hắn!” Cố Tiểu Giáp thuận tay nhét đậu nành vào miệng, “Không ngờ hắn lại là cao thủ. Nhưng mà sao hắn lại đem Đào Mặc đặt trên

https://thuviensach.vn

giường công tử?”

Cố Xạ không nói gì. Y biết Mộc Xuân không đơn giản, nhưng không nghĩ ra hắn là loại người nào.

Cố Tiểu Giáp phun ra vỏ đậu nành, lúc này mới phát hiện mình bất tri bất giác đã làm cái gì, vội vàng đưa tay giấu ra sau, cố gắng trấn định nói: “Công tử, vậy chúng ta làm sao bây giờ? Đưa hắn đến khách điếm, hay phái người thông báo cho huyện nha?”

Cố Xạ nghĩ nghĩ một chút, chợt nói: “Đi dọn dẹp gian ngoài.”

“… Hả?” Cố Tiểu Giáp ngơ ngác nhìn y.

Cố Xạ nói: “Đổi đệm chăn giường mới.”

“A.” Cố Tiểu Giáp chậm rì rì đi ra ngoài hai bước, nhịn không được quay đầu lại hỏi, “Công tử, không phải người muốn để hắn ở lại đây chứ?”

Cố Xạ nói: “Phải.”

Cố Tiểu Giáp bị Cố Xạ đày đến trù phòng, lá gan so với trước kia nhỏ đi một chút, nhưng lạc đà gầy so với ngựa lớn, vẫn to hơn, lại hỏi một câu, “Công tử không sợ tiên nhân đánh?”

Cố Xạ nhướng mày, “Đánh hắn hay đánh ta?”

Cố Tiểu Giáp bị hỏi ngẩn ra, sau đó gãi đầu nói: “Ta quên mất, hắn cũng là nam.” Tuy rằng không cam lòng, hắn vẫn theo lời phân phó của Cố Xạ đi dọn dẹp gian ngoài chưa bao giờ có người dùng, sau đó gọi hai gia đinh đưa người sang.

Do động tĩnh quá lớn, Đào Mặc lại thức dậy nửa chừng, mở mắt mơ mơ hồ hồ nhìn Cố Tiểu Giáp đang chỉ huy ở bên một chút.

https://thuviensach.vn

Cố Tiểu Giáp nhìn lại hắn, đang muốn nổi đóa, hắn lại nghiêng đầu qua, ngủ tiếp, cứ thế đem lửa trong bụng hắn nhịn trở về. Hắn oán hận nhìn Đào Mặc đang ngủ thanh thản, nói với gia đinh: "Đều bắt tay làm việc chính cho ta."

Gia đinh cho là hắn nói dỗi, lập tức nhanh tay nhanh chân lên.

Cố Tiểu Giáp: "…"

.

Thật vất vả đi qua đi lại xong, Cố Tiểu Giáp không yên tâm hỏi Cố Xạ: "Công tử, không thì ta trải chăn đệm dưới đất, ở đây gác đêm?"

Cố Xạ nói: "Không cần."

"Nhưng mà…" Cố Tiểu Giáp không cam tâm nhìn ra gian ngoài.

"Ta tự có chừng mực." Cố Xạ có chút bực mình.

Cố Tiểu Giáp không dám nói nữa, lặng lẽ lui ra cửa, nhưng không đi ngay, tựa như muốn đợi Cố Xạ hồi tâm chuyển ý, nhưng chờ trái chờ phải cũng không thấy y lên tiếng, lúc này mới hết hy vọng, khép cửa đi ra.

Cửa đóng lại lần nữa, Cố Xạ ngồi ở bên giường, nghe Đào Mặc ở đầu kia ngáy ngủ ngon lành, đột nhiên có một loại cảm giác kỳ diệu, dường như trong đêm tối y cũng không phải chỉ đơn độc một mình. Tự năm ba tuổi, y đã một mình một phòng, tuy có nha hoàn ở gian ngoài hầu hạ, nhưng bọn họ chưa bao giờ dám lớn tiếng, ngay cả hô hấp cũng cẩn thận từng chút một, bởi vậy vào ban đêm, y luôn có cảm tưởng giữa thiên địa, chỉ có một mình y. Tiếng ngáy của Đào Mặc ồn ào, lại liên tục nhắc nhở y, gian phòng này còn có một người khác làm bạn.

"A!" Đào Mặc lại khó thở, ngay sau đó là tiếng xoay người.

https://thuviensach.vn

Cố Xạ lắng nghe một chút, khóe miệng vô thức giương lên.

***

Ngày hôm sau sắc trời hửng sáng, Đào Mặc chợt cảm thấy miệng khô, mắt nửa mở rời giường rót nước, nhưng vừa đi được vài bước, đầu gối đã đánh vào ghế, cả người bổ nhào về phía trước, gục xuống bàn.

Thật lâu sau, hắn mới hồi thần, ôm ngực đứng dậy, mở to hai mắt nhìn bốn phía, lập tức sửng sốt, "Đây là… đâu?"

"Cố phủ."

Thanh âm Cố Xạ từ gian trong truyền ra, thanh âm khiến Đào Mặc cả kinh thiếu chút nữa nhảy lên bàn.

"Cố, Cố Xạ?" Hắn giật mình hỏi, "Ngươi sao lại ở đây?"

"Đây là phòng ngủ của ta."

"… Ta sao lại ở đây?"

"Không biết." Cố Xạ không có ý định vạch trần chuyện Mộc Xuân là cao thủ.

Đào Mặc phát hiện mình hỏi một vấn đề ngu xuẩn, nhưng cho dù hắn nghĩ nát óc cũng không nhớ ra sao mình xuất hiện ở nơi này, "Rõ ràng hôm qua ta đến Lân huyện uống rượu mừng của Lương Văn Vũ và Khâu nhị tiểu thư…" Hắn nhớ tới vụ án này là Cố Xạ lần đầu thua, tất nhiên không thích nghe nói tới, vội vàng khép miệng.

"Sau đó?" Nghe hắn lần lữa không nói tiếp, Cố Xạ lại chủ động hỏi.

Đào Mặc nghe trong ngữ khí y không có gì là không vui, mới nói: "Sau đó ta thấy được… thì, thì uống một chút rượu, sau đó nữa thì ta không nhớ

https://thuviensach.vn

rõ.”

“Thấy được gì?” Cố Xạ không bỏ qua điều muốn nói lại thôi trong lời nói của hắn.

Đào Mặc trong tiềm thức không muốn ở trước mặt Cố Xạ nhắc tới Y Vũ công tử, hàm hồ nói: “Vị cố hữu.”

Ở phía bên Cố Xạ không có thanh âm gì.

Trải qua một trận ầm ĩ như thế, Đào Mặc nghĩ có tát vào mồm cũng không làm như vậy nữa, quay đầu tìm kiếm y phục của mình.

Khắp y phục hắn đều mang mùi rượu, đêm qua Cố Tiểu Giáp đã lấy đi tìm người giặt sạch, cho nên Đào Mặc tìm mấy lần, chỉ tìm được một cái khăn trải bàn. Tuy trong phòng đặt lò sưởi, nhưng nói cho cùng cũng có chút lạnh, hắn do dự một hồi, cuối cùng không chống lại được mong muốn tìm ấm áp, lại chui vào ổ chăn.”Cố Xạ, ngươi ngủ rồi sao?”

Cố Xạ dùng ngón tay gõ nhẹ lên mép giường.

Đào Mặc lấy dũng khí nói: “Ta có thể hỏi ngươi một chuyện được không?”

“Nói.”

“Y phục của ta đâu?” Thanh âm Đào Mặc nhất thời nhỏ xuống, nhẹ như muỗi kêu.

Cố Xạ tựa hồ không nghe rõ, “Cái gì?”

“Y phục của ta.” Hắn hơi cao giọng.

Cố Xạ nói: “Không biết.”

https://thuviensach.vn

“…” Đào Mặc ngẩn người, sau đó che miệng nói, “Ta, ta đêm qua cứ một thân ăn mặc như vậy xuất hiện ở Cố phủ?”

Cố Xạ trầm mặc.

Đào Mặc cho rằng sự trầm mặc của y là mặc nhận, khuôn mặt lập tức đỏ bừng.”Ta, cái này, làm sao lại…” Hắn nói không đầu không đuôi một hồi, mới dùng thanh âm càng nhỏ hơn hỏi: “Ngươi có thể cho ta mượn một bộ y phục được không?”

“Cái gì?”

“Ngươi, có thể cho ta mượn một bộ y phục được không?” Đào Mặc vểnh tai, khẩn trương nghe động tĩnh ở bên kia.

Cố Xạ thẳng thắn đáp, “Không thể.”

Đào Mặc đang muốn hỏi có thể phái người đến huyện nha báo tin không, chợt nghe Cố Xạ nói tiếp: “Y phục của ta chưa bao giờ cho người khác mượn mặc.” Hắn nhất thời nhớ tới chất liệu y phục của Cố Xạ nhìn vô cùng danh quý, nhất thời càng thêm xấu hổ.

Cố Xạ thản nhiên nói tiếp: “Cho ngươi thì lại có thể.”

Đào Mặc mừng rỡ, “Đa tạ. A, cái kia, không cần mới, cũ cũng được. Bẩn cũng không sao, không thì, ngày trước ngươi mặc cũng có thể…”

Bên kia phòng không lên tiếng.

Cuối cùng Cố Tiểu Giáp vì lo lắng mà dậy thật sớm từ trong đống y phục cũ của Cố Xạ không mặc nữa tùy ý tìm một bộ cho hắn.

Đào Mặc từ Cố Tiểu Giáp biết được mình lúc đến Cố phủ có mặc ngoại y, không khỏi thở phào nhẹ nhõm, lại nghe hắn nói mình xuất hiện ở trên giường Cố Xạ, lại hít vào một luồng khí lạnh.

https://thuviensach.vn

THỨC NHỮ BẤT THỨC ĐINH

Tô Du Bính

www.dtv-ebook.com

Chương 38: Thiên Ti Vạn Lũ [2]

Khẩn khẩn trương trương mặc quần áo tử tế, Đào Mặc đứng ở gian ngoài, nhìn Cố Tiểu Giáp bưng chậu ra ra vào vào hầu hạ Cố Xạ rửa mặt, do dự nghĩ làm sao đi vào cáo từ Cố Xạ, chợt nghe gia đinh bên ngoài nhẹ giọng gọi Cố Tiểu Giáp.

Sự vụ lớn nhỏ ở Cố phủ hầu như đều do Cố Tiểu Giáp xử lý, Cố Xạ chỉ làm những chuyện y muốn làm. Bởi vậy người ngoài nhìn vào Cố Xạ và Cố Tiểu Giáp đều cảm thấy như là hành động hiếm có.

Cố Tiểu Giáp bưng bồn đi ra, hỏi: “Làm cái gì?”

Gia đinh nói: “Bên ngoài có người cầu kiến.”

“Sáng sớm?” Cố Tiểu Giáp nhíu mày. Lúc này tìm tới cửa đa phần là có chuyện vô cùng khẩn cấp, mà hắn đối việc vô vùng khẩn cấp từ trước đến nay không có hảo cảm.”Ai?”

“Người huyện nha.”

“… Ta biết rồi.” Cố Tiểu Giáp vẫy tay với gia đinh ra hiệu cho lui, lại xoay người chạy ra. Vào giờ phút này, trong đầu hắn chỉ có một ý nghĩ, ai nói hai nam nhân không bị tiên nhân phạt? Lúc này không phải tới rồi sao? Thảo nào tối hôm qua lúc hắn thấy Đào Mặc đã cảm thấy không bình thường, quả nhiên là đã chuẩn bị đào một cái bẫy rập muốn cho công tử nhảy vào!

https://thuviensach.vn

Cố Xạ sau khi nghe xong lại không có đại kinh tiểu quái gì, thản nhiên nói: “Mời vào đi.”

Cố Tiểu Giáp vội nói: “Ta sợ bọn họ lai giả bất thiện!”

Cố Xạ ngước mắt, “Sợ?”

Cố Tiểu Giáp ngẩn người, ảo não nói: “Cũng phải, có gì đáng sợ. Ta đây phải đi gọi bọn họ vào!”

“Chờ một chút.” Đào Mặc ở gian ngoài nghe được rõ ràng, cuối cùng nhịn không được đứng ra nói, “Bọn họ ước chắc là đến tìm ta, việc này cứ để ta tự mình ra mặt giải thích thì hơn.”

Cố Tiểu Giáp nói: “Tự mình ra mặt giải thích? Ngươi chuẩn bị giải thích như thế nào lý do ngươi tới Cố phủ?”

Đào Mặc bị hỏi nghẹn lời.

Cố Tiểu Giáp không chịu tha, “Ngươi giải thích thế nào vì sao ngươi lại qua đêm ở Cố phủ?”

Đào Mặc nói: “Cái này, là Cố phủ hiếu khách, cho nên…”

“Công tử nhà ta chưa bao giờ giữ khách nghỉ lại, nói như ngươi, giống như chúng ta cố ý nịnh bợ Huyện thái gia đại nhân.” Cố Tiểu Giáp không buông tha, nói mấy câu hoàn toàn chặn Đào Mặc không nói được lời nào.

Cố Tiểu Giáp cảm thấy đã trút hết giận, giẫm chân nhanh nhẹn chạy ra cửa. Hắn cũng muốn nhìn xem Mộc Xuân đến tột cùng muốn làm cái gì.

Đào Mặc lúng túng đứng tại chỗ, mắt thỉnh thoảng nhìn về phía Cố Xạ đang ngồi bên giường chỉnh lại ống tay áo .

https://thuviensach.vn

Nếu có thể, hắn nguyện ý mỗi ngày đều nhìn y như vậy, dù cho chỉ là chỉnh chỉnh ống tay áo, hoặc là không làm gì cả. Nhưng lúc ánh mắt lạnh lùng của Cố Xạ nhìn sang, hắn liền biết đây bất quá là sự cam chịu từ phía hắn.

"Đa tạ ngươi đêm qua thu lưu, còn có y phục." Đường nhìn của Đào Mặc di chuyển trái phải, sợ mình đối diện với y sẽ không thể dời đi nữa.

"Sao ngươi không phản bác hắn?" Cố Xạ hỏi.

Đào Mặc ngẩn ra, "Phản bác? Ai?"

Cố Xạ không đáp.

Đào Mặc nghĩ nghĩ, hỏi dò: "Ngươi nói Cố Tiểu Giáp?"

Cố Xạ nói: "Ngươi ở trên công đường không phải mồm miệng lanh lợi lắm sao?"

Đào Mặc không biết lời này của y là đang khen ngợi, hay vẫn còn vì việc thua kiện Khâu gia mà canh cánh trong lòng, đành nói: "Hắn nói cũng có lý. Ta vốn xông vào đây mà không hiểu ra sao, không giải thích sẽ khiến các ngươi thêm phiền phức."

Cố Xạ đứng lên, "Đã như vậy, đi xem xem rốt cuộc là loại phiền phức nào."

Đào Mặc nghĩ mãi cũng không nghĩ ra. Phiền phức hắn đem tới không phải là nửa đêm tự ý vào Cố phủ, lại còn mặc y phục của Cố Xạ sao? Sao nghe khẩu khí hắn, giống như còn có ý gì khác?

Bất quá nghi hoặc cũng chỉ nghi hoặc, hắn vẫn ngoan ngoãn đi cách sau Cố Xạ hai bước.

Cố Xạ đột nhiên dừng lại, quay đầu.

https://thuviensach.vn

Đào Mặc ngẩng đầu liền thấy dung mạo y gần trong gang tấc, thoáng chốc mất bản năng nói chuyện, chỉ có thể mở to hai mắt chớp chớp nhìn y, tim đập thình thịch.

“Trên khay trà còn trà để qua đêm từ hôm qua, đi súc miệng chút đi.” Cố Xạ nói xong, bản thân mình bỏ đi trước .

Đào Mặc ngây ngô đứng tại chỗ hồi lâu, mới bừng tỉnh hoàn hồn, lập tức xấu hổ mặt đỏ bừng, chạy như bay vào gian trong, uống hai chén trà lạnh lớn, sau đó lại đưa tay hà hơi hai cái, sau khi thấy trong miệng không còn mùi gì mới chạy trở ra.

Cứ như vậy nán lại một lúc, Cố Xạ đã đi mất không thấy bóng dáng.

Đào Mặc đành lần mò đường đi trong phủ. Hắn vốn muốn tìm một người hỏi đường một chút, nhưng Cố Xạ thích yên tĩnh, trong phủ cũng không có nhiều gia đinh lắm. Hắn đi khoảng một nén nhang mới nhìn thấy người.

Thật vất vả chạy tới sảnh chính, bên trong lại một cảnh yên lặng.

Mộc Xuân và Cố Xạ ngồi ở một bên, ôn lãnh, lại xuất sắc như nhau.

Hách Quả Tử và Cố Tiểu Giáp đứng sau lưng bọn họ, cùng trợn mắt nhìn nhau, lực lượng tương đương.

Đào Mặc rảo bước qua ngưỡng cửa, vào khoảnh khắc bọn họ nhìn sang, đột nhiên có một loại cảm giác kỳ quái, giống như mình là người dư thừa, vốn không nên xuất hiện ở nơi này, quấy nhiễu bọn họ. Bất quá cái ý nghĩ này rất nhanh đã bị nụ cười như xuân phong của Mộc Xuân làm cho biến mất không còn lại gì.

Mộc Xuân mỉm cười nói: “Đông gia tối qua đi nơi nào, để chúng ta tìm cả đêm.”

https://thuviensach.vn

Đào Mặc nói: “Ta cũng không biết làm sao lại đến Cố phủ, khiến các ngươi lo lắng rồi.”

Mộc Xuân còn chưa nói, Hách Quả Tử đã mang khuôn mặt buồn bực đi tới, dùng thanh âm cực nhẹ oán hận nói: “Thiếu gia, Lân huyện và Đàm Dương huyện cách nhau hơn mười dặm, người làm sao có thể bất tri bất giác mà chạy từ Lân huyện về đây?” Ngụ ý hắn không tin lý do Đào Mặc giải thích.

Đào Mặc cười khổ. Hắn cũng không biết nên giải thích như thế nào, nhưng hắn đích thực không nhớ rõ mình rốt cuộc đến Cố phủ bằng cách nào. Hách Quả Tử không nói hắn còn không nghĩ tới, bây giờ nghĩ lại, việc này xác thực vô cùng kỳ quặc. Với khoảng cách giữa Đàm Dương huyện và Lân huyện, đừng nói hắn uống rượu say bất tỉnh nhân sự, dù cho đầu óc có thanh tỉnh như hiện tại, cũng không có khả năng trở về đây bằng hai chân.

“Ta thật không biết làm sao lại đến được đây.” Hắn bất đắc dĩ giải thích.

Hách Quả Tử trước khi tới cũng đã cho rằng Đào Mặc mượn rượu giả điên, cố ý đến Cố phủ thân cận Cố Xạ, bởi vậy hắn nói cái gì cũng nghĩ là mượn cớ, huống gì, lý do của hắn lại thực quá khả nghi. Thử hỏi thiên hạ có nam nhân nào ăn no không có việc gì làm ngàn dặm xa xôi đến nhà của nam nhân khác?

Người nào đó ăn no không có việc làm cười híp mắt mở lời: “Y phục trên người đông gia, hình như không phải y phục hôm qua.”

Hách Quả Tử chăm chú nhìn lại, quả nhiên không giống, trong lòng lập tức bắt đầu suy đoán, nhìn ánh mắt Cố Xạ cũng là rất rất khác biệt.

Cố Tiểu Giáp càng nghe càng thấy tình thế phát triển không đúng lắm, vội lên tiếng: “Y phục hôm qua trên người hắn thối chết người, ta đem đi giặt rồi.”

https://thuviensach.vn

Mộc Xuân nhìn Cố Xạ, cười đến ý vị thâm trường, “Thối á.”

Cố Xạ thản nhiên nói: “Đúng thật là có mùi, ta nghĩ có lẽ ở trên mái hiên cũng chưa bay hết.”

Mộc Xuân giả vờ không biết, nói: “A? Mùi đã lan đến nóc nhà, quả thật có mùi rất nhiều.”

Đào Mặc bị bọn họ miệng thì nói thối, miệng thì nói có mùi nghe đến muốn độn thổ cho xong, lúng ta lúng túng nói: “Lần sau ta sẽ không bao giờ uống rượu nữa.”

Mộc Xuân cười nói: “Đông gia hà tất tự làm khó mình? Uống rượu chính là lạc thú lớn của đời người. Chẳng phải nói Thiên cung có Quỳnh Tương ngọc thùy dịch, có thể thấy được dù có làm thần tiên thì cũng khó thoát thất tình lục dục, cũng bỏ không được thứ trong ly này a.”

Đào Mặc nói: “Nhưng uống rượu cũng chứa nhiều tai hại, ví dụ như, rượu có thể loạn… loạn, loạn tính?” Bởi vì không dám chắc mình nói có chính xác hay không, cho nên chữ cuối cùng hắn nói nhẹ vô cùng. Nhưng ngữ khí như vậy lọt vào tai ngươi khác lại là một cảm thụ khác.

Mộc Xuân nói: “Đông gia sao lại nói như thế? Chẳng lẽ tối qua người đã làm chuyện… gì?” Hắn nói với Đào Mặc, nhưng ánh mắt lại nhìn về phía Cố Xạ.

Cố Tiểu Giáp tim đánh lộp bộp, thầm nghĩ: Tới rồi tới rồi, quả nhiên tiên nhân phạt!

Cố Xạ vẻ mặt thản nhiên nói: “Mộc huynh thấy, hắn có thể làm chuyện gì đây?”

Mộc Xuân thấy được thì ngưng, “Không có chuyện gì tự nhiên là tốt nhất.”

https://thuviensach.vn

Đào Mặc nghe hai người bọn họ nói nói cười cười, luôn cảm thấy trong lời nói có gì đó, nhưng hắn trời sinh không nghe ra huyền cơ trong việc gì. Hắn thấy Cố Xạ và Mộc Xuân đều cười không nói, chủ động nói vào: "Sao các ngươi biết ta ở Cố phủ?"

Mộc Xuân mặt không đổi sắc nói: "Chúng ta tìm đông gia cả đêm, gần như đem hai huyện lật tung cả lên. Cuối cùng vẫn là Hách Quả Tử nhớ tới đông gia và Cố công tử có chút giao tình, cho nên mới tìm đến Cố phủ."

Đào Mặc rất đỗi áy náy nói: "Đều tại ta không tốt, liên lụy các ngươi cả đêm bôn ba."

Dù Cố Tiểu Giáp xưa nay nhìn hắn không thuận mắt nhưng lúc này cũng có chút đồng tình với hắn. Bị người bán còn thay người tính toán chính là hắn.

Mộc Xuân ho khan một tiếng nói: "Kỳ thực hôm nay đến đây, còn có việc muốn nhờ Cố công tử."

Cố Xạ nói: "Nói."

"Huyện nha đang chuẩn bị sửa chữa…"

Mộc Xuân mới nói được một nửa, đã bị Đào Mặc ngắt lời: "Đang yên đang lành, sao phải sửa chữa?"

Nói đến việc này, Hách Quả Tử lại khổ tâm, "Thiếu gia, phòng người hôm nay vô duyên vô cớ bị sập rồi."

"Hả?" Đào Mặc trừng mắt tròn xoe.

Cố Tiểu Giáp nhìn chằm chằm Mộc Xuân. Tuy điều hắn nghĩ đến không hề có căn cứ, nhưng hắn cảm thấy việc này cùng Mộc Xuân không khỏi không liên quan.

https://thuviensach.vn

Hách Quả Tử nói: “Không chỉ phòng người sập, ngay cả nóc phòng Lão Đào và mấy gian khách phòng cũng bay rồi.”

Đào Mặc ngơ ngẩn nói: “Sao lại như vậy?”

“Cái này, ” Hách Quả Tử nhìn Mộc Xuân, “Mộc sư gia nói có lẽ là nửa đêm có ai đến huyện nha trộm, không may giẫm hư cả nóc nhà.”

Cố Tiểu Giáp phì cười.

Hách Quả Tử trợn mắt nhìn. Gặp phải loại sự tình này hắn lại cư nhiên cười trên nỗi đau người khác.

Cố Tiểu Giáp tự biết thất thố, vội cứu vãn tình hình: “Ta đang suy nghĩ, kẻ trộm kia nhất định thân mập như heo, nếu không thì làm sao có thể giẫm hư cả nóc nhà.” Hắn vừa nói, mắt vừa liếc Mộc Xuân.

Mộc Xuân khí định thần nhàn. Đi trộm loại việc nhỏ này hắn cần gì phải tự mình động thủ? Về phần những người khác thân có mập như heo không lại có quan hệ gì với hắn đâu? Hắn chỉ cần xác định người kia nghe lệnh hành sự là được.

Đào Mặc nói: “Vậy tổn thất có lớn hay không? Sửa chữa phải mất bao lâu?”

Mộc Xuân nói: “Cái này phải hỏi công tượng mới biết.” (công tượng: thợ mộc, thợ làm nhà)

Đào Mặc đầy vẻ âu sầu. Huyện nha không phải nhà riêng của hắn, bây giờ ở trong tay hắn lại xảy ra sự cố bất kể là thiên tai hay nhân họa, chung quy cũng không thoát khỏi có liên can tới hắn.

Mộc Xuân giải thích xong, lại nói với Cố Xạ: “Huyện nha gặp phải chuyện không may, muốn nhờ Cố công tử giúp đỡ.”

https://thuviensach.vn

Cố Tiểu Giáp giật mình nói: “Chẳng lẽ ngươi là đến quyên tiền?” Loại sự tình này ở địa phương khác cũng nhiều, quan viên địa phương luôn có thể nghĩ ra các loại chuyện tìm hào phú địa phương quyên góp tiền tài, ở giữa kiếm lời riêng. Nhưng nơi này là Đàm Dương huyện, nước bọt từ miệng của một tụng sư cũng có thể đem quan huyện dìm chết hải táng ở địa phương. Chỉ cần không phải người có ý thức suy nghĩ bị đồng tiền che kín sẽ không dám làm như vậy. Nên biết những tụng sư này bản lãnh gì khác thì không có, nhưng cáo quan thì chỉ có chuẩn xác!

Mộc Xuân cười nói: “Dĩ nhiên không phải. Sửa chữa huyện nha nói gì thì nói cũng là chuyện của đông gia, nào có quan hệ với Cố công tử?”

Cố Tiểu Giáp nói: “Vậy ngươi muốn công tử giúp cái gì?”

“Ta muốn nhờ Cố công tử thu lưu đông gia ta.” Mộc Xuân chậm rãi nói.

“Cái gì?” Cố Tiểu Giáp người thứ nhất nhảy dựng lên.

“Không được!” Hách Quả Tử người thứ hai.

Ngược lại Cố Xạ và Đào Mặc hai đương sự lại cực kỳ trấn định.

Cố Xạ thì trầm tư, mà Đào Mặc… lại là ra vẻ trấn định, trong lòng kỳ thực sớm đã phiên giang đảo hải, hưng phấn, chờ mong, ngượng ngùng, lo lắng… các loại tình tự mâu thuẫn xung đột lẫn nhau, khiến cho trên mặt hắn ngược lại không lộ ra biểu tình gì.

Hách Quả Tử vô cùng không tình nguyện nhìn Mộc Xuân, nói: “Không bằng chúng ta tạm thời thuê một gian phòng đi, bằng không chen chúc ở khách điếm cũng được? Làm phiền Cố công tử… không tốt lắm.”

Cố Tiểu Giáp khó khi cùng lập trường với hắn, lập tức phụ họa: “Không sai không sai. Khách điếm ở Đàm Dương huyện rất nhiều, ta giúp ngươi tìm một gian là được.”

https://thuviensach.vn

Mộc Xuân nhìn về phía Cố Xạ, lại cười nói: “Cố công tử lý ra đã biết suy nghĩ trong lòng ta.”

Cố Xạ nói: “Ta không biết trong lòng ngươi nghĩ gì.”

Mộc Xuân hơi ngạc nhiên.

“Nhưng ta biết ngươi mượn cớ.” Cố Xạ chậm rãi nói tiếp.

Mộc Xuân nói: “A?”

Cố Xạ nói: “Không muốn đem chuyện huyện nha gặp phải rắc rối bị thiệt hại truyền bá khắp nơi.”

Mộc Xuân nói: “Đông gia nhậm chức chưa lâu, nếu việc này truyền ra ngoài, tất sẽ tổn hại danh dự.”

Cố Xạ nói: “Nhưng ta nghĩ không ra lý do để đồng ý.”

Mộc Xuân bỗng nhiên thấp giọng nói: “Cố công tử có từng nghĩ tới đêm qua vì sao phải thu lưu đông gia chưa?” Nếu không phải tối qua Cố Xạ bất ngờ thu lưu, hắn cũng sẽ không nghĩ ra biện pháp như vậy, đem củ khoai nóng phỏng tay ném đi.

Cố Xạ nghiêng mắt, ánh mắt lạnh băng.

“Ta nghĩ Cố Huyền Chi phải là người gặp nghi ngờ nhất định sẽ tra cứu rõ ràng.” Những lời này hắn cơ hồ là nói ở trong miệng.

Vì hai người nói chuyện càng lúc càng nhỏ, Đào Mặc ngóng đến mức cổ cũng càng lúc càng dài.

Cố Xạ nói: “Lý do này chưa đủ.”

Mộc Xuân nói: “Vậy như thế nào Cố công tử mới thấy đủ đây?”

https://thuviensach.vn

“Ngươi là ai?” Cố Xạ trực tiếp hỏi.

Mộc Xuân nghĩ nghĩ, ngón tay nhẹ nhàng nhúng vào bôi trà, sau đó viết lên bàn hai chữ Đoan Mộc.

Cố Xạ nói: “Mục đích đến đây?”

“Thăm bằng hữu.” Mộc Xuân không đợi y hỏi, nói tiếp, “Lão Đào.”

Cố Xạ gật gật đầu, đứng lên nói với Cố Tiểu Giáp: “Tiễn khách.”

“…”

Nói hỏng rồi?

Cố Tiểu Giáp và Hách Quả Tử đều một vẻ vui mừng trên mặt.

Đào Mặc lại khó nén thất vọng.

Cố Xạ đi thẳng đến cửa, đi sát ngang qua người Đào Mặc mà không dừng lại.

Đào Mặc nhịn không được xoay người, đuổi theo hướng bóng lưng y vài bước nói: “Đa tạ ngươi đêm qua thu lưu.”

Cố Xạ không dừng bước chân, thanh âm xa xa từ từ truyền tới, “Chỉ là đêm qua?”

“…”

Đào Mặc mờ mịt quay đầu lại nhìn Hách Quả Tử bọn họ, hỏi: “Đây là ý gì?”

Cố Tiểu Giáp dáng vẻ bị đả kích, lẩm bẩm trong miệng: “Không thể nào, tuyệt đối không có khả năng.”

https://thuviensach.vn

Hách Quả Tử cũng khó thể tin được nhìn hắn nói: “Công tử nhà ngươi… làm sao vậy?”

Trong sảnh đường chỉ có một người bình thản đó là Mộc Xuân. Hắn thản nhiên đứng lên, nói với Đào Mặc: “Đông gia, trở về thu thập hành lý thôi.”

***

Trên đường quay về huyện nha, Hách Quả Tử miệng liên tục kể việc Đào Mặc biến mất ở Lân huyện. Nghe hắn thuật lại, Đào Mặc mới biết sự tình nháo đến bao lớn. Vì lúc đó ở bữa tiệc còn có Huyện lệnh Lân huyện, bởi vậy đêm đó hắn bị phát hiện mất tích, Huyện lệnh liền phái tất cả nha dịch đem cả huyện lật hết lên trời.

Kể xong, Hách Quả Tử nửa u oán nửa không cam lòng nói: “Thiếu gia, người nếu thật sự muốn gặp Cố Xạ, nói với chúng ta một tiếng là được, hà tất len lén mò mẫm, nháo đến lao sư động chúng như vậy.”

*lao sư động chúng: huy động nhiều người, để tìm bạn ấy đấy

Đào Mặc có trăm cái miệng cũng không biện bạch được.

Người duy nhất biết sự tình ở trong xe Mộc Xuân cuối cùng thấy không thể nhìn nữa, nói: “Nếu đông gia đã trở về, việc này coi như không có gì đi.”

Hắn không nói không sao, nói rồi, Hách Quả Tử liền nhớ tới chuyện Đào Mặc sắp dọn đến Cố phủ, trong lòng nhất thời nổi hỏa, nói: “Mộc sư gia! Ngươi vì sao để thiếu gia đến trú tạm Cố phủ?”

Mộc Xuân nói: “Huyện nha sửa chữa, đông gia không có phòng ở.”

Hách Quả Tử nói: “Sao lại không có phòng, ta và ngài ấy chen chúc nhau là được.”

https://thuviensach.vn

Mộc Xuân nói: “Đông gia là Huyện lệnh, ở cùng với một tiểu tư sẽ có chuyện cho người ta nói ra nói vào.”

Hách Quả Tử trợn to hai mắt nói: “Có thể có chuyện gì để nói ra nói vào?”

Mộc Xuân cười mà không nói.

Đào Mặc nhớ tới mình là đoạn tụ, lặng lẽ kéo kéo ống tay áo Hách Quả Tử.

Hách Quả Tử không cam lòng nói: “Lẽ nào ở cùng ta sẽ có chuyện để nói, ở cùng Cố Xạ không có chuyện để nói?”

Mộc Xuân nói: “Cố Xạ là cao đồ của Chuy tiên sinh, thiết lập quan hệ với y, ngày sau sẽ có lợi cho đông gia.”

Hách Quả Tử nói: “Thế nhưng, thế nhưng ta nghĩ Cố Xạ kia không giống người tốt.”

Mộc Xuân hướng Đào Mặc nháy mắt.

Đào Mặc nói với Hách Quả Tử: “Chớ có tùy miệng vu khống, Cố Xạ nếu không phải người tốt, sao lại đáp ứng thu lưu ta.”

“Ai biết trong hồ lô y bán là thuốc gì!” Hách Quả Tử tức giận đến mức không thèm lựa lời mà nói, “Người như y, ít lời ít tiếng, cái gì cũng để trong lòng, sau này sống cùng tất nhiên cũng rất khó đoán! Người như vậy làm sao có thể làm Thiếu phu nhân? !”

…

Mộc Xuân sửng sốt nhìn hắn.

Đào Mặc gần như muốn vùi đầu vào trong tay áo.

https://thuviensach.vn

Vất vả chịu đựng về đến huyện nha, hắn nhảy xuống xe ngựa chạy trối chết, đầu cũng không quay lại mà chạy vào huyện nha.

Hách Quả Tử do dự một hồi, mới nói với Mộc Xuân: “Thiếu gia nhà ta mặc dù có thích phân đào đoạn tụ, nhưng cũng không phải người lạm tình. Ngươi, ngươi chớ có nghĩ nhiều.”

Mộc Xuân nói: “Nam hoan nữ ái cũng tốt, nam nam sinh tình cũng được, đều là nhân chi thường tình.” Ở phương diện này, hắn tự cho là mình thấy nhiều biết rộng.

Hách Quả Tử nhìn vẻ mặt hắn.

Trên mặt quả nhiên không có vẻ khinh bỉ, nhẹ nhàng thở phào một cái: “Thiếu gia nhà ta là người tốt.”

“Ta biết.” Nếu không phải người tốt, Lô trưởng lão sao có thể quyết một lòng với hắn.

Hách Quả Tử đột nhiên thở dài: “Ta có lúc thật hy vọng người thiếu gia thích là ngươi.”

Mộc Xuân thân thể cứng đờ, nửa ngày mới nở nụ cười nói: “Phải ha. Thật là đáng tiếc.” Bản thân quả nhiên có dự kiến trước, xem ra đem Đào Mặc ném cho Cố Xạ mới là biện pháp lâu dài.

https://thuviensach.vn

THỨC NHỮ BẤT THỨC ĐINH

Tô Du Bính

www.dtv-ebook.com

Chương 39: Thiên Ti Vạn Lũ [3]

Nóc nhà huyện nha quả nhiên bị thủng mấy lỗ, nghiêm trọng nhất không gì khác ngoài phòng Đào Mặc, hầu như lộ thiên.

Mái ngói vỡ rớt xuống đã dược thu dọn đi rồi, nhưng khắp nơi trong gian phòng đều có thể nhìn ra vết tích bị phá hư. Đào Mặc lần đầu phát hiện phòng mình cư nhiên lại sáng sủa như vậy, thì khó thích ứng, ngẩng đầu ngắm trời xanh, nửa ngày tinh thần mới quay về.

“Thiếu gia, thiên tai nhân họa không thể tránh được, người đừng để trong lòng. Ta thay ngươi thu dọn hành lý nha.” Ván đã đóng thuyền, ngay cả không cam nguyện cũng chỉ uổng công. Hách Quả Tử liền lấy bao quần áo lúc đi đến Đàm Dương huyện ra, muốn sửa soạn.

Đào Mặc thấy bóng dáng bận rộn của hắn, có loại một cảm giác không rõ ràng. Lẽ nào thật phải dọn vào Cố phủ? Nghĩ đến Cố Xạ, lãnh nhiệt trong lòng hắn lại trải qua biến hóa.

“Thiếu gia? Gậy gãi ngứa có mang theo không?” Hách Quả Tử đem cây gậy gãi ngứa xoay ngang xoay dọc, nhưng lúc nào cũng lộ ra một đầu.

“Ta nghĩ,” Đào Mặc chậm rãi nói, “hay là không đi nữa nhỉ?”

Hách Quả Tử mắt sáng lên, “Thiếu gia nghĩ thông rồi?”

Đào Mặc nói: “Đi cũng chỉ thêm phiền phức.”

https://thuviensach.vn

“Thiếu gia phiền phức chỗ nào? Sau khi thiếu gia làm Huyện lệnh không phải thay bọn họ giải quyết bao phiền phức sao?” Hách Quả Tử thấy hắn do dự bất định, biết trong lòng hắn rất muốn thân cận Cố Xạ, cuối cùng có chút không đành lòng, nhả từng chữ: “Kỳ thực chỉ là ở tạm vài ngày, cũng không có gì quan trọng. Theo như Mộc sư gia nói, Cố Xạ ở Đàm Dương huyện cũng coi như có chút mạng lưới giao thiệp, nếu có thể cùng hắn kết giao, đối với thiếu gia sau này ở lâu tại Đàm Dương huyện sẽ có lợi.”

Đào Mặc nói: “Kỳ thực ta và Cố Xạ cũng không có giao tình gì.” Cho dù muốn thân cận bằng mọi cách, nhưng càng đến gần lại càng cảm thấy chính mình thật nhỏ bé. Cố Xạ giống như ngồi trên núi cao không thể vượt qua, có ngưỡng vọng, có thể hâm mộ, nhưng thủy chung khó có thể tiếp cận đỉnh núi.

Hách Quả Tử giật giật môi, thấp giọng nói: “Ta thấy Cố Xạ đối với thiếu gia có khác biệt.”

Đào Mặc mắt hơi sáng lên, sau đó lại ủ rũ nói: “Y là người tốt.”

…

Hách Quả Tử thực sự không cách nào đem con người có gương mặt lạnh lùng kia cùng người tốt gắn với nhau, nhưng thấy Đào Mặc bộ dạng cố chấp đến sâu sắc, cũng không nhẫn tâm dội nước lạnh, đành nói: “Thiếu gia nếu không muốn đi, không bằng ở phòng ta, ta tìm đại một chỗ chen chen cũng được.”

Vừa lúc Mộc Xuân từ ngoài cửa đi vào, thấy mấy bao hành lý thì mắt sáng lên, “Đã sửa soạn xong rồi?”

Hách Quả Tử nói: “Thiếu gia không muốn đi nữa.”

“Không muốn đi?” Mộc Xuân nở nụ cười hòa ái, “Vì sao?”

https://thuviensach.vn

Đào Mặc nói: “Ta và Cố Xạ không thân không thích…”

“Huyện lệnh là quan phụ mẫu, Cố Xạ là bách tính của huyện, sao có thể nói không thân không thích?” Mộc Xuân nói.

Đào Mặc nói: “Nhưng ta với Cố Xạ giao tình không sâu.”

Mộc Xuân cười nói: “Ta thấy Cố công tử và đông gia là giao thiển ngôn thâm.”

*giao thiển ngôn thâm: kết giao không sâu nhưng lời nói với nhau thì sâu

Đào Mặc buồn bực nói: “Nhưng y cũng đâu có nói cái gì?”

“Thật là không nói gì?” Mộc Xuân bình thản nói, “Cố công tử tuy rằng tiếc chữ như vàng, nhưng tuyệt đối mỗi chữ đều là châu ngọc.” Người như Cố Xạ tuyệt sẽ không nói lời thừa thải. Nếu không phải lời thừa thải, đương nhiên mỗi chữ đều là châu ngọc.

Đào Mặc suy nghĩ một chút, quả nhiên hiểu ra Cố Xạ mặc dù không nói nhiều với mình, nhưng ngẫm lại, thực sự đều có thâm ý sâu sắc.

Mộc Xuân nói: “Nam nhi trên thế gian, lời nói có giá trị nghìn vàng. Lúc trước ở Cố phủ ngươi đã có lời hẹn với Cố công tử, nên giữ lời. Nói mà không làm không phải cách hành xử của đại trượng phu.”

Đào Mặc nghe nói mà lòng tràn đầy hổ thẹn.

Hách Quả Tử nghi ngờ nhìn Mộc Xuân nói: “Mộc sư gia vì sao một lòng muốn đẩy thiếu gia sang cho Cố Xạ?”

Mộc Xuân mặt không đổi sắc nói: “Đông gia đã mời ta làm sư gia, ta không thể không vì đông gia bày mưu tính kế. Đàm Dương huyện tụng sư như mây, Chuy tiên sinh và Lâm Chính Dung hai tay nắm cả trời này. Hai người bọn họ tuy trong lòng thủy hỏa bất dung, nhưng bọn họ giỏi về tâm

https://thuviensach.vn

kế, tính kế khôn ngoan, tuyệt sẽ không cho đông gia cơ hội ngao cò tranh nhau ngư ông đắc lợi, nếu đông gia mọi việc suôn sẻ, nói không chừng còn có thể bị bọn họ liên thủ trục xuất.” Lời này của hắn lại không phải phóng đại gì, trước đây thật sự có Huyện lệnh đã vì chuyện này mà bị cách chức chuyển đi nơi khác.” Cho nên, thay vì chạy giữa hai người như đi trên băng mỏng, chẳng thà trước tiên mượn tay một bên để đứng vững gót chân.”

Hách Quả Tử nghe thấy có lý, liên tục gật đầu.

Đào Mặc cau mày nói: “Ta không muốn lợi dụng Cố Xạ.”

“Cố Xạ kỳ nhân khôn khéo thông tuệ sợ rằng không thua kém Chuy tiên sinh, đông gia muốn lợi dụng y sợ là…” Mộc Xuân không nói tiếp, nhưng ý trong đó không cần nói cũng biết.

Hách Quả Tử bị hắn làm cho đầu óc mơ màng.”Ngươi không phải vừa nói muốn mượn tay một bên để đứng vững gót chân sao?”

Mộc Xuân nói: “Đương nhiên, đó chỉ là nhận định của ta, nhưng biết là vậy mà làm thì khó. Muốn làm được vậy trừ phi đông gia tính toán tinh khôn hơn Cố Xạ.”

Hách Quả Tử không nói lời nào. Lần này lại không phải là hắn bị chí khí của người khác diệt uy phong của mình, mà là tự mình hiểu mình. Luận tính kế, thiếu gia nhà hắn ở Đàm Dương huyện này sợ là xếp hạng một trăm người cũng chưa chắc xếp được hạng nào.

“Có thể, ” Mộc Xuân chậm rãi nói tiếp, “lấy thành thật đối đãi.”

Đào Mặc vội nói: “Ta đối với Cố Xạ tuyệt không có nửa phần đùa bỡn.”

“…”

Hách Quả Tử ngẩng đầu nhìn trời.

https://thuviensach.vn

Trời rất cao rất xanh rất trong trẻo.

Mộc Xuân ho khan một tiếng nói: “Ta tin tưởng đông gia.”

Đào Mặc tự biết mình dùng từ không đúng, lúng túng nói: “Ý ta là, ta không có tâm lợi dụng.”

“Quân tử thẳng thắn. Đông gia đã không có tâm lợi dụng, cần gì phải sợ đến Cố phủ ở chứ?” Mộc Xuân vòng một vòng lớn, cuối cùng vòng trở lại trọng tâm câu chuyện.

Đào Mặc muốn nói lại thôi. Hắn tuy không có tâm lợi dụng, nhưng không hẳn không có ý mưu đồ a.

Hách Quả Tử thấy nói đến thế này, lại thoái thác nữa sẽ khó có thể đặt chân ở Đàm Dương huyện, cũng khuyên nhủ: “Chỉ là ở tạm vài ngày mà thôi. Thiếu gia chỉ cần buổi tối đi đâu đó ngủ, ban ngày trở về huyện nha làm việc là được.”

Mộc Xuân nhướng nhướng mày.

Ánh mắt Đào Mặc đảo qua đảo lại giữa hai người, hồi lâu mới gật đầu nói: “Vậy cứ như thế đi.”

Bất quá để thể hiện thành ý khi trú tạm, hắn và Hách Quả Tử cùng ra đường tự mình đặt mua vài phần lễ mọn, lúc đó mới mang theo bao y phục đến cửa.

Cố Tiểu Giáp dường như biết bọn họ khi nào sẽ đến, sớm đã chờ ở cửa, nhìn thấy bọn họ mang theo bao lớn bao nhỏ, cây gậy gãi lưng còn lộ ra nửa đầu, không khỏi bĩu môi nói: “Các ngươi sẽ không phải là đem hết gia sản đến đây chuẩn bị ở luôn đấy chứ?”

Hách Quả Tử đang muốn bỏ về, lại bị Đào Mặc kéo tay áo.

https://thuviensach.vn

Đào Mặc nâng lễ vật tiến lên, “Một chút lòng thành, tỏ lòng kính ý.”

Tặng lễ Cố Tiểu Giáp đã thấy nhiều rồi, nhưng khó coi như thế thực sự lại không nhiều. Nhưng hắn biết công tử nhà mình đối với hắn đã nhìn với con mắt khác, không dám gây khó dễ, gật đầu với người gác cổng đứng ở bên.

Người gác cổng lập tức nhận lấy.

Đào Mặc lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

“Đi theo ta, ta dẫn ngươi đến khách phòng.” Cố Tiểu Giáp xoay người đi vào trong.

Đào Mặc và Hách Quả Tử vội vàng đuổi theo.

Trạch viện Cố phủ rất nhiều, Cố Tiểu Giáp đặc biệt chọn một tòa Lưu Tiên cư cách xa nơi ở của Cố Xạ Thanh Âm cư nhất bố trí cho bọn họ.

Hách Quả Tử bị hắn dẫn quẹo trái quẹo phải quẹo đến đau đầu, không nhịn được nói: “Sao lại ở xa như vậy?”

Cố Tiểu Giáp nói: “Không có cách nào, phủ đệ lớn như vậy, tùy tiện đi mất nửa canh giờ, ta đã chọn tòa rất gần rồi. Nếu ngươi không nhớ được, ta sẽ vẽ một tấm bản đồ cho ngươi.”

Đào Mặc mỉm cười nói: “Đa tạ. Nhưng mà ta nhớ kỹ rồi.”

Cố Tiểu Giáp hơi giật mình. Hắn vừa rồi cố ý vòng rất nhiều đường, khiến chính hắn đi lại lần nữa cũng chưa chắc nhớ được, nhưng Đào Mặc hắn cư nhiên nhớ kỹ toàn bộ? “Ngươi chắc chắn?” Hắn nửa tin nửa ngờ.

Đào Mặc gật đầu.

Hách Quả Tử đắc ý nhìn Cố Tiểu Giáp.

https://thuviensach.vn

Cố Tiểu Giáp nói: “Nếu ngươi đã nhớ kỹ rồi, vậy lúc hoàng hôn ta không đến đón ngươi dùng bữa nữa, ngươi tự mình theo con đường vừa rồi tìm đến chính đường là được.”

Đào Mặc luôn miệng nói cảm tạ.

Chờ Cố Tiểu Giáp đi rồi, Hách Quả Tử oán hận nói: “Rõ ràng là một hạ nhân, hết lần này tới lần khác kiêu ngạo như mình là hoàng tử hoàng tôn vậy.”

“Không được nói bậy!” Đào Mặc khẽ trách.

Hách Quả Tử nói: “Thiếu gia thật sự nhớ hết đường đi rồi sao? Ta cảm giác thế nào có đường giống như là đi đến hai lần vậy?”

Đào Mặc nói: “Hoa viên kia, còn có hai cây cầu đúng là đã đi qua hai lần.”

(Cái trí nhớ này nếu mà chịu học thì phải gọi thần đồng rồi, sao lại không chịu học nhở)

Hách Quả Tử giọng căm hận nói: “Ta chỉ biết Cố Tiểu Giáp không có hảo tâm!”

Đào Mặc nói: “Chúng ta ăn nhờ ở đậu, chớ nên so đo.”

Hách Quả Tử nhìn hắn, trong lòng tràn đầy an ủi. Tuy biết từ sau chuyện của lão gia thiếu gia trưởng thành rất nhiều, nhưng lúc này đây cảm giác này lại đặc biệt mạnh mẽ. “Vâng. Thiếu gia.”

***

Trời về tây, đèn được thắp lên.

https://thuviensach.vn

Đào Mặc dẫn theo Hách Quả Tử đi qua những cái cổng vòm trùng trùng điệp điệp, rốt cuộc cũng tới được chính đường như lời Cố Tiểu Giáp.

Bọn họ vốn tưởng vào sảnh đường chỉ có hai người bọn họ dùng bữa, không ngờ Cố Xạ cũng có mặt.

"Mời." Cố Xạ nhàn nhạt nói.

Đào Mặc loại bỏ ý nghĩ ăn nhờ ở đậu cô đơn, hoan hoan hỉ hỉ ngồi xuống.

Hách Quả Tử thấy Cố Tiểu Giáp đứng ở bên hầu hạ, cũng đứng phía sau Đào Mặc.

Đào Mặc nhìn chằm chằm Cố Xạ, chờ y hỏi vài lời khách sáo như là ở thế nào, có quen không các loại, nhưng đợi hồi lâu cũng chỉ chờ được việc Cố Xạ cầm lấy đũa gắp khối cà đưa lên miệng.

"…"

Cố Xạ thấy hắn ngơ ngác nhìn mình, không khỏi cũng nhìn sang.

Bốn mắt nhìn nhau.

Đào Mặc sắc mặt thoắt cái phát hồng.

Cố Xạ nhướng mi, "Nóng?"

Đào Mặc nói: "Vẫn, vẫn ổn." Hắn vội vội vàng vàng cầm lấy đũa, nhét mấy đũa cà vào miệng.

Cố Xạ không nói nữa.

Im lìm ăn xong bữa tối, Đào Mặc đang muốn tìm chuyện gì để nói, chợt nghe Cố Xạ nói: "Biết đánh cờ không?"

https://thuviensach.vn

Đào Mặc liền vội vàng gật đầu.

Cố Tiểu Giáp thức thời bày bàn cờ.

Đào Mặc thấy Hách Quả Tử đói bụng đứng ở bên cạnh, không đành lòng nói: “Ngươi xuống trước đi.”

Hắn vừa dứt lời, bụng Hách Quả Tử liền vang lên tiếng ùng ục.

Cố Tiểu Giáp phì cười.

Cố Xạ nói: “Ngươi dẫn hắn xuống dưới dùng bữa.”

“Vâng.” Cố Tiểu Giáp nhìn vẻ mặt xấu hổ của Hách Quả Tử, trong lòng đại vui sướng, hớn hở nhận mệnh.

Cố Tiểu Giáp và Hách Quả Tử đi rồi, trong chính đường chỉ còn lại hai người Cố Xạ và Đào Mặc.

Đào Mặc nhìn gương mặt anh tuấn của Cố Xạ gần trong gang tấc, không khỏi tim đập thất thường, hạ cờ cũng lung tung lộn xộn, bất quá chỉ chốc lát đã bị Cố Xạ đánh đến hoa rơi nước chảy.

Nhìn cục diện vô cùng thê thảm trên bàn cờ, Cố Xạ bất động thanh sắc nhấc quân cờ bỏ vào hộp.

Như nhìn ra y không vui, Đào Mặc mất dê mới sửa chuồng nói: “Có thể đánh một ván nữa không?”

Cố Xạ ngước mắt.

Đào Mặc giơ ngón trỏ, kỳ trạng thảm thương. (kỳ trạng: ừm thì là tình hình trên bàn cờ, bạn Đào Mặc thua gần hết quân [chắc vậy])

Cạch cạch cạch cạch cạch.

https://thuviensach.vn

Cố Xạ đưa cho Đào Mặc quân đen, tự mình chủ trương giúp hắn hạ năm quân cờ.

Đào Mặc ngẩn ra nói: “Ngươi nhường ta năm quân?”

Cố Xạ nói: “Không đủ?”

“Đủ rồi.” Đào Mặc suy nghĩ một chút, lại bổ sung, “Hắn là đủ rồi.”

Kỳ thực mặc dù hắn không biết chữ, nhưng tài đánh cờ quả thật cũng không kém. Hai người đánh rồi đánh, tốc độ hạ cờ của Cố Xạ cũng chậm lại.

Ván này đánh chừng nửa canh giờ, Cố Tiểu Giáp và Hách Quả Tử đứng ở cửa nhìn quanh vài lần mới kết thúc.

Cố Xạ thắng, nhưng chỉ thắng hiểm mục.

Đào Mặc xấu hổ nói: “Ta kỳ nghệ không tinh.”

“Ngày mai lại đánh tiếp.”

“Ha?” Đào Mặc mặt lộ vẻ vui mừng.

Cố Tiểu Giáp và Hách Quả Tử thấy Cố Xạ đứng dậy, liền tiến vào thu dọn tàn cục.

Cố Xạ đột nhiên hỏi: “Ngươi ở nơi nào?”

Cố Tiểu Giáp tim thắt chặt.

“Lưu Tiên cư.” Đào Mặc không biết chữ, người đáp là Hách Quả Tử.

Cố Xạ nhìn Cố Tiểu Giáp với ánh mắt đầy thâm ý.

https://thuviensach.vn

Cố Tiểu Giáp nhất thời cảm thấy sống lưng lạnh lẽo, kiếp sống trù phòng tựa hồ lại đang vẫy tay chào hắn.

.

Đào Mặc quay về phòng, trong đầu không ngừng nghĩ từng chút từng chút những nước cờ cùng đánh với Cố Xạ, lúc thì vui mừng khó nén, lúc lại buồn rầu mình học nghệ không tinh. Cứ như vậy trằn trọc đến nửa đêm, mới miễn cưỡng đi vào giấc ngủ.

Đến sáng sớm hôm sau, không đợi Hách Quả Tử gọi cửa, hắn đã tự tỉnh dậy. Nghĩ đến hôm nay mình ở Cố phủ, không khỏi có cảm giác hoảng hốt như mộng.

Đợi hắn đẩy cửa ra, Hách Quả Tử cũng đã tỉnh dậy, đang bưng một chậu nước nóng cho hắn rửa mặt.

Suy cho cùng cũng không phải địa bàn của mình, hai người đều có chút câu nệ, hồi lâu không nói gì.

Phương đông dần sáng.

Đào Mặc đang chuẩn bị ra ngoài đến huyện nha, lại thấy người gác cổng của Cố phủ vội vã chạy tới nói: “Đào đại nhân, có nha dịch cầu kiến.”

Tim hắn đập trật một nhịp, “Mau mời vào đây.”

Hách Quả Tử ở bên lẩm bẩm: “Chẳng lẽ lại có vụ án gì sao? Lúc này mới đầu năm, sao lại phát sinh bất ổn như vậy?”

Đào Mặc cũng chỉ là tân quan mới nhận chức, không biết như vậy là có bình thường hay không, chỉ trầm mặc.

Một lát sau, nha dịch vào cửa, chỉ nói có việc tư.”Mộc sư gia nói, cố nhân của Đào đại nhân tới thăm.”

https://thuviensach.vn

“Cố nhân?” Tim Đào Mặc đánh lộp bộp.

Hách Quả Tử lập tức nhăn mày.

Trong vòng trăm dặm quanh đây xưng là cố nhân, sợ là chỉ có vị kia thôi?

https://thuviensach.vn

THỨC NHỮ BẤT THỨC ĐINH

Tô Du Bính

www.dtv-ebook.com

Chương 40: Thiên Ti Vạn Lũ [4]

“Hắn thật đúng là âm hồn không tan!” Hách Quả Tử thầm nói.

Đào Mặc nói: “Được. Ta sẽ về huyện nha ngay.”

Hách Quả Tử kéo hắn, “Thiếu gia thật muốn đi gặp hắn?”

Đào Mặc nói: “Còn không biết là vị cố nhân nào.”

“Cái này còn cần phải đoán sao? Hơn phân nửa là hắn thấy lần trước hại thiếu gia hại còn chưa đủ, lần này thấy thiếu gia làm đến huyện quan, không nhịn được lại muốn giở thủ đoạn gì đây!” Hách Quả Tử càng nghĩ càng căm phẫn, nếu không phải kẻ đó không ở trước mặt, hắn không chừng sẽ vung tay đánh người.

Đào Mặc thở dài nói: “Việc đó cũng không thể trách hắn hết thảy.”

“Không trách hắn thì trách ai? Hắn nói rõ là nhận cái kia…” Hách Quả Tử thấy sắc mặt Đào Mặc bỗng nhiên trắng bệch, lập tức khép miệng.

Đào Mặc cố gắng dùng khẩu khí bình thường, nói: “Chúng ta về huyện nha trước đã.”

“… Vâng.” Hách Quả Tử mặc dù trong lòng bất bình, lại không dám nhắc lại gì nữa, vào phòng lấy quan bào giúp Đào Mặc, cùng hắn quay về huyện nha.

Đến cửa huyện nha rồi, liền thấy những người làm công nối tiếp nhau ra ra vào vào, hỏi ra mới biết là Mộc Xuân mời đến sửa chữa nóc nhà.

https://thuviensach.vn

Đào Mặc nhớ đến chuyện đêm qua cùng Cố Xạ đánh cờ, trong lòng kích động, cảm thấy mái hiên này kỳ thực cũng không cần sửa chữa gấp gáp như thế. Nhưng ý niệm này thủy chung chỉ thoáng qua trong đầu hắn.

Tiến vào huyện nha, Hách Quả Tử đi trước, dẫn đầu chạy ào vào thính đường.

Đang ngồi đó quả nhiên là Y Vũ. Hắn thấy Hách Quả Tử khí thế ào ạt, đầu tiên là hoảng sợ, sau đó thì cười bồi nói: “Quả Tử.”

“Thân thiết vậy. Ta đảm đương không nổi.” Hách Quả Tử hừ lạnh một tiếng.

Đào Mặc vào phòng.

“Đào thiếu gia.” Bồng Hương đứng phía sau Y Vũ hướng hắn hành lễ.

Sau khi gặp ở hỉ yến, trong lòng hắn đã biết ngọn ngành, cho nên cũng không có vẻ kinh ngạc, chỉ mỉm cười nói: “Sao lại có thời gian đến Đàm Dương huyện?”

Y Vũ cười mỉm chi: “Chỉ là đến xem một chút.”

Bồng Hương nói: “Nếu thích hợp, công tử muốn ngụ lại Đàm Dương huyện.”

“Cái gì?” Hách Quả Tử đột nhiên biến sắc.

Đào Mặc tiến lên, âm thầm kéo hắn, “Mau dâng trà.”

Hách Quả Tử chỉ vào trà trên trà kỷ, nói: “Không phải có rồi sao.”

Đào Mặc mặt đỏ ửng.

Bồng Hương cười nói: “Đại nhân nhà ngươi còn chưa có trà kia.”

https://thuviensach.vn

Hách Quả Tử trừng mắt với hắn, xoay người ra cửa.

Đào Mặc thấy bọn họ đều đang đứng, vội nói: “Mời ngồi.”

Y Vũ chầm chậm ngồi xuống. Dù không có cẩm y ngọc la như năm đó, gấm hoa rực rỡ, nhưng phong tư giở tay nhấc chân cũng không giảm mà còn tăng thêm.

Đào Mặc trong lòng hoảng hốt, không khỏi nhớ tới năm đó ở Quần Hương lâu, chính mình vì hắn như say như mê, ném cả ngàn vàng bất quá chỉ vì cầu nụ cười của hắn. Vốn tưởng rằng si tâm nhiều năm cuối cùng sẽ được hồi báo, ai ngờ chỉ là hoa trong gương trăng trong nước, những ngày mộng ảo, không chỉ như vậy, còn liên lụy…

Y Vũ thấy sắc mặt hắn càng lúc càng khó coi, vội vàng lên tiếng cắt đứt suy nghĩ của hắn: “Ngươi ở đây tốt chứ?”

Đào Mặc kinh ngạc nhìn hắn hồi lâu, mới hoàn hồn nói: “Nhờ phúc.”

Y Vũ nghiêng đầu, lộ ra đường cong cần cổ xinh đẹp, ánh mắt buông xuống, ôn nhu nói: “Ngươi từ lúc nào đã trở nên khách khí như vậy.”

“Đông gia.” Mộc Xuân chậm rãi đi tới.

Y Vũ ngước mắt, bất động thanh sắc quan sát hắn. Trong hỉ yến nhìn thấy hắn ôm lấy Đào Mặc, liền có thể biết quan hệ giữa hai người họ không tầm thường, nhưng hắn đã gặp qua vô số người, lại nhìn không thấu Mộc Xuân này rốt cuộc là lai lịch thế nào.

Nói hắn là văn nhân, cũng giống văn nhân. Nói hắn là hậu thế danh môn, cũng giống hậu thế danh môn. Nói hắn đến từ giang hồ, cũng có vài phần thói quen của người giang hồ.

https://thuviensach.vn

(Ừm bạn ấy là văn nhân bởi vì bạn ấy ăn mặc văn nhã, cư xử ôn hòa, dùng quạt làm vũ khí nên không lộ rõ dáng vẻ của người học võ. Bạn ấy là hậu thế của danh môn, ừ thì bạn ấy là thiếu trang chủ Đoan Mộc Hồi Xuân của Tê Hà sơn trang lừng lẫy một thời mà. Hắn đến từ giang hồ, đúng rồi cái nhà Đoan Mộc theo nghề y, là một võ lâm thế gia ấy chứ, rõ ràng người ta là người giang hồ! Thêm nữa bây giờ còn là người của Ma giáo đại đại uy danh, người người kiêng nể, lại còn là trưởng lão dưới trướng Minh tôn. Ôi ôi :3)

Mộc Xuân tự nhiên phóng khoáng nói: “Hai vị này chắc hẳn là cố nhân của đông gia.”

Đào Mặc giới thiệu.

Mộc Xuân nói: “Hai vị đi đường mệt mỏi tới đây không dễ, không bằng ở đây nghỉ tạm vài ngày đi.”

Ánh mắt Y Vũ sáng lên, không đợi Đào Mặc mở miệng, đã nói: “Chỉ sợ làm phiền.”

“Không phiền. Miễn là hai vị ở quen là tốt rồi.” Mộc Xuân thấy Đào Mặc mở miệng muốn nói, khẽ thúc cùi chỏ, lập tức đem lời hắn định nói thu trở về, “Được rồi. Đông gia, ta vừa thấy Kim sư gia đang tìm ngươi, sợ là có chút công văn muốn ngươi xem qua. Ngươi đi xem chút đi.”

Đào Mặc cũng chỉ mong thoát ra được, nhưng lại sợ thất lễ trước mặt mọi người, do dự nhìn về phía Y Vũ.

Y Vũ thức thời nói: “Công vụ quan trọng hơn.”

Đào Mặc đi rồi, Mộc Xuân nói: “Ta đưa nhị vị đến khách phòng.”

“Làm phiền.”

https://thuviensach.vn

Y Vũ không ngờ tới chuyến này lại thu được hiệu quả ngoài ý muốn, mừng thầm trong lòng, ngay cả nhìn Mộc Xuân cũng thấy thuận mắt hơn, trên đường không ngừng trò chuyện.

(Sao thấy có vẻ tầm thường >.

https://thuviensach.vn

THỨC NHỮ BẤT THỨC ĐINH

Tô Du Bính

www.dtv-ebook.com

Chương 41: Thiên Ti Vạn Lũ [5]

Ngoài cửa bóng đêm dày đặc, che giấu tiếng mưa rơi rả rích.

Trong thính đường Cố Xạ và Đào Mặc ngồi đối diện nhau, hết sức chăm chú nhìn ván cờ ở chính giữa.

Vẫn như trước nhường năm quân cờ và đi trước.

Nhưng toàn cục hạ cờ so với hôm qua càng chậm hơn.

Cố Tiểu Giáp và Hách Quả Tử ban đầu còn kiên nhẫn đứng bên cạnh nhìn bàn cờ, nhưng qua hai nén nhang, bọn họ đứng cách bàn cờ càng ngày càng xa, chỉ còn tiếng hạ cờ lách cách lưu loát thanh thúy vang lên.

Đêm càng ngày càng thâm trầm.

Cơn mưa dần ngớt.

Cố Xạ thong dong hạ xuống một quân cờ.

Đào Mặc mắt đảo vòng nhìn một bàn cờ chi chít, vừa lòng thỏa dạ nhận thua, “Ta thua rồi.”

Cố Xạ tay chỉ vào một góc trên bàn cờ nói: “Ở đây đánh quá liều lĩnh.”

Đào Mặc gật đầu nói: “Trộm gà không thành còn mất nắm gạo.”

Cố Xạ không lên tiếng.

https://thuviensach.vn

Đào Mặc thấp thỏm nói: “Ta dùng từ sai rồi?”

Cố Xạ nói: “Không phải vậy.”

“Không phải vậy?” Đào Mặc lúng túng nói, “Vậy là dùng sai rồi?”

Cố Xạ nói: “Ta chỉ không thích bị liên hệ tới con gà.”

Đào Mặc áy náy cười nói: “Sau này ta không nên ví von lung tung nữa.”

Cố Xạ nhìn bộ dáng hoảng hốt của hắn, nói: “Kỳ thực không sao cả.”

“Sao?”

Cố Xạ nhìn nhìn sắc trời nói: “Đêm đã khuya, đi ngủ sớm đi.”

Cố Tiểu Giáp và Hách Quả Tử tựa hồ canh đúng thời gian, đúng lúc xuất hiện ở trong đường. Trong tay Hách Quả Tử vẫn còn cầm ô.

“Đi Lưu Tiên cư?” Cố Xạ hỏi.

Đào Mặc không rõ ý gì, gật đầu nói: “Phải.”

Chỉ có Cố Tiểu Giáp là hiểu rõ, hắn liền nói ngay: “Ta đã gọi người thu dọn Nhã Ý các rồi, ngày mai nhất định có thể dọn sang.”

Hách Quả Tử phản ứng.”Lại phải di chuyển?”

Cố Tiểu Giáp cười khan nói: “Các người mỗi ngày đều đến đây đánh cờ, ở quá xa cũng không tiện lắm.”

Hách Quả Tử thầm nói: “Dọn đi dọn lại thật phiền phức, lúc đầu ở gần chút không phải tốt rồi sao.”

Cố Tiểu Giáp chống chế: “Ta nói rồi, lúc các ngươi tới Nhã Ý các chưa có thu dọn xong.”

https://thuviensach.vn

Đào Mặc thấy hai người cãi nhau, vội nói: “Không còn sớm, chúng ta trở về trước đã.” Sau hắn Cố Xạ cũng nói những lời này.

Cố Xạ khẽ vuốt cằm.

Nhìn gương mặt thanh tuyển của y, Đào Mặc cảm thấy ấm áp trong lòng, mặc dù đi giữa gió lạnh vù vù, cũng không hề thấy lạnh.

*thanh tuyển: thanh tú, tuấn tú

Cố Xạ nhìn hắn tiêu thất trong bóng tối mới thu hồi tầm mắt.

Cố Tiểu Giáp nhịn không được hỏi: “Sao công tử ưu đãi hắn như vậy?”

“Ưu đãi?” Cố Xạ nhướng mày.

Cố Tiểu Giáp nói: “Công tử đối người khác chưa bao giờ có thái độ như vậy, càng không nói để đăng đường nhập thất vào ở Cố phủ. Đào Mặc người này tuy hàm hậu chân thật, nhưng ít học, không học vấn không kỹ nghệ, thực sự không giống những người công tử kết giao lúc trước.”

*đăng đường nhập thất: vào chính đường, ở trong phòng

Cố Xạ suy nghĩ một chút, thấp giọng nói: “Có thể chính là vì hắn không giống những người ta đã kết giao lúc trước đấy.”

Cố Tiểu Giáp nhìn y, mơ hồ cảm thấy có gì đó không đúng, rồi lại nói không nói được là nguyên do gì, chỉ đành âm thầm nhắc nhở chính mình, về sau chú ý nhiều hơn hành động của chủ nhân mình.

***

Nói về việc Cố Xạ đối với Đào Mặc nhìn bằng con mắt khác không chỉ có Cố Tiểu Giáp nhìn ra, ngay cả Đào Mặc từ trước đến nay hậu tri hậu giác cũng đã cảm nhận được, mang theo vào giấc mộng ban đêm cũng là Cố Xạ

https://thuviensach.vn

mặt mày ôn nhu, thậm chí còn tỉnh dậy sớm, thần thanh khí sảng, đi huyện nha cũng là vẻ mặt sáng láng.

Hách Quả Tử không cam lòng lẩm bẩm: “Chẳng lẽ thiếu gia vì có thể gặp Y Vũ mà vui vẻ vậy?”

Đào Mặc nghe hắn nói thì ngẩn người, một lát mới nói: “A, Y Vũ.”

Hách Quả Tử thấy biểu tình hắn dần dần trầm ngưng lại, tự nhiên đoán được tâm tình hắn lúc trước không liên quan tới Y Vũ, liền cười nói: “Lẽ nào thiếu gia vừa nãy là nghĩ tới Cố Xạ?”

Đào Mặc mặt như thiêu đốt, nhưng không phủ nhận.

“Cố Xạ vô luận là phẩm chất tài hoa, hay gia thế khí phách đều hơn Y Vũ nhiều.” Hách Quả Tử nói ra những lời so với những lời trước đây hoàn toàn trái ngược nhau, “Thiếu gia sau này hãy cùng y qua lại nhiều hơn mới được.”

Đào Mặc bất đắc dĩ lắc đầu nói: “Lời khen lời chê đều được ngươi nói hết rồi.”

Hách Quả Tử hừ lạnh nói: “Trách chỉ có thể trách trên đời này người đáng ghét hơn cả Y Vũ chẳng có bao nhiêu người.”

Đào Mặc nói: “Vô luận như thế nào người tới là khách, ngươi nếu ưa hắn, cứ để hắn đi, cũng không cần làm khó hắn.”

“Làm khó hắn ta còn sợ tự làm bẩn mắt ta!” Hách Quả Tử không chút che giấu ác cảm trong lòng.

“Đào thiếu gia.”

Thanh âm Bồng Hương từ bên ngoài vang lên.

https://thuviensach.vn

Hách Quả Tử đột nhiên cao giọng nói: “Thiếu gia, ngươi nói có mấy người có kỳ quái hay không, rõ ràng là nam, lại muốn gọi cái gì Hương Hương gì đó, tỏ ra mình giống như cái gì nha hoàn thiếp thân của thiên kim tiểu thư vậy.”

Đào Mặc thấp giọng nói: “Ngươi không phải vừa nói không muốn bẩn mắt sao?”

Vừa lúc Bồng Hương bước vào cửa, Hách Quả Tử che mắt đi ra ngoài, “Ta đây là nhắm mắt làm ngơ!”

Đào Mặc áy náy cười với Bồng Hương: “Ngươi đừng để ý.”

Bồng Hương: “…” Hắn nguyên bản còn muốn giả vờ không biết mình bị châm chọc, hắn nói như thế, lại không thể giả câm vờ điếc nữa, chỉ có thể ngượng ngùng nói: “Ta biết trong lòng hắn oán hận ta.”

Đào Mặc trề môi, cũng không biết phản bác thế nào, chỉ thở dài.

Bồng Hương vốn muốn mượn miệng hắn làm lừa xuống núi, nhưng hắn không nói, bản thân cũng không tiện cưỡng cầu, liền chuyển đề tài: “Công tử phái ta tới hỏi Đào thiếu gia hôm nay có rảnh không. Nếu có thời gian, có thể đến phòng người ngồi một chút không. Công tử tự mình xuống bếp làm vài món, muốn cùng Đào thiếu gia ôn chuyện.”

Lời nói này nghe vào tai Đào Mặc, lại có một xúc cảm khác.

Nghĩ trước đây, hắn từng trăm nghìn lần mơ đến cảnh tượng này, nhưng cuối cùng cũng chỉ đổi được bao lần vỡ mộng. Hôm nay, mộng cảnh chân chân thực thực hiện ra trước mắt, lại khiến lòng hắn hoảng hốt, không thấy nửa điểm vui vẻ.

“Đào thiếu gia?” Bồng Hương nhỏ giọng thúc giục.

https://thuviensach.vn

“Được.” Đào Mặc hoàn hồn, mỉm cười nói, “Đợi ta xử lý xong những chuyện này sẽ đi ngay.”

Nhìn sắc mặt hắn, Bồng Hương vốn lo lắng hắn sẽ không đáp ứng, bây giờ nghe hắn chính miệng nhận lời, trong lòng buông lỏng, lại vui vẻ quay về bẩm báo cho Y Vũ.

Đào Mặc đứng nguyên tại chỗ một hồi, nhìn về phía Kim sư gia ngồi ở trong góc, hoàn toàn bị quên mất nói: “Sư gia.”

Kim sư gia từ trong đống công văn lớn ngẩng đầu lên, diện vô biểu tình nói: “Thanh quan khó quản việc nhà. Huống hồ ta chỉ là một sư gia. Chớ có hỏi ta.”

Đào Mặc thấp giọng nói: “Ta chỉ muốn thỉnh sư gia xem những công văn còn lại.”

“…” Kim sư gia nổi giận đùng đùng đặt bút lên nghiên mực, nói, “Mộc Xuân đâu? Hắn mặc kệ hết làm cái chức chưởng quỹ thật là thanh nhàn!”

Đào Mặc nói: “Hôm nay ta còn chưa gặp hắn.”

Kim sư gia nói: “Đông gia lẽ nào không tức giận chút nào?”

“Vì sao phải tức giận?”

“Hắn lĩnh bổng lộc mà không làm việc.” Đương nhiên, lúc này có thể thấy, tức giận hơn là Kim sư gia người lĩnh bổng lộc phải làm việc.

Quả nhiên, Đào Mặc nói: “Chắc là hắn có việc gì gấp. Sư gia nếu không phiền…”

“Phiền! Ta thật sự phiền!”

https://thuviensach.vn

“Kim sư gia đã rãnh rỗi, thanh nhàn như vậy, vậy dĩ nhiên là nhàn rỗi quá mức.” Mộc Xuân mỉm cười vào phòng.

Kim sư gia hừ lạnh nói: “Ta có thanh nhàn thế nào cũng không nhàn bằng Mộc sư gia, từ sáng sớm đã không thấy bóng dáng.”

“Ta là vì đông gia đi tu bổ nóc nhà.” Mộc Xuân nói.

Kim sư gia nói: “Việc nhỏ như tu bổ nóc nhà cũng phải nhọc công Mộc sư gia đại giá?”

Mộc Xuân nói: “Mộc Xuân từng trải không nhiều, khó mà đảm đương trọng trách, chỉ có thể bắt tay vào làm những việc nhỏ ở đây trước. Đại sự trong nha môn đương nhiên vẫn phải nhờ vào Kim sư gia.”

Tuy không biết lời này của hắn có bao nhiêu chân thành, nhưng nghe đối thủ ở trước mặt Đào Mặc tán thưởng mình như vậy, trong lòng tự nhiên nở hoa, thản nhiên nói: “Tránh được mồng một, không tránh khỏi mười lăm. Những việc này ngươi sớm muộn gì cũng phải chạm tay vào.”

Mộc Xuân thấy đã dàn xếp được với Kim sư gia rồi, đang muốn ra ngoài, lại bị Đào Mặc gọi lại, nói: “Nóc nhà còn chưa sửa xong sao?”

Mộc Xuân trước giờ luôn nghe tiếng đàn mà biết nhã ý, lập tức nói: “Y Vũ công tử là khách quý, ta sao có thể bạc đãi hắn. Đương nhiên cung ứng cho hắn tốt cả.” So với gian phòng bị dột của hắn, gian của Y Vũ thực coi như tốt hơn.

Đào Mặc nào có nghĩ nhiều, gật đầu nói: “Vậy thì tốt.”

Kim sư gia đột nhiên nói một câu, “Đông gia không phải lát nữa muốn đến phòng hắn sao? Đến lúc đó sẽ biết.”

Mộc Xuân ánh mắt chợt lóe, “Đông gia muốn đến phòng Y Vũ công tử?”

https://thuviensach.vn

Đào Mặc nói: “Hắn tự mình xuống bếp, bảo là muốn cùng ta ôn chuyện.”

“Vậy cũng là đông gia không phải rồi.” Mộc Xuân vẻ không tán đồng nói, “Hắn nguyên lai là khách, sao có thể để hắn tự mình xuống bếp? Lý ra đông gia nên mời đến Tiên Vị lâu mới phải.”

Đào Mặc nghe hắn nói, cũng cảm thấy mình thất lễ, “Vậy ta đi nói với hắn?”

“Không bằng đông gia đến Tiên Vị lâu giữ chỗ trước, Y Vũ công tử để ta đến mời được rồi.” Mộc Xuân thấy hắn bần thần, lại nói, “Nghe nói gần đây Tiên Vị lâu khách đến như mây, vạn nhất đến trễ…”

Đào Mặc đi ngay đầu cũng không ngoảnh lại.

Mộc Xuân quay đầu lại, liền thấy Kim sư gia tự tiếu phi tiếu đang nhìn hắn.

Mộc Xuân cười nói: “Kim sư gia có ngại cùng đến Tiên Vị lâu ngồi một chút không?”

Kim sư gia nói: “Ngồi một chút thì ngồi một chút.”

https://thuviensach.vn

THỨC NHỮ BẤT THỨC ĐINH

Tô Du Bính

www.dtv-ebook.com

Chương 42: Thiên Ti Vạn Lũ [6]

Chưởng quỹ Tiên Vị lâu thấy Huyện lệnh tự mình tới cửa, tất nhiên là ân cần chiêu đãi, không nói hai lời liền dẫn đến chỗ ngồi tốt nhất.

Đào Mặc thấy nơi ngồi tĩnh mịch tao nhã, hết sức vui mừng, chỉ tiếc người mời tiệc không phải Cố Xạ. Hắn nghĩ nếu cùng Cố Xạ ngồi ở nơi này vừa uống rượu vừa đánh cờ, chắc chắn là nhân sinh đại mỹ sự. Nghĩ như vậy, sự nhiệt tình mở tiệc chiêu đãi không khỏi giảm ba phần, vạn phần chờ đợi đến đêm nay cùng Cố Xạ đánh cờ.

Chưởng quỹ nhìn mặt đoán lời, thấy hắn không yên lòng, liền chủ động đề cử vài món ăn nổi danh ở Tiên Vị lâu.

Đào Mặc đáp ứng.

Chưởng quỹ lại hỏi số khách nhân để mang thức ăn lên.

Đào Mặc đều thuận miệng đáp lại.

Chỉ là lời đáp của hắn so với sự thực chênh lệch quá nhiều.

Hắn vốn cho rằng mình mở tiệc chiêu đãi Y Vũ, nhiều nhất có thêm Bồng Hương, cũng không nghĩ tới lúc bọn họ bước vào cửa, Y Vũ, Bồng Hương, Mộc Xuân, Kim sư gia và Hách Quả Tử cư nhiên không thiếu ai.

Đào Mặc ngây ngô nói: “Các ngươi…”

Mộc Xuân nói: “Nhắc đến, ta tới Đàm Dương huyện lâu như vậy, vẫn chưa từng đến Tiên Vị lâu ấy. Nếu không phải hôm nay đông gia mời

https://thuviensach.vn

khách, sợ là vẫn phải đứng ngoài cửa thèm thuồng, không được vào cửa."

(Anh nói gì vậy Mộc Xuân, nhìn gia thế phía sau anh đi không có tiền đi ăn ở Tiên Vị lâu á)))

Kim sư gia nói: "Ta thì đã tới đây rồi. Có điều đây là lần đầu tiên đông gia mời."

"Các ngươi tạm chờ một chút." Đào Mặc ngượng đỏ bừng mặt, vội vàng đứng dậy gọi chưởng quỹ thêm vài bộ chén đũa khác, lại thêm vài món ăn.

Đợi lúc hắn quay trở lại, Kim sư gia và Mộc Xuân đang nói chuyện rất cao hứng. Y Vũ ưu nhã ngồi một bên. Hắn ngày thường vốn đã xinh đẹp, lại có bức tranh sơn thủy đạm mặc phía sau làm nổi bật, càng tôn thêm vẻ mỹ lệ hiếm có.

Như cảm giác được ánh mắt Đào Mặc, Y Vũ ngẩng đầu, khẽ cười với hắn.

Đào Mặc chợt cảm thấy ngực nóng lên, tình cảm ngày trước và hồi ức cùng hiện ra trong đầu, hai gò má không khỏi phát hồng.

"Thiếu gia, ngồi xuống trước đã." Hách Quả Tử bất mãn trừng mắt nhìn Y Vũ, kéo Đào Mặc ngồi xuống.

Đào Mặc sau khi ngồi xuống, vừa lúc hướng về phía Mộc Xuân. Dung mạo Mộc Xuân tuyệt đối không thua Y Vũ, chỉ là hắn một thân ôn nhã thanh tú, không như Y Vũ xinh đẹp như vậy, nhìn hắn, xung động trong lòng Đào Mặc lập tức bình tĩnh lại.

Mộc Xuân nói: "Chúng ta đều là bồi tọa, hôm nay Y Vũ công tử mới là khách chủ. Ngươi và đông gia có lời gì cứ nói đừng ngại, không cần lo ngại chúng ta." Hắn nói xong, thật không nhìn Y Vũ và Đào Mặc nữa, trực tiếp châm trà cho Kim sư gia, hai người lấy trà thay rượu mà nâng.

https://thuviensach.vn

(Nói vậy chứ làm sao người ta dám nói gì))

Y Vũ ánh mắt khẽ chuyển, cách một Hách Quả Tử, cười với Đào Mặc: "Nguyên tưởng xuống bếp làm vài món sở trường có đi có lại, cảm tạ đã thu nhận, không ngờ lại để ngươi tốn kém rồi."

"Đâu có đâu có. Vốn là ta nên tận tình chủ nhà mới phải." Đào Mặc khô họng cầm lấy chén trà nhấp một ngụm.

Y Vũ nói: "Thời gian này không gặp, tài văn ngươi đại tiến nha."

Đào Mặc trên mặt đỏ hồng. Hắn tuy là huyện trưởng, nhưng trừ Mộc Xuân và Kim sư gia không nói, những người ngồi đây tài học mỗi người đều trên hắn, câu tài văn đại tiến này chỉ là tâng bốc lấy lòng. Hắn vội nói: "Không dám không dám. Kỳ thực mấy câu khách sáo này là năm đó ở Quần Hương lâu học được."

Y Vũ che miệng khẽ cười nói: "Nếu không phải ngươi xem qua là nhớ, người khác nào có năng lực như vậy."

Xem qua là nhớ?

Kim sư gia không khỏi nhìn Đào Mặc.

Đào Mặc cười khổ nói: "Ta chỉ là nhớ kỹ, nhưng lại không rõ ý nghĩa trong đó, cũng chỉ vô dụng."

Mộc Xuân đột nhiên nói: "Nói học tập thì phải chính thức vào thư viện mới tốt. Nơi phố phường ngư long hỗn tạp, học được một chút sơ sài thì có thể, chứ không thể thật sự nâng cao học vấn."

Y Vũ nhìn về phía Mộc Xuân. Từ lúc đầu hắn đã có cảm giác đối phương nơi nơi chốn chốn nhằm vào mình, cảm giác này vào giờ này phút này đã được xác nhận.

https://thuviensach.vn

Kim sư gia không để ý sóng ngầm mãnh liệt nơi đây, đối với những lời Mộc Xuân vừa mới giải thích gật đầu nói: “Đúng là vậy. Đông gia nếu muốn một bước lên mây, cứ đọc sách là được.” Những lời này của lão là xuất phát từ chân tâm. Người không biết chữ dù có tài hoa xuất chúng, cũng chỉ có thể ở dưới quyền quan lớn, tuyệt đối không thể trở thành quan lớn ở biên cương tọa trấn một phương. Chẳng qua trong lòng lão biết, hoàng thượng chân chính coi trọng là những sĩ tử xuất thân khoa cử. Như Đào Mặc dựa vào quyên quan lên làm quan viên, nhiều nhất chỉ có thể chuyển đến một huyện thành tốt, muốn thăng quan lại khó như lên trời.

Trong lòng Đào Mặc biết bọn họ đều là muốn tốt cho mình, lại nghĩ đến Cố Xạ dù chưa từng ngâm thơ làm câu đối, nhưng không hỏi cũng biết nhất định là người đọc nhiều thi thư, bản thân cùng hắn kết giao, nên thông văn thức tự mới phải. Hắn suy nghĩ một chút nói: “Hai vị sư gia nói có lý. Mộc sư gia nếu có thời gian rảnh, thì cho ta thỉnh làm phu tử nha?”

Mộc Xuân cũng không ngờ lại có thể lay động hắn, hơi giật mình một chút, liền cười nói: “Được.”

Y Vũ thật vất vả khơi chuyện lại biến thành khuyến học triệt để. Hắn cũng không buồn bực, chỉ thản nhiên nghe bọn họ nói chuyện với nhau, thỉnh thoảng mắt lướt qua Đào Mặc.

Qua mấy lần (bị Y Vũ liếc), Đào Mặc có chút bất an, chủ động mở miệng hỏi: “Ngươi dự định khi nào mua nhà?”

Bồng Hương mặt sầm xuống.

Đào Mặc nhất thời ý thức được những lời này có vẻ như đuổi người, vội nói bổ sung: “Nếu cần, ta cũng có thể giúp một tay.”

Y Vũ mỉm cười nói: “May mà có ngươi, ta tạm có chỗ dừng chân, mới có thể yên tâm tìm nhà.”

https://thuviensach.vn

“Phải phải phải, xác thực cần phải cẩn thận.” Đào Mặc lại nhấp hớp trà.

Hách Quả Tử không lạnh không nóng nói: “Cũng không phải mở cửa buôn bán, chẳng lẽ còn muốn xem phong thuỷ có tốt hay không, đào hoa vượng hay không vượng hay sao?”

Y Vũ hơi rũ hai mắt, lúc lên tiếng thanh âm khẽ run, “Ta chỉ muốn tìm một nơi có thể sống hết quãng đời còn lại mà thôi.”

Đào Mặc nhíu nhíu mày, khe khẽ kéo kéo tay áo Hách Quả Tử.

Mộc Xuân nói: “Kim sư gia rất quen thuộc Đàm Dương, có thể giới thiệu không?”

“Lại không biết sở thích của Y Vũ công tử.” Lời nói Kim sư gia không lạnh không nóng. Lão ở huyện nha nhiều năm, nhìn người cũng nhiều. Y Vũ này tuy thoạt nhìn có tri thư đạt lý, nhưng giở tay nhấc chân khó giấu khí độ phong trần, là lai lịch như thế nào không hỏi rõ ràng.

(A~ tiểu quan không giấu nổi vẻ phong trần, nhưng có phong thái tri thư đạt lý như vậy cũng là tốt rồi. Haizz. Tự nhiên lại nhớ đến Thượng Hương, mà Thượng Hương đáng nể hơn nhiều. Cũng không trách được muốn tự cứu lấy mình phải phụ lòng nhiều người thôi.)

Y Vũ còn chưa mở miệng, Mộc Xuân đã cười nói: “Người như Y Vũ Công Tử xuất trần thoát tục như vậy, tự nhiên phải ở chỗ phong nhã, nhất định không thể nhiễm không khí thế tục.”

Kim sư gia tự tiếu phi tiếu nhìn hắn, “Nói như vậy, ta lại nhớ tới một nơi. Ngay ở phía đông Đàm Dương huyện mười dặm Sơn Sơn Cước. Khế đất nơi này còn ở trong huyện nha, Y Vũ công tử nếu vừa ý, ta tức khắc giúp ngươi lo liệu.”

Mộc Xuân nhìn lão, hai bên tâm hiểu mà bất tuyên.

https://thuviensach.vn

Y Vũ lại không hề cắn câu, lại cười nói: “Cũng không gấp, đợi hôm khác ta đến xem một chút rồi hẵng nói.”

Đang nói, hỏa kế rốt cuộc cũng mang thức ăn lên.

Mọi người đều tự động đũa, không nói chuyện nữa.

***

Từ Tiên Vị lâu đi ra, Đào Mặc muốn lên đường trở về huyện nha, lại bị Mộc Xuân mượn danh tuần tra kéo đi dạo phố. Trọng trách đưa Y Vũ và Bồng Hương về phủ đành phải giao cho Kim sư gia. Kim sư gia vốn cũng không định đi loạn trên phố, nên cũng không từ chối.

Vì vậy sáu người cùng đi phân ra hai nhóm ba người, đi theo hai hướng.

Thấy Y Vũ đã biến mất khỏi tầm nhìn, Hách Quả Tử bắt đầu mắng hắn thất lễ.

Đào Mặc ban đầu chỉ yên lặng nghe, sau lại thấy hắn nói càng lúc càng vô lý, nhịn không được cắt ngang lời hắn, “Hắn khó khăn lắm mới thoát ra khỏi Quần Hương lâu, hà tất chỉ trích hắn như vậy?”

“Khó khăn? Người làm sao biết hắn thoát ra như nào?” Hách Quả Tử nói, “Bọn hắn là người sống bằng cái vẻ bề ngoài như vậy, nếu không hoàn lương, nếu không phải bị đuổi ra ngoài, cũng không chừng hắn sẽ lại làm ra chuyện gì bẩn thỉu hèn hạ ấy.”

Mộc Xuân đột nhiên nói: “Cũng có khả năng này.”

Đào Mặc sững sờ, nói: “Mộc sư gia sao cũng nói như vậy?”

Mộc Xuân cười nhạt nói: “Không có gió làm sao có sóng.”

https://thuviensach.vn

Hách Quả Tử vô cùng đồng ý gật đầu nói: “Ta nghĩ chúng ta vẫn phải đề phòng hắn một chút. Không thì sao lại trùng hợp như vậy, thiếu gia đến nơi này làm quan, hắn liền theo tới? Ta thấy, có nên phái người đi điều tra một chút không?”

“Tra? Tra thế nào?” Đào Mặc nhíu mày.

Hách Quả Tử nhìn về phía Mộc Xuân.

Mộc Xuân không phụ kỳ vọng nói: “Nếu nói Y Vũ lúc trước là bán thân, đông gia có thể phái người đến địa phương hắn ở trước kia hỏi thăm một chút, hắn có phải chạy trốn hay không.”

Hách Quả Tử vỗ tay, “Biện pháp hay.”

Đào Mặc cau mày nói: “Tuyệt đối không thể. Nếu hắn thật sự là trốn ra, ta sao nhẫn tâm lại đưa hắn trở về đó?”

Mộc Xuân nói: “Đông gia chỉ là đi điều tra, cũng không nói là phải làm vậy. Kỳ thực hắn một mình rời xa nơi chôn rau cắt rốn, tất có nguyên nhân. Đông gia không ngại điều tra một chút, nếu thật có chuyện gì, có thể giúp hắn một tay.”

Hách Quả Tử mắt đảo đảo mấy vòng, “Không sai không sai, mặc kệ là chuyện tốt hay chuyện xấu, điều tra trước rồi hẵng nói!”

Đào Mặc do dự một chút, rốt cuộc gật đầu đồng ý: “Cũng được.”

https://thuviensach.vn

THỨC NHỮ BẤT THỨC ĐINH

Tô Du Bính

www.dtv-ebook.com

Chương 43: Thiên Ti Vạn Lũ [7]

Đã bàn định, việc điều tra nghe ngóng giao cho Mộc Xuân đi làm.

Đào Mặc và Hách Quả Tử ở trên phố vòng mấy vòng, mua hai túi hạt thông đường, tiện đường trở về Cố phủ.

Cố Tiểu Giáp đã sớm ra đứng chờ, nghe người gác cổng nói bọn họ trở về, lập tức vọt tới Lưu Tiên cư, mặc kệ ba bảy hai mươi, lòng như lửa đốt giục bọn họ dời đến Nhã Ý các.

Hành lý của Đào Mặc và Hách Quả Tử không nhiều, chuyển đi chuyển lại cũng không phiền phức, cho nên di dời rất nhanh.

Đến Nhã Ý các, Hách Quả Tử liền ném cho Cố Tiểu Giáp vài cái liếc mắt lạnh lùng. Nơi này xem ra bố trí tinh tế hơn Lưu Tiên cư. Ngoài phòng trồng một mảng rừng trúc lớn, khiến cho viện tử trong ngày đông lạnh giá vẫn xanh biếc dạt dào, sức sống bừng bừng.

Đào Mặc vào phòng, liền cảm thấy một trận hương ấm áp thoảng tới trước mặt, khiến tinh thần hắn giãn ra, lại chăm chú nhìn ngắm xung quanh, vật dụng trong phòng mọi thứ đều làm bằng vàng lại khảm ngọc, điêu khắc mài dũa tinh tế, nhìn thì biết giá trị không rẻ. Hắn vội vàng lui ra ngoài nói: “Hay là ta cứ quay về ở Lưu Tiên cư được rồi.”

Hách Quả Tử len lén liếc nhìn hắn, cũng bị dọa nhảy dựng.

Cố Tiểu Giáp cùng hắn ở chung đã lâu, cũng biết hắn không phải là người trong ngoài bất đồng, thản nhiên nói: “Công tử đã phân phó, các

https://thuviensach.vn

ngươi cứ ở là được. Dù sao đây cũng là phòng vốn dùng để chiêu đãi bằng hữu công tử.”

Đào Mặc từ chối không được, đành phải ở lại.

Cố Tiểu Giáp đứng ở cửa một lát, lúc xác nhận bọn họ thu xếp ổn thỏa rồi, liền rời đi.

Hắn đi rồi, Hách Quả Tử lập tức đóng cửa lại, chậc lưỡi nói: “Không ngờ Cố Xạ vậy mà có nhiều tiền như thế, lẽ nào làm tụng sư thật có thể phát tài?”

Đào Mặc nói: “Cố công tử chưa từng lên công đường.”

“Y dù không lên công đường, nhưng phần nhiều tụng sư đều thỉnh y bày mưu tính kế. Những người đó đến cầu giúp đỡ, nói vậy sẽ không keo kiệt vật trong túi.” Hách Quả Tử sờ sờ cái chậu rửa mặt làm bằng vàng, vừa hâm mộ vừa ghen tỵ, thần tình rắc rối phức tạp, “Cố công tử không sợ bị trộm sao?”

Đào Mặc nói: “Phòng này y chỉ dùng để chiêu đãi bằng hữu. Nếu đã là bằng hữu y, sao lại trộm?”

Hách Quả Tử ngượng ngùng rụt tay về, cười khan nói: “Thiếu gia nói phải.”

Đào Mặc còn cầm hái túi hạt thông đường trong tay, thở dài nói: “Ta vốn muốn mời y nếm thử.”

Hách Quả Tử tháo một bao ra, thuận tay lấy một viên ném vào miệng nói: “Một lát dùng xong bữa tối, nhân tiện cho y cũng được.”

Đào Mặc nói: “Chỉ sợ khó coi.”

https://thuviensach.vn

“Tục ngữ nói: Thiên lý tặng lông ngỗng, lễ nhẹ tình nghĩa nặng. Cố công tử cũng không phải người thích giàu chê nghèo.” Từ lúc gặp Y Vũ, hảo cảm của Hách Quả Tử về Cố Xạ càng ngày càng tăng.

Đào Mặc nghĩ nghĩ, cũng thấy có lý, tiện tay cất bao đường vào trong áo.

***

Sau bữa tối, Cố Tiểu Giáp như thường lệ dâng trà.

Đào Mặc lấy bao đường ra, hơi khẩn trương mở ra đưa tới trước mặt Cố Xạ, nói: “Hôm nay ta đi ngang qua chợ mua được, nếm một chút, vị rất thanh. Mời Cố công tử nếm thử.”

Cố Tiểu Giáp liếc nhìn, bĩu môi nói: “Không phải là hạt thông đường đó sao?”

Đào Mặc mặt thoắt cái đỏ hồng.

Cố Xạ nhìn bọc giấy một chút, thuận tay cầm lên một viên, không ngờ hạt thông đường này bị Đào Mặc ủ trong ngực, hơi bị tan ra, đều dính vào nhau. Y lấy một viên, mà cả bao đường đều bị nhấc lên.

Cố Tiểu Giáp thấy biểu tình Đào Mặc xấu hổ đến mức cơ hồ muốn chui xuống đất, bất đắc dĩ tiếp lấy bao đường từ trong tay Cố Xạ nói: “Ta đi trù phòng lấy ra, trang trí vào đĩa nhỏ nha.”

Đào Mặc nhìn hắn với ánh mắt như nhìn ân nhân cứu mạng, luôn miệng cảm tạ.

Hách Quả Tử cũng xem như cơ linh, vội nói: “Ta giúp ngươi một tay.”

Đào Mặc đưa mắt nhìn theo hai người rời đi, quay đầu lại, Cố Xạ đã bày xong cuộc cờ. Hắn đang muốn hạ cờ, chợt nghe Cố Xạ nói: “Hôm nay ta nhường ngươi sáu quân.”

https://thuviensach.vn

Đào Mặc giật mình.

Cố Xạ nói: “Thỉnh.”

Đào Mặc thầm trách mình kỳ nghệ không tinh, mới khiến đối phương nhiều lần nhượng bộ, vì vậy lúc hạ cờ càng hết sức chăm chú, không dám có chút phân tâm, ngay cả khi Cố Tiểu Giáp và Hách Quả Tử đưa hạt thông đường đã xếp ra hoàn hảo lên cũng không nhận ra.

Cố Xạ cũng thế.

Y hết lần này đến lần khác nhường vài quân cho Đào Mặc cũng không phải trách hắn kỳ nghệ không tinh, mà là muốn cho bản thân thử thách lớn hơn. Nên biết cục diện ban đầu lúc đánh cờ, từng quân đều định càn khôn, y nhường nhiều quân, cũng giống như dâng lên nhiều cây Định Hải Thần Châm (nghe nói nó có tên gọi khác chính là gậy Như Ý đấy) cho đối phương, không thể không gọi là mạo hiểm.

Quân cờ trong tay hai người đều hạ thật chậm, một canh giờ qua đi, cũng chỉ mới hạ hơn mười lần.

Cố Tiểu Giáp và Hách Quả Tử đều thấy buồn ngủ, đang muốn tự mình trở về phòng đánh một giấc, chợt nghe người gác cổng vội vã chạy vào thông báo: “Bên ngoài có một người tự xưng Y Vũ tới thăm, bảo là muốn gặp Đào đại nhân.”

Đào Mặc còn chuyên chú vào ván cờ, không nghe nói gì, Hách Quả Tử đã vụt đứng lên.

Cố Tiểu Giáp thấy hắn phản ứng kịch liệt, vội hỏi: “Là ai?”

Hách Quả Tử bĩu bĩu môi nhìn Đào Mặc, vừa lúc bắt gặp hai mắt Cố Xạ nhìn qua, trong lòng cả kinh, vội vã nhìn sang hướng khác.

https://thuviensach.vn

Cố Xạ đăm chiêu nhìn Đào Mặc, nhưng không lên tiếng, chỉ lại đưa mắt nhìn về ván cờ chờ.

Hách Quả Tử âm thầm thở phào nhẹ nhõm, đưa tay ra hiệu cho Cố Tiểu Giáp, rón ra rón rén đi ra ngoài.

Chờ đi được hơn mười bước, hắn mới thở phào nhẹ nhõm, nói với người gác cổng cũng cùng đi ra: "Ngươi nói hắn biết, thiếu gia nhà ta ngủ rồi, không gặp."

Cố Tiểu Giáp cản người gác cổng đang xoay người muốn đi, nói: "Chờ một chút, nơi này là Cố phủ, không phải huyện nha. Ngươi không nói rõ ràng, đừng hòng sai bảo người của chúng ta."

Hách Quả Tử sợ làm lớn chuyện khiến Đào Mặc nghe được, liền thấp giọng nói: "Người nọ là một kẻ lưu manh vô lại với gương mặt hòa nhã."

Cố Tiểu Giáp nhìn về phía người gác cổng.

Người gác cổng lắc đầu nói: "Ta thấy không giống, ngược lại như là công tử tuấn tú nhà ai."

Hách Quả Tử phỉ phui, nói: "Hắn đương nhiên tuấn tú, hắn có tuấn mới có thể giở trò mê hoặc nam nhân!"

Cố Tiểu Giáp hiểu ra nói: "Từ tiểu quan quán ra?"

Người gác cổng ngạc nhiên nói: "Không thể nào? Ta thấy hắn rất danh giá."

"Bao nhiêu nam nhân vì cái danh giá của hắn mà dâng lên bao nhiêu núi vàng núi bạc, nếu hắn mà không danh giá, hắn nên treo cổ cho rồi." Hách Quả Tử nghĩ đến hắn, miệng không bật ra được lời nào hay ho.

https://thuviensach.vn

Cố Tiểu Giáp liếc nhìn hắn nói: “Sao hắn lại có quan hệ với đại nhân nhà ngươi?”

Hách Quả Tử cau mày nói: “Sao ngươi lại nhiều chuyện thế?”

“Ngươi không nói rõ ràng, ta sao có thể cùng ngươi đi đuổi hắn a?” Cố Tiểu Giáp ôm ngực.

“Ngươi muốn cùng ta đi đuổi hắn?”

“Nếu ngươi nói rõ chân tướng, ta sẽ cân nhắc cân nhắc.”

“Phi. Tự ta đi.” Hách Quả Tử quay đầu bước đi.

Cố Tiểu Giáp lập tức đi theo. Có cơ hội xem trò vui như vậy không thể bỏ qua.

***

Lại nói Y Vũ ở cửa chờ tới chờ lui không thấy người gác cổng đi ra, trong lòng đã có dự cảm không tốt, lúc này thấy Hách Quả Tử cùng một người thiếu niên lạ mặt khí thế hung hăng đi ra, liền biết dự cảm không có lầm, lập tức thu hồi vẻ lo lắng, dửng dưng nhìn bọn họ đến gần.

Hách Quả Tử nói: “Thiếu gia nhà ta ngủ rồi, ngươi đi đi.”

Cố Tiểu Giáp giả vờ kinh ngạc nói: “Ơ? Ngủ rồi? Rõ ràng ta vừa mới thấy hắn còn đang cùng công tử nhà ta chơi cờ cơ mà?”

Hách Quả Tử không giận mà lại cười nói: “Ngươi nói thẳng như vậy làm gì? Không sợ người khác đau lòng?”

Cố Tiểu Giáp ngẩn người, lập tức lĩnh ngộ, giẫm chân nói: “Ngươi, ngươi, ngươi nói bậy bạ gì đó?”

https://thuviensach.vn

Hách Quả Tử ôm cổ hắn, cười híp mắt nói: “Dù sao sau này chúng ta cũng là người nhà, ngươi còn che giấu cái gì?”

“Ai là người nhà với ngươi? Công tử nhà ta kinh thải tuyệt diễm, là thiên hạ vô song đại tài tử…”

Hách Quả Tử ngắt lời nói: “Cho nên công tử nhà ta mới thần hồn điên đảo, hận không thể sớm chiều làm bạn, một tấc cũng không rời a!”

Cố Tiểu Giáp bị cánh tay hắn siết thiếu chút nữa đoạn khí, ra sức lấy cùi chỏ thụi vào ngực Hách Quả Tử.

Y Vũ mặt không đổi sắc nói: “Đã là tài tử kinh thải tuyệt diễm như vậy, lẽ ra không nên cự tuyệt để khách đứng ngoài cửa chứ?”

Cố Tiểu Giáp bỗng nhiên thoát khỏi tay Hách Quả Tử, sửa sang lại cổ áo, thở hổn hển nói: “Không cự tuyệt, đương nhiên không cự tuyệt! Mời đi bên này!”

Hách Quả Tử căm hận trừng hắn.

Cố Tiểu Giáp lại khinh khỉnh.

Trên đường, Hách Quả Tử ra sức chấp tay hành lễ với Cố Tiểu Giáp, nhưng Cố Tiểu Giáp đang bực mình, đâu để ý đến hắn, thẳng bước vọt nhanh tới trước.

Y Vũ yên lặng không lên tiếng quan sát cảnh vật trong vườn. Hắn từng đến không ít đại hộ nhân gia, nhưng đình viện sang trọng như vậy rất ít, xem ra Cố Xạ này quả nhiên giống như lời đồn, sâu không lường được.

Đến gần thính đường, liền nghe tiếng hạ cờ thanh thúy, dứt khoát.

Cố Tiểu Giáp nói: “Đây là công tử nhà ta hạ.”

https://thuviensach.vn

Hách Quả Tử bốc hỏa, cười lạnh nói: “Thiên lý cẫu nhãn của ngươi đúng là nhìn được rất xa!”

“Cũng không mạnh bằng nghịch phong trư nhĩ của ngươi.” Cố Tiểu Giáp nói, “Công tử nhà ta chơi cờ chưa bao giờ dây dưa, như thiếu gia nhà ngươi, do do dự dự, ngập ngà ngập ngừng.”

“Ngươi…”

“Công tử, Y Vũ công tử tới rồi.” Cố Tiểu Giáp đột nhiên cất cao giọng nói.

Đào Mặc chấn động, quay đầu cùng Cố Xạ đồng thời nhìn qua.

https://thuviensach.vn

THỨC NHỮ BẤT THỨC ĐINH

Tô Du Bính

www.dtv-ebook.com

Chương 44: Thiên Ti Vạn Lũ [8]

Ánh mắt Cố Xạ chỉ nhàn nhạt quét qua, liền dời trở lại bàn cờ. Nhưng Y Vũ lại thấy không thoải mái không diễn tả được bằng lời, giống như đối phương chỉ cần nhìn một cái, liền nhìn thấu bản thân mình từ trong ra ngoài.

Hách Quả Tử cướp lời trước khi Cố Tiểu Giáp mở miệng: “Thiếu gia, Y Vũ công tử đến gặp Cố công tử, chúng ta về trước tránh đi?”

Cố Tiểu Giáp nhăn chặt mày, nói: “Công tử nhà ta không quen biết hắn.”

“Không quen biết hắn ngươi đưa hắn vào đây làm gì?” Hách Quả Tử cười nhạt.

Cố Tiểu Giáp nghẹn lời. Việc này hắn quả thực hắn làm không đúng, Y Vũ tìm Đào Mặc, hắn vốn không nên ra mặt mời vào đây. Nhưng lúc đó hắn bị hành động quái lạ của Hách Quả Tử làm tức giận, chỉ muốn hạ xuống cái vẻ đắc ý hung hăng của hắn, lại không nghĩ làm thế có ổn không. Bây giờ xem ra, lại gây thành thế cưỡi trên lưng cọp rồi.

Hắn nhìn Cố Xạ cầu trợ.

Không ngờ Y Vũ nói: “Ta nghe nói Cố phủ Cố Xạ Cố công tử kinh thải tuyệt diễm, thiên hạ vô song, là kỳ nhân hiếm thấy, không khỏi sinh lòng ngưỡng mộ, cho nên mới mạo muội đêm hôm đến thăm, xin Cố công tử thứ lỗi Y Vũ khó cầm lòng nổi, không mời mà tới.”

Hách Quả Tử giả vờ run rẩy cả người, ra sức xoa xoa cánh tay mình.

https://thuviensach.vn

Cố Tiểu Giáp lúc này cũng thấy Y Vũ này có chút quái đản, càng thêm hối hận mình đã quá lỗ mãng.

Đào Mặc thấy Cố Xạ không nói, vội mở lời: “Hắn đúng là cố hữu ngày trước của ta, lần này dời đến Đàm Dương, còn chưa tìm được chỗ dừng chân, bởi vậy tạm ở huyện nha.”

Cố Tiểu Giáp cau mày nói: “Phòng ở huyện nha các ngươi không phải không thể cho người ở sao?”

Bồng Hương nói: “Cũng không phải người không ở được, nóc nhà thủng một lỗ lớn như vậy, cũng có thể ngẩng đầu ngắm trăng sáng!”

Hách Quả Tử phì cười ra tiếng.

Đào Mặc ngẩn người, nói: “Không phải Mộc Xuân nói tìm được gian nhà tốt rồi sao?”

Hách Quả Tử thì thầm trong miệng, hàm hàm hồ hồ nói: “Ta và thiếu gia đều dời ra ngoài, huyện nha nơi nào còn phòng tốt?”

Sắc mặt Đào Mặc trong nháy mắt đỏ bừng, ngay cả hai lỗ tai cũng không ngoại lệ. Nghĩ đến mình ở Cố phủ ngủ thật ngon, mà Y Vũ làm khách nhân lại ở trong gian phòng sơ sài lọt gió dột mưa, hắn lại hận không thể chui xuống đất.

Y Vũ mỉm cười nói: “Kỳ thực cũng không nghiêm trọng như Bồng Hương nói.”

Bồng Hương oán hận nói: “Còn không nghiêm trọng ư? Hôm qua trời mưa, cả phòng đều ngập, ngay cả giường cũng ướt.” Từ khi hắn bán vào Quần Hương lâu đã đi theo Y Vũ, cũng chưa trải qua gian khổ gì lớn, đêm đó mưa lạnh gió lùa khiến hắn hầu như không chợp mắt, cùng Y Vũ uống canh gừng sưởi ấm đến hừng đông.

https://thuviensach.vn

(Bạn Mộc Xuân cũng ít có ác lắm)

Đào Mặc nhịn không được đứng dậy, trong tâm trong mắt đều tràn đầy hổ thẹn, “Ta quả thực không biết, vậy, không bằng ta tìm một gian khách điếm cho các ngươi?”

Y Vũ mỉm cười nói: “Kỳ thực chỉ thủng một lỗ nhỏ, cũng có thể ở được. Ta và Bồng Hương trôi giạt bên ngoài, nào có để ý nhiều như vậy? Có thể có ngói che đầu là đã vô cùng cảm kích rồi.”

Đào Mặc nghe hắn nói mà đầu cúi sâu, cảm giác hổ thẹn lại dâng lên bài sơn đảo hải.

Ba.

Cố Xạ cầm quân cờ trong tay ném vào lọ đựng quân cờ. (Anh làm sao vậy~ giật mình a~)

Lúc này Đào Mặc mới nhớ tới mình vẫn còn đang đánh cờ, vội nói: “Xin lỗi, ta phân tâm rồi.”

“Có khách đến thăm, ván này dừng ở đây.” Cố Xạ nói, “Ngươi về trước đi.”

Đào Mặc ngơ ngẩn.

Những người còn lại cũng ngơ ngẩn.

Cố Tiểu Giáp tự biết đã gây họa, thấp giọng kêu: “Công tử.”

Cố Xạ nhàn nhạt nói: “Đưa Đào đại nhân về phòng.”

Cố Tiểu Giáp yên lặng trừng mắt nhìn Đào Mặc, hai chân hơi chuyển động.

https://thuviensach.vn

“Ta…” Đào Mặc nhìn nhìn Cố Xạ, lại nhìn nhìn Y Vũ.

Y Vũ khẽ cười, nói: “Chúng ta ngày khác lại nói.”

Hách Quả Tử nghĩ thầm: Nơi này là Cố phủ, Cố Xạ đối với Y Vũ, dù có không chiếm được lợi ích, tuyệt cũng sẽ không có tổn hại gì. Có y ra mặt, thế nào cũng tốt hơn thiếu gia. Trong lòng hắn nghĩ thế, tay phải lập tức nửa lôi nửa kéo dắt Đào Mặc ra ngoài.

Cố Xạ liếc nhìn Cố Tiểu Giáp.

Cố Tiểu Giáp cúi đầu nhìn mũi chân, lại không dám động bước chân.

Cố Xạ quay sang nói với Y Vũ: “Từ nơi nào đến?”

Y Vũ khẽ cười nói: “Huyện nha đến.”

“Vì sao đến?”

“Thăm bằng hữu.”

Cố Xạ nói: “Ai là bằng hữu của ngươi?”

Bồng Hương nghe đến đầu óc mơ màng. Mấy vấn đề này không phải đã nói đến thanh thanh sở sở minh minh bạch bạch rồi sao? Cố Xạ này sao lại giống như không hề nghe được gì lại hỏi lại từ đầu?

Y Vũ không cao không thấp nói: “Đào Mặc.”

Cố Xạ nói: “Ở đây không phải Đào phủ.”

Y Vũ nói: “Ngưỡng mộ danh tiếng Cố công tử đã lâu, muốn mượn cơ hội này chiêm ngưỡng phong thái.”

Cố Xạ rũ mắt, nói: “Trước khi đến Đàm Dương, ở nơi nào?”

https://thuviensach.vn

Y Vũ mắt trầm xuống, lát sau, trầm tĩnh nói: “Quần Hương lâu.”

Cố Tiểu Giáp nói thầm: “Chính là tiểu quan quán.”

Y Vũ cằm hơi ngưỡng lên, yên lặng nhìn Cố Xạ nói: “Cố công tử khinh thường người xuất thân hàn vi, thân bất do kỷ lưu lạc phong trần?”

Cố Xạ nói: “Vô phương.”

Trong mắt Y Vũ mơ hồ có ánh sáng lóe lên.

Cố Xạ đứng lên, cũng không nhìn hắn mà đi ra ngoài, “Chỉ là ở đây không có việc của ngươi.”

***

Nhã Ý các.

Trăng sáng vằng vặc, cô độc treo mình giữa bầu trời đêm.

Đào Mặc bất an đi qua đi lại, bóng hắn kéo dài lúc ẩn lúc hiện lúc có lúc không.

Nhiều lần, thân ảnh Hách Quả Tử vội vội vàng vàng từ chỗ cổng vòm đi ra.

“Thế nào?” Đào Mặc vội vàng tiến lên hỏi.

“Đi về rồi.” Hách Quả Tử khó nén vẻ vui mừng.

Trong phòng Đào Mặc ngây người nói: “Sao nhanh vậy?”

Hách Quả Tử thầm nghĩ: Y Vũ ly khai càng nhanh, lại càng chứng tỏ Cố Xạ không có hảo cảm với hắn, quả thực hả lòng hả dạ. Nhưng miệng hắn lại nói: “Có thể Cố công mệt rồi? Y Vũ với y không quen không biết, cũng không có gì để nói.”

https://thuviensach.vn

Đào Mặc thở dài nói: “Đều là ta không phải.”

Hách Quả Tử vừa đi vừa suy nghĩ, “Cái này cùng công tử liên quan gì?”

“Nếu không phải vì ta, Y Vũ cũng sẽ không đến Cố phủ.”

Hách Quả Tử mặt lộ vẻ vui mừng nói: “Thiếu gia rốt cuộc cũng biết Y Vũ kia có bao nhiêu đáng ghét sao?”

Trong lòng Đào Mặc cũng nghĩ Y Vũ hôm nay đến đây lại quá lỗ mãng, nhưng ngẫm lại hắn vì mình mà ở trong gian phòng không ngói che, lại cảm thấy áy náy.

Hách Quả Tử: “Bất kể như thế nào, dù sao đuổi đi được thì tốt rồi.”

Đào Mặc nói: “Ngày mai ngươi đi tìm Mộc sư gia, bảo hắn thay Y Vũ tìm một khách điếm hòa nhã yên tĩnh. Không, hay là đêm nay đi ngay.”

Hách Quả Tử vội ngăn hắn lại nói: “Đêm nay hắn trở về ổn định ngủ rồi, dọn tới dọn lui lại phiền phức.”

“Vậy ngày mai?”

Hách Quả Tử vốn muốn phản bác, nhưng nghĩ lại, Y Vũ đến khách điếm, sau này thời gian ở nha môn cũng ít đi, cơ hội chạm mặt thiếu gia càng ít hơn, cũng coi là hao tài tiêu tai, liền đáp: “Đây là đương nhiên. Phòng ở huyện nha bị hư như thế nhất định không thể lại để bọn họ ở vậy nữa.”

Đào Mặc nghi ngờ nhìn hắn.

Hách Quả Tử nói: “Lần này ta là thật tâm.” Thật tâm muốn mời chủ tớ bọn họ cút xa một chút!

***

https://thuviensach.vn

Ngày hôm sau.

Đào Mặc khi tỉnh lại cảm thấy có chút đau đầu. Hắn đêm qua ngủ cũng không yên, thân ảnh hai người Y Vũ và Cố Xạ không ngừng chìm nổi trong đầu hắn.

Một chốc lại nghĩ đến đã bạc đãi Y Vũ, chưa tận tình địa chủ, một chốc lại nghĩ Cố Xạ nếu biết lai lịch Y Vũ, không biết sẽ đối đãi hắn như thế nào. Cứ trằn trọc trở mình như vậy, ngủ ngủ tỉnh tỉnh, tỉnh tỉnh nghĩ nghĩ, nghĩ nghĩ ngủ ngủ, cả đêm không yên.

Hách Quả Tử lại ngủ được rất ngon, nghĩ đến hôm nay có thể đuổi chủ tớ kia ra khỏi huyện nha, hắn lại cảm thấy từng bước đi đều đầy sinh lực.

Lúc Đào Mặc đi ra, hai mắt hơi sưng, nhìn qua giống như là đã khóc.

Hách Quả Tử thấy thì giật mình, thấp giọng nói: “Thiếu gia, người, người lại nghĩ đến lão gia?”

Đào Mặc ngẩn người, trong lòng đột nhiên sinh ra hổ thẹn. Hắn mấy ngày này vì Y Vũ trằn trọc, vì Cố Xạ không chợp mắt, lại quên mong đợi tha thiết của từ phụ lúc lâm chung chính là hi vọng hắn có thể trở nên vượt bật, làm một quan tốt vì dân, mà mình quay qua quay lại, lại rơi vào nhi nữ tư tình.”Chúng ta đi huyện nha thôi?” Hắn đứng ở ven rừng trúc, hít một hơi thật sâu, muốn xua tan tích tụ trong lòng.

Hách Quả Tử có chút nghi hoặc. Sao lúc hít vào một hơi, thần tình thiếu gia dường như đã thay đổi?

Đang nghĩ ngợi lại thấy Cố Tiểu Giáp mặt ủ mày chau đi tới, “Hôm nay các ngươi có rảnh không?”

Hách Quả Tử tuy biết hôm qua Y Vũ rất sớm đã đi, lại không biết biết vì sao sớm vậy đã đi, thấy Cố Tiểu Giáp tiến đến, lập tức mắt sáng lên, hắn hỏi

https://thuviensach.vn

tới cũng thản nhiên trả lời: “Đang muốn đi nha môn.”

“Công tử muốn mời hai vị cùng đi đạp thanh, không biết các ngươi có rảnh hay không?” Cố Tiểu Giáp diện vô biểu tình hỏi. Đêm qua sau khi ngủ ở trù phòng, hắn rút ra kinh nghiệm xương máu, quyết định từ nay về sau an an phận phận nghe công tử phân phó mà làm, tuyệt không tự quyết định, cũng không tự cho là thông minh. Dù thế nào, hắn tuyệt đối không muốn ở trù phòng kia vừa lạnh lại vừa cứng vừa khó ngửi mà ngả ra đất ngủ! Nơi này ngủ qua một lần đủ để ghi khắc cả đời!

Đào Mặc trong lòng rúng động, lập tức nhớ tới lời phụ thân ân cần giáo huấn, cúi đầu nghiêm mặt nói: “Ta, ta còn phải đến huyện nha.”

Hách Quả Tử giật mình nhìn hắn.

Cố Tiểu Giáp khóe miệng giật giật, cuối cùng nói: “A, vậy ta đi nói lại với công tử.”

“Chờ một chút.” Hách Quả Tử bỗng nhiên nhớ tới hôm nay phải đem Y Vũ đuổi ra khỏi huyện nha, nếu Đào Mặc ở đó, không chừng lại bị Y Vũ nói vài ba câu mà thay đổi tâm ý, chi bằng để hắn theo Cố Xạ đi đạp thanh, bớt đi nỗi lo về sau.”Thiếu gia, Cố công tử thu nhận chúng ta nhiều ngày như vậy, lại khó có khi mời, nếu người cự tuyệt, không khỏi không hợp tình hợp lý.” Hắn nói lời nghiêm nghĩa chính.

Đào Mặc hơi ngạc nhiên.

Hách Quả Tử tiếp tục nói: “Huyện nha có Kim sư gia và Mộc sư gia ở đấy, sẽ không có rắc rối gì. Vạn nhất có chuyện gì, ta sẽ ra roi thúc ngựa đến báo là được.”

“Nhưng mà…” Đào Mặc do dự.

https://thuviensach.vn

Cố Tiểu Giáp nghĩ Cố Xạ đã đưa ra lời mời, tất nhiên là hi vọng hắn đi, liền nói giúp vào: “Cũng không xa, đi đi về về cũng không chuyện gì.”

Tâm cự tuyệt của Đào Mặc vốn cũng không kiên định, nào chống lại được hai người bọn họ xui khiến dụ dỗ, một mình đấu tranh, liền đáp ứng.

https://thuviensach.vn

THỨC NHỮ BẤT THỨC ĐINH

Tô Du Bính

www.dtv-ebook.com

Chương 45: Thiên Ti Vạn Lũ [9]

Vừa sang năm mới, đồng cỏ hoang dã ở vùng ngoại ô vẫn còn bao bọc bởi tầng khí lạnh.

Bầu trời hơi âm u, không phải thời tiết tốt để đạp thanh.

Đào Mặc nhấc tấm màn xe nhìn ra bên ngoài cây cỏ một cảnh tiêu điều, thấp giọng nói: “Chúng ta đi đâu đây?”

Cố Xạ một tay cầm quân đen một tay cầm quân trắng, tự mình chơi cờ, “Lên núi.”

“Núi gì?” Đào Mặc nhớ Kim sư gia từng nói qua những ngọn núi ở gần đây, “Lung Sơn, Vân Lâm Sơn, Lê Quả Sơn?”

Cố Xạ nói: “Có gì khác nhau sao?”

Đào Mặc nghĩ nghĩ một chút nói: “Trong ba ngọn núi, Lung Sơn cao nhất, nhiều mây mù, nhưng dốc núi hiểm trở, đường khó đi. Vân Lâm Sơn ngược lại dễ đi, phong thuỷ cũng tốt, cho nên mộ phần tổ tiên của bách tính Đàm Dương huyện đều ở đó, còn được gọi là Vạn Quỷ Sơn. Lê Quả Sơn là núi trọc, không có phong cảnh gì.”

Cố Xạ nói: “Vậy theo ngươi, nên đi ngọn núi nào?”

Đào Mặc nhìn mặt đoán ý, nhìn không ra y thật tình muốn hỏi, hay thuận miệng hỏi vậy, cân nhắc nói: “Thật ra nơi nào cũng tốt cả. Dù sao cũng là đạp thanh, vậy thì núi nào cũng như nhau.”

https://thuviensach.vn

“Chúng ta đi Vân Lâm Sơn!” Cố Tiểu Giáp ở bên ngoài đột nhiên hô to một câu.

Đào Mặc rụt vai.

Cố Xạ hỏi: “Sợ quỷ?”

Đào Mặc thành thật nói: “Sợ.”

“Làm chuyện gì trái với lương tâm?”

Đào Mặc do dự nói: “Có, cũng coi như có.”

Cố Tiểu Giáp lớn tiếng cười nói: “Ha ha ha ha… Vậy ngươi phải cẩn thận, quỷ thích nhất là lấy những người làm chuyện trái với lương tâm làm người chết thế.”

Đào Mặc ngẩng đầu, muốn lặng lẽ nhìn vẻ mặt Cố Xạ, lại phát hiện y đang nhìn mình.

“Ngươi, ngươi có làm chuyện gì trái với lương tâm không?” Hắn hỏi.

Cố Xạ nói: “Không có.”

Đào Mặc hâm mộ nói: “Ngươi thông minh như vậy, chắc chắn làm chuyện gì cũng đều nghĩ kỹ rồi mới làm. Đương nhiên sẽ không làm chuyện gì trái với lương tâm.”

“Trái hay không trái lương tâm với nghĩ hay không nghĩ kĩ không liên quan.”

Đào Mặc nói: “Lúc trước nếu ta suy nghĩ kỹ càng, biết đâu sẽ không thẹn với lòng rồi.”

https://thuviensach.vn

“Nếu nghĩ kỹ có thể thay đổi sự tình thì không nên gọi là chuyện trái với lương tâm.” Cố Xạ nói.

Đào Mặc giật mình: “Vậy thì gọi là gì?”

Cố Xạ chậm rãi nói: “Gọi là ân hận.”

Đào Mặc khe khẽ thở dài, dựa người vào vách xe, nhắm mắt lại.

Ánh mắt Cố Xạ dời trở về ván cờ, tiếp tục tự mình đánh cờ.

Tốc độ xe dần chậm lại, cho đến khi xe ngựa chấn động một cái, Cố Tiểu Giáp lập tức nhảy xuống, mở cửa, “Công tử, đến rồi.”

Đào Mặc mở mắt, mắt có chút ươn ướt cùng mông lung. Hắn nhanh cúi đầu, leo xuống xe ngựa.

Cố Tiểu Giáp chờ hắn xuống xe, quay sang đỡ Cố Xạ.

Đào Mặc nhân cơ hội dùng tay áo thật nhanh lau khóe mắt.

“Công tử. Mấy ngày trước có mưa, đất trên núi còn ẩm ướt, không bằng chúng ta nghỉ một chút ở chân núi đi.” Cố Tiểu Giáp nói.

Đào Mặc nhìn ngọn núi. Thế núi cao chót vót, ẩn trong mây, đứng ở chân núi nhìn lên, trong ngực như thở không ra hơi. “Đây là… Lung Sơn?”

Cố Tiểu Giáp cười hì hì đem ngựa buộc vào thân cây, nói: “Ngươi tin chúng ta thật sự đi Vân Lâm Sơn hả?”

Đào Mặc hì hì cười không nói.

Cố Tiểu Giáp lấy bàn cờ và hộp cờ từ trong xe ra, dùng bao vãi gói kỹ lưỡng rồi đeo lên người, lại đi xách bếp lò và trà cụ.

Cố Xạ nhìn một chút rồi nói: “Không cần mang theo.”

https://thuviensach.vn

Cố Tiểu Giáp nói: “Không mang theo ấm trà, công tử uống cái gì?”

Cố Xạ nói: “Trên núi có nước suối.”

Cố Tiểu Giáp nói: “Khí trời âm hàn, chỉ sợ nước cũng đông lạnh rồi.”

Đào Mặc nói: “Chúng ta có thể tìm củi gỗ trên núi nấu nước.”

Cố Tiểu Giáp nghĩ nghĩ một chút nói: “Vậy ta chỉ mang theo ấm trà và chén trà.”

Cố Xạ nói: “Bàn cờ cũng không cần mang theo.”

Cố Tiểu Giáp nói: “Nhưng không phải công tử muốn đánh cờ sao?”

Đào Mặc nói: “Cái này cũng đơn giản. Đến lúc đó chúng ta vẽ ô vuông trên mặt đất, dùng đá làm quân cờ là được.”

Cố Tiểu Giáp bĩu môi nói: “Ngươi nói thật đơn giản.”

Đào Mặc vội nói: “Nếu không ta giúp ngươi mang vài thứ nha.”

Cố Tiểu Giáp thấy Cố Xạ đã men theo đường mòn lên núi, liền đem các thứ ném vào xe ngựa, ôm trà cụ chạy thẳng lên.

Đào Mặc ở sau lưng hắn lớn tiếng hỏi: “Xe ngựa này làm sao bây giờ?”

Cố Tiểu Giáp không quay đầu lại nói: “Yên tâm. Trong phạm vi mấy trăm dặm quanh Đàm Dương huyện, không ai dám động đến đồ của công tử.”

Đào Mặc líu lưỡi, nghĩ thầm: Vạn nhất người ở ngoài phạm vi mấy trăm dặm quanh Đàm Dương huyện đi ngang qua thì phải làm sao? Đồ vật trong xe kia mọi thứ đều là trân phẩm, khó bảo đảm người khác thấy tiền không nảy lòng tham. Bất quá hắn đã dám bỏ đây thế, chắc là không có gì lo ngại

https://thuviensach.vn

đi? Suy nghĩ trong đầu hắn vòng vo hai lần, rồi đem chuyện này ném ra sau đầu.

Đường núi hẹp, lại gồ ghề.

Đào Mặc chưa đi được mấy bước đã té ngã hai lần, trước ngực, sau lưng đều dính bùn. Cố Tiểu Giáp vì thấy hắn ngã nhào mà cười hả hê, cũng ngã theo. Sau đó, ba người đều đi rất cẩn thận.

Đến lưng chừng núi, liền thấy một ngôi nhà lá tựa như lương đình.

Hai bên lương đình đặt hai tấm ván gỗ, phía trên lại không có câu đối.

Đào Mặc nghi hoặc hỏi: “Sao không có câu đối?”

Cố Tiểu Giáp nói: “Công tử nhà ta không viết, có ai dám viết?”

Đào Mặc nói: “Vậy Cố công tử sao không viết?”

Cố Tiểu Giáp lại nói: “Một cái đình tồi tàn như vậy làm sao xứng để công tử nhà ta đề tự?”

Đào Mặc nói: “Vậy chẳng phải cái đình này không có câu đối rồi sao?”

Cố Tiểu Giáp nói: “Cái này gọi là: Công tử khiêm nhường, ai dám tranh trước.”

“Vậy không phải có chút độc chiếm sao?” Đào Mặc thầm nói với thanh âm cực nhỏ.

Cố Tiểu Giáp nghe được cả, trừng hắn nói: “Ai nói công tử nhà ta độc chiếm? Công tử nhà ta chưa từng nói không được đề tự cho đình này, cũng chưa từng nói muốn đề tự cho đình này. Rõ ràng là bọn hắn tự thấy mình không bằng, không dám ở trước mặt công tử nhà ta khoe khoang thôi.”

https://thuviensach.vn

Đào Mặc vội cười làm lành.

Cố Xạ đột nhiên ở trong đình quay đầu lại, hỏi: “Ngươi thấy cái đình này đề chữ gì thì được?”

Đào Mặc vội xua tay: “Cái này, ta không biết.”

Cố Tiểu Giáp giật mình nói: “Công tử, người thực muốn đề tự cho cái đình này?”

Cố Xạ nói: “Cũng không phải không thể.”

Cố Tiểu Giáp nói: “Dù có đề rồi, không chừng một hai ngày cũng sẽ bị kẻ nào trộm đi mất.”

Cố Xạ nói: “Ta viết không cho phép trộm.”

Cố Tiểu Giáp lặng lẽ liếc nhìn Đào Mặc đứng ở bên cạnh vẫn có chút nghĩ không ra, lấy trà cụ đặt lên bàn vuông trong đình, quay đầu đi đi tìm củi gỗ.

Cố Xạ nói: “Ngươi nói viết cái gì thì được?”

Đào Mặc suy nghĩ một chút rồi nói: “Hay là viết Mạc Đạo đình (莫盗亭).”

“Mạc Đạo đình (莫道亭)? Mạc Đào đình (莫道亭)…” Cố Xạ mặt giãn ra cười nói, “Không tệ.”

Đào Mặc nói: “Tiếc là không có bút mực.”

Cố Xạ nói: “Không sao.” Y lấy từ trong ngực ra một thanh đao nhỏ, tháo tấm ván gỗ ở giữa xuống, khắc từ phải sang trái: Mạc Đạo Đình (莫道亭) ba chữ.

https://thuviensach.vn

Đào Mặc không biết chữ, nhưng nhìn đao y khắc thiết họa ngân câu, cầu kính hữu lực liền biết là chữ đẹp.

“Rất đẹp.” Hắn thấp giọng khen.

Cố Tiểu Giáp ôm mấy cành củi nhặt được, cười lạnh nói: “Ngươi có thể nhìn ra thế nào là đẹp sao?”

Đào Mặc đỏ mặt.

Cố Xạ nhàn nhạt liếc hắn.

Cố Tiểu Giáp rụt đầu, không dám nói nữa, chạy tới xem chữ Cố Xạ. “Mạc Đạo Đình (莫道亭), tên rất hay.”

Cố Xạ nói: “Đào Mặc nghĩ ra.”

Cố Tiểu Giáp kinh ngạc nói: “A. Khó nghĩ ngươi cũng có thể nghĩ ra cái tên như vậy.”

Đào Mặc ngượng ngập nói: “Là nhờ Cố công tử gợi lên mới đúng.”

Cố Xạ giật mình.

“Cố công tử không phải nói muốn viết không cho phép trộm sao? Ta nghĩ không cho phép trộm là mạc đạo (莫盜)…”

Cố Tiểu Giáp không nói mà xoay người đi nhóm lửa.

Đào Mặc vẻ nghi ngờ nhìn Cố Xạ khẽ giương khóe miệng, “Sao vậy?”

Cố Xạ cúi người viết xuống bên cạnh ba chữ “Mạc Đạo Đình” (莫道亭): Mạc Đạo (莫盜) hai chữ nhỏ, sau đó khắc lạc khoản.

(E hèm, ‘mạc đạo’ 莫盜 mà bạn Đào Mặc nói nghĩa là ‘chớ trộm’ mà bạn Cố Xạ tưởng là 莫道 nghĩa là ‘không có đường đi’ hay gì đó chơi chữ nghĩa

https://thuviensach.vn

tớ không rõ. Bạn ấy viết xong mới vỡ lỡ ý của bạn Đào Mặc đơn giản như thế không khỏi có biểu hiện đáng ngờ kia *chỉ chỉ) cho nên mới viết thêm vào cho đúng ý bạn Đào Mặc. Bạn Cố Xạ động tâm từ khi nào rồi nha, tâm lý ghê, đối xử đặc biệt là phải coi lại, như bạn Tiết Linh Bích ấy nghi lắm *)

Đào Mặc nghiêng đầu nhìn theo thanh đao của y, thì thầm đọc từng chữ: "Cố Xạ lưu?"

"Không. Tên tự của ta." Cố Xạ thu lại thanh đao, thản nhiên nói, "Cố Huyền Chi."

"Cố Huyền Chi…" Đào Mặc mơ hồ cảm thấy quen tai, không khỏi đọc đi đọc lại vài lần.

"Được rồi." Cố Tiểu Giáp vỗ vỗ tay đứng lên, "Ta múc nước."

Đào Mặc quay đầu đi tìm cành cây nhỏ, sau đó vẽ ô vuông trên mặt đất.

Bởi vì bàn cờ vây ngang dọc mười chín, cho nên hắn vẽ xong hướng ngang mới phát hiện, nếu muốn vẽ hướng dọc trung gian nhất định phải đi vào trong bàn cờ."Ách…"

(Lẽ nào vẽ to lắm sao)

Cố Xạ đứng chờ bên cạnh từ lâu, lúc này không lên tiếng mà đưa cho hắn một cành cây dài hơn.

Đào Mặc đỏ mặt mắt sáng lên, nhận lấy cành cây tiếp tục vẽ.

Đến khi hắn vẽ xong ô vuông, vừa lúc Cố Tiểu Giáp múc nước trở về. Hắn ôm ấm trà nhìn đống lửa, đột nhiên nhìn Đào Mặc buồn bực nói: "Làm sao ta đặt ấm trà lên?"

Đào Mặc trầm ngâm nói: "Xách lên?"

https://thuviensach.vn

Nếu như có thể, Cố Tiểu Giáp thật rất muốn nhào tới hung hăng đánh hắn một quyền.

https://thuviensach.vn

THỨC NHỮ BẤT THỨC ĐINH

Tô Du Bính

www.dtv-ebook.com

Chương 46: Cư Tâm Phả Trắc [1]

Cuối cùng, ấm trà được đặt trên hai tảng đá lớn. Nhưng vì ấm trà quá nhỏ, khoảng cách giữa hai tảng đá rất gần, lửa bị ép tới không thể ngóc lên được, thấp thấp trầm trầm.

Hiển nhiên không ai hi vọng lửa như thế có thể nấu nước. Cho nên sau khi ấm được bắc lên, cũng không ai chú ý tới nữa.

Đào Mặc và Cố Xạ đứng ở hai đầu bàn cờ ô vuông trên đất, quân cờ trong tay cũng chỉ có chừng mười viên. Ở trên núi tìm được quân cờ lớn nhỏ vừa phải cũng không phải chuyện dễ dàng, huống hồ còn phải phân ra thành hai màu khác nhau.

Cố Tiểu Giáp giúp tìm một hồi, cũng chỉ có thể tìm được một phần tư bàn cờ, không khỏi oán hận giậm chân nói: “Cái này cũng không được, cái kia cũng không được, đều nhờ ngươi ra cách hay.”

Đào Mặc lúng túng nói: “Ta tưởng trên núi cái gì cũng thiếu, chỉ không thiếu đá.”

“Đúng là không thiếu đá, ừ, nơi này bên kia đều có. Nhưng ngươi cũng phải đập bể chúng ra mới được.” Cố Tiểu Giáp đem đá trong tay ném xuống đất.

(Mấy bạn này không có gì chơi ngoài cờ à, không có cờ thì mấy bạn ngồi tán dóc chút đi có thể vui hơn ấy =.=)

Cố Xạ nói: “Chúng ta đánh cờ bằng miệng đi.”

https://thuviensach.vn

Đào Mặc ngẩn người nói: “Đánh cờ bằng miệng?”

Cố Xạ cầm nhánh cây trong tay, nhẹ nhàng điểm một chấm nhỏ dưới góc trái.

Đào Mặc hiểu ra, làm theo điểm một chấm bên cạnh y.

Cố Xạ nói: “Hôm nay ta không nhường ngươi.”

Đào Mặc cười nói: “Ta sẽ tận toàn lực.”

Cố Tiểu Giáp không nhịn được nói: “Ngươi là nói mọi khi chơi cờ không chơi toàn lực?”

Đào Mặc vội vàng xua tay nói: “Đương nhiên cũng đem hết toàn lực. Chẳng là hôm nay sẽ nỗ lực gấp bội.”

Cố Tiểu Giáp thấy Cố Xạ không phản ứng gì, bĩu môi với hắn, xoay người đi trông ấm trà.

Gió núi hiu hiu, thanh trong lạnh lẽo.

Các dấu tích trên bàn cờ đất càng ngày càng nhiều.

Đào Mặc cảm thấy đầu có chút loạn. Trong ván cờ khó nhất không phải là mình hạ được bao nhiêu vị trí, mà là có bao nhiêu vị trí bị ăn hết, những vị trí vừa bị ăn hết sau đó lại hạ xuống quân mới.

Hắn lén nhìn Cố Xạ, thấy hắn vẫn như trước khí định thần nhàn di chuyển nhánh cây, không khỏi vừa kính nể vừa lo lắng, tốc độ hạ cờ cũng giảm bớt lại. Để tránh phạm sai lầm, hắn tận lực hạ cờ ở những chỗ trống trải.

Nhưng cờ hạ đến lúc này, ngay cả chỗ trống trải, kỳ thực sớm đã phân ra địa bàn thuộc về ai. Cho nên hắn đánh xuống nơi nào, không phải vì bản

https://thuviensach.vn

thân đi quân cờ vô dụng, thì cũng là đưa tới cửa nhượng Cố Xạ ăn mấy viên.

“Ta, ta thua rồi.” Đào Mặc không ngờ lại làm người hấp hối cố chống chọi.

Cố Xạ nói: “Sao ngươi không hạ thủ nơi này?” Nhánh cây trong tay y chỉ vào vị trí rối loạn nhất ở phía trên bên phải.

Đào Mặc nói: “Vị trí này nhớ không được rõ lắm.”

Cố Tiểu Giáp nói: “Ta còn tưởng trí nhớ ngươi tốt lắm chứ! Hóa ra cũng chỉ lơ mơ.”

Cố Xạ nhàn nhạt liếc hắn.

Cố Tiểu Giáp lập tức ý thức được mình lại đắc ý vênh váo rồi, ký ức đêm trù phòng thê thảm trong nháy mắt ập tới trong đầu hắn. Hắn ngồi xếp bằng ở bên ấm trà, không hé môi nữa.

Đào Mặc nói: “Sắp tới giờ ngọ rồi, hay là chúng ta về trước đi.”

Cố Tiểu Giáp nhìn nhìn sắc mặt Cố Xạ, thấy y không phản ứng, mới nói: “Sớm vậy về làm gì? Chẳng lẽ ngươi không yên tâm về cái gì Y Vũ công tử kia sao?”

Đào Mặc ngạc nhiên nói: “Không dùng ngọ thiện sao?”

“Ngọ thiện đương nhiên là…” Cố Tiểu Giáp biến sắc, “Thực hạp còn để trong xe dưới chân núi.”

Đào Mặc nói: “Không bằng ta đi lấy ha.”

Cố Tiểu Giáp biết bây giờ ở trong lòng trong mắt Cố Xạ, mình thua Đào Mặc rất xa, nào dám để hắn bắt tay làm, vội đứng lên nói: “Không cần

https://thuviensach.vn

không cần, ta đi. Ngươi không biết để ở đâu đâu.” Hắn vừa nói vừa chạy xuống núi, động tác dứt khoát.

Đào Mặc cười gượng quay đầu lại nhìn Cố Xạ, phát hiện y cũng đang nhìn mình.”Cố công tử bình thường lên núi làm gì?” Mỗi lần bị cặp mắt thanh lãnh kia nhìn thẳng, hắn lại không tự chủ mà thấy khẩn trương, không chịu được muốn bắt chuyện.

Cố Xạ nói: “Ngắm cảnh.”

Đào Mặc gật đầu nói: “A, trên núi cảnh sắc quả thực rất mê người. Chẳng biết Cố công tử có từng đến đỉnh núi chưa? Lên cao trông về phía xa, phong cảnh ắt hẳn càng thêm tráng lệ.”

Cố Xạ nói: “Cũng không khác lắm. Cảnh sắc chỉ vì người mà khác, sẽ không vì cao thấp mà khác.”

Đào Mặc ngẫm đi ngẫm lại những lời này hồi lâu, mới thở dài nói: “Cố công tử đúng là cao nhân.”

Cố Xạ thản nhiên nói: “Nhàn thoại mà thôi.”

“Không phải nhàn thoại.” Đào Mặc kích động nói, “Kỳ thực quan trường cũng giống như ngắm cảnh. Là quan tốt chân chính bất luận là đại quan hay tiểu quan, đều là quan tốt vì dân. Mà những người làm đại quan mà kiêu căng hống hách, làm tiểu quan mà sợ đầu sợ đuôi, chẳng qua vì bản thân bọn họ không phải là quan tốt mà thôi.”

Cố Xạ nói: “Ngươi nghĩ thật xa.”

Đào Mặc thấp thỏm.

Cố Xạ nói: “Bất quá cũng có lý.”

Đào Mặc mặt mày rạng rỡ.

https://thuviensach.vn

Hai người lặng lẽ đứng đó một hồi.

Cố Xạ nhìn về phía ấm nước nói: “Sẽ nấu sôi được sao?”

Đào Mặc cũng không có gì chắc chắn, “Hẳn là có thể chứ. Không phải có câu là… Ngu Công dời núi sao?”

Cố Xạ nói: “Nước chảy đá mòn.”

“A? Ta lại nói sai rồi?” Đào Mặc ngượng ngùng hỏi.

“Không, không sai.” Cố Xạ cười cười.

Đào Mặc chân thành nói: “Ngươi cười lên nhìn thật đẹp.”

Cố Xạ liếc nhìn hắn, “Ngươi tiếp cận ta, chỉ vì ta cười lên nhìn đẹp?”

“Không không, lúc ngươi không cười trông cũng rất đẹp.” Đào Mặc nhớ tới lần đầu tiên gặp, thanh âm nhất thời hạ thấp xuống, “Lần đầu ta nhìn thấy ngươi, liền cảm thấy ngươi rất ưa nhìn.”

Cố Xạ nói: “Sở dĩ ngươi tiếp cận ta chỉ vì ta ưa nhìn?”

Đào Mặc luống cuống đến mức ra mồ hôi đầy trán, vừa lắc đầu vừa xua tay, “Không, không hoàn toàn là vậy. Ngươi rất thông minh, người lại tốt, lại… Nói chung, ta thật sự nghĩ ngươi là người tốt.”

“Kỳ thực, dù ngươi nói chỉ vì ưa nhìn, cũng không sao.” Cố Xạ thản nhiên nói.

Đào Mặc sửng sốt.

Cố Xạ nói: “Thiên hạ có người thích tài, có người thích danh, có người thích quyền thế, có người thích giang sơn, tự nhiên cũng sẽ có người thích cái đẹp. Chẳng qua là sở thích bất đồng, không nói tới ai nông sâu hơn ai.”

https://thuviensach.vn

Đào Mặc lần đầu nghe được lý giải như thế. Từ nhỏ đến lớn phụ thân tuy nuông chiều hắn, nhưng cũng hi vọng hắn có thể thành long thành phượng, vượt trội hơn người. Cho nên hắn tới bây giờ đều cho rằng thi lấy công danh, kế thừa gia nghiệp mới là chính đạo, hôm nay nghe Cố Xạ nói như vậy, lại như nơi chốn trên nhân gian đều là chính đạo, chỉ theo sở thích của mỗi cá nhân.

"Ngươi không tức giận khi người khác tán thưởng dung nhan ngươi?" Hắn cho rằng đại đa số nam tử đều không muốn bị người khác khen ngợi về dung mạo, thậm chí có người còn đặc biệt để râu che đi vẻ đẹp, chính là sợ người khác vì dung mạo mà coi thường tài học của mình.

Cố Xạ nói: "Dung mạo là phụ mẫu cho, tài trí sao lại không phải? Hà tất bên trọng bên khinh?"

Đào Mặc nói: "Tài học không phải tự mình học sao?"

Cố Xạ nói: "Người có khả năng nhìn qua là không quên, nhớ kỹ tất cả cùng với người ngốc đầu ngốc não, lại ngu xuẩn như lợn cùng nỗ lực như nhau cùng học vấn giống nhau, ai có thể vượt trội hơn?"

"Đương nhiên là người nhìn qua không quên."

"Đó là thiên tư, cũng là phụ mẫu ban tặng."

Đào Mặc hiểu ra, "Thiên tư Cố công tử nhất định cực cao."

Cố Xạ nhìn hắn, "Ngươi vốn cũng vậy."

Sắc mặt Đào Mặc nhàn nhạt đỏ lên, "Ta lúc nhỏ bướng bỉnh, bây giờ hối hận thì đã trễ rồi."

Cố Xạ nói: "Học không có trước sau, người đạt thì làm thầy."

https://thuviensach.vn

Đào Mặc cúi đầu suy nghĩ ý tứ của những lời này một hồi, sau mới nói: "Ta đã nhờ Mộc sư gia giúp ta đi tìm phu tử, lần này ta nhất định sẽ học thật tốt."

Cố Xạ nói: "Nếu ngươi muốn tìm phu tử…"

"Công…"

Từ lối đi loáng thoáng có tiếng Cố Tiểu Giáp hô to gọi nhỏ bay tới.

Đào Mặc dù muốn biết lời Cố Xạ chưa nói hết là gì, nhưng không thể không tiến ra đón.

Chỉ thấy Cố Tiểu Giáp lộ chạy trên đường rất vội vàng, đầu gối còn có vết bùn mới, nhìn thấy hắn, lập tức dừng chân, tay chỉ xuống chân núi, thở hổn hển hô to: "Xe ngựa, xe ngựa… bị trộm rồi!"

Đào Mặc: "…" Đây coi là như dự liệu sao?

Hai hàng lông mày Cố Xạ cau lại, đứng dậy theo đường mòn đi xuống.

Đào Mặc càng muốn chạy theo sau, lại nhớ tới ấm trà còn đặt trên lửa, chén trà còn đặt trong đình, vội xoay người dập lửa, đổ sạch nước, ôm trà cụ đi xuống chân núi. Chỉ chốc lát như thế, thân ảnh Cố Xạ và Cố Tiểu Giáp đều mơ hồ không thể nhận ra rồi.

Hắn lần đầu đến Lung sơn, cầm trong tay đồ đạc, trong đầu cấp bách, trên đường té ngã va chạm lung tung, cái mông không biết chạm đất bao nhiêu lần, từ đầu tới cuối chỉ biết giữ không để rơi đồ vật ôm trong lòng, lúc đến dưới chân núi, cả người giống như từ trong đất chui ra.

Hắn thấy Cố Xạ đứng ở bên đường, không thấy bóng dáng Cố Tiểu Giáp, cũng không để ý cả người đau nhức, xông lên hỏi: "Cố Tiểu Giáp đâu?"

Cố Xạ nói: "Đến Tang Đầu thôn rồi."

https://thuviensach.vn

Đào Mặc mờ mịt hỏi: “Tang Đầu thôn?”

Cố Xạ nói: “Đường này chỉ có thể hướng đến Tang Đầu thôn, bình thường không có người ngoài lui tới.”

Đào Mặc lúc này mới chợt hiểu vì sao Cố Tiểu Giáp nói tuyệt không có người trộm xe ngựa. Chỉ là không muốn vừa khoe khoang khoác lác, vừa tự tát vào mồm.

https://thuviensach.vn

THỨC NHỮ BẤT THỨC ĐINH

Tô Du Bính

www.dtv-ebook.com

Chương 47: Cư Tâm Phả Trắc [2]

Mặt trời lên đến đỉnh đầu.

Đào Mặc đứng mệt, tìm một khối đá bằng phẳng, dùng vạt áo trong của mình ra sức lau lau, sau đó vẫy tay với Cố Xạ nói: “Cố công tử, ngồi bên này.”

Cố Xạ quay đầu nhìn hắn, “Còn ngươi?”

Đào Mặc đặt mông ngồi lên tảng đá bên cạnh, toét miệng cười nói: “Dù sao ta cũng ngồi trên đất mấy lần rồi.”

Cố Xạ nhìn hắn một chút, vén áo ngồi xuống tảng đá. “Lần sau ta sẽ chọn thời điểm tốt một chút.”

Đào Mặc ngẩn người, mừng rỡ nói: “Lần sau còn tới nữa?”

“Ngươi không muốn đến nữa?” Cố Xạ nhàn nhạt hỏi.

“Đương nhiên không phải, đương nhiên là muốn đến.” Đào Mặc mừng đến vò đầu, “Miễn là Cố công tử mở lời, ta nhất định sẽ đến.” Không biết hắn hoa mắt hay là ảo giác, lại cảm thấy khóe miệng Cố Xạ tựa hồ hơi giương lên?

Cố Xạ đột nhiên quay đầu.

Đào Mặc bị dọa nhảy dựng, còn tưởng mình lén nhìn y bị y phát hiện, nhìn theo ánh mắt y lại thấy Cố Tiểu Giáp mang theo vài thôn dân vội vã đi tới. Hắn theo Cố Xạ đứng dậy, ra sức phủi phủi cái mông.

https://thuviensach.vn

Cố Tiểu Giáp đã đến trước mắt. Hắn chỉ vào vị lão nhân lớn tuổi nhất trong số người đó nói: “Công tử, lão nhân ấy là thôn trưởng Tang Đầu thôn.”

Thôn trưởng vội vàng hành lễ, trong lòng như có mười lăm chiếc thùng trên bảy dưới tám, thử thăm dò: “Xe ngựa của Cố công tử không thấy đâu nữa?”

Cố Tiểu Giáp cau mày nói: “Ta còn gạt ngươi sao?”

Thôn trưởng vội xua tay nói: “Đương nhiên không gạt. Ta chỉ là, chỉ là nhiều lời hỏi một chút.” Lão nói xong, mắt liền nhìn hai người bên cạnh.

Hai người đó cũng là nông dân, dù cho ngày thường có chút cơ linh, ở trong thôn cũng xem như là hai người tương đối đắc lực. Ngày thường họ chỉ tiếp xúc với chưởng quỹ, nhưng tiếp xúc với Cố Xạ nhìn như công tử xuất thân từ đại hộ nhân gia, của cải giàu có vậy cũng như đại cô nương lên kiệu lần đầu, hơn nữa lần này liên quan đến án trộm cướp, trong lòng cũng rất lo lắng. Chỉ biết đứng đó ngươi nhìn ta ta nhìn ngươi, cũng không biết nên nói cái gì, thôn trưởng thấy thế càng gấp hơn.

Đào Mặc nhìn không nổi nữa, liền nói: “Kỳ thực thôn các ngươi còn cách nơi này cả một đoạn, vốn không nên gọi các ngươi đến hỏi, thế nhưng con đường này chỉ dẫn đến Tang Đầu thôn, cho nên mới tìm các ngươi tới hỏi một chút, có thấy ai trộm xe ngựa không?”

Cố Tiểu Giáp nghe được mà mắt trợn trắng. Hỏi như vậy, ai lại thừa nhận?

Quả nhiên, thôn trưởng và thôn dân đều lắc đầu lia lịa.

Cố Tiểu Giáp hừ lạnh nói: “Bình thường ở đây không có người bên ngoài đến, không phải các ngươi thì là ai?”

https://thuviensach.vn

Thôn trưởng nghe vậy lại gấp lên, hô to oan uổng, ” Đường này dẫn đến Tang Đầu thôn không sai, nhưng cũng không chỉ có người của Tang Đầu thôn mới đến đây. Tiểu công tử phát phát thiện tâm, chớ để oan uổng cho chúng ta.”

Cố Tiểu Giáp trừng mắt nói: “Vậy ngươi nói, ngoại trừ người của Tang Đầu thôn, còn có ai đi qua con đường này?”

Thôn trưởng nhìn những người khác, những người khác nhìn qua nhìn lại lẫn nhau, ngây ra không nói được lời nào.

Đào Mặc nói: “Kỳ thực cũng không nhất định chỉ có những người của Tang Đầu thôn, có lẽ còn có những người khác cũng ra ngoài đạp thanh…”

Cố Tiểu Giáp trừng mắt nhìn hắn cơ hồ như muốn bốc hỏa.

Thôn trưởng liền vội vàng gật đầu.

Cố Tiểu Giáp nhìn vẻ mặt Cố Xạ.

Cố Xạ trầm mặc.

Y không nói, những người khác lại càng không dám nói lời nào.

Thôn trưởng vừa lúng túng vừa thấp thỏm nhìn Đào Mặc. Bọn họ thấy được, ở đây chỉ có Đào Mặc là vì bọn họ nói.

Đào Mặc do dự nhìn về phía Cố Xạ.

Cố Tiểu Giáp hắng giọng một cái, thấp giọng nói: “Công tử, người xem có phải hay không…”

“Báo quan đi.” Cố Xạ nói.

Cố Tiểu Giáp ngẩn người.

https://thuviensach.vn

Cố Xạ nói: “Loại sự tình này vốn nên báo quan.”

Cố Tiểu Giáp dị thường không tin được nhìn Đào Mặc một thân chật vật còn có chút ngây ra đang đứng ở bên cạnh.

Đào Mặc đỏ mặt, phụ họa: “Truy tìm tài vật bị mất vốn là chức trách của quan phủ.”

Một thôn dân ở phía sau thôn trưởng ngập ngừng mở miệng nói: “Thật sự muốn báo quan sao?” Hắn thấy những người khác đều nhìn hắn, vội vàng nói, “Ta sợ vạn nhất báo quan, sẽ khiến cho những người khác hiểu lầm Tang Đầu thôn chúng ta, sau đó sẽ không đến đây làm ăn nữa.”

Đào Mặc trấn an: “Yên tâm, các ngươi nhiều nhất là lên công đường làm chứng, chỉ cần kẻ trộm xe ngựa không quan hệ gì với các ngươi, vậy tuyệt đối sẽ không mảy may tổn hại đến danh dự của Tang Đầu thôn.”

Thôn trưởng thấy hắn nhìn qua thì không quá thu hút, nhưng lời nói lại có khí phách, liền hỏi: “Không biết vị công tử này xưng hô thế nào?”

Cố Tiểu Giáp cướp lời Đào Mặc: “Thôn trường không biết hắn là ai sao? Hắn chính là quan lớn nhất trong vòng trăm dặm của Đàm Dương huyện này, Đào Mặc Đào đại nhân.”

Thôn dân giật mình, cuống quít hành lễ.

Đào Mặc vội vàng đáp lễ.

Cố Tiểu Giáp nói: “Báo quan thì báo quan, chúng ta làm sao trở về đây?”

Thôn trưởng nói: “Trong thôn chúng ta tất nhiên là tìm không thấy xe ngựa tốt như của Cố công tử, nhưng xe bò thì có, chỉ là không biết Cố công tử có nguyện ý chịu ủy khuất hay không.”

Đào Mặc nói: “Không sao không sao.”

https://thuviensach.vn

Cố Tiểu Giáp nhíu mày nhăn mặt nhìn Cố Xạ.

Cố Xạ rũ mắt nói: “Thỉnh Đào đại nhân đến Cố phủ nói một tiếng, bảo bọn họ đánh một chiếc xe ngựa khác đến.”

Đào Mặc ngạc nhiên nói: “Ngươi không đi cùng ta sao?”

Cố Tiểu Giáp nhìn có chút hả hê, nhưng cũng không dám biểu hiện thái quá, để tránh khiến cho Cố Xạ không ưa, thay đổi tâm ý, liền nói: “Công tử là thân phận gì, sao có thể ngồi xe bò?”

Đào Mặc trong lòng chấn động, nghiêng đầu nhìn Cố Xạ, lại thấy y từ đầu tới cuối đều diện vô biểu tình. Dường như từ khi thôn trưởng bọn họ xuất hiện, y liền yên lặng, yên lặng đến mức khiến hắn cảm thấy một trận áp lực nói không nên lời.

Thôn trưởng thấy mấy người bọn họ chỉ nói mà không hành động, đành chủ động nói: “Nếu Đào đại nhân không chê, ta sẽ sai bọn họ dắt bò đến. Còn có Cố công tử muốn đến thôn chúng ta ngồi một chút, hay là chờ ở chỗ này. Nếu là ở chỗ này chờ, ta sai bọn họ nhân tiện mang hai cái ghế đến.”

Cố Tiểu Giáp nói: “Đi mang hai cái ghế đến đây đi. Nếu có điểm tâm, điểm tâm gọn một chút cũng mang đến đây đi.”

Thôn trưởng luôn miệng đáp ứng.

Thôn trưởng vốn muốn lưu hai người thôn dân ở đây cùng đứng chờ, nhưng thôn dân đối với danh hiệu huyện quan, vẻ mặt Cố Xạ và Cố Tiểu Giáp khéo mồm khéo miệng này đều có sợ hãi, bẽn lẽn không chịu lưu lại. Vừa lúc Cố Tiểu Giáp cũng không muốn để bọn họ ở bên cạnh, liền theo thôn trưởng đi hết. Dưới chân Lung sơn chỉ còn lại ba người bọn họ hai mặt nhìn nhau.

https://thuviensach.vn

Cố Tiểu Giáp phỏng đoán tâm tư Cố Xạ, nghĩ rằng có thể vừa rồi Đào Mặc nói giúp thôn dân đã làm y giận, liền thuận theo ý nghĩ này nói với Đào Mặc: “Ngươi chuẩn bị như thế nào tìm xe ngựa của công tử về?”

Đào Mặc nói: “Phái nha dịch đi tìm.”

“Nếu người đó cố tình trộm xe, sao có thể sẽ để ngươi tìm được?”

Trong lòng Đào Mặc cũng không biết thế nào, chỉ nói: “Men theo dấu chân ngựa, thế nào cũng tìm ra.”

Cố Tiểu Giáp nói: “Nói thật dễ dàng. Vừa rồi nếu không phải ngươi lắm miệng, nói không chừng bây giờ đã tìm được rồi.”

Đào Mặc cau mày nói: “Sao ngươi lại chắc chắn có liên quan đến người Tang Đầu thôn?”

“Ta nói rồi, con đường này bình thường không ai đi. Cho dù không phải người Tang Đầu thôn làm, cũng chắc chắn là người thường ngày lai vãng cùng bọn họ mới biết được công tử thường dừng xe ngựa ở nơi này đạp thanh.” Cố Tiểu Giáp nói, “Huống hồ vừa rồi ta cũng không khẳng định là bọn họ, ta chỉ muốn gạt bọn họ một chút mà thôi. Con người ta đều nhát gan sợ phiền phức, nếu ngươi không đem chuyện đổ lên người họ, bọn họ sẽ làm theo nguyên tắc đa sự không bằng thiểu sự tuyệt đối không mở miệng. Nếu ngươi hù dọa bọn họ, chuyện liên quan đến lợi ích của bản thân, bọn họ có đầu mối gì cũng sẽ nói ra.”

Đào Mặc nói: “Rất nhiều án oan hắn chính là bởi vì cái chuyện liên quan đến lợi ích bản thân, nghĩ một đằng nói một nẻo vu oan hãm hại lẫn nhau mà tạo thành.”

“Ngươi…” Cố Tiểu Giáp tức giận mà lại phản bác không được, đành đi đến bên cạnh Cố Xạ, oán hận trừng hắn.

https://thuviensach.vn

Đào Mặc thấy Cố Xạ vẫn đứng, liền chỉ vào tảng đá lúc trước nói: “Cố công tử, không bằng ngồi xuống nghỉ ngơi một lát đi.”

Cố Xạ chầm chậm quay đầu lại, hai mắt đen nhánh yên lặng nhìn hắn chằm chằm.

Đào Mặc trong lòng phát run, chẳng biết sao lại bị nhìn đến có chút chột dạ.

Cố Tiểu Giáp quét mắt qua lại, cảm thấy tình thế hết sức quỷ dị, cẩn cẩn dực dực nhìn về phía Cố Xạ.

Cố Xạ rất nhanh thu hồi ánh mắt, chỉ nhìn cây bách ở bên đường.

Đào Mặc giật giật khóe miệng, muốn nói gì đó, rốt cuộc cũng không có dũng khí nói ra. Lúc này hắn đã có thể xác định Cố Xạ không vui, nhưng vì sao lại không vui? Bắt đầu giận khi nào? Hắn không biết. Nếu nói là vì hắn nói giúp cho thôn dân… Hắn tự nhận mình không làm sai. Hắn trăn trở suy nghĩ hồi lâu cũng nghĩ không ra vì nguyên cớ gì, chỉ có thể im lặng thở dài.

Thẳng cho đến khi Đào Mặc ngồi trên xe bò do thôn dân mang đến, nhìn Cố Xạ dần dần biến mất khỏi tầm mắt, bọn họ cũng không nói qua lời nào.

https://thuviensach.vn

THỨC NHỮ BẤT THỨC ĐINH

Tô Du Bính

www.dtv-ebook.com

Chương 48: Cư Tâm Phả Trắc [3]

Xe bò đến trước Cố phủ, Đào Mặc vội vã xuống xe, giản lược thông báo sự tình, bảo người gác cổng mang thực hạp đánh xe ngựa đến dưới chân Lung sơn đón Cố Xạ, nghĩ nghĩ một chút, lại sợ bọn họ tìm không được chỗ khiến Cố Xạ đợi vô ích, dứt khoát phái thôn dân đánh xe bò đi cùng, bản thân thì hai chân chạy đến huyện nha.

Nha dịch huyện nha ban đầu không nhận ra, cho là dân tị nạn nơi nào chạy đến, vội xua đuổi, thật không dễ dàng gì mới biết rõ đó là Huyện thái gia nhà mình, lại kinh động đến Kim sư gia, Hách Quả Tử đều đang ngồi ở bên trong.

Hách Quả Tử giật mình nhìn bộ dạng bân bẩn của Đào Mặc, lo lắng nói: “Thiếu gia, người gặp phải sơn tặc sao?”

Kim sư gia chậm rãi nói: “Trong vòng trăm dặm quanh Đàm Dương huyện rất thái bình, không có sơn tặc.”

Đào Mặc lau mặt xong, vội nói: “Không có sơn tặc, nhưng có trộm xe tặc.” Hắn sợ làm lỡ thời gian truy bắt kẻ trộm xe, kéo Kim sư gia đang đứng ở cửa giải thích.

Kim sư gia cau mày nói: “Cố phủ rất giàu có, mất chiếc xe cũng không phải đại sự gì. Đông gia hà tất ôm vào thân?” Ở Tang Đầu thôn hẻo lánh, thường ngày căn bản không có người lai vãng, từ trong huyện đến đầu thôn, đều có thể nhận ra xe Cố phủ, tuyệt không dám động thủ. Dẫu sao từ con đường đó chỉ thông đến huyện thành, ban ngày ban mặt vào huyện thành

https://thuviensach.vn

chính là tự chui đầu vào lưới, không có chút may mắn nào có thể nói. Nhưng Tang Đầu thôn thì khác là ở khe núi, đem xe ngựa vào giấu một ba năm bảy ngày không là vấn đề.

Đào Mặc nói: “Việc này đã phát sinh ở Đàm Dương huyện, đương nhiên có liên quan đến ta.”

Kim sư gia sớm đã quen với tính tình hắn, thuận miệng nói: “Đã như vậy, đông gia phái nha dịch vào huyện thành hỏi thăm một lát, lại đến Tang Đầu thôn xem một chút có đầu mối gì khác không.” Chiếc xe lớn như vậy, đi đến đâu cũng đều làm người khác chú ý.

Đào Mặc gật đầu nói: “Ta chính là có ý này.”

Kim sư gia thấy hắn nói tới nói lui, chân còn vững vàng đứng tại chỗ, lắc đầu đi tìm Thôi Quýnh.

Đào Mặc thấy nói hồi lâu cũng không thấy Mộc Xuân đi ra, nghi hoặc hỏi: “Mộc sư gia đâu?”

Hách Quả Tử nói: “A, Mộc sư gia hôm nay sớm đã đi rồi, nói là chủ nhân có việc gấp. Phải trở về ngay. Hắn vốn muốn đối diện từ giã thiếu gia, không ngờ thiếu gia cùng Cố Xạ đi đạp thanh, hắn thực sự không chờ được, đành nhờ ta chuyển lời. A, hắn còn nói Lão Đào ít ngày nữa sẽ về, bảo thiếu gia không cần lo lắng.”

Đào Mặc trong lòng lưu luyến không thôi, “Vậy hắn có nói có còn quay lại nữa hay không?”

Hách Quả Tử nói: “Cái này lại không nói đến. Bất quá hắn có chủ nhân, có lẽ sau này phải thay chủ nhân chạy chân làm việc, chỉ sợ khó thể có thời gian rảnh rỗi.”

https://thuviensach.vn

Đào Mặc gật gật đầu, thở dài, lập tức cười nói: “Lão Đào sắp về rồi, chúng ta sửa nóc nhà nhanh chút mới được, cũng không thể để lão cũng theo đến ở Cố phủ.” Nói đến Cố phủ, không khỏi nhớ tới Cố Xạ, hắn lại im lặng thở dài.

Hách Quả Tử nói: “Thiếu gia không hỏi Y Vũ?”

Hắn không nhắc, Đào Mặc dường như đã quên mất việc này, vội hỏi: “Hắn thu xếp ổn thỏa rồi?”

“Mộc sư gia trước khi đi nguyên muốn bố trí cho hắn ở tại một khách điếm, nhưng chính Y Vũ công tử nói đã chọn được nhà, hôm nay đã chuẩn bị dọn đi rồi. Ha, nơi nào lại trùng hợp như vậy. Ta thấy nhà hắn đã sớm mua được rồi, chỉ là muốn nương nhờ huyện nha không đi mà thôi.”

(Đi hết rồi à, buồn quá vậy, vậy là sửa xong nhà cũng phải về huyện nha rồi)

Đào Mặc nghe hắn có nơi để đi, cũng không so đo lúc trước hắn rốt cuộc là có mục đích nương nhờ huyện nha, hay là thật không có chỗ để đi, liền nói: “Trước ta đi tắm rửa đã, Kim sư gia có tin tức gì lập tức thông báo cho ta.”

Hách Quả Tử vừa đáp ứng vừa đi vào giúp hắn chuẩn bị.

Đào Mặc về phòng, nóc nhà không những thủng một lỗ mà là hai, gió từ lỗ thủng mở rộng mà vù vù thổi vào, lạnh buốt khiến người run lên.

Gương đồng đối diện đang phản chiếu hình ảnh chật vật của chính mình. Tóc loạn thất bát tao giống như tổ chim, trên mặt trên người đen thùi lùi như vừa mới chui ra từ ổ chim, trách sao ngay cả nha dịch trước cổng huyện nha đều nhận không ra hắn. Lẽ nào sở dĩ Cố Xạ lạnh nhạt với mình cũng là vì ngại hắn quá bẩn? Nhưng nếu là ngại hắn bẩn, lúc trước ở sườn núi Mạc

https://thuviensach.vn

Đạo đình nên chê rồi mới phải, vì sao còn nói chuyện với hắn nhiều như vậy?

Hắn nhìn mình trong gương gãi đầu, dù thế nào cũng không có manh mối.

Đang nghĩ ngợi, hạ nhân đã mang nước nóng đến.

Hắn ngả người lên thành bồn, thất thần nhìn hai đùi mình bị nước nóng hun đến đỏ lên, ngón tay vô thức vạch vạch lên mặt nước. Đến khi hồi thần, hắn mới phát hiện mình vạch ra chính là ba chữ Cố Huyền Chi.

(Hay thật mới nhìn có lần đã nhớ cách viết)

Cố Huyền Chi.

Huyền Chi.

Hắn ngẩng đầu lên, dựa vào mép thùng gỗ, vô thức thấp giọng lẩm bẩm, trong đầu không khỏi hiện ra hình ảnh Cố Xạ lúc cười, tâm tình dần dần dễ chịu, theo đó cảm thấy trận trận buồn ngủ kéo tới.

Biết rõ không phải lúc ngủ gật, nhưng mí mắt không tự chủ ngày càng nặng trĩu, ngay cả khi Hách Quả Tử đẩy cửa tiến vào cũng không chú ý.

“Thiếu gia.” Hách Quả Tử nhẹ giọng gọi.

Mí mắt Đào Mặc giật giật, không lập tức mở ra.

Hách Quả Tử nhìn mặt hắn đầy vẻ mệt mỏi, do dự có nên đánh thức hắn hay không. Trong lòng hắn không quan tâm xe ngựa Cố Xạ có tìm được hay không, chỉ sợ hắn ngâm nước nhiễm lạnh.

Sau một hồi, Đào Mặc tự động mở mắt, nhìn thấy biểu tình chần chừ của Hách Quả Tử, liền phấn chấn lên tinh thần nói: “Thế nào? Có tin tức rồi

https://thuviensach.vn

sao?”

Hách Quả Tử lắc lắc đầu nói: “Nha dịch môn đang tìm kiếm trong thành, vẫn chưa có tin tức.”

Đào Mặc nói: “Vậy Cố phủ có tin tức không?”

Hách Quả Tử nói: “Lúc này xe ngựa có lẽ mới từ Cố phủ xuất phát, đâu có tin tức nhanh như vậy? Hoặc là thiếu gia về Cố phủ trước chờ tin tức, cũng nghỉ ngơi tốt một chút.” Hắn thực sự không đành lòng nhìn vẻ tiều tụy của Đào Mặc.

Đào Mặc khẽ nhúc nhích khóe miệng, cuối cùng vẫn lắc lắc đầu, “Tối nay chúng ta ở lại huyện nha đi.”

Hách Quả Tử bén nhạy nhận thấy giữa Đào Mặc và Cố Xạ tựa hồ đã phát sinh chuyện gì. Không lẽ vì đã đánh mất xe ngựa? Hắn thử dò hỏi: “Cố công tử bị mất xe ngựa rất không vui phải không?”

Đào Mặc gật đầu một cái, lại lắc lắc đầu nói: “Cũng không giống vì mất xe ngựa mà không vui.”

“Vậy sao mà không vui?” Hách Quả Tử ngạc nhiên hỏi.

Đào Mặc há há miệng, cũng nói được vì nguyên cớ gì, chỉ có thể thở dài.

Hách Quả Tử đưa tay vói vào thùng gỗ, sờ sờ nước ấm nói: “Nước nguội rồi, ta đi mang thùng khác đến.”

“Không cần.” Đào Mặc hai tay giữ mép thùng gỗ nói, “Ta dậy ngay đây.”

Hách Quả Tử nghe hắn nói như thế, đang muốn xoay người đi ra ngoài, chợt nghe bên ngoài có tiếng bước chân, ngay sau đó nha dịch ở ngoài cửa lớn tiếng hô: “Xe ngựa tìm được rồi.”

https://thuviensach.vn

Xoạt.

Hách Quả Tử quay đầu lại, chỉ thấy Đào Mặc trần truồng đứng lên, vui vẻ nói: “Thật không? Ở nơi nào?”

Nha dịch nói: “Ở ngay ngoài thành, xe bỏ lại ở đó, không thấy kẻ trộm.”

Hách Quả Tử vội tìm y phục đến khoác cho Đào Mặc, huyên thuyên: “Thiếu gia, coi chừng bị lạnh. Có gấp cũng phải mặc y phục vào trước.”

Nghe hắn nói như vậy, Đào Mặc mới cảm thấy cả người rét run, cũng không quản trên người còn chưa lau khô, vội vội vàng vàng mặc xong y phục chạy ra ngoài.

***

Quả nhiên là xe ngựa của Cố Xạ.

Đào Mặc trước trước sau sau trong trong ngoài ngoài kiểm tra một lần, rốt cuộc các món đồ đều không mất thứ gì.

Thôi Quýnh nói: “Đại nhân xem trước tiên dắt xe ngựa về nha môn, hay trực tiếp đưa đến Cố phủ?”

Đào Mặc tâm muốn đưa đến cho Cố Xạ, để y vui, nhưng cũng không biết như vậy có phù hợp quy củ hay không, liền nói: “Ngươi thấy thế nào?”

Thôi Quýnh nói: “Cố công tử là chủ của vật bị lấy mất, tốt nhất mời y tự mình đến kiểm tra vật bị mất, nếu không thiếu thứ gì, thì đem xe ngựa về trước. Về phần kẻ trộm, chúng ta tiếp tục truy tìm.” Lần này chủ của vật bị trộm là Cố Xạ, nhân vật có ảnh hưởng lớn của Đàm Dương huyện, nếu y quở trách, đến lúc đó chỉ sợ toàn bộ tụng sư môn hạ cả Chuy tiên sinh sẽ phá huyện nha đại môn. Bởi vậy hắn vô cùng lưu tâm, vừa nhận được tin tức, đã tự mình mang cả đội ra khỏi thành lục soát.

https://thuviensach.vn

Trong lòng Đào Mặc cũng chỉ mong đưa xe ngựa về trước, liền nói: “Cố công tử là người bị mất đồ, nào có đạo lý để y tự mình đến đây. Không bằng để ta đưa đi đi.”

Thôi Quýnh nghĩ, Huyện thái gia tự mình mang theo tang vật tới cửa mới thật sự là không có đạo lý. Hắn cho rằng Đào Mặc muốn nịnh bợ Chuy tiên sinh, trong lòng lại có thêm vài phần coi thường hắn, nói lấy lệ: “Như vậy đủ để bày tỏ tâm ý của đại nhân, Cố công tử chắc chắn rất cao hứng.”

Đào Mặc nghe nói thế, khóe miệng bất giác giương lên, ngồi vào xe ngựa, để Hách Quả Tử đánh xe đến Cố phủ.

***

Cố Tiểu Giáp nhìn chằm chằm cửa phòng đóng chặt, trong lòng hơi khẩn trương.

Cố Xạ từ lúc ở Lung sơn trở về, không nói lời nào mà vào phòng chưa trở ra. Hắn mơ hồ cảm thấy sự tình có liên quan đến Đào Mặc, nhưng nghĩ không ra đến tột cùng là gì. Sau mọi chuyện bình tĩnh ngẫm lại, hôm nay Đào Mặc tuy nói giúp người bên ngoài, nhưng làm Huyện lệnh ngược lại cũng không có gì đáng trách. Hay là công tử vì xe ngựa không biết tung tích mà tức giận? Không biết tin tức xe ngựa mất mà tìm lại được có thể khiến tâm tình y chuyển biến tốt hay không.

Hắn nghĩ như vậy, tiến lên một bước, thấp giọng nói: “Công tử, Đào Mặc tìm được xe ngựa rồi, đang ở ngoài phủ chờ.”

Ở bên trong mãi không có động tĩnh.

Cố Tiểu Giáp nhịn không được lại lập lại lần nữa.

Vẫn như trước không hề có phản ứng.

https://thuviensach.vn

Ngay lúc hắn giơ tay lên chuẩn bị gõ cửa, Cố Xạ rốt cuộc cũng chậm rãi mở miệng nói: “Biết rồi.”

Cố Tiểu Giáp nói: “Vậy trước tiên ta đuổi hắn về, hay là, hay là làm gì đây?” Hắn nhớ tới lúc này Đào Mặc và hắn cùng ở dưới một mái nhà.

Cố Xạ lại yên lặng một lát, mới nói: “Tùy hắn đi.”

“… Vâng.”

https://thuviensach.vn

THỨC NHỮ BẤT THỨC ĐINH

Tô Du Bính

www.dtv-ebook.com

Chương 49: Cư Tâm Phả Trắc [4]

Tiếng bước chân xa dần, trong phòng ngoài phòng lại khôi phục sự yên lặng tĩnh mịch cùng lạnh lẽo buồn tẻ như trước.

Cố Xạ lặng lẽ ngắt xuống hoa mai vàng, đặt giữa ngón trỏ và ngón cái chậm rãi nghiền nát.

Mẫu thân yêu nhất là hoa này. Mặc kệ xuân hạ thu đông, đều đặt ở bên bệ cửa sổ. Bà nói loài hoa này ngạo tuyết lăng hàn, rất có phong cốt. Bà xuất thân Tương môn, là Tương môn hổ nữ chân chính. Bất quá từ khi gả vào cửa Cố gia, liền buông lưỡi mác trong tay, chuyên tâm lo liệu việc nhà.

Phụ thân yêu là cây tùng xanh biếc, cho là vững vàng ung dung, tiến độ có độ, tâm ý kiên định. Ông như cây tùng xanh đó. Chưa bao giờ hoa thiên tửu địa, chỉ cùng mẫu thân phong hoa tuyết nguyệt.

Người người đều cho bọn họ là kim ngọc lương duyên, phu thê tình thâm. Ngay cả chính bọn họ cũng nhận định như vậy. Nếu không phải sau đó cữu cữu thất thủ đánh chết nhi tử của Lại Bộ Thị Lang, có lẽ nhận định này sẽ duy trì đến khi bọn họ mất mới thôi.

Cái cọc giai thoại anh hùng cứu mỹ nhân lại gây ra thảm kịch anh hùng bồi táng cùng ác bá cường hào.

Còn nhớ rõ sáng sớm ngày cữu cữu hành hình, gió rất lạnh, như đao. Sau khi mẫu thân bị phụ thân cự tuyệt tiến cung cầu tình Hoàng thượng, vận y phục một thân áo trắng đơn bạc dắt tay y xuất môn trở về nương gia.

https://thuviensach.vn

*nương gia: nhà mẹ đẻ

Tòa phủ đệ đã từng đông như trẩy hội nay vắng ngắt lạnh lẽo, lộ vẻ vô cùng thê lương. Trong phủ từ trên xuống dưới đều thay áo tang, sắp xếp tốt linh đường.

Mẫu thân cũng không vào linh đường, chỉ lặng lẽ quỳ ở bên ngoài.

Cho đến khi tin dữ truyền đến.

Cả phòng gào khóc.

Y nhìn vào mắt mẫu thân, khô đến đáng sợ.

Hòa thượng đạo sĩ sớm đã được mời tới bắt đầu tụng kinh niệm phật, tiến hành siêu độ.

Mẫu thân chậm rãi đứng dậy, bước loạng choạng dẫn y hồi phủ. Trong ký ức của y, đây là lần cuối cùng mẫu thân bước qua cửa nương gia.

Sau đó, phụ thân được thăng tướng vị dưới một người trên vạn người.

Sau đó, mẫu thân lâm bệnh không dậy nổi.

Vẫn còn nhớ kỹ trên giường bệnh lúc trước, hai mắt mẫu thân ảm đạm như ngôi sao vào lúc sáng sớm, khuôn mặt đã từng xinh đẹp bấy giờ thật mảnh dẻ, cũng không thấy vẻ phong hoa hòa lẫn với vẻ đẹp của hoa mai vàng lúc thưởng hoa. Bà nắm lấy tay y, nhàn nhạt hỏi: “Con có thấy cữu cữu con đáng chết không?”

“Không đáng chết.” Y trả lời không chút do dự. Cứu người vốn là chuyện thiên kinh địa nghĩa.

Mẫu thân nói: “Nhưng ông ấy chết rồi.”

https://thuviensach.vn

Y nói: “Ta sẽ chăm chỉ đọc thi thư, kim bảng đề danh, làm một đại quan có thể bảo vệ cữu cữu không chết. Con tuyệt sẽ không giống phụ thân khoanh tay đứng nhìn như vậy.”

Mẫu thân trầm mặc hồi lâu, chậm rãi nói: “Giết người đền mạng, phụ thân con cũng không làm sai.”

“Mẫu thân cho rằng cữu cữu sai rồi?”

“Ông ấy cũng không sai.” Bà buồn bã nói, “Có lẽ sai, là thiên, là mệnh. Nghìn sai vạn sai, sai ở chỗ ta không nên là kẻ trong lòng thiển cận cố gắng bao che, hắn không nên là người công chính công bình nhất trên thế gian này.”

Mặc dù mẫu thân nói phụ thân không sai, nhưng Cố Xạ nghe ra trong lòng bà chưa hết oán hận.

“A Xạ.” Tay bà nắm chặt lại, như muốn đem những lời kế tiếp từng chữ từng chữ khắc sâu vào tâm khảm y, “Nhớ kỹ. Tình đầu ý hợp không chỉ là lưỡng tình tương duyệt, mai và tùng nhìn như hỗ tương, kỳ thực, chỉ là trống đánh xuôi kèn thổi ngược. Con nhớ kỹ, nếu con là người chí công vô tư, nghìn vạn lần chớ có tìm một thê tử lòng dạ hẹp hòi bao che khuyết điểm như ta. Nếu con giống như nương, cũng là một người bao che khuyết điểm. Vậy thì, nghìn vạn lần chớ có tìm một đại trượng phu lục thân bất nhận đại nghĩa diệt thân như phụ thân con. Con nhớ kỹ chưa?”

Y nhớ kỹ.

Khi đó cuộc nói chuyện đau thương cùng mẫu thân, đều nhớ kỹ. Từng câu từng chữ, rõ ràng ở trước mắt.

Bây giờ nghĩ lại, Đào Mặc và phụ thân tuy tính cách bất đồng, lại là người chí công vô tư chân chính. Trong mắt phụ thân còn có Hoàng đế, còn có tiền đồ, mà trong mắt Đào Mặc sợ là chỉ có công chính thôi?

https://thuviensach.vn

Vì sao đối với chuyện lần này y lại để tâm như vậy?

Đào Mặc là quan, tuy không thông minh lắm, không linh hoạt lắm, nhưng vẫn có thể xem là một vị quan chính trực. Lúc này ở quan trường tăm tối, có thể thấy một vị quan như vậy nên là chuyện đáng ăn mừng. Nhưng vì sao y lại canh cánh trong lòng.

Từ khi Đào Mặc phán Khâu Lương thành hôn, trong lòng y liền mơ hồ cảm thấy buồn bực không thông, hôm nay nghĩ đến, lại không phải vì thua kiện.

Chẳng lẽ…

Y cau mày.

Cánh hoa tan nát rơi khỏi kẽ ngón tay, không một tiếng động.

***

Đào Mặc ngồi chờ ở phòng khách, thấy Cố Tiểu Giáp đi ra, lập tức đứng lên, nhìn ra phía sau hắn.

Cố Tiểu Giáp nói: “Không cần nhìn nữa, công tử đang nghỉ ngơi ở trong phòng.”

Đào Mặc khó nén thất vọng, cười gượng nói: “Hôm nay bôn ba cả ngày, Cố công tử tất nhiên rất mệt rồi.”

Cố Tiểu Giáp nói: “Không phải ngươi nói tìm được xe ngựa rồi sao? Ta đi xem xem.”

Đào Mặc ũ rũ nói: “Được.”

Cố Tiểu Giáp vừa đi vừa hỏi: “Kẻ trộm xe tìm được rồi?”

https://thuviensach.vn

Đào Mặc lắc lắc đầu, “Xe ngựa bị vứt bỏ ở ngoài thành, không thấy người nào.”

Cố Tiểu Giáp nói: “Hắn ắt hẳn lấy sạch những vật đáng giá trong xe, mới đem xe bỏ ở bên đường. Hắn lại không biết, kỳ thực bản thân chiếc xe này cũng rất đáng tiền.”

Đào Mặc thở dài nói: “Nếu ta không kiểm kê sai, trong xe không mất vật gì.”

Cố Tiểu Giáp giễu cợt nói: “Tất nhiên là ngươi đếm sai rồi. Phải biết rằng trong xe ngựa này có không ít vật nhỏ đáng giá.” Hắn nói xong, dùng cả tay chân bò lên thùng xe.

Đào Mặc chờ ở bên ngoài.

Một lát sau, Cố Tiểu Giáp mặt đầy nghi hoặc xuống xe, “Hắn không lấy đồ vật, dắt xe ngựa đi làm gì? Chẳng lẽ vì trêu đùa chúng ta?” Trò vui này cũng đùa to thật. Hắn lập tức nghĩ đến môn hạ của Lâm Chính Dung. Nghĩ tới nghĩ lui, toàn bộ Đàm Dương huyện này dám trêu chọc công tử nhà hắn như vậy, hắn chỉ có bọn họ thôi. Không ngờ công tử chẳng qua là thất bại trong vụ kiện của Khâu lão gia, lại khiến người ta khi dễ hết mức như vậy. Hắn nghĩ nghĩ một chút, nhịn không được hung hăng trừng Đào Mặc.

Đào Mặc bị trừng mà không hiểu ra sao.

Cố Tiểu Giáp nói: “Xe ngựa tuy đã tìm về được rồi, nhưng không biết trong khoảng thời gian này có bị kẻ nào ngồi qua không, ta đi quét dọn sạch sẽ cả trong lẫn ngoài mới được.”

Đào Mặc thấy hắn cứ vậy mà đi, do dự ở nguyên tại chỗ, chẳng biết làm thế nào cho phải.

Cho đến khi Hách Quả Tử nhịn không được nói chen vào: “Cố Xạ đâu?”

https://thuviensach.vn

Đào Mặc căng mặt, một lát mới khô khan cười nói: “Có lẽ là mệt rồi.”

“Vậy tối nay chúng ta quay về huyện nha hay ở lại Cố phủ?” Nếu đổi lại là lúc trước, Đào Mặc muốn dọn về huyện nha, Hách Quả Tử tuyệt đối vui vẻ mà theo. Nhưng giờ đây ở bên ngoài còn có một Y Vũ nhìn lom lom vào. Cố Xạ lại trở thành tán dù che gió che mưa, hắn vẫn không muốn để cho thiếu gia ngốc nhà hắn nhanh như vậy đã tách rời tán ô.

Đào Mặc thì lúc nào cũng nghĩ ngược lại với hắn, “Trở về đi. Lúc nào cũng làm phiền y, cũng không tiện lắm.”

Trước đây cũng thấy vậy là tốt rồi, cũng không phải ở nhờ như vậy. Hách Quả Tử nghĩ thì nghĩ, cuối cùng cũng không nghịch ý hắn, đến Nhã Ý các thu thập đồ đạc, cùng hắn trở về huyện nha.

***

Ở huyện nha thiếu đi Lão Đào, thiếu đi Mộc Xuân, Kim sư gia thì đã về nhà, liền có vẻ vô cùng quạnh quẽ.

Hách Quả Tử vừa giúp Đào Mặc trải giường, vừa nói thầm: “Sao trời vẫn chưa tối mà, người đã đi mất rồi.”

Đào Mặc biết hắn nói Kim sư gia, nhắc: “Ở bên ngoài lạnh, trời sớm tối, sớm về nhà cũng tốt.”

Hách Quả Tử nói: “Cũng tốt, ta bồi thiếu gia nói chuyện một chút.”

Đào Mặc hỏi: “Nói cái gì?”

“Cái gì cũng được.” Hách Quả Tử đặt mông ngồi xuống bên cạnh hắn, “Không bằng, nói chuyện hôm nay thiếu gia và Cố Xạ đi đạp thanh?”

Đào Mặc nói: “Cũng không có gì để nói.”

https://thuviensach.vn

Hách Quả Tử nói: “Cũng phải. Cố Xạ tích tự như kim, e là chỉ im lìm.”

“Y không có im lìm.” Đào Mặc phản bác xong, bỗng nhiên nhớ tới một chuyện, lại hỏi, “Ngươi có từng nghe qua Cố Huyền Chi?” Hắn cảm thấy rất quen tai, làm thế nào cũng không nhớ được đã nghe qua ở đâu, liền muốn thử vận khí mà hỏi Hách Quả Tử.

Hách Quả Tử kinh ngạc nói: “Thiếu gia sao lại hỏi tới hắn?”

“Hắn?”

“Dĩ nhiên.” Hách Quả Tử đang muốn lên tinh thần, dõng dạc giới thiệu một phen, lại nghe người gác cổng ở bên ngoài nói: “Đại nhân, xe ngựa Cố phủ đang chờ ở bên ngoài.”

Hách Quả Tử nghi hoặc đứng dậy, mở cửa hỏi: “Đã tối như vậy, bọn họ tới làm cái gì?”

Người gác cổng nói: “Nói là đón đại nhân đến phủ chơi cờ.”

Hách Quả Tử nói: “Đêm nay đã quá muộn rồi, bảo bọn họ ngày mai lại…”

Lời hắn còn chưa dứt, Đào Mặc đã chạy ra ngoài.

“…” Hách Quả Tử xoay người cầm lấy bao y phục còn chưa kịp mở ra, đóng cửa lại, chạy theo.

***

Xe ngựa vẫn là chiếc xe ngựa bị trộm kia.

Đánh xe là Cố Tiểu Giáp.

https://thuviensach.vn

Hắn thấy Đào Mặc đi ra, không cam không nguyện mà phàn nàn: “Đang ở yên lành, chạy về huyện nha làm cái gì? Nóc nhà sửa xong rồi sao?”

Đào Mặc cười gượng nói: “Còn chưa xong. Nhưng Mộc sư gia đi rồi, ta thì muốn đến ở tạm phòng hắn, khỏi phải quấy rầy.”

“Đường đường là Huyện lão gia nói cái gì mà ở phòng của sư gia?” Cố Tiểu Giáp nhìn thấy Hách Quả Tử ôm bao y phục đi ra, hài lòng gật đầu nói, “Dù sao ở Cố phủ chúng ta cái gì cũng hơn nhiều, đương nhiên cũng không thiếu hai gian phòng.” Hắn càng không muốn trong tình hình không thiếu phòng lại phải ngủ ở trù phòng.

Đào Mặc nghe hắn nói như thế, lòng nghĩ nhất định là ý của Cố Xạ, không khỏi mừng rỡ mà lên xe.

https://thuviensach.vn

THỨC NHỮ BẤT THỨC ĐINH

Tô Du Bính

www.dtv-ebook.com

Chương 50: Cư Tâm Phả Trắc [5]

Cố phủ đèn đuốc sáng choang.

Lúc Đào Mặc thấy Cố Xạ, y đang pha trà. Bàn trà kiểu cổ bày ở trước mặt băng ghế. Hắn quay đầu nhìn Cố Tiểu Giáp, lại đúng lúc thấy bóng dáng hắn kéo Hách Quả Tử rời đi.

Cửa đóng kín.

Trên mặt đất ánh trăng chiếu rọi, có chút sáng, có chút lạnh, có chút làm lòng người hoảng sợ không nói nên lời.

“Ngồi.” Cố Xạ nhàn nhạt nói.

Đào Mặc ngồi xuống băng ghế, sống lưng thẳng tắp.

Trong lò lửa nhún nhảy không yên, nhiệt độ vụn vỡ trên bề mặt loáng sáng. Hắn nhìn ngón tay thon dài kiên định của Cố Xạ, thấp giọng nói: “Xe ngựa tìm được rồi.”

“Ừ.”

“Ở ngoài thành.”

“Ừ.”

“Không mất đồ đạc.”

“Ừ.”

https://thuviensach.vn

“Nhưng ta sẽ cố gắng tìm ra người trộm xe.” Đào Mặc thành khẩn phát thề.

Cố Xạ tranh thủ ngước mắt nhìn hắn, “Người trộm xe?”

Đào Mặc ngẩn người, nghĩ không ra mấy chữ này có gì không ổn.

.

Cố Xạ nói: “Kẻ trộm cắp, không phải nên gọi là tặc sao?”

Đào Mặc cúi đầu, ngưng thần tĩnh tâm, một lát sau mới lấy dũng khí nói: “Ta nghĩ, hắn trộm xe nhưng lại không lấy một vật gì mà bỏ lại ở ngoài thành, tất nhiên là có lý do của hắn.” Hắn nhìn sắc mặt Cố Xạ, sợ mình lại có từ nào ngữ nào phạm vào điều kiêng kị của y.

Cố Xạ không tức không giận hỏi: “Ngươi cho là vì lý do gì?”

Đào Mặc nói: “Có lẽ, hắn cần dùng xe ngựa.”

Cố Xạ khẽ nhếch khóe miệng.

Đào Mặc cẩn cẩn dực dực nói: “Ta nói sai rồi.”

“Không. Có lý.” Cố Xạ nói, “Xe ngựa vốn là để dùng, chỉ là có quá nhiều người lòng người phức tạp, nghĩ cũng phức tạp.”

Đào Mặc nghe y tán đồng với mình, không khỏi trở nên lớn mật, lại nói: “Ta là nghĩ thế này. Người kia có lẽ là có việc gấp, hết sức rơi vào đường cùng mới mượn dùng xe ngựa.”

Cố Xạ nói: “Hắn đem xe ngựa bỏ ở ngoài thành.”

Đào Mặc mắt sáng lên, nói: “Hay là hắn nóng lòng muốn vào thành!”

Cố Xạ không đáp.

https://thuviensach.vn

Đào Mặc lại suy nghĩ một chút, “A, nếu hắn nóng lòng muốn vào thành, sao lại không dứt khoát đưa xe ngựa vào bên trong thành?”

Cố Xạ thêm nước vào ấm trà.

Đào Mặc mải miết suy nghĩ hồi lâu.

Cố Xạ đột nhiên mở miệng hỏi: “Ngươi đi tìm chiếc xe bị mất ở đâu trước?”

“Trong thành. Bởi vì Kim sư gia nói xe ngựa Cố phủ nếu vào thành chắc chắn sẽ có người nhận ra… A! Hắn cũng biết. Hắn biết chiếc xe này là xe ngựa của Cố phủ.” Đào Mặc thấy đã nghĩ thông suốt, “Xe ngựa mất ở Lung sơn, mà hắn biết chiếc xe kia là của ngươi. Người đó, người đó là người của Tang Đầu thôn?”

Cố Xạ nghiêng đầu, nhìn ánh trăng trước cửa di chuyển về hướng đông, “Đêm đã khuya.”

Đào Mặc giật mình, theo bản năng nhìn về phía ấm trà trong tay hắn.

“Ta mệt rồi, ngươi cũng nên nghỉ ngơi đi.” Cố Xạ trực tiếp ra lệnh đuổi khách.

“A. Được. Xin lỗi, ta nói về vụ án này quá nhập tâm rồi.” Đào Mặc khẩn trương đứng lên, đi ra ngoài, đi thật chậm hết sức lo sợ sẽ mạo phạm đến y.

Cố Xạ nhìn Đào Mặc đi ra, đưa tay xách ấm trà đặt trên hỏa lò đến nóng hổi, đem toàn bộ nước sạch rót vào thùng nước bên cạnh.

***

Đào Mặc đầu này mới vì được Cố Xạ chỉ điểm mà hiểu ra, đầu kia Thôi Quýnh đã trực tiếp đem phạm nhân áp giải đến công đường.

https://thuviensach.vn

Đào Mặc nhận được tin tức, vội vã thay quan bào từ Cố phủ chạy về huyện nha, cùng đi với hắn còn có Cố Tiểu Giáp làm nguyên cáo.

Kim sư gia đã thấy qua Đào Mặc thẩm án vài lần, rốt cuộc nhịn không được vào lúc nhàn hạ đọc cho hắn nghe vài thiên tiểu thuyết phá án truyền kỳ lưu truyền trên phố. Tuy nói không hoàn toàn tin vào đó, nhưng lão thấy, dù không tin thì so với Huyện thái gia nhà mình cũng đáng tin cậy hơn nhiều.

Bởi vậy lúc Đào Mặc lên công đường cũng không khẩn trương thất thố như trước đây, không biết làm gì, mà là khí định thần nhàn tra hỏi: “Quỳ dưới công đường là người nào?”

Người kia run rẩy đang muốn trả lời, lại nghe ba một tiếng, kinh đường mộc vỗ xuống, lúc này mới cả kinh phủ phục trên mặt đất, hoảng loạn nói: “Tiểu nhân là Tang Tiểu Thổ, tiểu nhân, tiểu nhân thỉnh đại nhân khai ân! Thỉnh đại nhân khai ân!” Hắn nói xong, lại ba ba ba dập đầu ba cái.

Đào Mặc nguyên là sau khi tra hỏi mới nhớ tới trong tiểu thuyết Huyện thái gia trước lúc hỏi đều sẽ vỗ kinh đường mộc, để tăng thêm thanh thế, cho nên mới vội vàng bổ sung, nhưng không nghĩ là đã hù dọa người dưới công đường. Hắn vội mềm giọng nói: “Ngươi chớ sợ, trước đem đầu đuôi ngọn nguồn sự tình kể lại đi.”

Tang Tiểu Thổ nghe thanh âm Đào Mặc đã ôn hòa, thoáng lấy lại bình tĩnh, thấp giọng nói: “Tiểu nhân là thôn dân của Tang Đầu thôn, trong nhà vốn có vài mẫu đất, nhưng mấy năm trước để kiếm tiền mua thuốc cho cha ta, đều đã bán đi rồi. Hôm nay ở trong thành có việc một chút.”

Cố Tiểu Giáp nói: “Ngươi nói có việc không phải là làm đầu trộm đuôi cướp đấy chứ?”

*đầu trộm đuôi cướp: nguyên văn lương thượng quân tử, lương ở đây là xà nhà cột nhà

https://thuviensach.vn

Tang Tiểu Thổ mờ mịt nói: “Không có mang xà, nhưng có mang theo cái rương, cái rương lớn.”

Kim sư gia ho khan hai tiếng.

Đào Mặc đang nghe đến nhập thần lập tức quan tâm hỏi: “Sư gia khó chịu ở đâu? Có muốn xuống nghỉ ngơi không?”

Kim sư gia tức giận nói: “Đa tạ đại nhân quan tâm.”

Đào Mặc thấy sắc mặt lão hồng nhuận, xác thực không có ốm đau gì, mới yên lòng, nói với Tang Tiểu Thổ: “Kim sư gia không nên ngồi lâu, ngươi hãy chọn việc quan trọng mà nói.”

…

Cái gì gọi là lão không nên ngồi lâu?

Trên mặt Kim sư gia trận xanh trận trắng. Tuy nói Đào Mặc cũng coi như thuận theo ý lão, nhưng cái nguyên do này thực sự khiến lão “Xấu hổ” .

Tang Tiểu Thổ bị dọa thì liên tục gật đầu, “Hôm đó, cha ta bị ho rất nặng. Ta cõng cha ta đến huyện thành xem đại phu, thế nhưng đi được nửa đường, cha ta lại không đi được nữa, sắc mặt trắng bệt nhợt nhạt, ta sợ ông không kịp đến huyện thành, nửa đường thì… thì…” Hai mắt hắn ươn ướt, khóc nức nở nói, “Lúc đó ta không nghĩ được gì, thấy bên cạnh có chiếc xe ngựa, trên xe lại không có người, nghĩ muốn cứu người trước, cùng lắm thì cứu xong sẽ lén đưa trở về. Sau đó ta đưa cha ta lên xe ngựa, mới phát hiện xe ngựa này thật đẹp giống như, như… hoa. Ta đoán là xe ngựa của Cố công tử, nhưng cha ta mắt thấy không đi được nữa, ta cái gì cũng không dám nghĩ, rồi, rồi đánh xe ngựa đến huyện thành. Ta biết Cố công tử là đại nhân vật trong thành, không dám đi vào, liền bỏ xe ở bên ngoài. Ta nghĩ, biết đâu sẽ có người phát hiện. Cố công tử tìm được xe về, đại khái sẽ không so đo. Nếu như không bị phát hiện, ta lại lén đưa trở về. Ai ngờ đến khi ta quay

https://thuviensach.vn

lại, thì thấy rất nhiều quan sai. Ta sợ vô cùng, ta không biết, không biết sẽ như thế này. Cha không còn, ta, ta lại…”

Huyện nha một phen tĩnh lặng, chỉ nghe tiếng hắn người đang phục dưới đất gào khóc.

Kim sư gia hãy còn thổn thức, quay đầu muốn nhắc nhở Đào Mặc tiếp tục thẩm án, lại thấy hắn đang nhoài người lên bàn lặng lẽ lau nước mắt.”…”

Trên công đường dưới công đường trong ngoài đều khóc lóc, vụ án lại gặp trở ngại.

(Cái cảnh này thật là… >.

https://thuviensach.vn

THỨC NHỮ BẤT THỨC ĐINH

Tô Du Bính

www.dtv-ebook.com

Chương 51: Cư Tâm Phả Trắc [6]

Bị Lô Trấn Học ngắt lời như vậy, mạch suy nghĩ của Đào Mặc bị loạn, cúi đầu sắp xếp lại lần nữa, mới nói: “Tang Tiểu Thổ, ngươi có biết sai chưa?”

Tang Tiểu Thổ lại dập đầu ba cái bang bang bang, “Tiểu nhân biết sai, biết sai rồi.”

Đào Mặc nhìn về phía Cố Tiểu Giáp nói: “Chẳng biết Cố… Cố công tử thấy thế nào?” Hắn nghĩ không ra phải xưng hô như thế nào, dứt khoát dùng luôn Cố công tử để gọi Cố Tiểu Giáp.

Nhưng tiếng xưng hô này rơi vào tai Cố Tiểu Giáp lại làm cho hắn muốn biết thái độ của Cố Xạ sẽ thế nào, liền nói: “Công tử đã đem án này giao cho Đào đại nhân, nên Đào đại nhân cứ toàn quyền xử trí.” Hắn dừng một chút, nghĩ đến vừa rồi Đào Mặc nghe chuyện mà rơi lệ, trong lòng lại sợ hắn cứ như vậy mà thả Tang Tiểu Thổ, khiến án xe ngựa Cố phủ bị trộm lại thành ra trò khôi hài, mới bổ sung, “Ta tin tưởng với sự anh minh của đại nhân nhất định không đến nỗi dung túng kẻ gian, cũng sẽ không đến nỗi để cho người khác có lời nói ra nói vào.”

Vấn đề hắn nói ra đúng là khó cả đôi đường.

Người hiển nhiên không thể nói thả là thả. Nhưng không thể thì làm thế nào? Phạt gậy? Chỉ sợ hôm nay Đào Mặc phạt Tang Tiểu Thổ, ngày mai cũng sẽ bị bêu danh bất hiếu.

Đào Mặc liếc nhìn Kim sư gia.

https://thuviensach.vn

Kim sư gia đứng lên, lặng lẽ tiến tới gần.

Sư gia vì quan huyện bày mưu tính kế là chuyện thường, bách tính nhìn mãi quen mắt, không cho là kỳ lạ.

Đào Mặc thấp giọng nói: “Sư gia thấy án này phán thế nào?”

Kim sư gia nói: “Trăm việc thiện hiếu là đầu tiên. Đương kim hoàng thượng cũng tôn sùng nhất là hiếu đạo, Tang Tiểu Thổ trộm xe tất nhiên là sai, nhưng nói cho cùng cũng là xuất phát từ lòng hiếu thảo, cảm tình này đông gia không thể không nghĩ tới a.”

Đào Mặc liên tục nói phải.

“Nhưng trộm cướp vẫn là vi phạm luật pháp triều ta, cho dù về tình thì đáng thương, nhưng phạt thì cũng không thể miễn.”

Đào Mặc lại liên tục gật đầu.

“Bởi vậy, ” Kim sư gia hít một hơi thật sâu, hướng về phía Đào Mặc đang tròn mắt nhìn mình nói, “không bằng đại nhân tự xử lý đi?”

Đào Mặc: “…” (đúng là phải ba chấm thật =]])

Kim sư gia thản nhiên lui về chỗ cũ.

Những người khác đều tò mò nhìn Đào Mặc.

Đào Mặc khẩn trương sờ kinh đường mộc.

Lô Trấn Học lúc này không khỏi có chút hả hê. Nếu vừa rồi Đào Mặc chấp nhận cho hắn biện bạch vì Tang Tiểu Thổ, như vậy tự có hắn ra mưu kế, Đào Mặc cũng sẽ không rơi vào tình cảnh khó xử lúc này.

https://thuviensach.vn

Cố Tiểu Giáp nhịn không được nhìn ra ngoài cửa nha môn. Trong lòng hắn nghĩ công tử đối với Đào Mặc rất quan tâm, có lẽ sẽ ra tay tương trợ cũng không chừng.

Đào Mặc cũng nhìn ra cửa nha môn. Bất quá hắn chỉ là nhìn hư không, trong lòng thì lại đang suy nghĩ nên xử phạt thế nào.

Hắn lần lữa không lên tiếng, làm cho dân chúng đang vây xem cảm thấy hơi mất kiên nhẫn, tiếng bàn luận xôn xao nổi lên bốn phía.

Kim sư gia gọi: “Đại nhân.”

Đào Mặc tinh thần chấn động, cho là lão có đề nghị gì.

“Gõ kinh đường mộc.” Kim sư gia nói.

Đào Mặc không chút do dự cầm lấy kinh đường mộc vỗ xuống.

Dưới công đường vắng lặng vô thanh, ánh mắt đều chăm chú đặt trên người Đào Mặc.

Đào Mặc tiếp tục nhìn Kim sư gia.

Kim sư gia nói: “Đại nhân có thể phán rồi.”

…

Đào Mặc hít sâu, sau đó nói: “Trăm việc thiện hiếu là đầu tiên. Đương kim hoàng thượng cũng tôn sùng nhất là hiếu đạo, Tang Tiểu Thổ trộm xe đương nhiên là có sai, nhưng nói cho cùng thì cũng xuất phát từ lòng hiếu thảo, cảm tình này không thể không nghĩ…” Hắn nói lại hai câu của Kim sư gia cơ hồ không sai chữ nào.

Cố Tiểu Giáp nghe được âm thầm gật đầu.

https://thuviensach.vn

“Bởi vậy bản quan quyết định, phán Tang Tiểu Thổ…” Đào Mặc dừng một chút, trên công đường yên lặng đến cực điểm.” Đến Cố phủ làm đầy tớ, lấy công chuộc tội, cho đến khi Cố công tử hài lòng mới thôi.”

Tang Tiểu Thổ thở phào nhẹ nhõm, liên tục dập đầu nói: “Đa tạ Đại nhân, đa tạ thanh thiên đại lão gia.”

Ai cũng biết Cố phủ là đại hộ trong thành, có thể vào Cố phủ làm đầy tớ nói là trừng phạt, không bằng nói là tưởng thưởng.

Lô Trấn Học tiến ra nói: “Đại nhân, như vậy sợ là không công bình đối với Cố công tử thì phải.”

Cố Tiểu Giáp không động, nói: “Lòng hiếu thảo của Tang Tiểu Thổ hiếm thấy, khó có được một người như vậy. Ta tin tưởng hắn sau này đối với công tử nhà ta tất nhiên cũng sẽ trung thành và tận tâm, bỗng dưng có thêm một kẻ tôi tớ như vậy, công tử nhà ta nhất định sẽ vô cùng hài lòng. Không nhọc Lô công tử bận tâm.”

Lô Trấn Học lơ đễnh nói: “Đã như vậy, ta đã nhiều lời rồi.”

Cố Tiểu Giáp giả vờ kinh ngạc nói: “A? Lô công tử cũng phát hiện ra rồi, ta còn tưởng rằng Lô công tử cả đời này cũng không ý thức được chứ.”

Lô Trấn Học sắc mặt khẽ biến, hướng Đào Mặc hành lễ, phất tay áo rời khỏi công đường.

Đào Mặc nói: “Nếu tất cả mọi người đều không có ý kiến khác, vậy thì án này phán như vậy!” Hắn đập kinh đường mộc, học theo khí thế của thanh thiên đại lão gia trong tiểu thuyết, cao giọng nói: “Bãi đường.”

***

https://thuviensach.vn

Từ trên công đường xuống, Đào Mặc thay quần áo khác đi ngay tới Cố phủ.

Tuy nói án này đã phán xong, người cũng đã bị Cố Tiểu Giáp dẫn đi rồi, nhưng Đào Mặc chưa gặp Cố Xạ, chưa nghe chính miệng Cố Xạ ra nhận định về phán quyết của án này, trong lòng lại không yên.

Đến Cố phủ, bầu không khí cũng không khác những ngày qua, khiến hắn hơi yên lòng một chút. Bất quá sau khi hỏi được Cố Xạ đang ở trong thư phòng chờ hắn, lòng hắn lại nổi lên không yên.

Do do dự dự đến ngoài cửa thư phòng, cửa đang nửa mở. Từ khe cửa nhìn vào trong, chỉ có thể thấy một góc bàn đọc sách.

“Vào đây đi.” Cố Xạ đột nhiên nói.

Đào Mặc bị dọa nhảy dựng, lúc này mới chú ý bóng dáng mình từ lâu đã tiết lộ hành tung của mình, đành gãi gãi đầu, cất bước vào cửa.

Cố Xạ đang ở viết chữ.

Đào Mặc thấy y vung bút như thần, không dám cắt ngang, liền lặng lẽ đứng ở bên cạnh.

Lát sau, Cố Xạ gác bút, “Cầm lấy đi.”

Đào Mặc ngơ ngẩn, tiến lên xem, đó là một bảng chữ mẫu.

Cố Xạ nói: “Những chữ này cũng không khó, ngươi học trước. Nếu có gì không hiểu, có thể hỏi ta.”

Đào Mặc nhìn từ trên xuống dưới vài lần, nói: “Chỉ nhận ra được ba chữ.”

Trong mắt Cố Xạ có chút tiếu ý, “Vậy ba chữ nào?”

https://thuviensach.vn

Đào Mặc chỉ vào chữ đầu tiên, “Chi.” Lại chỉ vào một chữ ở giữa, “Huyền, đây là Cố.”

Cố Xạ nói: “Vậy trước tiên học ba chữ này đi.”

Đào Mặc giương khóe miệng nụ cười như sóng gợn lăn tăn trong hồ nhỏ, “Ừ.”

“Vụ án hôm nay phán như thế nào?” Cố Xạ thờ ơ hỏi.

Hai tay đang muốn lấy bảng chữ mẫu của Đào Mặc chợt run rẩy, cẩn cẩn dực dực hỏi: “Ngươi vẫn chưa biết?”

Cố Xạ thản nhiên nói: “Ta phải biết cái gì sao?”

“Ta phán Tang Tiểu Thổ làm hạ nhân cho ngươi.” Đào Mặc thấp giọng nói.

Cố Xạ nói: “Ngươi ở Cố phủ thiếu hạ nhân sai bảo sao?”

Đào Mặc bị hỏi mà tim đập loạn, vội xua tay nói: “Đương nhiên không phải, ta chẳng qua là thương hại hắn có lòng hiếu thảo. Hơn nữa, hắn hiếu thuận với phụ thân hắn như vậy, sau này đối với ngươi nhất định cũng sẽ… trung thành và tận tâm.” Hắn học được liền đem ra dùng, đem những từ trong lời giải thích của Cố Tiểu Giáp nhắc lại.

Cố Xạ nói: “Vậy nếu phủ đệ của ta không thiếu người thì sao?”

Đào Mặc ngây người. Hắn không nghĩ tới điểm này. Nếu Cố phủ không thiếu người, hắn đưa Tang Tiểu Thổ đưa tới chẳng những không mang đến bất kì lợi ích nào cho Cố phủ, mà còn khiến Cố phủ mỗi ngày phải nuôi hắn vô ích, hiển nhiên là vô cùng không ổn.

Hắn nghĩ nghĩ một chút nói: “Nếu là như vậy, ta chuộc hắn.” Như vậy cũng có thể bù vào tổn thất của Cố phủ.

https://thuviensach.vn

Cố Xạ nói: “Ngươi chuộc hắn có ích lợi gì?”

Đào Mặc nói: “Làm một tiểu tư cũng tốt.”

“Đã như vậy, giữ lại đi.” Cố Xạ nói.

Đào Mặc có chút không nắm chắc ý tứ của y. Đã vô dụng, sao còn muốn giữ lại? Hắn thử thăm dò: “Ta phán không thỏa?”

Cố Xạ nói: “Ngươi cảm thấy ngươi phán không thỏa?”

Đào Mặc cúi đầu trầm tư chốc lát mới nói: “Dù lúc này có để ta nghĩ, ta cũng không nghĩ ra biện pháp nào khác.”

Cố Xạ nói: “Biện pháp?”

“Lưỡng toàn… biện pháp tốt đẹp vẹn toàn đôi bên.”

Cố Xạ chăm chú nhìn hắn.

Đào Mặc bị nhìn mà hoảng hốt một trận. Ánh mắt kia mang theo nhiệt độ nóng rực, như là tùy thời có thể làm phỏng người khác.

Nhiệt độ trong mắt Cố Xạ rất nhanh đã giảm bớt, khôi phục vẻ thanh lãnh như trước, “Nếu ở huyện này, có người vì muốn cứu người mà giết người, nên xử thế nào?”

Đào Mặc kinh hãi, vội hỏi: “Ai?”

“Ta chỉ là giả dụ như vậy.”

Đào Mặc nói: “Cứu người thế nào? Cứu người nào? Giết người nào? Sao phải giết người?”

“Cứu một thiếu nữ, giết một kẻ cường áp thiếu nữ. Giết người, là lỡ tay.” Cố Xạ trầm giọng trả lời.

https://thuviensach.vn

Đào Mặc trầm ngâm nói: “Giết người là không đúng.”

Cố Xạ yên lặng nhìn hắn.

“Nhưng mà, ” Đào Mặc đổi giọng, “Hắn là ra tay làm việc nghĩa, là chuyện tốt, lỡ tay… chỉ sợ cũng là thiên ý rồi. Người nọ tuyệt đối không thể tha, nhưng cũng không thể xử nặng.” Hắn cúi đầu trầm tư hồi lâu, nghĩ đến mức mặt nhăn cả lại, rồi đột nhiên nói, “Không bằng sung quân đi? Sung quân thì có thể… lập, lập công chuộc tội?”

Cố Xạ khẽ cười. Nếu trước đây để cữu cữu y sung quân đến biên cảnh bảo vệ quốc gia, e cũng là ý nguyện to lớn của ông? Tương môn hổ tử mà.

Mẫu thân có lẽ sẽ càng vui vẻ hơn.

https://thuviensach.vn

THỨC NHỮ BẤT THỨC ĐINH

Tô Du Bính

www.dtv-ebook.com

Chương 52: Cư Tâm Phả Trắc [7]

Đào Mặc líu ríu tự nhủ: “Không hề nghe nói gần đây có án mạng.”

Cố Xạ nói: “Ta chỉ là thuận miệng hỏi mà thôi.”

Đào Mặc toát mồ hôi nói: “Thật ra về luật pháp triều ta, vẫn là Kim sư gia tinh thông. Ta chỉ thuận miệng nói liều mà thôi.”

Cố Xạ nói: “Phán Tang Tiểu Thổ vào phủ ta làm đầy tớ cũng là chủ trương của Kim sư gia?”

“Cái này lại không phải.” Đào Mặc đem những lời Kim sư gia nói với mình lúc đó thuật lại một lần, sau đó mới thở dài nói, “Sư gia nói mặc dù câu nào cũng có lý, nhưng lại không nói tới một chữ nào liên quan tới việc phán án thế nào, ta chỉ đành tự mình suy nghĩ mà thôi.” Hắn thấy Cố Xạ từ lúc bắt đầu nghe đến giờ khóe miệng cứ giương lên, trong lòng buồn bực, “Cố công tử thấy phương pháp của ta quá trẻ con buồn cười lắm sao?”

Cố Xạ nói: “Ngươi có từng nghe qua “tiểu đồng chơi đùa với đất bùn”* chưa?”

Đào Mặc cho là y chú ý đến thể diện của mình, không muốn ở trước mặt thừa nhận mới chuyển trọng tâm câu chuyện, cũng ngoan ngoãn đáp lời: “Nghe qua rồi.”

“Ngươi có thấy trẻ con buồn cười không?”

Đào Mặc nói: “Tuy có trẻ con, nhưng không buồn cười.”

https://thuviensach.vn

“Có thể thấy chuyện trong thiên hạ không phải ấu trĩ thì sẽ buồn cười. Có đôi khi ấu trĩ cũng rất đáng kính trọng.” Cố Xạ chậm rãi nói.

Lúc này Đào Mặc lại chuyển sang vui vẻ.

Cố Xạ xem sắc trời, “Không còn sớm. Hay là đi dùng bữa tối trước đi.”

“Được.” Đào Mặc ngơ ngác gật đầu, theo y quay bước ra ngoài, một đường đến sảnh.

Cho đến khi hai người ngồi xuống, Tang Tiểu Thổ trên đầu dán cao dược theo sau Cố Tiểu Giáp giúp bọn hắn mang thức ăn lên, hắn mới đột nhiên ý thức phải chăng vừa rồi Cố Xạ ngụ ý tán thưởng mình đáng kính trọng? Hắn nhìn một bên gương mặt trầm tĩnh của Cố Xạ, không biết là mình tự mình đa tình mà hiểu sai ý, hay là Cố Xạ thật sự có ý này.

Cố Xạ đột nhiên vươn đũa, gắp một khối thịt cho vào trong bát hắn.

Đào Mặc thụ sủng nhược kinh.

Cố Xạ thản nhiên nói: “Ăn.”

“Vâng.” Đào Mặc cúi đầu, gắp miếng thịt lên cũng không phải ăn hết cả khối, mà là cắn một miệng nhỏ, ăn với một miếng cơm, lại cắn một miếng nhỏ rồi ăn với cơm. Bữa cơm cứ như vậy, cuối cùng với một khối thịt hắn ăn xong cả một bát cơm.

Cố Tiểu Giáp thấy vậy thì bật cười.

Hách Quả Tử nhịn không được trừng hắn.

Cố Xạ đặt đũa xuống, “Chơi cờ?”

Đào Mặc cuống cả lên đặt bát xuống, liên tục gật đầu.

https://thuviensach.vn

Lại nói từ sau ngày đi Lung sơn đạp thanh, cũng chưa hề chơi cờ. Ngẫm lại ván cờ đánh bằng miệng hôm đó, Đào Mặc lần đầu vì ván cờ của chính mình mà nổi lên hứng thú chơi cờ, chứ không phải chỉ vì đối thủ là Cố Xạ.

Cố Tiểu Giáp bày xong bàn cờ, gọi Tang Tiểu Thổ ra ngoài.

Đào Mặc đột nhiên xoay đầu lại, "Phụ thân ngươi an táng sao rồi?"

Tang Tiểu Thổ bỗng nhiên dừng bước, gập người, quỳ xuống lại muốn dập đầu.

Cố Tiểu Giáp và Hách Quả Tử vội vàng kéo lấy hắn.

Tang Tiểu Thổ nói: "Đại ân đại đức của đại nhân và Cố công tử, Tiểu Thổ nhất định làm trâu làm ngựa báo đáp."

Đào Mặc lúng túng nói: "Ta chỉ muốn hỏi một chút phụ thân ngươi an táng chưa, có cần ta giúp đỡ hay không thôi."

Tang Tiểu Thổ lau nước mắt, nói: "Đa tạ đại nhân quan tâm. Thôn trưởng và thôn dân đã quyên góp chút tiền, hôm qua đã hạ táng rồi." Nói là hạ táng, kỳ thực là mua một cỗ quan tài, tìm vài người đưa đến Vân Lâm sơn chôn mà thôi.

Đào Mặc gật gật đầu.

Cố Xạ đột nhiên nói: "Sau này ngươi đi theo Đào Mặc đi."

Tang Tiểu Thổ run rẩy thân thể. Hắn không phải không muốn, mà là lần đầu nghe vị đại nhân vật của Đàm Dương huyện này nói chuyện, trong lòng khẩn trương, vội vàng nói: "Đa tạ Cố công tử, đa tạ Đào đại nhân."

Cố Tiểu Giáp kéo hắn đứng dậy, nói: "Đừng ở chỗ này quấy rầy nhã hứng chơi cờ của công tử. Ta dẫn ngươi đi xung quanh Cố phủ xem một chút, tránh sau này lạc đường."

https://thuviensach.vn

Hách Quả Tử lầm bầm: “Lúc ta đến sao không thấy ngươi tốt bụng như vậy?”

Cố Tiểu Giáp tự tiếu phi tiếu nói: “Tang Tiểu Thổ là hạ nhân của Cố phủ ta, ta dẫn hắn đi làm quen Cố phủ là chuyện đương nhiên, không biết Hách đại nhân là người nào của Cố phủ ta hả?”

Hách Quả Tử bị chặn lời không nói được gì.

Cố Tiểu Giáp thắng một thành, trong lòng đắc ý, lúc mang theo Tang Tiểu Thổ đi giới thiệu Cố phủ thì vô cùng ra sức.

Hách Quả Tử không thốt ra tiếng theo sau hắn. Thời gian Đào Mặc chơi cờ cùng Cố Xạ, hắn ở Cố phủ cũng chỉ có đi theo Cố Tiểu Giáp giết thời gian.

Ba người đi dạo một vòng quanh Cố phủ, Cố Tiểu Giáp tính toán thời gian không sai biệt lắm, mang theo bọn họ quanh về sảnh đường, đang muốn tiến vào viện, lại vừa vặn thấy người gác cổng từ bên trong đi ra. Cố Tiểu Giáp kinh ngạc nói: “Trong phủ có khách đến thăm sao?”

Người gác cổng nói: “Là đến tìm Đào đại nhân.”

Hách Quả Tử vui vẻ nói: “Không lẽ Lão Đào trở về rồi?”

Người gác cổng nói: “Là Y Vũ công tử.”

Lập tức vẻ mặt Hách Quả Tử lạnh đi, “Hắn tới làm gì?”

Người gác cổng nói: “Tặng đồ cho Đào đại nhân.”

Cố Tiểu Giáp cũng nhíu mày, “Người đâu? Đuổi đi rồi sao?” Từ lần Cố Xạ và Y Vũ công tử đối đáp, hắn đã biết công tử nhà mình không hề muốn tiếp đãi người này, bởi vậy sợ người gác cổng không biết điều, đưa hắn vào quấy rầy nhã hứng của Cố Xạ.

https://thuviensach.vn

Người gác cổng nói: “Hắn để đồ lại rồi đi ngay.”

Hách Quả Tử hỏi: “Đồ đâu?”

Người gác cổng nói: “Đã đưa đến tay Đào đại nhân.”

Hách Quả Tử xoay người đi vào trong.

Cố Tiểu Giáp và Tang Tiểu Thổ lập tức đuổi theo.

Hách Quả Tử vào phòng, thấy gói đồ được đặt ở trên bàn, mặc dù chưa có mở ra, nhưng nhìn bên ngoài, như là một kiện y phục. Mang tai Đào Mặc có chút hồng, Cố Xạ vẫn như trước dáng vẻ vân đạm phong khinh.

“Thiếu gia?” Hắn thử hỏi dò một câu.

Đào Mặc giật mình, sau đó thở phào nhẹ nhỏm nói: “Ngươi mang gói đồ đi đi.”

Hách Quả Tử đáp ứng, đang muốn mang về phòng, lại nghe Cố Xạ hững hờ nói: “Không mở ra xem một chút?”

Hách Quả Tử nhìn Đào Mặc.

Bên tai Đào Mặc càng đỏ hơn, một lát mới nói: “Mở ra xem một chút cũng tốt.”

Hách Quả Tử đành phải mở lớp giấy bên ngoài, quả nhiên là một kiện y phục. Màu thiên thanh, hoa văn mây trắng như ẩn như hiện, còn có đai lưng bạch ngọc xem ra giá trị không rẻ. Hắn len lén nhìn về phía Đào Mặc.

Đào Mặc há há miệng, lại len lén liếc nhìn Cố Xạ.

Cố Xạ cao thâm khó lường.

https://thuviensach.vn

“Không công không nhận lộc, ta nghĩ ngày mai ta sẽ trả về.” Đào Mặc nói. Hắn cũng không phải vì muốn lấy lòng Cố Xạ mới nói như vậy, mà là thật tình cảm thấy mình với Y Vũ xác thực giao tình chưa đến mức như vậy. Lúc đó mời Y Vũ vào ở huyện nha bất quá là nhớ giao tình có quen biết lúc trước, suy cho cùng cũng là đồng hương, gặp được hắn lúc ở quê nhà là duyên phận. Về phần những cái khác xuất hiện giữa hai người, từ lúc hắn đốt cháy cái khăn kia cũng là lúc đã đoạn tuyệt sạch sẽ.

Cố Tiểu Giáp nói: “Chất vải này không tồi, chỉ sợ ở Đàm Dương huyện không thể mua được.”

Cạch.

Tiếng hạ cờ thanh thúy.

Đào Mặc cuống quít hoàn hồn, một lần nữa đem lực chú ý đặt tại bàn cờ. Chỉ là ánh mắt hắn tuy đã quay lại, nhưng tâm tư vẫn như cũ có chút hoảng hốt, cầm quân cờ trên tay đặt lên bàn cờ lung lay trong chốc lát, mới hạ xuống đúng vị trí.

Cạch.

Tiếng kêu khác biệt thanh thúy vang lên.

Đào Mặc giật mình ngẩng đầu, đã thấy Cố Xạ đứng dậy, vào trong.

“Cờ…” Hắn ngập ngừng.

Cố Xạ không quay đầu lại mà nói: “Nếu đã vô tâm, hà tất lưu luyến.”

Đào Mặc quay đầu nhìn ván cờ, ngơ ngác lập lại: “Nếu đã vô tâm, hà tất lưu luyến?”

***

https://thuviensach.vn

Nếu đã vô tâm, hà tất lưu luyến…

Xoạt.

Hách Quả Tử xoay người ngồi xuống, đau đầu vỗ trán, không chịu được gọi: “Thiếu gia.”

“Hả?”

“Tám chữ này ta nghe cả buổi tối rồi.” Nháo đến bây giờ cho dù Đào Mặc không nói tám chữ này, tám chữ đó cũng sẽ tự động không ngừng bay qua bay lại trong đầu hắn…

Đào Mặc nói: “Ngươi nói, những từ này là có ý gì chứ?”

Hách Quả Tử nói: “Có lẽ là nhìn ra thiếu gia không có tâm chơi cờ? Hoặc có lẽ là…” Là chỉ thái độ của thiếu gia đối với Y Vũ công tử? Hắn ngẩn ra, sau đó bị chính suy nghĩ này của mình làm kinh sợ. Thái độ thiếu gia đối với Y Vũ công tử như thế nào thì liên quan gì đến Cố Xạ? Y sẽ không phải là đang ghen chứ?

… Cũng không đến nỗi vậy chứ?

Đào Mặc thấy Hách Quả Tử chỉ nói nửa câu, lại không nói tiếp, truy vấn: “Hoặc có lẽ là cái gì?”

Hách Quả Tử ra sức đem ý nghĩ vừa rồi ném ra khỏi đầu, nói: “Tâm tư Cố Xạ sâu xa khó dò, ai mà đoán được.”

Đào Mặc xoay người, bàn tay che kín lỗ tai, tiếp tục phiền não đem tám chữ kia nghiền ngẫm hết lần này đến lần khác.

Hách Quả Tử nói: “Thiếu gia hà tất quan tâm lời Cố Xạ nói như thế? Có lẽ y chỉ thuận miệng nói vậy thôi.”

https://thuviensach.vn

Đào Mặc không trả lời ngay.

Hách Quả Tử nghĩ đến tâm tư Đào Mặc đối với Cố Xạ, vừa muốn giội nước lạnh, lại không nỡ giội nước lạnh, chỉ đành buồn bã nói: “Lão Đào mau trở lại đi, thiếu gia người và Cố Xạ chớ có tiến gần như vậy được không.”

Nhắc tới Lão Đào, tám chữ trong dòng suy nghĩ của Đào Mặc cuối cùng cũng chui ra. Hắn đối với Lão Đào tôn kính không phải chỉ vì đối phương nơi chốn lo lắng suy nghĩ cho mình, thu xếp thỏa đáng cho hắn, còn bởi vì Lão Đào đã ở vị trí mà phụ thân vốn nên đứng rất lâu. Có vài lời lão căn bản không cần phải nói, có một số việc căn bản không cần lão lo lắng, nhưng lão nói rồi, suy tính rồi, cũng không phải bởi vì hắn là thiếu gia của lão, mà là bởi vì đây là di ngôn của phụ thân Đào Mặc lúc lâm chung.

Phụ thân…

Bàn tay Đào Mặc ôm lấy mặt đột nhiên ươn ướt.

***

Sáng sớm xuất môn, bầu không khí có chút ẩm ướt.

Đào Mặc xoa xoa hai tay có chút cứng lại, ánh mắt bị xe ngựa ở ven đường thu hút.

Bồng Hương ngồi trên xe ngựa hé nửa mắt, tựa hồ đang ngủ gật.

Đào Mặc nhận lấy bao y phục từ trong tay Hách Quả Tử, tiến đến phía hắn.

Bồng Hương đang rơi vào mộng đẹp bị ai đó nhẹ nhàng lay, lập tức giật mình tỉnh dậy, thấy Đào Mặc, vội kêu: “Đào, Đào đại nhân?”

Hách Quả Tử tức giận nói: “Ngươi sớm vậy đã ở đây làm gì?”

https://thuviensach.vn

Bồng Hương nói: “Công tử bảo ta đưa đại nhân đến huyện nha.”

Hách Quả Tử nói: “Huyện nha có nhiều xe ngựa, không phiền các ngươi.”

Bồng Hương hỏi ngược lại: “Xe ngựa đâu?”

Hách Quả Tử nghẹn lời.

Hôm qua rời công đường, Đào Mặc liền chạy đến đây, không hề đi xe ngựa.

Hắn nghi ngờ nhìn Bồng Hương nói: “Sao ngươi biết thiếu gia không đi xe ngựa?”

Bồng Hương nói: “Ta chỉ là đến thử thời vận mà thôi. Nếu Đào đại nhân thật không có xe ngựa, không bằng để ta đưa người đi một đoạn?” Hắn cười tủm tỉm nói với Đào Mặc. Hắn tốt xấu gì cũng lăn lộn ở Quần Hương lâu nhiều năm như vậy, trên người sao có thể không dính một chút mùi son phấn nào. Chỉ cười như vậy, đã có bảy tám phần phong vận của những tiểu quan câu nhân ấy, quả thực là vừa quyến rũ lại nhu tình.

Nhưng Đào Mặc không tiếp lời, mà là đưa bao y phục cầm trong tay cho hắn: “Không công không nhận lộc, vật này của công tử nhà ngươi, ta trả lại vật về…” Hắn liếc nhìn Quả Tử.

“Vật về chủ cũ.” Hách Quả Tử lớn tiếng nói tiếp.

(Đoạn này bạn Mặc Mặc lại muốn nói chữ mà quên mất chữ sau, câu bạn ấy định nói là “hoàn bích quy triệu” (vật về chủ cũ) mà bản nói hoàn bích quên mất chữ quy triệu nên liếc mắt với Quả Tử nhờ bạn ấy chữa =]])

Bồng Hương cũng không tiếp nhận, mà là ra vẻ nghi ngờ hỏi: “Không lẽ Đào đại nhân mặc không vừa? Nhưng công tử nhà ta nói, vóc dáng của Đào

https://thuviensach.vn

đại nhân công tử sẽ không đoán sai.”

Đào Mặc nói: “Lễ vật này quá nặng, ta nhận không nổi.”

Bồng Hương cúi đầu thở dài, nói: “Đào đại nhân hà tất từ chối người từ nghìn dặm. Nhớ năm đó Đào đại nhân đổ bao nhiêu bạc vì công tử nhà ta làm sao chỉ bằng một kiện y phục này. Hôm nay công tử chỉ là lấy đào mận, đáp lại châu ngọc mà thôi.” Ngữ khí hắn nhu hòa, “Đào đại nhân cũng hiểu tâm tư công tử.”

“Tâm của hổ lang, ai có thể hiểu?” Hách Quả Tử nhớ tới chuyện năm đó, phát bực mà không đánh được.

Đào Mặc vẫn khước từ: “Đào mận và châu ngọc ngày đó, đều đã thanh toán xong. Mong Y Vũ Công Tử không cần canh cánh trong lòng.”

Bồng Hương nói: “Đào đại nhân hà tất tổn thương nhân tâm như thế. Dù rằng công tử chưa bao giờ nói, nhưng ta biết lần này công tử đến Đàm Dương huyện kỳ thực là muốn tìm Đào đại nhân.”

“Ha! Nói thật hả?” Hách Quả Tử cười lạnh nói, “Quả nhiên là chê ngày trước hại thiếu gia nhà ta chưa đủ, cho nên bây giờ chạy tới bổ thêm một đao.”

Bồng Hương cả giận nói: “Ngươi lấy bụng tiểu nhân đo lòng quân tử!”

“Quân tử? Đâu ra?” Hách Quả Tử nói, “Ngày trước nếu không phải ngươi thông đồng với Hoàng Quảng Đức, thiếu gia nhà ta sao lại trầm luân đến nông nỗi này?”

Bồng Hương nói: “Công tử nhà ta cũng là thân bất do kỷ. Hắn thân ở Quần Hương lâu, nhận là sinh ý, là khách nhân! Chẳng lẽ Hoàng Quảng Đức mang tiền đến cửa, công tử có thể cự tuyệt hay sao?”

https://thuviensach.vn

Hách Quả Tử nghẹn họng.

Đào Mặc nói: “Lúc trước ta cũng đã đề cập sẽ chuộc thân cho hắn.” Năm đó hắn đã từng vì Y Vũ mà thương tâm, mà động tình, nhưng hôm nay nói đến chuyện này lại không có nửa điểm tình tự ba động, chỉ có cảm thán luận sự.

Thanh âm Bồng Hương bỗng yếu đi, “Công tử cũng không có biện pháp. Dù cho Đào đại nhân ngày trước nguyện ý bỏ tiền chuộc thân cho công tử, nhưng khế ước bán thân lại cầm trong tay họ Chương, hắn thấy Hoàng Quảng Đức như chuột thấy mèo, nào dám để công tử nhà ta ly khai.”

Hách Quả Tử đang cảm thấy có lý, nghĩ đi nghĩ lại, lại cảm thấy không đúng, “Đã như vậy, sao lúc trước công tử nhà ngươi không nói rõ ràng minh bạch cho thiếu gia? Còn muốn lúc gần lúc xa trêu chọc người?”

Bồng Hương nói: “Công tử cũng là người, là người thì luôn luôn có tư tâm. Người không muốn với người trong lòng phân ly có gì không phải?”

“Người trong lòng?” Hách Quả Tử cười nhạo. Nếu thật là người trong lòng, sao lại trơ mắt nhìn thiếu gia hắn bước vào hiểm cảnh không nghe không hỏi, coi như không thấy?

Đắc đắc đắc.

Trong sương mù sáng sớm, tiếng vó ngựa và bánh xe từ xa lại gần.

Tiếng tranh luận kịch liệt vì vậy mà dừng lại.

Xe ngựa ra khỏi sương mù, Cố Tiểu Giáp ngồi ở càng xe, hai tay giữ dây cương, thần tình biếng nhác.

Hách Quả Tử chưa bao giờ cảm thấy khuôn mặt hắn khả ái như bây giờ vậy.

https://thuviensach.vn

Cố Tiểu Giáp dừng xe ngựa ở bên cạnh Đào Mặc.

Vải mành xe ngựa bị Tang Tiểu Thổ ở bên trong vén lên, lộ ra Cố Xạ đang dựa vào tấm thảm lông cáo.

Cố Xạ nói: “Lên xe.”

Thế là, Bồng Hương liền thấy Đào Mặc vội vàng đem bao y phục dúi vào tay hắn, đầu cũng không quay lại mà lên xe.

Hách Quả Tử nhảy lên càng xe, ngồi ở bên cạnh Cố Tiểu Giáp.

Cố Tiểu Giáp coi như không thấy ai đánh xe ngựa đi.

Để lại Bồng Hương người vương sương mù đờ đẫn ra.

==========

*Chú thích: Nguyên văn: Tiểu đồng ngoạn nê

Mình vất vả lắm mới tìm được một sự tích thế này, người ta gọi là “Tiểu đồng ngoạn nê sa” nghĩa là tiểu hài tử chơi với bùn cát:

“Lúc Phật còn tại thế, gặp được một tiểu đồng đang chơi đùa với bùn cát, tiểu hài tử với tấm lòng đơn thuần của nó, lấy một đống cát đến cung dưỡng Phật Đà, đương nhiên cát thì có giá trị gì, nhưng vì xuất phát từ chân tâm, trồng thiện căn, sau này thành Phật, nhân tâm thanh tịnh, công đức to lớn.”

Trẻ con nhưng không nực cười mà còn đáng kính trọng là thế đấy.

https://thuviensach.vn

THỨC NHỮ BẤT THỨC ĐINH

Tô Du Bính

www.dtv-ebook.com

Chương 53: Cư Tâm Phả Trắc [8]

Đào Mặc ngồi trong xe có chút chật hẹp. Vị trí vốn là của mình bị Tang Tiểu Thổ chiếm lấy, hắn chỉ có ngồi sát bên Cố Xạ.

Cố Xạ nhắm hai mắt, tựa hồ có chút buồn ngủ.

Đào Mặc ngơ ngác nhìn một bên khuôn mặt y, tim đập như sấm.

Cho đến khi Tang Tiểu Thổ nhẹ giọng nói: "Đại nhân, đến rồi." Hắn mới chợt nhớ ra trong xe còn có người thứ ba, tức khắc mặt đỏ tới mang tai, không biết dáng vẻ si ngốc mới rồi của mình đã bị hắn nhìn bao nhiêu. Hắn lúng ta lúng túng lên tiếng trả lời, đứng dậy xuống xe, quay đầu thì thấy Cố Xạ đã tỉnh rồi, ánh mắt sáng rực đang nhìn hắn.

"Cố công tử có muốn vào huyện nha ngồi một chút không?" Hắn đưa ra lời mời.

Cố Xạ nói: "Ngày khác đi."

Tang Tiểu Thổ buông vải mành xuống, đem ánh mắt thất vọng của Đào Mặc ngăn cách bên ngoài vải mành.

Nhìn xe ngựa trong sương sớm lạnh lẽo chậm rãi biến mất ở cuối con đường, Đào Mặc xoay người vào huyện nha.

Hách Quả Tử theo sau hắn nói: "Hôm nay Cố công tử xuất hiện thật là đúng lúc." Nhớ tới dáng vẻ Bồng Hương tận lực dây dưa, hắn lại cảm thấy một trận chán ghét.

https://thuviensach.vn

Đào Mặc bỗng nhiên dừng bước, ảo não nói: “Ta quên nói lời cảm tạ rồi.”

Hách Quả Tử nói: “Chờ trở về hẵng nói cũng không muộn. Dù sao chúng ta bây giờ cũng ở cùng dưới một mái hiên.”

“Ai với ai ở cùng dưới một mái hiên?” Thanh âm thâm trầm tang thương từ phía trước truyền đến.

Hách Quả Tử kinh ngạc ngẩng đầu, kêu lên: “Lão Đào!”

Lão Đào chậm rãi đi tới trước mặt Đào Mặc, khom người hành lễ: “Thiếu gia.”

Vành mắt Đào Mặc nóng lên, hai tay bắt lấy cánh tay lão, “Lão bình an trở về rồi, thật là tốt quá rồi!”

Lão Đào nói: “Trên đường ta rất nhớ thiếu gia, không dám dừng lại, ngày đêm thần tốc chạy về.”

Hách Quả Tử nói: “Lão Đào, tuổi ngươi không còn nhỏ nữa, thân thể xương cốt có thể chịu nổi sao?”

“Đi đường cũng không việc gì. Nhưng mà nóc nhà lọt gió thế này thiếu chút nữa lại đông chết ta.” Kỳ thực Lão Đào nhìn ra mái ngói trên nóc nhà là bị người dùng nội lực chấn vỡ, mà người gạt hắn làm ra loại chuyện vô vị dường này nghĩ tới nghĩ lui, trừ Đoan Mộc Hồi Xuân thì không thể tìm ra người thứ hai.

Đào Mặc nào nghĩ đến thế này, cho là thực sự đông lạnh lão, trong lòng khẩn trương, “Ta lập tức đi mời đại phu đến xem xem!”

Lão Đào xua tay nói: “Cái này không cần. Thân thể xương cốt ta còn chịu được.”

Đào Mặc đâu chịu nghe, lập tức bảo Hách Quả Tử đi mời đại phu tới.

https://thuviensach.vn

Lão Đào không lay chuyển được hắn, liền tùy hắn đi.

Đào Mặc hỏi: “Lão đông gia vẫn mạnh khỏe chứ?” (Lão.., tội nghiệp bạn Minh tôn bị tôn tới lão =]])

Lão Đào lặng lẽ gật đầu, hồi lâu mới nói: “Trước đây là ta phụ người, khó có ngài ấy lại không ghi hận, còn bằng lòng thả ta một con đường sống, bảo dưỡng tuổi thọ.”

“Thả lão một con đường sống?” Đào Mặc bị dọa sợ.

Lão Đào kinh hãi biết mình lỡ miệng, vội bổ sung: “Ý ta là, không lấy khế ước quá khứ để ràng buộc ta, còn bằng lòng thả ta quay về bên cạnh thiếu gia.”

Đào Mặc nghe vậy cũng rất đỗi cảm kích, “Vị chủ nhân này quả nhiên là tâm địa lương thiện, trạch tâm nhân hậu.”

(Phụt, ha ha ha)

Lão Đào cười chuyển chủ đề, nói: “Học vấn thiếu gia tiến xa rồi.”

Đào Mặc nói: “Là Kim sư gia ngày ngày chỉ điểm. Ông ấy thường đọc những tiểu thuyết về quan trên phố cho ta nghe, thực sự rất giúp ích.”

Đối với Kim sư gia, Lão Đào còn tin được, tin tưởng hắn chọn sách cũng không đến nỗi nào, liền gật gật đầu.”Thiếu gia vừa mới đi đâu về?”

Bước chân Đào Mặc hơi cứng lại, lát sau mới nói: “Mấy ngày này ta và Hách Quả Tử cùng ở tạm trong phủ Cố Xạ.”

Lão Đào giả vờ kinh ngạc hỏi: “Hả? Thiếu gia từ lúc nào đã thân thiết với Cố Xạ như vậy?”

https://thuviensach.vn

Đào Mặc liền nói vài lời tán dương Cố Xạ. Ví dụ như đối đãi nhiệt tình các loại.

Lão Đào bất động thanh sắc mà nghe, đợi hắn nói xong mới nói: “Ta còn nghe nói, Cố Xạ giúp sư huynh đệ y đấu với Lô Trấn Học trên công đường trong một vụ kiện?”

Đào Mặc đầu tiên là ngẩn ra, chốc lát mới hiểu lão chỉ vụ án của Lương phủ và Khâu phủ, liền nói: “Vụ án này đã kết thúc rồi.”

Lão Đào nói: “Cố Xạ là cao đồ của Chuy tiên sinh, thiếu gia kết giao cùng y không có gì đáng trách.”

Đào Mặc nghe vậy mơ hồ cảm thấy không thoải mái. Hắn kết giao với Cố Xạ, cũng không phải vì y là cao đồ của Chuy tiên sinh, mà bởi vì y là Cố Xạ. Nhưng Lão Đào mới vừa quay về, hắn không muốn vì chuyện này lại tranh chấp với lão, liền im lặng nghe.

“Chỉ là không thể nhất bên trọng nhất bên khinh, lãnh đạm với môn hạ của Lâm Chính Dung.” Lão Đào nói lời sâu xa, “Đạo làm quan, không ngoài hai điều. Chính là, nổi bật xuất chúng, một bước lên mây. Chính là lấy đạo trung dung, sáng suốt giữ mình. Thiếu gia, người có hiểu ý ta?”

Khóe miệng Đào Mặc giật giật, cuối cùng không nhịn được, thấp giọng nói: “Ta và Cố Xạ chỉ là tư giao, không hề liên quan tới công sự.”

Lúc này Lão Đào mới thật sự lo lắng. Lão khẽ thở dài, muốn nói gì đó, lại nhịn xuống, nói sang chuyện khác: “Nghe nói mấy ngày trước Y Vũ công tử đã tới huyện nha?” Tin tức này thật ra là Đoan Mộc Hồi Xuân truyền cho lão, cũng là nguyên nhân sỡ dĩ lão ra roi thúc ngựa gấp rút trở về. Trước đây vì bản thân lão sơ suất, khiến cho Đào lão gia ôm hận mà chết, bi kịch như vậy lão không muốn lại tái diễn.

Đào Mặc nói: “Hắn ở đây mấy ngày đã rời đi rồi.”

https://thuviensach.vn

Lão Đào gật gật đầu. Đoan Mộc Hồi Xuân đã phái người đi thăm dò, nếu lão không đoán sai, e là Hoàng Quảng Đức mượn dao giết người, qua sông đoạn cầu, mới bức Y Vũ phải tìm đến Đàm Dương huyện tìm nơi nương tựa, tìm Đào Mặc che chở.

Đào Mặc thấy Lão Đào tâm sự trùng trùng, nói: “Lão đi đường nhiều ngày như vậy, chắc hẳn rất mệt, không bằng về phòng nghỉ ngơi một chút?” Nói đến về phòng, không khỏi nhớ tới nóc nhà bị thủng, hắn lại nói, “Phòng sẽ mau chóng giục bọn họ tu sửa tốt. Phòng của Mộc sư gia không bị phá, lão ở tạm phòng hắn đi.”

Chỉ để lại duy nhất phòng mình hoàn hảo không tổn hại gì, Đoan Mộc Hồi Xuân thật đúng là không kiêng nể gì cả. Lão Đào lắc lắc đầu, xoay người đi tới phòng Đoan Mộc Hồi Xuân. (Bạn Mộc Xuân thật là hết nói nổi =]])

Lão bên này vừa mới đi vài bước, người gác cổng lại từ đầu kia vội vã chạy tới, nói: “Đại nhân, Thôi đại nhân nói có án mạng.”

Đào Mặc trong lòng khẩn trương, bỗng nhiên nhớ tới Cố Xạ lần trước có đề cập tới án tử, thầm nghĩ: Sẽ không phải là thật chứ?

***

Không như dự đoán.

Người chết không phải ác bá như trong tưởng tượng của hắn.

Mà càng ngoài dự đoán hơn là, hắn thấy người chết vô cùng quen mắt.

Hắn quay đầu nhìn Hách Quả Tử.

Hách Quả Tử lúc đầu không nhận ra được, sau lại quan sát một lúc lâu, sắc mặt dần dần kinh nghi, hồi lâu mới thấp giọng nói: “Vãn Phong?”

https://thuviensach.vn

Thôi Quýnh nhìn vẻ mặt hắn, hỏi dò: “Đại nhân nhận ra hắn?”

Đào Mặc gật đầu nói: “Hắn là đồng hương của ta.” Chẳng những là đồng hương của hắn, mà còn có quan hệ với Y Vũ, bọn họ còn từng ngồi nâng cốc nói chuyện vui vẻ với nhau.

Hách Quả Tử cau mày nói: “Sao hắn cũng đến đây? Chẳng lẽ Quần Hương lâu sập rồi? Nếu không từng người từng người tiểu quan sống trong lâu, đều chạy ra ngoài hết vậy?”

Thôi Quýnh lúc này mới biết nguyên lai người chết là tiểu quan, nhất thời mất vài phần hứng thú tra án.

Đào Mặc hỏi: “Phát hiện thi thể ở đâu?”

Thôi Quýnh nói: “Phát hiện ở trên sông. Lúc tìm thấy trong tay hắn còn ôm một cây gỗ để nổi, nhưng người thì đã khí tuyệt thân vong từ lâu. Vết thương trí mệnh có thể là bị trúng tên sau lưng.”

Đào Mặc cau mày nói: “Đang yên lành, ai muốn giết hắn?”

Hách Quả Tử nhẹ giọng nói: “Có phải Hoàng Quảng Đức không?”

Đào Mặc nói: “Vì sao?”

Hách Quả Tử nói: “Kẻ ác ta biết không nhiều lắm, mà ác đến mạng người cũng muốn đoạt sợ là chỉ có hắn. Nói không chừng hắn coi trọng Văn Phong, nhưng Văn Phong không theo…” Hắn không nói tiếp nữa. Văn Phong là tiểu quan của Quần Hương lâu, ân khách nhiều vô kể, sao có thể bỗng dưng không theo?

“A, có thể liên quan tới Y Vũ hay không?” Nghĩ như vậy, hắn cảm giác mình hình như đã kéo được đầu sợi dây ra rồi, “Ta đã cảm thấy việc Y Vũ

https://thuviensach.vn

xuất hiện thật kỳ quặc. Nói không chừng là rước lấy phiền phức to lớn gì đó, không thể không trốn tới nơi này."

Đào Mặc nói: "Không bằng không cớ, chớ có đoán bừa."

Thôi Quýnh đang nghe say sưa, chỉ mong bọn họ kéo ra thêm mấy nghi phạm nữa, vội hỏi: "Bàn luận về tình tiết vụ án này chính là cần tới nhiều giả thiết. Chúng ta đều là người trong nha môn, cũng không cần như bách tính kiêng kị làm gì."

Đào Mặc hỏi: "Không biết nơi xảy ra án mạng ở đâu?"

Thôi Quýnh nói: "Ta đã phái người dọc theo bờ sông đến thượng du tìm lùng kiếm, chắc hẳn không lâu sau sẽ có tin tức."

Khóe mắt Đào Mặc liếc thấy Kim sư gia đang vội vã đi tới, vội chạy ra đón, "Sư gia, ngươi sao lại tới đây?"

Kim sư gia nhìn thi thể, thấp giọng nói: "Thi thể này thật sự vớt lên từ trên sông?"

Đào Mặc gật đầu.

Kim sư gia nói: "Ở hướng bắc mười mấy trượng là Lân huyện, e là án mạng này không nằm trong thụ lý của huyện chúng ta."

Đào Mặc nghi hoặc hỏi: "Vậy thì làm thế nào?"

Kim sư gia nói: "Án mạng này căn cứ vào nơi xảy ra án mạng mà phân ra nơi nào sẽ thụ lý. Nếu án mạng này không thuộc phạm vi Đàm Dương huyện, thì không do chúng ta đảm nhận."

Lão vừa nói xong, bên kia đã có nha dịch vội vàng hồi báo: "Thôi đại nhân, vụ án này là từ Lân huyện."

https://thuviensach.vn

THỨC NHỮ BẤT THỨC ĐINH

Tô Du Bính

www.dtv-ebook.com

Chương 54: Cư Tâm Phả Trắc [9]

Vụ án này đã là ở Lân huyện, bọn họ tự nhiên không muốn ôm lấy làm thay. Kim sư gia và Thôi Quýnh vội vàng thu thập chứng cứ, chuyển giao cho Lân huyện.

Đào Mặc thở phào nhẹ nhõm, lại mơ hồ cảm thấy có vài phần bất an.

Lời Hách Quả Tử nói tựa như thiên mã hành không, kỳ thực tinh tế ngẫm kỹ lại, cũng có chút đạo lý.

Quay về huyện nha, Hách Quả Tử đem sự tình nói với Lão Đào, Lão Đào cũng cho rằng trong chuyện đó có gì kỳ lạ. Bất quá thám tử đến Quần Hương lâu thăm dò còn chưa trở về, sự tình đến bây giờ vẫn không có manh mối. Lão suy nghĩ một chút rồi nói: “Vậy Vãn Phong nếu có quen biết Y Vũ, về tình về lý, chúng ta cũng nên thông báo một tiếng mới phải.”

Hách Quả Tử nhìn lão, thấy trong mắt Lão Đào lấp lóe tinh quang, trong lòng bình tĩnh. So với Mộc Xuân nửa đường chạy đến, hắn tự nhiên càng tin tưởng Lão Đào trên đường đã trải qua bao mưa gió hơn.

Đào Mặc cũng suy nghĩ như vậy, liền nói: “Cũng tốt, ta đi tìm Kim sư gia cùng đi.”

“Kim sư gia đi Lân huyện rồi, canh ba sợ là cũng chưa đuổi kịp, không bằng chúng ta tự đi.” Lão Đào nói, “Chuyện này dù sao cũng không liên can đến Y Vũ, chúng ta chỉ là đi thông báo một tiếng, không cần gọi nhiều người.”

https://thuviensach.vn

Đào Mặc cảm thấy có lý, liền để Hách Quả Tử đi lấy xe ngựa, mình cùng Lão Đào chậm rãi ra ngoài cửa.

Đến cửa nha môn, vừa vặn thấy xe ngựa Cố Xạ từ đầu đường đi tới. Xe ngựa y sau khi trải qua một trận phong ba bị trộm, người khác lại càng không dám lại gần, rối rít tránh đi, rất gây chú ý.

Đến gần, Cố Tiểu Giáp thấy Hách Quả Tử vội vàng đánh xe ngựa đến trước mặt, liền nói: “Mau đem xe ngựa các ngươi cất đi, thật mất thể diện.”

Hách Quả Tử nguyên bản vì sáng nay hắn đã giải vây còn có chút hảo cảm với hắn, bây giờ bị hắn mỉa mai, vẻ mặt lập tức trầm xuống, cười lạnh nói: “Sao ngươi không móc hai mắt ra, mắt không thấy sẽ sạch sẽ?”

Đào Mặc sợ hai người lại ầm ĩ, vội hỏi Cố Tiểu Giáp: “Đến nha môn có việc?”

Cố Tiểu Giáp muốn đáp một câu không có chuyện thì không thể tới? Nhưng ngẫm lại Cố Xạ đang ở trong xe nghe, không dám lỗ mãng, thấp giọng nói: “Công tử đến đón Đào đại nhân về Cố phủ.”

Đào Mặc trong lòng hoan hỉ, trong đầu trong lòng chỉ có câu “Công tử đến đón Đào đại nhân về Cố phủ” kia, cho đến khi Lão Đào ở bên ho khan một tiếng, mới hoàn toàn tỉnh ra nói: “Ta đang muốn ra ngoài.”

“Ra ngoài? Đi đâu?” Cố Tiểu Giáp tò mò hỏi.

Hách Quả Tử tức giận nói: “Từ lúc nào thiếu gia nhà ta đi đâu cũng phải qua Cố đại gia ngươi ân chuẩn hả?”

Cố Tiểu Giáp nói: “Ta là hảo tâm. Chiếc xe ngựa kia của ngươi hỏng quá rồi, đi đâu cũng mất mặt, còn không bằng đi bằng hai chân.”

https://thuviensach.vn

Đào Mặc cuống quít ngăn Hách Quả Tử chuẩn bị nói ra những lời không hay ho gì, nói với Cố Tiểu Giáp: “Bọn ta muốn đến phủ của Y Vũ công tử.”

“Y Vũ?” Âm lượng Cố Tiểu Giáp đột nhiên nâng cao.

Đào Mặc nguyên bản không cảm thấy làm sao, nghe giọng nói cất cao của hắn, không khỏi chột dạ, lắp bắp giải thích: “Chúng ta đi thông báo cho hắn một tiếng.”

“Thông báo?” Cố Tiểu Giáp đảo đảo mắt, “Chẳng lẽ thông báo hắn sau này không được quấy rầy ngươi? Vậy không ngại mang nhiều người chút, hai người ở cửa nha môn đều mang theo sao.”

Lão Đào không lên tiếng chỉ đứng nghe. Nếu nói thái độ của Cố Tiểu Giáp là thái độ của Cố Xạ, vậy Cố Xạ hiển nhiên không tiếp đãi Y Vũ. Nói không chừng có y ở đó, sẽ làm ít công to. Nghĩ như vậy, lão không đợi Đào Mặc phủ nhận, chủ động lên tiếng mời: “Khó có khi Cố công tử nhiệt tâm như vậy, không bằng cùng đi?”

Cố Tiểu Giáp biết lão nói Cố công tử là Cố này không phải Cố kia, không dám tùy tiện nhận lời, quay đầu nhìn thùng xe.

(Vãi cả Cố này với chả Cố kia, công tử nhà bản mà bản nói vậy đó), lại còn nhìn thùng xe =))))))

Cố Xạ ngồi trong xe, không phụ kỳ vọng hồi đáp: “Như thế, cũng tốt.”

Vì vậy Đào Mặc và Lão Đào lên xe ngựa Hách Quả Tử, ở phía trước dẫn đường, Cố Tiểu Giáp điều khiển xe ngựa theo phía sau.

Ngồi trên xe, Đào Mặc luôn luôn vén rèm nhìn ra sau, lại hỏi Hách Quả Tử: “Ngươi biết chỗ ở của Y Vũ?”

https://thuviensach.vn

Hách Quả Tử cũng không quay đầu lại mà nói: “Sớm đã thăm dò tốt rồi. Đạo lý chạy được hòa thượng không chạy khỏi miếu ta hiểu.”

Đào Mặc: “…”

***

Nơi ở Y Vũ mua không lớn không nhỏ, một sân nhỏ ba gian phòng. Nhà không bố trí phòng khách, người đến chỉ đành ngồi vây quanh bàn đá ở trong sân.

Hàn khí từ tháng chạp mang tới còn chưa hoàn toàn biến mất, đặt mông xuống băng đá, cái lạnh vù vù lan khắp thân thể.

Bồng Hương và Cố Tiểu Giáp mỗi người cầm một cái lò sưởi đi ra.

Bồng Hương đưa cho Y Vũ, Y Vũ chuyển cho Đào Mặc. Đào Mặc nhận lấy lại chuyển cho Lão Đào. Lão Đào là người tập võ, lạnh bực này đối với lão mà nói, chỉ là thanh phong lướt qua mặt. Lão từ chối không nhận.

Đào Mặc quay đầu, Cố Xạ mắt lơ đãng ngồi ở bên phải, đang cầm một cái lò sưởi trong tay, lập tức trả lại cho Y Vũ.

Y Vũ nhận lấy lò sưởi, ngón tay thon dài nhẹ nhàng quét qua mu bàn tay Đào Mặc.

(Ừ thì chuyển, khổ cho mấy người ~.~)

Đào Mặc rụt vai, vội đem tay giấu dưới bàn.

Y Vũ khẽ cười nói: “Hôm nay là ngọn gió nào, lại đem ngươi thổi tới đây?” Hắn hỏi mà coi như bên cạnh không có người, cứ như trong mắt hắn không chứa những người khác.

Đào Mặc nói: “Sáng nay có một án mạng.”

https://thuviensach.vn

Y Vũ khóe mắt giật giật.

Đào Mặc nói: “Ta nhận ra, hình như là Vãn Phong.”

Y Vũ kinh ngạc nói: “Vãn Phong?”

Đào Mặc nói: “Từ thượng du sông Ngọc Điều trôi xuống đây, nơi xảy ra vụ án là Lân huyện, vụ án đã chuyển giao cho Huyện lệnh Lân huyện. Ta nghĩ ngươi và Vãn Phong là cố giao, cho nên đặc biệt đến báo ngươi một tiếng.”

Y Vũ rũ mắt trầm mặc một lát, mới ngẩng đầu, thanh lệ hai hàng.”Quần Hương lâu, chỉ có Vãn Phong xem là bằng hữu của ta.”

Đào Mặc khẽ thở dài.

Quần Hương lâu, nơi trăng hoa. Người ta thường nói, là nơi vô tình, nhưng phiêu khách làm sao có nghĩa? Miễn cưỡng tươi cười, tầm hoan tác nhạc, đến đến đi đi đều là một tràng diễn trò. Chính giữa tiểu quan với tiểu quan, cũng khó có tình nghĩa lâu dài. Bằng hữu nơi đó, thật là nghìn vàng khó mua.

Bồng Hương cũng theo thở dài: “Vãn Phong công tử là người tốt như vậy, sao lại có người giết hắn?”

Lão Đào nói: “Sao ngươi biết hắn không phải tự sát?”

Bồng Hương ngẩn người, cười khan nói: “Đang yên đang lành, tự sát làm gì?”

Y Vũ dùng tay áo lau nước mắt, nói với hắn: “Trà nguội rồi, còn không đi đổi ấm khác?”

Bồng Hương liền đáp ứng mà đi.

https://thuviensach.vn

Cố Xạ nói: “Ngươi là người yêu trà.”

Y Vũ cười nói: “Sao Cố công tử nói thế?”

Cố Xạ nhàn nhạt nói: “Nếu ta thương tâm, tuyệt đối sẽ không quản trà người khác có nguội hay không.”

.

Nụ cười của Y Vũ nhất thời cứng đờ.

Lão Đào bất động thanh sắc nhìn, trong lòng rất đỗi thỏa mãn. Xem ra mời Cố Xạ đến đây lần này là đúng rồi.

Đào Mặc thấy sắc mặt thảm đạm của Y Vũ, an ủi hắn: “Người chết rồi không thể sống lại, ngươi đừng quá thương tâm. Vãn Phong ở dưới suối vàng có biết, nhất định cũng hi vọng ngươi có thể sống thật tốt.”

Y Vũ nói: “Không biết có tìm được hung thủ chưa?”

Lão Đào nói: “Vụ án vào sáng sớm, trừ phi hung thủ tự thú, không thì sao có thể tìm được nhanh như vậy.”

Y Vũ trầm tư chốc lát, nói: “Vãn Phong là người cẩn thận, tuyệt đối sẽ không kết oán với người khác. Có phải là bọn cường đạo hay không?”

Lão Đào hỏi: “Lần gặp mặt cuối cùng giữa ngươi và hắn là khi nào?”

Y Vũ nói: “Hai tháng trước thì phải. Ta tích đủ tiền chuộc thân, liền muốn tới tìm Đào…” Hắn không nói nữa mà nhìn Đào Mặc, có nhiều lời không cần phải nói, cũng biết ý tứ trong đó.

Đào Mặc nghĩ đến Cố Xạ ở bên, đứng ngồi không yên.

https://thuviensach.vn

Lão Đào ho khan một tiếng nói: “Vậy ngươi có biết khi đó Vãn Phong có dự định ly khai Quần Hương lâu không?”

Y Vũ nói: “Ai ở trong Quần Hương lâu mà không muốn ly khai chứ? Đáng tiếc lòng ta có thừa nhưng lực thì không đủ, không thì đã cùng hắn ly khai. Ai, sớm biết có hôm nay, lúc trước có lẽ ta nên lưu lại Quần Hương lâu. Biết đâu hắn sẽ không gặp phải độc thủ.”

Cố Tiểu Giáp nói: “Ngươi người này nói điên tam đảo tứ cái gì vậy? Một hồi nói là cường đạo làm, một hồi lại nói nếu ngươi ở lại, sẽ không gặp độc thủ. Chẳng lẽ ngươi có thể tay không đánh đuổi cường đạo hay sao?”

Y Vũ nói: “Nếu ta ở lại Quần Hương lâu, hắn sẽ không đơn độc ra đi…”

Cố Xạ cắt ngang hắn: “Sao hắn lại đơn độc ra đi?”

Y Vũ giật mình nói: “Chẳng lẽ hắn còn có người đồng hành?”

Cố Tiểu Giáp cũng không cho qua, hỏi: “Bên cạnh ngươi có một tùy tùng, sao bên cạnh hắn không có? Sao ngươi biết bên cạnh hắn không có?”

Y Vũ chậm rãi thở dài nói: “Bên cạnh hắn vốn thật có một tiểu tư, chỉ là không lâu trước đây đã ly khai. Hắn và tiểu tư kia cảm tình rất sâu, hắn từng nói không muốn có tiểu tư nữa, cho nên ta cho rằng… lẽ nào không phải?”

Lão Đào nói: “Thi thể chỉ có một, kết quả thế nào, hiện tại còn chưa rõ.”

Y Vũ nhìn Đào Mặc, hai mắt nước mắt lưng tròng chợt lóe, “Việc này mong Đào đại nhân lưu tâm nhiều hơn.”

Đào Mặc gật đầu nói: “Yên tâm.”

“Ta ở Đàm Dương huyện không chỗ nương tựa, chỉ có Đào đại nhân là… bằng hữu thôi.” Hắn nói hai từ bằng hữu cực kỳ mơ hồ không rõ.

https://thuviensach.vn

Cố Xạ thản nhiên nói: “Mọi người cùng sống ở Đàm Dương huyện, Đào đại nhân tự nhiên sẽ coi như đồng nhân.”

Y Vũ răng cắn vào môi dưới, yên lặng nhìn Đào Mặc, tựa như nũng nịu, lại tựa như hờn dỗi.

Đào Mặc hoảng loạn nhìn quanh, “Sắc trời không còn sớm, hay chúng ta về trước đi.”

Lão Đào vốn muốn hỏi đến thấu triệt, nhưng Y Vũ hiển nhiên không phải hạng người dễ dàng, trong lòng lại có phòng bị, hỏi nữa cũng không hỏi ra nguyên cớ, liền phụ họa: “Quả thực quấy rầy quá lâu rồi.”

Đào Mặc và Cố Xạ cùng đứng lên.

Ánh mắt Y Vũ không khỏi rơi vào lò sưởi trên tay Đào Mặc.

Đào Mặc ngây người, lúc này mới phát hiện lò sưởi trên tay Cố Xạ không biết đã chạy vào tay mình từ lúc nào, không khỏi đỏ mặt, ngốc ngốc cười cười, vội vã cáo từ.

Y Vũ nhìn về phía Cố Xạ, lại phát hiện đối phương đối với mình ngay cả một cái liếc mắt cũng không có, xoay người đi thẳng.

Bọn họ đi rồi, Bồng Hương mới chui đầu từ trong phòng bếp ra.”Công tử, làm sao bây giờ?”

Y Vũ chậm rãi đứng dậy, lúc này mới phát hiện hai chân mình không tự chủ được mà run rẩy liên tục, qua hồi lâu mới nói: “Để ta suy nghĩ thật kỹ.”

.

Đào Mặc ôm lò sưởi từ trong nhà Y Vũ ra ngoài, vô thức theo sau Cố Xạ chuẩn bị lên xe ngựa Cố phủ.

https://thuviensach.vn

Phía sau hắn truyền đến tiếng ho khan nặng nề.

Đào Mặc quay đầu, lại thấy Hách Quả Tử đứng ở bên cạnh xe ngựa nhà mình nháy mắt ra hiệu cho mình. Lão Đào ở sau lưng hắn, sắc mặt ý tứ gì không rõ.

Đào Mặc lúng túng thu bước chân, giữ lò sưởi của Cố Xạ trong lòng, cười gượng nói: "Đa tạ lò sưởi của Cố công tử."

Cố Xạ hỏi: "Hôm nay khi nào hồi phủ?"

Y hỏi tự nhiên như vậy, giống như Đào Mặc vốn ở Cố phủ, mà không phải ở nhờ.

Đào Mặc không dám nhìn sắc mặt Lão Đào, vội nói: "Sau bữa cơm tối sẽ trở về, không cần chờ ta dùng cơm."

Cố Xạ gật gật đầu, ngồi vào trong xe.

Cố Tiểu Giáp nhảy lên xe ngựa, cầm lấy dây cương gia một tiếng, xe ngựa liền chậm rãi đi ngang qua trước mặt hắn.

Lão Đào nói: "Người cũng đi xa rồi."

Đào Mặc hoàn hồn, cúi đầu lên xe ngựa.

Trong xe ngựa, Lão Đào lặng lẽ nhìn Đào Mặc, trong lòng thì muôn vàn suy nghĩ. Lần này quay về Bễ Nghễ sơn một chuyến, không những giải khai khúc mắc giữa lão cùng Minh tôn, để tự mình có được lối thoát, mà còn khiến lão có một góc nhìn khác về ái tình giữa nam nhân. Về lời đồn liên quan đến Tuyết Y hầu và Minh tôn lúc trước lão lục lục tục tục cũng nghe được không ít, vừa mới bắt đầu thì khịt mũi khinh bỉ, sau lại nghĩ tới nhiều hơn, lại cảm thấy lòng chua xót. Theo lão thấy, Minh tôn sở dĩ phải nương thân nơi Tuyết Y hầu, là vì Ma giáo quên mình, nếu không thì sao Tuyết Y

https://thuviensach.vn

hầu lại dễ dàng buông tha Ma giáo? Nhưng khi thật sự thấy hai người ở chung một chỗ, lão mới biết mình trước kia đã suy nghĩ nông cạn về công lợi biết bao. Hai người như vậy, nếu không phải thật tâm thích đối phương và xác nhận đối phương cũng lấy tâm đối đãi với mình như nhau, thì tuyệt sẽ không ở cùng.

Chỉ là Minh tôn và Tuyết Y hầu là Minh tôn và Tuyết Y hầu, Đào Mặc và Cố Xạ lại là chuyện khác. Minh tôn và Tuyết Y hầu dù ở giang hồ hay ở triều đình, cũng không thể phủ nhận hai người đều là kỳ nam tử hiếm có trong thiên hạ hiện nay. Hai người bọn họ yêu thích lẫn nhau thông minh như nhau, thậm chí tình đầu ý hợp cũng không có gì đáng trách. Mà người như Cố Xạ lão tuy chỉ gặp mặt vài lần, nhưng phải thừa nhận cũng là kỳ nhân, duy chỉ Đào Mặc…

Lão nhìn vẻ mặt mệt mỏi buồn ngủ của Đào Mặc, khe khẽ thở dài. Lão chịu ân cứu mạng của Đào lão gia, lại ở cùng Đào Mặc nhiều năm như vậy, sớm đã xem Đào Mặc như con cháu mình. Tận đáy lòng lão, tự nhiên cũng hi vọng hắn có thể tìm một người xuất sắc lưỡng tình tương duyệt. Đào Mặc đối với Cố Xạ có ý, lão nhìn ra được. Cố Xạ đối với Đào Mặc không vậy, hôm nay lão tận mắt nhìn thấy, trong lòng cũng hiểu. Nếu Cố Xạ là nữ tử, xuất giá tòng phu, lão cũng không lo lắng, không những không lo lắng, còn đem hết toàn lực thúc đẩy chuyện này, dù cho Cố Xạ lai lịch không nhỏ. Nhưng Cố Xạ là nam tử, vả lại là một nam tử tâm cao khí ngạo, trong mắt không vết bụi, kinh thải tuyệt diễm. Đào Mặc nếu cùng y dây dưa không tỏ, e là cuối cùng chỉ rơi vào kết cục mình đầy thương tích.

Nghĩ như vậy, lão đưa tay khẽ điểm huyệt ngủ của Đào Mặc, sau đó đẩy cửa xe ra nói: “Đến khách điếm.”

Hách Quả Tử ngơ ngẩn, “Khách điếm nào?”

“Gần huyện nha, sau quay về cũng tiện.”

https://thuviensach.vn

Trong lòng Hách Quả Tử mơ hồ cảm thấy không ổn, quay đầu nhìn Đào Mặc, lại thấy hắn cúi đầu không nói, cho là hắn ngầm đồng ý, đành tuân mệnh.

***

Giờ hợi canh ba.

Trà nguội.

Trên bàn cờ ngang dọc đan xen, tự mình hạ.

Ngón tay Cố Xạ vô thức đặt ở hộp đựng cờ, nhấc lên,, nhấc lên…

Cố Tiểu Giáp và Tang Tiểu Thổ từ bên ngoài đi vào, mặt cóng đến có chút trắng.

Cố Tiểu Giáp xoa xoa tay, nói: “Công tử, đã trễ thế này, phỏng chừng hắn đã ngủ lại nha môn, không bằng ngài cũng nghỉ ngơi trước đi?”

Cạch.

Cố Xạ kẹp một quân cờ từ trong hộp đựng cờ, lại ném trở lại, “Đi chuẩn bị xe ngựa.”

“A? … Vâng.”

https://thuviensach.vn

THỨC NHỮ BẤT THỨC ĐINH

Tô Du Bính

www.dtv-ebook.com

Chương 55: Lai Giả Bất Thiện [1]

Đêm khuya vắng người, đường phố vắng vẻ.

Tiếng vó ngựa cùng bánh xe trên đường phố vắng vẻ vang vọng trong không trung, lộp cộp dày đặc.

Nha dịch từ trong cơn ngủ gà ngủ gật tỉnh dậy, buồn bực nhìn xe ngựa dừng lại, Cố Tiểu Giáp nhảy xuống xe đi lên bậc thang cấp, “Ta muốn gặp Đào đại nhân.”

Nha dịch nói: “Đào đại nhân không ở đây.”

Cố Tiểu Giáp cau mày. Chẳng lẽ là trên đường về đi lạc?

Nha dịch nói: “Nóc nhà huyện nha bị thủng, đại nhân đến khách điếm Vận Lai ngủ trọ.”

“Vận Lai khách điếm?” Cố Tiểu Giáp trong bụng không vui, thầm nghĩ: Chẳng lẽ thấy ở Cố phủ ủy khuất hắn?

Hắn quay lại xe ngựa, chuyển lời lại.

Cố Xạ thản nhiên nói: “Đi khách điếm Vận Lai.”

Xem ra công tử giận rồi. Cố Tiểu Giáp nhìn có chút hả hê nhảy lên xe ngựa, kéo chuyển dây cương, chạy đến khách điếm Vận Lai.

***

https://thuviensach.vn

Vận Lai khách điếm ở Đàm Dương huyện cũng tính là khách điếm lớn, cột cờ cắm nghiêng từ lầu hai hiện ra, Vận Lai khách điếm bốn chữ to đón gió phấp phới.

Cố Tiểu Giáp ghìm cương dừng xe ngựa, nhảy xuống gõ cửa.

Gõ thật lâu, trên lầu mơ hồ có tiếng mắng chửi.

Cố Tiểu Giáp không quan tâm, tiếp tục gõ.

Điếm hỏa kế cuối cùng cũng vội vội vàng vàng chạy ra, khom lưng mở cửa, trông thấy hắn không khỏi ngẩn người, theo bản năng khoác lên nụ cười chiêu bài, "Cố gia, ngọn gió nào đưa người đến đây?"

"Âm phong." Cố Tiểu Giáp thè lưỡi.

Điếm hỏa kế sợ run cả người, cười khan nói: "Gia nói đùa chứ. Ngài là ở trọ hay ăn cơm?"

Cố Tiểu Giáp nói: "Đều không phải, tìm người. Mời Đào đại nhân ra đây đi."

Dáng tươi cười của điếm hỏa kế cứng đờ, mắt nhìn về phía chưởng quỹ.

Kỳ thực chưởng quỹ vừa mới đi ra, đang đứng ở cạnh cửa xem thế nào, thấy Cố Tiểu Giáp và điếm hỏa kế cùng đưa mắt nhìn về phía hắn, không khỏi lại bất động, hấp tấp cười xòa tiến lên phía trước nói: "Đêm đã khuya rồi, Đào đại nhân chắc hẳn cũng …"

Cố Tiểu Giáp thấy Cố Xạ không có động tĩnh, càng thêm lớn mật, hét lên: "Việc gấp việc gấp."

Chưởng quỹ hai bên đều không dám đắc tội, lại không chắc việc gấp này rốt cuộc có bao nhiêu gấp, lại nói: "Không bằng thỉnh Cố gia ở đây chờ một chút, ta lên hỏi một tiếng."

https://thuviensach.vn

Cố Tiểu Giáp phất phất tay.

Chưởng quỹ quay đầu rời đi.

Cố Tiểu Giáp đang muốn tìm một chỗ ngồi xuống, lại thấy Cố Xạ vào cửa, theo chưởng quỹ đi lên lầu.

Điếm hỏa kế bị dọa nhảy dựng. Hắn cho rằng đến chỉ có Cố Tiểu Giáp, không ngờ Cố Xạ cũng đích thân đến, muốn đi ngăn người, lại không có gan này, đành lớn vởn đi theo sau y, nói: “Cố, Cố công tử, sao ngài lại đích thân đến, có chuyện gì nói một tiếng được rồi.”

Chưởng quỹ nguyên bản đi cũng không nhanh, nghe phía sau có tiếng nói chuyện, lập tức quay đầu, thấy Cố Xạ cũng giật mình, vội hỏi: “Cố công tử, người…”

Cố Xạ hỏi: “Gian nào?”

Chưởng quỹ do dự một chút, liền xoay người dẫn đường.

Nếu nói thiết đả doanh bàn lưu thủy binh. Ở cái Đàm Dương huyện này, tụng sư là doanh bàn, quan huyện là binh. Hắn thà đắc tội Huyện lệnh, cũng không dám đắc tội tụng sư. Dù sao nếu thật sự đắc tội Huyện lệnh, hắn cũng có thể tìm tụng sư ra mặt. Nếu đắc tội tụng sư…

Hắn đến trước cánh cửa thứ hai ở bên phải thì dừng lại, quay đầu nhìn Cố Xạ.

Cố Xạ gật gật đầu.

Chưởng quỹ giơ tay lên muốn gõ cửa, bên trong gian phòng đầu tiên có tiếng mở cửa, Lão Đào đi ra, biết mà còn hỏi: “Cố công tử đêm khuya đến thăm vì chuyện gì?”

Cố Xạ nói: “Vấn tội.”

https://thuviensach.vn

Lão Đào cau mày, “Tội gì?”

Cố Xạ nói: “Thất tín.”

Lão Đào nói: “A? Cố công tử đệ đơn kiện sao?”

Ánh mắt Cố Xạ đông cứng.

Cố Tiểu Giáp đứng sau lưng y nhìn không được nữa, lao ra nói: “Thất tín chính là Huyện lệnh các ngươi, còn đệ đơn kiện cái gì?”

Lão Đào nói: “Vương tử phạm pháp tội như thứ dân. Nếu Cố công tử cho là thiếu gia nhà ta có tội, cũng có thể cáo trạng hắn, không phải không thể.”

Cố Tiểu Giáp cau mày nói: “Ngươi thực sự là lão bộc của Đào Mặc? Sao ta thấy ngươi giống như cừu nhân của hắn, mong hắn làm điều phi pháp bị vấn tội mới sảng khoái nhỉ?”

Lão Đào nói: “Ta tin tưởng thiếu gia nhà ta làm quan thanh liêm công chính, tuyệt đối không vì tình riêng mà làm việc bất hợp pháp. Trong lòng thẳng thắn vô tư, tự nhiên không sợ quỷ gõ cửa.”

“Cái gì quỹ gõ cửa? !” Cố Tiểu Giáp giận dữ, “Ngươi có ý gì? !”

Lão Đào tựa hồ cũng nhận thấy ngôn ngữ của mình hơi quá, hòa hoãn lại, cười nói: “Lỡ lời rồi. Ta chỉ là thấy ký lạ môn hạ của Chuy tiên sinh Cố công tử nửa đêm canh ba lại đến khách điếm thăm mà thôi.”

Cố Xạ giơ tay lên chuẩn bị gõ cửa, Lão Đào thấp giọng quát ngăn lại: “Cố công tử!”

Tay Cố Xạ dừng lại giữa không trung, quay đầu nhìn lão, “Ngươi lúc nào cũng đối đãi như vậy?”

Lão Đào ngây người.

https://thuviensach.vn

Cố Xạ tay đã gõ xuống.

Tiếng gõ cửa trầm thấp.

Trong phòng không có động tĩnh gì.

Cố Xạ hơi nhíu mày, “Hắn đã xảy ra chuyện gì?”

Cố Tiểu Giáp và chưởng quỹ đồng thời cả kinh.

Chưởng quỹ cả kinh là vì, vạn nhất Huyện lệnh gặp chuyện gì trong khách điếm của mình, chỉ sợ hắn khó thoát tội.

Lão Đào nói: “Thiếu gia mệt mỏi, đã ngủ rồi.”

Cố Xạ lại hỏi lần nữa, “Hắn đã xảy ra chuyện gì?”

Lão Đào quan sát y. Cố Xạ không biết võ công, không hề nghi ngờ. Vô luận là Đàm Dương huyện Cố Xạ, hay là văn danh thiên hạ Cố Huyền Chi, đều là văn tài và khẩu tài nổi danh. Thế nhưng lúc này chỗ này, y lại cho lão loại cảm giác áp bách mà chỉ cao thủ mới có.

“Ta điểm huyệt ngủ của hắn.” Lão Đào trầm giọng nói.

Cố Tiểu Giáp nói: “Ngươi không phải thật là cừu nhân của hắn, trường kỳ ẩn nấp bên cạnh hắn, chuẩn bị tìm một cơ hội xuống tay với hắn chứ?”

Lão Đào phớt lờ hắn, nói với Cố Xạ: “Có lời gì không bằng ngày mai hãy nói.”

Cố Xạ yên lặng nhìn chằm chằm lão. (Cố Xạ không tồi nha)

Bầu không khí căng thẳng.

Chưởng quỹ cái toát ra tầng tầng mồ hôi mỏng.

https://thuviensach.vn

“Chuẩn bị gian phòng.” Cố Xạ rốt cuộc mở miệng.

Chưởng quỹ bỗng chậm rãi thở ra, vội nói: “Được được được, chờ một chút.”

Cố Tiểu Giáp ở bên cạnh Cố Xạ nhỏ giọng hỏi: “Công tử thật muốn ở lại đây?” Thượng phòng khách điếm bố trí rất sang trọng, cũng che không được khí tức khách trọ lai lai vãng vãng.

Cố Xạ nói: “Đem đồ đạc trong xe ngựa lên đây.”

Cố Tiểu Giáp nhìn y tâm ý đã quyết, buộc phải làm theo.

Chưởng quỹ điếm hỏa kế đi theo Cố Tiểu Giáp lăn qua lăn lại, mãi đến giờ tý mới ngừng.

Một đêm không lời.

***

Sáng sớm bình minh trong sáng lẫn ánh vàng.

Đào Mặc mở mắt, đứng không vững. Ngày hôm qua ngủ lúc nào cũng không nhớ rõ, chỉ nhớ lúc lên xe ngựa, đầu cúi thấp cúi thấp rồi ngủ mất. Hắn ngồi dậy, bốn phía hoàn toàn xa lạ khiến hắn cả kinh, rất nhanh khoác áo ra ngoài.

Hách Quả Tử ngủ ở gian ngoài, đang vỗ vỗ miệng mình, bên khóe miệng mơ hồ có vết nước bọt chảy qua.

Đào Mặc xoay vòng, y phục chỉnh tề, đẩy cửa ra ngoài.

Hành lang hẹp dài khiến hắn rất nhanh ý thức được nơi này là khách điếm.

https://thuviensach.vn

Cửa phòng bên cạnh mở ra, Lão Đào đi ra hỏi: “Thiếu gia tỉnh rồi?”

Đào Mặc nhìn thấy lão, trong lòng bình tĩnh lại, “Chúng ta sao lại ở chỗ này?”

Lão Đào nói: “Trong phòng huyện nha, thiếu gia ngủ như chết, ta liền tự chủ trương mang thiếu gia tới khách điếm.”

Đào Mặc nhớ tới giao hẹn với Cố Xạ, cả kinh nói: “Hỏng rồi.”

Lão Đào nói: “Sao vậy?”

“Ta quên lời hẹn với Cố Xạ.” Hắn nghĩ vậy, liền vội vội vàng vàng trở về phòng đánh thức Hách Quả Tử.

Hách Quả Tử tỉnh dậy cũng cảm thấy có chút đau đầu, xoa nhẹ hai mắt một hồi, mới mờ mịt nói: “Thiếu gia. Người tỉnh rồi?”

Đào Mặc nói: “Chúng ta mau dậy đến Cố phủ.”

“A.” Hách Quả Tử còn chưa hoàn toàn thanh tỉnh, chỉ theo bản năng ngồi dậy, mặc y phục.

Lão Đào nói: “Cố công tử đang ở khách điếm.”

Đào Mặc đang muốn tự lấy chậu đi múc nước thì giật mình, hoảng hốt hỏi: “Lão nói cái gì?”

Lão Đào lập lại: “Đêm qua Cố công tử đến khách điếm, bất quá thiếu gia ngủ thật say, không đánh thức được.”

Đào Mặc xoay người, quay sang gương đồng lau mắt một hồi, sau đó hỏi: “Y ở gian phòng nào?”

https://thuviensach.vn

Lão Đào không dám gật bừa cau mày nói: “Thiếu gia định cứ như vậy đi gặp y?”

“Ta sợ nửa đường gặp được.” Đào Mặc nhỏ giọng nói.

Nhắc Tào Tháo, Tào Tháo liền đến.

Cố Tiểu Giáp đứng ở bên ngoài cánh cửa mở rộng, đưa tay gõ gõ ván cửa: “Đào đại nhân?”

Hiếm khi nghe thấy Cố Tiểu Giáp chính nhi bát kinh gọi hắn là Đào đại nhân như vậy, Đào Mặc trong lòng có chút phát hoảng, hỏi: “Công tử nhà ngươi đến rồi sao?”

Cố Tiểu Giáp nhìn Lão Đào, tựa hồ không ngờ lão lại không giấu việc đêm qua, sau lại nghĩ, việc này có giấu cũng giấu không được.”Công tử nhà ta mời Đào đại nhân xuống lầu cùng dùng tảo thiện.”

“Được được được.” Đào Mặc liên tục nói ba từ được, “Một lát ta sẽ xuống ngay.”

Cố Tiểu Giáp trừng Hách Quả Tử đang đứng bên cạnh, mới xoay người rời đi.

Hách Quả Tử bị trừng mà không hiểu ra sao, “Hắn trừng ta làm cái gì?”

Lão Đào suy tư một chút, liền hiểu ra nguyên do trong đó. Chắc là Cố Tiểu Giáp không biết đêm qua Hách Quả Tử cũng bị điểm huyệt ngủ, cho là hắn trốn ở trong phòng cố ý không mở cửa đi?

Đào Mặc dúi chậu vào trong tay Hách Quả Tử, vừa đẩy hắn ra ngoài, vừa thúc giục: “Nhanh một chút.”

https://thuviensach.vn

THỨC NHỮ BẤT THỨC ĐINH

Tô Du Bính

www.dtv-ebook.com

Chương 56: Lai Giả Bất Thiện [2]

Hấp ta hấp tấp rửa mặt xuống lầu, Đào Mặc liền thấy Cố Xạ đang đắm mình trong nắng mai.

Tu mi tuấn mục, phong thái bức người.

Đáy lòng Đào Mặc đột nhiên dâng lên một trận tâm tình xa lạ.

Lần đầu thấy Cố Xạ, y đứng phía sau những người bạn hữu, thanh lãnh cô ngạo, khó thể thân cận. Bản thân vì cái liếc nhìn mà kinh hãi, từ đó thì luôn vướng mắc trong lòng. Nói là vô tâm, kỳ thực là hữu ý, lấy vô tâm che giấu cái hữu ý mà thân cận y, dù cho chỉ là một tràng hoa trong gương trăng trong nước. Song, càng thân cận, càng cố chấp hãm sâu, khó thể kiềm chế. Nhìn Cố Xạ lúc này ngồi ở bàn tảo thiện chờ mình, trong lòng hắn xúc động cùng mất mác đan xen, song song như thủy triều trận trận phiên trào.

Có càng nhiều, lại càng sợ mất đi. Nhân chi thường tình. Hắn không biết nếu có một ngày mình biết được Cố Xạ nói chuyện thành thân, thì sẽ…

Cố Xạ đột nhiên nghiêng đầu, vẻ kinh ngạc nhìn qua.

Đào Mặc đang chăm chú nhìn y liền hoàn hồn, lúc này mới phát hiện mình lại bất tri bất giác rơi lệ.

Cố Xạ đứng dậy, từng bước đi tới phía hắn.

Hai chân Đào Mặc như bị đóng đinh tại chỗ.

“Ác mộng sao?” Cố Xạ hỏi.

https://thuviensach.vn

Đào Mặc sững người, sau đó qua quýt dùng tay áo lau lau mặt, thấp giọng đáp lời.

“Nói dối.” Cố Xạ lãnh đạm xoay người, quay về chỗ ngồi.

Đào Mặc bị thái độ trước sau của y làm cho thấp thỏm đứng lên, dè dặt theo sau y ngồi xuống, “Sao ngươi biết ta nói dối?”

Cố Xạ liếc mắt về phía Cố Tiểu Giáp, nói: “Vừa đi vừa ngủ gật sao?”

Đào Mặc hiểu ra. Vừa rồi lúc Cố Tiểu Giáp đi tìm mình, mình vẫn rất tốt, chớp mắt nước mắt rơi hiển nhiên không liên quan tới ác mộng. Lúc trước Cố Xạ nói như vậy, bất quá là trêu hắn, không ngờ hắn lại thừa nhận thật.

“Ta…” Cả mặt hắn phát đỏ, vắt hết óc nghĩ một cái cớ.

“Ăn không nói.” Cố Xạ múc cháo thong thả ăn.

Đào Mặc vừa ăn vừa quan sát sắc mặt y.

Cố Xạ bình ổn như thái sơn.

Thật lâu mới ăn xong, Đào Mặc đang nghĩ muốn tạ lỗi ngày hôm qua lỡ hẹn, chợt nghe một loạt tiếng bước chân trên thang lầu, Lão Đào và Hách Quả Tử cùng xuống lầu.

Cố Tiểu Giáp nhìn Cố Xạ, ngoắc Hách Quả Tử nói: “Bên này.”

Hách Quả Tử nghĩ đến sáng sớm nay hắn trừng mình, nghĩ thầm vừa vặn mượn cơ hội hỏi cho rõ ràng, liền đi tới.

Lão Đào lại đi đến bàn của Cố Xạ và Đào Mặc.

Đào Mặc thấy Lão Đào đi qua, liền nói: “Cùng ăn đi.” Từ sau khi phụ thân qua đời, trong lòng hắn đã xem Lão Đào như phụ thân vẫn còn sống

https://thuviensach.vn

vậy, không hề xem lão như hạ nhân.

Lão Đào hỏi: “Thiếu gia dùng xong chưa?”

Đào Mặc gật đầu.

“Vậy chúng ta quay về nha môn đi.” Lão Đào nói, “Hôm qua thiếu gia ngủ rất sớm, còn chưa chờ Kim sư gia hồi bẩm mà.”

Đào Mặc nhớ tới án mạng của Vãn Phong, đứng lên, “A! Thiếu chút nữa đã quên, chúng ta đi nhanh đi.”

Cố Xạ bình đạm hỏi: “Là vụ án ngày hôm qua?” Lúc Đào Mặc đem án mạng thông báo cho Y Vũ, y cũng ở đó.

Đào Mặc nói: “Đúng vậy. Không biết Huyện lệnh Lân huyện đã bắt tay điều tra chưa.”

Cố Xạ nghĩ nghĩ một chút rồi nói: “Ta đi cùng ngươi.”

Lão Đào cự tuyệt: “Nơi ban sai, Cố công tử ra vào sợ rằng có nhiều bất tiện.”

*ban sai: nơi quan viên làm việc, trừng phạt

Cố Xạ không nói một lời, chỉ nhìn Đào Mặc.

Đào Mặc nói ngay: “Cố công tử cũng không phải người ngoài.”

Lão Đào giật mình.

Vẻ mặt không mặn không nhạt của Cố Xạ cũng lộ ra vài phần hứng thú.

Đào Mặc chữa lời: “Ta nói là, chuyện này Cố công tử cũng đã biết rồi, biết đâu cũng có thể cho ý kiến. Cũng không tính là… người hoàn toàn không liên quan gì. Không bằng cùng đến huyện nha ngồi một chút?”

https://thuviensach.vn

Cố Xạ nói: “Như vậy, cung kính không bằng tuân mệnh.”

Lão Đào bỗng thấy hối hận vạn phần. Có lẽ hôm qua dùng Cố Xạ đối phó Y Vũ là sai lầm lớn nhất. Lão nhớ tới câu tục ngữ — thỉnh thần dễ tống thần nan.

***

Mọi người đến huyện nha, Kim sư gia quả nhiên đã ở thư phòng. Lão thấy Cố Xạ trong lòng kinh hoảng, nhưng lão ở quan trường lăn lộn nhiều năm, sớm đã luyện nên bản lĩnh mặt không đổi sắc, bởi vậy không mất nhiệt tình mà lên tiếng chào, sau đó quay sang Đào Mặc mà bàn giao việc.

Huyện lệnh Lân huyện nghe nói có án mạng, vốn không muốn nhận. Nhưng Kim sư gia sớm có chuẩn bị, các loại công văn ứng phó đủ cả, Huyện lệnh từ chối vài lần không xong, đành nhận lấy.

Đào Mặc nghi hoặc hỏi: “Huyện lệnh kia sao lại thoái thác?”

Kim sư gia nói: “Người chết là do trúng tên. Làm bị thương hắn không phải người trong giang hồ, thì cũng do người có quyền thế bao che, vô luận là loại nào cũng không dễ đắc tội a.”

Lão Đào nói: “Sao không phải là mấy người đi săn?”

Kim sư gia nói: “Mũi tên của những người đi săn không có khéo léo tinh xảo như vậy. Mũi tên trên thân người chết nguyên bản có khắc chữ, chỉ là bị ai xóa đi rồi, chắc là có kế hoạch cả.”

Đào Mặc nói: “Mưu sát?”

Lão Đào nói: “Nói không chừng chẳng những là mưu sát, mà còn là truy sát.”

Đào Mặc nghe được trong đầu trận trận phát lạnh, “Vì sao?”

https://thuviensach.vn

Lão Đào nói: “Mũi tên của kiếp phỉ phổ thông tuyệt đối sẽ không tinh xảo như vậy, lại càng không khắc chữ bên trên. Nhân vật xưng là danh hào lục lâm trên đường thì có khắc chữ bên trên mũi tên, nhưng tuyệt đối không phải lúc chuyện xảy ra thì vội vã xóa đi. Cho nên, Vãn Phong tuy rằng mất hành lý, nhìn như bị cướp, nhưng trên thực tế khả năng bị cướp cũng không lớn.”

Kim sư gia nghe được liên tục gật đầu, “Đúng là như vậy.”

Đào Mặc nói: “Nếu là mưu sát, thì sao lại phải mưu sát hắn?”

Kim sư gia thấy hắn rầu rĩ, trấn an: “Việc này đã chuyển giao cho Lân huyện, đông gia cứ chờ tin tức là được.”

Lão Đào lại không lạc quan như lão vậy, theo như lời lão vừa nói, quan huyện Lân huyện vốn không muốn tiếp nhận án này, sợ là khi bị ép nhận lấy, cũng chỉ làm qua loa cho xong. Xem ra việc này còn cần động dụng thế lực Ma giáo âm thầm điều tra. May thay lần này trở về, Minh tôn giao sự vụ của Đàm Dương huyện và vài nơi lân cận cho lão phụ trách, chứng tỏ xóa bỏ hết hiềm khích lúc trước, như vậy lão cũng không cần giống năm đó, lại phải giấu đầu giấu đuôi, không dám ra tay, bên cạnh không có người sai phái, mọi chuyện cần phải tự thân mình làm.

Cho đến khi Hách Quả Tử đứng nghe bên cạnh đột nhiên mạo muội nói ra một câu, “Ta vẫn cảm thấy việc này không thoát khỏi có quan hệ với Y Vũ. Hôm qua hắn nói chuyện, che che giấu giấu.”

Cố Tiểu Giáp khó có khi đồng tình nói: “Hôm qua hắn cố tính điều tên tiểu tư bên cạnh kia đi, nói không chừng là sợ hắn nói gì lỡ miệng.”

Đào Mặc nghe xong mấy vòng ý kiến, phát hiện chỉ có Cố Xạ chưa hề mở miệng, không khỏi nhìn về phía y.

Cố Xạ nhướng mày hỏi: “Có liên quan gì tới ngươi?”

https://thuviensach.vn

Đào Mặc giật mình, đang định đáp lại, lại thấy y đã xoay người đi đến bàn đọc sách.

Kỳ thực thái độ này của Cố Xạ Lão Đào lại vô cùng tán thưởng. Theo lão thấy, Y Vũ kia và Vãn Phong đều không phải là thứ tốt lành gì, bọn họ sống chết thế nào vốn không có liên quan gì đến bọn hắn. Thế nhưng lúc đó phát sinh đủ loại chuyện dù sao vẫn khiến lão trong lòng bất an, sợ nếu thật có dính líu đến những người đó, khiến những người kia truy tung đến tận đây biết chỗ ở của Đào Mặc, lại nảy sinh ý nghĩ trừ cỏ tận gốc, cho nên không thể không cẩn thận là hơn.

"Chữ ngươi?" Cố Xạ đột nhiên hỏi.

Đào Mặc ngây ngẩn, đột nhiên nhớ tới trên bàn còn bày tờ viết chữ, là trước đây viết phỏng theo hai chữ "Tốc thẩm" của Cố Xạ, không khỏi đỏ mặt nói: "Ta, ta trong lúc nhàn rỗi thì viết một chút."

Cố Xạ nói: "Mài mực."

Hách Quả Tử nhíu chặt mày, đang muốn nói gì đó, lại bị Cố Tiểu Giáp kéo lại nói: "Ngươi còn chưa dẫn ta dạo quanh huyện nha nha."

"Huyện nha có gì hay mà đi dạo?" Hách Quả Tử muốn tránh thoát khỏi tay hắn, không ngờ càng lúc càng bị siết chặt, còn kéo thẳng ra ngoài, "Có qua có lại không hiểu sao?"

Bọn họ bên này lôi kéo, Đào Mặc đã đem nước trong chén rót vào nghiên mực, cầm thỏi mực nhẹ nhàng mài.

Hai hàng lông mày của Lão Đào cau lại.

Kim sư gia nói: "Chữ của Cố công tử có thể nói là thiên hạ tuyệt, không ngờ lại có may mắn được thưởng thức." Lời này của lão không phải là nịnh hót. Đàm Dương huyện không ít người biết Cố Xạ viết chữ rất đẹp, nhưng

https://thuviensach.vn

thấy người như thấy lông phượng sừng lân. Cố Xạ tựa hồ đối với việc triển lộ tài hoa vô cùng keo kiệt.

Cố Xạ cũng không ngẩng đầu lên nói: “Xin hai vị hãy rời đi nơi khác.”

Kim sư gia đang muốn tiến đến bàn sách bước chân nhất thời lúng ta lúng túng trở về chỗ cũ, quay đầu nhìn Lão Đào.

Đào Mặc khoát tay với bọn họ.

Lão Đào muốn nói lại thôi.

Kim sư gia thở dài, xoay người đi ra ngoài.

Lão Đào ý vị thâm trường nhìn Cố Xạ đầu cũng không hề ngẩng lên, lặng lẽ rời khỏi thư phòng, thuận tay đóng cửa lại.

“Mực quá đậm rồi.” Cố Xạ nói.

Đào Mặc lúc này mới phát hiện tay mình chưa dừng lại, vội thêm chút nước vào.

Cố Xạ nâng tay ở giá bút quét một lượt, miễn cưỡng chọn một cây, đưa đến nghiên mực điểm mực, sau đó đứng dậy nhường vị trí cho Đào Mặc.

Đào Mặc buồn bực ngồi xuống.

Cố Xạ lại đưa bút cho hắn.

Đào Mặc nhận lấy bút, mờ mịt nhìn y.

“Viết đi.” Cố Xạ nói.

Đào Mặc khẩn trương nuốt nước miếng một cái, đang muốn đặt bút, lại cảm thấy trên tay âm ấm, đúng là Cố Xạ cầm tay hắn, nhẹ nhàng hạ xuống.

https://thuviensach.vn

Cán bút không ngừng rung rung.

Cố Xạ nhíu mày, quay đầu nhìn hắn.

Cả người Đào Mặc đều giống như rơi vào thùng nhuộm màu đỏ, đỉnh đầu hình như phù phù bốc hơi nóng.

Cố Xạ buông tay.

Bút lập tức từ các đầu ngón tay Đào Mặc tuột xuống.

“Ta, xin lỗi, ta không cố ý…” Đào Mặc nói năng lộn xộn.

Cố Xạ cầm bút lên, lần nữa đổi trang giấy, “Làm lại.”

Lần này y không có cầm tay dạy, mà là đứng bên cạnh nhìn, thỉnh thoảng chỉ điểm chỗ Đào Mặc sai sót.

Luyện chữ cũng không thể sớm chiều là có thể thành, Đào Mặc một chút căn bản cũng không có, muốn viết phỏng theo Cố Xạ, không khác như lên trời.

Cố Xạ dạy vài lần, thấy không hề tiến thêm, liền thay đổi học từ cái đơn giản nhất.

Đào Mặc học một hồi, tâm tư lại dần dần lay động, thấp giọng nói: “Ta không thể học nhận biết ba chữ kia trước sao?”

Cố Xạ tự tiếu phi tiếu, “Chờ ngươi có thể đem ba chữ kia mỗi bút mỗi hoa đều viết được ngay ngắn nắn nót rồi nói.”

Đào Mặc nhìn chữ mình bảy méo tám vẹo, ngã trái ngã phải, trong lòng thừa nhận.

https://thuviensach.vn

Cố Xạ, Cố Huyền Chi, bất luận là cái gì ở đâu cũng phải chỉnh tề phiêu lượng.

https://thuviensach.vn

THỨC NHỮ BẤT THỨC ĐINH

Tô Du Bính

www.dtv-ebook.com

Chương 57: Lai Giả Bất Thiện [3]

Cố Xạ đi rồi, Đào Mặc vẫn ở thư phòng luyện tập.

Mắt thấy sắc trời càng ngày càng tối, hắn cũng không có ý ra dùng bữa, Lão Đào không nhịn nổi gõ cửa vào phòng.

Hách Quả Tử thấy Lão Đào đi vào, tay trái đánh đánh mài mực mài cả cánh tay phải, đưa mắt cầu cứu lão.

"Thiếu gia còn chưa nghỉ sao?" Lão Đào lên tiếng.

Đào Mặc ngẩng đầu, ngỡ ngàng nhìn nhìn sắc trời bên ngoài, bật cười: "Bất tri bất giác, đã trễ thế này rồi."

Lão Đào đi tới bên bàn sách, đập vào mi mắt đầu tiên đó là mảnh giấy nhỏ Cố Xạ viết chữ cho Đào Mặc. Cố Xạ viết chữ Khải, hơi giống chữ Nhan, nhưng có vài phần phóng túng hơn chữ Nhan, trong nét cân đối ngay ngắn còn mang theo vài phần tùy tính, phong thái đại gia rất khí phách.

So sánh với nhau, chữ Đào Mặc viết lại chỉ có thể khiến người ta liên tưởng trẻ nhỏ vừa học chữ. Bút pháp, xiêu xiêu vẹo vẹo, ngay cả lực hạ bút cũng nắm không tốt, càng không nói đến khí phách.

Đào Mặc cầm bút, hứng thú dạt dào, "Ta nghĩ hình như có chút cảm giác rồi, ta muốn luyện thêm một chút."

Lão Đào nói: "Muốn viết chữ tốt không phải chỉ trong sớm chiều. Thiếu gia thay vì đem nhiệt huyết đều phó cho đêm nay, chi bằng làm một ít và

https://thuviensach.vn

kiên trì làm mãi, mỗi ngày luyện một chút.”

Đào Mặc nghe được, nhiệt tình trong lòng chợt biến mất, gác bút lại, liên tục nói phải.

Lão Đào thấy hắn nghe vào, lúc này mới hài lòng gật gật đầu.

Từ thư phòng đi ra, khóe mắt lão Đào lướt qua mấy nhánh cây bày trên mặt đất có chút quái dị, đi qua, khom lưng nhặt chúng lên ném sang bên, xoay người về phòng.

Trong phòng đã có người đứng chờ.

Lão Đào tiện tay đóng cửa, người nọ cung kính gọi: “Lô trưởng lão.”

“Ừ. Có tin tức rồi?”

“Vãn Phong xác thực là do Hoàng Quảng Đức giết chết.” Người nọ nói.

Lão Đào nói: “Hả? Vì sao?”

Người nọ đáp: “Cụ thể thì không thể biết, nhưng dường như có liên quan đến Y Vũ.”

“Lại là hắn.” Lão Đào chán ghét nhíu mày.

Người nọ nói: “Trước đây Y Vũ chuộc thân là lén lén lút lút, nghe nói họ Chương lấy của hắn gấp đôi tiền, mới gạt Hoàng Quảng Đức thả hắn đi. Hoàng Quảng Đức sau khi biết được, tức giận phát hỏa ngay tại trận, sau đó liên tiếp chèn ép Quần Hương lâu, còn nhiều lần ngược đãi Vãn Phong có giao hảo với Y Vũ. Vãn Phong không chịu đựng nổi, thừa dịp Hoàng Quảng Đức đi dự tiệc lén chạy ra ngoài. Khi Hoàng Quảng Đức biết, đích thân mang hộ viện truy kích, cuối cùng bắn chết hắn.”

Lão Đào hỏi: “Còn có động tĩnh gì khác?”

https://thuviensach.vn

Người nọ nói: “Nghe nói Hoàng Quảng Đức còn chưa dừng tay, âm thầm điều tra tung tích Y Vũ.”

Lão Đào trầm ngâm không nói.

Người nọ thử dò hỏi: “Có cần thuộc hạ…”

“Ngươi biết đứng sau Hoàng Quảng Đức là ai không?”

Người nọ giật mình, nói: “Nghe nói Hoàng Quảng Đức tự xưng là môn sinh Cố tướng.”

“Cố tướng?” Hai hàng lông mày Lão Đào nhíu chặt, sau đó giãn ra, “Ngươi giúp ta điều tra một chút, gần đây hắn có qua lại với Cố tướng không.”

“Dạ.” Người nọ lĩnh mệnh xong, nhanh chân nhảy cửa sổ ra ra ngoài.

Lão Đào ở trong phòng trầm tư một hồi, mới ra ngoài chuẩn bị mời Đào Mặc đi dùng bữa. Đến cửa thư phòng, lại phát hiện đèn đuốc trong phòng toàn bộ đều tắt, lão tiện tay gọi một người hầu.

Người nô bộc nói: “Đại nhân ra ngoài rồi.”

Lão Đào nói: “Có biết đi đâu không?”

Người nô bộc kỳ quái nhìn lão, nói: “Gần đây đại nhân mỗi ngày vào giờ này lại đến Cố phủ ngủ qua đêm.”

“Ta biết rồi.” Lão Đào bất động thanh sắc trở về phòng, từ dưới đáy ngăn tủ chậm rãi lấy ra bộ y phục dạ hành đã lâu không dùng tới.

***

Trên đường về Cố phủ, tâm tình Đào Mặc phức tạp.

https://thuviensach.vn

Hắn thỉnh thoảng nhìn tay phải của mình, trong đầu tái diễn thời khắc bị nắm tay, dường như ở trên đó còn lưu lại độ ấm nơi lòng bàn tay Cố Xạ.

Tuy biết Cố Xạ chỉ là vô tâm mà hành động như vậy, nhưng tâm tình làm thế nào cũng không bình tĩnh được.

Cứ nghĩ rằng với một người đạm mạc như Cố Xạ nhân tất nhiên sẽ không thích tiếp xúc với người khác, không ngờ y lại không bài xích mình.

Đào Mặc xuống xe ngựa, đi thẳng đến sảnh đường.

Cố Xạ quả nhiên đang ở trong đường chờ hắn.

Cố Tiểu Giáp thấy Đào Mặc hào hứng đi tới, đặt mông ngồi xuống liền chuẩn bị động đũa, không nhịn được nói: “Tay.”

Tay Đào Mặc dừng lại giữa không trung, mờ mịt nhìn hắn.

Cố Tiểu Giáp nói: “Trở qua.”

Đào Mặc ngoan ngoãn trở tay, lòng bàn tay dính mực đen thùi lùi. Hắn ngẩn người, bên tai hơi đỏ lên, chỉ chú ý đến mu bàn tay, không hề chú ý lòng bàn tay lại dính mực.

Cố Tiểu Giáp rất nhanh bưng nước và xà phòng tới cho hắn rửa tay.

Đào Mặc cảm thấy ánh mắt Cố Xạ dán lên người mình, không khỏi khẩn trương, rửa rửa mấy lần, trên tay vẫn còn vết mực nhàn nhạt.

“Ngày mai sẽ ổn thôi.” Cố Xạ nói.

“Ừm.” Đào Mặc hồ loạn gật gật đầu, nhanh chóng lau khô tay.

Rốt cuộc cũng có thể động đũa.

https://thuviensach.vn

Không biết là hữu tâm hay vô ý, Đào Mặc phát hiện hôm nay thịt kho lại đặt trước mặt mình. Hắn lặng lẽ nhìn Cố Xạ.

Cố Xạ hờ hững nhìn lại.

“Cảm ơn.” Hắn thấp giọng nói. Nói xong, hắn lại cảm thấy không nên nói những lời này. Vạn nhất đĩa thịt kho này không phải cố ý đặt như vậy, mình lẽ nào không phải lộ ra rằng quá tự mình đa tình sao?

May thay Cố Xạ cũng không hỏi, chỉ thản nhiên nói: “Ăn không nói.”

Đào Mặc cúi đầu ăn cơm.

Bàn ăn rất yên tĩnh.

Đào Mặc đã thành thói quen ăn cơm từ tốn, nhai nuốt chậm rãi rồi. Cố Xạ ăn cơm căn bản không có tiếng động, thần tình cũng là thản nhiên, cơ bản cả bàn thức ăn y chỉ nếm một ít, nhìn không ra thích hay không. Hắn quan sát đã lâu, nhưng không nhìn ra Cố Xạ thích gì.

Dùng bữa xong, Cố Tiểu Giáp theo thường lệ dọn bàn cờ.

Đào Mặc hạ cờ trước.

Cố Xạ ngắm nghía quân cờ, cũng không vội hạ, mà chậm rãi hỏi: “Luyện chữ thế nào?”

Đào Mặc có loại cảm giác bị phu tử hỏi bài, nhưng người phu tử này và phu tử thường ngày không giống nhau, khiến hắn áp lực bội phần. Hắn thấp giọng nói: “Chỉ mới luyện năm mươi tờ, viết không được tốt lắm.”

Cố Xạ mắt nhàn nhạt lóe lên một tia kỳ quái, sau đó liền nói: “Lần sau mang theo chữ luyện tốt tới đây.”

Cố Tiểu Giáp suýt rơi tròng mắt ra ngoài.

https://thuviensach.vn

Người trước mắt rõ ràng khuôn mặt của công tử mặc y phục của công tử, giở tay nhấc chân cũng đều là phong thái của công tử, nhưng vì sao hắn lại cảm thấy người này thật xa lạ? Tuy hắn chưa thấy Đào Mặc viết chữ, nhưng hắn bị ám ngầm châm biếm là huyện lệnh Đàm Dương huyện dốt đặc cán mai cũng không phải không có nguyên do. Chữ của một người như vậy, hắn chỉ tưởng tượng đến, liền nghĩ rằng rất kinh khủng. Không ngờ công tử nhãn giới cực cao lại chủ động muốn xem, cái này chẳng lẽ là tình nhân trong mắt hóa Tây Thi?

…

Cố Tiểu Giáp bị chính ý nghĩ vô thức hiện lên trong đầu mình làm sợ ngây người.

Đào Mặc?

Công tử?

Làm sao có thể?

Hắn vỗ vỗ ngực, lặng lẽ tự an ủi mình. Công tử đối với Đào Mặc chỉ là hứng thú nhất thời, thấy hắn vừa lòng, cùng Tây Thi không hề quan hệ, tình nhân lại càng không cần phải nói! Hắn đồng ý Cố Xạ đối với Đào Mặc có nhìn với con mắt khác, trong tình cảm lại là chuyện khác. Ở trong lòng hắn, một người như Cố Xạ như vậy nhân liền phải sánh đôi với công chúa kim chi ngọc diệp, hoặc như Trác Văn Quân kỳ nữ tài hoa xuất chúng, không thì, không thì cũng là một tuyệt thế giai nhân dung mạo xuất chúng. Còn Đào Mặc… vô luận là dạng nào cũng kém quá xa.

Hách Quả Tử thấy Cố Tiểu Giáp đứng ở bên cạnh mặt ủ mày ê than vắn thở dài, tò mò vỗ bả vai hắn hỏi: “Ngươi đang suy nghĩ cái gì?”

Cố Tiểu Giáp bị hù nhảy dựng, thấy là hắn, hung hăng trừng mắt, “Ngươi làm cái gì?”

https://thuviensach.vn

“Ta đang hỏi ngươi làm cái gì?” Hách Quả Tử nói, “Còn không đi?”

“Đi đi đi, đi cái gì mà đi?” Cố Tiểu Giáp bỗng nhiên tiến lên một bước, đứng ở bên bàn cờ, mắt lấp lánh hữu thần nhìn chằm chằm Đào Mặc.

Đào Mặc bị hắn nhìn đến cả người không được tự nhiên, lúng túng nói: “Trên mặt ta có gì sao?”

“Không có.” Cố Tiểu Giáp nói, “Ngươi cứ chơi cờ đi. Quản trên mặt có gì làm gì? Cũng không phải nữ nhân, mặt nhìn có đẹp hay không thì quan trọng gì?”

Đào Mặc bị hắn trách móc một trận càng không hiểu ra sao, chỉ đành cúi đầu tiếp tục đánh cờ.

Hách Quả Tử lấy cùi chỏ hung hăng thúc hắn, muốn kéo hắn ra ngoài.

Nhưng Cố Tiểu Giáp sống chết không chịu di chuyển nửa bước.

Hai người ra sức lôi kéo.

Hách Quả Tử thấy Cố Tiểu Giáp đau đến hai mắt rưng rưng, vô thức buông tay. Cố Tiểu Giáp đứng không vững, cả người nhào lên bàn cờ.

May là chưa hạ được bao nhiêu, chỉ là đụng phải trà kỷ làm lắc lư mạnh.

“Ngươi không sao chứ?” Đào Mặc vội vàng đứng dậy đỡ hắn.

“Không sao.” Cố Tiểu Giáp cúi thấp đầu, không dám nhìn mặt Cố Xạ.

Đào Mặc hoà giải nói: “Không hề gì, mấy bước này ta đều còn nhớ kỹ.” Hắn khom lưng nhặt quân cờ, bày lại bàn cờ lần nữa.

Cố Tiểu Giáp len lén nhìn Cố Xạ, thấy vẻ mặt hắn sâu xa khó lường, trong lòng lo ngay ngáy.

https://thuviensach.vn

Đào Mặc nhìn quân cờ trắng trong tay Cố Xạ lần lữa không đánh xuống, nhỏ giọng nhắc: “Tới phiên ngươi rồi.”

Cố Xạ thả quân cờ vào lại hộp cờ, nói: “Ngươi về trước đi.”

Trong lòng Đào Mặc dâng lên cỗ cảm giác mất mác mờ nhạt, miễn cưỡng cười nói: “Ừm. Ngươi sớm nghỉ ngơi một chút.” Hắn đứng dậy liếc nhìn Cố Tiểu Giáp.

Giờ này phút này, Cố Tiểu Giáp lại không hy vọng Đào Mặc đi. Hắn có linh cảm, kết cục lần này sẽ còn thê thảm hơn việc ngủ ở trù phòng.

Chờ tiếng bước chân của Đào Mặc và Hách Quả Tử đã đi xa, Cố Xạ nhẹ nhàng gõ gõ trà kỷ, “Chuyện gì?”

Cố Tiểu Giáp ra vẻ đáng thương, ủ rũ cúi đầu nói: “Ta không cẩn thận.”

Lực gõ trà kỷ của Cố Xạ mạnh hơn.

Thân thể Cố Tiểu Giáp giật nảy theo.

Cố Xạ không lên tiếng, nhưng áp lực vô hình tựa hồ ép Cố Tiểu Giáp đến thở không nổi.

“Ta, ta chỉ là đố kị công tử đối với Đào Mặc quá tốt.” Cố Tiểu Giáp thủy chung không dám nói suy nghĩ vừa rồi của mình. Trừ sợ Cố Xạ nổi giận ra, thì hắn mơ hồ còn lo lắng Cố Xạ sẽ không nổi giận. Mà cái sau hậu quả hiển nhiên kinh khủng hơn nhiều.

Cố Xạ nói: “A?”

Cố Tiểu Giáp thấy Cố Xạ dường như không tức giận, cho là y đã chấp nhận cái cớ của mình, vội nói: “Công tử không chỉ tự mình dạy Đào Mặc viết chữ, còn quan tâm việc học của hắn, tốt hơn đối với ta nhiều.”

https://thuviensach.vn

Cố Xạ trầm ngâm nói: “Ngươi thật cảm thấy vậy sao?”

Cố Tiểu Giáp ra sức gật đầu. Không lẽ công tử cũng nhận ra mình làm như vậy không ổn, muốn quay đầu là bờ? Hắn vui mừng nghĩ.

Cố Xạ hỏi: “Chỉ có vậy sao?”

Cố Tiểu Giáp cố gắng suy nghĩ một chốc lại nói: “Công tử còn gắp thức ăn cho hắn.” Bất quá cái này hắn ước không tới, bởi vì Cố Xạ chưa bao giờ ngồi cùng bàn ăn cơm với hắn. Theo quy củ trong phủ, không giống Đào Mặc và Hách Quả Tử, chỉ cần không có người khác bên cạnh, thì ngồi vào bàn cùng ăn.

Cố Xạ nói: “Tiếp tục.”

Cố Tiểu Giáp cho rằng Cố Xạ đang tự mình phản tỉnh, lập tức đem những lời chất chứa từ lâu trong lòng tuôn ra toàn bộ.

Bao gồm sáng sớm đưa Đào Mặc đến huyện nha, giúp hắn giải vây, không nói ra mà nhận Tang Tiểu Thổ vào vân vân.

Nói như vậy, ước chừng thời gian một nén nhang.

Cố Xạ lặng lẽ nghe không lên tiếng, thần tình không mặn không nhạt.

Cố Tiểu Giáp nói đến khi thực sự không còn lời nào để nói, mới dừng lại, mắt lom lom nhìn Cố Xạ, chờ y nói, sau này ta sẽ có chừng mực vân vân.

Nhưng đợi hồi lâu, Cố Xạ vẫn không bày tỏ bất kì điều gì.

“Công tử?” Hắn thử hỏi.

Cố Xạ chậm rãi nói: “Ngươi cảm thấy ta đối tốt với hắn?”

https://thuviensach.vn

“Đương nhiên là tốt. Quả thực rất là tốt, tốt vô cùng.” Cố Tiểu Giáp không nhận ra trong mắt Cố Xạ xuất hiện tiếu ý nhạt đến không thể thấy, lại nói, “Quả thật là quá tốt.” Người như Cố Xạ đối với người khác mà nói e là không có gì lay động được, nhưng hắn ở bên Cố Xạ hầu hạ nhiều năm như vậy, đương nhiên biết Cố Xạ người mà không có gì có thể lay động được không chỉ đã nhìn người khác với con mắt khác, chừng như là đối xử rất chân thành.

Cố Xạ hài lòng gật gật đầu, đứng lên nói: “Vậy thì tốt rồi.”

…

Cố Tiểu Giáp ngơ ngác nhìn bóng lưng y rời đi, thật lâu mới hoàn hồn.

Mặc dù Cố Xạ nói chuyện từ trước đến nay luôn có thâm ý, nhưng chưa từng có câu nào như câu này… làm người ta nghĩ không ra.

***

Ngày kế, Đào Mặc rất sớm đã chuẩn bị đến huyện nha.

Hôm nay hắn đến huyện nha không chỉ để xử lý công vụ, mà là để có nhiều thời gian luyện chữ. Nghĩ đến tối hôm qua Cố Xạ bảo hắn chữ luyện tốt đưa cho y xem, trong lòng hắn dường như nổi lên bao ngọn lửa vây quanh, hận không thể một ngày tiến triển ngàn dặm, lập tức viết được chữ tốt làm cho người khác ca ngợi.

Hắn ra ngoài rất sớm, chỉ có nửa bầu trời phía đông là mơ hồ có ánh sáng.

Hách Quả Tử vừa ngáp vừa đánh xe tới, lại nhìn thấy người đứng bên cạnh Đào Mặc là Bồng Hương. Nguyên bản mơ mơ hồ hồ buồn ngủ thoáng chốc giật mình tỉnh ngủ. Hắn cơ hồ bay xuống xe ngựa, vọt tới trước mặt Bồng Hương, ác thanh ác khẩu nói: “Ngươi đến làm gì?”

https://thuviensach.vn

Mắt Bồng Hương sưng đỏ, không biết là ngủ không ngon hay là khóc nhiều, nhìn bọn họ với ánh mắt đáng thương, “Ta đến cầu Đào đại nhân thương xót cho công tử nhà ta.”

Hách Quả Tử nói: “Công tử nhà ngươi có tay có chân, còn có nhà có xe ngựa, có cái gì để người khác thương xót?”

Bồng Hương nói: “Vãn Phong công tử tạ thế là đả kích quá lớn đối với công tử. Hôm qua công tử khóc cả đêm, nước mắt không ngừng rơi, ta sợ công tử cứ như vậy, thân thể sẽ không chịu đựng nổi.”

Hách Quả Tử cười lạnh nói: “Cứ như vậy? Vậy không bằng chờ công tử nhà ngươi cứ như vậy cho đến khi không chịu đựng nổi nữa hẵng nói.”

Đào Mặc ném cho hắn ánh mắt không tán đồng, nói với Bồng Hương: “Người chết không thể sống lại, mong Y Vũ công tử nén bi thương vượt qua biến cố. Ta và hắn tuy là cố giao, thế nhưng, hai bên hiểu nhau rất ít, sợ là không giúp được gì. Chỉ có thể mong ngươi chiếu cố nhiều hơn.”

“Không! Công tử đối với đại nhân vãng tình thâm, nếu đại nhân ra mặt, ắt hắn sẽ giúp công tử rẽ mây thấy mặt trời!” Bồng Hương gắt gao nắm tay áo Đào Mặc, dường như nếu Đào Mặc mở miệng nói không, hắn sẽ lập tức quỳ xuống.

Đào Mặc khó xử nhíu mày.

Hách Quả Tử không nhìn nổi nữa, hung hăng kéo tay hắn ra, “Công tử nhà ngươi nếu thật yếu ớt như vậy, ngay từ lúc ở Quần Hương lâu thân thể đã không chịu nổi mấy trăm lần rồi! Ta thấy không có biến cố nào có thể làm khổ hắn!”

https://thuviensach.vn

THỨC NHỮ BẤT THỨC ĐINH

Tô Du Bính

www.dtv-ebook.com

Chương 58: Lai Giả Bất Thiện [4]

Sắc mặt Bồng Hương tái nhợt, thân thể run rẩy. Hắn nhìn chằm chằm Hách Quả Tử, nhãn thần thâm độc, Đào Mặc nhìn mà trong lòng cả kinh. Đang lúc Đào Mặc muốn tìm cách chuyển đề tài, Bồng Hương đột nhiên giơ tay, vung tay giáng một cái tát mạnh vào mặt Hách Quả Tử.

Hách Quả Tử đứng gần hắn, khi đó cũng không ngờ hắn sẽ động thủ, đợi cái tát giáng vào mặt mình rồi mới lờ mờ nhận ra.

Bất quá không đợi hắn hoàn hồn, lại nghe một tiếng giòn vang.

Hắn ngơ ngác nhìn Cố Tiểu Giáp rất nhanh đã xông qua ra sức giáng cho Bồng Hương một cái tát, lại có chút mờ mịt.

Bồng Hương phản ứng cực nhanh, lập tức xông vào Cố Tiểu Giáp.

Cố Tiểu Giáp bình thường tát vào miệng người khác rất dữ, nhưng người lại không có khí lực gì, lúc hắn bị nhào vào thì ngã xuống đất, gáy đập vào ngưỡng cửa một cái thật mạnh, đau đến mức cả khuôn mặt nhăn nhúm.

Lúc này, Hách Quả Tử cuối cùng cũng hoàn hồn, lập tức tiến lên đỡ Cố Tiểu Giáp.

Mà Đào Mặc lại ôm chặt lấy thắt lưng Bồng Hương kéo về phía sau.

Bồng Hương người bị kéo ra, hai chân lại không ngừng đá lung tung giữa không trung, “Ngươi dựa vào cái gì mà nói như vậy! Ngươi dựa vào cái gì mà đánh ta…”

https://thuviensach.vn

“Chuyện gì?” Cố Xạ vẻ mặt lạnh lùng từ bên trong đi ra. Theo phía sau là người gác cổng đã mật báo tin tức lúc trước.

Đào Mặc vô thức buông tay.

Bồng Hương lại xông tới, cũng không quan tâm là Hách Quả Tử hay Cố Tiểu Giáp, nhắm vào mặt mà đánh tới.

Cố Tiểu Giáp và Hách Quả Tử dù sao cũng là hai người. Mỗi người túm một cánh tay, rất nhanh đã chế trụ hắn.

Bồng Hương lúc này cuối cùng cũng có chút thanh tỉnh, nước mắt rơi đầy, vẻ mặt ủy khuất.

Cố Xạ nhìn về phía Cố Tiểu Giáp.

Cố Tiểu Giáp cao giọng nói: “Hắn đánh người!”

Hách Quả Tử nói không nên lời trong lòng là tư vị gì, nơi chịu cái bạt tai vừa nóng vừa ngứa.

Đào Mặc hoà giải nói: “Hách Quả Tử cũng có chỗ không phải.”

Hách Quả Tử mếu máo.

Đào Mặc lại nói: “Thế nhưng đánh người là không đúng.”

Bồng Hương căm hận trừng hắn, “Công tử nhà ta vốn cho rằng đại nhân là người duy nhất trên đời này không coi thường người. Không ngờ, đại nhân cũng chỉ là một nam tử tầm thường! Công tử nhà ta quả thực xuất thân nơi yên hoa, nhưng đây cũng không phải lựa chọn của người! Công tử năm tuổi bị bán thân, mười ba tuổi tiếp khách, đây chẳng lẽ là người tự nguyện? Bạc chuộc thân là công tử cực khổ mà tích góp được. Đại nhân đã từng đến Quần Hương lâu, hẳn là biết Chương Bao là hạng người gì, muốn giấu bạc từ tay hắn ta không dễ dàng ra sao! Đã thế, công tử tự chuộc thân cũng phải

https://thuviensach.vn

gấp hai lần tiền. Công tử cầu cái gì? Bất quá là tìm một nơi an ổn, một người có thể nương nhờ! Thế nhưng công tử người đã sai rồi, người vẫn sai rồi. Đào Mặc kỳ thực nói trắng ra cũng chỉ là một người tầm thường…”

Cố Xạ lạnh lùng nói: “Nói đủ rồi?”

Bồng Hương bày ra bộ dáng không sá gì, cằm nâng cao chằm chằm nhìn y nói: “Sao? Lời kẻ dơ bẩn Cố công tử không nghe lọt lỗ tai sao? Cố công tử cao quý dĩ nhiên là không thể nghe được những chuyện dơ bẩn như vậy!”

Cố Xạ nói: “Ngươi có dơ bẩn hay không, thấp hèn hay không, quan hệ gì với ta?”

Biểu tình tức giận của Bồng Hương bỗng nhiên giãn ra.

Trong mắt Cố Xạ không có chán ghét, cũng không có thương hại cảm thông, từ đầu đến cuối chỉ có vẻ thờ ơ không hề thay đổi.

Đào Mặc thở dài nói: “Ta cùng ngươi đi gặp công tử nhà ngươi.”

Bồng Hương rũ mắt, có phần thở phào nhẹ nhõm khó nhận ra.

Hách Quả Tử sốt ruột nói: “Thiếu gia!”

Đào Mặc nói: “Ngươi đi chuẩn bị xe.” Hắn cố ý cúi đầu, không dám nhìn thần tình Cố Xạ.

Không biết vì sao, tận đáy lòng hắn không hề muốn Cố Xạ nhìn thấy Y Vũ và Bồng Hương. Cho nên, khi Bồng Hương hết lần này đến lần khác, xuất hiện ở cổng Cố phủ chờ hắn, mà không phải ở trước cửa huyện nha chờ hắn, trong lòng hắn không thoải mái. Quyết định đi gặp Y Vũ, cố nhiên có ý nghĩ đã từng quen biết không đành lòng, nhưng nhiều hơn là muốn mau chóng nói rõ ràng với hắn. Những câu Bồng Hương nói, thực sự khiến

https://thuviensach.vn

hắn cảm thấy khó chịu và bất an nói không nên lời. Hắn và Y Vũ ngay từ lúc hắn thiêu hủy cái khăn kia, thì duyên đã tận rồi.

Xe đã sẵn sàng.

Hách Quả Tử ngồi trên càng xe, quay đầu nhìn Đào Mặc.

Đào Mặc nhìn mặt giày Cố Xạ, "Ta đi đây." Hắn đợi một chút, Cố Xạ không đáp lại, điều này càng khiến hắn thêm bất an, không khỏi ngẩng đầu nhìn y.

Cố Xạ diện vô biểu tình, có chút xa cách.

Đào Mặc trong lòng phát hoảng, đột nhiên cảm thấy ngực bị cái gì đè chặt khiến hắn thở không được. Hắn nhìn y, nỗ lực muốn nói cái gì, nhưng cuối cùng chỉ thốt lên: "Ta đi thật đây."

Cố Tiểu Giáp sờ sờ gáy, hừ lạnh nói: "Ai, đi hay không đi. Rõ là vật họp theo loài, người họp theo loại!"

Đào Mặc dù không biết chữ, thế nhưng hắn có trí nhớ cực tốt, ý tứ của rất nhiều thành ngữ hắn được nghe hắn đều nhớ kỹ, cho nên hắn đương nhiên biết Cố Tiểu Giáp muốn châm chọc cái gì, khóe miệng không khỏi run lên, cuối cùng một chữ cũng không nói được, xoay người lên xe.

Bồng Hương nhịn không được lộ ra nụ cười đắc ý, Cố Tiểu Giáp nhìn thấy càng buồn nôn giống như nuốt phải một ruồi.

Chờ bọn họ đi rồi, Cố Tiểu Giáp ôm hận nói: "Công tử, người xem Đào Mặc này là một ngốc tử, ngốc tử đầu toàn là đá."

Cố Xạ nói: "Nếu ngươi không đi tìm đại phu xem đầu ngươi một chút, đầu ngươi cũng sẽ biến thành đá."

Cố Tiểu Giáp: "…"

https://thuviensach.vn

***

Đến trước cửa viện Y Vũ, Bồng Hương vốn không muốn để Hách Quả Tử vào trong, nhưng Hách Quả Tử kiên quyết không chịu rời khỏi Đào Mặc nửa chừng, cuối cùng ba người lôi lôi kéo kéo dây dưa lằng nhằng, tất cả đi vào phòng Y Vũ.

Y Vũ đang bệnh nằm trên giường.

Hồng bài Quần Hương lâu tuyệt không phải hư danh. Ngay cả khi mặt phờ phạc nằm ở đó, cũng có loại phong vận nói không nên lời.

Đào Mặc nhìn hắn, ngực hơi khó chịu. Hắn từng thấy Y Vũ ở Quần Hương lâu hăng hái hăm hở, bao nhiêu thương gia giàu có bỏ vàng tìm hắn vui vẻ, mặc dù nói cho cùng cũng chỉ là một tràng giao dịch tình sắc, nhưng khi đó dáng vẻ hắn cực kì phong quang. Hắn thậm chí cảm thấy mình trước đây mê luyến Y Vũ như vậy, ít nhiều gì cũng là say mê vẻ phong quang của hắn, vẻ xinh đẹp mạnh mẽ áp quần phương. Thế nhưng giờ này khắc này, hắn bị bệnh nằm đó,phong thái thối lui, chỉ còn lại vẻ bi thảm thống khổ, Đào Mặc không khỏi khó chịu, ôn nhu an ủi hắn: “Người chết không thể sống lại, ngươi hãy nén bi thương vượt qua biến cố.”

Kỳ thực lời an ủi này dùng cho những người đau khổ không muốn sống, như lúc phụ thân hắn tạ thế, lão Đào cũng từng khuyên giải an ủi hắn như vậy, nhưng vô dụng, không thể xóa đi đau khổ, đặt mình vào hoàn cảnh người khác, hắn nói ra mà lo lắng không thôi.

Nhưng lúc Y Vũ thấy hắn, mắt hơi sáng lên, giống như trong đêm tối nhìn thấy ánh bình minh, thân thể vốn hư nhược vô lực lập tức cử động muốn ngồi dậy.

Đào Mặc thấy Bồng Hương bất động, đang muốn đích thân đi tới dìu hắn.

https://thuviensach.vn

Y Vũ bắt lấy cánh tay hắn, trong mắt tràn đầy mong mỏi và khao khát, “Đào Mặc.”

Đào Mặc theo bản năng muốn buông tay, nhưng Y Vũ nắm càng chặt hơn, “Đào Mặc…”

“Ngươi nghỉ ngơi cho tốt.” Những lời vốn đã chuẩn bị xong giờ đây đối diện với nhãn tình sáng rực như vậy lại tan tành mây khói. Đào Mặc không lên tiếng yên lặng giúp hắn kéo chăn qua, để hắn tựa lưng vào.

“Vãn Phong hắn chết rồi.” Y Vũ lẩm bẩm.

Đào Mặc muốn nói người chết không thể sống lại, nhưng lại nhớ tới những lời này đã nói rồi, chỉ đành trầm mặc.

Y Vũ tựa hồ cũng không hi vọng hắn đáp lại, nói tiếp: “Hắn đã từng nói, muốn tự mình chuộc thân, sau đó thú thê.”

Đào Mặc ngẩn người.

Y Vũ nhìn biểu tình hắn, cười gượng nói: “Trong lòng ngươi nghĩ, chúng ta thật không phải là nam nhân sao?”

“Không, ta không có ý này.” Đào Mặc vụng về giải thích.

Y Vũ nói: “Hắn nói, không cần xinh đẹp, không cần tài giỏi, chỉ cần để hắn ở phía trên là được.”

Đào Mặc vành mắt nóng lên, vội vàng cúi đầu.

“Ta không được như vậy.” Y Vũ nói, “Ta hiện tại dù cho ở phía trên, cũng không làm được gì.”

“Ngươi chớ suy nghĩ lung tung.” Đào Mặc nói.

https://thuviensach.vn

Y Vũ cười cười, “Bất quá cũng tốt, ta không làm được gì, nhưng còn có thể để người khác làm gì đó.”

Nhìn ánh mắt nét cười mím chi của hắn, trong lòng Đào Mặc lại không có ý niệm nào.

Y Vũ mau chóng đổi đề tài, chỉ nói một chút chuyện quá khứ.

Đào Mặc yên lặng lắng nghe.

Y Vũ không lâu thì không có gì để nói nữa. Bởi vì hắn phát hiện, kỳ thực giữa hắn và Đào Mặc không có nhiều hồi ức tốt đẹp gì.

Đào Mặc ngồi một hồi, liền mượn cớ có việc ở nha môn mà cáo từ.

Y Vũ không giữ lại, chỉ hỏi hắn ngày mai có đến không.

Đào Mặc không dám nhìn ánh mắt tràn đầy mong mỏi của hắn, thấp giọng nói: “Nha môn gần đây rất bận rộn, sợ không tới được.”

Y Vũ gật gật đầu, không nói gì.

Bồng Hương tiễn bọn họ đi, rất mau đã trở lại, nhìn Y Vũ nằm trên giường lo lắng nói: “Công tử, bọn họ không cắn câu, làm thế nào mới tốt?”

Y Vũ hồi lâu không đáp lời.

“Công tử?” Bồng Hương tiến lên một bước.

Y Vũ nói: “Ta bệnh rồi.”

“Ta biết, người không phải nói tạm thời không cần mời đại phu sao?” Bồng Hương có chút không rõ ý của hắn. Rõ ràng là tự ngâm nước lạnh cố ý bệnh, bây giờ lại có bộ dạng không thể chịu đựng nổi.

Y Vũ nói: “Rất khó chịu.”

https://thuviensach.vn

Bồng Hương nói: “Vậy ta đi mời đại phu cho người.”

“Không cần.” Y Vũ từ từ nhắm mắt lại, nói, “Cứ bệnh hai ngày nữa đi.”

Bồng Hương tự sờ mặt mình, nghĩ trên mặt mình sưng lên một cục to như vậy cũng không để ý, trong lòng rất ủy khuất, cũng chẳng muốn quan tâm đến hắn.

https://thuviensach.vn

THỨC NHỮ BẤT THỨC ĐINH

Tô Du Bính

www.dtv-ebook.com

Chương 59: Lai Giả Bất Thiện [5]

Đào Mặc sau khi về đến huyện nha tâm sự nặng nề.

Hách Quả Tử bôi dược, bôi lên những vết bầm đen trên mặt, tâm tình cũng không được tốt. Hắn mài xong mực, thấy Đào Mặc vẫn cầm bút nửa ngày chưa động, không nhịn được nói: “Thiếu gia còn đang suy nghĩ về Y Vũ kia?” Trong lòng hắn rất không vui. Mình bị trúng một cái tát như vậy, không ngờ thiếu gia không chỉ không ra mặt giúp hắn, còn lo lắng cho đối phương.

Đào Mặc ngập ngừng hỏi: “Ngươi nghĩ, Y Vũ làm sao?”

Hách Quả Tử ngẩn người, lập tức cười lạnh nói: “Làm sao? Còn có thể làm sao? Không phải đổi cách hại người, còn đổi cách câu dẫn người. Hắn thật là quan tâm Vãn Phong, nên khi nghe được tin dữ thì khóc lóc rơi nước mắt. Người thấy hắn lúc đó có bao nhiêu khổ sở? Cũng là bình thường! Bây giờ lại mèo khóc chuột giả từ bi, có giả quá không?”

Đào Mặc trầm mặc. Hắn cảm thấy lời Y Vũ nói lúc nằm trên giường cũng không phải là hư tình giả ý, có lẽ là đã từng thấy hắn phong quang trong dĩ vãng, bởi vậy thấy tình cảnh hắn hôm nay, khó tránh động lòng trắc ẩn.

“Không phải trong lòng thiếu gia còn chưa buông hắn xuống được đấy chứ?”

Đào Mặc chậm rãi lắc lắc đầu, nói: “Cho dù là người xa lạ, chứng kiến tình cảnh này, có lẽ cũng sẽ động… Huống gì ta là Huyện lệnh bản huyện.”

https://thuviensach.vn

“Lòng trắc ẩn?” Hách Quả Tử tức giận nói: “Thiếu gia, ngươi không phải lo lắng hắn sẽ tìm cái chết chứ? Ngươi yên tâm, người như hắn cái gì cũng dám làm, chỉ không dám tự tìm cái chết, thiếu gia ít bận tâm vì hắn đi.”

Đào Mặc thở dài.

Hách Quả Tử nói: “Thiếu gia có thời gian nhớ hắn, không bằng nghĩ một chút lúc quay về làm sao ăn nói với Cố công tử đi.”

Tay cầm bút của Đào Mặc cứng đờ, mực rốt cuộc cũng theo ngòi bút rơi xuống, nhỏ giọt trên giấy. Hắn nhìn vết mực từ từ lan ra, đột nhiên nói: “Ta nghĩ hay là chúng ta dọn về huyện nha đi.”

Hách Quả Tử cau mày nói: “Đang yên lành, sao thiếu gia lại muốn dời về đây?”

Đào Mặc nói: “Lúc nào cũng quấy nhiễu y, trong lòng ta rất áy náy.” Chuyện của Y Vũ vốn không liên quan gì đến Cố Xạ, không nên kéo y vào. “Huống hồ, ta chung quy cũng là Huyện lệnh của huyện, cứ sống nhờ trong phủ y, cũng không ổn.”

“Thiếu gia cam lòng?” Hách Quả Tử tấn công vào mục tiêu.

Đào Mặc quả thực không cam lòng. Nghĩ đến sau này không thể hàng đêm cùng Cố Xạ ngồi cùng bàn dùng bữa, đánh cờ nữa, tâm tựa như bị vô số cây kim nhỏ châm vào. Nhưng từ lúc xuất hiện thi thể Vãn Phong, hắn lại mơ hồ cảm thấy những chuyện xưa liên quan đến mình như muốn tụ lại mà đến, cứ như vậy ở nhờ thêm nữa chỉ sợ sẽ liên lụy đến Cố Xạ. Y Vũ và Bồng Hương thì không phải đại sự gì, nhưng lại như một ngòi nổ, đem ân ân oán oán trong quá khứ một lần nữa cuồn cuộn nổi lên.

Nghĩ đến thủ đoạn của Hoàng Quảng Đức, hắn siết chặt cán bút do dự hồi lâu, kiên quyết đặt bút tại trung tâm, họa ra những nét ngang dài, “Dọn về đây đi.”

https://thuviensach.vn

***

Nghe nói hắn muốn dọn về huyện nha, người vui nhất không ai khác ngoài Lão Đào.

Lão lập tức nói: “Nóc nhà đã tu sửa xong rồi. Ta lập tức sai người quét tước lại một lần.”

Hách Quả Tử nói: “Hành lý của thiếu gia còn ở Cố phủ, phái người đi lấy, hay là…”

Đào Mặc vội nói: “Ta tự đi lấy.” Trong lòng hắn thầm tưởng tượng phản ứng của Cố Xạ khi nghe chuyện này, có lẽ sẽ tức giận có lẽ thờ ơ, hoặc có thể ân cần giữ lại?

… Hắn rất nhanh đem những ý nghĩ này trục xuất khỏi đầu. Nên là thờ ơ đi? Cố Xạ cực kì ít khi vì chuyện gì mà nổi giận. Chỉ là, vì sao trong lòng hắn lại ẩn ẩn hi vọng Cố Xạ sẽ sinh giận?

Ôm tâm trạng lo sợ bất an như vậy, trên đường đi Đào Mặc nhiều lần nghĩ cách giải thích. Thật vất vả đến Cố phủ, lại gặp lúc Cố Xạ không có trong phủ.

Đào Mặc tâm thấp thỏm thoáng chốc buông lỏng, nhưng lại không khỏi lo lắng. Không phải là vì hôm nay hắn đi gặp Y Vũ, chọc giận y, cho nên tránh không gặp chứ?

Hách Quả Tử thấy Đào Mặc đứng ngoài cửa, sắc mặt thay đổi mấy lần, như đèn kéo quân vậy, lên tiếng: “Thiếu gia. Chúng ta vào trong thu thập hành lý? Hay là chờ Cố công tử trở lại hẵng nói?”

“Chờ y trở lại.” Đào Mặc không chút nghĩ ngợi đáp ngay.

https://thuviensach.vn

Hách Quả Tử cũng nghĩ như vậy, liền đi vào trong, đi nửa ngày, phát hiện Đào Mặc chẳng những không đi vào, mà lại ngồi trên thềm đá trước cửa, vội vàng quay trở lại, “Thiếu gia ngồi ở đây làm gì?”

“Đợi y trở về chứ gì.” Đào Mặc nói như chuyện đương nhiên.

Hách Quả Tử nói: “Thế, đi vào trong chờ cũng như nhau.”

Đào Mặc nói: “Ta muốn chờ ở đây.”

“…” Hắn ban đầu còn lo lắng Đào Mặc rời Cố phủ có phải vì bị Y Vũ làm cảm động hay không, bây giờ xem ra, hoàn toàn không cần phải lo lắng. Hắn thở dài, theo ngồi xuống.

“Ngươi không cần ở đây chờ với ta.” Đào Mặc nói.

Hách Quả Tử nói: “Người là thiếu gia. Nơi nào có đạo lý thiếu gia ở ngoài cổng, tiểu tư lại vào trong ngồi chứ?”

Một mình Đào Mặc ngồi ở đây, cũng thấy có chút tịch mịch, liền ngầm đồng ý với hắn.

Hách Quả Tử ngồi một hồi, liền cảm giác khí lạnh từ mặt đất bên dưới vù vù chui vào trong, hơn nữa trước cửa Cố phủ hai bên đều là đường đi, thỉnh thoảng có gió thổi tới, càng lạnh thấu xương, sống lưng nguyên bản thẳng tắp càng lúc càng cong, hầu như muốn đem cả người ôm thành một quả cầu.

Đào Mặc thấy vậy không đành lòng, nói: “Ngươi vào trước đi.”

Hách Quả Tử xoa tay, “Thiếu gia không lạnh?”

Đào Mặc lắc lắc đầu nói: “Không lạnh.” Hắn cảm thấy mình đã đóng băng rồi.

https://thuviensach.vn

Hách Quả Tử đưa tay sờ tay hắn, bị đông cứng đến phát sợ, “Thiếu gia hay là vào bên trong chờ đi.”

Đào Mặc cố chấp lắc đầu.

Hách Quả Tử thở dài, xoay người về phòng lấy lò sưởi.

Đào Mặc nhẹ nhàng đấm chân.

Tiếng vó ngựa tiến gần. Xe ngựa Cố Xạ từ đằng xa chậm rãi tiến tới.

Đào Mặc lập tức muốn đứng lên, nhưng chân không nghe sai bảo, nỗ lực hai lần mới run rẩy đứng lên.

Xe ngựa dừng ở trước mặt, Cố Tiểu Giáp thấy hắn, hiển nhiên cơn giận còn chưa tan, lạnh lùng hừ một tiếng, xuống xe mở cửa.

Cố Xạ từ trong xe sắc mặt lãnh đạp xuống tới, tựa hồ hắn có hay không có đây cũng không khác biệt gì.

Thân thể Đào Mặc cứng lại, cười bồi gọi: “Cố công tử.”

Cố Xạ nói: “Đến thu thập hành lý?”

Tuy hắn thật là tới thu thập hành lý, nhưng nghe Cố Xạ nói thẳng như đuổi khách như vậy, trong lòng Đào Mặc nhất thời giống như bị tạt nước đá, lạnh đến phát run.

Cố Tiểu Giáp vô cùng cơ linh, thấy vẻ mặt tái nhợt của hắn, xem thì biết đã đoán đúng nguyên nhân, cười hì hì nói: “Tổng quản nhà ngươi nói huyện nha đã tu sửa xong rồi, chẳng lẽ ngươi còn muốn tiếp tục ở lại?”

Đào Mặc giật mình hỏi: “Ngươi gặp Lão Đào lúc nào? A, chẳng lẽ…” Hắn hiểu ra, Cố Xạ không phải hạ lệnh đuổi khách, mà là lúc đến huyện

https://thuviensach.vn

nha đã nghe Lão Đào nói hắn tới thu thập hành lý, cho nên mới hỏi như vậy. Huyết sắc trên mặt hắn dần dần trở lại.

Cố Tiểu Giáp không ngờ câu châm chọc của mình ngược lại lại giúp hắn hiểu ra, không cam lòng nhìn hắn chằm chằm.

Đào Mặc nói với Cố Xạ: "Đã làm phiền nhiều ngày, ta…" Thân thể hắn khẽ run rẩy.

"Vào trong đi." Cố Xạ cắt ngang lời hắn, đi vào trong trước.

Cố Tiểu Giáp làm mặt quỷ với Đào Mặc, lập tức đuổi theo vào trong.

Đào Mặc hít thở thật sâu, vô thức lau lau cái trán không hề có mồ hôi.

***

Trong thư phòng có đặt lò sưởi, đi vào trong, băng sương trên người Đào Mặc bắt đầu từ từ tan ra.

Cố Tiểu Giáp thấy Cố Xạ không có nổi giận, thức thời đi pha trà.

Đào Mặc nhìn Cố Xạ tự nhiên ngồi xuống, bất an quan sát sắc mặt y.

"Ngươi vừa muốn nói cái gì?" Cố Xạ ngước mắt.

Đào Mặc thấy y rốt cuộc cũng nguyện ý nhìn mình, hơi yên lòng một chút, lấy lại bình tĩnh nói: "Ta ở Cố phủ quấy rầy lâu như vậy, nên về huyện nha rồi." Hắn liếc trộm y.

Cố Xạ không ừ hử gì.

"Hơn nữa Y Vũ…" Đào Mặc dừng lại, tựa hồ đang cân nhắc lời nói.

Cố Xạ cũng không gấp, tùy hắn từ từ suy nghĩ.

https://thuviensach.vn

“Hắn, hắn cũng là một người đáng thương.” Đào Mặc cố sức nhớ lại những lời giải thích mình nghĩ ra trên xe ngựa, lúc này lại không nhớ nổi một chút, chỉ có thể vừa nghĩ vừa nói, “Song quá khứ có thế nào, hắn cũng đã đến Đàm Dương huyện, ta dù sao cũng phải có trách nhiệm với hắn.”

Cố Xạ nhướng mày nói: “Trách nhiệm?”

Chỉ một ánh mắt như thế, Đào Mặc đã minh bạch ngụ ý của y, vội nói: “Trách nhiệm của Huyện lệnh. Hơn nữa, cái chết của Văn Phong chỗ nào cũng kỳ quặc, trước khi điều tra rõ ràng sự tình, ta vẫn phải chiếu cố hắn một chút.”

Cố Xạ nói: “Cái này với chuyện rời khỏi Cố phủ liên quan gì?”

Đào Mặc nói: “Ta biết ngươi không thích hắn.”

Cố Xạ không nói.

Đào Mặc thấp giọng nói: “Ta không ở đây, hắn sẽ không tới nữa.”

“Vậy sau này ta cùng ai chơi cờ?” Cố Xạ hỏi.

Đào Mặc ngơ ngẩn, tâm nhất thời cuồng loạn nhảy dựng lên, hai mắt nhìn Cố Xạ, chớp chớp mắt. Hắn không thấy bản thân mình, cho nên không biết giờ này khắc này ánh mắt hắn có bao nhiêu sáng ngời, độ sáng đó có thể xua tan toàn bộ u ám tối tăm.

Cố Xạ trực diện đón nhận ánh sáng đó, “Hả?”

https://thuviensach.vn

THỨC NHỮ BẤT THỨC ĐINH

Tô Du Bính

www.dtv-ebook.com

Chương 60: Lai Giả Bất Thiện [6]

Đào Mặc bật thốt lên: “Ta!” Sau khi nói ra khỏi miệng, tâm tình nguyên bản cuồng loạn nhảy dựng lại bất ngờ bình tĩnh trở lại, tựa như sự yên lặng trước bão táp, mang theo bất an và nóng lòng.

Cố Xạ nhướng mày, “Ngươi mỗi ngày đều tới?”

Bão tố, tim đập cuồng loạn như bão táp. Đào Mặc khó nén vui mừng trên mặt, ra sức gật gật đầu, “Đến, nhất định đến, đến đúng giờ.”

Cố Xạ rũ mắt.

Đào Mặc trong lòng run sợ nhìn y, chỉ sợ một tràng hoan hỉ lúc này là hoa trong gương trăng trong nước.

Lát sau, Cố Xạ nói: “Ta phái người đưa ngươi về.”

Tuy Đào Mặc có xe ngựa, nhưng lúc này cảnh này, hắn một chút cũng không muốn từ chối hảo ý của Cố Xạ. “Ta, vậy ta ngày mai lại đến?”

Cố Xạ thản nhiên nói: “Ngươi không bảo đảm?”

“Bảo đảm bảo đảm.” Đào Mặc cảm thấy mình như bay lơ lửng trên mây, từ trên xuống dưới không có sức lực, sợ sẽ ngã xuống, giật mình tỉnh mộng đẹp. Hắn nhìn chằm chằm Cố Xạ, toét miệng cười mãi, ngay cả khi Cố Tiểu Giáp tiến đến cũng không phát giác.

Cố Tiểu Giáp nhìn bộ dáng ngốc hồ hồ của hắn, đã hiểu ra ngọn nguồn.

https://thuviensach.vn

Người này… làm sao có thể cùng công tử xuất hiện dạng quan hệ như vậy?

Từ lần hỏi đáp mạc danh kỳ diệu cùng Cố Xạ hôm qua, trong đầu hắn luôn luôn có những ý niệm đáng sợ.

“Uống trà.” Hắn đem chén trà đặt khá xa trà kỷ, muốn từ đó kéo xa khoảng cách giữa Cố Xạ và Đào Mặc.

Trong lòng Đào Mặc nở hoa, cũng không nghi ngờ, lắc đầu nói: “Ta không khát.”

Cố Tiểu Giáp đem trà đặt trên bàn sách, ánh mắt liên tục đảo qua đảo lại giữa Cố Xạ và Đào Mặc. Là hắn đã tới chậm, bỏ lỡ cái gì sao? Vì cái gì bầu không khí lại khác xa vừa rồi như vậy?

Cố Xạ nói: “Ngươi không phải muốn thu thập hành lý sao?”

Cố Tiểu Giáp ngẩn người, “Hành lý?” Hắn quay đầu nhìn Đào Mặc.

Đào Mặc hồi thần nói: “A, hành lý của ta không nhiều, không vội.”

Cố Tiểu Giáp giương cao thanh âm, “Ngươi muốn dọn đi?”

Đào Mặc gãi gãi đầu nói: “Ta rời huyện nha lâu như vậy…”

“Sao ngươi không nói sớm!” Cố Tiểu Giáp lập tức thay đổi sắc mặt, mặt mày hớn hở nói, “Có cần giúp gì không? Có muốn ta tiễn ngươi không?”

Đào Mặc ngơ ngác nói: “Được.”

Cố Tiểu Giáp mừng đến mức mặt đỏ lên, mắt tỏa sáng, tựa hồ hai gò má hai bên có dán lên hai chữ cao hứng, “Lúc có thời gian hãy quay lại đây chơi. Bất quá Đào đại nhân một ngày vạn việc, có lẽ không rảnh được như vậy.”

https://thuviensach.vn

“A, không đâu. Yên tâm, ta mỗi ngày đều sẽ quay lại.” Đào Mặc lại cam đoan.

Nụ cười của Cố Tiểu Giáp cứng đờ, “Quay lại? Mỗi ngày?”

Đào Mặc càng không ngừng gật đầu, “Ta sẽ quay lại chơi cờ.”

“Bôn ba đi về như vậy…”

“Huyện nha và Cố phủ không xa.”

“Thế nhưng huyện nha công việc bề bộn…”

“Ta có thể giúp được cũng không nhiều.”

“…” Cố Tiểu Giáp ra đòn sát thủ, “Đào đại nhân không phải còn phải chiếu cố Y Vũ công tử sao?” Tuy rất ghét Y Vũ, thế nhưng Cố Tiểu Giáp lúc này lại rất vui mừng khi có một nhân vật khó giải quyết như vậy tồn tại.

Đào Mặc nói: “Ta và hắn là đồng hương, hắn nếu có gì khó khăn, đủ khả năng thì sẽ chiếu cố. Bất quá Đàm Dương huyện rất thái bình, sẽ không có đại sự gì.”

Cố Tiểu Giáp cùng đường.

Cố Xạ rốt cuộc cũng mở miệng nói: “Ta nghe nói trù phòng bị dột.”

Sau lưng Cố Tiểu Giáp chợt lạnh lẽo.

Cố Xạ nói: “Tối nay ngươi đi coi chừng đi.”

…

Họa từ miệng mà ra nha. Vì sao hắn không quản được miệng mình chứ?

Cố Tiểu Giáp hối hận không kịp.

https://thuviensach.vn

***

Đào Mặc quay về huyện nha.

Lão Đào ở cửa đón hắn, thấy hắn từ trên xe ngựa Cố phủ xuống, hơi ngây ra, hỏi: “Hách Quả Tử đâu?”

Đào Mặc nói: “Phía sau.”

Quả nhiên, Hách Quả Tử rất nhanh đánh xe ngựa xuất hiện ở cuối ngõ hẻm.

Lão Đào khẽ nhíu mày, “Chẳng lẽ hành lý thiếu gia rất nhiều?” Không đến nỗi vậy chứ. Lúc trước bọn họ rời khỏi quê hương, ngay cả người mang theo hành lý cũng chỉ có một chiếc xe ngựa, sao chỉ đến Cố phủ ở tạm lại biến thành hai chiếc xe ngựa rồi.

Đào Mặc cũng không biết nên giải thích thế nào, lúng ta lúng túng nói: “Cố công tử có lòng tốt.”

Lão Đào nhìn vẻ mặt hắn, loáng thoáng đoán ra tiền căn hậu quả, lại càng cảm thấy nhìn không thấu tâm tư Cố Xạ. Hắn tự cho đã gặp qua vô số người, duy chỉ có đối với Cố lại có loại phân vân như đúng mà thật ra là sai, tựa như sai thật ra lại đúng.

Cố Xạ đối với Đào Mặc rất đặc biệt. Nếu không đặc biệt, y tuyệt sẽ không đến khách điếm lúc nửa đêm. Nhưng đặc biệt này đến tột cùng là loại đặc biệt nào? Là hiếu kỳ? Là nghi hoặc? Hay là… tình yêu nam nữ?

Lão Đào bỗng nhiên rùng mình.

Dù rằng Đào Mặc ôn hòa, nhưng vô luận là bề ngoài hay ngôn hành cử chỉ, đều rất khó để xem hắn là nữ tử. Cố Xạ… hắn không thể nào chứ?

https://thuviensach.vn

Đào Mặc thấy lão Đào đứng ở cửa thần tình thay đổi trong nháy mắt, không khỏi hỏi: “Làm sao vậy?”

Lão Đào ho khan, lắc đầu nói: “Không có gì. Chúng ta vào trong trước đi.” Mặc kệ Cố Xạ đến tột cùng là muốn gì, một bàn tay vỗ không vang, hắn chỉ quan tâm coi chừng Đào Mặc cho tốt.

***

Tin tức Đào Mặc dọn về huyện nha rất nhanh truyền đến tai Y Vũ. Bồng Hương quả nhiên không hề đến Cố phủ tìm hắn, mà là đến huyện nha, nói tâm tình Y Vũ vẫn như trước không thấy rẽ mây nhìn mặt trời, bệnh tình lại nặng thêm vân vân.

Đào Mặc vốn muốn đi xem hắn, nhưng lòng có dư mà lực không đủ.

Đó là vì huyện nha lại có một vụ kiện, là một tụng sư cáo trạng nương tử của mình cùng một gã đồ tể thông gian. Tụng sư miệng lưỡi lươn lẹo, lại thêm quy trình thụ lý án quán triệt của nha môn, mỗi ngày đều nháo ầm ĩ, đem nha môn nháo đến không thể an ổn nổi.

Thêm nữa là hắn giữ ước định mỗi đêm đều đến Cố phủ chơi cờ, không biết Cố Xạ là hữu tâm hay vô ý, bàn cờ lúc nào cũng hạ đến gần nửa đêm mới xong, Đào Mặc đương nhiên không thể nửa đêm mà đến thăm Y Vũ, đành trì hoãn. Bận rộn như vậy bảy tám ngày, Kim sư gia và Thôi Quýnh rốt cuộc cũng tra ra nương tử của vị tụng sư cùng đồ tể thông gian chỉ là chuyện hư ảo không có thật, Đào Mặc lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, nhớ tới Y Vũ đang bệnh tật ở nhà, liền bảo Hách Quả Tử chuẩn bị lễ mọn đi thăm.

Vào đến trong sân nhà Y Vũ, hắn liền nghe thấy một cỗ mùi dược xông ra.

Hách Quả Tử bĩu môi nói: “Gặp dịp diễn trò.”

https://thuviensach.vn

Đào Mặc cảm thấy kỳ quái, “Gặp dịp diễn trò là dùng thế nào?”

Hách Quả Tử nói: “Đối với người khác dùng những từ này có thể còn có hoàn cảnh gì đó, nhưng Y Vũ thì… chậc chậc.”

Bồng Hương dẫn đường ở phía trước nghe được, chỉ là không lên tiếng, đưa hai người vào phòng, chỉ về phía giường nói: “Có phải gặp dịp diễn trò hay không, sao ngươi không tự mình nhìn xem?”

Đào Mặc từ từ đi đến gần, thấy rõ bộ dạng Y Vũ lúc này mới kinh hãi, lắp bắp nói: “Ngươi, ngươi sao lại biến thành bộ dạng như vậy?”

Y Vũ vốn đã gầy, bây giờ hai gò má lại càng gầy thêm hóp cả vào, cánh tay lộ ra bên ngoài chăn giống như que củi, dù là ai chứng kiến cảnh này đều cảm thấy chỉ cần nhẹ nhàng bẻ là có thể bẻ gãy.

Giọng Bồng Hương như muốn khóc, “Từ lúc Đào đại nhân rời đi lần trước, công tử không ăn gì, tìm đại phu đến xem, đại phu nói là buồn phiền tích tụ công tâm, là tâm bệnh, nhưng viết ra bao nhiêu phương thuốc cũng không thấy khá hơn. Đại phu nói, nếu cứ tiếp tục như vậy, chỉ sợ sẽ phải chuẩn bị hậu sự rồi.”

“Thật hay giả?” Hách Quả Tử thầm nói, nhưng thấy bộ dạng Y Vũ như vậy, trong lòng cũng tin vài phần.

Khuôn mặt Y Vũ nguyên bản trắng ngần phiếm một tầng sắc đen vàng, thật giống như tử khí bao phủ, cực kỳ hư nhược.

Đào Mặc thở dài nói: “Sao ngươi không chịu nghĩ cho thông?”

Y Vũ cười khổ nói: “Nghĩ thông thế nào? Vất vả lắm ta mới rời khỏi được, mà còn không bằng khi không rời khỏi nơi đó. Nếu ta không rời khỏi đó, trong lòng… trong lòng dù sao vẫn có tưởng niệm.”

https://thuviensach.vn

Ánh mắt hắn sáng rực, nhưng với ánh mắt thản nhiên chú mục của Cố Xạ không giống nhau, mà là cái nhìn đầy thâm ý. Đào Mặc rũ mắt, không dám nhìn thẳng.

Y Vũ nói: “Ngươi còn nhớ lần đầu chúng ta gặp nhau?”

Đào Mặc nói: “Nhớ rõ. Đó là khi ta trở lại Quần Hương lâu, ngươi mặc sa y xanh biếc, bên trong là áo gấm trắng, trên đầu cài bích ngọc trâm, trên mặt trâm còn có một viên trân châu.”

Y Vũ lẳng lặng nghe, bỗng nhiên nở nụ cười nói: “Thật tốt, ngươi còn nhớ rõ.” Dù sắc mặt vàng vọt, nhưng ngũ quan hắn không thay đổi, bởi vậy lúc cười loáng thoáng có thể thấy bóng dáng điên đảo chúng sinh trong Quần Hương lâu đó. “Ta không nhớ rõ nữa rồi.” Hắn nhẹ giọng nói, “Ký ức của ta về ngươi, là lúc ngươi len lén nhét tấm ngân phiếu vào trong tay ta.”

Đào Mặc ngượng ngùng nói: “Ta, ta chỉ không muốn để Chương Bao lấy mất tiền của ngươi.”

Y Vũ nói: “Đáng tiếc vẫn bị Chương Bao phát hiện. Ngươi không biết, chờ ngươi đi rồi, hắn liền trực tiếp tìm tới ta.” Hắn không nói, lúc Chương Bao tìm tới hắn, hắn trực tiếp vứt hai mươi lượng ngân phiếu đó lên mặt Chương Bao. Hai mươi lượng đối với hắn khi đó mà nói quả thực giống như chuyện tiếu lâm.

Đào Mặc hỏi: “A, vậy, vậy hắn lấy đi rồi sao?”

Y Vũ nháy nháy mắt, “Đương nhiên không. Ta đã nói hắn nhìn lầm rồi.”

Đào Mặc khẽ cười.

Tim Y Vũ đột nhiên thắt lại.

Nếu như, nếu như hai mươi lượng đó còn thì tốt rồi.

https://thuviensach.vn

THỨC NHỮ BẤT THỨC ĐINH

Tô Du Bính

www.dtv-ebook.com

Chương 61: Lai Giả Bất Thiện [7]

“Ngươi thật tốt, ngươi chắc chắn rất tốt.” Nhìn sắc mặt ảm đạm của Y Vũ, Đào Mặc chỉ biết lặp đi lặp lại câu này.

Y Vũ mỉm cười lắng nghe. Trước đây hắn thân ở giữa văn nhân khách thơ, phần nhiều là những lời ca ngợi được mài dũa tinh tế, thi từ ca phú, phong nhã biết bao. Mà hôm nay, thời gian thấm thoát, những lời khen ngợi không còn được tôi luyện qua năm tháng, vô ảnh vô tung, còn lại chỉ là những lời bộc bạch dày dạn phong sương.

“Ngươi làm sao vậy?” Đào Mặc nhìn nơi khóe mắt hắn rơi lệ.

Y Vũ lắc lắc đầu.

Bệnh tật dây dưa khiến thân thể cùng tinh thần hắn đều hư nhược đến cực hạn, ngày xưa xem thường thương cảm nay lại xâm lấn khiến hắn không có chút lực phản kháng. Hắn nhìn Đào Mặc, trong lòng đột nhiên có một ý niệm, nếu như, nếu như người trước mắt này vẫn giống như trước đây, trong mắt chỉ nhìn thấy mình, trong lòng chỉ chứa mình mình, thì tốt biết bao! Cho dù là vì hắn mà đắc tội Hoàng Quảng Đức, cho dù là bỏ trốn…

Tâm hắn bỗng nhiên thắt lại, ngón tay không tự chủ lần tìm đến đầu giường, nhưng rất nhanh đã rụt trở về.

Đào Mặc thấy sắc mặt hắn trận xanh, trận trắng, lo lắng nói: “Có mệt không? Hay ngươi nghỉ ngơi chút đi.”

Y Vũ nhắm mắt làm ngơ, chăm chú nhìn hắn, “Ngươi còn đến không?”

https://thuviensach.vn

Trong lòng Đào Mặc nặng trịch, “Gần đây rất bận, có thể phải qua một lúc.”

“Án của Vãn Phong vẫn chưa có tiến triển sao?” Bồng Hương ở bên cạnh chen vào.

Y Vũ hơi biến sắc mặt. Bất quá sắc mặt hắn vốn đã khó coi, lúc này cũng không thể nhìn ra.

Đào Mặc nói: “Chưa nghe tin tức gì.” Hắn cũng đã hỏi qua Kim sư gia, bất quá Kim sư gia nói lão đã căn dặn sư gia Lân huyện, nếu có tiến triển sẽ viết thư thông báo, đến bây giờ vẫn chưa có thư chứng tỏ vẫn chưa có tiến triển. Dù sao vụ án này là do Lân huyện thụ án, không quan hệ gì đến hắn lắm, hắn cũng không tiện trực tiếp phái người đến hỏi.

Y Vũ nói: “Vụ án rắc rối như vậy rất khó để tra ra, ngươi chớ gấp.”

Đào Mặc nhẹ nhàng gật đầu.

“Gần đây ngươi bận việc gì?” Y Vũ nhịn không được hỏi.

Đào Mặc nói: “Nha môn có một vụ kiện…”

Hách Quả Tử đột nhiên nói: “Buổi tối còn phải cùng Cố công tử chơi cờ.”

Y Vũ môi run rẩy, cười đến hữu khí vô lực, “Thật sao?”

Đào Mặc nói: “Ta đã đáp ứng, mỗi ngày đều phải đến chơi cờ.”

Bồng Hương bất bình nói: “Chỉ là chơi cờ, ít một ngày thì thế nào? Công tử nhà ta bệnh thành như vậy, cũng không biết còn bao nhiêu thời gian, cũng không biết đến xem một chút!”

https://thuviensach.vn

Khẩu khí hắn đã lớn, Hách Quả Tử khẩu khí càng lớn, “Thiếu gia nhà ta cũng không phải đại phu! Dựa vào cái gì công tử nhà ngươi sinh bệnh người phải đến xem? Năm đó lúc thiếu gia nhà ta sinh bệnh, lão gia nhà ta gặp chuyện không may, vị công tử này của nhà ngươi có từng đến xem qua? Bây giờ ngược lại, tùy tiện ho khan vài tiếng là muốn người khác vội vàng đến chăm sóc, ngươi cho là công tử nhà ngươi là kim chi ngọc diệp gì đó sao? !”

Đào Mặc thấp giọng nạt: “Hách Quả Tử!”

Hách Quả Tử hậm hực khép miệng.

Y Vũ trầm mặc nhìn Đào Mặc, tựa hồ muốn nhìn ra một chút vết tích ảo não hay oán giận trên khuôn mặt bình tĩnh của hắn.

Thế nhưng không có.

Đào Mặc đã không phản bác, cũng không làm sáng tỏ.

Tia sáng trong mắt Y Vũ trở nên ảm đạm, ngón tay lạnh băng nhịn không được chạm vào tay Đào Mặc đang đặt trên giường.

Đào Mặc rút tay lại, lập tức bừng tỉnh khỏi trạng thái trầm tư. Thấy Y Vũ nước mắt lưng tròng, hắn ngây ra hỏi: “Sao ngươi lại khóc?”

Y Vũ nói: “Không thoải mái.”

Đào Mặc lo lắng hỏi: “Không thoải mái ở đâu? Có cần mời đại phu không?”

“Tâm. Tâm khó chịu.”Tay Y Vũ nhẹ nhàng phủ lên những ngón tay gầy gò của Đào Mặc, cẩn cẩn dực dực, sợ hắn rút về.

Ngón tay hắn lạnh băng, khiến cho Đào Mặc từ ngón tay cho đến tận đáy lòng đều lạnh đến rùng mình. Hắn như lơ đãng đứng lên, “Hắn là mệt rồi,

https://thuviensach.vn

nghỉ ngơi thật tốt.”

Đáy mắt Y Vũ hiện lên một tia thê lương.

Đào Mặc rũ mắt đi ra ngoài.

“Lúc trước ngươi nói chuộc thân cho ta, là thật tâm?” Y Vũ ở phía sau lưng hắn hỏi.

Đào Mặc dừng cước bộ.

Hách Quả Tử lập tức chuẩn bị nói ra những lời ủ trong bụng, chợt nghe Đào Mặc nói: “Ta đã không còn là Đào Mặc trước đây.”

***

Đi rõ ràng là người, nhưng lại giống như cảm giác ấm áp trong phòng cũng đi mất rồi.

Y Vũ vô lực nằm trên giường, ngơ ngác nhìn mưa ngoài song cửa.

Hạt mưa lất phất.

Hắn đột nhiên nói: “Không biết Đào Mặc có mang ô theo không.”

Bồng Hương đứng bên cạnh lúc này mới mở miệng nói: “Hắn có xe ngựa.”

Y Vũ thở dài.

“Công tử, có phải người…” Bồng Hương ngập ngừng nói, “hối hận?”

Y Vũ không lên tiếng.

Bồng Hương nói: “Kỳ thực, ta cũng biết Đào Mặc rất tốt.”

https://thuviensach.vn

Y Vũ vẫn như cũ không nói lời nào.

Bồng Hương đứng một hồi, tự thấy chán, xoay người đi ra ngoài, chợt nghe phía sau lời nói buồn bã: “Chỉ có lúc đói, mới biết cháo trân quý.”

***

Đào Mặc là bớt chút thời giờ giữa ngày đi xem Y Vũ, cho nên lại phải vội vội vàng vàng chạy trở về.

Kim sư gia đi tìm hắn khắp các con đường lớn, thấy hắn trở về, vội nói: “Đông gia, có tin tức rồi.”

Đào Mặc vẫn chưa hồi thần, “Tin tức gì?”

Vẫn là Hách Quả Tử phản ứng nhanh, “Có phải là vụ án của Vãn Phong?”

Kim sư gia gật đầu nói: “Đúng là vụ án đó. Nghi phạm đã bắt được rồi.”

Đào Mặc trợn to hai mắt, “Có phải là… Là ai?”

Kim sư gia nói: “Là một tiều phu gần đó. Vì thấy Vãn Phong mang theo mình bao hành lý lớn, thấy tiền nổi máu tham, cho nên mới giết người cướp của.”

Hách Quả Tử cau mày nói: “Tiều phu?”

Đào Mặc cũng thấy nghi ngờ, “Tiều phu sao lại dùng tên?”

Kim sư gia nói: “Ta cũng không hiểu được. Án còn chưa thẩm, nếu đông gia có hứng thú, có thể đến Lân huyện dự thính.”

Nghe có thể đến Lân huyện, mắt Hách Quả Tử sáng lên. Hắn đang lo tránh không thoát Y Vũ và Bồng Hương hai cái âm hồn không tan, lập tức

https://thuviensach.vn

nhìn Đào Mặc vẻ mong đợi.

Đào Mặc rất băn khoăn, nói: “Có ổn không?”

Kim sư gia rất là vui mừng, rốt cuộc cũng thấy Đào Mặc quan tâm tới chuyện qua lại trong quan trường. Lão nói: “Đông gia cải trang mà đi, Huyện lệnh Lân huyện sao nhận ra được?”

Hách Quả Tử thấy Đào Mặc động ý, vội vàng nói: “Thiếu gia nhận ra Vãn Phong, nói không chừng còn có thể giúp một tay. Đi xem một chút cũng tốt.”

Đào Mặc nghe hắn nói như thế, đành đồng ý.

Hách Quả Tử reo một tiếng hoan hô, xoay người đi thông báo cho Lão Đào.

Lúc Lão Đào biết lại không có vẻ lo lắng như hắn tưởng tượng. Với lão xem ra, vụ án này lộ ra điểm kỳ quái. Không nói đến một tiều phu đang yên đang lành lại làm chuyện giết người cướp của làm gì, chỉ nói hắn mang theo cung tiễn bên mình, bắn tên chuẩn xác như vậy cũng đã rất kỳ lạ. Lão thấy, hơn phân nửa là Huyện lệnh Lân huyện dùng án oan để nhanh chóng kết thúc vụ án. Mà Huyện lệnh Lân huyện sở dĩ tìm được một con cừu thế tội nhanh như vậy, nói không chừng cái án này cùng với hung thủ thật sự có quan hệ.

Như vậy, nếu Đào Mặc xuất hiện ở công đường Lân huyện thì vô cùng không ổn. Bởi vì đối phương nhất định cũng sẽ quan tâm đến án này, không chừng sẽ đụng phải. Hoàng Quảng Đức nhận ra Đào Mặc, thủ hạ của Hoàng Quảng Đức cũng nhận ra… Bất quá dù có không nhận ra, Hoàng Quảng Đức chỉ cần thông qua Huyện lệnh Lân huyện, liền có thể biết được nơi ở của Đào Mặc. Xem ra, nếu đối phương thực sự là Hoàng Quảng Đức, tránh cũng tránh không thoát, chỉ có thể binh tới tướng đỡ, nước tới đất ngăn.

https://thuviensach.vn

Hắn đột nhiên nhớ tới một chuyện, hỏi Hách Quả Tử đang thu thập hành lý, “Cố Xạ đi không?”

.

“Đi?” Cố Tiểu Giáp cau mày hỏi, “Đi làm gì?”

Đào Mặc có chút mất tự nhiên. Cố Xạ với vụ án này không hề có liên can, hắn mời y cùng đi quả thật có chút vô cớ xuất binh. Thế nhưng khó có khi Lão Đào cho ý kiến như vậy, hắn chỉ có thể nhắm mắt nói: “Đi nghe một chút xem Huyện lệnh Lân huyện thẩm án thế nào.”

Cố Tiểu Giáp nói: “Hắn thẩm án thế nào có liên quan gì đến công tử nhà ta? Công tử nhà ta chỉ cần biết ngươi thẩm án như thế nào là được rồi.” Hắn nói xong, mới phát hiền lời mình nói có nghĩa khác, vẽ rắn thêm chân nói, “Ai bảo công tử nhà ta ở tại địa bàn của ngươi!”

Hách Quả Tử nói: “Nói không chừng tiều phu kia mời một tụng sư rất lợi hại, cũng có thể xem xét học tập lẫn nhau.”

Cố Tiểu Giáp cười lạnh nói: “Hiện nay trên đời này có tụng sư nào bì được với công tử nhà ta?”

Hách Quả Tử nói: “Cũng không sợ tránh gió lớn lính bị bắt sống. Đừng quên công tử nhà ngươi vẫn là môn hạ của Chuy tiên sinh chứ.”

Cố Tiểu Giáp muốn phản bác, lại nghe Cố Xạ chậm rãi nói: “Khi nào khởi hành?”

Đào Mặc mừng rỡ, “Ngày mai liền khởi hành!”

Kỳ thực khai đường là ngay sau nữa. Hắn chỉ muốn ở cùng Cố Xạ lâu thêm một ngày, nói không chừng còn có thể lãnh hội phong tình Lân huyện.

Cố Xạ nói: “Ngồi xe ngựa của ta.”

https://thuviensach.vn

Đào Mặc không chút do dự đáp ứng.

Lần này đến lượt Hách Quả Tử phát sầu.

Xe ngựa Cố Xạ tuy lớn, nhưng phải chứa đến năm người e là có chút chật chội.

https://thuviensach.vn

THỨC NHỮ BẤT THỨC ĐINH

Tô Du Bính

www.dtv-ebook.com

Chương 62: Lai Giả Bất Thiện [8]

Đến ngày thứ hai, Hách Quả Tử phát hiện hắn lầm rồi, không phải năm người, mà là bảy người.

Cố Xạ và Đào Mặc tiên phong lên xe, còn lại Lão Đào, Kim sư gia, Tang Tiểu Thổ, Hách Quả Tử và Cố Tiểu Giáp tự sắp xếp, hai mặt nhìn nhau.

"Ta đánh xe." Cố Tiểu Giáp thức thời ngồi lên càng xe.

"Ta cũng đánh xe." Hách Quả Tử không đợi những người khác phản ứng, trực tiếp nhảy lên càng xe, ngồi sóng vai bên Cố Tiểu Giáp.

Kim sư gia thở dài nói: "Ta đã có tuổi, vẫn là ngồi xe ngựa thoải mái hơn." Lão nói xong, tay chân nhanh nhẹn lên xe ngựa.

Lão Đào nhìn về phía Tang Tiểu Thổ.

Tang Tiểu Thổ rụt đầu một cái, nói: "Công tử bảo ta đi theo hầu hạ."

Lão Đào cau mày. Theo lão biết, Tang Tiểu Thổ ở Cố phủ chỉ hầu hạ Đào Mặc, lúc này đi theo rốt cuộc là định hầu hạ ai? Bất quá xe ngựa là của Cố Xạ, y muốn mang theo ai thì mang, lão không có lời nào để nói.

Tang Tiểu Thổ thấy Lão Đào chậm rãi lên xe ngựa, mới cẩn thận lên theo.

Đóng cửa xe, xe ngựa chậm rãi tiến về phía trước.

Đào Mặc chen chúc bên cạnh Cố Xạ, vai chạm vào cánh tay y, cúi đầu nhìn chân mình, chỉ sợ xấu hổ và vui mừng bị người khác nhìn ra.

https://thuviensach.vn

.

Kỳ thực thùng xe này cũng không nhỏ, chỉ là bàn trà và hộc tủ đã chiếm diện tích, còn lại chỗ cho vài người không thể không chen chúc mà ngồi.

Một hồi không nói chuyện gì.

Từ nơi này đến Lân huyện, ít nhất cũng năm sáu canh giờ, nghĩ đến năm sáu canh giờ đều phải ngồi như vậy, Kim sư gia đã cảm thấy phát khổ, âm thầm hối hận đã đáp ứng Lão Đào cùng đến đây. Ánh mắt lão chuyển vòng trên mặt tất cả mọi người, cuối cùng dừng trên đỉnh đầu Đào Mặc, không tìm ra lời gì để nói hơn: "Dường như hai ngày này Thôi Quýnh rất cần mẫn đến nha môn."

Đào Mặc ngẩng đầu, mờ mịt nói: "Thật sao?"

Kim sư gia nói: "Sau này đông gia phải nhờ vào hắn rất nhiều, bình thường nên qua lại nhiều chút mới được." Lão quen biết với Đào Mặc cũng lâu rồi, dần dần quen với tính tình của hắn, biết hắn không phải người khẩu thị tâm phi giả ngây giả dại, mà là thật sự vô cùng thẳng thắn bộc trực, suy nghĩ không chu toàn, ấn tượng ban đầu không tốt mà mọi chuyện lão đều cười trên nỗi đau người khác nhưng dần dần cũng trở nên giống như Lão Đào cách làm thì khác mà hiệu quả như nhau tận tình khuyên bảo.

Đào Mặc liên tục nói phải, âm thầm phản tỉnh.

Cố Xạ nghiêng đầu nhìn Kim sư gia.

Kim sư gia không hiểu mà kinh hãi, cảm thấy ánh mắt vừa rồi của Cố Xạ đầy thâm ý, nhưng lại nhìn không ra sao lại có thâm ý như vậy.

Thùng xe lại khôi phục sự yên lặng.

https://thuviensach.vn

Kim sư gia cũng không tùy ý mở miệng nữa, chỉ ngồi mắt nhìn mũi mũi nhìn tim.

Xe ngựa dừng trên đường hai lần, gần đến chạng vạng rốt cuộc cũng tới Lân huyện. Bởi vì một đường xóc nảy mệt nhọc, mọi người vào khách điếm liền vội vàng về phòng nghỉ ngơi, kế hoạch du ngoạn của Đào Mặc đương nhiên bị nhỡ.

Ngày hôm sau khai đường, Đào Mặc chờ mọi người đều thay đổi y phục bình thường, sau đó xen lẫn vào giữa bách tính dự thính. Tuy là thế, cả đám bọn họ vẫn như cũ làm người khác chú ý. Nguyên nhân không phải hắn, Cố Xạ tuy không mặc áo lông cáo, nhưng một thân phong hoa đứng ngạo nghễ giữa đám người, như hạc giữa bầy gà.

Kim sư gia nguyên bản thấy vóc người Cố Xạ cao, muốn để y che chắn mình, để khỏi bị sư gia huyện này nhận ra, ai dè không đứng thì còn tốt, đứng thì bị bại lộ càng nhanh hơn. Lão thấy sư gia của huyện nghi hoặc nhìn, liền biết hắn đã nhận ra mình.

May là vị sư gia kia không nói gì, Huyện lệnh Lân huyện vỗ kinh đường mộc, bắt đầu thẩm án, hắn rất nhanh quay đầu sang chỗ khác.

Tiều phu bị dẫn lên, cũng không buồn rầu đau thương như mọi người tưởng, xem khí sắc, hắn là không tồi, Huyện lệnh đưa ra các câu hỏi đều hồi đáp, cực kỳ hợp tác.

Trong lòng Đào Mặc hắn là một tràng môi thương khẩu chiến kiện tụng cư nhiên cả hai người lại vấn đáp trong quỷ dị rồi kết thúc trong yên bình.

Cho đến khi sư gia đưa ra đơn kiện để tiều phu điểm chỉ, hắn cũng không hề có chút do dự, thật giống như sớm đã coi nhẹ sinh tử vậy.

Vụ án rất nhanh đã thẩm xong, bách tính chán nản tản ra.

https://thuviensach.vn

Đào Mặc xen lẫn trong biển người, mải miết vắt óc suy nghĩ.

Chờ ra khỏi nha môn, Lão Đào hỏi Kim sư gia, “Ngươi thấy thế nào?”

Kim sư gia ha ha cười nói: “Hung thủ sa lưới, tất cả đều vui vẻ.”

Lão Đào nói: “E chỉ là con cừu thế tội.”

Kim sư gia nói: “Vô luận thế nào, phạm nhân đó chung quy vẫn là tự mình thừa nhận.”

Đào Mặc nói: “Thế nhưng hắn cũng không giải thích cung tiễn đó ở đâu mà có, cũng không giải thích vì sao có thể bắn chuẩn xác như vậy.”

Kim sư gia khẽ thở dài: “Hồ đồ hồ đồ, hồ đồ khó thấy. Án này liên quan đến mạng người không thể khinh suất, cần báo cáo định án, không phải là gõ chày hòa âm.”

Cố Tiểu Giáp nói: “Phạm nhân kia đã tự mình thừa nhận rồi, sợ là báo lên cũng không ai truy cứu.” Người nếu đã muốn chết, thì oán được ai.

Đào Mặc nói: “Không nên để như vậy.” Hắn nhìn về phía Cố Xạ, tựa hồ hi vọng y nói chút gì đó.

Cố Xạ không phụ kỳ vọng, mở miệng nói: “Tìm một chỗ dừng chân đi.”

“A?” Đào Mặc ngớ ra.

Cố Xạ nói: “Mỏi chân.”

.

Trà lâu huyện này không tinh xảo như trà lâu ở Đàm Dương huyện, bọt trên nước trà thì càng không đáng nói.

Cố Xạ đến nơi này xác thực chỉ để ngồi một chút.

https://thuviensach.vn

Đào Mặc thấy Kim sư gia và Cố Tiểu Giáp đều nếm hớp trà rồi đặt tách xuống không muốn động đến nữa.

Kim sư gia nói: “Hầu sư gia thấy ta rồi.”

Hầu sư gia đương nhiên là sư gia của huyện này.

Lão Đào cau mày nói: “Hắn có nhận ra thiếu gia không?”

Kim sư gia nhìn Cố Xạ, nói: “Dù không nhận ra, chỉ sợ cũng có thể đoán được tám chín phần.” Cố Xạ rất nổi bật, người như vậy xuất hiện dưới công đường, chỉ sợ dù là ai cũng đã rõ ràng rồi.

Lão Đào nói: “Sự tình càng ngày càng phức tạp rồi.”

Cố Tiểu Giáp nói: “Có gì mà phức tạp? Dù sao án cũng đã phá rồi.”

Hách Quả Tử không lên tiếng đột nhiên hừ lạnh.

Cố Tiểu Giáp cau mày nói: “Ngươi hừ lạnh cái gì?”

“Không có gì. Chỉ là không quen nhìn có người xem mạng người như cỏ rác!” Hách Quả Tử trừng hắn, có ý bảo ta rất biết ngươi quả thực là mắt chó đui mù.

Cố Tiểu Giáp bị hắn trừng đến nổi giận, “Cỏ rác cái gì? Mạng người cái gì? Không hiểu ra sao cả. Phạm nhân đã tự mình thừa nhận, ngươi còn không cho hắn hối cải, hoàn toàn tỉnh ngộ?”

Hách Quả Tử nói: “Có người trong bụng toàn mỡ heo ngu dốt thật hết cách! Điểm không hợp lý nhiều như vậy cũng có thể làm như không thấy!”

“Không hợp lý chỗ nào?” Cố Tiểu Giáp thở gấp, thực sự làm ầm ỹ với hắn luôn rồi, “Ai bảo tiều phu không thể cầm cung tiễn, ai bảo tiều phu

https://thuviensach.vn

không thể dùng cung tiễn bắn chết người? Mèo mù còn có thể vớ được chuột chết, sao lại không cho hắn vận khí tốt?”

Hách Quả Tử nói: “Ngươi muốn trợn mắt nói mò, ta cũng không có biện pháp.”

Cố Tiểu Giáp giơ tay, đang muốn đập bàn, khóe mắt liếc thấy ánh mắt lạnh lùng của Cố Xạ, trên đầu lập tức giống như bị dội nước lạnh, cả người cứng lại, một hồi, mới ngượng ngùng thu tay đang giơ ra giữa không trung.

Đào Mặc hoà giải: “Việc này có điểm kỳ quái, chỉ sợ thời gian qua lâu mà ai cũng không thể nói rõ ràng.”

Kim sư gia nói: “Phạm nhân chủ động nhận tội có hai khả năng. Một, hắn thật sự là hung thủ, hai, hắn muốn bao che hung thủ.”

Lão nói như vậy, Đào Mặc nhất thời sáng tỏ thông suốt. Hắn nói: “Nói cách khác, hung thủ rất có thể là người thân cận hắn.”

“Đây chỉ là một khả năng.” Kim sư gia nói, “Cũng có thể, hắn bị người khác mua chuộc.”

Đào Mặc sắc mặt trắng bệch, “Bị người mua mệnh?”

Kim sư gia khà khà cười nói: “Có tiền có thể sai khiến ma quỷ, có tiền có thể sai ma sử quỷ. Đầu năm nay, chỉ cần là người có tiền có quyền, không có gì không thể.”

Lão Đào nói: “Nói như thế, hung thủ thật sự có thể nắm trong tay thế lực vô cùng to lớn.” Lão nói, liếc mắt nhìn Đào Mặc.

Đào Mặc sắc mặt đã trắng lại phát xanh.

***

https://thuviensach.vn

Vụ án Vãn Phong nhìn như đã thẩm xong, nhưng lại như chỉ mới bắt đầu.

Đêm khuya vắng người.

Đào Mặc không ngủ được trở người dậy khoác áo, mang hài đi ra ngoài.

Gian ngoài Hách Quả Tử đang ngủ say.

Hắn cẩn thận y đẩy cửa ra, bước ra cửa, lại cẩn thận đóng cửa lại.

Hành lang vắng lạnh, tiêu điều nói không nên lời.

Đào Mặc thở dài, đang muốn đi xuống lầu dưới, chợt nghe cánh cửa bên cạnh có tiếng mở ra, Cố Xạ khoác áo đi ra, tóc đen xõa tung trên chiếc áo khoác xanh nhạt, thanh tuấn xuất trần.

"Ngươi…" Đào Mặc vừa nói một chữ, liền bụm miệng lại.

Cố Xạ đóng cửa, đi xuống lầu dưới trước.

Đào Mặc nhắm mắt đi theo sau y.

Hai người chậm rãi đi tới hậu viện khách điếm.

Trong viện trồng một đại thụ, bóng cây che phủ.

Cố Xạ đi tới dưới tàng cây, bóng cây dày đặc giấu đi sự sắc sảo trên người y.

Đào Mặc đang muốn tới gần, chợt nghe y nhàn nhạt hỏi: "Ngươi và Vãn Phong quan hệ như thế nào?"

https://thuviensach.vn

THỨC NHỮ BẤT THỨC ĐINH

Tô Du Bính

www.dtv-ebook.com

Chương 63: Lai Giả Bất Thiện [9]

Đào Mặc giật mình, không biết tại sao lại hỏi như vậy, nhưng vẫn thành thật đáp: “Cố nhân.”

“Cố nhân xa lạ, cố nhân quen thuộc, hay là cố nhân xen giữa xa lạ và quen thuộc?”

Đào Mặc nghiêm túc suy nghĩ một chút nói: “Cố nhân xen giữa xa lạ và quen thuộc… thì phải?”

Cố Xạ từ từ xoay người. Dưới bóng cây dày đặc, ánh mắt y lạnh lẽo đến đau người.

“Sao lại hỏi như vậy?” Đào Mặc dè dặt hỏi.

Cố Xạ nói: “Ngươi quan tâm hắn không giống như đối với cố nhân thông thường.”

Đào Mặc vội vàng giải thích: “Ta chẳng qua là cảm thấy vụ án này có điểm kỳ hoặc. Dù sao cũng là một hồi quen biết, ta không muốn hắn chết không minh bạch.” Hắn thấy Cố Xạ vẫn yên lặng nhìn hắn, cho là y không tin, lại nói, “Huống hồ, ta cũng chỉ có thể nghĩ như vậy, không thể giúp hắn nửa điểm.” Hắn cũng tự mình hiểu mình, biết rằng hắn làm Huyện lệnh Đàm Dương huyện, có thể quản cũng chỉ là những tiểu án nhỏ như hạt đậu ở Đàm Dương huyện, án ở Lân huyện có thế nào cũng không tới phiên hắn nhúng tay vào.

Cố Xạ trong lòng khẽ động.

https://thuviensach.vn

Y tựa hồ lại đem tâm tư mình áp đặt lên người đối phương. Trong lòng y, người có thể khiến y quan tâm như vậy chỉ đếm trên đầu ngón tay, nhưng đối với Đào Mặc mà nói, chỉ sợ là nhổ sạch tóc cũng đếm không hết. Mơ hồ cảm thấy không vui, lại mơ hồ có chút an ủi, y không phân rõ quay cuồng trong lòng mình là loại tư vị gì, lại khiến y cả đêm không ngủ được, chỉ là vô thức nín thở lắng nghe động tĩnh bên kia vách, thậm chí lúc Đào Mặc ra cửa, không chút do dự mà theo ra ngoài.

"Muộn như vậy, ngươi cũng không ngủ được sao?" Đào Mặc hỏi.

Cũng?

Cố Xạ cúi đầu nhìn người thanh niên chỉ cách vài bước chân, lại tắm mình dưới ánh trăng, bị chiếu đến trắng bạc như tuyết. "Đang suy nghĩ về vụ án?"

"Nghĩ rất nhiều." Đào Mặc há miệng, muốn thở dài, nhưng ngực tích tụ phiền muộn và thương cảm há có thể chỉ thở dài là biến mất sạch sẽ?

Cố Xạ nói: "Ngươi muốn án này phải phán minh bạch?"

"Muốn, bất quá sợ là không dễ." Đào Mặc lắc đầu cười khổ, "Ta thường xuyên nói ta phải làm quan tốt, quan tốt vì dân chờ lệnh, nhưng nói thì dễ làm lại khó. Người làm quan trong thiên hạ như cá trên sông lớn, không ít người đều là tài tử đọc nhiều thi thư, bọn họ mà lại còn phải nơm nớp thận trọng, ta chữ thì không biết bao nhiêu, có tài đức gì? Chỉ có nhiệt huyết chung quy cũng không thể thành đại sự." Hắn nói xong, mới phát giác bờ vai đã buông lỏng một chút. Thật sự đến Đàm Dương huyện làm chức Huyện lệnh này, hắn mới biết lúc trước mình đã suy nghĩ ngây thơ bao nhiêu! Nhưng những lời này hắn không thể nói với Lão Đào, cũng không thể nói với Hách Quả Tử, bởi vì bản thân là hi vọng của bọn họ, là cột trụ của bọn họ, hắn lùi bước rồi, bọn họ càng không dễ chịu. Cho nên chỉ có

https://thuviensach.vn

thể âm thầm chịu đựng, cho dù trong lòng có ưu tư như vậy cũng không dám giãi bày, thậm chí lúc loại tình tự này nổi lên thì lập tức đè nén trở lại.

Làm quan tốt những lời này từ lâu đã không còn là lý tưởng của hắn, mà là động lực của hắn, gánh nặng của hắn. Tuy rằng sớm đã hạ quyết tâm, nhưng con đường phía trước quá gập ghềnh, rốt cuộc lực bất tòng tâm.

Đào Mặc bỗng nhiên oán trách xong, mới phát hiện Cố Xạ thật lâu không đáp lời, không khỏi ngẩng đầu nhìn y.

Giữa hai hàng lông mày Cố Xạ còn chưa kịp thu hồi ôn nhu.

“Ta, ta rất vô dụng.” Đào Mặc lúng túng quay đầu sang chỗ khác. Hắn cũng không biết vừa rồi vì sao cứ như vậy không chút kiêng kỵ đem những điều che giấu trong lòng đã lâu đều thổ lộ ra hết. Có lẽ Cố Xạ quá mạnh mẽ, cho nên ở trước mặt y, mình không cần miễn cưỡng tự mình tạo ra bộ dạng kiên cường, dù cho hắn có tạo ra, Cố Xạ cũng không cho là đúng đi? Hắn thậm chí mấy lần cảm thấy ánh mắt Cố Xạ khiến hắn không cố chỗ nào ẩn trốn, vô luận là tâm tư hay là tình tự.

“Nếu như ngươi vậy mà là vô dụng, thì người trong thiên hạ đều vô dụng cả.” Cố Xạ thản nhiên nói.

Đào Mặc ngẫm nghĩ những lời này, trong lòng cả kinh, “Ta, ngươi… Ngươi là nói, ách.”

“Muốn biết chân tướng cũng không khó.” Cố Xạ rất nhanh chuyển đề tài.

Đào Mặc hơi cảm thấy thất vọng. Bởi vì trong nháy mắt vừa rồi, hắn hầu như nghĩ Cố Xạ tán thưởng mình.

“Các vụ án đều là người làm, mà là người thì tuyệt sẽ không hoàn mỹ vô khuyết.” Cố Xạ nói có thâm ý khác, “Vô luận là tính cách, hay là phương thức xử sự.”

https://thuviensach.vn

Đào Mặc cứ thế lắng nghe.

Cố Xạ nói: “Tiều phu chỉ là một bước cờ, có thể là quân trắng, cũng có thể là quân đen.”

Đào Mặc trầm tư hồi lâu, liền sáng tỏ thông suốt, “Ý ngươi là, bắt đầu từ tiều phu?”

Cố Xạ chắp tay hướng lên lầu.

Đào Mặc được chỉ điểm, vui vô cùng, thấy y muốn đi, không chút nghĩ ngợi bắt lấy cánh tay y, nói: “Đa tạ.”

Cố Xạ cúi đầu nhìn bàn tay đang đặt trên áo khoác bị cóng đến có chút phát đỏ.

Đào Mặc vội vàng rút tay về, cười khan nói: “Lúc đó nóng lòng…”

“Trở về thôi.” Cố Xạ thản nhiên ngắt lời hắn.

***

Nửa đêm trước Đào Mặc bởi vì thúc thủ vô sách, cho nên trăn trở khó ngủ. Nửa đêm sau Đào Mặc bởi vì có đối sách rồi, vẫn như trước trăn trở khó ngủ.

Ngày hôm sau bên ngoài hành lang có tiếng vang, hắn liền mở to mắt đứng lên, tự mình tìm hỏa kế trong điếm lấy nước nóng rửa mặt.

Sau đó một mình đến đại đường khách điếm ăn điểm tâm, thuận tiện chờ những người khác xuống.

Thời gian chờ đợi thật gian nan, vất vả lắm mới đợi được Lão Đào và Kim sư gia đi xuống, Đào Mặc đã uống cạn ba bát sữa đậu nành.

https://thuviensach.vn

“Thiếu gia?” Lão Đào kinh ngạc. Đào Mặc tuy không thích ngủ nướng, nhưng dù sao cũng là thanh niên, khó tránh ham ngủ, thức dậy sớm như vậy cực kỳ hiếm thấy.

Kim sư gia và Lão Đào ngồi xuống, gọi điếm hỏa kế đưa điểm tâm lên.

Lão Đào thấy Đào Mặc có vẻ muốn nói lại thôi, thẳng thắn chủ động dò hỏi: “Thiếu gia có tâm sự?”

Đào Mặc thử dò xét: “Ta đang suy nghĩ về vụ án của Vãn Phong.”

Tay cầm màn thầu của Kim sư gia chợt dừng lại, trên đầu lông mày ẩn ẩn nổi lên đám mây đen.

Lão Đào bất động thanh sắc nói: “Thiếu gia muốn quản vụ án này?”

Đào Mặc nói: “Cũng không phải là quản, chỉ muốn tra đến cuối cùng. Nếu tiều phu đó thật sự là hung thủ, vậy đương nhiên là rất tốt. Nếu không phải, chẳng phải là phụ hai cái nhân mạng sao?”

Kim sư gia nói: “Đông gia không cần lo lắng. Án này liên quan đến mạng người, Huyện lệnh nói không tính, cuối cùng phải do hoàng thượng ngự bút chu sa phê mới đáng nói.”

Đào Mặc sửng sốt, “Phải do hoàng thượng phân xử?”

Kim sư gia cười nói: “Đó là đương nhiên.”

Lão Đào ý vị thâm trường nhìn hắn. Tuy nói tử tội cần hoàng đế định đoạt, thế nhưng hoàng đế một ngày vạn việc, lý nào sẽ quan tâm đến tiểu án như thế? Thông thường chỉ qua Huyện lệnh Tri phủ hai vị quan, cái mạng này của tiều phu coi như là mất.

Đào Mặc thoáng yên tâm, lại nói: “Đã như vậy, phải tranh thủ chút thời gian.”

https://thuviensach.vn

Kim sư gia thu lại vẻ cười, “Đông gia vẫn định nhúng tay vào việc này?”

“Không phải nhúng tay, chỉ là…” Đào Mặc nghĩ tới một từ hình dung thỏa đáng, lại nghe một nam thanh thanh lãnh dễ nghe thay hắn nói tiếp, “theo bên cạnh giúp đỡ.”

Kim sư gia thấy Cố Xạ, theo bản năng đứng dậy.

Lão Đào nhìn về phía Đào Mặc, “Xem ra, thiếu gia và Cố công tử đã đến mức thấu hiểu nhau rồi.”

Đào Mặc cúi đầu cười gượng. Ngữ khí Lão Đào không được tốt lắm, quả thực có thể nói có chút không thiện cảm, thế nhưng nội dung lời nói lại làm cho trong lòng Đào Mặc cảm thấy vui vẻ.

Cố Xạ lạnh nhạt nói: “Đây chẳng lẽ không phải là kỳ vọng của ngươi?”

Lão Đào không ừ hử. Kỳ vọng của lão hiển nhiên cùng với suy nghĩ của Cố Xạ có hơi không khớp. Lão xác thực hi vọng Cố Xạ có thể giúp Đào Mặc một tay, thế nhưng loại kỳ vọng này của lão là rất ích kỷ, thẳng thắn mà nói, là hi vọng Cố Xạ có thể không cầu lợi mà nỗ lực không cần Đào Mặc hồi báo bất cứ cái gì, cho dù có hồi báo cũng không quan hệ đến hồi báo bằng đau khổ, như là hữu nghị các loại, chí ít tuyệt không phải là tâm tình Đào Mặc lúc này.

Lão đột nhiên cảm thấy vô lực. Loại vô lực này so với trước đây nhìn Đào Mặc thân cận với Y Vũ còn sâu hơn. Lúc trước đối với Y Vũ, lão cũng không để trong lòng. Bởi vì hắn là tiểu quan, không quyền không thế, có thể dùng tiền chinh phục. Nhưng Cố Xạ không giống, gia thế địa vị tài hoa và tính cách y trái lại chỉ để y chinh phục người khác. Mà lão tin tưởng, chỉ cần có tay của họ Cố, Đào Mặc căn bản không cần chống lại bất kỳ thế lực nào. Chỉ là lão không rõ trong hồ lô Cố Xạ đến tột cùng là bán loại thuốc gì?

https://thuviensach.vn

Chẳng lẽ là một tràng vui đùa? Với tính tình Cố Xạ chỉ sợ không đáng vui đùa ấu trĩ không thú vị như vậy?

Đào Mặc thấy Lão Đào trầm tư cho là khó xử, thấp giọng nói: "Nếu thật sự khó nói…"

"Kỳ thực, cũng nên tra một chút." Lão Đào đột nhiên nói.

Kim sư gia nhấm nuốt màn thầu, thần tình không vui. Còn tưởng rằng ở trên bàn này Lão Đào sẽ là đồng minh duy nhất, ai dè sau khi họ Cố đến cũng làm phản rồi.

Lão Đào nói: "Thiếu gia yên tâm, việc này giao cho ta đi làm được rồi."

Vãn Phong chết bởi tay Hoàng Quảng Đức, như vậy ném ra một tiều phu làm con cừu thế tội là ai không cần nói cũng biết. Tuy lão không biết nguyên nhân Hoàng Quảng Đức giết người, nhưng nếu hắn đã đến gần Đàm Dương huyện, vậy thì chuyện này lão không thể không quản rồi.

Đào Mặc cau mày nói: "Lão đi một mình? Rất không an toàn."

Lão Đào yên lặng không lên tiếng uống xong sữa đậu nành, sau đó giơ tay dùng lực vỗ xuống chén.

Cái chén dưới một chưởng biến thành bột mịn.

Đào Mặc, Kim sư gia: "…"

Cố Xạ mặt không đổi sắc.

***

Lúc Hách Quả Tử, Cố Tiểu Giáp và Tang Tiểu Thổ xuống tới, Lão Đào đã ra ngoài.

https://thuviensach.vn

Ba người nhìn điểm tâm trên bàn, trong lòng đều có chút thấp thỏm.

Cố Tiểu Giáp thấp giọng nói: “Công tử, ta dậy trễ.”

Cố Xạ nói: “Ăn đi.”

Cố Tiểu Giáp thấy y không có ý trách cứ, mới thở phào nhẹ nhõm.

Tang Tiểu Thổ và Hách Quả Tử đều ngồi xuống. Bởi vì tự thẹn với lương tâm, cho nên chỉ đặt mông ngồi bên rìa băng ghế, ăn gì cũng chỉ ăn một chút, như nàng dâu mới vào cửa.

Bầu không khí có chút áp lực.

Cố Tiểu Giáp ăn ăn, đột nhiên nói một câu, “Đêm qua công tử đã đi đâu vậy?”

Cố Xạ nói: “Tản bộ.”

Đào Mặc sặc, thật nhanh liếc nhìn Cố Xạ. Rõ ràng gặp nhau rất bình thường, chẳng biết sao, bị Cố Tiểu Giáp hỏi công khai như vậy, khiến trong lòng hắn sinh ra vài phần chột dạ.

Cố Tiểu Giáp nghi ngờ nói: “Nhưng nửa đêm…” Hắn biết thói quen của Cố Xạ, chưa bao giờ đi ban đêm.

Cố Xạ ngước mắt.

Cố Tiểu Giáp đem lời nói và màn thầu cùng nuốt xuống.

***

Lão Đào chính ngọ thì quay về. Đào Mặc quan sát lão từ trên xuống dưới một kỹ càng một lần, xác định không bị thương chút nào mới thở phào nhẹ nhõm.

https://thuviensach.vn

Lão Đào tuổi già vẫn không có con, sớm đã xem Đào Mặc như nhi tử mình, thấy hắn quan tâm mình như vậy, lão vô cùng an lòng, ngay cả khẩu khí nói ra cũng ôn hòa theo. “Tiều phu kia có hai nhi tử, đều thiếu nợ vì đánh bạc. Tiều phu kia chắc là bị tiền mua chuộc.”

Đào Mặc nghe vậy run rẩy trong lòng, “Thế nhưng, đây là bán mạng.”

Lão Đào thở dài nói: “Thiên hạ phụ mẫu tâm.”

Đào Mặc nhớ tới phu thân mình, nguyên bản do dự lập tức kiên định, “Ta phải cứu ông ta.”

“Với thân thủ của Lão Đào hắn không phải là việc khó chứ?” Cố Xạ đột nhiên nói.

https://thuviensach.vn

THỨC NHỮ BẤT THỨC ĐINH

Tô Du Bính

www.dtv-ebook.com

Chương 64: Tân Cừu Cựu Hận [1]

Nghĩ đến lão đường đường là Ma giáo trưởng lão, sao lại lưu lạc thành kẻ hộ vệ?

Lão Đào trong lòng rất rất không vui, không lạnh không nóng nói: "Chẳng lẽ Cố công tử muốn biết pháp mà vẫn phạm pháp?"

Cố Xạ thản nhiên nói: "Động thủ là ngươi, liên quan gì ta?"

Đào Mặc nói: "Cũng không thể nói như vậy. Vạn nhất Lão Đào thất thủ, hậu quả khó lường." Dù biết tính tình Cố Xạ, nhưng chính tai nghe y nói ra lãnh tâm lãnh tình bực này, trong lòng vẫn khó chịu nói không nên lời. Huống hồ người trong miệng y nói không quan hệ lại là người hắn quan tâm nhất.

Thấy Đào Mặc vì mình mà phản bác Cố Xạ, Lão Đào vô cùng vui mừng, ngay cả có mang theo chút coi thường lão cũng không tính toán, mỉm cười nói: "Không phải nói không cướp ngục, chỉ là còn chưa tới nỗi phải cướp ngục. Cố công tử là cao đồ của Chuy tiên sinh, tài tư mẫn tiệp, miệng lưỡi lưu loát, nếu để Cố công tử ra tay, lật lại án chắc chắn không phải việc khó."

Cố Xạ nói: "Ta chưa bao giờ lên công đường."

Lão Đào ra vẻ kinh ngạc nói: "Nếu Cố công tử không lên công đường, sao lại bái nhập môn hạ Chuy tiên sinh?"

Cố Xạ nói: "Ngươi thân mang tuyệt thế võ công, sao lại vào Đào phủ?"

https://thuviensach.vn

Lão Đào híp mắt.

Xem ra những khiêu khích của Cố Xạ lúc trước đều là vì câu này. Cố Xạ không phải người quan tâm chuyện người khác, như trước đây lão đưa Đào Mặc khách điếm, y cũng không nói gì nhiều, bây giờ lại nơi chốn nhằm vào mình, chẳng lẽ là vì mình triển lộ võ công, khiến y nghi kỵ?

Lão Đào âm thầm suy đoán tâm tư y, ngoài miệng không mặn không nhạt nói: "Đào lão gia có ân với ta. Chẳng lẽ Chuy tiên sinh cũng có ân với ngươi?"

Cố Xạ nói: "Ta ngưỡng mộ tài hoa của Chuy tiên sinh."

Hai người đều nói đến trôi chảy, người bên cạnh thấy lại khẩn trương.

Kim sư gia đứng ra hoà giải: "Trở lại chuyện chính, chúng ta vẫn nên suy nghĩ làm thế nào giúp tiểu phu kia đi."

Đào Mặc kinh ngạc nói: "Sư gia cũng đồng ý giúp ông ta?"

Kim sư gia cười khổ nói: "Việc đã đến nước này, chẳng lẽ còn có thể nói không?" Đào Mặc là đông gia lão, hắn muốn giúp, lão chỉ có thể theo. Kỳ thực, không ít người không thích sư gia vào nha môn, nghĩ bọn làm ma giúp hổ, tác oai tác phúc, lại không biết bọn họ sỡ dĩ làm ma giúp hổ bất quá bởi vì bên trong chính là hổ. Sư gia tốt hay xấu đều phần lớn được quyết định bởi thái độ của Huyện thái gia. Đương nhiên, cũng có sư gia chống đỡ Huyện thái gia, cái này cực ít.

Đào Mặc nói: "Vậy theo sư gia, nên lật án như thế nào?"

Kim sư gia nói: "Muốn lật lại bản án, nói khó cũng không khó. Đây là án mạng, tất sẽ trình báo cho Tri phủ trước, sau đó chuyên trình Tổng đốc thẩm khám đầy đủ đề vào, nếu bọn họ đều cảm thấy không có gì sai, mới

https://thuviensach.vn

chuyển giao đến kinh thành. Càng nhiều người xem, cơ hội lật lại bản án tự nhiên sẽ càng nhiều."

Đào Mặc nói: "Đã như vậy, chúng ta đi tìm Tri phủ trước."

Cố Xạ nói: "Không được, ngươi phải tìm Tri huyện trước."

Đào Mặc giật mình nói: "Nhưng Tri huyện rõ ràng đã định án rồi."

Kim sư gia gật đầu nói: "Luật pháp triều ta nghiêm cấm vượt cấp thượng cáo. Nếu muốn lật lại án, cần bắt đầu từ Tri huyện. Nếu hắn thẩm phán bất công, mới có thể thượng tố."

Đào Mặc nghe mà sững người, "Vậy chúng ta nên làm gì bây giờ?"

Kim sư gia nói: "Mời tụng sư, viết đơn kiện."

Mọi người nhìn về phía Cố Xạ. Y tuy không lên công đường, nhưng tìm một đồng môn nhận án này không phải là việc khó.

Cố Xạ cũng không chối từ, hướng Cố Tiểu Giáp giao phó vài câu.

Cố Tiểu Giáp vẻ không tình nguyện, lôi kéo Tang Tiểu Thổ đến bên, tha thiết dặn dò hồi lâu, vẫn không yên lòng mà rời đi.

Đào Mặc nói: "Không biết lúc nào Cố Tiểu Giáp mới mời được tụng sư về, không bằng chúng ta nghỉ ngơi trước đi?"

Kim sư gia nói: "Không thể nghỉ ngơi."

"Vì sao?" Đào Mặc khẩn trương hỏi. Chẳng lẽ bọn họ đã bị người theo dõi?

Kim sư gia nói: "Đông gia đã muốn lật án, phải xuất ra chứng cứ lật án. Nếu không ngay cả tụng sư miệng lưỡi khéo léo, không được lên công

https://thuviensach.vn

đường cũng vô dụng.”

Lão Đào nói: “Ngươi nói, Tri huyện sẽ không nhận án này?”

Kim sư gia gật đầu nói: “Trừ phi có chứng cứ mới, hoặc là phạm nhân phản cung, nếu không Huyện lệnh có thể từ chối không nhận.”

Lão Đào trầm ngâm nói: “Kỳ thực, muốn để phạm nhân phản cung cũng không khó.”

“Phản cung xác thực không khó, nhưng phản cung vô dụng.” Kim sư gia nói, “Ta tiếp nhận nhiều vụ án như vậy, chỉ dựa vào lời phản cung của phạm nhân mà lật án, chưa từng có. Người đều sợ chết, phạm nhân cũng là người, cho nên vô luận bọn họ thừa nhận hành vi phạm tội có thống khoái thế nào, theo thời gian trôi qua, nỗi sợ hãi với cái chết càng ngày càng sâu, sau đó sẽ dần dần nghĩ các biện pháp hoặc mượn cớ phủ định lời khai. Dưới tình huống này, quan huyện hơn phân nửa là không tin.”

Đào Mặc nói: “Vậy chúng ta phải tìm chứng cứ gì mới đây?”

Kim sư gia nói: “Nếu có thể tìm được nghi phạm đương nhiên là hay nhất. Nếu tìm không được, vậy thì tìm lý do tiểu phu không có khả năng giết người.”

Hách Quả Tử vỗ tay nói: “Thí dụ như chứng cứ chứng minh ông ta không có ở hiện trường lúc đó.”

Kim sư gia cười nói: “Chính là như vậy.”

Đào Mặc nói: “Vậy, vậy chúng ta đi tìm hai nhi tử của ông ấy. Có lẽ bọn họ có thể làm chứng.”

Kim sư gia nói: “Nhi tử thì phải tìm, tốt nhất tìm thêm một người qua đường không có quan hệ gì với hắn. Dù sao nhi tử cũng là người thân của

https://thuviensach.vn

hắn, cũng có khả năng vì hiếu tâm mà làm giả chứng cứ.”

Hách Quả Tử hừ lạnh nói: “Cha vì mình trả món nợ thua bạc mà đi làm người chết thế, bọn họ lại từ đầu đến cuối đều không lộ diện, người như vậy thì còn trông cậy vào hiếu tâm gì đó?”

Kim sư gia nói: “Đừng vội kết luận, thị phi rối rắm không bằng tìm được bọn họ rồi nói.”

Lão Đào nói: “Đã như vậy, chúng ta chia binh hai đường.”

“Không phải hai đường, là ba đường.” Kim sư gia nói, “Các ngươi đi tìm chứng cứ, ta đi tìm người.”

“Ai?”

“Hầu sư gia.” Kim sư gia thở dài nói, “Hắn ở trên công đường đã thấy ta rồi, nếu ta không đi chào hỏi hắn, sợ sẽ khiến hắn nghi ngờ. Hơn nữa, nói không chừng ta còn có thể thám thính chút tin tức từ miệng hắn.”

Lão Đào nói: “Đã như vậy, chúng ta chia ra ba đường. Thiếu gia, người…”

Hai chân Đào Mặc lặng lẽ nhích về phía Cố Xạ.

“Người cùng ta một đường đi.” Lão Đào làm như không thấy, “Xin mời Cố công tử và Tang Tiểu Thổ một đường.”

Cố Xạ thản nhiên nói: “Ta nói muốn đi bao giờ?”

Lão Đào nghẹn lời, sau đó bất chấp nói: “Nếu vậy, thiếu gia và Hách Quả Tử một đường, đi đến những nơi xung quanh nơi xảy ra án mạng thăm dò. Tự ta một đường, đi tìm hai nhi tử của hắn.” Lão dừng một chút, liếc nhìn Cố Xạ, “Mời Cố công tử nghỉ ngơi thật tốt ở khách điếm.”

https://thuviensach.vn

Cố Xạ không lên tiếng.

***

Kim sư gia và Lão Đào hấp ta hấp tấp chân trước chân sau cùng rời đi.

Đào Mặc bảo Hách Quả Tử đi trước hỏi thăm đường đi, sau khi hỏi rõ thì chuẩn bị mướn một chiếc xe ngựa, lại thấy xe ngựa Cố phủ ung dung đứng trước mặt bọn họ. Đánh xe là Tang Tiểu Thổ.

Cửa xe mở ra, Cố Xạ ngồi ngay ngắn ở bên trong, ngoắc tay với hắn, "Lên đây."

Đào Mặc dùng cả tay chân mà leo lên xe ngựa.

Hách Quả Tử vốn muốn vào trong thùng xe với Đào Mặc, lại bị Tang Tiểu Thổ kéo vạt áo lại.

"Ta không biết đường đi." Tang Tiểu Thổ nhỏ giọng nói.

Hách Quả Tử nhìn nhìn thùng xe, lại nhìn nhìn hắn, im lặng thở dài, tiếp nhận dây cương.

.

Trong thùng xe, Đào Mặc đấu tranh giữa việc ngồi bên cạnh Cố Xạ và ngồi trên ghế của mình lúc trước, cuối cùng chọn ngồi trên ghế lúc đầu.

"Không phải ngươi nói không đi sao?"

Cố Xạ thong thả nói: "Ta nói bao giờ?"

Đào Mặc suy nghĩ một chút, lúc đó hình như y nói là "Ta nói muốn đi bao giờ?" Nói cách khác, y không nói muốn đi, cũng không nói không đi. Hắn nhìn y, trong ngực nhộn nhạo lại lăn tăn vui vẻ, cúi thấp đầu, thấp

https://thuviensach.vn

giọng nói: “Ta vốn tưởng ngươi không muốn quản việc không liên quan này.”

“Thật là chuyện không liên quan.” Cố Xạ nói.

Đào Mặc ngẩng đầu nhìn y, “Vậy sao ngươi lại muốn quản?”

Cố Xạ nói: “Ta nói muốn quản bao giờ?”

Đào Mặc lại sửng sốt, “Nhưng mà bây giờ không phải ngươi…”

“Ta chỉ tiện đường tiễn ngươi.”

Đào Mặc khe khẽ thở dài, “Kỳ thực, chuyện này vốn không nên cuốn ngươi vào.”

Cố Xạ lặng im.

“Có lẽ sẽ gặp nguy hiểm.” Thanh âm Đào Mặc trầm thấp, “Người kia có thể mua chuộc Tri huyện, chắc hẳn tiền nhiều thế mạnh. Hắn dám giết Vãn Phong, chứng minh thủ đoạn rất độc ác. Vạn nhất thật sự sẽ động thủ, chỉ sợ sẽ liên lụy ngươi.”

Cố Xạ nói: “Đã như vậy, vì sao ngươi còn muốn quản việc không liên quan đến mình này?”

Đào Mặc không do dự nói: “Ta nói rồi, ta phải làm quan tốt.”

“Việc ngươi làm bây giờ cũng không phải việc quan tốt phải làm.”

“Có lẽ vậy.” Đào Mặc dựa đầu vào vách xe, theo chuyển động của bánh xe mà nhẹ nhàng lay động, “Vô luận thế nào, ta muốn cứu ông ta.”

Thùng xe trở nên trầm mặc.

https://thuviensach.vn

Đào Mặc cảm thấy một trận buồn ngủ kéo tới, đang muốn đi vào giấc ngủ, giữa lúc mông mông lung lung lại nghe được giọng nam thanh lãnh: “Ta giúp ngươi.”

https://thuviensach.vn

THỨC NHỮ BẤT THỨC ĐINH

Tô Du Bính

www.dtv-ebook.com

Chương 65: Tân Cừu Cựu Hận [2]

Trên đường xóc nảy, Đào Mặc lại ngủ được cực kỳ yên ổn. Lúc xe ngựa dừng lại, Cố Xạ thậm chí còn nghe được tiếng ngáy nhè nhẹ.

“Thiếu gia.” Cửa bị nặng nề đẩy ra.

Cố Xạ nhíu mày, Đào Mặc đã giật mình ngồi dậy, trong mắt mê man, thật lâu mới hồi phục tinh thần, “A, tới rồi?”

Hách Quả Tử nói: “Có người nói chính là chỗ này.”

Đào Mặc co người chui ra ngoài, một chân chìa ra khỏi thùng xe, đột nhiên quay đầu lại nhìn Cố Xạ nói: “Vừa rồi ta là nằm mộng hay là…”

Cố Xạ nhìn lại hắn, mắt không gợn sóng.

Đào Mặc thất vọng cười khan mấy tiếng, nói: “Quả nhiên là ngủ mơ.” Hắn vươn chân ra, đang muốn nhảy xuống, chợt nghe phía sau có tiếng nói khoan thai, “Ta giúp ngươi.”

Một chân đã hạ xuống, nhưng chân kia vì câu nói này mà còn lưu luyến ở bên trong thùng xe, hai chân hai nơi khiến cho Đào Mặc mất thăng bằng ngã xuống. May là Hách Quả Tử đứng bên cạnh hắn, vội vàng đưa tay đỡ lấy hắn, hắn mới tránh khỏi một trận té sấp xuống đất. Dù là vậy, cũng có chút chật vật.

Đào Mặc hạ chân kia xuống, hai chân mới đứng vững trên mặt đất, ngước mắt đã thấy Cố Xạ xuống xe, tư thế ưu nhã thoải mái, cùng với tư thế chật

https://thuviensach.vn

vật của mình thật là khác nhau một trời một vực. Vừa mới toát lên vui sướng còn chưa kịp che đậy đã bị sự chênh lệch một trời một vực này làm cho đông lạnh một lần nữa, hồi lâu mới trở lại bình thường.

Cũng may Cố Tiểu Giáp không ở đây, không ai chế nhạo hắn, cuối cùng gió êm sóng lặng cho qua.

Ba người dọc theo con sông đi xuống hạ du.

Tang Tiểu Thổ đánh xe ngựa, theo sau lưng bọn họ.

Hách Quả Tử nói: “Ở đây hoang vu, ngay cả muỗi cũng không có, lấy đâu ra người qua đường đây? Lại càng không nói đến nhân chứng.”

Đào Mặc nói: “Nói không chừng có người gấp rút đi ngang qua, hoặc là…”

Cố Xạ nói: “Án xảy ra vào giờ nào?”

Trí nhớ Đào Mặc vô cùng tốt, lập tức nhớ lại: “Lúc Huyện lão gia thẩm án có đề cập qua, là giờ tý.”

Hách Quả Tử nói: “Ha. Nửa đêm canh ba, càng không có người!”

Cố Xạ nói: “Nếu là nửa đêm canh ba không người, thì tiều phu kia sao lại phục kích ở trên đường?”

Hách Quả Tử giật mình, tùy tiện nói: “Bởi vì ông ta không phải hung thủ thực sự, chỉ là con cừu thế tội thay mà thôi.”

Cố Xạ nhàn nhạt liếc hắn.

Đào Mặc chợt nói: “Đây là điểm đáng ngờ của vụ án.”

https://thuviensach.vn

Hách Quả Tử tinh thần chấn động nói: “Không bằng dùng nó ép Huyện lệnh phúc thẩm?”

Cố Xạ nói: “Không đủ.”

Hách Quả Tử thở dài nói: “Nửa đêm canh ba ai đến nơi hoang vu thế này? Cho dù có tới, chỉ sợ cũng là có chuyện gì đó không thể cho ai biết, lý nào sẽ thừa nhận?”

Đào Mặc giật mình hỏi: “Không thể cho ai biết? Sao lại không thể cho ai biết?”

Hách Quả Tử tai đỏ hồng, lúng ta lúng túng nói: “Tiểu thuyết trên phố không phải thường viết rằng nửa đêm chỗ không người, cây cỏ rậm rạp, ánh trăng chiếu rọi, sóng bạc cuồn cuộn sao.”

Đào Mặc mờ mịt hỏi: “Có liên quan gì tới chuyện không thể nói cho ai biết?”

Hách Quả Tử ấp úng, ứng đối không được, chỉ có thể nhìn về phía Cố Xạ.

Cố Xạ nói: “Tiều phu bị tìm đến làm con cừu thế tội tự nhiên có đạo lý của nó. Ông ta rất có khả năng sống ở gần đây.”

Hách Quả Tử quay đầu nhìn nhìn xung quanh, “Nếu là tiều phu, nên ở trên núi. Bất quá dù có tìm được nơi ở của ông ta thì có ích lợi gì? Nơi này, dù sao cũng không có bao nhiêu căn nhà ở đây?”

Đào Mặc nói: “Nếu đã tới đây, không bằng quan sát xung quanh một chút, không chừng sẽ có manh mối gì đó.”

Hách Quả Tử nghe hắn nói như vậy, không thể làm gì khác hơn là gọi Tang Tiểu Thổ tới, chạy lên núi.

https://thuviensach.vn

Đào Mặc len lén nhìn Cố Xạ.

Cố Xạ đứng ở bờ sông, nhìn nước sông dài dằng dặc, không biết đang suy nghĩ điều gì.

“Hôm nay có chút lạnh.” Đào Mặc không tìm ra lời gì để nói.

Cố Xạ nghiêng đầu nhìn hắn, chậm rãi đáp một tiếng đồng tình.

Trong lòng Đào Mặc có hơi rung động, đang muốn nói thêm gì đó, chợt thấy sắc mặt Cố Xạ bỗng nhiên thay đổi, bất thình lình đẩy hắn ra.

Một đạo ngân quang xẹt qua.

Đào Mặc mở to mắt nhìn huyết hoa từ trên cánh tay Cố Xạ bắn toé ra!

Là tên!

Cả người Đào Mặc lạnh buốt, không chút nghĩ ngợi bổ nhào tới Cố Xạ.

Cố Xạ tựa hồ không nghĩ tới hắn sẽ quên mình lao tới, hai tay theo bản năng đón được hắn, sau đó cả hai người đồng thời ngã xuống.

Lại có hai mũi tên bắn tới, không quá nửa đường đã bị người nào đó ngăn lại.

Cố Xạ cố nén đau quan sát hai bên.

Có một hán tử không biết từ nơi nào xuất hiện đang công kích cung tiễn thủ kia, hai người đánh đến khó phân khó giải.

“Ngươi thế nào rồi?” Thanh âm Đào Mặc cũng đã thay đổi, run rẩy đến không thể tưởng tượng nổi.

Môi Cố Xạ trắng bệch, nỗ lực bình ổn khí tức, “Ngươi… đứng dậy.”

https://thuviensach.vn

Đào Mặc lúc này mới chú ý mình đang đè lên đối phương, vội chống đất đứng dậy, sau đó mới đỡ Cố Xạ.

Cố Xạ đau đến mức trán toát mồ hôi lạnh. Y quen sống trong nhung lụa, bị thương ngoài da như thế này đối với y mà nói là lần đầu trong đời, đau đến không nói nên lời.

Biểu tình y như vậy, Đào Mặc nhìn thấy càng khẩn trương. Hắn gắng sức nuốt nước bọt, nói: “Ta đưa ngươi đi xem đại phu.”

Cố Xạ liếc nhìn thích khách và hiệp khách đang dây dưa, chậm rãi gật gật đầu.

Đào Mặc lập tức đánh xe ngựa tới.

Kỳ thực điều khiển mã xả cũng là lần đầu trong đời hắn, sau khi ngồi lên nhớ tới dáng vẻ Cố Tiểu Giáp và và Hách Quả Tử, nỗ lực vung dây cương, ngựa vẫn không nhúc nhích. Hắn chưa từng cảm thấy căm hận bản thân vô dụng như lúc này.

“Giữ chặt dây cương.” Cố Xạ cau mày đi đến bên càng xe, một tay chống lên xe ngựa.

Đào Mặc nhìn Cố Xạ gần trong gang tấc, sốt ruột bỗng nhiên lắng xuống, giật dây cương, hét lớn một tiếng, “Gia.”

Ngựa kéo xe chầm chậm tiến về phía trước.

.

Đào Mặc tuy có trí nhớ kinh người, nhưng trên đường đi hắn đều ngủ, cho nên rất nhanh thì bị mất phương hướng. May là Cố Xạ ngồi bên cạnh, mỗi khi hắn luống cuống thì chỉ rõ phương hướng. Dù như vậy, vì hắn đánh xe vẫn không lanh lẹ nên đã đi không ít đoạn đường vô ích.

https://thuviensach.vn

Lúc đến Lân huyện, mùi thức ăn trong không khí hỗn tạp, ngựa xe như nước, người đến người đi.

Đào Mặc càng lúc càng bó tay bó chân, không dám buông vó ngựa. Cũng may y quán cách đó không xa, Cố Xạ không đợi hắn dừng ngựa, đã nhảy xuống, khiến hắn kinh hãi toàn thân ra mồ hôi lạnh. Thật vất vả với sự trợ giúp của người khác an bài xong xe ngựa, vết thương của Cố Xạ đã được băng bó kỹ. Đại phu đang cầm đơn thuốc bốc thuốc, quay đầu nhìn thấy hắn đi vào, kinh hãi, buông dược xuống liền chạy tới bắt mạch.

Đào Mặc bị lão bắt mà sửng sốt, "Làm sao vậy?"

Đại phu nói: "Ta thấy khí sắc ngươi không tốt, vã mồ hôi như mưa, cho là bị bệnh nặng, nguyên lai chỉ là do kinh sợ." Lão vừa nói vừa xoay người tiếp tục bốc thuốc, lại bị Đào Mặc trở tay bắt lại nói, "Y thế nào? Thương thế có nặng lắm không?"

Đại phu theo ánh mắt hắn nhìn sang, thấy Cố Xạ đang thản nhiên ngồi trên ghế nhắm mắt dưỡng thần, liền nói: "Chỉ là bị thương ngoài da, không sao."

"Nhưng y chảy rất nhiều máu." Đào Mặc vẫn không yên tâm.

Đại phu thản nhiên nói: "Đây mà coi là rất nhiều máu cái gì? Không chết được người."

Đào Mặc thấy thần tình lão nhàn nhã không giống giả bộ, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Chờ đại phu bốc xong dược, trả tiền, mới đi đến bên Cố Xạ, thấp giọng nói: "Ngươi có đau lắm không? Nghỉ ngơi một lát, hay là trở về trước?"

Cố Xạ từ từ mở mắt, chống tay ghế đứng lên nói: "Đi thôi."

https://thuviensach.vn

Đào Mặc thấy thân hình y lung lay, vội đỡ lấy y.

Cố Xạ hơi rút cánh tay lại, nhưng vẫn không đẩy hắn ra.

Đào Mặc đưa hắn lên xe ngựa, cẩn thận đánh xe ngựa quay về khách điếm.

Kim sư gia, Lão Đào đều đã trở về rồi, thấy Cố Xạ băng bó tay đi tới, đều giật mình.

Kim sư gia hỏi: “Sao lại như vậy?”

Cố Xạ nói: “Bị tập kích.”

Kim sư gia và Lão Đào nhìn nhau, đều thấy lo lắng trong mắt đối phương.

Lão Đào sốt ruột hỏi: “Thiếu gia và Hách Quả Tử bọn họ đâu?” Vạn nhất Đào Mặc xảy ra chuyện không may, ngày sau dưới cửu tuyền làm sao ăn nói với Đào lão gia? Nghĩ đến đây, lão lại cảm thấy trong ngực khí huyết dâng trào, áp lực từ lâu lại lần nữa như kinh đào hải lãng nổi dậy không ngừng.

Lão đang dằn lòng, liền thấy Đào Mặc vẻ mệt mỏi từ bên ngoài bước vào.

“Thiếu gia.” Lão Đào tiến lên vài bước, sau khi xác nhận hắn từ trên xuống dưới đều không bị thương chút nào, mới thở phào nhẹ nhõm, lúc này mới nhớ tới còn một người nữa.”Hách Quả Tử đâu?”

Đào Mặc ngẩn người, mới nhớ lại Hách Quả Tử và Tang Tiểu Thổ còn đang ở trên núi, kêu một tiếng không xong lại chạy ra ngoài.

Lão Đào lập tức đuổi theo.

https://thuviensach.vn

Kim sư gia nhìn sắc mặt trắng bệch của Cố Xạ, thấp giọng nói: “Cố công tử hay là trở về phòng nghỉ ngơi trước đi.”

Cố Xạ gật gật đầu. Lúc này dù Kim sư gia muốn hỏi cái gì, y cũng chẳng muốn trả lời.

https://thuviensach.vn

THỨC NHỮ BẤT THỨC ĐINH

Tô Du Bính

www.dtv-ebook.com

Chương 66: Tân Cừu Cựu Hận [3]

Lão Đào và Đào Mặc đánh xe tới bờ sông.

Hách Quả Tử và Tang Tiểu Thổ đang dọc theo sông ủ rũ cúi đầu đi tới, thấy xe ngựa, đầu tiên là cả kinh, sau đó vui mừng nhào tới.

Lão Đào dừng xe ngựa.

Đào Mặc chờ bọn họ đến gần, đầy áy náy nói: “Các ngươi đợi lâu rồi.”

Hách Quả Tử cuống lên nói: “Thiếu gia! Người và Cố Xạ đã đi đâu? Để chúng ta cứ tìm mãi, còn tưởng các người đã xảy ra chuyện gì!”

Tang Tiểu Thổ đi theo sau lưng hắn, tuy không nói gì, nhưng mặt thì rầu rĩ.

Lão Đào khoát tay nói: “Quả thực xảy ra chút chuyện, quay về rồi nói.”

Hách Quả Tử nhìn Đào Mặc và Lão Đào không có vẻ lừa gạt, không dám hỏi nữa, kéo Tang Tiểu Thổ lên xe ngựa.

Có Hách Quả Tử và Tang Tiểu Thổ đánh xe, Đào Mặc và Lão Đào tự nhiên trở lại bên trong xe.

Trên đường về, Đào Mặc đã đem chuyện bị tập kích từ đầu tới cuối nói cho Lão Đào, chẳng qua là lúc đó phải đuổi theo gấp, không kịp suy nghĩ, bây giờ lão Đào mới có thời gian hồi tưởng việc này.”Thích khách kia phục trang thế nào?”

https://thuviensach.vn

Đào Mặc nghĩ nghĩ một chút nói: “Ăn mặc y phục bình thường, trên mặt che khăn.”

Lão Đào nói: “Giữa thanh thiên bạch nhật, có lẽ cũng sẽ không mặc y phục dạ hành.”

Đào Mặc nói: “A, còn không biết hiệp khách xuất hiện giữa chừng là ai, bây giờ thế nào?”

Ánh mắt Lão Đào chợt lóe, một lát mới nói: “Người kia, có lẽ là thủ hạ của ta.”

Đào Mặc giật mình nhìn lão. Lão Đào dáng vẻ không đổi, thế nhưng từ lúc tới Lân huyện, hắn cảm thấy lão càng ngày càng xa lạ. Vô luận là võ công đánh vỡ cái bát kia, hay là thủ hạ trong miệng lão.

Lão Đào thấy thần tình hắn như vậy, khẽ thở dài nói: “Không gạt ngươi, kỳ thực, đông gia lúc trước ta nói, chính là Ma giáo Minh tôn.”

“Ma giáo?” Đào Mặc cả kinh. Mặc dù hắn biết rất ít chuyện giang hồ, nhưng hai chữ Ma giáo cũng không xa lạ gì. Hiện nay Ma giáo như là mặt trời ban trưa, trà quán tửu lâu chỗ nào thuyết thư không đề cập tới? Hoặc tán dương hoặc châm biếm, hoặc là thật hoặc là giả, giữa những việc này, hắn chưa bao giờ để ở trong lòng, không ngờ Lão Đào chung sống hai năm lại là người trong Ma giáo.”Vậy, Mộc Xuân thì sao?”

Lão Đào nói: “Hắn vốn họ Đoan Mộc, tên Hồi Xuân, là Ma giáo tân đại trưởng lão.”

Hơi thở Đào Mặc hơi gấp, lộ vẻ chưa thể tiếp thu.”Vậy lão…”

Lão Đào nói: “Ta nguyên danh là Lô Kỳ Viên, là Ma giáo trưởng lão. Nếu không phải sau đó ta…” Lão dừng lại. Một đoạn này với lão mà nói, là chuyện cũ nghĩ lại mà kinh. Dù cho Minh tôn rộng lượng, không hề tính

https://thuviensach.vn

toán, nhưng lão sở tác sở vi rốt cuộc khiến Ma giáo nguyên khí đại thương, đệ tử tổn thương vô số. Đáng tiếc, lão có hối hận cũng không ăn thua gì, chỉ có thể đem hết khả năng dốc sức vì Ma giáo. Chỉ là bây giờ tinh tế ngẫm lại, lúc lão quay về Ma giáo, còn chưa làm được gì cho Ma giáo, lại sử dụng Ma giáo đệ tử làm việc cho lão.

Đào Mặc thấy Lão Đào thần tình mệt mỏi, mặt có vẻ buồn rầu, biết lão không muốn nhớ lại chuyện cũ, vội ngắt lời: “Không biết thủ hạ của lão có bắt được thích khách hay không?”

Lão Đào hoàn hồn, lắc đầu nói: “Còn chưa liên lạc. Đợi về khách điếm rồi hãy nói.”

Đào Mặc nghe lão nhắc tới khách điếm, không khỏi nhớ tới Cố Xạ, trong lòng nhất thời giống như treo mười lăm người thất thượng bát hạ, hận không thể mọc cánh bay trở về.

Lão Đào nói: “Được rồi. Về việc ta xuất thân từ Ma giáo, ngươi chớ nói với người thứ hai.”

“Bất luận người nào?” Đào Mặc chần chừ. Cố Xạ nói không chừng sẽ hỏi đến hiệp khách kia, nếu không thể nói rõ, chỉ sợ y sẽ suy đoán lung tung, đi rất nhiều đường sai.

Lão Đào nói: “Hách Quả Tử, Cố Xạ đều chớ nói.”

Hai người từ khi tiến vào đến bây giờ đều hạ thấp giọng nói chuyện, không sợ bên ngoài nghe được.

Đào Mặc ngạc nhiên. Hắn cho là lão muốn giấu Cố Xạ, không ngờ ngay cả Hách Quả Tử cũng giấu luôn.

Lão Đào nói: “Trong triều thế cục tối tăm bất minh, tình cảnh Ma giáo huyền diệu, càng ít người biết thân phận ta càng tốt.”

https://thuviensach.vn

Đào Mặc nghĩ đến những lời đồn chồng chất về Ma giáo, nghiêm túc gật gật đầu.

“Có chuyện này ta nói ngươi biết, nhưng ngươi chỉ có thể giấu ở trong lòng, nghìn vạn lần không thể biểu lộ ra, càng không được đi hỏi Cố Xạ.” Lão Đào thận trọng căn dặn.

Đào Mặc thấy cách lão nói, cũng không dám khinh thường, vội hỏi: “Có liên quan đến Cố Xạ?”

“Là liên quan đến phụ thân Cố Xạ.” Lão Đào thấy vẻ mặt hắn không biết gì, bỗng nhớ tới Đào Mặc còn không biết gia thế Cố Xạ, lời nói đến cổ liền đổi lại, “Phụ thân y tựa hồ có quen biết với Hoàng Quảng Đức, có chút giao tình.”

Sắc mặt Đào Mặc tái nhợt.

“Việc này Cố Xạ không nên biết.” Lão Đào suy nghĩ một chút vẫn quyết định thay Cố Xạ giải vây, “Bất quá cha Cố Xạ cũng không phải người bình thường, ngươi cùng Cố Xạ tương giao cần phải có chừng mực.”

Đào Mặc lấy lại bình tĩnh nói: “Phụ thân y là ai?”

“Ngươi và Cố Xạ tương giao không sâu, hà tất nói sâu vào? Nếu ngươi biết phụ thân y là ai, sau này gặp mặt y khó tránh khoanh tay bó chân, chi bằng không biết.”

Tuy Lão Đào không nói rõ là ai, nhưng khẩu khí rõ ràng ám chỉ địa vị của cha Cố Xạ không thể coi thường. Đào Mặc nghĩ đến ăn mặc chi phí và ngôn hành cử chỉ của Cố Xạ thường ngày, trong lòng lạnh đi nửa phần.

Xe ngựa về đến khách điếm, Kim sư gia đang chờ ở trong đường, thấy bọn họ bình an trở về, không khỏi thở phào một cái.

https://thuviensach.vn

Lão Đào nói: “Cố Xạ đâu?”

Kim sư gia nói: “Về phòng ngủ rồi. Không biết thương thế y thế nào.” Lão nhìn về phía Đào Mặc, Đào Mặc tâm không yên.

Tang Tiểu Thổ nghe Cố Xạ bị thương, bị dọa sợ mặt không còn chút máu, vội vã chạy lên lầu hầu hạ.

“Mà thôi, đều mệt rồi, không bằng đều đi nghỉ đi. Có chuyện gì ngày mai lại nói.” Lão Đào nói.

Kim sư gia chờ Đào Mặc trở về vốn tưởng sẽ giải khai bí ẩn, nhưng nghe Lão Đào nói như vậy không khỏi có chút không cam không nguyện, nhưng cũng đành chịu, không thể làm gì khác hơn là tạm thời gác lại nghi vấn đầy bụng, cùng bọn chúng trở về phòng nghỉ ngơi.

Hách Quả Tử vốn muốn thăm dò chút gì từ Đào Mặc, nhưng thấy hắn về đến phòng liền cắm đầu ngã xuống giường, không dám hỏi nữa.

Một đêm qua đi.

Đến sáng sớm, Kim sư gia chờ mọi người lục tục xuống lầu.

Đào Mặc và Hách Quả Tử là nhóm sau cùng.

Đào Mặc xuống lầu nhìn thấy Cố Xạ đang ngồi, không khỏi giật mình. Mặc dù đêm qua đem những lời Lão Đào nói nghĩ đi nghĩ lại nhiều lần, âm thầm hạ quyết tâm phải vạch rõ giới hạn với Cố Xạ, nhưng khi thấy y, những lời quyết tâm cam đoan đó đã vị phá vỡ, hai chân không tự chủ được tiến đến trước mặt y, miệng tự nhiên mở ra nói: “Thương thế của ngươi thế nào rồi? Đau không?”

Cố Xạ nhàn nhạt lắc lắc đầu.

https://thuviensach.vn

Sao lại không đau? Y từ nhỏ đến lớn ngoại trừ đau lòng lúc mẫu thân qua đời, lần này là đau nhất. Nhưng đau là cảm giác, nói hay không nói cũng sẽ đau, đã như vậy, y hà tất nói ra?

Tuy y không nói, Đào Mặc nhìn sắc mặt tái nhợt của y không giống như trước cũng có thể đoán sơ sơ.”Ngươi, ngươi ăn thanh đạm một chút nha.” Hắn cũng không biết xoa dịu như thế nào.

Kim sư gia nghe hắn nói dây dây dưa dưa, mà hồi lâu cũng chưa nói đến điểm quan trọng, không khỏi có chút tức giận, cướp lời: “Không biết bọn chuột nhất phương nào lớn mật như vậy! Chi bằng chúng ta báo quan bắt hắn?”

Lão Đào nói: “Chỉ sợ bắt không được.” Lão nói xong, lại liếc nhìn Đào Mặc.

Đào Mặc ngầm hiểu. Lão Đào là đang ám chỉ lão không bắt được.

Kim sư gia thở dài nói: “Nói cũng phải. Huyện lệnh ở đây không để người bắt được đã là cảm tạ trời đất, lý nào còn có thể đi bắt người khác.”

Đào Mặc ngồi xuống chỗ trống bên cạnh Cố Xạ, hai tay tự động giúp y gắp thức ăn, ánh mắt lại nhìn Kim sư gia, hỏi: “Không phải hôm qua lão nói đi gặp Hầu sư gia sao? Thế nào rồi?”

Kim sư gia nói: “Ta nói ta được đông gia phái tới hỏi thăm vụ án, hắn tuy không được vui vẻ cho lắm, nhưng cũng không hề nghi ngờ.”

Lão Đào nói: “Vậy thì tốt. Hắn có tiết lộ tin tức gì không?”

“Hắn giấu tin tức rất kỹ.” Kim sư gia thong thả húp một hớp cháo, mới nói tiếp, “Bất quá miệng có đóng chặt cũng vô dụng. Chỉ cần có tin tức, thì ta có thể cảm nhận được. Hắn bảo ta không cần lo về án này, nói là từ trên xuống dưới không hề có điểm đáng ngờ, chắc chắn có thể định tội.”

https://thuviensach.vn

Hách Quả Tử cười lạnh nói: “Giả dối. Như vậy mà còn gọi là không có điểm đáng ngờ?”

“Điều này chứng minh cái gì?” Kim sư gia nháy mắt với hắn.

Lão Đào tiếp lời: “Không hề có điểm đáng ngờ là giả, từ trên xuống dưới mới là thật.”

“Có ý gì?” Tang Tiểu Thổ khe khẽ hỏi Hách Quả Tử.

Kim sư gia nói: “Từ trên xuống dưới đều thu xếp xong rồi.”

Lão Đào cau mày nói: “Không lẽ ngay cả Hình bộ cũng đút lót cả rồi?”

Kim sư gia nói: “Hà tất phải đút lót Hình bộ? Chỉ cần thu xếp tốt những người có quan hệ với Hình bộ, cũng coi là từ trên xuống dưới đều thu xếp xong cả rồi. Hơn nữa, tiều phu là tự nguyện nhận tội, là vụ án rõ ràng minh bạch hơn hết, dù có không đút lót, cách làm việc của Hình bộ thêm chuyện không bằng bớt chuyện, chỉ sợ cũng sẽ mắt nhắm mắt mở.”

Đào Mặc trầm mặt xuống nói: “Đây là một nhân mạng! Sao lại có thể thêm chuyện không bằng bớt chuyện mà mà mắt nhắm mắt mở?”

Kim sư gia nói: “Đông gia là quan mới nhậm chức, gặp ít vụ án. Hình bộ là nơi nào? Mỗi ngày đều nghe thấy những đại án, trong tay bọn họ phần nhiều là diệt môn thảm án.Một nhân mạng và cả nhà mấy trăm nhân mạng thì cái nào hơn?”

Đào Mặc theo bản năng phản bác: “Không thể nói như vậy. Một mạng người cũng rất trân quý.” Sau khi hắn nói xong, mới hiểu phản bác vô lực.

“Mỗi người đều chỉ có một cái mạng.” Cố Xạ đột nhiên lên tiếng.

Đào Mặc mắt sáng lên, ra sức gật đầu.

https://thuviensach.vn

Kim sư gia thở dài, “Đáng tiếc, người làm quan trong thiên hạ nghĩ được như vậy quá ít.”

Hách Quả Tử nói: “Ít cũng không phải là không có. Có thiếu gia nhà ta không phải tốt rồi sao.”

Kim sư gia bỗng bật cười nói: “Bỗng nhiên ta hi vọng đông gia sẽ có ngày có thể thăng chức Hình bộ Thượng thư, hoặc Đại Lý Tự khanh.”

Đào Mặc nghe được liên tục xua tay, “Ta, ta làm một huyện quan còn không xong, sao dám hi vọng xa vời như vậy?”

Kim sư gia ha ha cười. Lão vốn chỉ là thuận miệng nói một câu, cũng không phải thật sự có ý đó. Đào Mặc không biết chữ, làm một huyện quan đã là miễn cưỡng, muốn thăng đến tam công cửu khanh quả thật là suy nghĩ viển vông.

Cố Xạ nhìn một bên mặt Đào Mặc đang giúp y bóc vỏ trứng, ánh mắt nhu hòa. “Kinh thành rất gò bó, chi bằng làm một quan địa phương tạo phúc cho bách tích mới thống khoái.”

Đào Mặc nghe vậy ngẩng đầu, thấy sóng mắt y ôn nhu, thì càng ngây dại.

“Khụ.” Lão Đào ho khan một tiếng, “Kim sư gia còn không biết hôm qua mọi người phát sinh chuyện gì, không bằng thiếu gia kể lại một chút đi.”

Đào Mặc cuống quít hoàn hồn, sắc mặt trận trận đỏ lên, ấp úng hồi lâu mới định thần, kể lại chuyện đã xảy ta ngày hôm qua.

Tài ăn nói của hắn cũng bình thường không có gì đặc sắc, nhưng Hách Quả Tử và Tang Tiểu Thổ thấy thương tích được băng bó của Cố Xạ, trước mắt dường như xuất hiện cảnh tượng nguy hiểm ngày hôm qua, mỗi người đều cự kỳ kinh hãi.

https://thuviensach.vn

Đào Mặc nói nói, nhớ tới biểu tình lúc Cố Xạ đẩy mình ra ngày hôm qua, hậu tri hậu giác mà toát một thân mồ hôi lạnh.

Nếu lúc đó Cố Xạ không phát hiện mũi tên kia, hoặc là phát hiện nhưng không kịp đẩy ra, vậy thì bây giờ hắn đã không thể ngồi ở nơi này rồi.

Hôm qua Lão Đào nghe Đào Mặc nói đến chuyện này chỉ đơn giản là nghe chuyện, không cảm thấy gì đặc biệt, bây giờ nghe lại lần nữa, nhìn thần tình người bên cạnh biến huyễn đa đoan, mới giật mình hiểu ra Cố Xạ đúng là liều mình cứu Đào Mặc. Dù Cố Xạ có thông minh đi nữa, cũng chỉ là một văn nhân tay trói gà không chặt, dưới tình huống đó tuyệt không thể nào mở miệng nói đối phương lui lại. Đẩy hắn ra lẽ nào là xuất phát từ phản ứng bản năng của Cố Xạ.

Nói cách khác, Cố Xạ là vô thức bảo hộ Đào Mặc?

Lão Đào rất nhanh phủ định cách nghĩ này. Có thể Cố Xạ chỉ cứu người theo bản năng mà thôi.

Đào Mặc thấy tất cả mọi người đều trầm mặc không nói, biết bọn họ đều bị chuyện ngày hôm qua dọa sợ, trấn an: “Đều qua rồi. Người kia nói không chừng là cường đạo gần đó.”

Cố Xạ nói: “Không hẳn là cường đạo.”

Ánh mắt mọi người nhất tề hướng về phía y.

“Thân thủ của tên cường đạo này cần gì phải ở nơi hoang vu ôm cây đợi thỏ?” Cố Xạ nói.

Lão Đào nói: “Vậy theo ý ngươi thì sao?”

Cố Xạ bình thản nói: “Là sát thủ.”

Hách Quả Tử và Tang Tiểu Thổ đều cảm thấy lạnh gáy.

https://thuviensach.vn

Kim sư gia nhịn không được nâng chén cháo lên, dùng cả hai tay mà cầm.

Lão Đào nói: “Ngươi nói, người kia nhất định là nhắm vào ngươi và thiếu gia?”

Cố Xạ nói đầy thâm ý: “So với thích khách, ta càng tò mò người đã xuất hiện ngăn cản người kia là ai.”

Vẻ mặt Lão Đào không được tự nhiên.

Cố Xạ khẽ động khóe miệng, tự tiếu phi tiếu.

Hách Quả Tử bật thốt lên: “Người nào lại muốn giết thiếu gia? Chẳng lẽ là Hoàng Quảng Đức?”

Lão Đào cau mày.

Hách Quả Tử tự biết mình nói lỡ, lập tức cúi đầu sám hối.

Kim sư gia nói: “Hoàng Quảng Đức các ngươi nói chính là Lạc thành Tri phủ?”

Từ lúc cái tên Hoàng Quảng Đức xuất hiện, sắc mặt Đào Mặc vô cùng khó coi, nghe được bốn chữ Lạc thành Tri phủ, lại càng khó coi đến cực hạn.

Kim sư gia xem sắc mặt hắn, biết trong đó có ẩn tình, lại thức thời không truy vấn.

Cố Xạ đột nhiên nói: “Cũng có khả năng là hung thủ giết Vãn Phong.”

Kim sư gia nói: “Có khả năng này. Người nọ có thể mua chuộc Huyện lệnh, thông hiểu trên dưới, chứng tỏ bản lĩnh cao cường! Bốn phía chắc

https://thuviensach.vn

chắn có bố trí tai mắt của hắn. Nói không chừng, chúng ta đã bị người theo dõi."

Giữa ban ngày, bởi vì lời lão nói mà lại trở nên âm u.

Thấy Hách Quả Tử và Tang Tiểu Thổ không ngừng nhìn xung quanh, Lão Đào thở dài nói: "Không bằng chúng ta quay về Đàm Dương huyện rồi tính tiếp."

Lời này lập tức được Kim sư gia và mọi người nhất trí tán đồng. Đàm Dương huyện dù sao cũng là địa bàn của mình.

Mọi người lập tức trở về thu thập hành lý.

Cố Xạ nhớ tới Cố Tiểu Giáp một mình quay về Đàm Dương mời tụng sư, không khỏi khẽ nhíu mày.

"Ngươi đang lo lắng gì sao?" Đào Mặc luôn chú ý tới y lên tiếng hỏi.

Cố Xạ nói: "Vết thương đau."

Đào Mặc vô cùng khẩn trương nói: "Có cần ta đưa ngươi đi xem đại phu?"

Cố Xạ lắc đầu nói: "Nghỉ ngơi một chút là được."

Đào Mặc vốn muốn tự mình đưa Cố Xạ trở về phòng, nhưng ánh mắt quét đến Tang Tiểu Thổ và Lão Đào ở bên cạnh, bước chân nguyên bản đã bước ra vài bước cứ như vậy thu hồi lại.

"Ngươi đi theo ta." Không để cho hắn bất kỳ cơ hội nào để cự tuyệt, họ Cố bỏ lại cho Đào Mặc một câu, liền đi lên lầu.

Đào Mặc không dám nhìn sắc mặt Lão Đào, cất bước đi lên theo.

https://thuviensach.vn

THỨC NHỮ BẤT THỨC ĐINH

Tô Du Bính

www.dtv-ebook.com

Chương 67: Tân Cừu Cựu Hận [4]

Cùng một gian phòng giống nhau, Cố Xạ ở lại khác với những người khác.

Bồn hoa được tu bổ qua, đệm chăn trên giường đều hoàn toàn mới. Bát hương đặt trên khay trà, từ từ tỏa hương thơm.

Cố Xạ ngồi xuống bên bàn, khoan thai châm hai bôi trà.

Nếu trên cánh tay y không có băng vải làm người khác quá chú mục, Đào Mặc hầu như cho là bọn hắn vẫn chưa rời khỏi Đàm Dương, Cố Xạ vẫn như thường ngày mời hắn đánh cờ, mà hắn cũng như thường ngày đến nơi hẹn vậy.

“Ngươi có tâm sự?” Cố Xạ đem chén trà đẩy sang mép bàn bên kia.

Đào Mặc do dự một chút, cuối cùng ngồi xuống bên bàn. “Không có.”

Cố Xạ nói: “Nói dối.”

Đào Mặc ấp úng nói không nên lời. Ở trước mặt Cố Xạ, hắn luôn luôn không thể nào che giấu. Lão Đào nói ra tâm tư của lão. Mặc dù trong lòng hắn luôn thuyết phục mình, Cố Xạ là Cố Xạ, phụ thân Cố Xạ là phụ thân Cố Xạ, nhưng mỗi khi hắn tìm cớ trốn tránh, hình ảnh phụ thân ôm hận mà chết liền hiện lên trước mắt, gọi hắn.

“Lão Đào nói gì với ngươi?” Hai hàng lông mày Cố Xạ hơi nhíu lại không thể nhận ra. Đào Mặc phản ứng như vậy hơi ngoài dự liệu của y.

https://thuviensach.vn

Đào Mặc hoảng sợ ngẩng đầu, “Làm sao ngươi biết…”

Cố Xạ nói: “Có liên quan đến ta?”

Đào Mặc hoảng loạn xoay mặt đi hướng khác, không dám nhìn thẳng vào y.

Cố Xạ nói: “Bởi vì ta là Cố Huyền Chi?”

Đào Mặc ngây ra, không rõ lời y nói có ý gì?

Cố Xạ khẩu khí hòa hoãn lại nói: “Ngươi không cần luôn miệng gọi ta là Cố công tử, gọi ta Huyền Chi.”

Đào Mặc trong lòng không tự chủ được trở nên cuồng loạn. Hắn lúng ta lúng túng nói: “Tên tự ta là Vũ Văn.” Hắn chưa bao giờ cảm thấy mình đáng cười như vậy, rõ ràng một chữ cũng không biết, lại cứ khăng khăng gọi là Vũ Văn.

Cố Xạ không lưu tâm, thấp giọng gọi: “Vũ Văn.”

Đào Mặc đỏ mặt, cúi đầu nhìn bôi trà, “Huyền Chi.”

“Giữa bằng hữu thường gọi đối phương bằng tên tự, thật thân mật giản dị.” Cố Xạ thờ ơ nói, “Chúng ta cũng coi như là bằng hữu chứ?”

“Tất, tất nhiên là vậy.” Đào Mặc kích động không thể kiềm chế. Nhớ tới lần đầu gặp ở Mính Thúy cư, y như trăng sáng được sao vây quanh, ngạo lập quần nhân, mình ở một góc tối, lờ mờ không thể nhận ra, hai người như mặt trăng sáng ngời cùng một đom đóm xa xôi, khác nhau trời vực, sao có thể ngờ tới hôm nay lại có thể uống trà nói chuyện cùng nhau, làm bằng hữu của nhau?

Cố Xạ thản nhiên hỏi ngược lại: “Phải sao?”

https://thuviensach.vn

Câu “Phải sao” hô ứng với câu “Nói dối” lúc trước, như dội lên đầu một bồn nước lạnh, tưới cho Đào Mặc cả người lạnh lẽo. Tay hắn nắm chặt bôi trà, nước trong bôi khẽ dao động.

Cố Xạ rũ mí mắt, chậm rãi đứng dậy.

Đào Mặc trong lòng khẩn trương, bật thốt lên: “Phụ thân ngươi…”

Động tác Cố Xạ nhất thời dừng lại, bất động thanh sắc hỏi: “Phụ thân ta thế nào?”

Cổ họng Đào Mặc như bị nghẹn, hồi lâu mới nói: “Nếu phụ thân ngươi biết ngươi bị thương, nhất định rất lo lắng.”

Ánh mắt Cố Xạ nhẹ nhàng lướt qua mặt hắn, “Đây là lời ngươi muốn nói với ta?”

Đào Mặc chỉ cảm thấy trên đầu nặng nghìn cân, muốn hạ xuống, lại sợ sau khi hạ xuống lại không thể đứng dậy nổi.

“Ta và phụ thân ta đã lâu không liên lạc.” Cố Xạ chậm rãi nói, “Ta bị thương hay không, ông ta biết hay không, đều không liên quan.”

Đào Mặc kinh ngạc lắng nghe.

Cố Xạ nói: “Ngươi là bằng hữu ta, chỉ như vậy.” Y vốn muốn nói, không cần cố kỵ người khác, nhưng nhớ tới Lão Đào, Y Vũ, trong lòng y lại động, nửa câu sau cuối cùng không nói ra.

Chỉ như vậy?

Chẳng lẽ ý là, hắn và y chỉ là bằng hữu bình thường, đã là bằng hữu bình thường, tự nhiên không liên quan đến gia thế hai bên, càng không cần lưu tâm đến phụ mẫu hai bên.

https://thuviensach.vn

Trong lòng Đào Mặc đủ loại tư vị, nói không nên là vui hay buồn.

Hắn cũng không biết mình làm sao ra khỏi phòng, làm thế nào trở về phòng, chỉ biết thấy được giường, liền ngã xuống.

Cũng không biết ngủ được bao lâu, thanh âm Hách Quả Tử run rẩy như muỗi kêu ở bên tai.

Mí mắt như nặng nghìn cân, thật lâu hắn mới mở ra được.

“Thiếu gia!” Hách Quả Tử vẻ mặt lo âu, đưa tay sờ trán hắn, “Trán người rất nóng.”

Đào Mặc chớp chớp mắt, đang nghĩ hắn có ý gì, lại thấy Hách Quả Tử đứng dậy đi ra ngoài.

Trong phòng còn lại những người khác.

Đào Mặc nghiêng người, tay gối lên cổ, lúc này mới phát hiện cả người mình nóng đến kinh người.

Chẳng lẽ là bệnh rồi?

Hắn bất an chống khuỷu tay ngồi dậy.

“Ngồi dậy làm gì?” Lão Đào đẩy cửa ra, bước nhanh vào, thẳng tới bên giường, sờ sờ trán hắn, “Quả nhiên sốt rồi.”

Đào Mặc thấp giọng nói: “Ta không sao.”

“Nằm xuống trước rồi nói.” Lão Đào đỡ vai hắn để hắn nằm xuống.

Đào Mặc vốn khí lực đã không bằng ai, huống hồ đang bệnh? Chỉ có thể thuận theo nằm xuống.

Lão Đào giúp hắn đắp chăn.

https://thuviensach.vn

Đào Mặc len lén liếc lão, “Hôm nay, Cố Xạ hỏi ta…”

“Được rồi.” Lão Đào bình thản ngắt lời hắn, “Lúc này người không cần nghĩ gì cả, chỉ cần tĩnh dưỡng thật tốt.”

Đào Mặc vốn không biết phải mở miệng thế nào, nghe lão nói như vậy, như trút được gánh nặng, khép miệng.

Lão Đào ngồi ở bên giường hắn, nhìn hắn vẻ lo âu.

Trong thoáng chốc, nhìn khuôn mặt Lão Đào như hiện lên hình bóng của Đào lão gia. Nhớ lúc còn nhỏ, hắn sinh bệnh, phụ thân cũng ngồi bên giường chăm sóc hắn thế này. Hắn từ nhỏ mất mẫu thân, phụ thân cũng không tái giá, trước lúc sáu tuổi, hắn ăn ở đi lại đều có phụ thân trông nom. Nhưng sau này việc làm ăn của phụ thân càng ngày càng lớn, mới phải giao cho người khác. Dù là vậy, phụ thân cũng thường hỏi han, chưa từng lạnh nhạt với hắn.

Nghĩ đến quá khứ, khóe mắt Đào Mặc chợt rơi lệ.

Lão Đào cau mày nói: “Rất khó chịu sao? Chịu đựng thêm một chút, Hách Quả Tử sẽ nhanh quay lại thôi.”

“Ưm.” Lúc Đào Mặc đáp ứng thanh âm có vẻ hơi nghẹt.

Cửa bị gõ nhẹ hai cái.

Lão Đào hỏi: “Ai?”

“Cố Xạ.”

Lão Đào do dự nhìn Đào Mặc, đành nói: “Mời vào.”

Môn mở ra, thân ảnh thanh nhã của Cố Xạ xuất hiện trong tầm mắt mơ hồ của Đào Mặc.

https://thuviensach.vn

“Ta bệnh rồi.” Đào Mặc thấp giọng nói, “Ngươi đừng đến gần, tránh nhiễm bệnh.”

Ánh mắt Cố Xạ quét nhanh qua người Lão Đào.

Lão Đào nói: “Ta là người tập võ, thân thể tự nhiên tốt hơn nhiều so với người khác.”

Cố Xạ chậm rãi đến gần, thản nhiên nói: “Ta tuổi còn trẻ.”

Lão Đào: “…”

Cố Xạ đến bên giường, cúi đầu nhìn Đào Mặc, vươn tay, đặt lên trán Đào Mặc.

Đào Mặc mặt đã đỏ càng đỏ thêm như bị thiêu cháy. Rõ ràng Hách Quả Tử và Lão Đào đều đã sờ trán hắn, nhưng vẫn không khiến hắn mặt đỏ tim đập như Cố Xạ.

Cố Xạ chuyển sang nắm cổ tay hắn.

Đào Mặc rụt tay, nhưng vẫn bị đè xuống.

Thì ra là bắt mạch. Đào Mặc chẳng biết cảm giác thất vọng trong lòng mình từ đâu mà ra.

Lão Đào thấy Cố Xạ trầm ngâm buông tay ra, hỏi: “Thế nào?”

“Thân thể hư nhược, suy nghĩ quá nhiều.” Cố Xạ nhíu mày, “Cần an dưỡng.”

Lão Đào nói: “An dưỡng thế nào?”

Cố Xạ nói: “Ta lần đầu xem bệnh, phải cân nhắc.”

https://thuviensach.vn

“Lần đầu?” Lão Đào thay đổi suy nghĩ. Cũng phải, với thân phận tính tình của Cố Xạ, e là sẽ không chủ động bắt mạch xem bệnh cho người khác.

Qua một lát, Hách Quả Tử và Cố Tiểu Giáp đã mời được đại phu đến.

Vị đại phu kia nhìn thấy bọn họ, ngạc nhiên hỏi: “Sao lại là các ngươi?”

Lão Đào nghi hoặc hỏi: “Lại là?”

Cố Xạ nói: “Vết thương của ta phải thay dược rồi.”

Đại phu nói: “Một lát sẽ giúp ngươi thay dược.” Lão đến bên giường Đào Mặc, cúi đầu bắt mạch, lát sau buông tay ra, nói với Hách Quả Tử: “Ngươi mài mực giúp ta, ta kê đơn thuốc.”

Hách Quả Tử lên tiếng đáp ứng, lấy ra văn phòng tứ bảo đưa cho đại phu, không lên tiếng mà bắt đầu mài mực.

Đại phu tính tình nôn nóng, không đợi hắn mài đều mực, đã đoạt lấy múa bút lên giấy.

Lão kê ra một đơn thuốc, Hách Quả Tử đang muốn nhận lấy, nửa đường lại bị Cố Tiểu Giáp đoạt đi.

Hách Quả Tử kinh ngạc nói: “Ngươi làm cái gì?”

Cố Tiểu Giáp đưa đơn thuốc cho Cố Xạ, “Công tử. Mời xem qua.” Hắn vừa nhìn thấy Cố Xạ đối có hứng thú với đơn thuốc kia, lúc này chính là cơ hội lập công chuộc tội, sao có thể bỏ qua?

Cố Xạ quét mắt qua, gật gật đầu.

Cố Tiểu Giáp lúc này mới đưa đơn thuốc lại cho Hách Quả Tử.

https://thuviensach.vn

Hách Quả Tử hừ lạnh, “Chẳng hiểu gì cả.” Rút lại đơn thuốc xoay người đi bốc thuốc.

Đại phu liền giúp Cố Xạ thay dược.

Đào Mặc đột nhiên hỏi Cố Tiểu Giáp: “Mời được tụng sư rồi sao?”

Cố Tiểu Giáp giật giật khóe miệng, dè dặt nhìn Cố Xạ, lắc lắc đầu.

“Vì sao?” Đào Mặc sốt ruột, muốn ngồi dậy. Lão Đào vội vã đè hắn lại.

Cố Tiểu Giáp nói: “Ta cũng không biết. Nghe đâu là ý của Chuy tiên sinh.”

“Chuy tiên sinh?” Đào Mặc trong lòng lạnh đi nửa phần. Nếu Chuy tiên sinh không muốn ra tay tương trợ, vậy chẳng khác nào một nửa tụng sư ở Đàm Dương huyện đều khoanh tay đứng nhìn.

“Còn có Lâm Chính Dung, không phải sao?” Cố Xạ nói ra một lời kinh người.

https://thuviensach.vn

THỨC NHỮ BẤT THỨC ĐINH

Tô Du Bính

www.dtv-ebook.com

Chương 68: Tân Cừu Cựu Hận [5]

Cố Xạ là đệ tử của Chuy tiên sinh, cùng môn hạ của Lâm Chính Dung đã từng phát sinh hiềm khích, nếu ngay cả y cũng nguyện ý tiến cử Lâm Chính Dung, vậy thì đám người Lão Đào đương nhiên không phản đối.

Đào Mặc thấy mình bị bệnh làm trì hoãn hành trình, lập tức ngồi dậy, hổn hển nói: “Chúng ta quay về Đàm Dương.”

Lão Đào cau mày nói: “Muốn về cũng phải chờ ngươi hạ sốt đã.”

Đào Mặc kiên cường lên tinh thần nói: “Ta không có gì đáng ngại.”

Cố Xạ nói: “Uống thuốc trước.”

Đào Mặc còn muốn nói gì đó, nhưng thấy vẻ mặt mọi người trong phòng đều nghiêm túc, không thể làm gì khác hơn đành kềm xuống.

Sắc thuốc cũng cần có thời gian.

Đào Mặc nằm xuống lại.

Không biết qua bao lâu.

Hắn đang mê man thì bị đánh thức, Lão Đào ngồi bên mép giường hắn, nửa ôm lấy hắn. Hách Quả Tử cầm thìa khẽ thổi vài cái, mới từ từ đưa qua.

Đào Mặc vừa uống thuốc vừa đưa mắt tìm bốn phía, nhưng không thấy Cố Xạ, không khỏi cảm thấy thất vọng.

https://thuviensach.vn

Lão Đào nói: “Cố Xạ đã trở về trước rồi.”

“… Thật không?” Đào Mặc rũ mắt, miệng uống ít thuốc.

Bát thuốc đã thấy đáy, Lão Đào lại để hắn nằm xuống.

Đào Mặc không hiểu hỏi: “Không phải nói uống thuốc xong sẽ quay về sao?”

Lão Đào nói: “Có Cố Xạ đi trước làm thuyết khách, người còn lo lắng cái gì?”

Đào Mặc kinh ngạc nói: “Lão nói Cố Xạ về trước mời tụng sư?”

Lão Đào nói: “Y không nói, nhưng mà hắn là vậy.” Trong lòng lão không muốn thấy Đào Mặc ở cùng Cố Xạ, nhưng cũng không muốn vì chút chuyện nhỏ này mà nói dối hắn sau lưng Cố Xạ.

Đào Mặc thấy thuốc trong miệng cũng không còn đắng nữa, khóe miệng khẽ giương nên một nụ cười.

Lão Đào nói: “Người nghỉ ngơi cho tốt, nếu ngày mai hạ sốt, liền sẽ quay về.”

Đào Mặc nhắm mắt lại đang muốn ngủ, đột nhiên nhớ ra chuyện gì, mở mắt nói: “Vạn nhất thích khách kia tập kích Cố Xạ trên đường, vậy phải làm thế nào?”

Lão Đào nói: “Yên tâm. Ta đã phái người bảo hộ y dọc đường.”

Dù cho không phái người bảo hộ dọc đường, Hoàng Quảng Đức cũng không dám mảy may làm bị thương Cố Xạ nhỉ? Nghĩ thì nghĩ vậy, Lão Đào vẫn không nói ra miệng. Trên người Cố Xạ đầy bí ẩn, nghĩ đến y đường đường là công tử tướng phủ, tài tử nổi tiếng thiên hạ sao lại lưu lạc đến một nơi nhỏ như Đàm Dương huyện mà an cư?

https://thuviensach.vn

Nếu nói là tị nạn, trong thiên hạ sợ chỉ có Hoàng đế mới có thể gây khó khăn cho y, nếu như vậy, Cố tướng phủ tuyệt sẽ không thể không có một chút động tĩnh, mà Sử thái sư từ trước đến nay bất hòa với Cố tướng cũng sẽ không giả câm vờ điếc. Lão đã không nghe phong thanh gì về việc này, chứng tỏ là có nguyên nhân khác. Về phần là nguyên nhân gì… Nếu không phải Cố Xạ và Đào Mặc không thân cận đến như vậy, lão đã không có hứng thú truy cứu. Nhưng hiện tại xem ra, lại không thể không truy cứu rồi.

Lão không muốn để Đào Mặc rơi vào cục diện trước có lang, sau có hổ.

Trên giường Đào Mặc hơi động đậy, khóe miệng giương lên, không biết là nghĩ tới chuyện tốt gì, xoay người lại rơi sâu vào giấc mộng đẹp.

***

Đơn thuốc đại phu kê quả nhiên hữu hiệu.

Đến hôm sau, trên mặt trên người Đào Mặc đã không còn nóng như ngày hôm qua.

Lão Đào vốn còn muốn để hắn ở lại hai ngày, quan sát thêm, nhưng Đào Mặc kiên trì muốn hôm nay phải quay về Đàm Dương, Lão Đào không lay chuyển được hắn, đành phải tuân mệnh.

Vì Cố Tiểu Giáp quay về Đàm Dương hay đến Lân huyện đều là mướn xe ngựa, cho nên lúc Cố Xạ trở về cũng dùng chiếc xe ngựa mướn kia. Xe ngựa Cố phủ lúc đầu vẫn còn để lại.

Tuy trước đây Hách Quả Tử và Cố Tiểu Giáp không vừa mắt nhau, đối với sự lạnh lùng của Cố Xạ thì có âm thầm chê bai, nhưng giờ này khắc này cũng không thể không thừa nhận: “Con người Cố Xạ quả thực không tệ, biết thiếu gia sinh bệnh, còn đặc biệt để xe ngựa lại đây.”

Lão Đào khẽ nhíu mày.

https://thuviensach.vn

Đào Mặc một lòng hướng về Cố Xạ, Hách Quả Tử càng giống lửa cháy thêm dầu.

Không ngờ Kim sư gia cũng phụ họa: “Xem tính tình thường ngày của Cố Xạ, quả thực nghĩ không tới y cũng có mặt nhiệt tâm chu đáo như thế.”

Đào Mặc tuy không nói gì, nhưng Lão Đào xem sắc mặt hắn liền biết những lời này thật đúng với những gì trong lòng hắn mong muốn, hắn nghe được càng vui vẻ không thôi.

Hách Quả Tử bị Lão Đào sai đi đánh xe.

Cố Tiểu Giáp và Tang Tiểu Thổ không ở đây, hắn là người duy nhất đánh xe.

Lão Đào và Kim sư gia cùng vào thùng xe.

Kim sư gia thấy Đào Mặc thà ngồi trên tấm phản cứng ngắc, cũng không muốn ngồi trên chiếc đệm mềm Cố Xạ ngồi trước kia, kinh ngạc nói: “Đông gia bệnh nặng mới khỏi, không chịu được mệt nhọc. Dù sao Cố công tử cũng không ở đây, người tạm ngồi trên ghế y một chút cũng không sao.”

Đào Mặc mặt trắng bệch, lắc lắc đầu nói: “Ta chịu được.”

Kim sư gia cũng không biết hắn khăng khăng như vậy làm gì, thấy hắn nói như vậy, cũng đành tùy hắn.

Đường đi dài đằng đẵng.

Kim sư gia và Lão Đào trò chuyện lúc có lúc không.

Đào Mặc nghe nghe, lại thấy mệt chỉ muốn ngủ.

Kim sư gia và Lão Đào thấy hắn chìm vào giấc ngủ, đều khép miệng, nghỉ ngơi.

https://thuviensach.vn

Mắt thấy Đàm Dương huyện càng ngày càng gần, Lão Đào thấy hai gò má Đào Mặc lại đỏ lên, không khỏi cả kinh, đứng dậy đến sờ trán hắn, so với hôm qua còn nóng hơn.

Kim sư gia thấy vậy cũng khẩn trương, “Nhất định là không chịu nổi đi đường mệt nhọc.”

Lão Đào dứt khoát ôm lấy hắn, đặt tại vị trí của Cố Xạ, lại lấy tấm da chồn Cố Xạ thường dùng đắp lên người hắn.

Đào Mặc ngủ mơ mơ màng màng, tùy lão loay hoay.

Kim sư gia vén rèm nhìn ra ngoài, nói: “Không xa nữa.”

Tuy nói không xa, rốt cuộc lại đi ngót nửa canh giờ.

Xe ngựa tiến vào Đàm Dương chạy thẳng đến Huyện nha.

Chờ Lão Đào phái người đưa Đào Mặc từ trên xe xuống, Đào Mặc đã có chút lơ mơ rồi.

Lão Đào không dám chậm trễ, vừa sai người đi mời đại phu, vừa sai người đem số thuốc hôm qua đi sắc.

Hách Quả Tử vốn muốn đi theo giúp một tay, lại bị Kim sư gia sai đi trả xe, cũng thuận tiện bảo hắn hỏi tiến triển của Cố Xạ. Tuy hắn không tình nguyện vạn lần, nhưng cũng biết Đào Mặc lo lắng chuyện này, khi tỉnh lại chắc chắn sẽ hỏi, đành đem lo lắng trong lòng gác lại, đánh xe đến Cố phủ.

Đến Cố phủ rồi, Cố Xạ và Cố Tiểu Giáp đều vắng mặt, nói là đến phủ Chuy tiên sinh vẫn chưa về, chỉ để lại Tang Tiểu Thổ trông nhà.

Nghe Cố Xạ đến phủ Chuy tiên sinh mà không phải phủ Lâm Chính Dung, Hách Quả Tử đã cảm thấy chuyện này lại không ổn.

https://thuviensach.vn

Quả nhiên, Tang Tiểu Thổ thở dài nói: “Nghe nói Lâm Chính Dung không muốn xuất thủ tương trợ.”

Hách Quả Tử nhíu mày.

Như vậy, đường đường là quê hương của tụng sư Đàm Dương huyện lại không ai dám nhận án này.

***

“Cũng không phải không dám nhận.” Chuy tiên sinh vuốt râu, thản nhiên nói, “Mà là có người nhờ, không thể nhận.”

Gió trong đình thổi đến tiền sảnh.

Cố Xạ bất động thanh sắc hỏi: “Ai nhờ?”

Chuy tiên sinh lấp lửng nói: “Cố nhân.”

Cố Xạ nói: “Lý do?”

Chuy tiên sinh suy nghĩ một chút, cũng không phải chuyện mất mặt, liền nói, “Năm đó ta thua kiện, hắn thả ta một con ngựa. Ta thiếu nợ hắn.”

“Người từng thua kiện?” Cố Xạ hơi ngạc nhiên. Còn tưởng rằng Chuy tiên sinh và Lâm Chính Dung ở trên công đường đều chưa từng chiến bại.

Chuy tiên sinh cười khổ nói: “Ngươi cho là ai cũng giống như ngươi, mọi chuyện đều thuận buồm xuôi gió?”

Cố Xạ không nói.

Chuy tiên sinh nói: “Ngươi đã đến gặp cái đinh Lâm Chính Dung phải không?”

Cố Xạ trầm mặc.

https://thuviensach.vn

Khóe miệng Chuy tiên sinh hơi lộ ra vẻ đắc ý. Tuy biết rõ tính cách Cố Xạ, nhưng nhìn y không chút do dự ném mình qua bên đi tìm người đối đầu với mình, trong lòng vẫn có vài phần khó chịu. Lão tự tiếu phi tiếu nói: “Ta sớm đoán được. Người kia đã tới tìm ta, đương nhiên cũng có bản lĩnh có thể khiến Lâm Chính Dung câm miệng. Nếu không hắn tìm ta cũng vô dụng. Kỳ thực, ngươi có nghĩ tới, còn có một tụng sư có thể ra tay?”

Cố Xạ nói: “Ta không lên công đường.”

Chuy tiên sinh nói: “Ngươi không muốn lên, ta sao có thể làm khó? Đàm Dương được xưng là quê hương của tụng sư, nhân tài đông đúc, sao lại không tìm ra được một người?” Lão thấy Cố Xạ mơ hồ không còn kiên nhẫn, thức thời công bố đáp án, “Ta là chỉ… Lô Trấn Học.”

Cố Xạ nghi ngờ nhìn lão.

“Lô Trấn Học tuy nói là môn sinh đắc ý Lâm Chính Dung, nhưng những năm này đã dần dần thoát ly Lâm Chính Dung, chuẩn bị tự thành một phái rồi. Bối cảnh hắn vững chắc, vừa nóng lòng muốn thành danh, thời cơ tốt vô cùng lớn trước mắt đối với hắn mà nói thích hợp cực kỳ.” Chuy tiên sinh cười híp mắt nói.

Cố Xạ nói: “Người không sợ ân nhân người gặp nạn?”

Chuy tiên sinh cười nói đầy thâm ý: “Thiếu nợ hắn và mang ơn hắn là hai chuyện khác nhau.”

“Đa tạ.” Cố Xạ bình thản đứng lên, chuẩn bị đi ra ngoài.

Chuy tiên sinh đột nhiên nói, “Ta từng cho rằng ngươi không chịu khói lửa nhân gian, không ngờ, lại vì một người mà nhập thế.”

Cố Xạ nói: “Người thì sao?”

https://thuviensach.vn

“Ta?” Chuy tiên sinh cười cười, “Ta cho tới bây giờ vẫn luôn ở trong hồng trần thế tục, chưa bao giờ ly khai.”

Cố Xạ nói: “Ta cũng vậy.”

“A?” Chuy tiên sinh không cho là đúng.

“Chỉ là trước kia không ai nhìn thấy ta mà thôi.” Cố Xạ cất bước rời đi.

https://thuviensach.vn

THỨC NHỮ BẤT THỨC ĐINH

Tô Du Bính

www.dtv-ebook.com

Chương 69: Tân Cừu Cựu Hận [6]

Bệnh tình Đào Mặc có chút thất thường, sốt sốt hạ hạ, tới tới lui lui, ước chừng giày vò ba lần mới ổn định lại.

Mọi người trong huyện nha đều bận rộn người ngã ngựa đổ, thậm chí trong hạ nhân cũng đã có tin đồn nói rằng tân quan huyện sẽ không qua nổi năm nay.

Khi đó Lão Đào và Hách Quả Tử đang vây quanh Đào Mặc, lúc nghe được những lời đồn đãi này cũng chỉ là nghe thôi, không rỗi rãi tính toán. Chờ bệnh tình Đào Mặc ổn định, Hách Quả Tử lập tức cầm danh sách bắt đầu tính sổ.

Huyện nha lại có một trận binh hoang mã loạn. Bất quá hoảng loạn như vậy lại xua tan vài phần bệnh khí, thêm vài phần náo nhiệt.

Tuy nói Đào Mặc đã hạ sốt, nhưng bệnh tới như núi sập, bệnh đi như kéo tơ, đáy đã sụp thì không phải chỉ một hồi là có thể tu bổ lại, chỉ có thể tạm thời nghiêng ngả trên giường tùy ý Lão Đào và Hách Quả Tử thay phiên bồi bổ bằng thuốc bổ và canh tẩm bổ.

Đào Mặc ăn đến buồn nôn, nhưng không nỡ phụ hảo ý của hai người, đành bịt mũi nuốt xuống.

Cứ như vậy qua năm sáu ngày, cuối cùng có một ngày, hắn không chịu nổi nữa cất tiếng hỏi: “Cố Xạ, mãi vẫn không đến sao?”

https://thuviensach.vn

Hách Quả Tử ở đối diện đang cầm thìa thổi cho nguội thuốc ngẩng đầu lên bực bội nói: “Ai mà biết. Cũng mấy ngày rồi, có được hay không cũng không nói một câu.”

Vẻ mặt Đào Mặc trở nên ảm đạm, sau đó lại ôm hi vọng nói: “Vậy y, biết ta đã trở về chưa?”

“Dĩ nhiên là biết rồi.” Hách Quả Tử nói, “Ta trở về đã mang xe ngựa qua trả rồi.”

Đào Mặc im lặng một hồi, mới nhỏ giọng nói: “A” .

“Nhưng mà, ” Hách Quả Tử dừng một chút, mắt vô thức hướng ra ngoài cửa sổ.

Đào Mặc thấy vẻ mặt hắn khẩn trương, cũng khẩn trương theo, “Xảy ra chuyện gì?”

Hách Quả Tử nói: “Tuy là Cố Xạ không tới, Cố Tiểu Giáp lại tới những hai ba lần, còn mang theo dược liệu tới, nói là Cố công tử cho. Nhưng Lão Đào đều trả về rồi.”

“Hả? Trả về? Sao lại trả về?” Đào Mặc khẩn trương bắt lấy tay hắn.

Hách Quả Tử run tay, thuốc trong thìa vẩy cả ra ngoài, vừa may rơi lại vào bát. Hắn bị dọa sợ, vội nói: “Thiếu gia đừng lo. Tuy Lão Đào cho hắn ăn canh bế môn, nhưng vẫn có chừng mực. Nói là không công không nhận lộc vân vân, nói chung không có tổn hại tới thể diện của đối phương.”

Đào Mặc lặng lẽ rụt tay về, thở dài nói: “Y tâm cao khí ngạo như vậy, trong lòng nhất định rất không dễ chịu.” Cố Tiểu Giáp đã tới hai ba lần, chứng tỏ đã vấp phải đinh mấy lần. Chuyện này đối với Cố Xạ mà nói, thật khó chấp nhận a?

https://thuviensach.vn

Ngón tay hắn khẽ nắm lấy tấm chăn, hiện ra ba vết quào nhàn nhạt.

“Thiếu gia?” Tay Hách Quả Tử quơ quơ trước mặt hắn.

Đào Mặc bắt lấy tay hắn: “Giúp ta chuẩn bị xe ngựa!”

“Bây giờ?” Hách Quả Tử nhíu mày.

Đào Mặc nói: “Y đưa đến nhiều dược liệu như vậy, về tình về lý, ta cũng nên đến cửa tạ ơn.”

Hách Quả Tử nói: “Nhưng thiếu gia bệnh nặng còn chưa lành, không nên xuống giường.”

Đào Mặc nói: “Bệnh nhẹ thôi mà, bị các ngươi dưỡng thành bệnh nặng.” Hắn nói xong, liền chuẩn bị vén chăn xuống giường.

“Vậy uống thuốc xong đã.” Hách Quả Tử đưa thuốc bổ đến, trong lòng lại nghĩ cách ngăn cản.

Đào Mặc nhận lấy chén thuốc, nhìn cũng không nhìn uống mấy hớp ngon lành.

“A, ta còn có chuyện khác phải làm, không bằng để Lão Đào đưa thiếu gia đi.” Hách Quả Tử cơ linh, lập tức đem củ khoai nóng phỏng tay ném ra ngoài.

Nhưng Đào Mặc đã tính toán không cho Lão Đào biết được, sao có thể để hắn phá hư, lập tức trở tay kéo hắn lại nói: “Có chuyện gì quay về rồi làm, ta nói là được. Ngươi đi chuẩn bị xe ngựa trước.” Hắn dừng một chút, đặc biệt dặn dò, “Chớ để Lão Đào biết.”

Hách Quả Tử nghe được thì đơ ra, không thể làm gì khác hơn đành đi ra ngoài chuẩn bị xe ngựa, trong lòng lại hối hận mình lắm miệng.

https://thuviensach.vn

Đào Mặc đứng dậy mặc ngoại y.

Hắn nằm trên giường đã nhiều ngày, bỗng nhiên xuống giường, liền thấy một trận đầu nặng chân nhẹ, hai chân như bước trên mây, hồi lâu không có khí lực. Khó khăn vịn vào giường để đứng vững, thì thấy Hách Quả Tử đã trở về.

“Xe ngựa chuẩn bị nhanh như vậy?” Đào Mặc ngẩn người.

Hách Quả Tử lắc đầu nói: “Có người đến thăm thiếu gia.”

Đào Mặc mắt sáng lên, “Cố Xạ đến rồi?”

“Không phải.” Hách Quả Tử khẽ thở dài nói, “Là Y Vũ công tử. Lúc trước Bồng Hương có đến vài lần, ta đều nói thiếu gia bệnh, đuổi hắn về, không ngờ lần này hắn lại đích thân tới.”

“A.” Đào Mặc do dự một chút, lần mò trở lại giường, nhẹ giọng nói, “Mời hắn vào đi.”

“Thiếu gia không đi Cố phủ nữa?” Tránh được nạn này lại đến nạn khác, Hách Quả Tử nói không nên lời trong lòng đang là tư vị gì.

Đào Mặc nói: “Một lát nữa đi cũng vậy. Ngươi mời Y Vũ vào trước đi.”

Hách Quả Tử đi ra.

Đào Mặc dựa vào giường một lát, mí mắt có chút nặng trĩu, lại nghe tiếng bước chân vụn vặt từ xa chậm rãi đến gần. Hắn hoảng hốt mở mắt, một thân ảnh mặc cẩm lý y, khoác bộ sa y xanh mướt sải bước đi vào.

Đào Mặc mở to hai mắt.

Y Vũ trên tóc cài trân châu bích ngọc trâm, rạng rỡ lấp lánh. Hắn hôm nay có trang điểm, có chút rực rỡ, càng tôn lên ngũ quan không tầm thường

https://thuviensach.vn

càng ngày càng xuất chúng của hắn.”Ngươi bệnh rồi, ta đến thăm ngươi một lát.”

Bồng Hương đứng phía sau hắn, như ngày trước vậy, nhẹ nhàng đỡ thắt lưng hắn, dìu hắn ngồi xuống chiếc ghế bên giường.

“Thật có lỗi, không thể tiếp đón từ xa.” Đào Mặc cố gắng ngồi dậy.

Y Vũ khẽ giương khóe miệng, nói: “Ngươi xem, ta và ngươi bất hạnh biết bao, không phải ta nằm trên giường nhìn ngươi, thì là ngươi nằm trên giường nhìn ta.”

Đào Mặc cười khổ.

Y Vũ khẽ thở dài: “Đáng tiếc nha, chúng ta từ đầu đến cuối không có cơ hội nằm cùng giường.”

Hắn nói mà không cần che đậy, biểu đạt thật không chừa đường sống như vậy, khiến Đào Mặc không có chỗ nào để trốn, chỉ có thể cúi đầu không nói.

Dù năm đó hắn mê luyến Y Vũ đến tận xương cốt, bọn họ cũng chỉ dừng lại ở mức cùng nâng cốc dưới ngọn đèn vô tình chạm nhau. Không phải không biết Y Vũ sớm đã không còn thanh bạch, cũng không phải không biết Y Vũ đối với hắn lúc gần lúc xa chỉ là thủ đoạn để quyến rũ, chỉ là khi đó hắn có lòng muốn ở cùng Y Vũ suốt quãng đời còn lại, cũng không muốn ở nơi yên hoa có quan hệ xác thịt, sự trầm luân của hắn lại biến thành một tràng gặp dịp thì chơi vui vẻ cùng khách.

Chỉ là khi đó hắn tuyệt không ngờ tới, sau này tình thế lại bẻ ngoặt một cách đột ngột như vậy.

Hoàng Quảng Đức lại đột nhiên vì Y Vũ mà làm khó dễ hắn, phụ thân hắn lại vì cứu hắn mà mất mạng ở nha môn tri phủ!

https://thuviensach.vn

Lúc đó hắn đau vô cùng hận vô cùng, hắn cũng đã từng căm hận Y Vũ. Căm hận hắn ngoảnh mặt làm ngơ, căm hận hắn thà lừa dối ủy thân cho Hoàng Quảng Đức, cũng không muốn cùng hắn đập nồi dìm thuyền! Nhưng căm hận cũng chỉ là lúc đó. Đợi các loại tình tự từ từ lắng xuống, hắn mới chợt lĩnh ngộ, những đau đớn và oán hận đó bất quá cũng chỉ là tự bảo vệ mình. Bởi vì từ đầu đến cuối, người hắn thật sự thống hận là chính mình!

nguyên văn: phá phủ trầm chu, nghĩa là đập nồi dìm thuyền; quyết đánh đến cùng

(dựa theo tích: Hạng Vũ đem quân đi đánh Cự Lộc, sau khi qua sông thì dìm hết thuyền, đập vỡ nồi niêu để binh sĩ thấy không có đường lui, phải quyết tâm đánh thắng)

Nếu bản thân không trầm mê tửu sắc, nếu không phải bản thân không làm nên việc gì, nếu không phải bản thân ăn không ngồi rồi…

Phụ thân hắn cũng không đến mức ra đi trong thê lương như vậy không cam tâm như vậy!

“Vũ Văn.” Y Vũ khẽ gọi.

Đào Mặc ngẩng đầu, mới phát hiện nước mắt đã rơi khỏi mắt hắn từ lúc nào, chỉ thấy được một mảnh mông lung móp méo.

Trên môi man mát.

Hắn kinh sợ thối lui, luống cuống tay chân lau nước mắt, đúng lúc thấy Y Vũ chậm rãi lui về.

“Ngươi…” Đào Mặc trừng mắt nhìn hắn.

Y Vũ quay đầu nói với Bồng Hương: “Để đồ vật lại đây, ngươi ra ngoài trước.”

https://thuviensach.vn

Bồng Hương nhíu nhíu mày, trên mặt ân ẩn vài phần không cam, cuối cùng vẫn lấy bao y phục mang theo đặt lên đầu gối Y Vũ, lui ra cửa.

Tay Y Vũ lưu luyết vuốt ve bao y phục, thấp giọng nói: “Ngươi không đoán sai. Năm đó Hoàng Quảng Đức muốn hại ngươi, ta cũng biết sự tình.”

Đào Mặc trong lòng khẩn trương.

Y Vũ nói: “Bất quá hắn không phải vì ta, cũng không phải vì ngươi. Hắn vì việc buôn bán lúa thóc của cha ngươi. Còn nhớ nạn đói năm đó, đại đa số lúa thóc đều tăng giá, duy chỉ có cha ngươi làm theo ý mình, không những không tăng giá, còn hạ giá bán lúa thóc không?”

Đào Mặc nói: “Nhớ rõ. Ta vẫn nhớ rõ, lúc đó Hoàng Quảng Đức còn đặc biệt tặng tấm hoành phi ‘Tích thiện chi thương’ cho cha ta, vô cùng tán dương.”

“Tán dương? Ha.” Y Vũ cười lạnh nói, “Hắn tán dương bất quá chỉ vì cha ngươi làm việc thiện, được dân tâm, không thể không làm thế. Ngươi có biết, trong giới mễ thương, có không ít người của Hoàng Quảng Đức.”

Đào Mặc chấn kinh nhìn hắn.

Y Vũ nói: “Từ đó về sau, cha ngươi chính là cái đinh trong mắt hắn, cái gai đâm vào thịt hắn. Hắn trăm phương ngàn kế muốn đả kích cha ngươi, chuyện của ngươi bất quá chỉ là cái cớ mà thôi.”

Đào Mặc trống ngực đập dồn, hồi lâu mới nói: “Ngươi biết khi nào?”

“Từ khi bắt đầu đã biết.” Y Vũ nói, “Hắn là khách quen của ta. Chẳng qua hắn là quan, không thể đến giữa ban ngày ban mặt, cho nên thường đến lúc nửa đêm, lén đưa kiệu đến đón ta. Khi đó hắn còn muốn thanh danh, còn muốn thăng đại quan, cho nên xử sự cực kỳ cẩn thận. Bất quá qua vài năm, không biết sao, hắn từ từ lại không còn chút kiêng kỵ.” Hắn dừng một

https://thuviensach.vn

chút, nhìn Đào Mặc bị một chuỗi sự thật đả kích nói không nên lời, nhẹ giọng nói, “Cho nên, ngươi muốn trách ta, muốn hận ta, đều đúng thôi.”

“Không. Ta không trách ngươi.” Tay Đào Mặc bấm chặt góc chăn, tùy cho nước mắt từng giọt từng giọt rơi trên chăn, trong tim truyền tới từng trận đau đớn khiến lời hắn nói ra run rẩy, “Chuyện này đều là ta, là ta tự chuốc vạ vào người, không thể oán người khác.” Dù Hoàng Quảng Đức chỉ dùng hắn để đả kích cha hắn, nhưng dù sao cũng là hắn đã cho Hoàng Quảng Đức cái cớ. Nếu không, biết đâu phụ thân cẩn thận như vậy chưa chắc sẽ cho hắn cơ hội thừa dịp yếu nhược mà đánh vào.

Nghĩ tới đây, hắn hối hận vạn lần vì sao trước đây hắn không tự sát cho xong! Nếu như vậy, chí ít phụ thân hắn còn có thể sống sót…

Người được sống vốn nên là phụ thân hắn!

Y Vũ nhìn hắn, trong mắt bi thương vô hạn, lại không biết làm thế nào.

https://thuviensach.vn

THỨC NHỮ BẤT THỨC ĐINH

Tô Du Bính

www.dtv-ebook.com

Chương 70: Tân Cừu Cựu Hận [7]

“Ngươi muốn báo thù không?” Hắn đột nhiên hỏi một câu.

Báo thù?

Cơ thể Đào Mặc chấn động.

Ký ức như quay về thời điểm phụ thân xảy ra chuyện, trong lòng trong đầu hắn tràn ngập oán hận. Từ giết người phóng hỏa, cho đến vào kinh thành cáo ngự trạng. Các loại phương pháp các loại thủ đoạn chiếm lấy toàn bộ cuộc sống hắn. Tựa hồ không nghĩ những thứ này thì không sống nổi.

Nếu Lão Đào không dùng một cái tát đánh tỉnh hắn, khiến hắn nhớ tới di ngôn và mối hận của phụ thân lúc lâm chung, có lẽ hắn đã thật sự làm ra những hành động như vậy.

Báo thù!

Đào Mặc tay siết chặt tấm chăn, mu bàn tay nổi gân xanh. Dù không muốn thừa nhận, trong lòng hắn vẫn lưu lại một góc muốn báo thù rửa hận, nơi đó có một Đào Mặc đang ngày ngày đêm đêm gặm nhắm huyết nhục Hoàng Quảng Đức, ngày ngày đêm đêm chờ ngày hắn tan xương biến thành tro bụi. Đó là một hắn đến bây giờ cũng không muốn chạm tới, thậm chí ngay cả khi ngẫm lại ý niệm trong đầu cũng không dám đến góc đó.

Câu hỏi của Y Vũ lúc này lại lần nữa đem những điều hắn giấu đến một góc thật sâu lôi ra, khiến những phẫn nộ cùng cừu hận hắn tưởng là đã quên lại dâng lên trong lòng.

https://thuviensach.vn

“Ta có thể giúp ngươi.” Y Vũ đưa bao y phục trên đầu gối đến trước mặt hắn.

Đào Mặc ngẩng đầu, đôi mắt đỏ đậm lóe lên ánh âm u lạnh lẽo tuyệt không giống ngày thường.

Y Vũ nói: “Kỳ thực, sở dĩ ta chuộc thân ra khỏi Quần Hương lâu, là để lánh nạn. Vãn Phong vì ta mà chết. người Hoàng Quảng Đức thật sự muốn giết, là ta!”

Đào Mặc nghẹn thở.

“Ở Lương phủ bất ngờ gặp được ngươi.” Ánh mắt Y Vũ chằm chằm nhìn tay mình, thanh âm thấp như đang lẩm bẩm, “Tổng quản Lương phủ cùng ta có chút giao tình. Ta vốn chỉ định uống chén rượu mừng, sau đó tìm một nơi thật xa ở lại, đến cuối đời. Ai ngờ, lại gặp được ngươi.”

Hắn dựa lưng vào ghế, cả người nhìn qua thật yếu ớt, hoàn toàn không có khí độ ưu nhã như trúc xanh cao vút của Y Vũ công tử tại Quần Hương lâu năm đó. Nhưng hai người ở đây đều không phát giác.

“Năm đó ta hại ngươi thảm như vậy, nguyên bản không có mặt mũi nào để gặp ngươi. Nhưng nói đến lại nực cười, nguyên lai người bị dồn đến cuối đường, quả là không còn để ý đến thể diện.” Ngón tay Y Vũ như có như không bấm vào đùi mình, “Ta không ngờ Hoàng Quảng Đức ngay cả Vãn Phong cũng không buông tha. Bất quá như vậy cũng tốt, hắn càng điên cuồng, chứng tỏ đồ vật này lại càng quan trọng.” Hắn nâng tay lên, run rẩy, sau đó hạ xuống, thấp giọng nói, “Ngươi, khụ, ngươi mở nó ra.”

Đào Mặc có chút choáng váng, tay run rẩy mở bao y phục ra, lộ ra một cái tráp đàn mộc. Hắn thấy Y Vũ không ngăn cản, nhẹ nhàng mở chốt tráp ra, mở nắp tráp.

https://thuviensach.vn

Trong tráp đặt một khối cẩm bổ đỏ sậm, bọc trong cẩm bố là một con ngựa làm bằng ngọc màu đỏ tươi bóng loáng.

“Đây là…”

“Ta lấy được trong thư phòng Hoàng Quảng Đức.” Y Vũ thoáng ngẩng đầu. Nhìn từ góc độ của Đào Mặc, chỉ có thể thấy cái trán sáng bóng.”Hắn uống nhiều rồi, lấy nó ra khoe khoang. Nói là bảo vật trong cung cũng khó thấy được. Sau đó hắn ngủ rồi, ta dìu hắn trở về phòng, ma xui quỷ khiến lại giấu nó vào trong ngực. Chờ lấy lại tinh thần lại, vật đã bị ta mang về Quần Hương lâu.” Hắn nói đến đây, kịch liệt ho khan.

Đào Mặc nói: “Ngươi đừng nói nữa, nghỉ ngơi một chút đi.”

Y Vũ vừa ho khan vừa xua tay, như là sợ bỏ lỡ lần này sẽ không còn cơ hội mở miệng nữa nên liều nói, “Ta thấy, khụ, Hoàng Quảng Đức rất lưu tâm con ngựa này, hắn tuyệt đối sẽ, truy cứu. Quả nhiên, chập tối ngày hôm sau, hắn lại, hắn lại bóng gió nhắc tới con ngựa này. Lúc đó ta vô cùng hoang mang lại hối hận, nào dám thừa nhận? Chỉ có thể giảo miệng nói chưa từng đụng tới. Hắn suy cho cùng cũng có chút tình cảm với ta, khụ, dù có nửa tin nửa ngờ, cũng không bức ta. Sau này, ta, ta hữu ý vô ý hỏi thăm lai lịch của con ngựa, mới biết loại hồng ngọc này chỉ dùng làm cống phẩm… Ta không biết Hoàng Quảng Đức làm thế nào có được, khụ khụ, có lẽ cũng không phải bản lĩnh vẻ vang gì. Ta càng nghĩ càng sợ hãi, Hoàng Quảng Đức cũng càng ngày càng không kiên nhẫn, cuối cùng, ta đành khụ, lén mua chuộc họ Chương, để ta và Bồng Hương chuộc thân trốn thoát. Sau đó thì… ngươi biết rồi.”

Từ đầu đến cuối hắn nói không quá trăm từ, Đào Mặc nghe được lại kinh tâm động phách.

Thủ đoạn của Hoàng Quảng Đức hắn biết rõ. Nhớ tới kết cục của phụ thân hắn và Vãn Phong thì biết Hoàng Quảng Đức thủ đoạn có bao nhiêu

https://thuviensach.vn

độc ác. Hắn cư nhiên trong lúc hoài nghi Y Vũ còn thả hắn một con ngựa, để hắn tìm cơ hội chạy ra ngoài, không biết là Hoàng Quảng Đức thật sự động chân tình hay là Y Vũ có vận khí.

“Con ngựa này… có lẽ là liên quan tới cơ nghiệp của Hoàng Quảng Đức, tốt nhất, khụ không, tốt nhất cơ… khụ khụ…” Y Vũ mãnh liệt ho khan.

Đào Mặc muốn hướng ra ngoài gọi người, lại bị hắn bất thình lình bắt lấy tay.”Đem đồ vật này cất đi trước!”

Đào Mặc kinh hãi, thấy hai mắt hắn rã rời, tựa hồ chỉ chống đỡ bằng toàn bộ ý chí, lúc này mới nhớ vừa nãy hắn mãi cúi đầu xuống.

“Cất đi.” Năm ngón tay Y Vũ siết chặt.

Đào Mặc bị đau, không nói một lời mà cất thứ kia đi, “Cất rồi.”

Y Vũ gật gật đầu, “Giúp ta gọi, Bồng Hương vào đây.”

Đào Mặc lớn tiếng gọi tên Bồng Hương.

Bồng Hương rất nhanh chạy vào, hiển nhiên đã thủ trước cửa bấy lâu.

Không biết có phải ảo giác hay không. Đào Mặc cảm thấy Bồng Hương nhìn hắn với ánh mắt địch ý thật sâu.

“Dìu ta trở về.” Y Vũ đưa tay lên.

Bồng Hương không lập tức động tay, mà tiến đến nhìn quanh giường Đào Mặc một vòng.

“Bồng Hương.” Y Vũ thở gấp.

Bồng Hương không lên tiếng dìu hắn đứng dậy.

https://thuviensach.vn

Dù trên mặt Y Vũ trang điểm đậm cũng không che được sắc xám tái, Đào Mặc không nhịn được muốn đứng lên, lại bị Y Vũ chặn lại: “Không cần tiễn ta. Ngươi, ngươi chỉ cần nhớ lúc rảnh rỗi, đến thăm ta một chút là tốt rồi.”

“Được.” Nhìn sắc mặt hắn như vậy, Đào Mặc cũng không nói ra được lời từ chối. Hắn đưa tay nhẹ nhàng cầm tay Y Vũ, “Đợi ta khỏi bệnh rồi, sẽ tới thăm ngươi.”

“Ừ.” Y Vũ cười cười, “Ta thích ăn táo.”

Đào Mặc dù nghĩ lời này nói ra có chút quái dị, nhưng vẫn tiếp lời: “Lần sau đến ta mang cho ngươi.”

“Ừ.”

Y Vũ nhắm mắt lại, mặc cho Bồng Hương dìu, từng bước đi ra ngoài.

“Y Vũ!” Đào Mặc bật thốt lên gọi một tiếng.

Y Vũ dừng bước, nhưng không quay đầu.

Đào Mặc cũng không biết sao mình lại gọi hắn, chỉ là nhìn thấy bóng lưng kia, đột nhiên rất muốn lưu hắn lại. “Ta, chờ ta khỏe rồi, ta đến thăm ngươi.”

“Được.”

Như thở dài, như hứa hẹn, tất cả đều phiêu tán vào trong gió bên ngoài cửa.

***

Y Vũ đi rồi, Đào Mặc lòng vẫn có chút bất an, lại không nói được là vì cái gì. Đầu vốn có chút mê man cũng thanh tỉnh được một chút, hắn trở

https://thuviensach.vn

mình lấy ra chiếc tráp gỗ, con ngựa hồng ngọc như cây châm ghim vào mắt hắn.

Nếu thật sự là vật trong cung đình, chứng tỏ Hoàng Quảng Đức có phe cánh cấu kết trong cung? Hay là, đây là Hoàng thượng ban cho hắn?

Đào Mặc ôm tráp, cảm thấy trên tay trong ngực đều nặng trĩu.

Gió trong mang tới chút lạnh.

Đào Mặc vai run rẩy, nhìn ra phía cửa trước, vừa vặn thấy bóng lưng Cố Xạ đang đóng cửa.

“Cố… Ngươi đến rồi?”

Cố Xạ lặng lẽ đến bên giường, đưa tay khẽ chạm vào trán hắn.

Đào Mặc mặt lại đỏ lên, hai tay khẩn trương nắm cái tráp.

“Tĩnh dưỡng nhiều, bệnh mới không tái phát.” Cố Xạ buông tay, chuyển đầu liếc nhìn chiếc ghế bên giường, lưỡng lự, lại chuyển sang ngồi bên mép giường.

Đào Mặc co chân, sợ y ngồi không đủ. “Cố…” Mới nói được một chữ, hắn lại thấy ánh mắt thanh lãnh của Cố Xạ quét tới, hai chữ “công tử” lập tức bị nuốt xuống, nửa chừng chuyển thành, “Huyền Chi.”

Cố Xạ nhếch miệng tỏ ý tán thành.

“Ngươi, có muốn uống trà không?” Đào Mặc lúc này mới nhớ tới Hách Quả Tử và Lão Đào đều không ở đây, tức khắc chuẩn bị nhảy từ trên giường xuống, lại bị Cố Xạ đè lại.

“Chỗ ngươi có trà ngon sao?”

https://thuviensach.vn

Đào Mặc lúng túng cười cười, “Vẫn là những thứ đó.”

Đường nhìn Cố Xạ rơi vào chiếc tráp trên tay hắn.

Đào Mặc do dự một chút, thẳng thắn nói: “Đây là Y Vũ đưa ta, hắn nói là lấy từ thư phòng Hoàng Quảng Đức.”

“Trộm?” Cố Xạ hơi cau mày.

Đào Mặc lúc này mới phát hiện không ổn, tâm tình nguyên bản đã khẩn trương lại càng không thoải mái, “Hắn, hắn, chỉ là tay, tiện tay…”

Cố Xạ không đáp, đưa tay lấy con ngựa bên trong tráp ra, “Cống phẩm.”

“Y Vũ cũng nói là cống phẩm. Hắn còn nói có thể dựa vào cái này lật đổ Hoàng Quảng Đức.” Đào Mặc thấy Cố Xạ không nói, cho là Y Vũ suy nghĩ viển vông, trong lòng không khỏi có chút thất vọng thoáng qua, “Có lẽ là Hoàng đế ban cho Hoàng Quảng Đức.”

“Lỵ…” (Tên của khối ngọc đó thì phải)

“Hả?”

Cố Xạ nhàn nhạt nói: “Nghe nói Hoàng đế thuở nhỏ từng có được Lạt Lỵ.”

Đào Mặc nghe được thì mục trừng khẩu ngốc, chốc lát mới phản ứng được, “Cái này quả nhiên là vật Hoàng thượng ngự ban?”

“Hoàng thượng có hắn là Lạt của Lạt Lỵ, đây là Lỵ của Lạt Lỵ.” Cố Xạ nói, “Nếu đoán không sai, cái này hắn là Tiên hoàng ban cho Lăng Dương Vương.” Miệng y nói nếu đoán không sai, nhưng ngữ khí lại vô cùng chắc chắn.

https://thuviensach.vn

THỨC NHỮ BẤT THỨC ĐINH

Tô Du Bính

www.dtv-ebook.com

Chương 71: Tân Cừu Cựu Hận [8]

Lăng Dương vương?

Đào Mặc đại kinh hãi.

Tiên hoàng và Lăng Dương Vương là huynh đệ ruột cùng phụ cùng mẫu, trên phố đồn đãi Lăng Dương Vương không phục Đương kim Hoàng thượng lên ngôi, chiếm giữ Quảng Tây âm thầm mưu đồ tiến Bắc, muốn thay thế Hoàng đế. Quan hệ hai người cực kỳ căng thẳng.

Gần đây các quan viên ở Quảng Tây liên tiếp bị cách chức, không ít người âm thầm nghị luận, đây là điềm báo Hoàng đế sẽ Nam phạt. Bất luận thế nào, triều đình bây giờ trên dưới đều ở vào thế gió thổi mưa giông trước cơn bão, cuộc chiến giữa Hoàng đế và Lăng Dương vương chỉ là sớm muộn. Nếu ngọc mã này Hoàng Quảng Đức thật sự lấy từ Lăng Dương vương, lại không khó giải thích vì sao hắn lại vội vã như vậy.

Đào Mặc ngơ ngác nói: “Hoàng Quảng Đức là người của Lăng Dương vương?” Trước khi hắn làm quan, có một buổi tối Lão Đào từng nói qua cho hắn về thế cục trong triều, trong đó Quảng Tây Lăng Dương vương chiếm cứ nửa bàn tiệc, trong ký ức hắn hãy còn mới mẻ.

Cố Xạ nói: “Có thể phải, có thể không phải.”

Đào Mặc do dự nói: “Vậy, chúng ta có nên đem chứng cứ này trình báo triều đình hay không?”

Cố Xạ hỏi: “Chứng cứ này lấy ở đâu?”

https://thuviensach.vn

Đào Mặc nâng tráp lên: “Đây.”

“Tráp trong tay ngươi làm sao chứng minh Hoàng Quảng Đức có tội?” Cố Xạ khí định thần nhàn mà hỏi.

Đào Mặc ngơ ngẩn, lát sau, đang muốn mở miệng, lại nghe Cố Xạ nói: “Làm sao chứng minh Y Vũ thật sự tự tay lấy vật này từ Hoàng phủ?”

Đào Mặc vừa há miệng lại lặng lẽ khép lại.

Cố Xạ đột nhiên đưa tay trả ngọc vào tráp, dùng bao vải gói kỹ lần nữa, “Suy nghĩ không nhất định phải ngồi, ngủ cũng có thể nghĩ.”

Đào Mặc ngoan ngoãn nằm xuống.

Cố Xạ cầm lấy bọc vải mà đi.

“Cố… Huyền Chi.” Đào Mặc theo bản năng gọi lại.

Cố Xạ dừng bước, quay đầu, tự tiếu phi tiếu, “Sợ ta ôm ngựa chạy trốn?”

Đào Mặc lấy cùi chỏ chống nửa người trên mình lên, lo lắng nói: “Ngươi cẩn thận.” Đã biết ý nghĩa của hồng mã, tự nhiên biết vật này ở trong tay như củ khoai nóng bỏng tay.

Cố Xạ nhướng mày hỏi: “Ngươi muốn Hoàng Quảng Đức chết?”

Đào Mặc ngẩn người. Nếu là trước khi đến Đàm Dương huyện nha, hắn chắc chắn sẽ không chút do dự gật đầu, nhưng bây giờ hắn làm quan, đã thẩm án, biết luật pháp, biết theo luật xử trí người phạm pháp mới thật sự là thay trời hành đạo.

(Xin lỗi nhưng tui nghĩ dùng luật giang hồ giải quyết thi thú hơn, giống như Tiết Linh Bích và Viên Ngạo Sách :v)

https://thuviensach.vn

“Ta muốn xử hắn bằng luật.”

***

Cố Xạ đi rồi, Đào Mặc ngủ qua ngọ, đến chạng vạng mới tỉnh.

Hách Quả Tử ngồi ở gian ngoài, thấy hắn tỉnh lại, vội mang khay thức ăn vào.

Đào Mặc nhìn thấy, chính là món thịt nguội mà lúc trước hắn thích nhất, không khỏi ngạc nhiên hỏi: “Sao ngươi mua được?”

Hách Quả Tử nói: “Chuyện này có gì khó? Đàm Dương huyện tất cả có bao nhiêu nhà, nhiều nhà tất nhiên góp đủ. Cái hộp này là ta phải đến Mính Thúy cư. Hắn biết Huyện thái gia thích, ngay cả tiền hộp cũng không chịu nhận.”

Đào Mặc cau mày nói: “Cái này, cái này…”

“Ta cũng biết thiếu gia không muốn, cho nên đem tiền đặt ở trên quầy, chỉ vào mũi hắn nói, ngươi thu cũng phải thu, không thu cũng phải thu. Nếu không ta sẽ nói thiếu gia nhà ta nhốt ngươi vào lao!”

Đào Mặc: “…”

Hách Quả Tử dương dương tự đắc nói: “Vì vậy hắn đã nhận rồi.”

Đào Mặc bốc một khối hạnh nhân xốp mềm cho vào miệng.

Hách Quả Tử nâng cái khay, ngồi xuống ghế bên mép giường, hỏi: “Hôm nay Y Vũ và Cố Xạ đến làm gì?”

“Khụ.” Đào Mặc bị nghẹn.

Hách Quả Tử vội vàng buông khay đi rót nước.

https://thuviensach.vn

Đào Mặc uống một hớp, mới coi như đã trôi, “Sao ngươi biết bọn họ đến?”

“Nha dịch ngoài cổng nói.” Hách Quả Tử vào huyện nha lâu như vậy, sớm đã được Lão Đào phân phó, nên thu xếp đều đã thu xếp rồi.

Đào Mặc chậm rãi uống nước. Hắn cũng không muốn giấu diếm việc này, nhưng việc này là chuyện quan trọng phải nói dài dòng. Hắn nói: “Ngươi đi mời Lão Đào đến đây.”

Hách Quả Tử thấy vẻ mặt hắn ngưng trọng, không dám chậm trễ, vội vàng đứng dậy đi tìm Lão Đào.

Đào Mặc dựa vào đầu giường, lặng lẽ ngẫm lại những chuyện phát sinh gần đây.

Nói thật, trong lòng hắn đối với Hoàng Quảng Đức là vừa hận vừa sợ. Năm đó Hoàng Quảng Đức hắn một tay che trời khiến người thấy nghẹt thở đến nay vẫn tồn tại trong tâm lý hắn. Chỉ là không ngờ nhanh như vậy lại gặp phải hắn.

Không biết lần này hắn và Hoàng Quảng Đức ai sẽ tránh không khỏi kiếp nạn.

Nhớ tới lời dặn dò khẩn thiết của phụ thân trước khi lâm chung, bảo hắn làm quan tốt, mà đợi đến ngày lên cao, có thể tiến kinh diện thánh cáo ngự trạng. Hắn biết, phụ thân đề xuất yêu cầu hà khắc như vậy chẳng qua là không muốn để hắn khi không tự tìm cái chết. Có lẽ khi đó, dựa vào sức lực của một mình hắn vô luận như thế nào cũng không thể lật đổ Hoàng Quảng Đức.

Bất quá bây giờ hắn đã không còn một mình nữa rồi.

Bên cạnh hắn đã có Cố Xạ.

https://thuviensach.vn

Mái hiên đột nhiên rả rích tiếng mưa rơi.

Tiếng bước chân của Lão Đào và Hách Quả Tử hòa trong tiếng mưa rơi, vội vàng đi tới.

“Thiếu gia.” Lão Đào chờ Hách Quả Tử vào phòng, cẩn thận đóng cửa lại, “Ta nghe hạ nhân nói, Y Vũ đưa tới một bao vải?”

Đào Mặc gật đầu nói: “Bị Cố Xạ mang đi rồi.”

Hách Quả Tử cau mày nói: “Y Vũ mang đồ đến sao lại bị Cố Xạ mang đi?”

Lão Đào hiển nhiên sớm biết rằng đồ vật đã đi đâu, ánh mắt lấp lánh nhìn Đào Mặc.

Đào Mặc đem cảnh ngộ của Y Vũ và suy đoán của Cố Xạ nói ra.

Hách Quả Tử nghe xong thì kinh hãi, “Hoàng Quảng Đức thực sự là ăn gan hùm mật gấu! Ngay cả đồ vật của Lăng Dương vương cũng dám động tay vào.”

Lão Đào trầm ngâm nói: “Nói như thế, lại có hai khả năng. Thứ nhất đúng như thiếu gia suy đoán, vật ấy chính là Lăng Dương vương tặng cho. Nhưng nếu như thế, Hoàng Quảng Đức chắc chắn là nội tuyến thân tín của Lăng Dương vương không thể nghi ngờ. Khả năng khác, đó là hắn dùng thủ đoạn xấu xa mờ ám lấy được vật này. Nếu như vậy, Lăng Dương vương chắc chắn sẽ không chịu để yên. Vô luận là khả năng nào, Hoàng Quảng Đức lần này sẽ không chạy đi đâu được.”

Hách Quả Tử nói: “Nhưng Cố Xạ không phải nói đồ vật ở trong tay chúng ta, rất khó để định tội Hoàng Quảng Đức sao?”

https://thuviensach.vn

Lão Đào nói: “Hoàng Quảng Đức đã ráo riết tìm vật này như vậy, chúng ta liền tương kế tựu kế, đưa nó trả về. Như vậy, đồ vật chẳng lẽ không phải lại ở trong tay Hoàng Quảng Đức?”

Hách Quả Tử vỗ tay nói: “Biện pháp tốt!”

Đào Mặc nói: “Nhưng đồ vật trở về trong tay Hoàng Quảng Đức, hắn chắc chắn sẽ giấu đi. Đến lúc đó muốn tìm ra chỉ sợ khó càng thêm khó.”

Lão Đào cười nói: “Khó có lẽ có một chút, nhưng khó càng thêm khó thì chưa hẳn.”

Đào Mặc nhớ tới xuất thân của Lão Đào, biết lão đương nhiên có biện pháp, cũng không lên tiếng.

Hách Quả Tử nói: “Chờ một chút. Bây giờ đồ vật ở trong tay Cố Xạ, vậy làm sao trả về?”

Lão Đào suy nghĩ một chút, nói: “Cố Xạ lấy về đương nhiên có nguyên nhân của y.”

Hách Quả Tử nói: “Nếu ngọc mã đó đã là cống phẩm, chắc chắn vô giá, lão nói Cố Xạ có …”

“Đại nhân!” Người gác cổng ở bên ngoài hét lên.

Hách Quả Tử bị dọa nhảy dựng, quát hỏi: “Cái gì? !”

“Cố Xạ Cố công tử cầu kiến.”

“…” Sắc mặt Hách Quả Tử có chút trắng. Quả thật là ban ngày không thể nói người, ban đêm không thể nói quỷ.

Đào Mặc vội nói: “Mau mau cho mời!” Hắn nói xong, lấy tay sửa sang lại tóc tai mình.

https://thuviensach.vn

Hách Quả Tử nhìn không được, lấy lược từ trên bàn giúp hắn sửa lại lần nữa.

Lúc Cố Xạ vào cửa, đầu tóc Đào Mặc đã được chải chuốt gọn gàng sáng loáng.

“Cố công tử.” Lão Đào chào y, ánh mắt lại liếc về tay y.

Trên người Cố Xạ mang theo một chút khí ẩm, trên ngoại y còn dính ít hạt nước, người càng lộ vẻ thanh lãnh.

Đào Mặc mở to mắt nhìn y, thấy y lấy từ trong ngực áo ra một phong thư, đưa cho Lão Đào, “Đưa đến Lăng Dương vương phủ.”

Lão Đào tiếp nhận phong thư, sắc mặt cổ quái nói: “Lăng Dương Vương phủ?”

Hách Quả Tử kinh ngạc nói: “Lẽ nào ngươi là người của Lăng Dương vương?”

Cố Xạ thản nhiên nói: “Ta chưa từng bán mình.”

Hách Quả Tử biết mình lỡ lời, vội chữa lại: “Ta không phải có ý đó.”

Lão Đào cầm bức thư, cũng không thu vào ngực áo, mà nói có thâm ý: “Ta nhớ Cố phủ cũng không thiếu người đưa tin.”

Cố Xạ nói: “Bọn họ võ công không tốt.”

Lão Đào cầm phong thư không nói gì, tựa hồ đang suy nghĩ giữa giá trị và không giá trị.

Cố Xạ nói: “Muốn định tội Hoàng Quảng Đức, chỉ có ngựa thì không đủ.”

https://thuviensach.vn

Nghe đến hai chữ định tội, Hách Quả Tử và Lão Đào đồng thời sáng mắt.

Đào Mặc ở bên nghe được tim cũng đập thình thịch.

Hách Quả Tử nhịn không được nói: "Ý ngươi là…"

Cố Xạ nói: "Phong mật hàm cấu kết với địch chẳng lẽ không phải càng thêm hữu lực?"

Lão Đào cau mày nói: "Hoàng Quảng Đức kia cực có khả năng là thân tín của ông ta, Lăng Dương vương sao lại ngoan ngoãn tuân theo?"

Cố Xạ nói: "Lăng Dương vương từ trước đến nay không quản chuyện trong vương phủ, muốn ông ta ngoan ngoãn tuân theo, khai thông người bên cạnh ông ta là được."

"Ai?" Lão Đào hỏi.

Cố Xạ liếc cái tên trên phong thư.

"Nhạc Lăng?" Lão Đào cảm thấy cực kỳ xa lạ, "Ai?"

Cố Xạ ung dung đáp: "Một tiểu hồ tử."

(Hồ này là làm càn bừa bãi, coi cách ổng quậy cho hai bạn Tuyết Y Hầu và Minh tôn thì biết, còn hồ nháo bảo gãy chân đòi Lăng Dương Vương cõng, nói chung tính cách ông này thú vị, lúc đầu vì bày trò nên cũng không thích lắm.

Cuối Bại nhứ có nói Nhạc Lăng quen biết Cố Huyền Chi vì từng học chung một thư viện ấy, ô thế hóa ra đồng lứa à)

https://thuviensach.vn

THỨC NHỮ BẤT THỨC ĐINH

Tô Du Bính

www.dtv-ebook.com

Chương 72: Tân Cừu Cựu Hận [9]

Tháng ba, tiết trời trở nên ấm áp.

Đào Mặc rốt cuộc cũng cởi ra chiếc áo vừa nặng vừa dày. Lần bệnh mấy ngày trước khiến cho Lão Đào và Hách Quả Tử đều lo đến vỡ tâm, ngay cả hắn cũng không dễ chịu, nhưng phàm là có chút gió thổi cỏ lay, y phục trên người hắn luôn dày mấy tầng, thậm chí đi tới chỗ nào cũng giống như một miếng bông lăn qua.

Nói hắn ở trên giường dưỡng bệnh năm sáu ngày, lại bị "Giam giữ" ở huyện nha năm sáu ngày, mới được Lão Đào đồng ý cho ra ngoài hóng gió.

Hách Quả Tử không đợi hắn phân phó, đã nhanh nhẹn chuẩn bị xong xe ngựa.

Đào Mặc lên xe, cũng không phải đến Cố phủ, mà là đến khu buôn bán.

Hách Quả Tử nghĩ, lúc thiếu gia bệnh, Cố Xạ đã tới hai chuyến, mỗi lần đều mang theo thuốc bổ, tuy nói không phải vật hiếm có, nhưng tính ra cũng không phải con số nhỏ. Thiếu gia nhất định là muốn có qua có lại, chỉ là không biết số bạc Lão Đào đưa trước khi ra cửa có đủ dùng hay không.

Đến nơi rồi, Đào Mặc vén rèm xuống xe. Hách Quả Tử vốn muốn theo sau, lại bị hắn xua tay ngăn cản.

Sau một hồi, Đào Mặc từ bên trong đi ra, trong tay xách theo một bọc giấy nhỏ.

https://thuviensach.vn

Hách Quả Tử lầm bầm: “Chỉ tặng Cố công tử chút đồ này, có quá keo kiệt hay không?”

“Cố công tử?” Đào Mặc sững người nói, “Ta nói muốn tặng y bao giờ?”

Lần này đến lượt Hách Quả Tử sững người, “Không phải Cố công tử thì là ai?”

“Đi thăm Y Vũ một chút.” Từ lúc Y Vũ đến lần trước, trong lòng Đào Mặc giống như bị nghẹn cái gì đó, luôn cảm thấy khó chịu đến hoảng sợ, không phải tận mắt nhìn một cái, khẳng định không có gì mới an tâm.

Hách Quả Tử không tán đồng. Chỉ là Đào Mặc bệnh lâu như vậy vất vả mới ra ngoài một chuyến, hắn không muốn phá hủy sự hứng thú của Đào Mặc, liền nói: “Cố công tử và Y Vũ đều đến thăm bệnh, thiếu gia sao lại nhất bên trọng nhất bên khinh? Hay là chúng ta đến Cố phủ gọi Cố công tử cùng đi?” Chỉ cần Cố Xạ ở đó, hắn tin Y Vũ có muốn sử âm mưu quỷ kế gì cũng sử không ra.

Đào Mặc nói: “Hà tất phiền toái như vậy? Ta đi thăm Y Vũ, sau lại đến Cố phủ là được.”

Hách Quả Tử làm bộ nhìn sắc trời một chút, “Vậy không phải quá muộn sao, không phải có vẻ như chúng ta chạy tới chờ cơm ăn sao.”

Đào Mặc thấp giọng ứng tiếng, nhớ trong lúc mình bệnh Cố Xạ hai lần đến thăm, lời nói ôn hòa, thỉnh thoảng còn nói một ít cố sự thú vị chọc cười, trong lòng liền thấy ngọt ngào như mật ong, khó chịu giấu ở trong lòng vì Y Vũ vì thế mà cũng tan đi không ít, tâm tình nhẹ nhõm hơn.

Đến trước cửa nhà Y Vũ, Hách Quả Tử xuống ngựa gõ cửa.

Hắn vốn không định gặp Y Vũ, lúc gõ cửa tự nhiên cũng không nhẹ nhàng. Bang bang bang giống như là đến cửa đòi nợ.

https://thuviensach.vn

Ván cửa rung nửa ngày, bên trong hồi lâu không thấy người coi cửa.

Hách Quả Tử nhíu nhíu mày nói: “Không lẽ không có nhà?” Trên mặt hắn không vui, trong lòng thì lại rất vui, hận không thể khiến người bên trong cả đời đều không có nhà, bớt bận lòng cho thiếu gia.

Đào Mặc đứng sau lưng hắn một hồi, không kiên nhẫn đi sang những nhà gần đó.

Hách Quả Tử ở phía sau gọi hắn: “Thiếu gia, không có người ở nhà!”

Đào Mặc đang muốn tìm người hỏi thăm, chủ nhà bên cạnh đã đi ra, “Các ngươi tìm ai?”

Đào Mặc nói: “Công tử nhà sát vách, vị tiên sinh này có biết bọn họ đi đâu rồi không?”

Người nọ thở dài nói: “Ta là chủ của căn nhà này. Công tử kia bệnh nặng, cuối cùng không qua nổi, mấy hôm trước đã qua đời rồi, tiểu tư đi cùng hắn vội vàng lo liệu tang sự cho hắn, sau đó cũng không biết đi về hướng nào rồi.”

Trong đầu Đào Mặc tựa như bị một cây gậy khuấy động, vô cùng choáng váng, “Mấy, mấy ngày?”

Người nọ nghĩ nghĩ, “Chừng mười ngày trước thì phải?”

Chừng mười ngày trước?

Đào Mặc ngây người, chính là sau khi gặp hắn sao?

Bên trong đột nhiên lao ra một thiếu phụ, đứng bên trong cửa nhổ nước bọt xuống đất, nói: “Rõ là xúi quẩy! Còn tưởng người mướn nhà là một công tử đọc sách, ai ngờ là một con quỷ đoản mệnh. Như vậy thì tốt rồi, sau này cho mướn nhà cũng thật khó khăn!”

https://thuviensach.vn

Chủ nhà cau mày nói: “Hắn bị bệnh, cũng không phải tự hắn muốn.”

Thiếu phụ bị hắn chắn, lạnh lùng hừ một tiếng, trừng Đào Mặc một cái, xoay người rời đi.

Chủ nhà lúng túng cười cười, “Tiểu phụ nhân không kiến thức, miệng nói lung tung.”

Đào Mặc kinh ngạc nhìn hắn, hơn nửa ngày mới thốt ra một câu, “Táng ở nơi nào rồi?”

“Ta cũng không biết. Nhưng ta thấy tiểu tư kia làm tang lễ vội vàng như vậy, chắc hắn cũng không tìm được nơi nào tốt. Chắc là ở Vạn Quỷ sơn rồi.”

Đào Mặc nói: “Vạn Quỷ sơn?”

“Hoặc là Vân Lâm sơn.” Chủ nhà chỉ con đường phía trước cửa, khoa tay múa chân tới tới lui lui, “Cũng không xa. Ra khỏi thành, cũng chỉ năm sáu dặm đường. Ngươi có xe ngựa, đi về cũng không tốn bao nhiêu thời gian.”

Đào Mặc có chút ngây ngốc.

Chủ nhà không kiên nhẫn, “Ngươi còn có chuyện gì không?”

Đào Mặc nói: “Hắn đi rất thống khổ sao?”

Chủ nhà bị hỏi vậy, phất tay áo nói: “Ta làm sao biết? ! Ta cũng không phải hiếu tử nhà hắn, còn muốn ở bên giường hầu hạ nước canh!”

Đến khi cửa bị đóng lại từ bên trong, Đào Mặc mới hồi tỉnh lại.

Hách Quả Tử ở bên nhìn một hồi nhịn không được đi tới, khẽ gọi: “Thiếu gia.”

https://thuviensach.vn

Đào Mặc cúi đầu nắm bọc giấy.

Bọc giấy bốn bình thường bằng phẳng, bây giờ bị mình siết có chút nhăn lại.

“Thiếu gia?” Hách Quả Tử lại lo lắng gọi.

Đào Mặc ngẩng đầu nói: “Chúng ta đi Vân Lâm sơn đi?”

Hách Quả Tử há há miệng, yên lặng gật đầu.

Dù đến bây giờ, hắn vẫn không muốn tha thứ cho Y Vũ. Đào lão gia là người tốt như vậy, nếu không vì hắn, Đào lão gia cũng không chết. Hắn không muốn oán hận Đào Mặc, chỉ có thể oán hận Y Vũ. Dù hắn đã chết, trong lòng Hách Quả Tử cũng không có bao nhiêu đồng cảm thương xót, trái lại còn thở phào. Một đám mây đen bám trên đỉnh đầu thiếu gia rốt cuộc tan thành mây khói, từ nay về sau trời trong nắng ấm, tốt đẹp dường nào.

Chỉ là tâm tư tối tăm như vậy hắn tuyệt đối không dám tiết lộ ở thời điểm này.

Nhất là vào lúc thiếu gia đang thương tâm.

***

Đến Vân Lâm sơn, trời đã tối rồi.

Nhìn sắc trời càng ngày càng đen, Hách Quả Tử chùn chân, quay về thùng xe hô: “Thiếu gia, trời tối quá, nhìn không thấy đường đi. Ngày mai chúng ta trở lại đi?”

Đào Mặc liếc nhìn ra ngoài cửa, im lặng hồi lâu, mới nói: “Được.”

Thế là, xe ngựa cứ như vậy vòng qua Vân Lâm sơn, trở về.

https://thuviensach.vn

Chiếu theo hành trình của Đào Mặc trước kia, hiện tại hắn là đến Cố phủ. Nhưng bộ dạng Đào Mặc thế kia, nào còn tâm tư cùng Cố Xạ ăn cơm đánh cờ, đàm luận phong nguyệt? Hách Quả Tử tự chủ trương Địa đánh xe ngựa quay về huyện nha.

Đào Mặc xuống xe, cũng không nói gì, nhân ảnh như mây bay vào trong phủ.

Hách Quả Tử sắp xếp xong xe ngựa đang muốn đi an ủi, lại bị Lão Đào mai phục ở ngoài cửa phòng kéo sang.

"Xảy ra chuyện gì?" Lão Đào không có nửa điểm kiên nhẫn, đi thẳng vào vấn đề.

Hách Quả Tử thở dài nói: "Y Vũ chết rồi, nghe nói bệnh mà chết."

Lão Đào giật mình. Mấy ngày nay tâm tư lão đều đặt ở trên người Lăng Dương vương và Hoàng Quảng Đức, cũng không phái người đi theo dõi Y Vũ, không ngờ lại xảy ra chuyện. "Thực sự là bệnh mà chết?"

Hách Quả Tử nói: "Cái này, ta cũng không tận mắt chứng kiến. Có lẽ là vậy? Nếu không thì chẳng lẽ là…" Tròng mắt hắn đảo vòng, suy đoán theo hắn là càng phù hợp với lẽ thường xuất hiện, "Bồng Hương mưu tài hại mệnh?" (Tham tiền giết người cướp của ấy mà)

Lão Đào liếc hắn, nói: "Dựa vào cái gì nói như thế?"

Hách Quả Tử cảm thấy suy đoán của mình thập phần đáng tin, liền nói: "Chủ nhà nói sau khi hắn đem Y Vũ vội vàng hạ táng liền không thấy nữa. Đây không phải là có tật giật mình sao?"

Lão Đào không nói nên lời nhìn hắn.

Hách Quả Tử lui về sau nửa bước, "Ta nói sai gì sao?"

https://thuviensach.vn

“Không, rất đúng.” Lão Đào đột nhiên lộ ra nụ cười mà theo Hách Quả Tử thấy thì là thập phần quỷ dị, “Quả thực rất phù hợp.”

…

Hách Quả Tử cảm thấy sau lưng hắn rất lạnh.

***

Đào Mặc u buồn cả một buổi tối, sáng hôm sau tâm tình cuối cùng cũng hồi chuyển một chút. Điều này làm Lão Đào và Hách Quả Tử mãi lo lắng hắn lại u buồn thành bệnh thở phào nhẹ nhõm.

Lão Đào nhân cơ hội đề xuất suy nghĩ của mình về chuyện đêm qua.”Thiếu gia không cảm thấy Y Vũ chết vô cùng kỳ quặc sao?”

Đào Mặc nói: “Lời này là thế nào?”

Lão Đào nói: “Ta thấy hôm ấy Y Vũ đến thăm thiếu gia, ngôn hành cử chỉ rất tự nhiên, khí sắc cũng tương đối tốt, thế nào lại đột nhiên nói đi là đi vậy chứ?”

Đào Mặc hồi tưởng hôm đó Y Vũ đến thăm, hai gò má hồng nhuận, cũng nhờ tác dụng của son phấn, sắc mặt nguyên bản giấu ở sau lớp phấn thật dày, cũng không biết là tốt hay xấu. Chỉ là lời hắn nói hôm đó ý vị thâm trường, tinh tế nghĩ lại, đúng là có vài phần ý tứ ly biệt. Nếu không vậy, sau chuyện đó hắn cũng sẽ không canh cánh trong lòng, không yên tâm.

Chỉ là, giả thiết này bất quá chỉ là suy đoán của hắn, chân tướng tột cùng thế nào, trừ hai vị đương sự, người ngoài không thể biết được.

Lão Đào nói: “Chúng ta cùng Y Vũ suy cho cùng cũng là một tràng quen biết, thiếu gia lại là Huyện lệnh bản huyện, sao có thể để hắn hàm oan không rõ?”

https://thuviensach.vn

Đào Mặc bị lão nói động, cũng không ý thức ngày thường Lão Đào cũng giống như Hách Quả Tử chán ghét Y Vũ vô cùng lại đột nhiên vì Y Vũ giải oan, chỉ thầm nghĩ, phải đem việc này tra rõ chân tướng mới được.

Lại nói, Y Vũ lấy đồ vật của Hoàng Quảng Đức, mà Hoàng Quảng Đức lại có thể giết Vãn Phong. Như vậy, Y Vũ cũng cực có khả năng chết vì mưu sát.

"Được! Ngày mai ta liền phái người lên núi tìm thi thể Y Vũ, sau đó bảo người khám nghiệm khám nghiệm tử thi!" Đào Mặc nói đầy khí phách.

Lão Đào giương khóe miệng.

***

Tìm kiếm thi thể Y Vũ lại không dễ dàng như vậy.

Vân Lâm Sơn nói lớn không lớn, nhưng cũng tụ tập không ít cô hồn dã quỷ, bây giờ tìm kiếm trong số cô hồn dã quỷ đó, tuyệt không phải chuyện dễ. Huống hồ, Thôi Quýnh không muốn ra sức, đám bộ khoái nhìn mặt đoán ý, cũng qua loa cho xong.

Đang yên đang lành một cỗ thi thể lại tìm ròng rã ba ngày.

Đào Mặc và Lão Đào đều biết, thi thể giấu càng lâu, đầu mối trên người sẽ càng ít. Cho nên Lão Đào cuối cùng dứt khoát điều động Ma giáo đệ tử, chỉ sau một canh giờ, thi thể đã được đặt trong viện nha môn.

Mùi hôi thối bốc lên tận trời.

Đào Mặc mau chóng bảo người khám nghiệm khám nghiệm mang thi thể đi kiểm tra.

Tuy đi về rất nhanh, nhưng mùi thối vẫn lưu lại, dùng mọi loại biện pháp cũng không thấy khá hơn.

https://thuviensach.vn

Vừa lúc Cố Xạ đến cửa, nghe thấy mùi khẽ nhíu mày, ngoắc ngoắc ngón tay với Đào Mặc đang lúng túng xấu hổ ở bên, “Đến nhà ta ở tạm.”

.

Lão Đào vốn không muốn đi, sau lại nghĩ, người đang ở trước mắt mình còn có thể làm chút gì đó, nếu ở nơi khác, trời cao Hoàng đế xa, không nhìn thấy không nghe được. Cân nhắc lợi hại, lão vẫn cùng Hách Quả Tử đi theo.

Viện tử Cố Xạ cấp cho Đào Mặc khi trước còn giữ lại, đồ vật đều sẵn có, vào ở lại cực kỳ giản tiện.

Đào Mặc hốt hoảng cảm thấy như trở về những ngày trước kia.

Bất quá luôn luôn có chút bất đồng.

…

Lão Đào quay về rồi.

Mộc Xuân đi rồi.

Y Vũ không còn nữa.

***

Biết Huyện thái gia muốn biết kết quả gấp, người khám nghiệm tử thi cũng không chợp mắt, đem thi thể Y Vũ trước trước sau sau trên trên dưới dưới khám nghiệm hai lần, cuối cùng nói như chém đinh chặt sắt: “Bệnh chết.”

Đào Mặc sau khi biết thì thở dài, không biết nên buồn hay vui.

Người đã chết, tiền trần vãng sự đều là mây bay.

https://thuviensach.vn

Đào Mặc hướng Lão Đào muốn lấy chút bạc làm tang sự cho hắn. Lúc hắn còn sống, cũng chưa từng có được một ngày yên ổn, Đào Mặc hi vọng hắn sau khi chết có thể có được một nơi an lạc thuộc về mình.

Lão Đào lần này lại sảng khoái, trực tiếp nhận lấy việc này, quan tài đã chọn xong bia mộ cũng đã khắc tốt, chỉ còn chọn một ngày lành giờ tốt mà hạ táng.

Hôm đó trời vẫn mưa lất phất.

Đào Mặc ngồi trước bia mộ, thả sáu quả táo lớn lên một chiếc khay.

Hách Quả Tử đứng sau lưng hắn che ô.

Đào Mặc không lên tiếng. Hắn không biết trên chữ trên bia mộ là gì, nhưng biết là mộ bia. Nhìn khối đá màu xám lạnh lẽo, hắn nhấc hồi lâu cuối cùng đặt xuống.

Y Vũ thật sự không còn nữa.

.

Không biết qua bao lâu, tán ô lung lay, lại dừng lại.

Tán ô che trên đầu lại cao hơn trước nhiều.

Gió thổi qua, mưa lệch hướng.

Trên mặt Đào Mặc ướt một mảng. Nhìn gần, phảng phất như vô số giọt nước mắt nho nhỏ.

Tán ô đột nhiên thấp dần, thấp dần.

Thanh âm trầm thấp của Cố Xạ vang lên sau lưng hắn: “Người chung quy rồi cũng sẽ chết.”

https://thuviensach.vn

Đào Mặc ngẩn ngơ nói: “Sao lúc nào cũng là chết trước mặt ta?”

Cố Xạ không đáp lời ngay.

Gió tiếp tục thổi, mưa tiếp tục rơi. Mưa gió đan xen, trời càng ngày càng lạnh. Mấy ngày trước đây vừa chuyển sang ấm hơn một chút lại bị một tràng gió mưa này quét sạch.

“Ngươi trường thọ.”

Cố Xạ đột nhiên thốt ra một câu.

Tâm tư đang phiêu du năm hồ bốn biển của Đào Mặc chợt bị kéo trở về, thân thể hơi lay động.

Chỉ có một cánh tay đè lại bờ vai hắn.

Đào Mặc quay đầu, mắt mơ hồ mang theo nước mắt, “Huyền Chi, lại một người nữa mất rồi.”

Cố Xạ nói: “Trên đời này vốn là mỗi ngày đều có người chết.”

Đào Mặc nói: “Nhưng ta biết họ. Một là phụ thân ta, một là…” Y Vũ là gì? Đào Mặc không thể nói rõ.

Người trong lòng? Tuyệt đối không phải.

Tình nhân? Chưa bao giờ có.

Bằng hữu? Bọn họ từ lúc bắt đầu thì đã sai hướng, vô luận là Y Vũ bắt đầu, hay sau này là hắn. Dùng bằng hữu mà hình dung bọn họ, chỉ sợ quá bình thường và thân cận.

…

“Cố nhân.” Cố Xạ thay hắn nói tiếp.

https://thuviensach.vn

Đào Mặc cảm kích nhìn hắn.

Đúng rồi. Cố nhân. Đã từng nói chuyện qua, cũng từng nghe đối phương nói chuyện, đã từng cùng nhau trải qua một số chuyện, đã từng có chung một địch nhân…

Cũng không tìm được một từ nào thích hợp hơn cố nhân?

Tay Cố Xạ đặt trên bả vai hắn đột nhiên dụng lực.

Đào Mặc ngồi vậy chân vốn có chút tê dại không phụ kỳ vọng ngã sang bên.

Cả người Đào Mặc bỗng nhiên cứng đờ. Hắn rất nhanh ý thức được mình đang ở trong lòng Cố Xạ.

Là vùng ra? Hay tiếp tục vô lực? Đào Mặc không tốn bao nhiêu công sức đấu tranh, liền chọn cái sau.

“Ta không lên công đường.” Thanh âm Cố Xạ từ trên đỉnh đầu hắn truyền xuống.

Đào Mặc cực kì cẩn thận suy nghĩ một chút, “Ta biết.”

“Nơi đó đã định đoạt số phận của cữu cữu ta.” Cố Xạ bình thản nói.

Nhưng dù vậy, Đào Mặc vẫn nghe ra vài phần bi lương.

Có thể không phải y, mà là chính mình. Đào Mặc nhìn phần mộ của Y Vũ, khẩn trương khi tựa vào lòng Cố Xạ cuối cùng cũng lui vài phần, chỉ là bên tai vẫn nóng lên như cũ.

https://thuviensach.vn

THỨC NHỮ BẤT THỨC ĐINH

Tô Du Bính

www.dtv-ebook.com

Chương 73: Tiên Phát Chế Nhân [1]

Nguyên nhân cái chết của Vãn Phong không rõ.

Tiều phu khốn khổ ngồi trong lao.

Y Vũ thi cốt chưa lạnh.

Bồng Hương không biết đi đâu.

— sự loạn như ma.

Nhưng căn phòng dột gặp mưa suốt đêm, Đào Mặc từ trên Vân Lâm sơn trở về huyện nha, trên ngoại y còn vương hàn khí mây mù trên núi, đang muốn quay về căn phòng ấm áp, lại bị Kim sư gia chăm khẩn trương kéo vào thư phòng.

Lão Đào thấy bước chân hắn nặng nề, mặt có vẻ buồn rầu, không yên tâm mà đi theo vào.

Kim sư gia thấy lão đi vào, cũng không phản đối, chỉ trở tay đóng cửa lại, lấy ra một tấm thiệp từ trong ngực áo đưa cho Đào Mặc.

Đào Mặc nhìn mặt chữ mà đau đầu.

Lão Đào thức thời nhận lấy, xem qua.

Đào Mặc thấy hai hàng lông mày Lão Đào càng nhíu càng chặt, trong lòng mơ hồ bất an, “Phát sinh chuyện gì rồi?”

https://thuviensach.vn

“Là thư của Tri phủ Đàm thành.” Lão Đào lại xem kỹ bức thư một lần nữa, “Ông ta muốn chiều mai ngươi đến nha môn Tri phủ làm khách.”

“Ta?” Đào Mặc vô cùng kinh hãi.

Tri phủ Đàm thành là thượng cấp của hắn, lúc trước nhậm chức, hắn với Lão Đào và Hách Quả Tử từng đến cửa vài lần. Nhưng người ra tiếp đón chỉ là một phụ tá, trò chuyện qua loa vài câu rồi lấy việc Tri phủ sự vụ quấn thân, không có thời gian làm lý do đuổi hắn về.

Đào Mặc vốn rất sợ phải gặp Tri phủ, nghe hắn nói vậy, ngược lại thở phào một cái, vui vẻ thanh nhàn. Ai ngờ chưa tới mấy tháng, vị Tri phủ này lại nhớ đến hắn.

Lão Đào quay đầu nhìn Kim sư gia.

Kim sư gia lắc đầu thở dài nói: “Tri phủ Đàm thành có tiếng khó đối phó, chỉ sợ là không có ý gì tốt.”

Trong lòng Đào Mặc nặng trĩu.

Lão Đào nói: “Chúng ta với ông ta chưa biết mặt, muốn nói có liên quan, cũng chỉ là lúc trước thiếu gia đã đến đó bái phỏng thôi. Ông ta chỉ phái một phụ tá ra tiếp đón, nếu nói thất lễ, là ông ta thất lễ trước, bây giờ lý nào lại tìm thiếu gia gây phiền phức sao?”

“Các ngươi có từng…” Kim sư gia hướng mắt sang Lão Đào, không nói tiếp. Loại chuyện này Đào Mặc tất nhiên sẽ không quản, Lão Đào vẫn là người hiểu quan trường hơn.

Lão Đào yên lặng gật đầu.

Đào Mặc không hiểu hỏi: “Có từng cái gì?”

https://thuviensach.vn

Kim sư gia ho khan một tiếng, lờ hắn đi, nói với Lão Đào: “Đã như vậy, đừng nên nói tới chuyện này.”

Lão Đào đột nhiên hỏi: “Có thể liên quan đến Hoàng Quảng Đức không?”

“Cái này, cũng không phải không có khả năng.” Kim sư gia không phải lần đầu nghe bọn họ nói đến cái tên Hoàng Quảng Đức, biết bọn họ cùng Hoàng Quảng Đức hẳn là có ân oán. Nhưng mà lão làm sư gia nhiều năm như vậy, đương nhiên biết cái gì nên hỏi, cái gì không nên hỏi, bởi vậy mắt nhắm mắt mở coi như không biết, chỉ như luận sự mà nói: “Bất quá ta chưa từng nghe nói hai vị tri phủ này có qua lại gì. Theo lý mà nói, cùng là dưới quyền tổng đốc, ngày thường đấu đá còn không kịp, trừ phi là thật sự có cùng chí hướng.”

Lão Đào nói: “Cấu kết với nhau cũng là một loại có cùng chí hướng.”

Kim sư gia không nói tiếp.

Đào Mặc hỏi: “Vậy bây giờ nên làm sao đây?”

Kim sư gia nói: “Đi thì nhất định phải đi. Chỉ là trước khi đi, vẫn nên chuẩn bị một chút.”

Đào Mặc không hiểu, Lão Đào lại hiểu, “Sư gia có biết Tri phủ Đàm thành bình thường thích cái gì không?”

Kim sư gia nói: “Thích thì có đó, chỉ e là ngươi không dùng được. Dù sao thì có lễ vật, phàm là làm quan thì ít ai không thích, ngươi cứ chuẩn bị là được.”

Lão Đào ngầm hiểu.

https://thuviensach.vn

Kim sư gia đi rồi, Đào Mặc thấp giọng hỏi Lão Đào, “Kim sư gia là ám chỉ tặng lễ?”

Lão Đào nói: “Thiếu gia không cần lo lắng chuyện, ta sẽ chuẩn bị ổn thỏa.”

Đào Mặc thấp giọng nói: “Từ sau khi nhà ta suy bại, cũng không còn bao nhiêu gia sản, có cũng đều quyên cho quan cả rồi, còn có vật gì nữa đâu. Ta nghĩ, ta nghĩ hay là không tặng được không?”

Lão Đào hết sức vui mừng. Sau khi Đào Mặc tới Đàm Dương huyện làm Huyện lệnh, xử sự đã chu toàn hơn nhiều, đối nhân xử thế cũng không ngây ngô nhu nhược như năm đó, mối thù mất cha cuối cùng cũng khơi dậy sự cứng cỏi trong người hắn rồi. Duy chỉ có một chuyện không tốt, đó là sửa không được tính đoạn tụ. Nhưng mà kết giao được với Cố Xạ, cũng tốt hơn Y Vũ nhiều, cũng coi như có tiến bộ, mình cũng không nên quá nóng vội. Hôm đó chứng kiến Cố Xạ ôm Đào Mặc vào lòng nhỏ giọng an ủi, quyết tâm chia cách hai người tự đáy lòng Lão Đào thoáng dao động. Nhưng cũng chỉ dừng ở mức dao động, cách ý nghĩ muốn thành toàn cũng phải đến vạn dặm.

Xem xét tất cả các loại chuyện, Lão Đào quyết định có một số việc nên cho Đào Mặc biết sớm, “Thiếu gia, chuyện tiền tài, người không cần bận tâm lắm đâu.”

Đào Mặc không hiểu nhìn lão.

Lão Đào nói: “Kỳ thực, năm đó Hoàng Quảng Đức ngấm ngầm làm các loại chuyện, lão gia cũng không phải hoàn toàn không biết. Chỉ là biết mà không thể nói, không thể làm gì khác hơn là giả câm vờ điếc.”

Đào Mặc cái hiểu cái không.

https://thuviensach.vn

Lão Đào nói càng ngày càng rõ, “Kỳ thực lão gia sớm đã giấu một khoản tiền, để phòng ngày bất ngờ suy bại. Lúc lâm chung lão gia đã đem số tiền này giao cho ta giữ, cũng chính là để lót đường cho thiếu gia sau này. Lão gia đã nói, nếu thiếu gia muốn buông bỏ thù hận, cao chạy xa bay, số tiền này sẽ cho thiếu gia mua một trang viên và vài mẫu đất, sau đó cho thuê trang viên, cũng có thể bình an sống cả đời. Nếu thiếu gia không bỏ thù hận xuống được, thì để ta thay thiếu gia quyên quan, bước vào con đường làm quan. Tốt hay xấu, đều nghe theo mệnh trời.”

Đào Mặc thấp giọng nói: “Cha hi vọng ta đi con đường phía sau.”

“Không hẳn vậy.” Lão Đào nói, “Thiên hạ phụ mẫu tâm dù hi vọng con cái thành rồng thành phượng, nhưng cũng hi vọng bọn chúng có thể bình an cả đời. Nói cho cùng, bình an cũng tốt, một bước lên mây cũng tốt, mong muốn của lão gia, là thiếu gia làm theo tâm nguyện của chính bản thân.” Bởi vậy biết nhi tử lưu luyến Quần Hương lâu, Đào lão gia cũng chỉ vờ như không biết.

Đào Mặc nhớ tới giọng nói, dáng điệu và tướng mạo của Đào lão gia, vành mắt đỏ lên.

Lão Đào nói: “Có điều thiếu gia phải biết. Cái chết của lão gia, cũng không phải vì người. Lúc đó không có thiếu gia, Hoàng Quảng Đức cũng sẽ xuống tay với lão gia. Kỳ thực lão gia lúc trước cũng muốn đem chuyện này nói rõ với người, chỉ là ta hết lần này đến lần khác khuyên can, mới giấu kín cho đến nay.”

Đào Mặc khẽ động khóe miệng, cúi thấp đầu nói: “Ta biết, lão hi vọng ta có thể nhớ rõ mối thù này.”

“Phải.” Lão Đào không phủ nhận. Thù hận là roi sắt thúc đẩy người ta trưởng thành, mà hổ thẹn chính là đinh sắt ghim vào trong đầu liên tục bức người ta trưởng thành. Nhổ ra vẫn lưu lại đấy, vì đinh sắt đã ghim sâu vào

https://thuviensach.vn

đầu, dù có nhổ ra, cũng không lấp lại được lỗ thủng.”Nhưng hôm nay ta nói cho thiếu gia, lại hi vọng thiếu gia có thể tạm thời buông bỏ thù hận.”

Đào Mặc chậm rãi ngẩng đầu.

Lão Đào nói: “Thù hận cũng giống như mê luyến, nếu bị hai loại tình tự này chiếm hết, sẽ bị che mờ mắt, không thấy rõ chân tướng. Bây giờ thiếu gia có thể buông bỏ thù hận rồi.” Bởi vì lúc này Đào Mặc dù không có thù hận, cũng đã tìm được đường tiến về phía trước.

Đào Mặc không dám tin nhìn lão, “Lão bảo ta bỏ qua cho Hoàng Quảng Đức?”

“Cũng không phải là bỏ qua cho hắn.” Lão Đào nói, “Hoàng Quảng Đức tội ác chồng chất, dù không tính Đào lão gia vào, hắn cũng đáng chết trăm lần. Sao thiếu gia không buông xuống thù riêng, lấy bách tính làm công, đưa hắn ra công lý.”

Đem ra công lý…

Đào Mặc nhớ mình cũng từng nói vậy với Cố Xạ. Lúc đó Cố Xạ hỏi hắn đối phó Hoàng Quảng Đức thế nào, mà bây giờ Lão Đào nói lại là hắn đối đãi Hoàng Quảng Đức như thế nào. Tuy là cách khác nhau, nhưng kết quả lại như nhau.

“Thiếu gia.”

“Ừ?”

“Người trách ta sao?”

Đào Mặc hoàn hồn, kinh ngạc nhìn Lão Đào.

Lão Đào trầm mặc hồi lâu mới nói: “Kỳ thực nếu thiếu gia muốn, ta lúc nào cũng có thể giết Hoàng Quảng Đức.”

https://thuviensach.vn

Giết Hoàng Quảng Đức? !

Đào Mặc tim đập thình thịch.

Nếu Đào Mặc nghe được câu này trước khi đến Đàm Dương huyện, hắn chắc chắn sẽ không chút do dự gật đầu, nhưng hôm nay, tâm tình hắn đã thay đổi.”Không phải lão nói muốn đưa hắn ra công lý sao?”

“Dù có như vậy, nhưng nếu thiếu gia gật đầu, ta lập tức đi làm.” Lão Đào dừng một chút, trầm giọng nói: “Năm đó, nếu ta quyết đoán kịp thời cứu lão gia ra, lão gia đã không chết.”

Đào Mặc trầm mặc một hồi, nhẹ giọng nói: “Việc đã đến nước này, hà tất còn nghĩ nữa?” Nửa đêm ngủ mơ, sao hắn lại chưa từng nghĩ qua được, nếu trước đây hắn không… thì sẽ ra sao. Nhưng thế gian không hề có thuốc hối hận, chỉ có con đường phía trước phải cẩn thận hơn mà thôi.

Lão Đào nói: “Là ta sợ Ma giáo tìm đến cửa, không dám ra mặt, mới…”

Đào Mặc bỗng nhiên cười khẽ, “Lão sai rồi, ta lại càng sai, nếu đã như vậy, đem những món nợ này ghi lên người Hoàng Quảng Đức đi.” Nói về tư thù, hắn và Hoàng Quảng Đức từ lâu đã là thù sâu tựa biển. Chắc chắn bản thân Hoàng Quảng Đức cũng sẽ không tính toán nhiều hơn được nữa.

Đến lúc này, khúc mắc giữa Lão Đào và Đào Mặc đã tiêu hết.

https://thuviensach.vn

THỨC NHỮ BẤT THỨC ĐINH

Tô Du Bính

www.dtv-ebook.com

Chương 74: Tiên Phát Chế Nhân [2]

Đàm thành không xa, thời gian từ Đàm Dương huyện đi về không quá nửa ngày. Đào Mặc dậy thật sớm, thay quan phục, để Hách Quả Tử sửa soạn tốt cho mình một phen, mới cùng Kim sư gia và Lão Đào lên đường.

Kim sư gia dù ở Đàm Dương, nhưng chỉ theo Huyện thái gia trước kia ra vào nha môn Tri phủ một vài lần, với người trong thành cũng có chút quen biết, vạn nhất có chuyện gì còn có thể giúp một tay. Lão Đào thì càng không cần nói, Ma giáo trưởng lão tuyệt không phải hư danh, quanh vùng phụ cận Đàm Dương huyện, chỉ sợ tìm không ra người có thể đọ cùng lão hơn trăm chiêu. Hơn nữa còn có Hách Quả Tử chạy chân, dù cho Tri phủ kia có ý đồ không tốt, Đào Mặc cũng không bị thiệt hại gì.

Nhưng người ra đến cửa, lại bị Cố Tiểu Giáp cản lại. Hắn trợn to mắt nhìn Đào Mặc nói: “Sớm vậy đã đi đâu?”

Từ sau khi an táng Y Vũ lúc trước, Đào Mặc đã đem Cố Xạ kéo gần thêm vài phần, nghe vậy cũng không giấu diếm, thành thật đáp: “Đi Đàm thành gặp Tri phủ.”

Cố Tiểu Giáp nghi ngờ nhìn hắn, “Làm gì?”

Đào Mặc nói: “Tri phủ muốn gặp ta.”

Lão Đào sốt ruột khi thấy Cố Tiểu Giáp truy hỏi kỹ càng, ngắt lời: “Thiếu gia, thời gian không còn sớm, nên khởi hành thôi.”

https://thuviensach.vn

Đào Mặc nghĩ Cố Tiểu Giáp sáng sớm đã đến cửa nha môn thì hết sức ngạc nhiên, “Ngươi đến tìm ta?”

Cố Tiểu Giáp lơ đãng nói: “Công tử sợ ngươi còn thương tâm, bảo ta đến xem một chút.”

Đào Mặc trong lòng lại dâng trào ấm áp.

Cố Tiểu Giáp cũng không quan tâm hắn dâng trào đến bao nhiêu, nói xong liền chạy mất.

Đào Mặc đợi mọi người lên xe hết.

Lúc Kim sư gia lên xe, lầm bầm nói thầm một câu, “Không biết Cố Xạ có tới hay không.” Mấy ngày này Cố Xạ đối xử với Đào Mặc như thế nào, lão đều biết cả. Mặc dù không biết vì sao Cố Xạ Cố công tử thanh cao như vậy lại đột nhiên ưu ái Huyện lệnh làm quan mà lung lung lay lay lại không biết chữ như Đào Mặc, nhưng Cố Xạ đối với Đào Mặc để tâm tất cả mọi chuyện, chuyện nào cũng tham dự không phải giả vờ.

Cố Xạ lai lịch như thế nào, Cố phủ và Chuy tiên sinh đều giữ kín như bưng, thế nhưng theo lão thấy, sợ là Lô Trấn Học thua rất rất xa.

Mã xe đi được hơn nửa canh giờ, lại nghe trên đường có tiếng vó ngựa càng ngày càng gần.

Lão Đào vén rèm nhìn ra ngoài, đúng là Cố Xạ và Cố Tiểu Giáp.

Chỉ thấy Cố Xạ tay áo xanh xanh đón gió phấp phới, đường hoàng tùy ý nói không nên lời.

Hai con ngựa rất nhanh đã đuổi kịp xe ngựa. Hách Quả Tử thấy bọn họ lập tức ghìm ngựa.

https://thuviensach.vn

Đào Mặc thò đầu ra, thấy đó là Cố Xạ, vừa mừng vừa sợ. Thoạt đầu hắn cũng nghe được Kim sư gia lẩm bẩm, tuy có trông đợi, nhưng lòng lại không chắc chắn, không ngờ Cố Xạ lại tới thật.

Cố Xạ tung người xuống ngựa, đến trước xe.

Đào Mặc muốn xuống xe, lại bị y đè lại, tự mình lên thắng xe ngựa. (Hóa ra không đi xe ngựa mà đi ngựa là để lên ngồi cùng xe với bạn Mặc Mặc =)))

Lão Đào nhìn thấy lại cau mày.

Xe ngựa vốn đã không rộng rãi, Lão Đào, Kim sư gia và Đào Mặc ba người ngồi đã chật chội rồi, lại có thêm Cố Xạ, cơ hồ là chen vai thích cánh.

Kim sư gia nhìn Lão Đào.

Đào Mặc nhìn Cố Xạ.

Lão Đào nhìn Cố Xạ.

Cố Xạ cũng nhìn lại Lão Đào.

Trong mắt hai người mơ hồ lóe ra tia lửa mà những người khác nhìn không thấy.

Bầu không khí trong thùng xe có chút vi diệu.

Bên ngoài Hách Quả Tử đột nhiên lớn tiếng, “Ngươi lên làm gì? ! Xe ngựa sụp bây giờ! Không chở được nhiều người như vậy.”

Cố Tiểu Giáp nói: “Vậy ngươi kỵ mã đi.”

Hách Quả Tử kêu to: “Đây là xe ngựa nhà ta, dựa vào cái gì ta phải đi kỵ mã? Phải đi cũng là ngươi đi!”

https://thuviensach.vn

Cố Tiểu Giáp cười ha hả nói: “Chẳng lẽ không thể sao?”

“Không biết có thể hay không, ta cũng không đi!” Hách Quả Tử nổi giận nói.

“Ngươi đem hai con ngựa đến buộc vào xe ngựa, như vậy sẽ kéo nhanh hơn. Chỉ bằng hai con ngựa già nhà ngươi thì kéo đến năm nào tháng nào?” Cố Tiểu Giáp khó có khi không tranh cãi với hắn.

Hách Quả Tử nói: “Ngựa nhà ta và ngựa nhà ngươi không quen nhau, tùy tiện đưa vào chỉ càng thêm phiền phức.”

“Ngươi chưa đưa vào thì làm sao biết là sẽ thêm phiền phức?”

“Ta không đưa cũng biết!”

Mọi người trong xe đều yên lặng lắng nghe, ai cũng không lên tiếng. Cuối cùng vẫn là Lão Đào nghe không lọt, ở trong xe chui ra, phóng người lên ngựa, “Chớ làm lỡ lộ trình!”

Kim sư gia thấy Cố Xạ nhìn mình, cười khổ nói: “Hảo ý của Cố công tử ta nhận, bất quá ta không biết kỵ mã.”

Đào Mặc lúng túng nói: “Ta cũng không biết.”

Cố Xạ mở miệng nói: “Đi kỵ mã.”

Y không nói là ai, nhưng Cố Tiểu Giáp ở bên cạnh y nhiều năm như vậy làm sao không biết ý y? Ngoan ngoãn xuống xe, leo lên con ngựa khác.

Chỗ ngồi đều đã tốt rồi, người đi đường cuối cùng cũng ổn định, tiếp tục đến Đàm thành.

Từ Đàm Dương đến Đàm thành, Kim sư gia là người sành sỏi nhất. Lão rốt cuộc cùng Hách Quả Tử chen vai trên càng xe. Bên ngoài gió tuy có

https://thuviensach.vn

chút lớn, trời dù có chút lạnh, nhưng dù sao không có Cố Xạ ở bên, nói chung cũng thoải mái tự tại.

Vì vậy, trong xe chỉ còn lại Đào Mặc và Cố Xạ.

Trong lòng Đào Mặc khẩn trương ngượng ngùng cùng vui mừng đan lại thành một đoàn hỗn loạn, chỉ có thể cố gắng không nhìn đến Cố Xạ, tránh để lộ tâm tư của mình.

“Ngủ ngon không?” Cố Xạ hỏi.

“Ngon.” Đào Mặc đem một từ nói đến ba lần, lắp ba lắp bắp.

Cố Xạ nói: “Có biết Tri phủ tìm ngươi có chuyện gì không?”

Nói đến chính sự, Đào Mặc lấy lại bình tĩnh, nói: “Ta cũng không biết. Chỉ là nhận được lời mời của ông ta.”

Cố Xạ đối với quan viên các huyện thành cũng không quen biết. Đàm Dương huyện cách Đàm thành tuy gần, nhưng vì tụng sư Đàm Dương huyện rất nhiều, cũng công nhận cứng rắn, cho nên Tri phủ Đàm thành đối với nơi này từ trước đến nay có thể mặc kệ thì mặc kệ, có thể không hỏi thì không hỏi, nếu là không hỏi không được, liền gọi người đến Đàm thành hỏi. Tình hình của Đào Mặc bây giờ nhìn qua cũng giống có vài phần không hỏi không được.

Hách Quả Tử đột nhiên ở bên ngoài kêu to: “Có phải muốn thăng quan cho thiếu gia?”

Kim sư gia cười giễu nói: “Suy nghĩ viển vông. Tri phủ ở đâu có quyền quyết định chuyện thăng quan? Nhiều lắm là tiến cử. Đông gia vừa mới đến, một không lai lịch, hai không chiến tích, ba không bối cảnh, Tri phủ trừ phi là bụng đầy mỡ heo, nếu không sao lại tiến cử đông gia?” Lão nói xong, bỗng nhiên phát giác lời mình nói nghe như châm chọc, không khỏi

https://thuviensach.vn

âm thầm tự trách mình thất thố. Đại khái Đào Mặc bình thường tính tình quá mức hiền hoà, để lão trêu chọc cũng không mảy may có phản ứng gì. Bất quá Đào Mặc hiền hoà thì hiền hoà, người bên cạnh hắn từ Lão Đào đến Cố Xạ, đều không phải ngọn đèn, nếu vì mình thất thố mà khiến bọn họ nổi lên khúc mắc với mình, vậy thì vô cùng không ổn. Lão vội bổ sung: “Chờ đông gia ở Đàm Dương một năm rưỡi nữa, Tri phủ đánh giá thấy chiến tích vượt trội, ắt sẽ tiến cử.”

Hách Quả Tử nói: “Nếu không muốn đánh giá trước thì sao?”

Kim sư gia nói: “Thế cũng có thể.” Từ đánh giá lão nghĩ lại không giống như đánh giá mà Hách Quả Tử nghĩ. Hết thẩy quan viên địa phương đều thích đưa người thân tín vào củng cố thế lực, xác lập địa bàn thuộc về mình. Lão đoán vị tri phủ này có phải là có ý này hay không.

Cố Xạ ở bên trong tựa hồ nói gì đó, vì y nói khẽ, Kim sư gia và Hách Quả Tử đều không nghe rõ.

Chỉ có hai người nghe rõ là Lão Đào kỵ mã bên ngoài và Đào Mặc ngồi ở trong xe.

Lão Đào là nội lực tuyệt cao, lại thêm luôn quan tâm đến động tĩnh trong xe ngựa.

Mà Đào Mặc thì là vì, lúc Cố Xạ nói những lời này, mặt y quá gần. Y tựa hồ chỉ là vì để mình ngồi thoải mái mà điều chỉnh tư thế, nói cho cùng chiếc xe ngựa này cũng không thoải mái sang trọng như xe ngựa Cố phủ. Chỉ là sau khi Cố Xạ điều chỉnh tư thế đến vị trí này, vẫn cứ bất động.

“Sau khi gặp ông ta, ta dẫn ngươi đi một chút.”

Tim Đào Mặc lại nhảy loạn, đầu không tự chủ mà gật gật mấy cái.

Cố Xạ nói: “Ta ngủ một lát.”

https://thuviensach.vn

Đào Mặc lại gật đầu, sau đó lại thấy bên vai nằng nặng, đầu Cố Xạ đang đặt trên vai hắn. Thân thể tựa hồ cứng như đá, ngay cả động chân Đào Mặc cũng không dám động. Không quá một nén nhang, hắn đã cảm thấy cả người vừa đau vừa nhức, nhưng trong lòng lại tràn đầy mật ngọt, hận thời khắc này không thể kéo dài mãi mãi.

Ngồi một lúc lâu, hắn rốt cuộc nhịn không được, thoáng giật giật chân.

Cố Xạ không phản ứng gì.

Hắn lại nhích mông, lui về sau vài tấc.

Cố Xạ vẫn như cũ không phản ứng.

Đào Mặc thở phào một cái, muốn chuyển động, lại không ngờ trọng lượng trên vai đột nhiên biến mất. Hắn quay đầu, liền thấy Cố Xạ đang nhìn hắn mặt không chút biểu tình.

“Xong chưa?” Cố Xạ hỏi.

Đào Mặc sửng sốt một chút, mới biết y chỉ cái gì, lập tức khoanh chân ngồi dựa vào vách xe, sau đó gật đầu nói: “Rồi.”

Cố Xạ nhìn hắn một chút, lại ngã lên vai hắn ngủ tiếp.

Có lẽ bị dựa quá lâu, lâu đến tê người, Đào Mặc cảm thấy trọng lượng trên vai lần này dường như nhẹ hơn so với trước một chút.

Lại ngồi một lúc, Đào Mặc hoảng hốt nhớ tới mình còn chưa hỏi vì sao Cố Xạ lại đến. Hắn nghiêng đầu, nhìn khuôn mặt tuấn mỹ của Cố Xạ lúc ngủ, đột nhiên cảm thấy đối với mình mà nói, đáp án này đã không còn quan trọng.

https://thuviensach.vn

THỨC NHỮ BẤT THỨC ĐINH

Tô Du Bính

www.dtv-ebook.com

Chương 75: Tiên Phát Chế Nhân [3]

Đàm thành có hoa đào rất đẹp, lúc này chính là lúc hoa đào nở.

Đào Mặc vén một góc màn xe lên, lẳng lặng nhìn cây đào nhô ra bên đường, xuân ý phảng phất trên cây đào không dấu hiệu lan tràn ra từ những nhị hoa đào.

Hách Quả Tử được Kim sư gia chỉ đường, dừng xe ngựa trước một tiểu điếm đằng trước.

Xe ngựa vì Hách Quả Tử và Kim sư gia ở đằng trước xuống xe mà lắc lư hai cái, Đào Mặc đang do dự có nên đánh thức Cố Xạ hay không, Cố Xạ đã tự mình ngồi dậy.

"Đến rồi." Đào Mặc không tìm ra lời nào khác để nói.

Cố Xạ khẽ gật đầu, đứng dậy xuống xe.

Đào Mặc đang muốn theo xuống, lại bị Kim sư gia ngăn lại. Kim sư gia vừa vào trong vừa nói với Hách Quả Tử: "Ngươi dừng xe nơi này, ta đi đây một chút."

Hách Quả Tử mơ hồ.

Trước cửa khách điếm không rộng, hai người họ chặn xe ngựa ở đây, khiến người khác không đi qua được. Cố Tiểu Giáp và Lão Đào chỉ đành dắt ngựa đến chuồng ngựa của khách điếm. Đợi bọn họ trở lại, vừa vặn Kim sư gia bưng đĩa màn thầu ra, đưa cho Đào Mặc, lên xe.

https://thuviensach.vn

Lão Đào kéo hắn lại, “Đi ngay sao?”

Kim sư gia nói: “Nha môn Tri phủ nhiều quy củ. Bây giờ chúng ta tới đã là muộn rồi, theo lý mà nói, nói buổi chiều gặp, buổi sáng nên đến rồi.”

Cố Tiểu Giáp hừ lạnh nói: “Thật là phách lối.”

Kim sư gia nói: “Không vậy thì sao gọi là nha môn Tri phủ chứ.” Lão thấy những người khác không có ý rời đi, lại nói, “Gặp Tri phủ không thích hợp đi nhiều người, truyền ra ngoài sẽ có chuyện để nói. Cứ để ta cùng đông gia đi thôi.” Kỳ thực, bái phỏng thượng cấp nên để một mình Đào Mặc đi, nhiều người lại có ý làm ra vẻ kiểu cách. Chẳng qua là Đào Mặc không biết chữ, lại không hiểu quan hệ qua lại trong quan trường, để người khác đi lại sợ để lộ sơ hở.

Lão Đào cũng biết đạo lý này, không dấu vết nắm tay Kim sư gia nói: “Vậy thì, việc này nhờ vào sư gia rồi.”

Kim sư gia cảm thấy túi đồ vật trong tay nặng trịch, lòng hiểu mà không nói ra: “Yên tâm đi.”

Xe ngựa đi rồi, Đào Mặc lưu luyến nhìn Cố Xạ.

Cố Xạ hơi giương môi.

Đào Mặc lập tức kiên định.

***

Lần đi này, là ba canh giờ.

Nhìn mặt trời chậm rãi ngã về tây, sắc trời dần dần ảm đạm, sắc mặt Lão Đào càng ngày càng âm trầm.

“Đến cửa nha môn Tri phủ nhìn xem.” Cố Xạ đột nhiên mở miệng nói.

https://thuviensach.vn

Cố Tiểu Giáp sớm đã ngồi không yên, được phân phó liền chạy như bay đến chuồng ngựa.

Lão Đào nhìn y.

Cố Xạ diện vô biểu tình nhìn nước trà không lay động trước mặt.

“Ngươi vốn không cần đến.” Lão Đào nói.

Cố Xạ nói: “Không cần đến cùng với không muốn đến và không đến là ba chuyện khác nhau.”

Lão Đào nói: “Thiếu gia nhà ta không có tiền tài, cũng không có văn tài, không biết vì cái gì Cố công tử lại lấy lễ kết giao?”

Cố Xạ nói: “Sao ngươi vẫn ở lại bên cạnh hắn?”

“Đào lão gia từng có ân với ta.”

“Chỉ là như vậy?” Cố Xạ nhàn nhạt hỏi. Phương thức báo ân nghìn nghìn vạn vạn cách, Lão Đào lại chọn cách khó khăn nhất tốn sức nhất.

Lão Đào nói: “Chí ít Đào phủ đối với ta có ân, ta ở lại bên cạnh thiếu gia là hợp tình hợp lý. Ý của Cố công tử khiến người khác suy xét không thấu rồi.”

“Phải không?” Y tựa hồ không có ý giải thích.

Tay Lão Đào nhẹ nhàng đặt trên đầu gối, trong đầu xoay vòng trăm mối suy nghĩ, cuối cùng cắn răng, nhẹ giọng nói: “Cố công tử có biết, thiếu gia nhà ta kỳ thực… chỉ thích nam?”

Cố Xạ nghiêng đầu, hơi ngước mắt, ánh mắt trong suốt như nước suối, lại không ánh lên nửa điểm tình tự, “A?”

https://thuviensach.vn

…

Lão Đào nổi đóa.

Lão vốn đã tính toán nếu sau khi Cố Xạ biết Đào Mặc là đoạn tụ vẫn không chê Đào Mặc, lão sẽ không ngăn cản hai người qua lại. Nếu thật có ngày, hai người tình đầu ý hợp, coi như là một đoạn giai thoại… nhỉ? Nếu sau khi Cố Xạ biết mà tránh xa Đào Mặc, vậy đương nhiên là hay nhất. Cũng bớt cho hai người sau này dây dưa không rõ.

Nhưng một từ "A" bình bình đạm đạm không hề có chút tình tự lên xuống này là ý gì? Là trong lòng sóng xô vạn trượng, không nhịn xuống không phát ra? Hay là tâm như mặt nước phẳng lặng, không liên quan gì đến y?

Lão Đào vướng mắc thái độ của Cố Xạ, tạm thời đem chuyện Đào Mặc chậm trễ chưa về đặt qua bên.

Ước chừng qua nửa canh giờ, Cố Tiểu Giáp trở về, hai má cóng đến phát đỏ, vừa đi vừa xoa tay.

"Thiếu gia đâu?" Lão Đào nhìn ra phía sau hắn.

Cố Tiểu Giáp đặt mông ngồi xuống, uống một chén trà nóng cho ấm người, mới nói: "Còn chưa ra, Hách Quả Tử vẫn ở đó trông chừng."

Lão Đào ngực đánh lộp bộp.

Cố Xạ nói: "Nghe ngóng được gì không?"

Cố Tiểu Giáp nói: "Sao có thể không nghe được a. Ta và Hách Quả Tử đều đút tiền cho người gác cổng, người gác cổng nói người còn ở bên trong."

Lão Đào bất thình lình đứng dậy, trầm giọng nói: "Ta đi xem xem."

https://thuviensach.vn

Cố Xạ và Cố Tiểu Giáp đều biết võ công lão không tầm thường, cũng không ngăn cản.

Lão Đào rời khỏi khách điếm không bao lâu, bên ngoài đã truyền đến tiếng bánh xe dồn dập.

Cố Xạ và Cố Tiểu Giáp đồng thời nhìn ra ngoài, chỉ thấy xe chưa dừng hẳn, Hách Quả Tử đã lảo đảo xông vào, theo phía sau là Kim sư gia cũng ba chân bốn cẳng.

"Nguy rồi, nguy rồi…" Hách Quả Tử nhào đến bàn, nói với Cố Xạ, "Thiếu gia bị giam rồi!"

Cố Xạ cau chặt mày, nhìn Kim sư gia.

Chỉ là một ánh mắt, Kim sư gia lại cảm thấy một trận lạnh thấu xương vọt lên sau sống lưng.

***

Chờ Lão Đào vòng vài vòng ở nha môn Tri phủ, không thu hoạch được gì trở về, thấy Kim sư gia, Hách Quả Tử và Cố Xạ trên bàn, thần tình xám xịt.

"Xảy ra chuyện gì?" Lão Đào cũng từng trải qua sóng to gió lớn, thấy biểu tình của bọn họ như vậy, cơn sốt ruột lại bình ổn lại.

Kim sư gia nhãn thần hơi lóe lên: "Đông gia bị Tri phủ giam rồi."

Lão Đào lạnh mặt, "Vì sao?"

Kim sư gia nói: "Ăn hối lộ trái pháp luật, lơ là nhiệm vụ."

"Hoang đường!" Lão Đào đập bàn.

Kim sư gia cúi thấp đầu, nói: "Cái này, cái này kỳ thực phải trách ta."

https://thuviensach.vn

Lão Đào nghi ngờ nhìn lão, “Liên quan gì tới ngươi?”

Kim sư gia nói: “Lúc trước không phải là nóc nhà huyện nha bị phá hư thủng mấy lỗ sao? Ta đưa một khoản phí tu sửa cho Mộc Xuân, dùng để sửa chữa.”

Lão Đào cau mày nói: “Vậy thì sao?”

Kim sư gia cười khổ nói: “Tu sửa huyện nha phải do Tri phủ cho phép. Khoản tiền ta đưa cho Mộc Xuân kia kỳ thực là Thôi Quýnh cầm đến hiếu kính đông gia.”

Sắc mặt Lão Đào trở nên rất khó coi. Cái này cũng giống như nhận hối lộ.

Kim sư gia nói: “Kỳ thực chuyện này không tính là gì. Hầu như huyện quan từng đảm nhiệm trước kia đều đã gặp qua, chỉ là cách gọi không giống. Đông gia đụng phải số tiền này ít hơn những huyện quan trước nhiều, đáng lẽ cũng được cho qua. Đáng tiếc bị Tri phủ bắt bớ.”

Cố Xạ hỏi: “Đây là ăn hối lộ trái pháp luật? Vậy còn lơ là nhiệm vụ thì sao?”

Kim sư gia nói: “Lúc trước, đông gia không phải đụng phải hai cái án mạng sao?”

Lão Đào nói: “Ngươi nói Đông cô nương và Thái Phong Nguyên?”

Kim sư gia nói: “Đúng là bọn họ. Luật pháp triều ta, ngỗ tác nghiệm thi, cần Huyện lệnh có mặt, trùng hợp thay lúc nghiệm thi hai cọc án mạng này, đông gia đều vắng mặt. Kỳ thực, ở đâu có Huyện quan cùng ngỗ tác nghiệm thi? Trước đây ta từng xem ngỗ tác nghiệm thi, lần thứ hai đã sống chết không muốn đi rồi.”

https://thuviensach.vn

Lão Đào trầm giọng nói: “Hai chuyện này người biết không nhiều, sao lại truyền đến tai Tri phủ?”

Kim sư gia nói: “E là có người cáo trạng.”

“Ai?” Ánh mắt Lão Đào cực hung ác.

Kim sư gia là người lọc lõi, dù là tên đến bên miệng, lão cũng không phun ra, vì vậy cười ha hả nói: “Cái này phải tra xét thật kỹ rồi.”

Cố Tiểu Giáp nói: “Hai tội trạng này có cũng được không có cũng được, nhiều nhất là răn dạy một phen. Sao lại có thể đem người tống giam?”

Cố Xạ nói: “Có người cố ý.”

Kim sư gia nói: “Ta cũng cho là vậy. Đông gia tốt xấu gì cũng là Huyện lệnh, dù là Tri phủ cũng không có quyền tự ý tống giam hắn! Dù đông gia có tội, hắn cũng nên trình báo triều đình trước, đưa Lại bộ xử trí mới phải.”

Hách Quả Tử nói: “Chẳng lẽ thực sự là… Hoàng Quảng Đức sao?” Cơ hồ mỗi lần xảy ra chuyện, hắn đều đem mũi giáo hướng về Hoàng Quảng Đức, mà đối phương cũng ít khi khiến hắn thất vọng.

Lão Đào nhìn Kim sư gia nói: “Theo sư gia, bây giờ chúng ta nên làm thế nào?”

Kim sư gia nói: “Địch trong tối ta ngoài sáng, không thích hợp bứt dây động rừng. Bây giờ muộn rồi. Chờ đến sáng mai, ta đi tìm mấy người phụ tá bên cạnh Tri phủ hỏi thăm tin tức một chút, sau đó tính tiếp.”

Ánh mắt Lão Đào loe lóe. Lão thở dài nói: “Đành vậy thôi.”

Cố Xạ không khỏi nhìn lão nhiều hơn.

***

https://thuviensach.vn

Hai canh giờ sau.

Lão Đào mặc y phục dạ hành vọt ra ngoài khách điếm.

Bóng đêm mờ mịt, như khoác lên người lão áo ẩn thân.

Lão nhanh chóng phóng qua các mái hiên, hướng đến lao phòng giam giữ phạm nhân của nha môn Tri phủ mà chạy.

Lúc này, lao phòng hơi sáng đèn.

Lão Đào động ngón tay như bay, cực nhanh điểm huyệt thủ vệ nha dịch, tiến vào lao phòng, như vào chỗ không người.

Thời gian không còn sớm, phạm nhân bị giam đại thể đã ngủ rồi. Lão Đào cách chắn song tìm kiếm, cho đến gian cuối cùng của lao phòng. Có thể là suy xét đến thân phận mệnh quan triều đình của Đào Mặc, hắn ở một mình.

Đào Mặc bị giam ở chỗ này vốn ngủ không sâu, Lão Đào vừa mới đứng ở cửa, hắn đã tỉnh.

https://thuviensach.vn

THỨC NHỮ BẤT THỨC ĐINH

Tô Du Bính

www.dtv-ebook.com

Chương 76: Tiên Phát Chế Nhân [4]

“Thiếu gia.” Lão Đào thấp giọng nói.

Đào Mặc rất nhanh ngồi dậy trên chiếu, ba bước thành hai chạy đến trước song sắt, ép thanh âm xuống còn thấp hơn lão, “Sao lão lại tới đây?”

“Ta đến xem thiếu gia.” Lão Đào quan sát điều kiện trong lao phòng, hai mày nhăn lại thật sâu. U ám ẩm ướt không cần nói, ngay cả giường cũng không có, chỉ có chiếc chiếu không biết đã bị bao nhiêu người đạp lên, phía trên còn có chiếc chăn vừa bẩn lại vừa nhỏ.”Ta cứu thiếu gia ra ngoài!” Trước đây cũng bởi vì lão trước sợ lang, sau sợ hổ, không quả quyết thế cho nên Đào lão gia chết oan. Lúc này, lão tuyệt đối sẽ không giẫm lên vết xe đổ.

Đào Mặc lắc lắc đầu nói: “Ta không đi.”

“Thiếu gia!” Lão Đào hơi đề cao âm lượng.

Đào Mặc vội vàng dùng tay ra hiệu suỵt, “Tri phủ đại nhân đã liệt ra tội trạng, ta khó thoát tội, vốn phải chịu phạt.”

Lão Đào nói: “Tri phủ là có ý nhằm vào người.”

Đào Mặc nói: “Nếu ta không có ngàn thương vạn lỗ, làm sao ông ta nhằm vào ta được?”

“Ngàn thương vạn lỗ?” Lão Đào cũng lười nghiên cứu lúc này có nên dùng ngàn thương vạn lỗ hay không, lại nói, “Lẽ nào thiếu gia đã quên lão

https://thuviensach.vn

gia mất thế nào sao?”

Đào Mặc sắc mặt phát trắng, cắn môi, ra sức lắc đầu nói: “Cũng bởi vì không quên, cho nên càng không thể đi.”

“Tri phủ không có quyền giam giữ thiếu gia.”

“Ta càng không có quyền vượt ngục.” Đào Mặc nói, “Rõ ràng biết người khác phạm lỗi, mình còn lỗi càng thêm lỗi, chẳng lẽ không phải sai mười phần sai sao?”

Lão Đào lần đầu phát hiện Đào Mặc lại năng ngôn thiện biện như vậy, “Giữ lại núi xanh, không lo không có củi đốt. Không bằng thiếu gia theo ta về khách điếm trước, chúng ta lại bàn bạc kỹ hơn. Có Kim sư gia… và Cố Xạ ở đó, ngươi không cần lo lắng luật pháp gây khó dễ.”

Đào Mặc nói: “Dù cho luật pháp có không gây khó dễ, tự ta cũng không qua được. Lần này vốn là ta có lỗi trước. Nếu không phải Tri phủ nói ngỗ tác nghiệm thi, Huyện lệnh phải có mặt, ta cũng không biết còn có điều lệ này. Ta đường đường là quan phụ mẫu, vốn nên tận trách nhiệm giáo hóa huyện, nhưng kết quả là, ta còn không bằng sư gia, tụng sư quen thuộc luật pháp hơn, vậy thì ta còn có mặt mũi nào mà đường đường chính chính mở miệng nói muốn ra khỏi lao phòng?”

Lão Đào trầm mặc một lát, mới nói: “Thiếu gia. Chuyện này e là có liên quan đến Hoàng Quảng Đức.”

“Tùy việc mà xét. Ta sai cũng đã sai rồi, có liên quan đến ai không liên quan đến ai thì như thế nào? Dù có thực sự là Hoàng Quảng Đức, chí ít ở trong chuyện này, hắn cáo đúng, là ta sai rồi.” Đào Mặc nói, “Nếu đã sai rồi, thì nên chịu trách phạt, ta đúng người đúng tội.”

Lão Đào thấy hắn đã quyết tâm, thở dài nói: “Ta sẽ phái người âm thầm bảo hộ người, nếu thật có chuyện gì, nhớ kêu to lên. Ý ta là, vạn nhất bọn

https://thuviensach.vn

họ lạm dụng tư hình."

Đào Mặc gật gật đầu nói: "Lão cũng bảo trọng." Nếu người giật dây thực sự là Hoàng Quảng Đức, vậy thì hắn tuyệt đối sẽ không từ bỏ ý đồ, đến lúc đó chỉ sợ Lão Đào, Kim sư gia, Cố Xạ đều gặp nguy hiểm.

Lão Đào cởi chiếc áo trên người ra, đưa qua song sắt, "Ban đêm lạnh, bệnh người vừa mới khỏi, không chịu được lạnh."

Đào Mặc vốn muốn khước từ, nhưng Lão Đào sớm biết hắn muốn nói gì, nhét y phục vào xong xoay người rời đi, cực nhanh khiến thời gian để hắn gọi cũng không có, đành yên lặng ôm áo nằm xuống chiếu.

***

Lại nói Lão Đào đưa y phục cho Đào Mặc, cóng đến cả người rét run, thật vất vả trở về khách điếm, đang muốn vào ổ chăn, lại thấy Cố Xạ đứng trước cửa. Nhìn dáng vẻ y, hắn là đợi cũng một lúc rồi.

"Cố công tử." Lão Đào vừa đẩy cửa ra, vừa nghĩ làm sao để hạ lệnh trục khách, nhưng Cố Xạ đã vào khoảnh khắc lão đẩy cửa ra đã nhanh chân tiến vào phòng trước. Lão Đào không vui nói: "Nửa đêm canh ba, không biết Cố công tử có chuyện gì chỉ giáo?"

Cố Xạ cũng không vòng vo, nói ngay vào trọng điểm: "Hắn thế nào?"

Lão Đào thấy y quan tâm Đào Mặc, phiền muộn trong lòng cũng giảm đi hai ba phần, thở dài nói: "Ở cái nơi đó, còn có thể thế nào?"

Cố Xạ mím môi.

Lão Đào nhớ tới gia thế Cố Xạ, mắt sáng lên, "Ta muốn cứu thiếu gia ra, nhưng thiếu gia không muốn. Trừ phi Tri phủ có thể đến trước mặt, chính miệng cho phép thả người ra."

https://thuviensach.vn

Cố Xạ không nói.

Lão Đào có vài phần sốt ruột, quyết định trực tiếp mở lời: “Cố công tử có nguyện xuất lực?”

“Ý ngươi là…”

“Cố tướng đào lý thiên hạ, chỉ là việc nhỏ thế này không thành vấn đề nhỉ?” Lão Đào thầm mắng y cố làm ra vẻ, biết rõ còn hỏi.

Cố Xạ nhàn nhạt nói: “Cố tướng đào lý thiên hạ, liên quan gì đến ta?”

Lão Đào nhíu mày. Nói như vậy, y không muốn nhúng tay vào.

Cố Xạ nói: “Ngươi có biết vì sao hắn không muốn để ngươi cứu ra?”

Lão Đào nói: “Thiếu gia nói là người đúng người đúng tội. Cũng biết hai cái chuyện kia thì tính là tội gì? Nếu thật muốn nói đến tội, hắn tự ý giam mệnh quan triều đình mới là đại tội!”

Cố Xạ nói: “Hắn không muốn để ngươi cứu hắn, là vì danh không chính ngôn không thuận. Nếu ta mang thanh danh phụ thân ra, lẽ nào là danh chính ngôn thuận sao?”

Lão Đào nghẹn lời. Cố Xạ là con của Cố tướng không sai, nhưng bản thân Cố Xạ lại không có quan chức. Theo luật pháp triều đình, chớ nói là con của Cố tướng, cho dù là Đương kim Hoàng tử, nếu không có chỉ dụ hoặc ấn tín của Hoàng đế, cũng không được tự tiện quản lý sự vụ địa phương. Bảo Cố Xạ lấy danh nghĩ Cố tướng yêu cầu Tri phủ thả Đào Mặc nào chỉ là danh không chính ngôn không thuận, mà còn là làm việc tư trái pháp luật.

Cố Xạ nói: “Nếu ta làm như thế, chẳng lẽ không phải càng chứng tỏ Đào Mặc có tội còn Tri phủ chí công vô tư sao?”

https://thuviensach.vn

Lão Đào xuất thân Ma giáo, trà trộn giang hồ, quen với phương thức trực tiếp thẳng thắn giải quyết vấn đề, bị y nói như vậy, không khỏi có cảm giác đem sữa bò đổ lên đầu. Nhưng lão đương nhiên sẽ không nói ra, "Vậy theo ngươi, nên làm thế nào?"

Cố Xạ nói: "Theo quy củ mà làm."

"Theo quy củ làm? Quy củ gì?"

Cố Xạ nói: "Đánh trống kêu oan."

"…" Lão Đào cười nhạo nói, "Tri phủ dù là nhằm vào thiếu gia, nhưng như thiếu gia nói, người dù sao cũng là sai trước, Tri phủ nếu muốn mượn cớ vạch trần, cũng không thể tránh được. Làm sao kêu oan?"

Cố Xạ nói: "Nếu không sai, thì nghĩ cách để hắn phạm sai lầm. Nếu đã có lỗi nhỏ, liền khiến hắn thành lỗi lớn."

Lão Đào nói: "Ý ngươi là…"

"Vô cớ giam mệnh quan triều đình vốn là sai." Cố Xạ nói, "Chỉ là bây giờ còn là lỗi sai nhỏ…"

"Không được." Lão Đào không đợi y nói hết, đã kiên quyết cự tuyệt, "Thiếu gia thể nhược, ở cái nơi đó một ngày đã là dày vò, sao còn có thể ở đến mười ngày nửa tháng?"

Cố Xạ nói: "Làm sao ta lại nghĩ ra phương pháp bình thường đến thế?"

Lão Đào hồ nghi nhìn y.

Cố Xạ diện vô biểu tình nói: "Nếu đã phải sai, liền khiến hắn sai đến không kịp suy nghĩ mà không thể không thả người, thậm chí… phản bội."

***

https://thuviensach.vn

Sáng sớm hôm sau, trên phố người đi đường lác đác.

Cố Xạ khoác áo đến trước cái trống lớn ở trước cửa nha môn, cầm lấy dùi trống.

Cố Tiểu Giáp bắt lấy cánh tay y, sốt ruột nói: “Công tử, người, người thật sự muốn lên công đường?”

Cố Xạ nói: “Ừ.”

Cố Tiểu Giáp nói: “Công tử từ trước đến giờ chưa từng lên công đường, không bằng quay về Đàm Dương huyện mời Chuy tiên sinh ra tay đi?”

Cố Xạ nói: “Ngươi không tin ta?”

“Không phải không tin, chỉ là…” Cố Tiểu Giáp thấp giọng nói, “Với thân phận công tử, thực không nên nhiễm phải dơ bẩn ở nơi nha môn công đường này. Công tử nếu thật muốn cứu Đào Mặc, không bằng để ta ra tay, đi thuyết phục thuyết phục Tri phủ.”

(Đã dám đụng vào Mặc Mặc của y y sẽ không bỏ qua dễ dàng đâu, y muốn người kia bị phế luôn cái chức Tri phủ chứ chẳng chơi :v)

Cố Xạ im lặng nhìn hắn, mặt trầm như nước.

Cố Tiểu Giáp bị y nhìn đến hết hồn hết vía, bàn tay nắm cánh tay từ từ buông ra.

Thùng!

Thùng thùng thùng!

Thùng thùng thùng!

…

https://thuviensach.vn

Tiếng trống như sấm, tiếng tiếng rung trời.

.

Tri phủ vội vàng lên công đường, trừng mắt nhìn Cố Xạ dưới công đường, tay thành thào cầm lấy kinh mộc đường vỗ xuống, nói: “Dưới công đường là người nào?”

“Thảo dân Cố Xạ.”

“Thấy bản quan sao không quỳ?” Tri phủ hỏi.

Cố Xạ nói: “Ta đến minh oan.”

Tri phủ nói: “Đã đến minh oan, sao không quỳ?”

“Bởi vì người ta muốn cáo trạng chính là đại nhân.”

“Làm càn!” Tri phủ vỗ mạnh kinh đường mộc, “Ngươi có biết dân cáo quan, là muốn bị đánh.”

“Vậy quan cáo quan thì sao?”

Tri phủ cười lạnh nói: “Ngươi là quan gì?”

Cố Xạ nói: “Ta không phải quan, nhưng đông gia ta thì phải.”

Tri phủ có chút mơ hồ, “Đông gia ngươi là ai?”

“Đào Mặc.”

Tri phủ nói: “Đào huyện lệnh lơ là nhiệm vụ, ăn hối lộ trái pháp luật, đã bị ta bắt. Chẳng lẽ ngươi muốn thay hắn đến minh oan?”

Cố Xạ nói: “Chính là minh oan cho hắn.”

https://thuviensach.vn

Tri phủ phất tay nói: “Hắn tội chứng xác thực, không có oan để minh!”

Cố Xạ nói: “Đã như vậy, xin đại nhân hãy liệt kê ra tội chứng của hắn, để cho chúng ta tâm phục khẩu phục.”

Tri phủ nổi giận, chỉ vào mũi y nói: “Làm càn! Bản quan đã dám bắt Đào Mặc, dĩ nhiên có chứng cứ. Chẳng qua ngươi là người nào? Vì sao bản quan phải cho ngươi xem qua?”

Cố Xạ nói: “Ta chỉ là thảo dân. Nhưng nếu đại nhân nói đã bắt Đào Mặc rồi, vậy thảo dân xin hỏi, theo luật pháp triều ta đại nhân dám không qua Lại bộ phê chuẩn, không được Hình bộ cho phép, tự mình bắt giam mệnh quan triều đình?”

Kim sư gia đứng ở bên ngoài công đường nghe Cố Xạ và Tri phủ đánh võ mồm ngươi tới ta lui, Lão Đào và Hách Quả Tử cũng thấy xem thế là quá đủ rồi. Bọn họ lần đầu biết Cố Xạ dĩ nhiên có thể nói bằng khẩu khí như vậy dài như vậy.

https://thuviensach.vn

THỨC NHỮ BẤT THỨC ĐINH

Tô Du Bính

www.dtv-ebook.com

Chương 77: Tiên Phát Chế Nhân [5]

Tri phủ bị vấn đến sắc mặt trận xanh trận đỏ. Trước khi bắt Đào Mặc, hắn phái người điều tra bối cảnh Đào Mặc, nói là xuất thân từ nhà thương nhân, hiện đã sa sút, phụ mẫu đều mất, không quen ai trong triều. Một người như vậy đứng chỗ nào cũng nhìn ra là một quả hồng mềm mặc người cầm nắm, sao lại đột nhiên nhảy ra một tụng sư hùng hổ dọa người?

Hắn trừng Cố Xạ, mắt thoáng liếc sang sư gia.

Sư gia vội ho một tiếng, đứng dậy đến bên cạnh Tri phủ, "Đại nhân, đây là Cố Xạ có chút danh tiếng ở Đàm Dương huyện, nhưng nghe nói chưa từng lên công đường." Danh tiếng của Cố Xạ ở Đàm Dương huyện là dựa vào tai miệng của Nhất Chuy tiên sinh cùng môn hạ của ông ta truyền ra, bản thân cũng không có sự tích gì kinh thiên động địa. Ra khỏi Đàm Dương huyện, danh tiếng Cố Xạ liền chìm ngập trong biển người mênh mông, dù cũng có người nhắc tới, cũng chỉ là một câu đệ tử của Nhất Chuy tiên sinh chưa từng lên công đường. Vị sư gia này biết cũng chỉ vẻn vẹn như vậy.

"Chưa từng lên công đường?" Tinh thần Tri phủ nhất thời phấn chấn, vừa rồi bị Cố Xạ liên tiếp chất vấn vấn đến đầu óc trở nên lờ mờ cuối cùng cũng tìm ra một tia sáng. "Thì ra cũng chỉ là một mao đầu tiểu tử không biết trời cao đất dày."

Sư gia nói: "Việc này cần nhanh không nên chậm trễ." Dao sắc chặt đay rối, thừa dịp sáng sớm lúc còn chưa có người đứng quan sát một gậy đánh chết, tránh kéo dài, sinh ra rắc rối, dẫn tới sóng to gió lớn.

https://thuviensach.vn

Tri phủ cũng có ý này, nghe vậy cầm lấy kinh đường mộc vỗ mạnh lên bàn, nói: “Hay cho ngươi một tên vô lại miệng lưỡi bén nhọn! Lại ở trên công đường ngang nhiên nói xấu bôi nhọ bản quan! Ngươi có biết nơi này là nơi nào không? Lại có thể để ngươi một thảo dân vô tri nói xằng nói bậy? Bản quan niệm tình ngươi vi phạm lần đầu, không tính toán. Ngươi còn không nhanh nhanh đi đi? Nếu không đừng trách ta hạ thủ không lưu tình!”

Cố Xạ lạnh nhạt nói: “Hà tất nhìn quanh mà nói hắn? Nói chính đề.”

Tri phủ tức giận trong ngực khó chịu, vỗ mạnh kinh đường mộc hai lần để trút giận, “Ngươi thật cho là bản quan không động thủ với ngươi?”

Cố Xạ nói: “Trên công đường không nói dám hay không dám, chỉ nói phải hay không phải. Đại nhân không biết là chiếu theo luật pháp triều ta có phải động thủ với ta hay không?”

Tri phủ đột nhiên đứng lên, cả giận nói: “Ngươi một kẻ dân đen áo vải, cáo trạng ta đường đường tứ phẩm đại quan!”

Cố Xạ lạnh lùng nhìn hắn.

Tri phủ cảm thấy một trận hàn ý từ đáy lòng lan ra, đúng là không dám đối diện nữa.

“Đã như vậy, ngươi cứ động thủ.” Cố Xạ nói.

Cố Tiểu Giáp giật mình hét lớn: “Công tử?”

Cố Xạ giơ tay lên, nhẹ nhàng ngăn lại.

Cố Tiểu Giáp trợn to hai mắt, trừng Tri phủ với ánh mắt hung ác tàn nhẫn như muốn giết người.

Tri phủ biết người trước mắt nhìn như bị kích động lỗ mãng, thực ra… kích động lỗ mạng như vậy! Lúc này hắn đã mua dây buộc mình, cỡi trên

https://thuviensach.vn

lưng hổ. Nếu là đánh, sự tình sợ là sẽ càng lớn chuyện, nếu không đánh, hắn thể diện Tri phủ của hắn vứt đi đâu?

Sư gia lặng lẽ bước đến, thấp giọng nói: “Đại nhân, chi bằng đánh hai ba cái ra vẻ. Văn nhân từ trước đến nay đều là cốt khí cao, da thịt mỏng, chỉ sợ sau hai ba hèo, da thịt mỏng như vậy sẽ ép cốt khí hạ xuống. Đến lúc đó đại nhân lại miễn những bản tử sau đó, hắn là càng chứng tỏ khoan hồng đại lượng?”

Tri phủ cảm thấy rất có lý. Hắn mới gặp Cố Xạ lần đầu còn bị phong thái y chấn đến khiếp sợ mà sinh lòng hảo cảm, nhưng bây sợ bị Cố Xạ liên tục mỉa mai, trong lòng hắn chỉ còn lại oán khí muốn đem đối phương đánh thật đau một trận.

“Người đâu!” Tri phủ cầm lấy hồng đầu thiêm, “Phạt đánh hai mươi đại bản!”

Cố Tiểu Giáp đứng trong đám người vô cùng bối rối.

Cố Xạ lại thản nhiên, không đợi bọn nha dịch tiến lên, đã bình thản nằm sấp trên mặt đất.

Đến khi nha dịch nâng trượng lên đánh xuống, Cố Tiểu Giáp mới như vừa tỉnh mộng, hét lớn: “Ai dám động vào công tử nhà ta? ! Lão gia nhà ta là Cố Hoàn Khôn Cố tướng, ai dám động vào công tử!”

Tri phủ vốn nhìn vẻ mặt Cố Xạ, suy nghĩ sau vài cái sẽ hô ngừng, nhưng tiếng rống tê tâm liệt phế của Cố Tiểu Giáp nhất thời khiến hắn lờ mờ, chờ nha dịch đánh tới gậy thứ ba mới hồi phục tinh thần, vội vàng kêu lên: “Dừng dừng dừng!”

Gương mặt hắn trắng bệch, nhìn nhìn Cố Tiểu Giáp, lại nhìn nhìn Cố Xạ, hồi lâu mới nói: “Ngươi vừa nói, lão gia nhà ngươi là ai?”

https://thuviensach.vn

Cố Tiểu Giáp bị nha dịch cản lại ở bên ngoài, chỉ có thể nhe nanh múa vuốt nói: “Mắt chó đui mù nhà ngươi! Công tử nhà ta là Cố Huyền Chi!”

Rõ ràng bị đánh là Cố Xạ, nhưng sắc mặt Tri phủ trông còn tái nhợt hơn cả y, “Ngươi, không đúng, ngươi không phải nói ngươi tên Cố Xạ sao?”

Cố Xạ chậm rãi hé miệng, vừa để nhịn đau, vừa cắn môi dưới, máu thấm ướt môi dưới, diễm sắc bức người, lại thấy Tri phủ bị một trận hãi hùng khiếp vía, nhưng càng hãi hùng khiếp vía hơn là lời kế tiếp của Cố Xạ. “Họ Cố, tên Xạ… tự, Huyền Chi.”

Tri phủ bỗng chốc tê liệt trên ghế ngồi.

Sư gia thấy Tri phủ mất hết thần hồn, vội vã chỉ huy nha dịch thả người, để Cố Tiểu Giáp ở trong đám người mang Cố Xạ ra ngoài, sau đó lại phân phó nha dịch đi tìm đại phu tốt nhất toàn thành. Nếu Cố Xạ thực sự xảy ra chuyện ở Đàm thành, như vậy không chỉ là Tri phủ, chỉ sợ tất cả mọi người trên công đường hôm nay đều không thoát khỏi can hệ. Hắn càng nghĩ càng hối hận, hận không thể đem những lời vừa rồi xúi giục Tri phủ đánh Cố Xạ một trận nuốt trở về. Bất quá lúc này không phải là lúc hối hận, nghĩ làm sao xoay chuyển tình thế mới là cần thiết.

Hắn liền vội vàng đẩy đẩy Tri phủ.

Tri phủ đã sợ đến mất hồn, bị đẩy thật lâu, mới run rẩy nói: “Người, người đâu?”

“Được mang đi rồi.” Sư gia nói, “Ta đã phái người đi mời đại phu.”

“Thương thế thế nào?” Tri phủ nhìn hắn chằm chằm.

Sư gia nói: “Vẫn chưa biết.”

https://thuviensach.vn

Tri phủ chợt đấm đầu, khóc lóc thảm thiết: “Lần này xong rồi, xong rồi, xong rồi xong rồi…”

“Đại nhân, chúng ta còn không biết Cố Xạ kia là thật hay giả.” Sư gia nói.

Tri phủ ngẩng đầu, trong mắt lóe lên một tia hy vọng, lập tức biến mất, “Dám ở trên công đường hét lên, sợ là không phải giả rồi.”

“Dù cho không phải giả, cái gọi là không biết không có tội. Ta nghĩ Cố tướng chưa chắc sẽ…” Sư gia nhìn sắc mặt tuyệt vọng của Tri phủ, lặng lẽ đem vế sau nuốt xuống.

Tri phủ hai tay đè chặt trán, thở dài nói: “Suốt ngày đả nhạn, lại bị nhạn mổ vào mắt. Báo ứng a.”

Sư gia thấy hắn chỉ biết than vắn thở dài, không khỏi nóng ruột, “Đại nhân, lúc này không phải là lúc tự oán tự phạt, chúng ta vẫn nên suy nghĩ đối sách là hơn.”

“Đối sách? Còn có thể có đối sách gì? Ta đánh là Cố Huyền Chi, thiên hạ đệ nhất tài tử Cố Huyền Chi! Dù cho Cố tướng Tể tướng trong bụng có thể chống thuyền, không tính toán, nhưng thiên hạ học tử có thể tha cho sao?” Cố Huyền Chi trong mắt thiên hạ học tử có thể nói là tấm gương, chớ nói bị hắn đánh đến ba bản tử, dù chỉ bị hắn đụng ba cái thôi nói không chừng sẽ có vô số học tử nhào tới mỗi người một bãi nước bọt dìm chết hắn.

Sư gia nghe được lạnh sống lưng một trận. Hắn suy nghĩ một chút nói: “Sự tình cũng chưa chắc đáo đến nông nỗi như vậy. Cố Xạ kia không phải là có yêu cầu mà đến sao? Chi bằng chúng ta làm thỏa mãn mong muốn của hắn, lại tạ tội.”

Tri phủ ngẩn ngơ nói: “Mong muốn?”

https://thuviensach.vn

Sư gia tay chỉ sang bên cạnh, “Đào Mặc.”

Ba bản tử này không phải là giả. Lúc đó nha dịch thấy Cố Xạ và Tri phủ đối chọi gay gắt, mỗi người hăm he xắn tay áo, chỉ sợ đánh nhẹ khiến cho Tri phủ không hài lòng, tuy là ba gậy, trọng lượng cũng không nhẹ.

Lúc Cố Xạ trở lại khách điếm, ý thức đã có chút mơ hồ.

Cố Tiểu Giáp vô cùng hoảng hồn, nằm bò bên giường khóc đến thiên hôn địa ám, ngay cả khi đại phu tới cũng không có phản ứng. Còn Hách Quả Tử và Kim sư gia mỗi người một bên kéo hắn ra.

Vì Cố Xạ bị thương ở vị trí khá thầm kín, tất cả mọi người đều bị mời ra ngoài.

Qua một lúc lâu, đại phu mới đầu đầy mồ hôi đi ra, đưa hai đơn thuốc, một thoa ngoài da, một sắc uống.

Cố Tiểu Giáp ngay cả nước mắt cũng không thèm lau, đoạt lấy phương thuốc đại phu đang cầm chạy ra ngoài.

Hách Quả Tử thấy hắn chạy mà chân nam đá chân chiêu, không yên tâm chạy theo sau.

Lão Đào và Kim sư gia liếc nhìn nhau, đều âm thầm lắc đầu.

Kim sư gia cũng vừa mới biết được vị Cố Xạ ẩn cư ở Đàm Dương huyện lại là Cố Huyền Chi, nhưng rất nhanh lão đã bị loại phương pháp đả thương địch thủ một nghìn tự thương mình tám trăm này của Cố Xạ làm cho hoảng sợ. Kỳ thực với gia thế thân phận của Cố Huyền Chi, nếu y đích thân đến thương lượng với Tri phủ, Tri phủ chưa hẳn bán thể diện, nhưng Cố Xạ làm như vậy, lại để Tri phủ đòi hỏi y.

https://thuviensach.vn

Đánh Cố Huyền Chi. Chỉ sợ Tri phủ bây giờ đang tìm dây thừng thắt cổ ấy? Vừa nghĩ tới sắc mặt của Tri phủ lúc đó, Kim sư gia rất hả hê. Lăn lộn ở quan trường lâu như vậy, hiếm khi thấy được chuyện đại khoái nhân tâm đến như vậy!

Lão Đào đẩy cửa vào phòng.

Cố Xạ mở mắt.

"Tội gì?" Lão Đào thấp giọng thở dài. Rõ ràng có nhiều cách giải quyết khác hơn.

Cố Xạ chậm rãi nhắm mắt lại, chốc lát mới nói: "Ta chưa bao giờ cầu xin người khác."

Với y mà nói, đây là phương thức giải quyết tốt nhất. Bảo y dùng danh tiếng Cố Hoàn Khôn hù dọa Tri phủ, y làm không được. Hơn nữa đối phương cũng chưa chắc làm theo. Thay vì như vậy, chi bằng để đối phương chọc tới y trước, sau đó lại phải cầu đến y.

Lão Đào nói: "Nhưng ngươi lại phải chịu khổ da thịt."

Cố Xạ nói: "Đáng giá."

Là vì Đào Mặc nên đáng giá, hay là có thể dùng phương pháp giải quyết vấn đề này là đáng giá? Lão Đào nhìn chằm chằm Cố Xạ vì đau đớn mà lơ đãng nhăn mày, âm thầm suy đoán.

Cố Xạ nói: "Đào Mặc trở về, đừng để hắn đến đây."

Lão Đào nói: "Ngươi sợ hắn khóc?"

Cố Xạ nói: "Ta không muốn nằm nói chuyện với hắn."

https://thuviensach.vn

Lão Đào nói: “Không phải bây giờ ngươi đang nằm nói chuyện với ta sao?”

Cố Xạ thản nhiên nói: “Ngươi không sao.”

Lão Đào không hiểu hỏi: “Vì sao?”

“Ta không thèm để ý.” Hai hàng lông mày Cố Xạ lại nhíu chặt.

Lão Đào nghe y nói với thanh âm run rẩy, biết là rất đau, quyết định ngồi xuống, cùng đông lôi tây kéo mà chuyển đi lực chú ý của y.

Cố Xạ cũng không đuổi lão, lẳng lặng nghe lão nói những chuyện không đâu vào đâu.

https://thuviensach.vn

THỨC NHỮ BẤT THỨC ĐINH

Tô Du Bính

www.dtv-ebook.com

Chương 78: Tiên Phát Chế Nhân [6]

Càng nói về sau, Lão Đào càng thấy mệt, thấy Cố Xạ cũng có vẻ nghe lại như không nghe, đơn giản vuốt mặt đi ra ngoài, để người khác nghỉ ngơi. Lão vừa bước ra khỏi cửa phòng, liền nghe mùi cơm ngào ngạt khắp hành lang, trận trận hấp dẫn người, nhịn không được đến thang lầu nhìn xuống, chỉ thấy thực khách đầy cả sảnh đường khách điếm, đang là giờ ăn cơm trưa.

Lão Đào vừa mới nói đến khô cả họng, trong bụng trống trơn, không khỏi do dự có nên xuống lầu dùng bữa hay không, đúng lúc gặp Cố Tiểu Giáp từ dưới lầu đi lên, mắt đỏ như thỏ, hai tay cẩn thận bưng chén thuốc nóng hổi, chỉ sợ vẩy ra nửa giọt. Hách Quả Tử nhắm mắt đi phía sau hắn, hai mắt không rời khỏi Cố Tiểu Giáp, không biết là sợ hắn ngã là rơi thuốc, hay là sợ hắn té lầu.

Chờ hai người đến gần, Lão Đào hơi nghiêng người qua bên, nhường đường đi.

Cố Tiểu Giáp đột nhiên dừng bước, hai mắt đỏ hồng nhìn lên, chằm chằm hướng về Lão Đào nói: “Với võ công của ngươi, ngăn công tử bị đánh hắn là việc dễ như trở bàn tay?”

Lão Đào nói: “Phải.”

Cố Tiểu Giáp oán hận trừng lão, “Ngươi, thật, tốt!”

Nghe tiếng bước chân phẫn nộ giẫm lên thang lầu bỏ đi của Cố Tiểu Giáp, Hách Quả Tử quay qua than thở với Lão Đào: “Lão hà tất nói thẳng

https://thuviensach.vn

vậy?" Ai cũng biết Cố Xạ chịu đòn là do Cố Xạ tự tìm đến. Cố Tiểu Giáp không trách được Cố Xạ, cũng chỉ có thể trút giận lên Lão Đào.

Lão Đào nói: "Nếu ta nói dối, hắn sẽ tin sao?"

"… Sẽ không." Chỉ sợ không những không tin, mà còn phẫn nộ thêm. Hách Quả Tử thở dài.

Lão Đào nói: "Ngươi đi bảo điếm hỏa kế nấu một thùng nước nóng để tắm."

Hách Quả Tử mở to mắt nói: "Cố Xạ bị thương thành như vậy còn muốn tắm rửa?"

Lão Đào nói: "Không phải Cố Xạ, là thiếu gia."

"Thiếu gia?" Hách Quả Tử chợt nhảy dựng lên, trên mặt không giấu được vẻ vui mừng. Bất quá, hắn lập tức xụ mặt xuống, "Ngay cả Cố Xạ cũng bị đánh, thiếu gia sao có thể trở về?" Hắn hôm nay cũng vừa mới biết vị Cố Xạ Cố công tử bất hiển sơn bất lộ thủy này lại là ái tử của Cố tướng, nổi tiếng thiên hạ Cố Huyền Chi. Nghĩ đến mình lúc trước đối với y đủ loại bất kính, hắn lại cảm thấy nỗi sợ từ đáy lòng vọt lên. Bây giờ hắn thấy thật đáng mừng là thiếu gia và y giao tình không tệ, nể tình thiếu gia, Cố Xạ hẳn là sẽ không quá tính toán với việc sở tác sở vi quá mức của hắn chứ.

"Ngươi yên tâm đi." Vẻ mặt Lão Đào sâu xa khó hiểu.

Hách Quả Tử cảm thán: "Nhưng mà ai ngờ chứ, y lại là Cố Huyền Chi, Cố Huyền Chi! A, nếu ta có thể có được một con chữ của y thôi, hắn là cả đời sẽ dễ chịu vô cùng?" Những danh sư đại nho nổi danh đã qua đời từ lâu hắn không có duyên nhìn thấy rồi, nhưng có thể thấy đương đại đệ nhất tài tử, hắn cũng không tiếc.

https://thuviensach.vn

Lão Đào thấy hắn hãy còn chìm đắm trong suy tưởng của mình không thể tự kiềm chế, cũng lười đáp lại, đi thẳng xuống dưới. Vừa mới đi được hai bước, liền thấy vài người nha dịch dáng vẻ tiền hô hậu ủng hộ tống một người đi vào. Người nọ tuy thần tình uể oải, lại không che giấu được khí chất tinh thuần giữa hàng lông mày, không phải Đào Mặc thì là ai?

"Thiếu gia!" Lão Đào kích động tiến lên đón. Tuy đoán được Tri phủ mất bò mới lo làm chuồng, để lấy lòng Cố Xạ chắc chắn sẽ thả người về, nhưng suy đoán tính cho cùng cũng không bằng được tận mắt nhìn thấy.

Hách Quả Tử bỗng nhiên kích động, lập tức xoay người đi theo.

Đào Mặc thấy hắn cũng kích động một trận, tức khắc chạy lên, nhìn Lão Đào lại nhìn Hách Quả Tử, hỏi: "Mọi người vẫn khỏe chứ?"

Lão Đào cong khóe miệng, ánh mắt hướng về nha dịch phía sau hắn.

Nha dịch ngượng ngập, vội vàng tới hỏi han Đào Mặc, lộ vẻ trước khi tới đã được đề điểm một lần.

Đào Mặc bị hỏi mà không hiểu ra sao, chỉ có thể kinh nghi đáp: "Tốt tốt, đều tốt cả."

Lão Đào ngoài cười trong không cười nói: "Bây giờ mới hỏi tới, có hơi trễ rồi không?"

Nha dịch tất nhiên hiểu được ngụ ý trong lời lão, nói: "Các vị và tể tướng rộng lượng, tất sẽ không tính toán khuyết điểm của tiểu nhân."

Lão Đào thấy hắn quen mắt, suy nghĩ một chút, mới nhớ hai người trước mắt chính là hai người hôm nay đã chấp hành hình phạt với Cố Xạ, trong lòng cười nhạt, thầm nghĩ Tri phủ quả nhiên rất thủ đoạn, trước thả Đào Mặc lấy lòng, sau lại dùng hai người nhan dịch đến thăm dò thái độ bọn họ. Nếu bọn họ có thái độ cương ngạnh với nha dịch, lộ vẻ mang thù sâu đậm,

https://thuviensach.vn

vậy Tri phủ đương nhiên phải nghĩ biện pháp khác. Nếu bên này bọn họ không tính toán, Tri phủ bên kia tự nhiên cũng thở phào nhẹ nhõm.

Nghĩ như vậy, Lão Đào trong lòng đã có chủ ý, nói: “Ta không phải tể tướng, có rộng lượng hay không cũng không rõ. Chính chủ thì vẫn còn nằm trên giường, có việc thì chờ y tỉnh lại rồi nói.”

Hách Quả Tử không cam tâm bổ sung một câu, “Loại thương tổn này là lần đầu tiên y phải chịu trong đời, cũng không biết phải dưỡng đến khi nào!”

Nha dịch nghe bọn họ nói không thiện cảm, sắc mặt mỗi người đều cứng đờ.

May là Đào Mặc cũng nghe được vài phần tức giận, hỏi: “Phát sinh chuyện gì?”

Hách Quả Tử nhìn nha dịch cười lạnh.

Nha dịch không dám ở lại cũng không muốn tự làm mất mặt, nhanh chóng cáo từ.

Lão Đào thấy Đào Mặc còn mở to mắt nhìn mình, thở dài nói: “Thiếu gia vừa từ nơi đó ra, trên người còn mang theo xúi quẩy, không bằng đi tắm rửa trước rồi nói.”

Đào Mặc vừa muốn gật đầu nói được, nghĩ lại nhớ tới Cố Xạ, liền hỏi: “Huyền Chi đâu?”

Lão Đào bụng dạ thâm sâu, nghe được câu này còn chưa phản ứng, Hách Quả Tử đã chấn động toàn thân, cả kinh nói: “Thiếu gia sớm biết y là Cố Huyền Chi?”

Đào Mặc mờ mịt nói: “Đương nhiên biết. Huyền Chi là tự của y.”

https://thuviensach.vn

Ba người lúc này vẫn chặn ở cửa, nói chuyện lâu không tiện, Lão Đào liền nói: “Chúng ta về phòng trước rồi hãy nói.”

Đào Mặc nhìn Hách Quả Tử và Lão Đào đều muốn nói mà không mở lời, trong lòng kinh sợ, đợi bọn họ vào phòng, liền hỏi ngay: “Là Huyền Chi xảy ra chuyện?”

Lão Đào nhìn về phía Hách Quả Tử, Hách Quả Tử lại đang mở to mắt nhìn lão. Lão Đào thở dài, đem chuyện hôm nay Cố Xạ lên công đường kể lại.

Lão bên này còn chưa nói xong, vành mắt Đào Mặc đã đỏ lên. Đến khi Lão Đào nói bây giờ Cố Xạ không muốn gặp hắn, nước mắt Đào Mặc tựa như châu lặng lẽ rơi xuống.

Hách Quả Tử vội tìm khăn đưa hắn lau nước mắt. Nhưng không đợi hắn tìm ra, Đào Mặc đã qua quýt dùng tay áo lau lau, nói: “Ta, ta đi tắm trước.”

Hách Quả Tử sững sờ. Hắn còn tưởng thiếu gia sẽ chạy qua thăm Cố Xạ.

Đào Mặc nói: “Y đã cứu ta, ta nên nghe lời y.” Cố Xạ bây giờ không muốn gặp hắn, vậy hắn sẽ không đi, dù trong lòng muốn đi đến nghìn lần vạn lần, hắn cũng sẽ nhịn xuống. Lần này có thể thuận lợi đi ra, là Cố Xạ đã dùng thương thế của y đổi về, cho nên hắn càng không thể tự bỏ mặc mình, tắm rửa, thay y phục, đi ngủ… Hắn hi vọng lần gặp sau, hắn sạch sẽ, mà Cố Xạ, kiện kiện khang khang.

Nhưng nghĩ thì dễ làm mới khó.

Khi Đào Mặc thật sự tắm rửa xong nằm lên giường, mới phát hiện cả người uể oải cũng không đủ kéo hắn chìm sâu vào giấc mộng. Cố Xạ Huyền Chi bốn chữ này cứ dây dưa không ngừng, từng chữ từng chữ chiếm cứ đầu hắn, hắn càng muốn ngủ lại càng trăn trở, dây lại càng quấn càng chặt, càng không chịu buông ra.

https://thuviensach.vn

Cứ như vậy mở to mắt nằm trên giường một canh giờ, cuối cùng cũng có chút lim dim buồn ngủ, chợt nghe bên ngoài một trận ầm ĩ, ván cửa bị đạp vài cước, sau đó nghe thấy Cố Tiểu Giáp cao giọng hét: “Đào Mặc. Ngươi không có lương tâm!”

Lập tức tức có tiếng bước chân gấp gáp hỗn loạn vang lên.

Hắn loáng thoáng nghe được Hách Quả Tử đè thấp giọng nói: “Thiếu gia không phải là người như ngươi nghĩ.”

Đáp trả hắn là một tràng tiếng u u.

Cố Tiểu Giáp oán hận trừng Hách Quả Tử đang ra sức che miệng hắn, hai dốc sức lắc lắc, muốn van hắn kiềm chế, nhưng hắn ở Cố phủ trước giờ sống an nhàn sung sướng, đâu bì được với Hách Quả Tử luôn làm việc mệt nhọc, hai ba lần đều không thoát ra được, còn bị miễn cưỡng kéo đi.

Đang lúc giằng co, cửa đột nhiên mở ra, Đào Mặc khoác ngoại y đứng ở cửa, thấp giọng nói: “Để hắn vào đây nói đi.”

Cố Tiểu Giáp thừa dịp Hách Quả Tử lỏng tay, lập tức thoát ra, nhảy vào phòng Đào Mặc, nắm thắt lưng mà bắt đầu quở trách Đào Mặc.

Hách Quả Tử đứng sau Đào Mặc, nhỏ giọng nói: “Sau khi Cố Xạ bị thương, hắn cứ như vậy, tóm được ai cũng mắng. Lão Đào cũng mới vừa bị hắn giảng xong.”

Cố Tiểu Giáp nghe thấy mắt trợn trừng nói: “Cái gì gọi là tóm được ai cũng mắng? Ta mắng ngươi chưa? Ta mắng sai sao? Nếu không phải vì hắn, công tử nhà ta cũng sẽ không chịu khuất nhục như vậy! Hắn quay về cũng chẳng hỏi han, người lang tâm cẩu phế như vậy, ta còn mắng sai hay sao?”

Hách Quả Tử nói: “Đương nhiên là mắng sai rồi, thiếu gia nhà ta không đi gặp Cố Xạ, không phải vì không muốn đi, mà là vì Cố Xạ không cho

https://thuviensach.vn

đến!”

Cố Tiểu Giáp nói: “Rõ ràng là không muốn đi! Nếu muốn đi, cho dù bị ai cản trở cũng phải đi!”

Đào Mặc khẽ thở dài nói: “Trước khi đi, ta muốn suy nghĩ kỹ càng một chuyện.”

Cố Tiểu Giáp hừ lạnh nói: “Chuyện gì?”

Đào Mặc nói: “Ta có nên tiếp tục làm quan.”

Hách Quả Tử nghe được thì cả kinh, tròng mắt thiếu chút nữa rơi ra ngoài.

https://thuviensach.vn

THỨC NHỮ BẤT THỨC ĐINH

Tô Du Bính

www.dtv-ebook.com

Chương 79: Tiên Phát Chế Nhân [7]

“Thiếu gia! Không phải người nói, đây là tâm nguyện của lão gia, nhất định phải hoàn thành sao?” Hắn kích động tiến lên, đẩy Cố Tiểu Giáp ra vài bước.

Cố Tiểu Giáp tức giận đến đạp cửa, “Quyên quan vốn là kế triều đình nghĩ ra để vơ vét của cải! Nếu không phải quốc khố trống rỗng, triều đình là vạn bất đắc dĩ mà thôi, ngươi thật sự cho là với tư chất của thiếu gia ngươi có thể đỗ làm quan? Người quý ở chỗ tự mình hiểu mình, nếu không làm quan được, hà tất ở lại không đi hại người hại mình!”

“Câm miệng!” Hách Quả Tử giận không kiềm chế được, “Cái gì mà không làm quan được, làm quan thì phải làm thế nào? Như Huyện lệnh Lân huyện coi mạng người như cỏ rác? Hay là như Tri phủ Đàm thành không biết phân biệt trắng đen tốt xấu? Ngươi thật cho rằng những văn nhân chi hồ giả dã đó thích hợp làm quan sao? Ta phi! Làm quan chân chính cần phải vì dân chờ lệnh. Quan phụ mẫu quan phụ mẫu, phải yêu dân như con, không phải viết thơ vẽ tranh! Luận về điểm này, thiếu gia nhà ta có điểm nào không bằng người?”

Cố Tiểu Giáp bị hắn rống đến ngây ngốc, nửa ngày nói không nên lời.

Hai người rống qua rống lại như vậy, làm cho Kim sư gia và Lão Đào cũng đi ra rồi.

Kim sư gia nói: “Có đại sự gì, có nên gào to ở hành lang vậy không? Vào phòng rồi nói.”

https://thuviensach.vn

Lão Đào không nói gì, chỉ nhìn Đào Mặc với ánh mắt đầy thâm ý.

Đào Mặc cúi thấp đầu, không biết đang suy nghĩ gì.

Kim sư gia thấy hai người đều đứng bất động ở hành lang, đành tự mình đẩy hai người vào phòng, sau đó đóng cửa lại, triệt để ngăn lại ánh mắt những người khác ló đầu ra nhìn.

Vào trong rồi, chỉ thấy Cố Tiểu Giáp đi đến bên cạnh bàn, nặng nề vỗ xuống bàn.

Trà cụ trên bàn bị chấn mà xê dịch.

Kim sư gia vốn muốn nói gì đó, lập tức nhớ tới thân phận Cố Xạ, đem những lời đó nuốt xuống. Trước cửa tể tướng là thất phẩm quan, Cố tướng phủ chính là tể tướng phủ.

Hách Quả Tử lại không nghĩ nhiều như lão, thấy hắn đập bàn trút giận, lửa trong đầu cũng từ từ tỏa ra, cười lạnh nói: “Có chuyện gì dùng miệng nói đi, phát cáu với cái bàn làm gì!”

Cố Tiểu Giáp bất thình lình xoay người, nhìn hắn chằm chằm nói: “Công tử nhà ta bị Đào Mặc liên lụy mới thụ thương, ngươi có thừa nhận hay không?”

(Thiệt tình sao lại hỏi Hách Quả Tử, hỏi Đào Mặc kìa, không phải đương sự là Đào Mặc sao, mà tính Đào Mặc thì chắc chắn là thừa nhận rồi. cần gì phát cáu với cái bàn, với Hách Quả Tử. Bạn bắn gian tình cũng vừa vừa phải phải thôi chớ, sao lại giận cá chém lung tung vậy. Bạn là vì Hách Quả Tử cứ cãi bạn mà giận chứ gì, ai biểu đụng tới Đào Mặc chi =.=)

Hách Quả Tử phản bác: “Sao có thể khẳng định là liên lụy? Rõ ràng là Cố công tử nhà ngươi cam tâm tình nguyện.”

https://thuviensach.vn

Cố Tiểu Giáp vành mắt đỏ lên, nói: “Công tử nhà ta từ nhỏ đến lớn cũng chưa từng nếm qua cái đau như vậy. Trước đây phu nhân bảo người luyện võ, người cũng không muốn, huống hồ bây giờ bị thương nặng như vậy.”

Lúc trước Cố Tiểu Giáp hung hăng, Hách Quả Tử còn có thể tranh cãi gay gắt. Bây giờ hắn rơi nước mắt, Hách Quả Tử lại không nói ra được lời trách cứ nào, sắc mặt đờ ra nhìn hắn.

Kim sư gia nghe xong mấy câu, đã tìm ra đại thể chân tướng, nói: “Cố công tử được công nhận là đệ nhất tài tử đương thời, y làm gì cũng đã nghĩ sâu tính kỹ. Thị phi đúng sai, trong lòng y tự có cân nhắc, lý nào để cho người khác xen vào?” Lời lão nói ngoài mặt là tán dương Cố Xạ, lại là ngầm hạ thấp Cố Tiểu Giáp.

Cố Tiểu Giáp ở bên cạnh Cố Xạ nhiều năm như vậy, dù có không được thông minh tuyệt đỉnh, nhưng cũng nhạy bén thông minh, làm sao không hiểu ngụ ý của lão, lập tức hừ hừ hai tiếng nói: “Công tử thông minh thì thông minh, suy cho cùng cơ thể cũng chỉ bằng máu thịt. Y bình thường sống an nhàn sung sướng, đâu chịu được mấy bản tử như vậy? Nhưng có vài người rõ ràng là biết, lại chỉ khoanh tay đứng nhìn.” Lửa đã lây lan sang người Lão Đào từ đầu tới cuối vẫn yên lặng không lên tiếng.

Lão Đào không để ý tới hắn, từ lúc vào cửa cũng chỉ nhìn Đào Mặc, lúc này mới nói: “Thiếu gia có tính toán gì không?”

Hách Quả Tử vội nói: “Thiếu gia nói người không muốn làm quan nữa, lão mau khuyên người đi.”

Lão Đào nhìn về phía Đào Mặc.

Đào Mặc chậm rãi ngẩng đầu, mắt mơ hồ còn lưu lại chút mê man. Nhưng hắn rất nhanh đã trấn định, thấp giọng nói: “Cố Tiểu Giáp nói đúng, ta văn không thành võ không tới, căn bản không có tư cách làm quan.”

https://thuviensach.vn

Lão Đào trách mắng: “Viện cớ!”

Đây là lần đầu Đào Mặc và Hách Quả Tử thấy Lão Đào nghiêm khắc như vậy, đều có chút giật mình.

Lão Đào nói: “Từ xưa cha truyền con nối là tước vị, là hoàng vị, ta chưa từng nghe còn có thừa kế quan vị. Kim sư gia, ngươi có nghe qua chưa?”

Kim sư gia lão muốn nói cái gì, hết sức phối hợp lắc đầu nói: “Chưa từng nghe nói.”

Lão Đào nói: “Nếu quan vị không phải thừa kế, vậy thì mọi người đều có thể làm được, có phải thế không?”

Kim sư gia nói: “Chỉ cần là đường hoàng mà giành được, thì quả thực là vậy.”

Lão Đào nói: “Quyên quan có phải là chính đạo hay không?”

“Triều đình quy định đã ghi rõ, là chính đạo.” Kim sư gia nói.

Lão Đào nghiêng đầu nhìn Đào Mặc, trong mắt lóe ra tia hận không thể rèn sắt thành thép, “Đã như vậy, vì sao thiếu gia lại giậm chân tại chỗ, lâm trận lùi bước?”

Đào Mặc thấp giọng nói: “Tri phủ nói, chưa hẳn đúng, nhưng những tội trạng của ta ông ta kể ra đều không sai. Ta quả thực chưa từng cùng Thôi Quýnh nghiệm thi, lơ là nhiệm vụ bốn chữ, ta không bị oan.”

Kim sư gia vội nói: “Là ta quên nhắc nhở đông gia, xin đông gia thứ lỗi.”

Đào Mặc lắc đầu nói: “Không không không, đây vốn là bổn phận của ta, không liên quan đến sư gia.”

https://thuviensach.vn

“Dù đông gia không tính toán, trong lòng ta cũng không yên.” Thu nhận tiền Thôi Quýnh đưa lên làm chi phí tu bổ huyện nha là lão tự chủ trương, bây giờ gây ra họa, lão không thể đổ trách nhiệm cho người khác.

Đào Mặc nói: “Sư gia đừng nói như vậy. Những ngày ta ở Đàm Dương huyện nếu không có sư gia chu toàn bên trong, chỉ sợ một ngày làm quan ta cũng làm không được.” Nhớ tới ngày trước lên công đường, hắn ngay cả hồng đầu thiêm lục đầu thiêm còn không phân biệt được, nhờ Kim sư gia nhắc nhở mới biết sử dụng như thế nào, thực sự mất mặt.

Kim sư gia cười khổ nói: “Xem chừng ta thật lâu cũng chưa từng gặp được một huyện quan như đông gia vậy nha? Ngay cả huyện quan nhìn thấy hợp ý nhất cũng ném hai chữ thanh liêm ra sau đầu, thực sự hổ thẹn.”

May là Kim sư gia trung thực kể ra lỗi sai của mình, đem tất cả sai lầm đều kéo về người lão, cũng không đả động tới Đào Mặc, khiến hắn thay đổi chủ ý.

Lão Đào thấy Đào Mặc chui vào ngõ cụt mà ra không được, đành ra đòn sát thủ, nói: “Không bằng thiếu gia đi hỏi ý kiến Cố công tử đi?”

Đào Mặc nhẹ nhàng lắc đầu nói: “Y không muốn gặp ta.”

Lão Đào nói: “Người còn chưa hỏi, làm sao biết Cố công tử không gặp người?”

Đào Mặc nhìn chằm chằm Cố Tiểu Giáp.

Cố Tiểu Giáp cười lạnh nói: “Lúc này lại nghĩ tới công tử nhà ta rồi?” Hắn vẫn canh cánh trong lòng chuyện Đào Mặc không đi thăm Cố Xạ.

Lão Đào nói: “Ngươi đi hỏi công tử nhà ngươi trước có muốn gặp thiếu gia nhà ta không, nếu không muốn gặp, thì uổng công.”

https://thuviensach.vn

Cố Tiểu Giáp suy nghĩ một chút, mở cửa ra ngoài.

Lão Đào ra hiệu cho Đào Mặc, bảo hắn đi theo.

Đào Mặc chần chờ đứng tại chỗ một lát, mới chậm rãi theo sau. Càng đến gần cánh cửa, Đào Mặc lại càng khẩn trương. Lúc này, hắn lại có chút hâm mộ Cố Tiểu Giáp không cần lưu tâm mà ra vào phòng Cố Xạ.

Qua một lát, Cố Tiểu Giáp mới không tình nguyện ra ngoài. Nếu hắn không nói Đào Mặc có ý rời khỏi quan trường, Cố Xạ vốn không định gặp Đào Mặc. Nhưng việc này lại vừa vặn thể hiện Cố Xạ quan tâm Đào Mặc, đây mới là nguyên nhân khiến Cố Tiểu Giáp rất khó chịu.

Đào Mặc cất bước tiến vào phòng, liền nghe thấy mùi thuốc nồng nặc.

Cước bộ hắn nhẹ nhàng chậm rãi, ánh mắt lại khẩn thiết tìm kiếm thân ảnh khiến hắn nằm mơ cũng mơ thấy, cho đến khi ánh mắt nhìn thẳng vào thân ảnh đang nằm trên giường, sự sốt ruột trên đầu mi hắn mới phai đi, biến thành đau lòng và ảo não.

“Ngươi muốn từ quan?” Cố Xạ vào thẳng vấn đề.

Đào Mặc đứng tại chỗ, nhẹ giọng nói: “Ta không đảm đương nổi chức quan.”

Cố Xạ nói: “Vì Tri phủ kia?”

Đào Mặc lắc đầu nói: “Ta không biết chữ, không hiểu luật pháp, thậm chí ngay cả việc cơ bản nhất khi làm quan huyện cũng làm không được, thực sự xấu hổ với triều đình.”

Cố Xạ nói: “Ai nói làm quan nhất định phải không hổ thẹn với triều đình?” (Nói đúng lắm)

Đào Mặc giật mình.

https://thuviensach.vn

Cố Xạ nói: “Làm quan, không hổ với bách tính và lương tâm mình là được rồi.”

https://thuviensach.vn

THỨC NHỮ BẤT THỨC ĐINH

Tô Du Bính

www.dtv-ebook.com

Chương 80: Tiên Phát Chế Nhân [8]

Đào Mặc cúi đầu, trầm tư hồi lâu, mới buồn bã nói: “Làm sao để không hổ với bách tính?” Hắn chưa từng đọc qua kinh sử đọc qua Chư Tử Bách Gia, nhưng cũng biết từ cổ chí kim quan có thể tự vấn không hổ với bách tính chỉ có thể đếm trên đầu ngón tay. Thử hỏi, những người đó đọc sách thánh hiền còn không thể làm được, hắn không thông văn, không hiểu luật pháp, sao có thể làm được?

Nghĩ lại nghĩ, sắc mặt hắn liền ảm đạm xuống.

Cố Xạ vốn không quen nằm nói chuyện cùng hắn, muốn tốc chiến tốc thắng, nhưng lúc này không thể không nhẫn nại giải thích: “Ngươi có từng nghe qua “Không hổ với lương tâm”?”

Đào Mặc đáp: “Có nghe qua.” Hắn đã nghe thì sẽ không quên. Bởi vậy dù không đọc sách, nhưng cũng có thể nói một vài câu có vẻ nho nhã, chỉ là có lúc dùng không đúng chỗ mà thôi.

Cố Xạ nói: “Làm người lúc hành sự phải luôn tự hỏi lương tâm, tự nhiên sẽ không thẹn với lương tâm.”

Đào Mặc thắc mắc: “Chỉ như vậy?”

Cố Xạ nói: “Nếu không thì ngươi cho là thế nào?”

Đào Mặc thần tình hết sức bối rối, “Nếu vậy, không phải mọi người đều có thể làm được sao?”

https://thuviensach.vn

Cố Xạ nói: “Ngươi cho là người trong thiên hạ đều có thể coi danh lợi quyền thế như mây bay?”

Đào Mặc thấp giọng nói: “Ta cũng không thể.”

Cố Xạ nói: “Vậy bách tính thì sao? Cái nào nặng cái nào nhẹ?”

Đào Mặc tinh tế ngẫm nghĩ, thật lâu sau, mắt bỗng nhiên lóe sáng, như đã ngộ ra, “Ta hiểu rồi.”

Cố Xạ hé mắt, “Hiểu cái gì?”

Đào Mặc nói: “Kỳ thực làm quan tốt, chẳng qua là đặt bách tính lên trước, đặt bản thân đằng sau. Lương tâm đặt trước, danh lợi đặt sau. Mọi chuyện đều theo luật lệ, công bằng không thiên vị.”

Cố Xạ hài lòng gật đầu nói: “Đúng vậy, nói đơn giản, chỉ là bốn chữ, chí công vô tư.”

Chí công vô tư.

Đào Mặc chỉ cảm thấy Cố Xạ nhẹ nhàng nói ra bốn chữ này lại như một hồi chuông chạm vào linh hồn mình, khiến tâm thần rung động không thôi, dư âm thật lâu vẫn không tiêu tan.

“Ngươi có thể làm không?” Cố Xạ hỏi, nhưng vẻ mặt chắc chắn.

Đào Mặc nói: “Ta chỉ sợ hữu tâm vô lực.”

“Sợ nhất là hữu lực vô tâm.” Cố Xạ nói, “Hài tử sơ sinh chỉ biết khóc, sau này trưởng thành làm sao lại biết đọc biết viết? Giống như có thể chứng minh, thiên hạ nhiều loại quan, đều từ không có gì đi lên, từng chút một, trở thành các loại quan lại.”

“Các loại quan lại?”

https://thuviensach.vn

“Thanh quan, tham quan, hảo quan, hôn quan… Một lời khó nói hết, chỉ có làm rồi mới biết.”

Đào Mặc nói: “Ta phải làm thanh quan, làm quan tốt.”

Cố Xạ nói: “Quan có hai cái miệng, cái gì cũng có thể nói.”

Đào Mặc nói: “Ta sẽ tận lực.”

Cố Xạ khẽ nhếch khóe miệng.

Y cười không nhiều, nhưng mỗi lần cười đều muốn chết người. Đào Mặc nhìn một chút, liền có hơi ngây người.

Cố Xạ thu hồi nụ cười.

Đào Mặc giật mình, “Có phải mông lại đau không?”

Cố Xạ im lặng.

Đào Mặc liền vội vàng tiến lên, muốn xem xem, lại cảm thấy không ổn, gấp đến độ như con kiến bò trên chảo nóng, ở trước giường xoay xoay.

Cố Xạ nhìn không nổi nữa, nhàn nhạt nói: “Không sao.”

“Đều tại ta.” Đào Mặc chậm rãi ngồi xuống, tầm nhìn ngang với Cố Xạ, “Nếu ngươi không vì cứu ta, cũng không gặp phải kiếp này.”

“Kiếp nạn trời đã định trước, liên quan gì tới ngươi?” Cố Xạ nói mặt không chút thay đổi.

Đào Mặc nói: “Ta không làm quan, kỳ thực là sợ liên lụy đến người khác.”

Cố Xạ trầm mặc một lát, mới nói: “Ngươi nghĩ ngươi liên lụy ta, cho nên mới không muốn làm quan?”

https://thuviensach.vn

Đào Mặc chỉ cảm thấy phát khổ, thấp giọng nói: “Không chỉ ngươi. Còn có cha ta, Lão Đào, Hách Quả Tử…” Đưa ngón tay mà tính, hắn hại người không ít.

Cố Xạ nói: “Ta không biết cha ngươi xảy ra chuyện gì, nhưng ta thấy Lão Đào và Hách Quả Tử không hề cảm thấy bị tổn hại.”

Đào Mặc chớp chớp đôi mắt hơi đỏ lên.

“Nếu ngươi nguyện ý nói,” Hàng lông mày Cố Xạ thoáng nhíu lại. Y không phải là một người thích thăm hỏi đời tư của người khác, thậm chí có thể nói, đối với y đời tư của đa số người không mấy hứng thú. Nhưng đối phương là Đào Mặc, y do dự mở miệng nói, “ta nghe một chút cũng không sao.”

Đào Mặc ôm đầu gối, cả người dựa ra sau, ngồi dưới đất, cằm đặt lên đầu gối, đem những chuyện năm đó rủ rỉ kể lại.

Đây là ký ức đau đớn bi thương nhất trong lòng hắn, ở đó có sự ngây ngô của hắn, sự vô tri của hắn, sự ngu muội của hắn, còn có bởi vì những ngây ngô vô tri ngu muội này mà tạo nên kết quả không thể vãn hồi được. Hắn cho là lần này nhắc lại, đáy lòng sẽ rất đau đến không thể mở lời nổi.

Nhưng sau khi nói xong, hắn mới phát hiện đoạn ký ức kia đã khắc vào tận xương tủy, cho nên tạo thành vết thương lòng, thành một dấu vết không thể xóa đi, nhưng cũng không như lúc đầu bị dao đâm vào đến đầm đìa máu.

Cố Xạ yên lặng lắng nghe, không ngắt lời.

Cho đến khi Đào Mặc nói đến di ngôn của phụ âm lúc lâm chung, thanh âm nghẹn ngào không thể tiếp tục, y mới mở miệng nói: “Ngươi có một người cha tốt.”

https://thuviensach.vn

Đào Mặc đầu tựa vào đầu gối, mặc cho nước mắt không ngừng rơi xuống từ khóe mắt.

Cố Xạ nói: “Cho nên ngươi không nên phụ lòng người.”

Đào Mặc ôm chặt gối

“Báo thù cho người.” Cố Xạ chỉ dùng ngữ khí như bình thường, “Đưa Hoàng Quảng Đức ra công lý.”

Đào Mặc ngẩng đầu, nước mắt lưng tròng như hai ngọn lửa, nhưng trong ngọn lửa còn che giấu một tia không xác định.”Ta?”

Cố Xạ nói: “Mối thù của mình nên tự mình báo.”

“Nhưng ông ta là Tri phủ.”

“Vậy thì thế nào?” Cố Xạ phản vấn.

Đào Mặc thấp giọng nói: “Đó là một đại quan.”

Cố Xạ nói: “Vậy thì thế nào? Rốt cuộc sẽ có ngày, ngươi sẽ làm được.”

Đào Mặc ngẩng đầu. Nước mắt lưu luyến trên vành mắt không chịu rút đi Cố Xạ bình thường cao cao tại thượng lạnh lùng, nhìn qua vừa mông lung mà lại ôn nhu. Hắn bật thốt lên: “Ngươi có ở bên cạnh ta không?” Lời hắn nói rất nhanh, nói xong mới phát giác không ổn, mặt thoáng chốc đỏ bừng, mắt vội vàng nháy vài cái, nước mắt rơi xuống, đường nhìn đã rõ ràng. Thế nhưng, dù nhìn như vậy, Cố Xạ cũng vẫn ôn hòa như cũ.

“Nếu đây là ngươi thành tâm, ” Cố Xạ bình thản nói, “Có thể.”

Có thể?

Có thể ở bên cạnh hắn?

https://thuviensach.vn

Làm sư gia? Hay là…

Đào Mặc bị những lời nói của y khuấy động đến chóng mặt, mọi đầu mối đều không thể phân biệt được, chỉ có thể ngơ ngác nhìn Cố Xạ, phảng phất trên đời này chỉ còn lại chuyện này là có thể làm.

“Đi rửa mặt.” Cố Xạ vãn hồi tinh thần hắn.

Đào Mặc đưa tay lên lau mặt, tay ướt từng giọt nước, mặt vốn đã đỏ lại đỏ thêm vài phần, vội vội vàng vàng đứng lên, cất bước ra ngoài, lại lui trở về, nhỏ giọng hỏi: “Thương thế của ngươi…”

“Đừng lo.” Cố Xạ đang nằm, thần tình phong độ lại không khác như lúc ngồi.

Đào Mặc do dự một chút, lại hỏi: “Ta còn có thể đến thăm ngươi không?”

Cố Xạ nhìn ánh chờ mong trong mắt hắn, chậm rãi gật gật đầu.

Đào Mặc nở nụ cười thật to, khóe miệng hầu như chạm tới mang tai, vui vẻ mà đi ra ngoài.

Trên hành lang, nhóm người Kim sư gia, Lão Đào nhìn thần sắc hắn thì biết Cố Xạ đã ta tay, nhất định có biện pháp.

Quả nhiên, Đào Mặc đứng trước mặt Kim sư gia, vái thật sâu, nói: “Sư gia, sau này xin hãy đề điểm nhiều hơn.”

Kim sư gia nghiêng người, tránh khỏi đại lễ của hắn, nói: “Đông gia cớ gì lại làm như vậy? Không lẽ trách ta trước đó không tận tâm sao?”

Đào Mặc vội đứng thẳng dậy, khoát tay nói: “Không phải ý đó.”

“Đã vậy, hà tất hành lễ? Ta đã nhận lương bổng của đông gia, đương nhiên sẽ vì đông gia cúc cung tận tụy.” Nói xong, Kim sư gia lui về sau nửa

https://thuviensach.vn

bước, cũng vái một vái, “Trước đây là ta đã suy nghĩ không chu toàn, đã liên lụy đông gia, xin đông gia trách phạt.”

Đào Mặc nâng lão dậy, nói: “Sư gia lo quá. Việc cũng vì ta mà nên, không quan hệ với sư gia.”

Kim sư gia nói: “Nếu không phải ta…”

Lão Đào nghe hai người ngươi tới ta đi, không dứt, nhịn không được ngắt lời: “Đã vậy, không bằng do Kim sư gia làm chủ, mở tiệc bồi tội đi.”

Kim sư gia cười nói: “Lẽ ra nên như vậy.”

Đào Mặc còn muốn nói nữa, lại bị Lão Đào dùng mắt ngăn lại.

***

Vì Cố Xạ vẫn còn nằm trên giường, tiệc bồi tội đành phải hoãn lại. Dù sao mà nói, Cố Xạ mới là người bị tổn hại lớn nhất của sự cố này.

Lại nói bọn họ bên này vừa yên tĩnh, Tri phủ Đàm thành lại vô cùng không yên ổn. Lúc trước hắn phái nha dịch đến thật là có ý dò xét, không ngờ nha dịch lại bị nhẹ nhàng đuổi về, trong lòng càng bất an.

Sư gia kia cũng không dám về nhà, chỉ có thể cùng hắn sầu mi khổ kiểm.

Cuối cùng Tri phủ đập bàn, kêu lên: “Không quản nữa. Ta cứ vạch trần tên Hoàng Quảng Đức đó ra thôi, không chừng còn có thể dễ chịu hơn chút.”

Sư gia vội ngăn hắn lại nói: “Đại nhân, bất được lỗ mãng.”

Tri phủ nhìn hắn chằm chằm, “Chẳng lẽ muốn ta khoanh tay chờ chết?”

https://thuviensach.vn

“Thân phận Cố Huyền Chi còn không biết thật giả. Vạn nhất là giả, chẳng lẽ không phải không duyên cớ đắc tội Hoàng Quảng Đức?” Sư gia nói.

Tri phủ nói: “Làm sao nghiệm chứng thật hay giả? Chẳng lẽ muốn ta nghìn dặm xa xôi mời Cố tướng đến nghiệm chứng hay sao?”

Sư gia biết hắn đang nổi nóng, không dám cố ra vẻ huyền bí, nói: “Tranh chữ của Cố Huyền Chi vang danh thiên hạ, phàm là người có nghiên cứu về tranh chữ một chút đều có thể phân biệt thật giả. Nếu chúng ta có thể lấy được chữ của Cố Xạ, hắn có thể nghiệm chứng thật giả.”

Tri Phủ nghe được trong lòng động, nói: “Làm sao lấy được chữ Cố Xạ?”

Sư gia nói: “Lúc này dùng mọi thủ đoạn cũng không bằng thật thà sẽ được khoan hồng.”

“Ngươi nói…”

Sư gia nói: “Không bằng đại nhân quang minh chính đại đi cầu một chữ làm phúc. Đào Mặc nói thế nào cũng là dưới cấp đại nhân, chắc sẽ không làm mất thể diện đại nhân.”

Tri phủ cảm thấy có lý, nói: “Việc này giao cho ngươi đi làm.”

Sư gia vẻ mặt phát khổ, lại không thể không đáp ứng: “Vâng.” Hôm nay hắn chỉ hy vọng Cố Xạ đứng xa, không nghe được lúc đó là hắn khuyên Tri phủ động thủ.

https://thuviensach.vn

THỨC NHỮ BẤT THỨC ĐINH

Tô Du Bính

www.dtv-ebook.com

Chương 81: Tiên Phát Chế Nhân [9]

Sư gia gặp phải chuyện xui xẻo như thế, trong lòng cứ mãi bồn chồn, nghĩ thế nào cũng không thể cứ hai tay không như vậy mà đi. Nhưng nếu Cố Xạ thật là Cố Huyền Chi, tài phú địa vị thanh danh thứ gì cũng không thiếu, nếu thật có thích cái gì, cũng không phải một kẻ như hắn có thể tặng được. Hắn nghĩ tới nghĩ lui, chỉ nghĩ ra được mỹ nhân kế, nhưng tin đồn về Cố Huyền Chi có muôn vàn, lại chưa từng nghe nói y từng yêu một vị mỹ nhân nào, thỉnh thoảng có chuyện thú vị, cũng chỉ là tình nghĩa đồng môn…

Trong đầu hắn lóe lên một ý nghĩ, bỗng nhớ tới một người —

Tuyết Y Hầu Tiết Linh Bích.

Không phải năm đó y cũng không kề cận nữ sắc sao? Mà sự thực chứng minh y cũng không phải không thích mỹ nhân, chỉ là không thích mỹ nữ mà thôi.

(Hử? Sự thực nào thế?? Bạn ấy là mỹ nhân rồi còn thích mỹ nhân nào nữa :v)

Hắn càng nghĩ càng cảm thấy có khả năng này. Cố Huyền Chi tài văn kinh động thiên hạ, tất nhiên thích người có thể cùng y nói chuyện phong nguyệt, rỗi ngắm non sông. Nữ tử như vậy thời nay khó tìm, nam tử thì lại có. Huống hồ, để một nữ tử đi, ý đồ sẽ bị vạch trần rõ ràng, nếu không thành, trái lại sẽ họa vô đơn chí. Nếu để một nam tử đi, dù có thăm dò không được, cũng có thể toàn thân trở ra, không tổn hại thể diện.

Trong đầu sư gia thoáng qua vài cái tên, cuối cùng định ra một người.

https://thuviensach.vn

.

Liễu Sùng Phẩm ở Đàm thành cũng xem là có thanh danh, có điều danh là ô danh, thanh là mạ thanh.

*ô danh: danh đen thui, mạ thanh: bị mắng chửi => cha này nổi danh vì có nhiều scandal

Hắn vốn không phải người Đàm thành, chỉ là theo người mẫu thân tái giá mà trở thành người nơi này. Bởi vì tướng mạo hắn xuất chúng, tài ăn nói không tầm thường, cho nên vừa đến mấy tháng đã đứng vững chân ở nơi này, còn gia nhập thi xã rất nổi danh ở nơi này, trong sáu vị công tử ở Đàm thành hắn đứng hàng thứ năm, còn có nhã danh là Ngũ công tử.

*thi xã: là cái hội thơ văn thời đó

Nhưng mà đường xa mới biết sức ngựa, lâu ngày mới biết nhân tâm.

Liễu Sùng Phẩm đến nơi này không lâu, tính cách thật liền từ từ bộc lộ. Nịnh nọt bợ đỡ, gây xích mích ly gián, hại người lợi mình… Các loại sự tích, làm người khác ngán ngẩm. Bởi vì hắn, sáu vị công tử từng vang danh ở Đàm thành cắt đứt quan hệ, thi xã giải tán, hắn từ đó về sau danh tiếng xấu vang xa trăm dặm, không ai không nghe thấy.

Nhưng sư gia lại vô cùng tán thưởng tài ăn nói của hắn, thỉnh thoảng lại mời hắn uống rượu tâm sự, nhưng Liễu Sùng Phẩm nhiều lần nhắc tới chuyện giúp tiến cử hắn trước mặt Tri phủ trước lại làm như gió thoảng bên tai. Trong lòng sư gia hiểu rõ, có một số người có thể lợi dụng, nhưng quyết không thể dùng. Mà lúc này chính là lúc có thể lợi dụng.

Kỳ thực dùng Liễu Sùng Phẩm, trong đầu sư gia vẫn còn lo lắng mấy phần. Dù sao với tính cách Liễu Sùng Phẩm qua sông đoạn cầu, nếu thật gặp được Cố Huyền Chi, nói không chừng không đem hắn ném ra sau, thậm chí còn quay ngược lại đối phó hắn cũng có khả năng. Nhưng hiện tại cũng

https://thuviensach.vn

không cho phép hắn lựa chọn. Muốn tìm một nam tử mỹ mạo tài hoa hơn người không khó, nhưng nếu một nam tử như vậy mà cam tâm khuất phục trước một nam tử khác thì lại không thể tìm được.

Liễu Sùng Phẩm nghe sư gia nói xong chuyện này, quả nhiên mắt sáng lên, trên mặt không giấu được vẻ vui mừng, “Thật sự là Cố Huyền Chi?”

Sư gia nghĩ thầm, ta chính là muốn biết y phải hay không phải. “Đương nhiên không phải giả. Xem khí độ phong thái người nọ, ngoài Cố Huyền Chi ra, còn có thể là ai?”

Liễu Sùng Phẩm lúc này giống như nhìn thấy vàng từ trên trời rơi xuống, trong lòng lại nổi lên nghi ngờ, “Với thân phận của Cố Huyền Chi, muốn người thế nào không được? Sao lại coi trọng ta?”

Sư gia nói: “Liễu huynh khiêm tốn. Liễu huynh tướng mạo tài hoa sao có thể đem so với phàm phu tục tử? Cố Huyền Chi danh dương thiên hạ, nhất định là tâm cao khí ngạo, nếu không phải người như Liễu huynh chỉ sợ không thể khiến đối phương động tâm.”

Liễu Sùng Phẩm được khen mà lòng lâng lâng, lại thực sự không muốn bỏ qua một cơ hội tốt thế này, liền hỏi dò: “Cố Huyền Chi thật sự là đoạn tụ phân đào?”

Sư gia nói: “Có tin đồn là vậy, nhưng thật hay giả còn phải nhờ Liễu huynh tự mình xác định mới được.” Hắn nói xong, lộ ra nụ cười đầy thâm ý.

Liễu Sùng Phẩm cũng không để ý. Kỳ thực hắn từ lâu đã thấy nhiều cố sự nam tử nhờ vào mỹ mạo mà một bước lên mây, trong lòng cũng có vài phần mong muốn. Cố Huyền Chi tuy không phải là vương hầu tướng quân, nhưng gia thế nhân phẩm tài học của y đều hạng nhất, nếu thật sự có thể dựa vào y, dù là không thể một bước lên mây, nhưng chắc chắn có thể thoát

https://thuviensach.vn

khỏi tình cảnh xấu hổ không chịu thấu trước mắt. Về phần Tri phủ và Cố Xạ có khúc mắc… liên quan gì tới hắn!

Sư gia nhìn thần sắc của hắn liền biết hắn đã động tâm, liền cùng hắn thảo luận kỹ càng sách lược ứng đối.

Liễu Sùng Phẩm ghi nhớ. Đợi sư gia đi rồi, hắn lại lấy ra hai bản tiểu thuyết tình yêu ướt át,đem nữ tử trong sách đổi thành mình, lặng lẽ luyện tập.

***

Tìm được Liễu Sùng Phẩm rồi, sư gia vẫn cảm giác chưa đủ. Hắn suy nghĩ một chút, lại tìm hai người bộ khoái đi mời vài vị chuyên gia thi họa đức cao vọng trọng trong thành về. Những người này tuy không muốn qua lại với sư gia, nhưng nghe nói Cố Huyền Chi đến Đàm thành, mỗi người đều vui mừng ra mặt, vội vàng nhận lời đến.

Sau đó, sư gia phân phó hai người bộ khoái ghi nhớ nơi ở, lại đến khách điếm chờ. Nếu thấy hắn cùng Cố Xạ nói chuyện với nhau đến căng thẳng, thì chạy tới mời bọn họ.

Bộ khoái mau chóng làm theo.

Như vậy lần này chuẩn bị xong, sư gia mới đến dược phòng mua một chút thuốc bổ, tìm tới Liễu Sùng Phẩm, cùng đến khách điếm kia.

Lúc bọn họ đến khách điếm, đám người Đào Mặc đang muốn dùng bữa tối, thấy bọn họ đến, mỗi người đều sầm mặt.

Chỉ có Kim sư gia cười híp mắt đứng lên, “Diêu sư gia, khách quý khách quý, không thể đón tiếp từ xa.” Đào Mặc nếu còn muốn tiếp tục làm quan, vậy thì Đàm thành Tri phủ là thượng cấp của hắn tạm thời vẫn không thể đắc tội.

https://thuviensach.vn

Diêu sư gia vội đáp lễ.

Lão Đào thấy may là Cố Tiểu Giáp đang ở trên lầu hầu hạ Cố Xạ dùng bữa, không thì với tính cách hắn, chỉ sợ sớm đã làm huyên náo đến tối mày tối mặt rồi.

Lão yên tâm quá sớm.

Thanh âm sắc bén của Cố Tiểu Giáp từ sau truyền đến, mang theo tia hung dữ, "Là ngươi! Ngươi đến làm gì?"

Diêu sư gia giật mi mắt, nụ cười không đổi nói: "Vị tiểu huynh đệ này là…"

Kim sư gia nói: "Thư đồng của Cố công tử."

Cố Tiểu Giáp lạnh giọng nói: "Ngươi đến thỉnh tội? Cây mây đâu? Bụi gai đâu? Không có gì cũng tới?"

Sai lưng Diêu sư gia chừng như toát mồ hôi lạnh. Cố Tiểu Giáp trước mắt so với những người khác khó đối phó hơn nhiều. Cố Xạ tự giữ thân phận, tất sẽ không nói lời đả thương người thế này. Mà những người khác cũng nhớ hắn là sư gia của Tri phủ cũng sẽ không nói lời đả thương người, duy chỉ có Cố Tiểu Giáp xuất thân tướng phủ, lại không cần tự trọng thân phận, là khó ứng phó nhất.

Suy nghĩ kia chỉ là trong nháy mắt. Hắn vội lên tiếng: "Ta đúng là tới thăm Cố công tử." Hắn đưa lễ vật cầm trong tay đưa tới, cười làm lành nói, "Một chút lòng thành, bất thành kính ý."

Cố Tiểu Giáp ngay cả mí mắt cũng lười chớp, "Nếu đã bất thành kính ý, cần gì phải đưa tới cho mất thể diện!"

https://thuviensach.vn

Nụ cười của Diêu sư gia cuối cùng cũng không chống đỡ được nữa, tan vỡ thành mấy kẽ hở.

Liễu Sùng Phẩm đứng sau lưng hắn vẫn chưa nói gì bây giờ mới mở miệng giải vây: "Tiểu sinh ngưỡng mộ Cố công tử đã lâu, nghe nói y thụ thương, lòng nóng như lửa đốt, không biết vị tiểu huynh đệ này có thể giúp cho một chút, thay tiểu sinh tiến cử?"

Đào Mặc nhìn hắn, hai mắt sáng lên. Liễu Sùng Phẩm tướng mạo đường hoàng, dáng vẻ xuất chúng, giữa những người trong đại đường khách điếm, có thể nói là hạc giữa bầy gà, vô cùng hợp mắt.

Cố Tiểu Giáp lại không cảm kích, "Công tử nhà ta là thân phận gì, ngươi nghĩ muốn gặp là gặp?"

Liễu Sùng Phẩm không lưu tâm cười nói: "Phải phải phải. Tiểu sinh lỗ mãng. Chỉ cần Cố công tử bình yên vô sự, tiểu sinh cũng không cầu gì khác."

Cố Tiểu Giáp nghe ngữ khí hắn coi như thành khẩn, thoáng hạ giọng nói: "Công tử dùng bữa xong, đã ngủ rồi."

Trong mắt Liễu Sùng Phẩm khó nén thất vọng, "Khó có khi Cố công tử đến Đàm thành, tiểu sinh lại không có duyên gặp mặt."

Diêu sư gia đúng lúc nói: "Không phải Liễu huynh giỏi phỏng theo tranh Cố công tử sao? Không bằng trực tiếp múa bút. Nếu có thể được Cố công tử cho lời bình, cũng là phúc khí ba đời."

Liễu Sùng Phẩm âm thầm kêu khổ. Diêu sư gia gọi hắn đến vội vội vàng vàng, cái gì hắn cũng không kịp chuẩn bị, đừng nói là phỏng theo tranh của Cố Huyền Chi, ngay cả Cố Huyền Chi đã từng họa qua tranh gì cũng chưa từng nghiên cứu kĩ, làm sao có thể trực tiếp múa bút?

https://thuviensach.vn

Diêu sư gia thấy hắn không đáp, lại tự ý nói tiếp: “Chẳng lẽ không dám khoe ra cái kém cỏi? Ai, cũng phải. Thư họa Cố công tử thiên hạ vô song, chỉ sợ tài tử trong thiên hạ ở trước mặt Cố công tử đều tự thấy hổ thẹn. Nếu có thể để chúng ta thấy chân tích của Cố công tử, đại khai nhãn giới, chúng ta cũng không thấy tiếc cho cuộc đời này.”

Kim sư gia và Lão Đào nhìn nhau, ý đồ bọn họ đến đây hiển nhiên đã rõ vài phần.

Cố Tiểu Giáp nhíu nhíu mày, bước xuống thang lầu, ngồi vào bên cạnh Hách Quả Tử cắm đầu ăn, không hề đáp lại bọn họ.

Diêu sư gia mặt dày ngồi xuống bàn cạnh bên bàn bọn họ, cười khan nói: “Kỳ thực ta đến lần này, là ý của Tri phủ đại nhân. Từ lần Tri phủ đại nhân kích động, lỡ tay với Cố công tử, a… Sau đó, cứ lo sợ bất an. Ngài ấy vốn muốn tự mình đến thỉnh tội, đáng tiếc lại ngã bệnh rồi. Đại phu nói là phiền muộn tích tụ trong ngực, không nên xuống giường đi lại, đành phái ta sang.”

Cố Tiểu Giáp nuốt xuống một miếng cơm lớn, cười lạnh nói: “Tích tụ phiền muộn trong lòng nào so được với ba đại bản tử ấy?”

Diêu sư gia nghẹn lời. Hắn cũng không thể kiến nghị bọn họ đem ba đại bản tử đã đánh xuống rồi thu trở lại.

Liễu Sùng Phẩm từ lúc đầu đã phát hiện Đào Mặc thỉnh thoảng đánh giá hắn, trong lòng đã nắm một cơ hội tốt, liền bày ra vẻ tươi cười ôn nhã, nói: “Vị công tử này là…”

Hách Quả Tử liếc hắn, thấp giọng nói: “Đây là thiếu gia nhà ta.”

…

https://thuviensach.vn

Liễu Sùng Phẩm đột nhiên lùi ra sau, thong dong cung tay nói: “Thiếu gia hảo.”

Hách Quả Tử cười nhạo nói: “Nhà ta không thiếu hạ nhân.”

Vẻ tươi cười của Liễu Sùng Phẩm nghẹn lại.

Ánh mắt Kim sư gia chuyển qua chuyển lại trên mặt hắn và Diêu sư gia, dường như đang suy nghĩ ý đồ thân phận hắn.

Diêu sư gia vội vàng giới thiệu: “Vị này chính là Huyện lệnh Đàm Dương huyện, Đào Mặc Đào đại nhân.”

Liễu Sùng Phẩm vội đứng dậy ôm quyền nói: “Ngưỡng mộ đã lâu ngưỡng mộ đã lâu.”

Đào Mặc mặt đỏ lên, đứng dậy đáp lễ: “Không dám.”

https://thuviensach.vn

THỨC NHỮ BẤT THỨC ĐINH

Tô Du Bính

www.dtv-ebook.com

Chương 82: Hậu Phát Tiên Chí [1]

Diêu sư gia và Liễu Sùng Phẩm đều không phải là người mặt mỏng. Cho dù Đào Mặc ở bàn kia đối với bọn họ lãnh lãnh đạm đạm, lúc để ý lúc không, bọn họ cũng có thể hai người độc thoại, tự đắc vui mừng. Nhưng lâu sau, mắt thấy mâm cơm đã vơi dần, trọng tâm câu chuyện vẫn như trước quanh quẩn, không tiến vào vấn đề chính, Diêu sư gia không khỏi có chút nóng nảy.

Hắn nghiêng mắt nhìn ra ngoài.

Hai người bộ khoái đang chăm chú dõi theo hắn.

Diêu sư gia giơ tay lên.

Bộ khoái đại hỉ, lĩnh mệnh đi.

“Ngươi muốn làm gì?” Hách Quả Tử lạnh lùng nói.

Diêu sư gia giật mình, mới phát hiện mình giơ tay lên đúng vị trí cái gáy của Đào Mặc, nhìn qua lại giống như muốn đánh Đào Mặc, cuống quít hạ tay xuống, cười khan nói: “Vai có chút mỏi, muốn động một chút.”

Hách Quả Tử nói thầm: “Mỏi sao còn chưa về nhà đi!”

Kim sư gia nói: “Nếu Diêu sư gia không thoải mái, không bằng về nhà nghỉ ngơi sớm đi?” Hắn dùng từ mặc dù rất dễ nghe, nhưng lại chính là lệnh đuổi khách.

https://thuviensach.vn

Diêu sư gia đương nhiên sẽ không rời đi. Hắn vất vả lắm mới mời được đại nho trong thành, còn chưa thấy kết quả, sao có thể nói đi là đi? Hắn nói: “Sắc trời vẫn còn sớm, ta vẫn chưa mệt.”

Cố Tiểu Giáp đặt đũa xuống đánh bang, nhìn bóng đêm bên ngoài, lạnh lùng nói: “Đầu năm nay người không thức thời thật sự là càng ngày càng nhiều!”

Liễu Sùng Phẩm có chút ngồi không yên, không ngừng lấy ánh mắt ra hiệu Diêu sư gia.

Diêu sư gia làm sao có thể thoải mái? Từ lúc hắn làm sư gia đắc lực bên cạnh Tri phủ, không còn trải qua cảm giác bị châm chọc khiêu khích như vậy. Nhưng hắn cũng biết, lúc này không chịu được châm chọc khiêu khích ở bên cạnh, khi trở về sợ là phải chịu mấy hèo của Tri phủ.

Hắn giả vờ như không biết mà tiếp tục nói chuyện nhân tình phong tục Đàm thành.

Liễu Sùng Phẩm thì lại định bụng đi rồi. Mục đích hắn đến đây chỉ là Cố Xạ, nếu không thể gặp được Cố Xạ, hắn ngốc cũng là ngốc vô ích. Chỉ là người dẫn hắn đến là Diêu sư gia, Diêu sư gia không đi, hắn cũng không tiện bỏ lại người ta mà một mình đi trước, tránh sinh ra hiềm khích. Nhưng người khác còn ngồi đó, nói chuyện hăng say dù không bằng mười phần không khí ban nãy.

Lại ngồi một hồi, đám người Đào Mặc dùng bữa xong.

Lão Đào đoán chừng thời gian, nói với Đào Mặc: “Không phải ngày mai thiếu gia còn phải dậy sớm sao? Không bằng đi nghỉ sớm chút đi.”

Đào Mặc tuy không thông minh lắm, nhưng chút ánh mắt ra hiệu này thì vẫn hiểu, phụ họa theo: “Được.”

https://thuviensach.vn

Diêu sư gia sốt ruột, nói: “Đào đại nhân dừng bước!”

Đào Mặc dừng lại nhìn hắn.

Diêu sư gia nhanh chóng thay đổi suy nghĩ, bật thốt lên: “Đào đại nhân không muốn biết, là ai cáo trạng người sao?”

Đám người Kim sư gia và Lão Đào đều nhìn hắn.

Lúc này Diêu sư gia lại trở nên lãnh tỉnh. Hắn thong dong nói: “Nói ra thật xấu hổ. Trước khi gặp Đào đại nhân, ta nghe tin từ người nọ, đối với Đào đại nhân có vài phần thành kiến, nên mới dẫn tới chuyện hiểu lầm Cố công tử. Hôm nay nghĩ đến, thực sự rất hối hận. May là trời xanh có mắt, sự tình rốt cuộc cũng tra ra manh mối, mới để Đào đại nhân tránh được một trận tai bay vạ gió.”

Đào Mặc nói: “Ta không biết là ai cáo trạng, nhưng hắn nói cũng không sai. Lúc ngỗ tác nghiệm thi, ta quả thực không ở hiện trường. Mà chút tiền đó của thủ hạ, tuy không phải chủ ý của ta, nhưng chung quy cũng đã nhận rồi. Tri phủ đại nhân nếu lại muốn bắt ta, ta cũng không có lời oán hận.”

“Đào đại nhân nói đùa rồi.” Diêu sư gia nói, “Sự tình đã tra ra manh mối. Đào đại nhân dù có sai, nhưng là một chút lỗi sai không đáng kể. Người nọ đem lỗi sai nhỏ của đại nhân hóa thành lỗi lớn, rõ ràng là lấy việc công báo thù việc tư, có mưu đồ khác.”

Kim sư gia thận trọng hỏi: “Không biết người mà Diêu sư gia nói rốt cuộc là người nào?”

Diêu sư gia thấp giọng nói: “Việc này ta vốn không biết, Tri phủ đại nhân cũng không muốn nói cho ta biết. Hôm nay ta nói cho các ngươi, mong các ngươi giữ bí mật.”

https://thuviensach.vn

Đám người Kim sư gia và Lão Đào biết rất rõ trong lòng hắn vô cùng lo lắng, lại cứ làm ra tư thái bố thí như vậy, trong lòng âm thầm tức cười, nhưng biểu hiện ra ngoài vẫn là phối hợp diễn thôi: "Đây là đương nhiên. Sư gia yên tâm."

Diêu sư gia nói: "Kỳ thực người nọ chính là… Điền sử Đàm Dương huyện Thôi Quýnh."

Kim sư gia âm thầm lắc đầu. Nghĩ đến Thôi Quýnh ở Đàm Dương huyện nhiều năm như vậy, thay đổi qua nhiều huyện quan như vậy, mà hắn lại đứng vững ở chức vị điền sử, có thể thấy được bản lĩnh. Không ngờ lần này lại lật thuyền, đắc tội Đào Mặc và Cố Xạ không nói, còn câu kết với một kẻ tiểu nhân trở mặt quay lưng, thật sự có thể nói là thông minh quá sẽ bị thông minh hại.

Diêu sư gia thấy bọn họ đều mang dáng vẻ dáng vẻ gặp biến không kinh, trong lòng lạnh đi non nửa. Chẳng lẽ là bọn họ sớm đã biết? Vậy cái nhân tình này của mình chẳng phải là không thể tính rồi sao? Lợi thế trong tay lại mất đi, hắn chỉ có thể mong đợi những đại nho kia có khả năng đả động Cố Xạ.

Có lẽ trong lòng hắn hối thúc rất gấp, lại thật sự thúc giục được những người đó tới.

Nhìn thấy năm mươi văn sĩ tiến vào đại môn khách điếm, Kim sư gia và Lão Đào liền biết trong hồ lô hắn bán thuốc gì. Cố Tiểu Giáp nhìn không nổi, lên thẳng trên lầu.

Những văn sĩ kia vào cửa, lại kích động nhìn bốn phía, vừa tìm kiếm, vừa gắng gượng đáp lời Diêu sư gia.

Diêu sư gia đứng ở bên cạnh, thấy trong lòng, lửa giận đã lên cao ngút, mặt lại không lộ vẻ gì khác thường mà hàn huyên cùng bọn họ, cho đến khi

https://thuviensach.vn

bọn họ hỏi tới Cố Xạ, mới chỉ về phía Đào Mặc nói: “Muốn gặp Cố công tử, phải nhờ Đào đại nhân dẫn đường rồi.”

Đào Mặc nói: “Huyền Chi trên người mang thương tích, không tiện xuống giường.”

Hai chữ Huyền Chi như ngọn lửa thắp sáng hai mắt mấy vị đại nho. Bọn họ vội nói không cần gấp, chỉ là đến thăm bệnh.

Kim sư gia thấy Diêu sư gia ở bên cạnh khoanh tay đứng nhìn, liền đứng ra cười nói: “Cố công tử cần phải tĩnh dưỡng, chúng ta cũng không dám làm phiền.”

Các vị đại nho có vài phần không vui.

Bọn họ tuy ngưỡng mộ tài học Cố Xạ, nhưng dù sao cũng có vài phần ngạo cốt của văn nhân, lại thêm tự nhận là trưởng bối của Cố Xạ, đích thân đến cửa thăm hỏi đã là hạ thấp thể diện rồi, nếu Cố Xạ còn đóng cửa không tiếp khách, thực sự là khinh cuồng hết sức!

Kim sư gia liên tục trấn an.

Liễu Sùng Phẩm đột nhiên tiến sát tới Đào Mặc, thấp giọng nói: “Đào đại nhân, cảm phiền chúng ta một mảnh khổ tâm, xin hãy thay mặt dẫn đường. Nếu được, Sùng Phẩm cả đời này không có gì tiếc nuối.”

Hắn tiến lại gần như vậy, bờ vai kề bên bả vai Đào Mặc hắn, mỗi từ nói ra hơi thở lại lướt qua bên tai hắn, vừa ấm áp vừa ngứa ngáy, khiến mặt hắn chịu không được lại đỏ lên.”Cái đó, ta không làm chủ được.”

Liễu Sùng Phẩm thấy ngữ khí hắn buông lỏng, mừng rỡ trong lòng, thanh âm phát ra càng ôn nhu: “Chỉ là mong đại nhân thay mặt thông truyền. Nếu Cố công tử thật không muốn gặp chúng ta…” Hắn kéo dài âm, lời chưa nói hết lại tràn đầy ủy khuất cùng bất đắc dĩ.

https://thuviensach.vn

Đào Mặc nhíu nhíu mày. Trong lòng hắn vô cùng không muốn quấy rầy Cố Xạ, nhưng nghĩ lại, cảm thấy bọn họ dù sao cũng là đến tìm Cố Xạ, việc này không nên tự ý quyết định, nên đi thông truyền. Hắn nghĩ nghĩ, cuối cùng gật đầu: “Ta đi hỏi một chút, ngươi chờ ở đây.”

Kim sư gia thấy hắn lên lầu, muốn ngăn cản, vừa xoay người lại bị Lão Đào kéo tay.

.

Lúc Đào Mặc đến phòng Cố Xạ, Cố Tiểu Giáp đang nằm ở gian ngoài, thấy hắn tới, cũng không nhúc nhích, hừ mũi như khinh thường. Loại đãi ngộ này cũng không phải lần đầu Đào Mặc nhận được, cũng không nghĩ nhiều, bèn tự vào buồng trong, nói với Cố Xạ: “Đại nho Đàm thành đang ở dưới lầu, muốn gặp ngươi.”

Cố Xạ thản nhiên nói: “Không gặp.”

Đào Mặc đã chuyển bước, lại thêm một câu, “Những người đó rất có thành ý.” Hắn nói câu này cũng không phải vì Liễu Sùng Phẩm bọn họ cầu tình, mà là luận sự, không muốn Cố Xạ bỏ lỡ cơ hội. Cho nên hắn xong, nếu Cố Xạ vẫn thờ ơ, hắn vốn định rời đi, ai ngờ Cố Tiểu Giáp nằm bên ngoài đột nhiên ngồi dậy, lớn tiếng nói: “Ngươi đừng cho là ta không nhìn thấy. Cái gì rất có thành ý, rõ ràng là ngươi thấy dáng dấp của cái người Liễu gì kia, động ý niệm, muốn lấy lòng hắn!”

Trong đầu Đào Mặc đánh ầm một tiếng, kiểm lập tức đỏ lên, “Ta không có.”

Cố Tiểu Giáp lạnh lùng nhìn hắn, nói: “Còn nói không có. Ngươi cho là ta không thấy ngươi nhìn hắn mà đỏ cả mặt?”

Đào Mặc nghẹn lời. Hắn cũng không biết nên giải thích thế nào, đối với những người dáng dấp dễ nhìn, hắn vẫn nhịn không được muốn nhìn vài

https://thuviensach.vn

lần, mặt cũng sẽ tự nhiên đỏ lên. Nhưng nói hắn đối với Liễu Sùng Phẩm có suy nghĩ không an phận, lại tuyệt đối không có.

Nếu nói hắn hiện tại có suy nghĩ không an phận đối với ai, vậy cũng chỉ có…

Hắn lén lút nhìn về phía Cố Xạ.

Lại thấy vẻ mặt Cố Xạ sâu xa khó dò, không biết là đang suy nghĩ gì.

Cố Tiểu Giáp thấy Cố Xạ không phản ứng, đau lòng nhức óc kêu lên: "Công tử, người vì hắn như vậy, lại không ngờ hắn là kẻ vong ân bội nghĩa!"

Cố Xạ không hề phản ứng, chỉ nói với Đào Mặc: "Để bọn họ vào đi."

https://thuviensach.vn

THỨC NHỮ BẤT THỨC ĐINH

Tô Du Bính

www.dtv-ebook.com

Chương 83: Hậu Phát Tiên Chí [2]

Đào Mặc giật mình, cảm thấy vừa ủy khuất vừa khổ sở, Cố Xạ thay đổi chủ ý hiển nhiên không phải vì lời của hắn, mà là bởi vì những lời Cố Tiểu Giáp nói. Những lời biện giải tràn đến cổ họng khi đối diện với vẻ mặt lạnh lùng của Cố Xạ lại nuốt trở về, chỉ lưu lại cay đắng đầy miệng, hắn cúi đầu, chậm rãi xoay người, rụt vai đi ra ngoài.

Cố Tiểu Giáp đang đắc ý, lại nghe Cố Xạ lạnh nhạt nói: "Tối nay ngươi không cần hầu hạ ở gian ngoài."

Cố Tiểu Giáp sững người: "Vậy ta ngủ ở đâu?"

Cố Xạ nói: "Khách điếm luôn luôn có trù phòng."

Cố Tiểu Giáp: "…" Hắn rốt cuộc biết cái gì gọi là đắc ý quên hình, cũng biết cái gì gọi là mang đá tự đập lên chân mình.

Không lâu sau, bên ngoài liền có tiếng bước chân vừa hỗn loạn vừa đè nén tiến tới gần.

Cố Xạ lên tinh thần, nói với Cố Tiểu Giáp đang đứng thẳng bên mép giường vẻ đáng thương: "Đỡ ta dậy."

Cố Tiểu Giáp trợn to hai mắt, "Công tử, thương thế người vẫn chưa khá hơn."

Cố Xạ nói: "Ta không bị thương ở đầu."

https://thuviensach.vn

Cố Tiểu Giáp thấy sắc mặt y không vui, đành phải đỡ y dậy, nhìn chân mày Cố Xạ vì đau đớn mà cau chặt lại, trong lòng cũng khổ sở theo, càng thêm chán ghét Đào Mặc.

Cố Xạ thật vất vả nhờ vào Cố Tiểu Giáp dìu đỡ mà hạ chân xuống, chợt nghe bên ngoài vang lên gõ cửa rụt rè.

“Chờ chút.” Thanh âm y mang theo vẻ hư nhược không dễ nhận ra.

Cố Tiểu Giáp nghe vậy trong lòng càng buồn bực, lại không dám làm càn, chỉ có thể hướng về phía cánh cửa la to: “Chờ một chút!”

Bên ngoài lập tức không còn tiếng gì nữa.

Lại qua một lát, Cố Xạ đứng ở đầu giường, mặc xong ngoại y.

Cố Tiểu Giáp thấy trên trán Cố Xạ toát mồ hôi lạnh, sắc mặt trắng bệch như không có chút huyết sắc, thấp giọng nói: “Công tử, hay là không gặp nữa đi.”

Cố Xạ hít vào một hơi nói: “Lời ta nói ra, đã bao giờ không giữ lời chưa?”

Cố Tiểu Giáp lặng lẽ thở dài, trong lòng đem Đào Mặc hết lần này đến lần khác nguyền rủa nhiều lần, mới ngượng ngập đi mở cửa.

Cửa mở ra, đứng ngay trước mặt không phải là Đào Mặc, mà là Liễu Sùng Phẩm. Đào Mặc bị Diêu sư gia kéo lại đứng ở sau cùng, chỉ lộ ra nửa bờ vai. Đối lập như thế, Cố Tiểu Giáp lại bắt đầu cảm thấy Đào Mặc khả ái hơn, mặt mũi những người khác càng khó ưa.

“Tại hạ Đàm thành Liễu Sùng Phẩm, ngưỡng mộ tài hoa nhân phẩm Cố công tử đã lâu, đặc biệt đến bái kiến.” Liễu Sùng Phẩm nói xong, lại vái chào Cố Tiểu Giáp thật sâu.

https://thuviensach.vn

Cố Tiểu Giáp liếc mắt, nghiêng người tránh đường, cố ý hướng về phía Đào Mặc hô: “Đào đại nhân đâu?”

Đào Mặc vất vả tìm đường giữa đám người trước cửa, lách đến phía trước. Dù lực tay hắn không mạnh, Liễu Sùng Phẩm vẫn bị hắn lấn sang một bên.

“Ta đây.” Đào Mặc mở to hai mắt nhìn Cố Tiểu Giáp.

Cố Tiểu Giáp quay đầu nhìn Cố Xạ, thấy Cố Xạ đã nằm nghiêng người, dựa đầu vào gối hướng phía mình gật đầu, mới nói: “Mời vào.”

Đào Mặc dẫn đầu tiến vào, mắt quan sát Cố Xạ từ trên xuống dưới nhiều lần, xác định y không có gì không dễ chịu mời dời mắt.

Những người khác nhìn thấy Cố Xạ, đều liên tục quan sát, thấy y nằm trên giường thần tình vẫn thản nhiên như trước, khó nén khí độ phong hoa, nhất thời trong lòng nhộn nhạo, mỗi người đều cung tay thi lễ mà không nói gì.

Cố Xạ hờ hững nói: “Cơ thể Cố mỗ mang bệnh, không thể đáp lễ, mong hãy thứ lỗi.”

Các vị đại nho đều nhao nhao hỏi sao lại như vậy. Lúc Diêu sư gia mời bọn họ từ đầu đến cuối cũng không đề cập chuyện Cố Xạ thụ thương, bởi vậy bọn họ chỉ nghĩ y sinh bệnh, cũng không nghĩ gì nhiều hơn.

Cố Xạ nói: “Tri phủ Đàm thành chiêu đãi mà thôi.”

Lời y nói không giận không hờn, Diêu sư gia nghe được lại một trận lo sợ khiếp vía, biết quả núi này cũng không dễ dàng hóa giải.

Các vị đại nho thì một trận kinh ngạc, nhưng bọn họ đều hiểu đạo lý người khôn giữ mình, bởi vậy kinh cũng chỉ kinh ngạc, không ai truy hỏi.

https://thuviensach.vn

Cố Xạ dơi mắt, rơi trên người Liễu Sùng Phẩm, “Ngươi họ Liễu?”

Liễu Sùng Phẩm thấy y không hỏi ai khác, lại chỉ hỏi mình mình, lộ vẻ phân biệt đối xử, trong lòng kích động, bên ngoài lại bất động thanh sắc chắp tay nói: “Tại hạ Liễu Sùng Phẩm.”

Cố Xạ nói: “Sống bằng nghề gì?”

Liễu Sùng Phẩm hơi ngạc nhiên, nhanh đáp: “Thi họa nhân sinh mà thôi.”

Đại nho ở đây đều biết nhân phẩm hắn, đối với với những việc làm của hắn cũng vô cùng phản đối, trên mặt lộ ra thần sắc xem thường.

Cố Xạ nhướng mày hỏi: “A? Thi họa của ngươi trị giá bao nhiêu?”

Liễu Sùng Phẩm cười ngượng ngập nói: “Những tác phẩm tầm thường, nào dám mua bán?”

“Nếu không mua bán, thì làm sao lấy thi họa mà sống?” Cố Xạ hỏi rất thản nhiên, nhưng từng chữ lại đâm vào tim phổi Liễu Sùng Phẩm.

Liễu Sùng Phẩm đâu thể nói mình suốt ngày nhờ vào viện trợ của mẫu thân và kế phụ, đành hàm hồ nói: “Thi họa là sở thích của ta. Có thể có thi họa làm bạn, cơm canh đạm bạc cũng ăn ngon.”

Lần này không đợi Cố Xạ mở miệng, Cố Tiểu Giáp đã rõ toan tính của hắn, cười nhạo nói: “Cơm canh đạm bạc cũng phải dựa vào tiền đổi được. Bán không được thi họa, lại không làm gì khác ngoài thi họa, sao có thể kiếm được tiền? Chẳng lẽ nhờ lừa gạt hãm hãi, hay là xin ăn dọc phố?”

Hắn nói ra là lời vô tâm, Liễu Sùng Phẩm nghe vào tai lại như có ý, cho là các loại sự tích của mình đã bị bọn họ biết được, trong lòng vừa khó chịu

https://thuviensach.vn

vừa bất an, trên mặt trận xanh trận trắng, đan xen biến hóa, dù hắn bình thường miệng lưỡi khéo léo, lúc này cũng không nói nên lời.

Đại nho vốn ngưỡng mộ danh Cố Huyền Chi mà đến, không ngờ Cố Xạ lại đang mang bệnh trong người, dưỡng bệnh trên giường, vốn tưởng chuyến này sẽ không có thu hoạch, chắc chắn thất vọng mà về, không ngờ lại thấy được một tràng kịch hay như vậy. Bọn họ đối với Liễu Sùng Phẩm sớm có tâm chán ghét, chỉ là ngại thể diện, tự giữ thân phận không thể ra miệng giáo huấn, hôm nay thấy chủ tớ Cố Xạ làm khó dễ hắn, trong lòng đều có chút sảng khoái, ngay cả thất vọng cũng theo đó mà giảm bớt.

Một trong số đại nho nói: “Ta nghe nói Cố công tử thư họa song tuyệt, lại có rất ít tác phẩm truyền thế. Ta may mắn thấy qua bức “Thu mạt phóng Chung Linh tự”, đến nay vẫn nhớ mãi không quên, không biết hôm nay lại có được may mắn thấy được đại tác phẩm hay không?”

*Thu mạt: cuối thu

Cố Xạ ngước mắt nhìn lão.

Vị đại nho kia trong lòng kinh sợ. Rõ ràng mình đứng y nằm, trên cao nhìn xuống là mình, sao lại có cảm giác bị người từ trên cao nhìn xuống?

“Ta chưa từng đi qua Chung Linh tự.” Cố Xạ chậm rãi nói.

Đại nho giật mình nói: “Vậy làm sao công tử vẽ tranh?”

Cố Xạ nói: “Ta chưa bao giờ vẽ nó.”

Đại nho cứng đờ. Lão vì một bức “Thu mạt phóng Chung Linh tự” của Cố Huyền Chi mà thần hồn điên đảo mấy năm, không ngờ lại là giả? “Cái này, không thể nào. Người nọ nếu đã có trình độ như vậy, sao lại mạo danh người khác?”

https://thuviensach.vn

Cố Xạ hỏi: “Bức họa đâu?”

Đại nho nói: “Bức họa đó chính là bảo vật của Minh Kính trai trấn điếm, vẫn còn ở trong điếm.” Trong lòng lão sốt ruột, vốn muốn mời Cố Xạ cùng đến kiểm tra, nhưng thấy Cố Xạ nằm trên giường, nhớ tới thân thể y không khỏe, rất do dự.

Cố Xạ nói với Cố Tiểu Giáp: “Ngươi đi theo vị này. Xem là Nhạc Lăng, hay là Chương Tử Thư.”

Cố Tiểu Giáp ứng tiếng nói: “Vâng.”

Đại nho hỏi: “Nhạc Lăng và Chương Tử Thư là ai?”

Cố Xạ nói: “Người sống.”

Đại nho đụng phải một cái đinh mềm, không dám nói nữa.

Cố Xạ nhắm mắt lại, lộ vẻ mệt mỏi.

Các vị đại nho đều là người hiểu ý qua ánh mắt, lập tức cáo từ rời đi. Vị đại nho trước kia cầu tranh vẫn không quên kéo Cố Tiểu Giáp đi.

Cố Tiểu Giáp vốn không yên tâm, sau lại thấy Đào Mặc tiến lên trước, tự động thay vào vị trí hắn đứng, lúc này mới tâm không cam tình không nguyện mà rời đi.

Liễu Sùng Phẩm và Diêu sư gia vẫn lưu lại.

Diêu sư gia tràn đầy thành ý nói rằng rất áy náy, lại giải thích Tri phủ “vô tâm lỡ tay”, khẩn thiết thỉnh cầu Cố Xạ lượng thứ.

Cố Xạ nhắm mắt lại, ngoảnh mặt làm ngơ.

https://thuviensach.vn

Liễu Sùng Phẩm vừa rồi mới thất vọng, trong đầu vẫn oán hận, nhưng lại không muốn bỏ qua cơ hội tốt một bước lên mây như vậy, cuối cùng vẫn đánh cược một phen, cố ý tiến về trước hai bước, cách giường Cố Xạ vài bước rồi đứng lại, nhu hòa nói: “Cố công tử có thể vẽ tranh? Có thể để tiểu sinh xem một chút hay không?”

Cố Xạ mở mắt.

Liễu Sùng Phẩm mừng rỡ.

“Tranh ta vẽ, sao phải cho ngươi xem?” Cố Xạ hỏi.

Liễu Sùng Phẩm bị hỏi mà nghẹn lời, bất quá da mặt hắn xưa nay vẫn dày, rất nhanh hoàn hồn nói: “Ta ngưỡng mộ Cố công tử đã lâu, khẩn thiết qua năm tháng. Cố công tử không lẽ không tin ta?” Hắn tự nhận biểu tình ngữ khí của mình đều hết sức khẩn thiết, dù Cố Xạ ý chí sắt đá, cũng sẽ thoáng động dung. Ai ngờ Cố Xạ không những là ý chí sắt đá, mà ý chí còn cứng hơn sắt, cứng hơn đá. Ngay cả mí mắt y cũng không thèm chớp, nói: “Vừa rồi đến, đều là ngưỡng mộ ta.”

Diêu sư gia ở ngoài cuộc tỉnh táo, thấy Liễu Sùng Phẩm nhiều lần chiến bại không thể lấy lòng Cố Xạ, mà còn chọc y không vừa ý, vội nói: “Thương thế của Cố công tử chưa lành, không thích hợp làm gì vất vả. Liễu công tử, không bằng ngày khác chúng ta quay lại thăm.”

Diêu sư gia nhìn ra nhiều thứ, Liễu Sùng Phẩm sao lại không biết? Hắn liền như lừa xuống núi nói: “Mong Cố công tử tĩnh dưỡng thật tốt, Sùng Phẩm cáo từ.” Hắn lại vái thật sâu, thái độ thành kính, như cung phụng thần linh.

Thế nhưng Cố Xạ ngay cả đáp cũng không đáp mà nhắm mắt lại.

Đào Mặc vội tiễn hai người ra ngoài.

https://thuviensach.vn

Tới hành lang, Diêu sư gia bỗng nhiên dừng bước, quay đầu nói với Đào Mặc: “Đào đại nhân, việc ngày đó, thực là hiểu lầm. Mong Đào đại nhân đại nhân đại lượng, bỏ qua lần này.”

Đào Mặc nói: “Lời Tri phủ đại nhân là thật, là ta lơ là nhiệm vụ, phải xin Tri phủ đại nhân khoan thứ mới phải.”

Diêu sư gia cho là hắn mỉa mai, nhất thời có cảm giác nuốt phải ruồi, hồi lâu mới cười khan nói: “Chuyện quá khứ đều là chuyện quá khứ, Đào đại nhân hà tất canh cánh trong lòng? Lại liên lụy Cố công tử không duyên cớ chịu tai bay vạ gió… Ai, mong Đào đại nhân thay mặt nói lời tốt.” Hắn nói xong lấy từ trong tay áo ra một bọc lễ vật.

Đào Mặc đột nhiên lui ra sau hai bước, chắp tay nói: “Thời gian đã không còn sớm, mời hai vị đi trước.”

Lễ vật của Diêu sư gia cứ như vậy lộ ra giữa không trung. Hắn suy cho cùng cũng đã trải qua sóng to gió lớn, rất nhanh liền thu liễm biểu tình, mặt không đổi sắc thu hồi lễ vật, cũng cung tay đáp: “Đa tạ Đào đại nhân đưa tiễn.” Nói xong, liền cùng Liễu Sùng Phẩm xoay người xuống lầu.

Đào Mặc nghe tiếng bước chân bọn họ càng lúc càng xa, thở phào một cái, xoay người vào phòng Cố Xạ.

Cố Xạ đang cố gắng ngồi dậy.

Đào Mặc thấy y khổ cực, lập tức tiến lên đỡ lấy y, lo lắng nói: “Ngươi muốn gì, ta lấy cho ngươi.”

“Thoát y.” Cố Xạ nói.

Đào Mặc lúc này mới chú ý đến y mặc ngoại y, nhớ lúc trước y còn không muốn gặp mình, chắc chắn gặp những vị đại nho kia càng thêm miễn cưỡng, trong lòng càng thêm áy náy, thấp giọng nói: “Ta giúp ngươi.”

https://thuviensach.vn

Cố Xạ nâng tay.

Đào Mặc nhẹ nhàng giúp y thoát y phục, đỡ tay y giúp nằm xuống, sau đó đem y phục treo lên xong, quay đầu nhìn lại, Cố Xạ đã điều chỉnh tư thế, quay đầu vào trong, không để ý đến hắn nữa.

“Ngươi… có đau không?” Đào Mặc hỏi.

Cố Xạ một lúc lâu vẫn không đáp.

Đào Mặc lại hỏi: “Rất đau?”

“Ta mệt rồi.” Cố Xạ nói.

Đào Mặc giúp y đắp kín chăn, “Ngươi nghỉ ngơi, ta ở bên ngoài trông chừng, có chuyện gì cứ gọi ta.” Cố Tiểu Giáp bị bọn họ mời đi xem tranh, Cố Xạ không có người sai sử, cho nên hắn chủ động lưu lại.

“Không cần.” Cố Xạ nói, “Hắn sẽ quay về nhanh thôi.”

Đào Mặc kiên trì nói: “Đợi hắn về ta sẽ rời đi.”

Cố Xạ quay đầu nhìn hắn.

Nếu đổi lại là ngày trước, Đào Mặc tất nhiên sẽ thua trận trước ánh mắt y. Nhưng giờ này khắc này, Cố Xạ nằm trên giường, thần sắc vẫn như trước, lại thiếu vài phần khí thế, khiến lá gan Đào Mặc cũng lớn lên. Hắn nói: “Nếu ngươi không muốn ta ở gian ngoài, ta sẽ đứng ngay cửa. Cũng nghe được.”

Ánh mắt Cố Xạ dần dần sắc bén.

Đào Mặc nhanh chóng lui ra ngoài cửa, ở bên ngoài khép cửa lại.

https://thuviensach.vn

THỨC NHỮ BẤT THỨC ĐINH

Tô Du Bính

www.dtv-ebook.com

Chương 84: Hậu Phát Tiên Chí [3]

Hành lang vắng vẻ, mơ hồ có thể nghe tiếng ồn ào trong đại đường dưới lầu.

Đào Mặc chậm rãi dựa vào khuông cửa ngồi xuống, một tay chạm đất, một tay ôm gối, tai và mắt đều chú ý sít sao đến động tĩnh bên trong phòng.

Bên cạnh có tiếng cửa mở ra, Lão Đào lộ ra nửa người, “Thiếu gia.”

Đào Mặc vội vàng đứng lên, “A, trễ thế này còn chưa nghỉ ngơi?”

Lão Đào nói: “Ta cũng đang muốn hỏi thiếu gia đây.”

Đào Mặc quay đầu nhìn ngọn đèn dầu trong phòng Cố Xạ, thấp giọng nói: “Chờ Cố Tiểu Giáp trở về, ta sẽ đi nghỉ ngay.”

Lão Đào nói: “Sao thiếu gia lại đứng ngoài cửa không vào trong?”

Đào Mặc cười khan nói: “Huyền Chi ngủ, ta tay chân vụng về, sợ sẽ quấy rầy y.”

Lão Đào nhìn hắn không nói gì.

Đào Mặc lúng túng cúi đầu.

Lão Đào thở dài, lui trở về phòng.

Đào Mặc lại ngồi xuống.

https://thuviensach.vn

Lão Đào rất nhanh lại đi ra, trong tay cầm theo một tấm chăn, “Trên đất lạnh, thiếu gia lấy chăn mà ngồi.” Lão nói xong, đặt chăn lên mặt đất, đợi Đào Mặc đi qua, lại lấy một cái chăn khác ra, đắp lên người hắn.

Đào Mặc cảm kích nói: “Đa tạ.”

Lão Đào nói: “Cố công tử thụ thương, thiếu gia chớ nán lại quá muộn.”

Đào Mặc không rõ là ý gì. Cố Xạ thụ thương, hắn nên chăm sóc muộn chút mới phải, sao lại không nên nán lại quá muộn?

Lão Đào cũng không giải thích, quay trở vào phòng.

Đào Mặc ôm chăn ngồi đó, toàn thân từ từ ấm áp lên, cơn buồn ngủ cũng kéo tới. Giữa lúc hắn mơ màng muốn chìm vào giấc ngủ, thì nghe tiếng bước chân gấp gáp, lập tức thấy Cố Tiểu Giáp như thiên binh vọt tới trước mắt.

“Ngươi ở đây làm gì?” Cố Tiểu Giáp đứng trước mặt hắn, quái lạ cúi đầu nhìn hắn.

Đào Mặc nửa mê nửa tỉnh, dụi dụi mắt nói: “Ta đang đợi ngươi.”

“Đợi ta?” Cố Tiểu Giáp mặt biến sắc, “Không phải công tử xảy ra chuyện gì chứ?”

Cơn buồn ngủ của Đào Mặc vẫn lưu luyến không muốn tan đi bị hắn gào lên liền tan đi sạch sẽ, vội vàng đứng dậy, khoát tay nói: “Y vẫn tốt. Ta sợ Huyền Chi có chuyện gì không ai chiếu ứng.”

Chân mày Cố Tiểu Giáp khẽ giãn ra, “Sao không vào phòng đợi?”

Đào Mặc nhỏ giọng nói: “Huyền Chi ngủ rồi.”

Cố Tiểu Giáp cảm thấy kì lạ, nghi ngờ liếc hắn một cái, đẩy cửa vào.

https://thuviensach.vn

Đào Mặc nhân lúc cửa mở, cố gắng rướn cổ nhìn về phía giường.

Bởi vì gian trong với cửa còn cách nhau một đoạn, nên hắn chỉ có thể thấy một đoạn chăn gồ lên trên giường.

“Công tử, ta về rồi.” Cố Tiểu Giáp rón ra rón rén đi vào, lại phát hiện Cố Xạ đang giương mắt nhìn hắn, ánh mắt thanh lãnh, đâu có nửa phần buồn ngủ? Hắn ngạc nhiên hỏi: “Công tử không ngủ?”

Cố Xạ không đáp mà hỏi ngược lại: “Là ai?”

“Bút pháp cẩn thận. Chương Tử Thư.” Cố Tiểu Giáp thầm nói, “Cũng không biết bọn họ nghĩ gì, suốt ngày lấy việc làm giả tranh công tử làm vui. Vô vị hết sức! Nhưng những người khác lại ngu xuẩn hết mức, nói cho mà còn không tin. Trai chủ kia cũng nói công tử là giả mạo, quả thực hết thuốc chữa.”

Cố Xạ nói: “Hắn cũng không phải thật sự không tin, mà là không chịu tin, cũng không dám tin.”

Cố Tiểu Giáp bị vấn đề này loạn đến choáng váng.

Cố Xạ nói: “Bảo vật của trấn điếm là phỏng theo, truyền đi sẽ tổn hại danh dự.”

Cố Tiểu Giáp nói: “Lẽ nào tự mình dối mình không tổn hại danh dự?”

“Thương nhân coi trọng lợi ích, mà coi danh dự thì nhẹ như mây.”

Cố Tiểu Giáp nói: “Cho nên mới nói thương nhân giảo hoạt, tối nhất là không nên kết giao.”

Cố Xạ nói: “Cái này cũng không hẳn là vậy.”

https://thuviensach.vn

Cố Tiểu Giáp than vãn không hiểu, lại chú ý tới sắc mặt Cố Xạ không tốt lắm, trong lòng cả kinh, vội hỏi: “Công tử khó chịu ở đâu.”

Rầm.

Khung cửa bị va phải.

Cố Tiểu Giáp quay đầu lại, vừa lúc đối diện với ánh mắt vừa lo lắng vừa sốt ruột của Đào Mặc. Hắn quay đầu nhìn Cố Xạ, vẻ mặt vẫn hư nhược vân đạm phong khinh như trước.

“Chỉ là có chút mệt.” Cố Xạ phất phất tay.

Cố Tiểu Giáp cười làm lành nói: “Ta ở gian ngoài trông chừng, công tử có việc gì thì gọi ta.”

“Gian ngoài?” Cố Xạ mặt không đổi sắc hỏi ngược lại.

Vẻ tươi cười của Cố Tiểu Giáp sụp đổ, “Trù phòng khách điếm cách khá xa, ta sợ không nghe được tiếng công tử gọi.”

Cố Xạ nói: “Ở đây không cần ngươi, cứ đi đi.”

Cố Tiểu Giáp không cam lòng đi ra ngoài, ba bước lại quay đầu, nhưng Cố Xạ vẫn kiên tâm, cho dù sắc mặt hắn có thống khổ, ánh mắt có đau thương, cũng không lay động một chút nào. Cho đến khi ra khỏi cửa, Cố Tiểu Giáp xoay người, đối mặt với Đào Mặc, thu lại hết vẻ đau xót trên mặt, hóa thành hung hăng trừng hắn, “Chiếu cố công tử nhà ta cho tốt! Đừng quên y vì cái gì mà bị thương.”

Đào Mặc vội gật đầu không ngừng, không những không buồn bực vì bị uy hiếp, mà lại thở phào một cái nhẹ nhõm và vui sướng.

Cố Tiểu Giáp không yên tâm, dặn dò: “Công tử ngủ không sâu, ngươi chớ có ngủ như chết. Nếu nửa đêm nghe công tử ho khan hoặc là lẩm nhẩm,

https://thuviensach.vn

thì rót cho công tử một nửa chén nước, không nhiều không ít.”

Đào Mặc ghi nhớ.

Cố Tiểu Giáp lại nói: “Nếu công tử thức dậy đi tiểu đêm, nhất định phải đốt đèn lên, sau đó ra ngoài canh chừng.”

Đào Mặc lại ghi nhớ.

Cố Tiểu Giáp còn muốn nói gì đó, chợt nghe bên trong có tiếng Cố Xạ ho khan.

Cố Tiểu Giáp lui lại, đang muốn đi, đã thấy Đào Mặc nhảy như bay vào trong.

.

Đào Mặc tay chân nhanh nhẹn rót nửa chén nước, trong đầu còn nhớ kĩ lời Cố Tiểu Giáp nói, không nhiều không ít, sau đó cẩn thận mang đến phía trước, mong đợi nhìn Cố Xạ.

Cố Xạ nhìn lại hắn, tựa hồ đang suy nghĩ cái gì, một lát sau, mới từ từ nghiêng đầu.

Đào Mặc vội đem chén nước tiến tới.

Môi Cố Xạ khẽ nhấp nhấp, rồi dời đi.

Đào Mặc nhìn nước hầu như vẫn còn nguyên không nhúc nhích, lại nhìn nhìn Cố Xạ, thoáng thất vọng: “Được rồi?”

“Ừ.” Cố Xạ lại nhắm mắt.

Đào Mặc đem chén nước đặt lên bàn, thấp giọng nói: “Ta đứng ngoài cửa, có chuyện gì cứ gọi ta.”

https://thuviensach.vn

“Không cần.” Cố Xạ bình thản nói, “Ra gian ngoài ngủ đi.”

Đào Mặc khẽ giật mình, sau đó liền vui mừng ra mặt nói: “Ta, ta thật là có thể ở gian ngoài?”

Cố Xạ chậm rãi nói: “Nếu ngươi không thích…”

“Được!” Đào Mặc vọt ra ngoài cửa ôm lấy chăn ném lên giường, sau đó nhanh nhẹn đóng cửa lại, toàn bộ quá trình chỉ trong nháy mắt.

“…” Cố Xạ nói, “Ngủ đi.”

“Ừ.” Đào Mặc miệng thì đáp vậy, người lại hôm chăn dựa vào tường ngồi xuống. Hắn biết mình nằm xuống thể nào cũng ngủ say, dứt khoát ngồi vậy, như vậy có chuyện gì đứng lên cũng tiện.

Gian trong cách gian ngoài không xa.

Đào Mặc cũng biết chỉ cần ngưng thần tĩnh khí là có thể nghe được tiếng đối phương hít thở. Hắn làm theo, sau đó nghe được Cố Xạ ở trên giường động đậy.

“Muốn uống nước sao?” Hắn hỏi.

“Không cần.” Cố Xạ đáp.

“Vậy thì muốn… đi tiểu đêm?” Đào Mặc lại hỏi.

“Không cần.”

Đào Mặc có chút lo lắng, xuống giường, nhìn vào gian trong.

Cố Xạ nhắm mắt nằm đấy.

Đào Mặc cảm thấy vừa buồn vừa đau. Đừng nói cứ nằm sấp ở trên giường như vậy, cho dù là nằm thẳng người trên giường thật lâu bất động

https://thuviensach.vn

đây cũng cực kì khó chịu. Nếu có thể hoán đổi, hắn hận người nằm trên giường không phải là mình, dù là nằm sấp nhiều tháng, thậm chí nhiều năm cũng bằng lòng.

Thế nhưng hắn không thể. Hắn thậm chí không biết nên bày tỏ loại tâm tình này như thế nào. Cố Xạ trả giá vì hắn, hắn lại chỉ có thể hồi báo quá ít quá đơn giản.

Cảm kích thì dễ nói, nhưng quá dễ, hắn lại nói không ra. Hắn thậm chí còn tưởng tượng không ra một người cô ngạo thanh lãnh như Cố Xạ tại sao có thể ở trước mắt bao người trên công đường chịu trượng hình!

Nhưng chung quy cũng đã xảy ra rồi.

Người kia vốn nên đứng ngoài thế tục tiếu ngạo hồng trần lại đang nằm trên giường, thân mang thương tích. Mà người vốn nên chịu phạt lại vẫn đứng đây, không bị thương chút nào.

Hắn tự xem thường mình, rồi lại không cho bản thân tự xem thường mình. Bởi vì có quá nhiều người kì vọng quá cao ở hắn, hắn không có tư cách xem thường bản thân.

Mâu thuẫn bao nhiêu!

Ngón tay Đào Mặc siết chặt lại, nắm thành quyền, gân xanh mờ mờ nổi lên trên mu bàn tay có thể thấy rõ.

“Ngươi muốn đứng bao lâu?” Cố Xạ vẫn nhắm mắt hỏi.

Đào Mặc há miệng, máu toàn thân sôi trào, lời đến bên môi, ấp a ấp úng, muốn thoát ra khỏi miệng, rồi lại như bị một cánh cửa vô hình chặn lại giữa răng và môi.

https://thuviensach.vn

“Ngươi…” Không biết qua bao lâu, hắn lại nghe được âm thanh của mình phát ra trong màn đêm yên tĩnh, bị dọa giật mình, “Ngươi, ách, khát không?”

Cố Xạ không đáp lời.

Mặt Đào Mặc đỏ lên, “Xin lỗi.”

“Sao lại xin lỗi?” Cố Xạ rốt cuộc cũng mở mắt, ánh mắt di chuyển qua người hắn.

Đào Mặc cúi đầu, không chú ý, thẳng nói: “Ta đã liên lụy tới ngươi.”

“Lên công đường là tự ta muốn làm, các loại sự phát sinh lúc đó không liên quan đến người khác.”

Người khác… không liên quan?

Đào Mặc càng siết chặt nắm tay, móng tay như bấm vào lòng bàn tay, bỗng nhiên ngẩng đầu, lại chạm phải ánh mắt thanh lãnh gần như lạnh lùng của Cố Xạ, máu nóng xông lên liền lạnh xuống, như rơi vào hầm băng, “Xin lỗi.” Trừ hai từ này, hắn không thể nói lời nào hơn.

Cố Xạ chăm chú nhìn hắn, “Ngươi chỉ có những lời này để nói?”

Đâu chỉ có những lời này? Hắn rõ ràng có thiên ngôn vạn ngữ, nhưng lại không biết làm thế nào nói ra miệng. Đào Mặc bị hắn nhìn đến rùng mình, thật lâu sau, mới gật gật đầu.

Cố Xạ sắc mặt không đổi, nhưng Đào Mặc lại cảm thấy hô hấp tựa như bị nghẽn lại.

“Ngươi rất thích Liễu Sùng Phẩm?”

https://thuviensach.vn

Đào Mặc lục lọi trong mảnh hỗn độn trong đầu thật lâu, mới nhớ được Liễu Sùng Phẩm là người nào. Hắn nói: “Ta không biết, ta không quen hắn.”

Cố Xạ không nói, dường như đang cân nhắc lời này có mấy phần đáng tin.

Đào Mặc nói: “Hắn đi cùng với Diêu sư gia, người đến là khách. Huống hồ hắn vô cùng sùng bái ngươi, ta nghĩ, ta nghĩ có lẽ không phải là người xấu.”

“A?”

Một từ vô cùng giản đơn, lại khiến áp lực trên người Đào Mặc giảm đi.

“Ngươi không thấy bộ dạng hắn dễ nhìn sao?”

Đào Mặc ngẩn người, rất nghiêm túc suy nghĩ, phát hiện lúc mới gặp Liễu Sùng Phẩm xác thực mắt có sáng lên, nhưng sau đó nghĩ lại, phong thái giảm nhanh, cũng không khiến người khác nhớ nhung, chỉ là ngũ quan cân đối một chút mà thôi. Hắn thành thật đáp: “Dễ nhìn không bằng ngươi.”

…

Cố Xạ nói: “Đàm thành nhiều chuyện xảy ra, không nên ở lâu.”

“Nhưng ngươi thân mang thương tích, không nên đi xa.” Đào Mặc nhíu mày. Hắn rời khỏi Đàm Dương huyện đã nhiều ngày, cũng rất muốn sớm về một chút, nhưng lại không yên tâm về Cố Xạ.

Cố Xạ nói: “Không sao. Ngày mai chúng ta khởi hành.”

Ngày hôm trước là bộ khoái, hôm nay là sư gia, chỉ sợ ngày mai Tri phủ tự mình tới cửa tạ lỗi. Y không muốn nhìn thấy bản mặt nịnh hót của những

https://thuviensach.vn

người này, lại càng không muốn phí tâm giao thiệp cùng bọn họ, sớm quay về Đàm Dương còn có thể giúp y dưỡng thương.

Đào Mặc vốn muốn khuyên nữa, sau lại nghe y nói Đàm Dương có đại phu cao minh, để người ta chẩn bệnh có thể sớm ngày hồi phục, lúc này mới vui vẻ nghe theo.

https://thuviensach.vn

THỨC NHỮ BẤT THỨC ĐINH

Tô Du Bính

www.dtv-ebook.com

Chương 85: Hậu Phát Tiên Chí [4]

Để tránh cho Tri phủ khi biết chuyện lại gây trở ngại, Cố Xạ và Đào Mặc dậy thật sớm. Đào Mặc vốn muốn giúp Cố Xạ rửa mặt, ai ngờ cửa vừa mở ra, liền thấy Cố Tiểu Giáp mang theo bình nước, xách theo một cái túi to vào phòng.

Đào Mặc thức thời trở về phòng, tự mình xử lý. Sau đó lần lượt đánh thức Kim sư gia và Lão Đào, bảo bọn họ thu thập hành lý, đợi dùng bữa sáng xong sẽ lên đường ngay.

Tới tới lui lui kì kèo như vậy cũng qua nửa canh giờ, chờ mọi người xuống lầu, bên ngoài lục tục vang lên tiếng rao của người bán rong.

Kim sư gia nói: “Nếu đông gia đã quyết định đi, đi trễ không bằng đi sớm, chớ trì hoãn, cứ mang theo lương khô, trên đường lấy ra ăn.”

Lão Đào cũng đồng ý.

Đào Mặc liền bảo Hách Quả Tử đi chuẩn bị, mình lại quay lên lầu giúp Cố Tiểu Giáp thu thập.

Ai ngờ hắn vào cửa, đã thấy Cố Tiểu Giáp sửa soạn chỉnh tề xong xuôi cả rồi. Cố Xạ đứng trước giường, tay nắm cột giường, sắc mặt vẫn còn hơi tái nhợt, tinh thần cũng không tệ.

Cố Tiểu Giáp mang bao lớn bao nhỏ lên người, sau đó sai Đào Mặc: “Ngươi dìu công tử.”

https://thuviensach.vn

Đào Mặc vui vẻ tiến lên, đưa tay, mở to mắt nhìn Cố Xạ.

Cố Xạ nhìn lại hắn, đưa tay khoát lên vai hắn.

Đào Mặc chỉ cảm thấy một luồng ấm áp nhộn nhào từ bả vai xông thẳng lên đầu.

Cố Tiểu Giáp quay đầu, quái lạ liếc hắn, "Sao một tai ngươi lại đỏ, một tai lại trắng?"

"Hả?" Đào Mặc lắp bắp nói, "Nóng ấy."

Cố Tiểu Giáp thấy hắn ăn mặc kín kẽ, thầm nói: "Nóng sao không cởi bớt ra?"

Đào Mặc rụt đầu, không dám hé môi, bước chân từ từ di chuyển về phía trước, sợ chân mình bước lớn quá sẽ khiến Cố Xạ té ngã.

Vất vả đi đến hành lang, trán Đào Mặc và Cố Xạ đều toát một tầng mồ hôi mỏng.

"Có muốn nghỉ một chút hay không?" Đào Mặc hỏi.

Cố Xạ nói: "Ngươi mệt?"

"Không mệt." Đào Mặc nói, "Ta sợ ngươi mệt."

"Đi thôi."

Bàn chân Đào Mặc cố gắng dùng sức, vững vàng đặt trên sàn nhà.

"Thả lỏng." Thanh âm Cố Xạ vang lên bên tai hắn.

Đào Mặc cảm thấy sức nặng trên bả vai lại tăng thêm một chút, đến cả vành tai cũng đỏ hơn, thấp giọng nói: "Ừ." Cánh tay hắn theo bản năng nâng lên, lại đung phải y phục Cố Xạ, liền rụt trở về.

https://thuviensach.vn

Ánh mắt Cố Xạ lóe lên, bất động thanh sắc mà dựa gần vào hắn.

Hai người cuối cùng cũng đến trước thang lầu.

Cố Tiểu Giáp từ từ chạy tới, xoay người ngồi xổm trước mặt Cố Xạ, nói: "Công tử, ta cõng người."

Đào Mặc rất là ảo não! Sao hắn không nghĩ tới việc dùng lưng?

"Không cần." Cố Xạ lại ngoài dự liệu mà cự tuyệt, "Tự ta đi."

Cố Tiểu Giáp lo lắng nghiêng đầu nhìn y, lại quay đầu lại nói: "Vậy ta đi phía trước. Công tử cẩn thận."

Cố Xạ nhấc chân, cất bước, chân mày trong nháy mắt nhíu chặt.

Lúc xuống lầu thân thể chuyển động so với khi đi trên mặt đất đương nhiên nhiều hơn. Gần hai mươi bậc thang, ba người đi chừng một nén nhang. Lúc hai chân Cố Xạ đều đã đặt lên sàn nhà, Cố Tiểu Giáp và Đào Mặc nhất tề thở phào, đưa tay lau mồ hôi.

Hách Quả Tử từ ngoài cửa đi vào, thấy bọn họ vẫn còn đứng tại chỗ, ngạc nhiên hỏi: "Còn quên cái gì sao?"

Cố Tiểu Giáp nói: "Quên quên cái miệng ngươi."

Hách Quả Tử bị hắn trừng mà không hiểu vì sao, quay đầu nhìn Đào Mặc đang thở hồng hộc, vội nói: "Thiếu gia, ta giúp người."

"Không cần." Đào Mặc tiến tới gần Cố Xạ, phất phất tay nói hắn, "Ngươi đi chuẩn bị xe trước."

Hách Quả Tử nhìn xe ngựa đã đợi cả nửa ngày, không lên tiếng mà đi ra ngoài.

https://thuviensach.vn

Khó khăn đợi Cố Xạ lên xe ngựa, Cố Tiểu Giáp và Lão Đào lập tức xoay người kỵ mã. Hách Quả Tử đánh xe, Kim sư gia vẫn như trước ngồi trên càng xe. Trong xe ngựa chỉ còn Đào Mặc và Cố Xạ.

Đào Mặc lấy lương khô ra, lấy một miếng nhỏ đưa đến bên miệng Cố Xạ.

Cố Xạ chớp mắt nhìn hắn, không nhúc nhích.

Đào Mặc lúc này mới ý thức động tác của mình quá mức ái muội, hai tai đỏ hồng lên, ngượng ngùng rụt tay về, đem bánh màn thầu bỏ vào miệng, sau đó đưa một cái hoàn chỉnh cho Cố Xạ.

Cố Xạ lắc đầu nói: “Ngươi ăn đi.”

Đào Mặc nói: “Ăn không quen sao? Vậy, ngươi muốn ăn gì? Ta đi mua?” “Ta ngủ một lát.” Cố Xạ nhắm mắt lại.

Đào Mặc nhìn bóng lưng y nằm đó, cảm thấy tâm tình y cũng không tốt lắm. Vì xe ngựa là xe ngựa của Đào Mặc, thùng xe chật hẹp, lúc Cố Xạ nằm không thể không nghiêng người, cuộn mình co gối. Dù bên dưới có đệm chăn và khăn trải giường Cố Tiểu Giáp mang từ Cố phủ đến cũng như mua ở Đàm thành khi đó, nhưng thùng xe lắc lư rất mạnh. Đào Mặc ngồi bên cạnh nhìn thế, lại cảm giác không thoải mái.

Ra khỏi Đàm thành, ước chừng đi được một canh giờ, Đào Mặc chú ý tới sắc mặt Cố Xạ trắng bệch, vội gõ gõ vách xe: “Dừng xe.”

Hách Quả Tử dừng xe ngựa, nghi hoặc đưa đầu vào, “Sao vậy?”

Bên ngoài Cố Tiểu Giáp và Lão Đào cũng ghìm cương ngựa.

Đào Mặc lấy túi nước, đặt ở bên môi Cố Xạ.

Cố Xạ mở mắt, nhìn túi nước nhíu nhíu mày.

https://thuviensach.vn

Đào Mặc nói: “Nước nước này mới, chưa dùng qua.”

Cố Xạ lúc này mới nhấp một ngụm nhỏ.

Đào Mặc thấy rõ ràng tinh thần y không phấn chấn như lúc sáng, vừa đau lòng vừa khổ sở, tay cầm túi nước nắm chặt lại.

Kim sư gia nói: “Chắc là xe xóc nảy quá.”

Hách Quả Tử nói thầm: “Đường đi không bằng phẳng, ta cũng không có cách nào.”

Kim sư gia nghĩ nghĩ một chút lại nói: “Hay là đông gia ôm lấy Cố công tử, có thể sẽ giảm bớt xóc nảy.”

“Ôm?” Đào Mặc cả kinh đến mức như không biết tay chân nên đặt ở đâu.

Cố Xạ lại mở mắt, ánh mắt chuyển nhìn Đào Mặc tay chân luống cuống, lặng lẽ ngồi dậy.

Đào Mặc thấy Lão Đào và Cố Tiểu Giáp xuyên qua Hách Quả Tử, Kim sư gia chăm chú nhìn vào trong qua cửa sổ, thân thể chậm rãi di chuyển ra sau Cố Xạ. Cố Xạ nằm xuống, đầu gối lên chân hắn.

Kim sư gia và Hách Quả Tử nhìn nhau, lui trở về.

Xe chậm rãi chuyển động.

Tránh cho Cố Xạ khỏi lắc lư, hai tay Đào Mặc ôm hờ bả vai y.

Sắc mặt Cố Xạ hơi bình ổn, “Nói một chút cố sự nghe.”

“Cố sự?” Đào Mặc mặt lộ vẻ khổ sở. Từ nhỏ đến lớn, cố sự hắn nghe qua không ít, lại chưa từng kể lại cho người khác. Hắn vốn không giỏi ăn nói, trong lúc vội vàng làm sao có thể nói năng lưu loát.

https://thuviensach.vn

Cố Xạ lại nói: “Nói chút chuyện ngươi từng trải qua cũng được.”

Đào Mặc chăm chú suy nghĩ một lát, “Vậy, ta kể chuyện lúc ta còn bé.”

“Ừ.”

“Trước tiên nói về phu tử đầu tiên của ta đi.” Đào Mặc biết tâm tình Cố Xạ không tốt, cố gắng nhớ một chút chuyện thú vị. Nghĩ tới nghĩ lui, cũng chỉ có một vài chuyện lúc nhỏ.”Phu tử đầu tiên của ta là một nữ phu tử. Cha ta nói bà còn trẻ đã thủ tiết, hết sức đáng thương, khó khăn mới biết một chút chữ nghĩa, có chút văn tài, liền mời bà đến dạy nhập môn cho ta.”

Cố Xạ yên lặng lắng nghe.

“Vị nữ phu tử này tốt thì tốt, nhưng lại tốt quá mức.” Đào Mặc nói, “Ta còn bé bướng bỉnh, không muốn ngồi một chỗ đọc sách, bà cũng tùy ta, còn thay ta lo liệu trước mặt cha. Cứ như vậy, bà dung túng ta ngang bướng hai năm, cho đến khi bà tái giá.”

Cố Xạ nghĩ, chỉ sợ dung túng hắn không chỉ có nữ phu tử, còn có phụ thân hắn nữa?

“Phu tử thứ hai của ta là một lão giả tuổi đã thất tuần. Nhãn lực lão không tốt, trừ phi nhìn chằm chằm vào phương, không thì chỉ có thể thấy đường nét bóng dáng mà thôi. Ta ngồi học vài khóa, phát hiện lão thường nhận lầm ta với Hách Quả Tử, liền bảo Hách Quả Tử thay ta đến học đường.” Đào Mặc cứ nói cứ nói, thanh âm đột nhiên thấp xuống, “Nếu lúc đó ta không vô tri, tự cho mình đúng, cũng không đến mức bây giờ một chữ cũng không biết, chuyện gì cũng không làm nổi.”

Cố Xạ nói: “Ngược lại cũng không hẳn là chuyện xấu.”

Đào Mặc ngẩn ra, hỏi: “Vì sao?”

https://thuviensach.vn

“Nhập môn chính là bắt đầu học nghiệp, cực kỳ trọng yếu. Lệnh tôn chọn cho ngươi hai vị, có thanh danh truyền thế không?” Chỉ nghe hắn thuật lại, Cố Xạ có thể đoán được Đào lão gia sợ là có lòng giúp đỡ hơn là tâm cầu học.

Quả nhiên, Đào Mặc gãi đầu nói: “Cái này thật không có.”

Cố Xạ nói: “Thay vì học không đúng, chi bằng không học.”

Đào Mặc nói: “Vậy, ta nên tìm người nào dạy nhập môn mới được?”

Cố Xạ không nói.

Đào Mặc suy nghĩ vòng vo, tựa hồ nghĩ được một tình cảnh khác, lại không dám tin.

Thật lâu sau.

Cố Xạ mới thản nhiên nói: “Trong lòng ngươi có chọn được người nào thích hợp hơn ta?”

…

Đương nhiên là không có!

Đào Mặc không dám tin lên tiếng hỏi: “Ngươi, ngươi thật sự muốn dạy ta?”

Tựa như nghe ra được sự phấn khởi trong lời hắn nói, Cố Xạ khẽ cười nói: “Ta sẽ không dung túng, cũng không tuổi già mắt hoa. Ngươi chớ có hối hận.”

“Không, tuyệt không hối hận. Ta nhất định học thật tốt!” Đào Mặc trả lời chắc nịch.

https://thuviensach.vn

THỨC NHỮ BẤT THỨC ĐINH

Tô Du Bính

www.dtv-ebook.com

Chương 86: Hậu Phát Tiên Chí [5]

Xe ngựa tiến vào Đàm Dương huyện, trước tiên đưa Cố Xạ về Cố phủ.

Đào Mặc đi theo Cố Tiểu Giáp, tận mắt thấy hắn an trí ổn thỏa cho Cố Xạ, mới lưu luyến quay về huyện nha.

Kim sư gia rời nhà mấy ngày cũng không vội vã trở về, sau khi cùng đến huyện nha, kéo thẳng Đào Mặc vào thư phòng.

Cửa đóng lại, vẻ mặt Kim sư gia liền giãn ra, "Đông gia. Thôi điền sử không thể dùng nữa, trong lòng người có chọn được người thay thế chưa?"

Đào Mặc còn băn khoăn về Cố Xạ, nghe vậy thì ngẩn người, "Sao lại phải thay?"

Kim sư gia nói: "Đông gia đừng quên tai bay vạ gió lần này là từ người nào mà ra!" Nhớ tới việc này, lão lại nổi giận. Lão và Đào Mặc rời khỏi huyện nha, sự vụ nha môn đều giao hết cho điền sử tạm thay mặt, đủ để thấy tín nhiệm hắn đến thế nào, lại không ngờ hắn làm ra chuyện xấu xa hai lòng sau lưng như vậy, quả thực khiến người khác phẫn nộ.

Đào Mặc cau mày nói: "Hắn cũng chỉ nói thật."

Kim sư gia làm việc chung với Đào Mặc lâu ngày, biết từ góc độ của mình tuyệt không thể thuyết phục hắn, bèn đổi giọng: "Cũng không thể nói như vậy. Nếu hắn bất mãn đông gia, chuyện gì cũng đều có thể nói thẳng ra, cần gì phải cáo trạng đến nha môn Tri phủ? Đấy là vượt cấp, là tối kỵ khi

https://thuviensach.vn

làm quan! Nếu không sao khi muốn cáo ngự trạng lại phải ngược xuôi lăn lộn nhiều như vậy?”

*cáo ngự trạng: cáo lên vua

Đào Mặc trầm tư.

“Huống gì, Thôi điền sử cáo trạng cũng không phải là vì nước vì dân, mà chỉ là ý muốn của bản thân. Nếu hắn thực sự chính trực vô tư, lúc đó căn bản cũng đã không hối lộ đông gia. Hắn trước đi hối lộ, sau lại trở mặt cáo trạng, thật đúng là hành động của tiểu nhân.”

Đào Mặc thong thả vòng quanh thư phòng vài vòng, vòng về trước mặt Kim sư gia, “Nhưng hắn cũng không sai gì to lớn lắm.”

“Cái sai lớn kia chỉ là chưa đúc thành, nhưng chiếu theo tính khí hắn thì chỉ sớm muộn mà thôi. Cái gọi là lo trước tính sau, chỉ là muốn phòng tai họa chưa xảy ra.” Kim sư gia đem tất cả khả năng của bản thân ra, giật giây, “Thôi Quýnh và đông gia đã là bằng mặt không bằng lòng, dù có miễn cưỡng làm việc chung với nhau cũng chỉ là lá mặt lá trái. Đối với Đàm Dương huyện mà nói, chính là có hại không có lợi.”

Đào Mặc hỏi: “Vậy Kim sư gia thấy thế nào?”

Kim sư gia đã tính sẵn kỹ càng, “Điền sử lớn hay nhỏ cùng là do triều đình bổ nhiệm, nếu muốn động đến, còn phải qua Tri phủ.”

Đào Mặc cau mày nói: “Sao lại phiền phức như vậy?”

“Không phiền.” Kim sư gia cười híp hai mắt, “Từ Tri phủ đi là rất thuận tiện.” Bây giờ Tri phủ Đàm thành chỉ hận không thể ra sức chó sức ngựa phục vụ, chút chuyện nhỏ này không đáng nói.

Đào Mặc nói: “Nhưng hắn đi rồi, vị trí điền sử không lẽ để trống?”

https://thuviensach.vn

Kim sư gia nói: “Tri phủ tự nhiên sẽ điều người khác đến, đông gia không cần lo lắng. Nói không chừng lần này ngay cả Huyện thừa, chủ bộ cũng đưa qua.” Ngày trước Đàm Dương huyện là chiếc xương khó gặm, đại đa số người có môn đạo đều không muốn đến đây. Mà người không có môn đạo không có bản lĩnh lại không thể trụ được, lúc này mới trống chỗ. Lần này Tri phủ muốn lấy lòng Cố Xạ, chỉ sợ sẽ tự mình chọn vài người đưa qua.

Đào Mặc thấy khóe miệng Kim sư gia giương cao, nghi ngờ hỏi: “Sư gia có chuyện gì mà vui thế?”

Kim sư gia nghiêm mặt nói: “Ta chỉ đang nghĩ đến tương lai của Đàm Dương huyện tương dưới sự dẫn dắt của đại nhân sẽ phồn vinh yên ổn, trong lòng lại thấy vui.”

Đào Mặc ngượng ngùng nói: “Sư gia quá khen rồi. Ta, ta thật ra cái gì ta cũng không hiểu.”

Kim sư gia nói: “Không hiểu có thể học cho đến khi hiểu, sợ chỉ sợ, không muốn hiểu thôi.”

Đào Mặc vội nói: “Đương nhiên ta muốn học, muốn hiểu. Ta và Huyền Chi đã ước định rồi, ta nhất định sẽ học thật tốt.”

Kim sư gia nói: “Cố Huyền Chi chính là thiên hạ đệ nhất đại tài tử, đông gia có thể bái y làm thầy, chính là phúc phần to lớn.”

“Thiên hạ đệ nhất đại tài tử?” Đào Mặc ngẩn người.

Kim sư gia nhìn mặt đoán ý, cẩn trọng hỏi thăm: “Đông gia không phải không biết Cố Xạ là Cố Huyền Chi, là tài tử vang danh thiên hạ chứ?”

Đào Mặc nói: “Ta biết Cố Xạ là Cố Huyền Chi, nhưng tài tử vang danh thiên hạ thật là không biết.”

https://thuviensach.vn

Kim sư gia lại hỏi: “Vậy đông gia có biết phụ thân y là Cố Hoàn Khôn Cố tướng gia không?”

Đào Mặc hoàn toàn ngơ ngẩn, “Cố tướng gia? Lão là chỉ người bên cạnh Hoàng thượng…”

“Là thân tín đắc lực nhất bên cạnh Hoàng thượng, đứng đầu bách quan.” Kim sư gia tựa hồ biết hắn muốn hỏi gì.

Sắc mặt Đào Mặc từ mờ mịt chuyển sang tái nhợt, hồi lâu mới nói: “Vậy mấy phẩm?”

Kim sư gia đưa lên một ngón tay.

Môi Đào Mặc run lên, cười đến vô cùng mất tự nhiên, “Nhìn y một chút cũng không giống vậy.”

“…” Lão thì lại nghĩ là rất giống. Khí độ như vậy, sang trọng như vậy, còn cao ngạo như vậy. Kim sư gia cũng không bóc trần, nhẹ giọng nói: “Ta rời nhà đã lâu, cũng nên quay về rồi, sớm mai lại đến, nếu đông gia không có chuyện gì, tốt nhất là nghỉ ngơi sớm một chút ha.”

“Ừ.” Đào Mặc vô thức đáp ứng, sau đó ngây ngốc trở lại bàn sách ngồi xuống.

Trời dần ngã về Tây, ánh sáng dần dần ảm đạm, dần dần rút ra ngoài.

Không biết qua bao lâu, Hách Quả Tử đốt đèn đến tìm người.

“Thiếu gia?” Hắn đẩy cửa ra, dùng đèn lồng soi chiếu vào phòng, đang muốn đi, đột nhiên lại xoay người, cẩn thận tiến gần đến bàn sách, thấp giọng gọi: “Thiếu gia?”

“Ừ.”

https://thuviensach.vn

“…” Tim Hách Quả Tử đập thịch một tiếng, “Thiếu gia, rõ ràng người ở đây, sao lại không lên tiếng. Dọa ta sợ!”

Đào Mặc nói: “Ta muốn ở một mình một lát.”

“Thiếu gia, nên dùng vãn thiện thôi.” Hách Quả Tử cầm đèn lồng đến trước mặt hắn.

Đào Mặc nói: “Ngươi biết Cố Huyền Chi là ai không?”

Hách Quả Tử nói: “Không phải là Cố Xạ sao? Nhưng mà nhắc tới, thật là không ngờ y lại là Cố Huyền Chi. Đường đường Tướng phủ công tử, thiên hạ đệ nhất tài tử! Trước đây ta còn… khụ, may là y không tính toán.”

“Ngươi cũng biết hắn là nhi tử Tướng gia.” Đào Mặc như mất mát.

“Cũng? Lẽ nào thiếu gia không biết?” Vui mừng của Hách Quả Tử lập tức chuyển thành lửa giận, “Chẳng lẽ Cố Xạ mãi lừa gạt thiếu gia, chưa từng nói thật?”

Đào Mặc vội nói: “Không phải. Không phải. Y nói ta biết y là Cố Huyền Chi, nhưng ta không biết Cố Huyền Chi nguyên lai là nhân vật quan trọng như vậy.”

Hách Quả Tử nhớ tới Đào Mặc không thích đọc sách, chắc hẳn với tài tử vang danh thiên hạ cũng không biết chút nào, liền thở dài nói: “Thiếu gia. Kỳ thực, Cố Xạ cũng tốt, Cố Huyền Chi cũng tốt, đều là cùng một người. Ta thấy tuy y xuất thân danh môn, nhưng rất bình dị gần gũi, cũng không có ỷ thế hiếp người. Lần này không phải còn vì thiếu gia chịu bản tử của Tri phủ sao? Nếu y thật xem trọng thân phận công tử Tướng phủ, cũng sẽ không đến Đàm Dương huyện nho nhỏ này, càng không kết giao cùng thiếu gia rồi.”

https://thuviensach.vn

Đào Mặc hai tay ôm mặt, ưu sầu nói: “Ta luôn cảm thấy mình liên lụy đến y. Y như vậy… tốt như vậy, kết giao với ta coi như ủy khuất y rồi.”

“Có gì ủy khuất? Thiếu gia tâm địa thiện lương, đối đãi mọi người chân thành. Có thiếu gia làm bằng hữu là may mắn ba đời của y!” Hách Quả Tử khẩn thiết bênh vực chủ, “Lại nói, chỉ là kết giao bằng hữu, có gì cao có gì thấp. Cũng không phải cưới dâu, còn cầu môn đăng hộ đối.” Lời cuối cùng thốt ra khỏi miệng hắn, mới phát hiện mặt Đào Mặc lại trận đỏ trận trắng.

“Thiếu gia. Sắc mặt người không tốt lắm. Không sao chứ? Có phải bị bệnh rồi không?” Hắn đưa tay sờ trán Đào Mặc.

Đào Mặc tránh ra, “Không sao. Ta, ta … đói rồi!”

Hách Quả Tử thấy hắn vội nhảy bật dậy, chạy ra phía cửa, vội vàng nói: “Thiếu gia đi chậm một chút! Cẩn thận té.”

Lời hắn vừa dứt, liền nghe “Á!” một tiếng, Đào Mặc vấp ngưỡng cửa, ngã nhào xuống đất.

“Thiếu gia.” Hách Quả Tử vội vã chạy tới, nhưng có người còn nhanh hơn hắn một bước.

Lão Đào nâng Đào Mặc dậy, phất phất tay với Hách Quả Tử nói: “Đứng ở đây làm gì? Chỉ thêm phiền.”

Hách Quả Tử ủy khuất nói: “Ta chỉ lo lắng cho thiếu gia.”

Lão Đào nói: “Đến trù phòng đem thức ăn đến thư phòng đi, ta ăn cùng thiếu gia ở đây.”

Hách Quả Tử đáp ứng liền đi.

Lão Đào đỡ Đào Mặc đến ngồi xuống ghế, ôn nhu hỏi: “Có đau ở đâu không?”

https://thuviensach.vn

Đào Mặc ôm gối, lắc lắc đầu: “Không đau.”

Lão Đào lấy tay ấn một cái vào đầu gối, Đào Mặc hít sâu.

“Còn nói không đau.” Lão Đào đứng dậy đốt đèn, sau đó lấy thuốc trị thương từ trong ngực ra, thấy ống quần hắn cuộn lên, chỗ đầu gối quả nhiên đỏ lên.

Đào Mặc nhìn lão bận bịu vì mình, tâm tình đột nhiên hạ xuống.

“Còn nghĩ về Cố Xạ?” Lão Đào vừa giúp hắn bôi thuốc vừa làm như lơ đãng hỏi.

Đào Mặc thoạt đầu phủ nhận, nhưng lại cảm thấy phủ nhận cũng không gạt bỏ đi được, cúi đầu đáp một tiếng.

Lão Đào thuận miệng nói: “Người vẫn thích y?”

Thân thể Đào Mặc cứng đờ.

Lão Đào lấy tay nâng bàn chân cứng đờ của hắn lên, xoa xoa dược ở lòng bàn tay, giúp hắn nhẹ nhàng xoa bóp.

Đào Mặc nín thở, không lên tiếng.

“Kỳ thực, cũng không phải…” Lão Đào muốn nói gì đó, có chút không cam tâm, nhưng lại không đành lòng nhìn Đào Mặc bị tình cảm làm khó khăn, vướng vít hồi lâu, mới nói ra một câu, “Cũng không phải hoàn toàn không có hi vọng.”

https://thuviensach.vn

THỨC NHỮ BẤT THỨC ĐINH

Tô Du Bính

www.dtv-ebook.com

Chương 87: Hậu Phát Tiên Chí [6]

Chân Đào Mặc run rẩy, tay Lão Đào trượt hẫng.

“Xin lỗi.” Đào Mặc thấp giọng nói.

Lão Đào coi như không có gì xảy ra tiếp tục xoa bóp, “Mọi việc Thiếu gia cứ lấy tâm bình thường đối đãi là được rồi, không cần tự coi nhẹ mình.”

Hai tay Đào Mặc chống hai bên người, thận trọng hỏi: “Lão Đào, lão không trách ta?”

Lão Đào nói: “Nếu ta trách người, thiếu gia có thể thay đổi sao?”

Đào Mặc há há miệng, cúi đầu nói: “Ta sẽ cố gắng nhẫn nại.” Sau khi phụ thân mất, hắn chỉ còn Lão Đào và Hách Quả Tử là thân nhân.

Lão Đào khóe môi khẽ nhếch, “Nam tử hán đại trượng phu, sao có thể chuyện gì cũng nhẫn nại?”

Đào Mặc giật mình.

Lão Đào buông tay ra, vỗ vỗ đầu gối bị đè đến phát đỏ, giúp hắn buông ống quần xuống, thu dọn thuốc xong, đứng lên nói: “Được rồi. Con người sống trên đời, khó có khi thanh tỉnh, cũng khó có khi hồ đồ.”

Đào Mặc mờ mịt, “Khó có khi thanh tỉnh, cũng khó có khi hồ đồ?”

Lão Đào nói: “Thanh tỉnh là với tình cảm, hồ đồ là với thế tục, cũng không hẳn không phải chuyện tốt.”

https://thuviensach.vn

Đào Mặc đem những lời này tinh tế ngẫm nghĩ ba bốn lần, rồi chợt nói: “Lão, lão không phản đối?” “Cố Xạ, Cố Huyền Chi, ” Lão Đào khẽ than, cười nói, “Người như vậy, vốn nên để nam nữ trong thiên hạ đều đổ xô vào.”

Đào Mặc đầu tiên là cười ngây ngô, sau đó lại buồn bã nói: “Phải rồi. Y vốn nên là thiên hạ.”

Lão Đào nói: “Thiên hạ hôm nay ngoại trừ Hoàng thượng là thiên hạ, phải vì thiên hạ cẩn cẩn trọng trọng, cúc cung tận tụy, ai cũng không nên là thiên hạ.”

Đào Mặc giật mình. Đây vẫn là lần đầu hắn nghe Lão Đào nói ra câu nói đại nghịch bất đạo như vậy.

Lão Đào nói: “Chẳng lẽ không đúng? Hoàng thượng tọa ủng thiên hạ, sao không gánh lấy thiên hạ?”

Đào Mặc lắc đầu nói: “Ta không hiểu.”

“Không hiểu thì cứ không hiểu đi.” Lão Đào nói, “Ngươi chỉ cần nhớ kỹ trên đời này có rất nhiều chuyện không có khả năng không phải vì bản thân nó khó thực hiện, mà là trước khi thực hiện nó đã bị người phủ quyết.”

Đào Mặc chớp chớp mắt. Tuy lúc này hắn không thể ngay tức khắc lĩnh ngộ chân ý trong lời nói của lão, nhưng đã đem những lời này ghi tạc trong lòng.

Lão Đào nghe thấy tiếng bước chân, vỗ vỗ cái bụng: “Nói nói mãi, bụng cũng đói rồi.”

Hách Quả Tử cười híp mắt bưng mâm vào trong, “Hôm nay có đường dấm… A!”

https://thuviensach.vn

Lão Đào nhìn Hách Quả Tử cùng mâm thức ăn ngã lăn xuống đất, chậm rãi lấy ra thuốc trị thương từ trong lòng ngực, trấn an hắn: “Không sao, còn chưa dùng hết.”

***

Ngày thứ nhất về đến Đàm Dương huyện, Đào Mặc rất bận rộn, vội vã xử lý công vụ nha môn, không bước chân ra khỏi nhà.

Ngày thứ hai, Đào Mặc vẫn rất bận rộn, không bước chân ra khỏi nhà.

Ngày thứ ba, không ra khỏi nhà.

Ngày thứ tư, không ra.

Ngày thứ năm, không.

…

Đến ngày thứ tám, Kim sư gia nhàn rỗi cầm văn án bộ phận vào trong sân phơi nắng.

Đào Mặc ngồi trên băng đá, đang nhìn trời đến phát ngốc.

“Đông gia không ra ngoài?” Lão thuận miệng hỏi.

Đào Mặc vô thức hồi đáp: “Ta rất bận.”

“Bận cái gì?” Kim sư gia vô cùng hổ thẹn. Không ngờ lúc đông gia rất bận, lão lại rảnh rỗi muốn đánh một giấc.

“Bận xử lý công vụ nha môn.”

Kim sư gia hòa nhã hỏi, “Công vụ gì?” Lão cực kì muốn biết ngoài những việc lão xử lý ra, rốt cuộc còn có công vụ gì để đến lượt Đào Mặc xử lý!

https://thuviensach.vn

“Trữ hàng…” Đào Mặc bỗng nhiên hoàn hồn, nhìn Kim sư gia, mặt lại đỏ lên, “Không, không có công vụ gì.”

Kim sư gia ngồi xuống đối diện hắn, “Đông gia có tâm sự?”

Đào Mặc cười khan lắc lắc đầu.

“Nếu đông gia muốn đi thăm Cố công tử, cứ đi là được.” Kim sư gia nói, “Không cần nhìn trước ngó sau.” Thân phận bối cảnh Cố Xạ là lão nói toạc ra, thấy Đào Mặc khổ não như vậy, lão ít nhiều cũng có chút áy náy.

“Sao ngươi biết…” Đào Mặc đỏ mặt nhìn lão. Chẳng lẽ tâm sự của hắn toàn bộ nha môn đều biết rồi?

Kim sư gia nói: “Cố công tử tuy là con của Cố tướng, nhưng trên người y không mang công danh, chẳng qua cũng là một người dân. Huống hồ Cố tướng quyền cao chức trọng, Đàm Dương huyện lại xa vạn lý, đông gia không cần lo lắng lời ra tiếng vào gì.”

Đào Mặc lúc này mới biết lão đang rẽ lối, cúi đầu nói: “Cũng không phải là ta lo lắng cái này.”

Kim sư gia nhướng mày nói: “Vậy đông gia lo lắng mình sẽ liên lụy Cố công tử? Cái này lại càng không cần lo lắng. Chuyện trượng hình của nha môn Tri phủ có tái diễn hay không, dù Tri phủ có ăn gan hùm mật gấu cũng tuyệt đối không dám động đến một cọng tóc của Cố công tử nữa. Không chỉ như vậy, chỉ sợ nếu người khác muốn động đến Cố công tử, hắn cũng sẽ không cho.” Nếu nhi tử Cố tướng ở tại địa bàn hắn xảy ra chuyện, hắn sẽ không thoát được đâu.

Đào Mặc nói: “Cũng không phải cái này.”

Dù là Kim sư gia tự xưng là trí tuệ mưu kế hơn người, cũng đoán không ra hắn nghĩ gì.”Vậy đông gia lo lắng cái gì chứ?” Nếu đổi lại là người khác

https://thuviensach.vn

có cơ hội kết giao cùng Cố Huyền Chi đặt ở trước mắt, chỉ sợ sẽ tươi cười mà nhào qua, đâu còn có thế khó xử, chần chừ không tiến tới thế này nữa?

Đào Mặc thở dài: "Ta chỉ lo không ngăn được chính mình thôi."

Càng đến gần Cố Xạ, hắn càng ngày càng bị y thu hút. Đúng như lời Lão Đào nói, nam nữ trong thiên hạ đều đổ xô vào y, mà mình chỉ là một hạt kê trong biển người mênh mông mà thôi. Không có tài không tướng mạo, còn là một nam tử. Chỉ nghĩ như vậy, liền thấy tối tăm mặt mũi, không hề có hi vọng gì đáng nói.

Trước đây không biết Cố Xạ là Cố Huyền Chi, hắn còn có thể lừa mình dối người, ngây ngây ngô ngô. Bây giờ biết rồi, thiên sơn vạn thủy cách trở liền chân thực chắn ngang giữa hai người. Dù Lão Đào đã nói cũng không phải hoàn toàn không có hi vọng, không cần tự coi nhẹ mình, nhưng hắn thấy, hy vọng này cùng mò kim đáy biển có khác gì nhau?

…

Đã như vậy, không bằng hắn sớm chặt đứt phần vọng tưởng này, cũng tốt hơn là sau này cắt đứt ruột gan.

"Đông gia? !" Kim sư gia kinh ngạc nhìn hai hàng lệ từ trên mắt Đào Mặc rơi xuống.

"Ngươi làm cái gì?" Hách Quả Tử không biết nhảy ra từ nơi nào, vẻ đề phòng trừng Kim sư gia.

Kim sư gia vô tội buông tay nói: "Ta không làm gì cả."

Đào Mặc lau lau nước mắt, "Không liên quan đến sư gia."

Hách Quả Tử nói: "Vậy thiếu gia khóc cái gì?" Đào Mặc ôm mặt, lát sau mới rầu rĩ nói: "Ta chỉ muốn nghĩ kĩ càng một chút chuyện." Nguyên lai

https://thuviensach.vn

hắn cho rằng lúc này cắt đứt rồi, thì chỉ là một đoạn vọng tưởng, lúc này mới biết, đã là đoạn ruột gan.

***

Phái người đến nha môn tìm hiểu mấy ngày đều nói Đào Mặc đang bận xử lý công vụ, không có thời gian tiếp hắn, Cố Tiểu Giáp nghe được liên tục cười lạnh. Cho nên lúc hắn thấy Đào Mặc xách theo lễ vật tới cửa, vốn muốn châm biếm đôi câu, nhưng đến gần lại phát hiện hai mắt hắn vừa đỏ vừa sưng, cả kinh nói: “Nha môn có thật sự có nhiều chuyện như vậy?”

Đào Mặc giật mình, ấp úng nói: “Cũng không phải.” Chung quy không kềm được khát vọng trong lòng, biết rõ càng lún càng sâu, lại không chịu được bản thân ngày càng rơi xuống nữa.

Bộ dạng hắn lúc này, làm cho bực tức đầy bụng Cố Tiểu Giáp tan biến hết. Cố Tiểu Giáp đưa tay nhận lấy lễ vật, nhìn cũng không nhìn mà giao cho người gác cổng, xoay người đi vào trong: “Ngươi ở nha môn có thể kiếm bao nhiêu bổng lộc? Mua chút đồ vô dụng này làm gì? Dù sao phủ đệ của chúng ta cái gì cũng có.”

Đào Mặc biết hắn miệng cứng tâm mềm, cũng không cãi lại lặng lẽ đi sau hắn không lên tiếng.

Đến trước cửa phòng Cố Xạ, Cố Tiểu Giáp đi chậm lại, khẽ gõ cửa hai cái, thấy không có động tĩnh, mới rón ra rón rén đẩy cửa đi vào, lát sau lại ngoắc tay với Đào Mặc.

Đào Mặc theo bản năng bước khẽ khàng.

Cố Tiểu Giáp thấp giọng nói: “Công tử đang ngủ trưa, ngươi ở gian ngoài chờ. Ta đi sắc thuốc cho công tử trước.” Việc hầu hạ Cố Xạ hắn từ trước đến nay luôn tự mình làm.

https://thuviensach.vn

Đào Mặc gật gật đầu.

Cố Tiểu Giáp nhẹ nhàng đi ra, đóng cửa lại.

Đào Mặc đứng ở gian ngoài một lát, cuối cùng không nhịn được tưởng niệm trong lòng, lặng lẽ đi vào gian trong.

Màn giường đã hạ xuống, chỉ có thấy láng máng hình dáng bên trong.

Đào Mặc tìm một chỗ hướng về phía giường ngồi xuống, gục xuống bàn, ngửi thấy hương lan nhàn nhạt, khóe miệng cong lên.

Nếu cứ tiếp tục như thế này, ở cùng một phòng với Cố Xạ, nghe thấy cùng một loại hương thơm, dù có cách một bức màn che, không nhìn thấy đối phương, hắn cũng sẽ vô cùng hạnh phúc.

“Nước.”

Một chữ khe khẽ, đưa thần trí đã bay xa của hắn gọi trở về.

Đào Mặc giật mình đứng lên, chân tay luống cuống đi rót nước, sau đó đi tới trước giường, nhấc màn giường lên.

Cố Xạ vẫn nằm ngủ như trước. Dường như gian phòng có nóng bức, trên trán và trên mặt y toát ra một tầng mồ hôi mỏng, sợi tóc dán vào bên mặt, bộ dạng mệt mỏi.

“Cẩn thận.” Đào Mặc đem chén nước đặt thấp xuống.

Nghe thấy giọng nói của hắn, Cố Xạ mở mắt.

“Uống nước.” Đào Mặc đưa chén nước đến gần một chút.

Hai tay Cố Xạ chống lên giường, chậm rãi ngồi dậy, nhận lấy chén trà từ trong tay hắn, nhấp hai cái, mới nói: “Đa tạ.”

https://thuviensach.vn

Đào Mặc ngẩn người, tiếp lấy chén nước, lúng ta lúng túng nói: “Không cần khách khí.”

Cố Xạ nghiêng người nằm xuống.

Đào Mặc chủ động giúp y đắp chăn.

Cố Xạ tùy hắn bận bịu, “Nha môn có án khó giải quyết?”

“Không có.” Đào Mặc mềm giọng nói: “Ngươi an tâm tĩnh dưỡng.”

Cố Xạ như cười như không nói: “Ta cũng không phải là người của nha môn, nha môn có án khó giải quyết hay không cùng với việc ta có an tâm tĩnh dưỡng hay không quan hệ gì?”

Đào Mặc bị hỏi đến nghẹn lời, trầm mặc một lát mới thấp giọng nói: “Mấy ngày nay ta bị một chuyện không biết xử trí thế nào giữ lại.”

“Nói nghe một chút.” Cố Xạ đối với chuyện không biết xử trí thế nào có chút nhiệt tình hơn thường.

Đào Mặc lắp bắp nói: “Tâm sự.”

Cố Xạ nhướng mày.

Đào Mặc không dám nhìn hắn, sợ bí mật sẽ bị tiết lộ trên mặt mình.

Cố Xạ nói: “Luyện chữ sao?”

Đào Mặc càng cúi thấp đầu, giây lát, khẽ lắc lắc đầu.

“Đến thư phòng lấy bút mực giấy nghiên đến, ở đây luyện đi.” Cố Xạ nói.

“Được.” Đào Mặc chạy như bay ra khỏi cửa, đứng ở hành lang thở phào một tiếng thật lớn. Từ lúc nhìn thẳng vào tâm sự không mấy ai nhận ra

https://thuviensach.vn

trong lòng mình, hắn ở trước mặt Cố Xạ lại càng cảm thấy không ngẩng đầu lên được.

Cố Xạ giúp đỡ hắn như vậy, hắn lại ôm tâm tư đối với y như vậy. Vạn nhất Cố Xạ biết được, chắc chắn sẽ rất tức giận? Dù sao, không phải mỗi nam nhân đều có thể chấp nhận một nam nhân khác. Hắn nhớ tới Y Vũ, ngay cả ở Quần Hương lâu nhiều năm, trong lòng hắn vẫn có một góc nhỏ chứa nguyện vọng thú thê sinh tử.

Hắn kéo chậm cước bộ đi tới thư phòng, mang theo giấy mực bút nghiên lại chậm rãi trở lại phòng Cố Xạ.

Mồ hôi trên mặt Cố Xạ đã được lau khô, đang dựa vào đệm đọc sách, thấy hắn đi vào, liền nói: “Còn nhớ chữ đã dạy hôm đó không?”

“Nhớ rõ.” Đào Mặc bày giấy, mài mực, nhấc bút hạ xuống.

Bàn có hơi cao hơn giường. Cố Xạ chỉ có thể liếc nghiêng.

Đào Mặc viết rất chậm, tay lơ lửng giữa không hơi run rẩy, run một lúc lâu mới ngừng lại.

“Tiếp tục.” Cố Xạ xem sách, cũng không ngẩng đầu lên nói.

“Vâng.” Đào Mặc nhìn con chữ vặn vẹo, thấy vô cùng thê thảm, lại điểm một chút mực tiếp tục.

Cố Xạ ngước mắt nhìn hắn, thấy hắn thần tình chuyên chú, vừa rồi còn bàng hoàng mê mang, mới đem lực chú ý đặt trở lại trên trang sách.

Khoảng chừng qua một nén hương.

Cố Tiểu Giáp mang thuốc tiến vào, thấy Cố Xạ đã tỉnh, vội vàng đặt chén thuốc xuống, nói: “Công tử, ta hầu người rửa mặt.”

https://thuviensach.vn

Đào Mặc lúc này mới tỉnh ngộ mình đến thăm lại đang luyện chữ, quên mất Cố Xạ bên cạnh, vội vàng nói: “Để ta.”

Cố Tiểu Giáp kỳ lạ trừng hắn, “Đây là công tử nhà ta, Đào đại nhân tích cực cái gì?”

Đào Mặc nghẹn lời.

Cố Tiểu Giáp hầu hạ Cố Xạ rửa mặt xong, đem chén thuốc đưa tới, “Công tử mời dùng.”

Cố Xạ cau mày.

Đào Mặc nói: “Trong số lễ vật hôm nay ta mang đến có mứt hoa quả.”

Cố Tiểu Giáp không quay đầu mà nói: “Công tử không thích ăn mứt hoa quả.”

Không ngờ Cố Xạ nói: “Đi lấy tới đây.”

“Hả? A.” Cố Tiểu Giáp chạy ra ngoài đi lấy.

Đào Mặc sợ Cố Xạ cầm chén thuốc vất vả, chủ động tiếp lấy chén thuốc.

“Kỳ thực không uống cũng không sao.” Cố Xạ nói.

Đào Mặc nói: “Trước đây cha ta thường nói, thuốc đắng dã tật, uống rồi mới có thể khỏe hơn.”

Cố Xạ nói: “Thuốc có ba phần độc, cũng không phải tất cả thuốc đắng đều dã tật.”

Đào Mặc nói: “Đại phu kê đơn sẽ không sai.”

“Nếu đại phu kê đơn đều không sai, trên đời này cũng sẽ không có lang băm rồi.”

https://thuviensach.vn

Đào Mặc cảm nhận được tâm tình Cố Xạ không vui, thấp giọng nói: “Không phải là ngươi không thích uống thuốc chứ?”

“Không lẽ trên đời này còn có người thích uống thuốc?” Cố Xạ hỏi ngược lại.

Đào Mặc nói: “Ta chỉ thấy nếu là tốt cho thân thể, vẫn nên uống thì hơn.”

Cố Xạ nói: “Không bằng ngươi uống thay ta?”

Đào Mặc thấp giọng thở dài, “Nếu có thể uống thay ngươi, dù muốn ta uống thay ngươi mười bát, ta cũng nguyện ý.” Hắn càng hận không thể thay y chịu mấy bản tử kia. Dù có là chịu thay y mười đại bản tử.

Hắn thấy Cố Xạ hồi lâu không nói, không khỏi ngẩng đầu lên, lại phát hiện đối phương đang im lặng nhìn hắn.

“Sao, sao vậy?” Đào Mặc chột dạ hỏi.

Cố Xạ rũ mắt, nhàn nhạt nói: “Không có gì.”

Cố Tiểu Giáp mang theo mứt hoa quả chạy đến, thuốc còn chưa nguội.

Cố Xạ uống một hơi, cầm lấy một viên mứt cho vào miệng, tiếp tục đọc sách.

Cố Tiểu Giáp quay đầu lại nhìn nhìn Đào Mặc đang tập trung luyện chữ, đột nhiên cảm thấy mình đúng là ngươi duy nhất dư thừa trong phòng này.

***

Từ sau ngày đó, Đào Mặc mỗi ngày đều dành hai canh giờ đến Cố phủ. Có khi luyện chữ, có lúc đánh cờ.

https://thuviensach.vn

Thương thế trên người Cố Xạ càng ngày càng tốt hơn, càng về sau, đã có thể ngồi rồi.

Nhưng sinh hoạt cũng không phải chuyện gì cũng như ý.

Chí ít đối với Đào Mặc mà nói, trước mắt thì có một chuyện khiến hắn đặc biệt đau đầu.

Bà mối đang ở trong sảnh đường, thao thao bất tuyệt với Đào Mặc về Hứa gia tiểu thư, đây cũng là nhà thứ hai trong ba ngày đưa bà mối tới cửa. Đào Mặc tự nhận là không có tài không tướng mạo, ngay cả chức quan huyện cũng là dùng tiền mua được, thực sự không đáng để các tiểu thư xem trọng, sao Hứa gia tiểu thư này lại hết lần này tới lần khác nhờ cậy hắn chứ.

Đào Mặc nhìn về phía Lão Đào cầu cứu.

Lão Đào ý vị thâm trường nói: “Đây là chung thân đại sự, vẫn do thiếu gia tự mình làm chủ thì hơn.”

Đào Mặc thở dài, nói với bà mối: “Đa tạ Hứa tiểu thư xem trọng. Chỉ là tạm thời ta vẫn chưa có ý niệm thành gia, cho nên…”

Bà mối cười híp mắt nói: “Tạm thời chưa có đâu có nghĩa sau này cũng không có. Đại nhân có thể định hôn ước với Hứa tiểu thư trước, đợi sau này đại nhân muốn thành gia sẽ thành gia thôi.”

“Hả?” Đào Mặc lại nhìn về phía Lão Đào.

Lão Đào ngẩng đầu nhìn nóc nhà.

Đào Mặc lúng túng nói: “Cái này, cái này, ta làm sao dám làm chậm trễ Hứa gia tiểu thư?”

Bà mối nói: “Hứa gia tiểu thư từ sau khi nghe nói các loại sự tích của đại nhân, liền động lòng, còn nói với Hứa lão gia không phải ngài không xuất

https://thuviensach.vn

giá chứ.”

Đào Mặc trên trán toát mồ hôi lạnh.

https://thuviensach.vn

THỨC NHỮ BẤT THỨC ĐINH

Tô Du Bính

www.dtv-ebook.com

Chương 88: Hậu Phát Tiên Chí [7]

Bà mối lại không ngại mấy lần đến nói đều nói nửa canh giờ, cuối cùng vẫn là Lão Đào đau lòng cho nước trà trong phủ, khuyên can mãi mới tiễn được bà về.

Mặc dù người đã đi rồi, nhưng dư âm vẫn lưu lại thật lâu, bên tai không dứt.

Đào Mặc bưng trán, đáng thương hỏi Lão Đào: “Lão biết Hứa tiểu thư là người nào không?” Hứa tiểu thư ban đầu mời bà mối đến cửa đề thân, hắn chỉ nghĩ là trùng hợp, không nghĩ là thật, bảo Lão Đào tiễn về. Ai dè vị Hứa tiểu thư này hình như thật sự thừa nhận đúng là hắn, đẩy một người đi lại mời một người khác đến, hai lần, rồi ba lần, có xu thế càng ngày càng dũng cảm, thực sự khiến hắn không nghĩ được gì.

“Hứa tiểu thư là Đại tiểu thư của một trang tơ lụa giàu có.” Kim sư gia đột nhiên đi ra, mặt đầy tiếu ý, “Nghe nói tuy là xuất thân thương nhân, nhưng rất tri thư đạt lý, mỹ mạo như hoa, là giai nhân hiếm thấy.”

Đào Mặc ngây ngô nói: “Vậy sao nàng lại xem trọng ta?”

Kim sư gia bật cười nói: “Sao đông gia lại tự xem nhẹ mình như vậy? Người tốt xấu gì cũng là Huyện lệnh thất phẩm của triều đình, trông coi mọi việc trong huyện, lại chưa có thê thất, cũng không có hoa danh ở bên ngoài, vốn một giai tế khó tìm.”

*hoa danh: kĩ nữ, giai tế: người chồng tốt

https://thuviensach.vn

Đào Mặc bắt đầu toát mồ hôi lạnh.

“Giai nhân phối với giai tế. Theo ta, chuyện hôn sự này quả thực là giữa trai tài gái sắc, ông trời tác hợp, sau này truyền ra ngoài, cũng là một đoạn giai thoại. Đông gia hà tất từ chối người ta từ ngàn dặm đến, mang danh không hiểu phong tình?”

Nếu Kim sữ gia không phải là nam tử, Đào Mặc còn nghi lão là bà mối thứ tư. Hắn lại nhìn về phía Lão Đào cầu cứu.

Lão Đào chậm rãi nói: “Thiếu gia, tâm tư của lão gia người cũng biết.”

Đào Mặc trong lòng trĩu nặng.

Lão Đào lại nói: “Tâm tư của ta, người cũng biết.”

Đào Mặc rụt vai.

“Nhưng chuyện liên quan đến hạnh phúc cả đời của người, người vẫn phải tự mình quyết định thôi.” Lão Đào thở dài đi ra ngoài.

Kim sư gia ngẩn người. Lão còn tưởng đối phương có điều kiện tốt như vậy, Lão Đào sẽ không kịp chờ đợi mà tác hợp, không ngờ lại tùy hắn tự mình làm chủ.

Trước khi Lão Đào rời đi, đột nhiên quay đầu nói với Kim sư gia: “Kim sư gia có quen biết với Hứa gia?”

“Đương nhiên, ” Kim sư gia bật thốt lên sau đó chợt hoàn hồn, cười gượng mấy tiếng nói, “Đồng hương mà.”

Lão Đào cười cười, chắp tay bước ra ngoài cửa, xoay người hướng về phía phòng mình.

Trời còn sáng choang, nhưng cửa sổ phòng lão lại đóng rất chặt.

https://thuviensach.vn

Lão đẩy cửa vào phòng, một thanh niên mặc bố y đứng ở sau cửa đợi. Thấy lão đi vào, liền vội vàng hành lễ: “Lô trưởng lão.”

Lão Đào gật gật đầu nói: “Chuyện này ngươi làm tốt lắm.”

Thanh niên kín đáo cười nói: “Ta chỉ là nghe mệnh hành sự.”

Lão Đào nói: “Ta không ngờ ngươi có thể mời được Kim sư gia đến nói tốt cho người.”

Thanh niên nói: “Kim sư gia cũng không phải do ta mời đến, chính là do Hứa lão gia mời. Lão nói nếu đã diễn trò, cũng phải làm giống như thật mới được.”

Trên mặt Lão Đào lúc này mới hiện ra một tia cười mỉm, “Xem ra, vị nhạc phụ tương lai này của ngươi quả thực rất sáng suốt.”

“Lúc trước nếu không có ta tương trợ lúc lâm nguy, cũng sẽ không có Hứa lão gia ngày hôm nay. Lão ghi nhớ trong lòng, không dám quên.”

Lão Đào nói: “Chờ chuyện này xong xuôi, ta sẽ mời thiếu gia chứng hôn cho hai vị.”

Thanh niên lộ vẻ mặt khó xử.

Lão Đào cười nói: “Đương nhiên còn có ta.”

Thanh niên cảm kích nói: “Đa tạ Lô trưởng lão.” Đối với bọn họ mà nói, một quan huyện chứng hôn thì không tính là gì, Ma giáo trưởng lão đích thân chứng hôn mới là vẻ vang.

Lão Đào nói: “Nhưng trước lúc đó, còn phải ủy khuất Hứa tiểu thư vài ngày.”

https://thuviensach.vn

Thanh niên chần chừ một lúc mới nói: “Thuộc hạ có một câu không biết có nên nói hay không.”

“Nói.” (Gặp bạn Kỷ là “Đừng nói.” =)))

“Rốt cuộc Đào đại nhân nhìn trúng ai, sao lại phải dùng đến phương thức bậc này thăm dò? Kỳ thực nam hôn nữ giá là bình thường, đại nhân hoàn toàn có thể mời bà mối đến cửa cầu hôn.” Trong lòng hắn đầy nghi hoặc, Đào Mặc đường đường là một nam tử sao lại không dám tới cửa cầu hôn, lại muốn vị hôn thê của hắn một nữ tử lại hi sinh khuê danh tác thành cho hắn.

Lão Đào vỗ vỗ vai hắn.

Thanh niên vội cúi đầu nói: “Thuộc hạ nhiều lời.”

Lão Đào ngầm gợi ý: “Bình thường nếu không có việc gì, thì hãy tiếp xúc nhiều với bang vụ.” Nhất là hai nhân vật đứng đầu chấp chưởng Ma giáo của ngươi.

“… Dạ.” Hiển nhiên, Lão Đào gợi ý quá mức ẩn ý phức tạp, thanh niên không cảm thụ được.

***

Một canh giờ luyện chữ, một canh giờ chơi cờ.

Bởi vì trong đầu còn đang nghĩ về chuyện của Hứa tiểu thư, Đào Mặc binh bại như núi đổ.

Cố Xạ công thành đoạt đất không chút nương tay, trong một nén nhang ngắn ngủi, sơn hà đã định.

Đào Mặc cầm quân cờ đen trên bàn cờ lúc tới lúc lui một hồi, buông xuống nói: “Ta thua rồi.”

https://thuviensach.vn

Cố Xạ nói: “Thua một ván cờ thắng được giai nhân, cũng là một chuyện tốt.”

Đào Mặc run tay, quân cờ đen rơi trên bàn cờ, phá vỡ thế cục, cũng đảo loạn xuân thủy tĩnh lặng trong lòng, “Ngươi cũng nghe rồi?”

Cố Xạ dựa vào lưng ghế, thong thả nhấp trà.

Đào Mặc thấp giọng nói: “Ta cũng không biết nên làm thế nào cho phải.” “Là không biết nên đưa sính lễ thế nào?” Cố Xạ nói.

Đào Mặc vội xua tay: “Đương nhiên không phải. Ta, ta sao có thể cưới nàng.” Hắn sinh ra đã là đoạn tụ, cưới một nữ tử là hại nàng.

Cố Xạ nói: “Vậy thì có khó gì? Cự tuyệt là được.”

“Nhưng nàng là nữ tử, loại chuyện này ít nhiều cũng tổn hại khuê danh.” Nữ tử đến cửa đề thân vốn là chuyện khó mở miệng, huống gì nhiều lần bị cự tuyệt.

Cố Xạ trầm mặc nhìn hắn.

Đào Mặc nói: “Đặt mình vào hoàn cảnh người khác, nếu ta là nàng, chắc chắn sẽ rất khó chịu.”

Cố Xạ nhìn lá trà chìm xuống trong chén trà, đảo đảo chén trà, nhìn mặt nước nổi lên sóng gợn, lại buông xuống, “Ngươi còn chưa gặp qua nàng, đã cho là nàng đối với ngươi tình sâu nghĩa nặng, không phải người không xuất giá sao?”

Đào Mặc lúng túng nói: “Ta cũng không có ý này.”

“Ngươi có từng nghe qua câu này. Không có chuyện không lấy lòng, không gian trá không phải trộm.”

https://thuviensach.vn

Đào Mặc bất giác nhíu mày, “Cũng không thể nói như vậy.”

Cố Xạ lạnh nhạt quét mắt.

Đào Mặc kiên trì nói: “Ngươi nói ta cũng không sao, nhưng nàng là nữ tử, những lời này quá khắc nghiệt rồi.” Lời nói lúc sau càng lúc càng nhẹ đi, chữ vẫn như cũ không lọt vào tai Cố Xạ.

“Khắc nghiệt?” Y mím môi.

Đào Mặc vội liên tục xua tay, “Ta cũng không phải có ý này. Ta chỉ cảm thấy những lời vừa rồi, có chút, có chút, không thích đáng.”

Cố Xạ yên lặng nhìn hắn một lát, đứng dậy đi ra ngoài. Tĩnh dưỡng đã nhiều ngày như vậy, thương thế cũng đã tốt hơn bảy tám phần, dù vẫn còn có chút đau, nhưng bước đi bình thường miễn là chậm một chút cũng không có gì đáng ngại.

Y đứng lên, Đào Mặc cũng đứng lên theo.

Cố Xạ bước chân qua ngưỡng cửa, đi mà đầu cũng không quay lại, “Tiễn khách.”

Đào Mặc đuổi tới chỗ bậc cửa, dừng lại, nhìn bóng dáng y càng ngày càng xa, trong lòng lại khó chịu đến phiên giang đảo hải. Hắn không hối hận vì ban nãy đã phản bác, chỉ hối hận mình không đọc sách, tìm từ nói chuyện không đủ uyển chuyển, biết rõ Cố Xạ là vì tốt cho hắn, bản thân lại chọc y tức giận.

Hắn không biết sau đó làm thế nào mình về đến được nha môn, chỉ là vào cửa liền nằm trên giường không muốn động đậy. Buổi tối Hách Quả Tử đưa bữa tối đến, hắn cuộn mình trốn trong chăn không ra.

Hách Quả Tử hỏi vài lần đều không có kết quả, lại đổi Lão Đào đến.

https://thuviensach.vn

Lão Đào không vào cửa, chỉ đứng ở cửa im lặng nhìn hắn. Lão bày ra chuyện này, chính là muốn giải quyết dứt khoát. Chuyện tình cảm, hại người không kém, chỉ sẽ càng lún càng sâu. Thay vì để sau này Đào Mặc bất thể tự thoát khỏi lúc đối mặt với các loại chuyện đau khổ, chi bằng bây giờ đem chuyện này phân ra rõ ràng minh bạch. Nếu Cố Xạ cũng có tâm, vậy lão sẽ không có gì để nói nữa, thành toàn cho bọn họ là được. Nếu không có, dù là dùng kim kiếm ngân đao, lão cũng phải đem hai người đoạn tuyệt sạch sẽ!

***

Ánh trăng dịu dàng, trùng điệp trong khoảnh sân nhỏ, điểm một chút sáng trên mặt đất.

Cố Xạ một mình ngồi trên đệm dưới tán hoa bông vải, bên cạnh đặt một bình rượu trong, tự châm tự uống.

“Cố công tử thật có nhã hứng.” Lão Đào từ trên nóc nhà nhảy xuống, “Một mình nâng chén mời trăng sáng.”

Cố Xạ nói: “Đào tiên sinh cũng vậy, nửa đêm đạp nguyệt tầm phương, bất quá hình như tìm lầm chỗ rồi.”

Lão Đào ho khan nói: “Ta đến tìm Cố công tử.”

Cố Xạ cạn sạch rượu trong ly.

“Ta muốn cầu Cố công tử giúp một chuyện.” Lão Đào nói, “Gần đây có một vị Hứa tiểu thư mời bà mối đến làm mối thiếu gia cho nàng. Ta tìm người thăm dò, vị Hứa tiểu thư này tuổi trẻ mỹ mạo, tri thư đạt lý, trong nhà lại có trang tơ lụa, là nhân duyên tốt khó có. Chỉ là thiếu gia nhà ta ngượng ngùng, chưa bao giờ nghĩ đến chuyện nam nữ, khó tránh dao động bất định. Ta muốn thỉnh Cố công tử nể tình một tràng tương giao với thiếu gia, khuyên người một chút.”

https://thuviensach.vn

Cố Xạ đặt ly xuống, “Ngươi không phải đến nhờ ta nói tốt cho người.”

Lão Đào ngẩn ra.

Cố Xạ chậm rãi nói: “Nếu ngươi muốn để Đào Mặc đáp ứng hôn sự này, đã không đến tìm ta.”

Lão Đào mặt không đổi sắc nói: “Làm sao có thể khẳng định?”

Cố Xạ nói: “Ngươi biết rõ, ta tuyệt sẽ không đáp ứng.”

Lão Đào vô tội nói: “Ta đâu biết.”

Cố Xạ lạnh nhạt nói: “Vậy bây giờ ngươi biết rồi.”

Lão Đào nói: “Ta có thể hỏi nguyên do một chút không.”

“Không thể.” Cố Xạ nói.

Lão Đào nhìn y, trong mắt đầy ý dò xét.

Sắc mặt Cố Xạ vẫn như thường, lát sau mới nói: “Bởi vì ta cũng chưa nghĩ thông.“

https://thuviensach.vn

THỨC NHỮ BẤT THỨC ĐINH

Tô Du Bính

www.dtv-ebook.com

Chương 89: Hậu Phát Tiên Chí [8]

Trăng lên giữa trời.

Ánh trăng lạc tại đầu cành, mang máng triền miên.

Cố Tiểu Giáp lấy áo choàng đến, khoác lên đầu gối Cố Xạ, “Công tử, đêm đã khuya.”

Ngón tay Cố Xạ nhẹ nhàng vuốt ve ly rượu.

“Công tử.” Cố Tiểu Giáp nhìn quanh trên mái nhà dưới mái hiên, “Vừa nãy hình như ta nghe người nói chuyện với ai đó?”

“Ừ.”

Cố Tiểu Giáp trợn to hai mắt, “Ai?” Từ sau khi Cố Xạ chịu bị đánh, hắn cũng có chút thần hồn nát thần tính, e sợ trong chớp mắt, Cố Xạ lại bị thương. Hắn không ngừng đề nghị mấy lần phải mời mấy người hộ viện đến trấn thủ, đều bị Cố Xạ bác bỏ. Bây giờ hơn nửa đêm lại có người không coi ai ra gì ra ra vào vào, xem ra là không mời không được. Cố Xạ không đáp mà hỏi ngược lại: “Thuyền đi hải ngoại thế nào rồi?”

Cố Tiểu Giáp ngẩn ngơ nói: “Thỉnh thoảng có nhận một chút việc làm, đi không xa. Chỉ cần công tử ra lệnh một tiếng, liền có thể xuất phát.”

Ngón tay vuốt ve ly rượu của Cố Xạ chợt dừng lại.

Cố Tiểu Giáp dò hỏi: “Chẳng lẽ công tử định xuất hải?”

https://thuviensach.vn

Cố Xạ trầm mặc một hồi, lại lắc lắc đầu.

Cố Tiểu Giáp cực ít khi thấy Cố Xạ tâm thần không yên như vậy, tựa như vì chuyện gì khó khăn, nhịn không được hỏi: "Công tử có tâm sự gì sao?" Hắn thấy Cố Xạ không phản bác, lại hỏi tới, "Có liên quan tới Đào Mặc?"

Chân mày Cố Xạ hơi cau lại.

Mắt Cố Tiểu Giáp đảo vòng: "Có phải chuyện Hứa tiểu thư mời bà mối tới cửa?"

"Ngươi thấy hôn sự này như thế nào?"

Cố Tiểu Giáp nhìn sắc mặt Cố Xạ, cân nhắc nói: "Với gia thế xuất thân của Hứa tiểu thư và Đào Mặc thì coi như môn đăng hộ đối. Bất quá…"

Cố Xạ nghiêng đầu nhìn hắn.

"Ta nghĩ Đào Mặc sẽ không đáp ứng." Cố Tiểu Giáp nói.

Cố Xạ nói: "Vì sao?"

"Lẽ nào công tử không phát hiện Đào Mặc hắn…" Lời đến bên miệng, chợt im bặt. Cố Tiểu Giáp như nhớ tới chuyện gì, mặt trắng ra, cười khan nói, "Ý ta là, nếu Đào Mặc chịu đáp ứng, đã không để Hứa tiểu thư hai lần ba lượt mời bà mối tới cửa rồi. Chuyện này rất nhanh đã truyền khắp Đàm Dương huyện, nếu Đào Mặc không cưới nàng, sợ là Hứa tiểu thư sau này chỉ có thể gả đi xa rồi."

Cố Xạ nói: "Vừa nãy ngươi muốn nói không phải là những lời này."

Ánh mắt Cố Tiểu Giáp dao động, "Vậy, vậy công tử cho là ta muốn nói cái gì?"

"Đào Mặc là đoạn tụ, không tử." Cố Xạ lạnh nhạt nói.

https://thuviensach.vn

Cố Tiểu Giáp nghẹn lời, mặt đỏ bừng. Trong đầu hắn bỗng nhiên lóe lên một ý niệm, nhưng không dám suy nghĩ sâu xa.”Đoạn tụ phân đào suy cho cùng thế tục vẫn không dung. Đào Mặc còn đang làm quan trong triều, ta thấy hắn cũng không dám… quá trắng trợn lộ liễu chứ?”

Cố Xạ nói: “Ngươi có đoạn tụ hay không?”

Cố Tiểu Giáp nhảy dựng lên, “Đương nhiên không có! Công tử, sao người lại hỏi như vậy?”

“Sao ngươi biết không có?” Cố Xạ hỏi đến thản nhiên, không hề có chút thái độ ngượng ngập.

Cố Tiểu Giáp nuốt nuốt nước miếng nói: “Đương nhiên không có. Ta thấy những nữ tử xinh đẹp là mặt đỏ tim đập, sao có thể đoạn tụ?”

Cố Xạ trầm mặc.

“Công tử, người không sao chứ?” Cố Tiểu Giáp âm thầm hối hận đã khơi mào cái đề tài này.

Cố Xạ nói: “Ta đối với nữ tử không có chút cảm giác nào.”

Cố Tiểu Giáp vội nói: “Đó là công tử chưa gặp được người hợp ý.”

Cố Xạ vẻ mặt vân đạm phong khinh nói: “Với Đào Mặc lại có.”

“…” Cố Tiểu Giáp cả người cứng đờ, hồi lâu mới hoàn hồn.

Cố Xạ nhấc áo choàng đứng dậy.

Cố Tiểu Giáp bỗng nhiên la to, chỉ vào Cố Xạ, ngón tay run rẩy, “Công tử, người người người… sao, sao lại… với với với… ?”

“Ngươi không phải đã sớm biết rồi sao?” Cố Xạ bình tĩnh nói.

https://thuviensach.vn

Cố Tiểu Giáp nghẹn họng nhìn trân trối. Tuy hắn cảm thấy có gì đó không đúng, cự tuyệt từ sâu trong ý nghĩ. Nhưng nhìn Cố Xạ khí định thần nhàn, dường như sớm đã có sở liệu, hắn không khỏi hỏi: "Công tử, vậy người… biết được lúc nào?"

Cố Xạ nói: "Lúc trước."

…

Y đương nhiên là lúc trước, nói đã nói đến thế này, chẳng lẽ còn có thể là lúc sau?

Nghĩ thì nghĩ vậy, Cố Tiểu Giáp cũng không dám nói, chỉ có thể gần xa hỏi: "Vậy công tử có dự định gì không?"

"Bình tĩnh đợi."

Cố Xạ chắp tay, đi về hướng hành lang.

Để lại một mình Cố Tiểu Giáp đứng dưới ánh trăng và bóng cây than thở.

***

Cố Xạ nói bình tĩnh đợi không phải là lời nói có lệ.

Trước khi Đào Mặc xuất hiện, y đã cô đơn quá lâu, lâu đến mức cho rằng cô đơn là hiển nhiên.

Y sớm đã phát hiện ra mình nhìn Đào Mặc với con mắt khác. Nguyên nhân chính để phát hiện, là vì y vui khi thấy Đào Mặc mỗi ngày đều quay vòng quanh mình, thậm chí phá lệ ra tay giúp Đào Mặc vài việc nhỏ. Chân chính khiến y kinh ngạc là ở Đàm thành, khi y biết Đào Mặc bị bắt, trong lòng lại cực kì phẫn nộ.

https://thuviensach.vn

Loại này phẫn nộ vượt quá xa cái y nhận biết, vốn không nên xuất hiện trên một phân một chi trên người y.

Đến lúc này, y không thể không thừa nhận, Đào Mặc quan trọng với y, vốn y cho rằng càng khắc sâu hơn. Vì vậy một mình lên công đường, thậm chí không tiếc lấy thân chịu hình, để đổi lấy Đào Mặc không tổn hại gì bình an trở về. Khi đó y không muốn thấy Đào Mặc, trừ việc không muốn hắn thấy mặt hư nhược của mình, cũng có vài phần mượn dịp thanh tâm suy nghĩ rõ ràng chuyện cảm tình, chỉ là tâm hồ rối loạn, không thể muốn thanh tĩnh thì thanh tĩnh được.

Bằng hữu, huynh đệ, tri kỷ, sư đồ…

Bọn họ vốn có thể xây dựng nhiều loại quan hệ, không có quan hệ tình ái.

Cố Xạ tin tưởng, nếu là y mở miệng, Đào Mặc dù không muốn, cũng sẽ không cự tuyệt.

Nhưng gặp Đào Mặc rồi, nghĩ cách gì cuối cùng cũng đều đổi khác.

Nếu không phải bởi tự mình muốn thân cận hắn còn có thể miễn cưỡng giải thích là vì tình tri kỷ, vậy việc bất mãn với chuyện thành thân của hắn thì giải thích thế nào.

Cho nên, đây cũng là lưỡng tình tương duyệt rồi?

Cố Xạ bỗng dừng bước, quay đầu nhìn về phía mặt trăng cô tịch trầm tĩnh giữa bầu trời đêm.

Dung mạo y dưới ánh trăng thanh lãnh như sương lạnh, chỉ là khóe miệng cong lên thành một nụ cười lại ấm áp như ánh nắng mai.

***

Sáng sớm lúc Đào Mặc thức dậy, vành mắt lại đỏ lên.

https://thuviensach.vn

Hách Quả Tử nhìn thấy, liền thở dài mấy lượt. Cũng không biết gặp vận hỏng gì, từ sau khi đến Đàm Dương huyện đã không như ý. Không, phải nói là, từ năm nay thì không như ý. Hay là hắn nên khuyên thiếu gia tìm một cái chùa miếu linh nghiệm đến dâng hương, trừ đi vận xui.

Hắn càng nghĩ càng thấy có lý, liền đem chuyện này nói cho Lão Đào.

Lão Đào trầm ngâm nói: "Cũng được." Hắn xoay người đi tìm Kim sư gia, chuyện ở Đàm Dương huyện hỏi lão là rõ ràng nhất.

Quả nhiên, Kim sư gia nghe xong liền nói: "Có linh nghiệm hay không ta cũng không biết, chỉ là mấy chỗ hương hỏa đang thịnh ta biết rõ thôi. Đó là Quan Âm miếu ở thành Đông, cầu nhân duyên, hương hỏa cực vượng. Nhưng mà theo ta thấy, nơi nào sở dĩ linh nghiệm cũng không phải vì Bồ Tát phù hộ, mà là vì không ít các thiếu nữ chưa xuất giá đến dâng hương."

Lão nói đến cầu nhân duyên, Đào Mặc lại nhớ tới chuyện Hứa tiểu thư, nhớ tới chuyện Hứa tiểu thư lại không khỏi nhớ tới chuyện tranh chấp với Cố Xạ hôm qua, tâm tình càng lúc càng giảm sút.

"Cái thứ hai nữa, chính là Phu Tử miếu ở thành Tây, vào đó người đọc sách chiếm đa số. Có không ít người đọc sách trọ lại, thỉnh thoảng còn có tổ chức thi hội." Kim sư gia nói.

Hách Quả Tử gãi đầu nói: "Không có nơi bình thường chút sao?"

Kim sư gia tức giận nói: "Cái gì gọi là không bình thường? Miệng nói bậy!"

Hách Quả Tử tự biết lỡ lời, vội chữa lại: "Ta muốn tìm một nơi chùa miếu trừ đi vận xấu."

Kim sư gia suy nghĩ một chút nói: "Thành Tây còn có tòa Tam Thanh quán, không bằng vào đó xem một chút?"

https://thuviensach.vn

“Được được được, đạo quán là tốt nhất rồi. Đạo khả đạo phi thường đạo.” Hách Quả Tử cười xòa nói.

Kim sư gia nói: “A? Ngươi cũng biết đạo khả đạo phi thường đạo? Vậy ngươi nói một chút xem, cái gì gọi là đạo khả đạo phi thường đạo?”

Hách Quả Tử nói: “Không phải rất đơn giản sao? Nói đúng là một người muốn trở nên nổi bật, nhất định phải tránh vua đi lối tắt, không thể đi đường bình thường.”

Kim sư gia cũng không kềm được nữa, cười mắng: “Nói hươu nói vượn! Không đi đường bình thường, lẽ nào lên núi làm cướp hay sao?”

Người gác cổng ở bên ngoài hô, “Đại nhân. Cố công tử tới rồi!”

Đào Mặc xoẹt cái đứng lên, vừa khoát tay vừa chạy ra ngoài.

Hách Quả Tử nghi ngờ nói: “Thiếu gia chạy nhanh như vậy làm gì?” Ánh mắt hắn vừa chuyển, thấy Lão Đào giương khóe miệng một cách quỷ dị, lại hỏi, “Lão Đào, lão cười đến quỷ dị như thế làm gì?”

“Quỷ dị?” Lão Đào đưa tay vỗ vào gáy hắn, “Rõ ràng là ta mỉm cười.”

Lão Đào lại nói chuyện cười? ! Nhạt nhẽo thì có nhạt một chút, nhưng dầu gì đó cũng là một chuyện tiếu lâm nha! Hách Quả Tử ngơ ngác nhìn lão.

“Ta đi ra ngoài xem một chút. Ngươi cùng Kim sư gia thảo luận một chút đi tòa miếu nào đi.” Lão Đào bỏ lại một câu liền đi ra ngoài.

…

Hách Quả Tử quay đầu nhìn Kim sư gia, “Ta thấy…”

Kim sư gia nói: “Đạo quán không tệ.”

https://thuviensach.vn

Hách Quả Tử nói: “Đến đạo quán đi.”

“Ừ.”

https://thuviensach.vn

THỨC NHỮ BẤT THỨC ĐINH

Tô Du Bính

www.dtv-ebook.com

Chương 90: Hậu Phát Tiên Chí [9]

Nơi cửa, một thân ảnh thanh lãnh đứng đó, đem màu sắc bốn phía đều làm dịu xuống.

Bước chân Đào Mặc dần chậm lại, cố gắng điều chỉnh hô hấp chính mình.

Cố Xạ đột nhiên quay đầu lại.

Đào Mặc chợt dừng bước, vừa khẩn trương vừa mong đợi nhìn y.

“Qua đây.” Cố Xạ ngoắc ngoắc tay.

Trên mặt Đào Mặc lập tức hiện ra một nụ cười tươi thật tươi, chạy như điên tới.

Cố Xạ bước lên xe ngựa, nhìn Đào Mặc ngơ ngác đứng bên cạnh xe nói: “Lên đây.”

Đào Mặc không chút do dự đi lên.

“Đi đâu?”

Một câu hỏi hai âm thanh.

Đào Mặc và Cố Xạ quay đầu nhìn Lão Đào đang từ bên trong đi ra.

Cố Xạ nói: “Câu hỏi của ngươi, ta đã có đáp án rồi.”

https://thuviensach.vn

“Hả?” Lão Đào vẻ mặt bình tĩnh, “Đáp án gì?”

Cố Xạ khẽ cười, đưa tay ra, lướt qua Đào Mặc, buông rèm cửa xuống, quay đầu nói với Cố Tiểu Giáp đang ngồi trên càng xe: “Đi thôi.”

“Dạ.” Cố Tiểu Giáp giật dây cương, xe chậm rãi tiến về phía trước.

“Nhưng Lão Đào…” Đào Mặc nhịn không được nhấc một góc rèm cửa lên, lại phát hiện Lão Đào cũng không tức giận như hắn tưởng tượng, trái lại trên mặt còn mang theo tia tiếu ý nhàn nhạt, thấy mình nhìn lão, lại khoát khoát tay với hắn. Hắn buông rèm cửa xuống, cẩn trọng nhìn Cố Xạ một lát, xác nhận y không đem chuyện hôm qua để trong lòng, mới thở phào một cái, thuận miệng hỏi: “Chúng ta đi đâu?”

“Hứa phủ.”

Đào Mặc trong lòng khẩn trương, “Hứa phủ nào?”

Cố Xạ thản nhiên nói: “Ngươi biết rất nhiều vị Hứa tiểu thư sao?”

“Vì sao?” Đào Mặc nhảy dựng lên, quên mất mình đang ở trên xe, đầu đánh mạnh vào đỉnh xe, lại ngồi xuống.

Cố Xạ thấy hắn giữ chặt đỉnh đầu, cố kiềm nước mắt, khóe miệng không khỏi giương lên, “Phấn khích như vậy?”

Đào Mặc ngơ ngác nhìn y, trong nháy mắt, đau nhức lùi xa, Hứa tiểu thư cũng không nhớ rõ, tựa hồ cả người đều sa vào khóe miệng mỉm cười của y.

Cố Xạ đưa ngón tay lên, nhẹ nhàng gõ gõ trán hắn, “Dung nhan dễ lão hóa.”

Ngón tay Cố Xạ rất lạnh, nhưng chỗ trán bị điểm vẫn nóng như thiêu cháy vậy. Đào Mặc nhìn y, nuốt nước miếng, nói: “Ngươi ở trong lòng ta, vĩnh viễn rất đẹp.”

https://thuviensach.vn

“Ha? Già rồi cũng vậy?”

Đào Mặc rất nghiêm túc gật đầu.

“Hủy dung cũng vậy?”

Đào Mặc ngẩn người, bỗng nhiên lắc đầu.

Cố Xạ cau mày, hiển nhiên đối với đáp án này có chút bất mãn.

Đào Mặc nói: “Ta tuyệt đối sẽ không để bất luận kẻ nào thương tổn ngươi!” Không lần nào nữa! Hắn âm thầm hạ quyết tâm.

Cố Xạ đặt tay lên đỉnh đầu hắn.

Đào Mặc ngây người nhìn y, sau đó phát hiện y đang nhẹ nhàng xoa xoa nơi vừa nãy hắn bị đụng đau.

“Cố Xạ?”

“Ừ?” Trong giọng nói mang theo chút nhàn nhạt không vui.

“Huyền Chi?”

“Ừ.”

“Huyền Chi…” Đào Mặc cúi đầu, vành mắt hơi ươn ướt. Kỳ thực như vậy cũng rất tốt. Dù cho có một ngày, Cố Xạ thú thê sinh tử, con cháu đầy cả sảnh đường, mình sẽ đem khoảng thời gian này từng chút từng chút trả lại cho người nhà tương lai của y, nhưng ít ra mình cũng đã từng ở gần y như vậy, chí ít, bên cạnh y đã từng xuất hiện bóng dáng mình.

Tay Cố Xạ đột nhiên dừng tay lại, sau đó dời đi.

Đào Mặc còn không kịp thu thập cảm giác mất mát trong lòng, lại cảm thấy một bàn tay nâng cằm hắn lên.

https://thuviensach.vn

“Ngươi đang khóc?” Cố Xạ cau mày nhìn hắn.

Nếu y không hỏi, Đào Mặc còn nhịn được, y cất tiếng, nước mắt lại rơi xuống, rơi trên tay Cố Xạ, . Đào Mặc hít mũi một cái, thật nhanh đưa tay lau nước mắt trên mặt mình, lại phát hiện Cố Xạ đã thu tay về.

“Ta…” Hắn đưa tay muốn lau nước mắt trên tay Cố Xạ, lại bị Cố Xạ tránh đi, ngược lại nắm chặt lòng bàn tay.

Rõ ràng một động tác vô cùng đơn giản như vậy, Đào Mặc lại thấy tim đập thình thịch.

Cố Xạ giữ lấy nước mắt, lại nhìn sang chỗ khác, chỉ là tay từ đầu đến cuối vẫn chưa từng buông ra.

Trong lòng Đào Mặc vô cùng phiền muộn, mình thế nào khi không lại khóc, nhất định khiến Cố Xạ không thích. Hắn nghĩ như vậy, càng không dám nói lời nào. Hai người một đường phiền muộn đến Hứa phủ, cho đến khi xuống xe, gia đinh Hứa phủ ra nghênh đón, Đào Mặc mới mở miệng.

Gia đinh không biết Lão gia Tiểu thư Hứa gia có giao dịch ngầm với Lão Đào, chỉ nghĩ là vị cô gia tương lai đến cửa, mọi người đều một mực cung kính nghênh đón đưa hắn đến đợi ở phòng khách.

Tuy Hứa phủ là nhà buôn bán, nhưng trong nhà lại bố trí hết sức thanh nhã.

Cố Xạ tùy ý nhìn vài bức, lại có hai bức là chân tích.

“Đào đại nhân.” Hứa lão gia từ cửa tiến vào.

Đào Mặc vội vàng đứng lên, “Mạo muội làm phiền, mong Hứa lão gia thứ lỗi.”

https://thuviensach.vn

“Đào đại nhân sao lại nói thế? Khách nhân như Đào đại nhân và Cố công tử đây, Hứa mỗ muốn mời cũng mời không được.” Hứa lão gia vừa cười vừa ngồi xuống.

Hạ nhân dâng trà.

Cố Xạ âm thầm quan sát lão vài lần. Có khí chất thương nhân, có phong độ của văn nhân trí thức và phong cốt của hiệp khách, là một nhân vật không hề đơn giản.

Hứa lão gia nói với Đào Mặc: “Đào đại nhân lần này đến nhà thăm hỏi, chẳng lẽ là vì hôn sự của tiểu nữ mà đến?”

“A?” Đào Mặc ngẩn người, vội lắc đầu nói, “Việc này, việc này…”

“Chính là vì chuyện này mà đến.” Cố Xạ bỗng dưng chặn lời hắn.

Hứa lão gia hứng thú nhìn Cố Xạ nói: “Chẳng lẽ Đào đại nhân mời Cố công tử đến làm mối?”

Trong lòng Đào Mặc run rẩy, trong đầu lóe lên một ý nghĩ: Y phát hiện ta đối với y có cảm tình, chán ghét mà muốn vứt bỏ ta rồi? Muốn mượn chuyện này từ chối ta?

Hứa lão gia nhìn sắc mặt Đào Mặc trắng bợt, mơ hồ phát xanh, không khỏi kinh ngạc nói: “Đào đại nhân làm sao vậy? Có phải không khỏe ở chỗ nào?”

Đào Mặc ngơ ngác lắc lắc đầu, thầm nghĩ: Nếu y thật sự muốn như vậy, vậy ta, ta sẽ lập một lời thề nặng, vĩnh viễn không gặp y là được. Nhưng thành thân thì tuyệt đối không thể. Dù rằng ta không sao, nhưng không thể liên lụy Hứa tiểu thư.

https://thuviensach.vn

Trong lòng hắn hiện lên nhiều suy nghĩ, cuối cùng hạ quyết tâm, đang muốn từ chối, lại phát hiện Cố Xạ và Hứa lão gia đã bắt đầu trò chuyện rồi.

“Điều này quả thực quá đáng tiếc.” Hứa lão gia nhìn về phía Đào Mặc trong mắt tràn ngập đồng tình, “Không ngờ Đào đại nhân lại có nỗi khổ tâm như vậy.”

Đào Mặc mờ mịt.

Cố Xạ nói: “Hứa lão gia có thể thứ lỗi, thật là không gì tốt hơn.”

Hứa lão gia thở dài nói: “Đào đại nhân thực sự là trạch tâm nhân hậu, là nữ nhi của ta không có phúc phần.”

Đào Mặc nghe vậy như lọt vào trong sương mù, không khỏi nhìn Cố Xạ.

Cố Xạ nháy nháy mắt với hắn.

Đào Mặc kinh sợ, cũng không nhớ muốn hỏi cái gì.

Cố Xạ và Hứa lão gia lại nói một hồi, rồi đứng dậy cáo từ.

Đào Mặc từ đầu tới đuôi đều mơ mơ màng màng, cũng không biết rốt cuộc mình vì sao mà lại tới đây, lại làm sao mà đi, cho đến khi lên xe ngựa, mới nhịn không được hỏi: “Ngươi nói gì với Hứa lão gia? Sao ông ta lại đột nhiên thay đổi chủ ý?”

Cố Xạ tự tiếu phi tiếu nói: “Ngươi thấy tiếc?”

“Đương nhiên không phải.” Đào Mặc nói, “Ta chỉ là không hiểu.”

Cố Xạ nói: “Ta nói ngươi coi mệnh, trời sinh khắc thê, không nên hôn thú.”

“Hả?” Đào Mặc ngây người.

https://thuviensach.vn

Cố Xạ liếc nhìn hắn, “Ngươi không muốn?”

Đào Mặc nói: “Không, ta, ta chỉ không nghĩ tới ngươi sẽ nói như vậy.” Lại nói, đây là một biện pháp vĩnh viễn. Nếu không thì hôm nay không còn Hứa tiểu thư, ngày mai sẽ lại có Tôn tiểu thư, Mã tiểu thư. Nếu hắn trời sinh khắc thê, không nên hôn thú, những bà mối và tiểu thư kia sẽ không đến cửa nữa. Dù sao cũng không ai muốn lấy tính mạng mình ra đánh cược.

Cố Xạ nói: “Nếu ngươi hối hận thì còn kịp. Chỉ cần trở lại nói rõ với Hứa lão gia một tiếng, lời ta vừa nói, chỉ là hiểu lầm.”

Đào Mặc lắc lắc đầu nói: “Ta nghĩ như vậy rất tốt.”

Trong mắt Cố Xạ rốt cuộc hiện lên một tia tiếu ý.

“Thế nhưng, sao ngươi lại giúp ta?” Đào Mặc dè dặt hỏi. Hắn còn tưởng rằng sau chuyện ngày hôm qua, Cố Xạ sẽ không muốn quan tâm chuyện của hắn.

Cố Xạ nói: “Việc nào cho biết ta không phải đang tự giúp mình?”

Đào Mặc khó hiểu nhìn y.

Cố Xạ lại không giải thích, “Gần đây rất bận?”

“Không bận.” Đào Mặc dừng một chút, cũng muốn lấy điểm này dẫn đi lực chú ý của y, liền nói, “Hách Quả Tử nói gần đây không thuận lợi, muốn đi dâng hương trừ xui xẻo.”

Trong mắt Cố Xạ lóe lên một mạt ánh sáng, hỏi: “Dâng hương nơi nào?”

Đào Mặc nghĩ nghĩ một chút lại nói: “Nói là thành Đông có Quan Âm miếu, thành Tây có Phu Tử miếu và đạo quán.”

Cố Xạ gõ gõ vách xe, nói: “Đến Quan Âm miếu.”

https://thuviensach.vn

Cố Tiểu Giáp ở bên ngoài kêu lên, “Sao lại đến Quan Âm miếu? Quan Âm miếu là cầu nhân duyên, không quản chuyện trừ xui xẻo.”

Đào Mặc nghe vậy tim đập thịch một tiếng.

Cố Xạ mặt không đổi sắc nói: “Không cầu làm sao biết không quản?”

https://thuviensach.vn

THỨC NHỮ BẤT THỨC ĐINH

Tô Du Bính

www.dtv-ebook.com

Chương 91: Nhân Duyên Ngã Định [1]

Đông đi xuân đến, băng tuyết tan ra, vạn vật khôi phục, chính là lúc tốt nhất để cầu nhân duyên.

Trước Quan Âm miếu nam nữ tấp nập.

Cố Xạ và Đào Mặc xuyên qua đám người, rất nhanh đã bị che mất bóng người.

"Huyền Chi?" Đào Mặc không cao lắm, không chú ý bị chen lên trước. Dưới chân là thềm đá, hắn vừa phải bước cẩn thận, vừa phải tìm người, bước đi khó khăn, vất vả mới đến được chỗ thông thoáng, quay đầu lại nhìn về phía dòng người đang đi lên, chỉ thấy đầu người nhốn nháo, không thấy bóng dáng Cố Xạ đâu?

Hắn có hơi sốt ruột, nhịn không được nhón chân lên nhìn nhìn.

"Đào đại nhân?"

Phía sau truyền đến một âm thanh quen thuộc.

Đào Mặc không cam nguyện mà quay đầu, cười chào: "Lô công tử."

Lô Trấn Học là người thế nào, vừa nhìn ta biết hắn không muốn đáp lời mình, tâm tình vốn đang tốt không biết vì sao lại trở nên tệ, ngoài cười nhưng trong không cười nói: "Đào đại nhân mới đến Đàm Dương huyện vài tháng ngắn ngủi, đã liên tiếp được hai vị mỹ nhân xem trọng. Còn cần đến Quan Âm miếu cầu nhân duyên sao?"

https://thuviensach.vn

Đào Mặc nói: “Ta tới trừ xui xẻo.”

“Trừ xui xẻo?” Lô Trấn Học nghĩ là hắn chán ghét Hứa tiểu thư, hơi nhíu nhíu mày, “Đào đại nhân sao lại nặng lời thế?”

Đào Mặc gãi đầu nói: “Ta cũng thấy quá nặng lời rồi. Nhưng Hách Quả Tử nói gần đây vận xui liên miên, hay là đi trừ xui thì hơn.”

Lô Trấn Học chợt hiểu ra: “Hóa ra là xui xẻo này.”

Đào Mặc nói: “Lô công tử đến cầu nhân duyên?”

Sắc mặt Lô Trấn Học nghiêm lại, dửng dưng nói: “Ta đến cùng bằng hữu thôi.”

“À.” Đào Mặc đáp lời, mắt không khỏi tìm tòi xung quanh.

“Đào đại nhân lạc mất hạ nhân?” Lô Trấn Học giúp hắn tìm. Hách Quả Tử và Lão Đào hắn đều đã gặp mặt, còn nhớ rõ dáng vẻ.

Đào Mặc lắc đầu nói: “Không phải hạ nhân.”

Lô Trấn Học ngạc nhiên nói: “Lẽ nào là… Hứa tiểu thư?”

“A, đương nhiên không phải.” Đào Mặc nói.

Lô Trấn Học thấy hắn chỉ phủ nhận, không nói đáp án, cho là hắn không muốn nói, cũng không truy vấn nữa.” Trên núi lúc này người rất nhiều, hay là Đào đại nhân theo ta vào miếu ngồi một chút đi. Nói không chừng đối phương tìm không được đại nhân, đã vào thẳng miếu xem rồi.”

Đào Mặc do dự một chút, vẫn lắc lắc đầu nói: “Ta ở đây chờ y.”

Lô Trấn Học bật cười nói: “Lẽ nào hắn là một hài tử? Đại nhân mới không yên tâm như vậy?” Lời này của hắn có mấy phần thăm dò. Đào Mặc

https://thuviensach.vn

đến Đàm Dương huyện không lâu, những người thân thiết tới tới lui lui không ngoài những người kia. Hắn vẫn nghĩ không ra người nào có thể khiến Đào Mặc để tâm như vậy.

Đào Mặc nói: “Dù sao ở bên trong hay bên ngoài cũng phải chờ, ta chờ y ở chỗ này, có thể thấy ta rõ ràng hơn.”

Trong đầu Lô Trấn Học chợt lóe lên một cái tên, “Chẳng lẽ là Cố huynh?”

Đào Mặc gật đầu nói: “Đúng là Huyền Chi.”

“Huyền Chi?” Lô Trấn Học đầu tiên là ngẩn ra, sau đó giật mình, hỏi tới, “Huyền nào Chi nào?”

Đào Mặc lúng túng nhìn hắn.

Lô Trấn Học lúc này mới nhớ tới hắn không biết chữ, cười khan nói: “Ta chỉ nghĩ đến một người, có hơi thất thố rồi.”

Đào Mặc đột nhiên yên lặng nhìn về một hướng, mắt như lấp lánh.

“Lô huynh nghĩ đến người nào mà lại thất thố như vậy?” Thanh âm Cố Xạ từ một hướng xa tắp vang lên.

Lô Trấn Học quay đầu, liền thấy Cố Xạ cầm một cây hồ lô đường từ trong đám người ưu nhã đi tới. Nói cũng kỳ quái, rõ ràng người khác đi đến nơi nào cũng là chen chúc không chịu nổi, nhưng đến gần bên Cố Xạ, tất cả mọi người đều tự giác tránh ra một khoảng, sợ không cẩn thận đụng phải y.

Cố Xạ đi tới trước mặt Đào Mặc, đưa hồ lô đường cho hắn.

Đào Mặc giật mình mở to mắt, “Cho ta?”

Cố Xạ nói: “Cầm lấy.”

https://thuviensach.vn

Hóa ra là để hắn cầm giúp. Đào Mặc ngoan ngoãn tiếp lấy.

Cố Xạ nói: “Ăn.”

Đào Mặc dùng hồ lô đường chỉ chỉ vào mũi mình.

Cố Xạ gật gật đầu.

Đào Mặc há miệng, vui vẻ cắn một miếng.

Lô Trấn Học đứng ở bên, đột nhiên cảm thấy mình dư thừa, như một người xông vào, tiến vào một gian phòng không thuộc về hắn.

“Lô huynh đến cầu duyên?” Cố Xạ hỏi.

Lô Trấn Học hoảng hốt hồi thần, nói: “A, là ý của gia mẫu.”

Đào Mặc ngạc nhiên nói: “Không phải ngươi nói đến cùng bằng hữu sao.”

Lô Trấn Học dù sao cũng là môn sinh tâm đắc của Lâm Chính Dung, suy nghĩ vừa chuyển, liền tìm được lí do giải thích: “Gia mẫu phân phó ta đến cùng bằng hữu.”

Cố Xạ nói: “Đã như vậy, mời Lô huynh cứ tự nhiên.” Y nói xong, đưa tay kéo Đào Mặc, hướng vào trong miếu.

Đào Mặc bị y kéo đi, cả người cứng đờ cơ hồ đến cả đầu gối cũng khuỵu xuống không dậy nổi, lúc bước qua ngưỡng cửa chân nhấc hai lần mới qua được.

Vào đến đại điện rồi, liền đầy người đang quỳ trên đệm cói.

Tiếng lắc ống thẻ liên tục không ngừng.

Cố Xạ buông tay Đào Mặc ra, “Không phải nói đi trừ xui sao?”

https://thuviensach.vn

Đào Mặc giật mình hỏi: “Đi thế nào?”

Cố Xạ nói: “Đến cầu nguyện trước Bồ Tát.” Y thuận tay tiếp lấy hồ lô đường trong tay hắn.

Đào Mặc ngơ ngác đi vào, quỳ lên đệm cói ở một góc cuối đoàn người.

Cố Xạ nhìn hắn cung kính lễ bái, không quay đầu mà nói: “Lô huynh còn có gì chỉ giáo?”

Lô Trấn Học cười híp mắt tiến lên nói: “Không ngờ cảm tình giữa Cố huynh và Đào đại nhân lại sâu sắc như vậy.”

Cố Xạ nói: “Trên đời này luôn có vài chuyện không ngờ tới.”

Lô Trấn Học nói: “Như vậy xem ra, lúc trước Cố huynh muốn mời tụng sư đến Lân huyện, cũng là vì Đào đại nhân?”

Cố Xạ nói: “Lô huynh có hứng thú?”

Lô Trấn Học nói: “Không. Ta chỉ thuận miệng hỏi một chút.”

Cố Xạ nói: “Không phải Lô huynh cùng bằng hữu đến sao?”

Lô Trấn Học nói: “Chẳng lẽ Cố huynh đang đuổi ta?”

Cố Xạ quay đầu, nhìn hắn, tự tiếu phi tiếu nói: “Ai nói không phải chứ?”

Lô Trấn Học nói: “Có một chuyện ta không biết có nên hỏi hay không.”

Cố Xạ không đáp. Y quay đầu tiếp tục nhìn bóng lưng Đào Mặc.

“Ta nghe Đào đại nhân gọi Cố huynh là… Huyền Chi.” Lô Trấn Học nói, “Cố huynh tự là Huyền Chi?”

Cố Xạ thoải mái thừa nhận.

https://thuviensach.vn

“Cố Huyền Chi?” Mỗi từ Lô Trấn Học nói ra đều rất mạnh, tựa hồ đang xác định cái gì.

Cố Xạ đi thẳng đến bên Đào Mặc.

Vừa lúc Đào Mặc đứng lên. Cố Xạ hỏi: “Ngươi cầu nguyện cái gì rồi?”

Đào Mặc nói: “Bình an. Cầu cho ngươi, Lão Đào, Hách Quả Tử, Cố Tiểu Giáp, còn có tất cả mọi người ở Đàm Dương huyện bình bình an an.”

Cố Xạ nói: “Vậy ngươi thì sao?”

Đào Mặc ngây người.

Cố Xạ bật cười.

Đào Mặc liền quỳ xuống lại, bổ sung những gì vừa rồi không cầu.

Lại qua một lát, mới đứng lên.

Cố Xạ nói: “Ngươi cầu cho một người so với tất cả chúng ta lại lâu hơn.”

Đào Mặc nói: “Ta đã cầu nguyện lại một lần nữa. Ta nói nhiều lần, không chừng Bồ Tát có thể nhớ kỹ hơn một chút.”

Cố Xạ nói: “Nếu vậy, ta đi tìm trụ trì.” Y trả lại hồ lô đường cho hắn.

“Hả? Vì sao?” Đào Mặc đi theo phía sau y.

Cố Xạ nói: “Ông ta mỗi ngày đều ở đây, mỗi ngày đều có thể nhắc lại.”

Đào Mặc chú ý tới Lô Trấn Học cũng đi theo sau, nghi ngờ hỏi: “Lô huynh không đi tìm bằng hữu sao?”

Lô Trấn Học nói: “Ta lạc mất bọn họ, bọn họ chắc là đã về trước rồi.” Hắn dừng một chút, nhìn Cố Xạ và Đào Mặc, nói đầy thâm ý, “Cũng không

https://thuviensach.vn

phải tất cả bằng hữu đều sẽ đứng tại chỗ chờ đối phương quay lại.”

Đào Mặc cắn một miếng hồ lô đường, cảm thấy có chút ấm áp, giống như có một dòng suối nước nóng, xì xà bốc hơi.

Quan Âm miếu không lớn, sau đại điện có một khoảnh sân nhỏ, nơi đây bày một vài gian hàng coi bói, phía trước có không ít thiếu niên đang ngượng ngùng đứng đó.

Lô Trấn Học nói: “Cố huynh và Đào đại nhân không coi quẻ sao?”

Đào Mặc có chút động tâm, đáng tiếc hắn muốn coi, lại không thể lộ liễu giữa ban ngày ban mặt.

Cố Xạ nói: “Một người nếu ngay cả nhân duyên cũng không thể tự mình nắm chặt, vậy thì còn có thể nắm chắc cái gì?”

Lô Trấn Học khẩn trương. Kỳ thực lúc trước hắn nói cùng bằng hữu đến chỉ là mượn cớ, hắn thật sự đến cầu duyên, nhưng là không phải tự nguyện đến, mà là bị mẫu thân ba lần bốn lượt đẩy tới.

“Cố huynh quả là người khoát đạt. Lẽ nào phụ mẫu trong nhà chưa bao giờ hỏi tới?” Lô Trấn Học thử thăm dò.

Cố Xạ hỏi ngược lại: “Lệnh tôn lệnh đường đã hỏi tới?”

Lô Trấn Học mím môi cười nói: “Chung thân đại sự, là lệnh phụ mẫu, quan tâm cũng là lẽ đương nhiên.”

Ba người nói nói một hồi đã đi tới trước điện, vừa lúc có một tiểu sa di ôm thùng công đức nhìn đông nhìn tây, thấy đám người Cố Xạ thì mắt sáng lên, hô Phật hiệu, lại đi tới nói: “Thí chủ đến cầu duyên?”

Cố Xạ nói: “Không phải, là cầu bình an. Trụ trì quý tự có ở đây không?”

https://thuviensach.vn

Tiểu sa di nói: “Trụ trì đang cùng Du Phương tăng nhân luận kinh.”

Cố Xạ nói: “Đã vậy, ta đành làm phiền ngươi rồi.”

Tiểu sa di nói: “Thí chủ mời nói.”

Cố Xạ nói: “Ta muốn mời người mỗi ngày đều niệm kinh cầu bình an cho một người.” Y lấy ra một tấm ngân phiếu, bỏ vào thùng công đức.

Đào Mặc và Lô Trấn Học đều ngẩn người.

Trong nháy mắt lúc tờ ngân phiếu được bỏ vào, tiểu sa di đã thấy được con số, giật mình cả kinh, lập tức nói: “Thí chủ mời nói.”

“Hắn gọi là Đào Mặc.”

https://thuviensach.vn

THỨC NHỮ BẤT THỨC ĐINH

Tô Du Bính

www.dtv-ebook.com

Chương 92: Nhân Duyên Ngã Định [2]

Cố Xạ và Đào Mặc từ trên núi xuống tới, Lô Trấn Học cũng đi cùng đường.

"Cố huynh." Mắt thấy Cố Xạ và Đào Mặc chuẩn bị lên xe ngựa, cứ như vậy mà đi, Lô Trấn Học nhịn không được lên tiếng, "Xin dừng bước."

Cố Xạ quay đầu lại.

Lô Trấn Học nói: "Không biết Cố huynh có phiền đi vài bước cùng nói chuyện?"

Cố Xạ đứng nguyên tại chỗ không chuyển động, "Lô huynh mời nói."

Lô Trấn Học nhìn nhìn đoàn người qua lại, thấp giọng nói: "Không biết Cố huynh có tìm được tụng sư cho bản án tiều phu ở Lân huyện hay chưa?"

Cố Xạ nói: "Chưa."

Lô Trấn Học nói: "Nếu Cố huynh không chê, ta muốn nhận án này."

Cố Xạ không biểu tình nói: "Vì cái gì Lô huynh lại thay đổi chủ ý?"

Lô Trấn Học nói: "Nếu ta nói là vì chính nghĩa, chẳng biết Cố huynh có tin hay không?"

Cố Xạ nói: "Bản thân Lô huynh có tin hay không?"

Lô Trấn Học cười mà không nói.

https://thuviensach.vn

Cố Xạ nói: “Đã vậy, Lô huynh không phiền ngày mai đến huyện nha nói chuyện.”

Lô Trấn Học ôm quyền nói: “Xin đợi cuộc hẹn ngày mai.”

Cố Xạ lên xe ngựa. Chỉ thấy Đào Mặc cầm cây hồ lô đường, ngơ ngác nhìn đầu gối chằm chằm, khóe môi nhếch lên thành một nụ cười vui vẻ, dường như đang đắm chìm trong hồi ức mỹ lệ.

Cố Tiểu Giáp thò đầu vào, trố ra nhìn Đào Mặc hỏi: “Hắn làm sao vậy? Nhặt được tiền sao?”

Cố Xạ tự tiếu phi tiếu nhìn hắn.

Cố Tiểu Giáp thè lưỡi, rất nhanh quay trở lại càng xe, đánh xe chạy đi.

Đường đi xóc nảy làm Đào Mặc thoáng hoàn hồn. Mắt hắn giật giật, liếc thấy Cố Xạ gần trong gang tấc, mặt bỗng đỏ lên, nói: “Chúng ta trở về bao lâu rồi?”

Cố Xạ nói: “Vừa mới.”

Mặt Đào Mặc lại càng đỏ hơn, “Ta, vừa rồi ta lại phát ngốc phải không?”

Cố Xạ nói: “Nghĩ cái gì?”

Đào Mặc nhìn sang nới khắc, ánh mắt lơ đãng nhìn xung quanh thùng xe, “Không, không nghĩ gì cả.” Nếu để Cố Xạ biết, mình từ lúc nãy đến giờ, trong đầu chỉ có hồi tưởng lại đoạn đối thoại giữa y và tiểu sa di, chắc chắn sẽ bị xem thường.

“Có thể do quá mệt rồi.” Cố Xạ chuẩn bị cho hắn một lối thoát.

Đào Mặc vội vàng gật đầu. Hắn lặng lẽ nhấc một góc rèm cửa lên, dọc đường gió nhẹ phất qua mặt, khiến đầu óc mơ mơ màng màng thoáng thanh

https://thuviensach.vn

tỉnh được một chút.”Đúng rồi, Lô công tử đâu?” Hắn bỗng nhiên nhớ ra thiếu mất một người.

Cố Xạ nói: “Đi về rồi.”

Đào Mặc xấu hổ nói: “Còn chưa nói từ biệt, thật quá thất lễ rồi.”

“Ngày mai hắn sẽ đến huyện nha.”

Đào Mặc nghi ngờ hỏi: “Hắn muốn tới huyện nha? Vì sao?” Lô Trấn Học là tụng sư, hắn nghĩ rằng Đàm Dương huyện lại có kiện cáo gì đó.”Chẳng lẽ lại xảy ra chuyện gì?”

Cố Xạ nói: “Hắn muốn nhận vụ án của tiều phu.”

Đào Mặc đầu tiên là giật mình, sau đó vui vẻ, nói: “Thật à? Hắn thật muốn nhận vụ án này?”

Cố Xạ nói: “Chính miệng hắn nói, chính tai ta nghe.”

Đào Mặc hít một hơi thật sâu nói: “Vậy thì tốt quá rồi.” Hắn biết Cố Xạ không muốn lên công đường, bởi vậy trong lòng tuy hi vọng lật lại án của tiều phu, cũng không muốn miễn cưỡng y. Bây giờ có Lô Trấn Học xung phong nhận việc, quả thực không còn gì tốt hơn.

Cố Xạ nói: “Tan rồi.”

Đào Mặc ngạc nhiên hỏi: “Cái gì?”

Cố Xạ nói: “Hồ lô đường.”

Đào Mặc cúi đầu, quả nhiên thấy đường trên hồ lô đang chảy xuống, dính lên tay. Hắn theo bản năng giơ tay lên, lại nhớ tới Cố Xạ còn đang ở bên cạnh, lại ngượng ngùng buông tay xuống.

https://thuviensach.vn

Cố Xạ lấy ra một chiếc khăn tay, nhẹ nhàng lau nước đường dính trên tay hắn.

Nhìn chiếc khăn tay trắng bị nhuộm thành màu đỏ, Đào Mặc lúng túng nói: “Ta giặt sạch cho ngươi.”

Cố Xạ xếp chiếc khăn tay lại, để vị trí bị bẩn bao lại bên trong, sau đó đưa cho hắn, “Được.”

Đào Mặc nhận lấy, gắt gao nắm chặt trong tay, trong đầu hết lần này đến lần khác hiện ra thần tình ôn nhu của Cố Xạ khi lau tay giúp hắn. Nơi được lau mơ hồ nóng lên.

Lúc xuống xe ngựa, cố gắng bình tĩnh cáo biệt với Cố Xạ, cũng hẹn ngày mai sẽ gặp lại, Đào Mặc nhìn theo xe ngựa của Cố Xạ biến mất ở cuối đường, sau đó chạy ào thật nhanh vào huyện nha, bắt được người nào liền hỏi: “Lão Đào đâu?”

Hắn hỏi đến người thứ ba, thình lình phát hiện đối phương chính là Lão Đào.

“Thiếu gia?” Lão Đào thấy một tay hồ lô đường, một tay cầm khăn tay, mặt đầy hưng phấn mà nhìn mình, mắt sáng lên dọa người, trong lòng nhất thời có chút khổ, bình tĩnh nói, “Kim sư gia đã về rồi, có chuyện gì không bằng đến thư phòng nói.”

Đào Mặc không chút dị nghị theo lão trở về thư phòng.

“Thiếu gia người và…”

“Huyền Chi mua cho ta hồ lô đường ăn.” Đào Mặc kích động nói.

Lão Đào: “…” Nếu lão nhớ không lầm, chính mình cũng đã từng mua rất nhiều quà vặt cho hắn ăn.

https://thuviensach.vn

Đào Mặc nói: “Y còn dùng khăn tay lau tay cho ta.”

Lão Đào: “…” Lão đâu chỉ lau tay cho hắn, còn là cả lau dọn cả nhà nữa.

Đào Mặc nói: “Hắn còn đưa cho tiểu hòa thượng một tấm ngân phiếu, bảo hắn mỗi ngày đều cầu bình an cho ta.”

Lão Đào: “…” Cái này nghe ra cũng không tệ lắm.

Đào Mặc lấy lại bình tĩnh, đột nhiên mặt nghiêm túc nhìn Lão Đào: “Lão nói xem, vì sao y lại đối tốt với ta như vậy?”

Lão Đào nói: “Sao thiếu gia không trực tiếp hỏi Cố Xạ?”

Đào Mặc bối rối nói: “Ta sợ y cũng không biết.”

Lão Đào: “…” Tuy không nên oán thầm thiếu gia như vậy, nhưng nếu nói giữa Thiếu gia và Cố Xạ có người không biết mình đang làm gì, vậy người đó tuyệt đối không phải Cố Xạ.

Đào Mặc nói: “Vạn nhất lúc ta hỏi rồi, y phát hiện mình đối với ta tốt, rồi lại không muốn đối tốt nữa thì làm sao?”

Lão Đào nói: “Ta nghĩ, Cố công tử không phải người như vậy.”

Trong mắt Đào Mặc lóe lên một tia hoan hỉ, nói: “Lão nói là, y biết y đối tốt với ta?”

“Ừ. Cố công tử không phải là người nhiệt tình, cũng không phải người đa tình, nếu không đối với thiếu gia… nhìn với cặp mắt khác, thì tuyệt đối không vì thiếu gia lên công đường.” Lần đầu, giữa Cố Xạ và Đào Mặc, tâm tình Lão Đào vi diệu nghiêng về Cố Xạ.

Đào Mặc khóe miệng thì tươi cười, nhưng giữa trán lại hằn lên một tên bi thương, “Ta biết. Cho nên, ta mới sợ.”

https://thuviensach.vn

Lão Đào nhướng mày.

“Cái tốt của y cùng với cái tốt ta nghĩ tới không giống nhau.” Đào Mặc thấp giọng nói, “Nhưng cái tốt của y và cái tốt ta muốn có lại có phần tương tự. Ta sợ có ngày, y tìm được người y chân chính muốn đối tốt với hắn, sẽ đem cái tốt đối với ta thu trở về. Biết rõ không nên hi vọng xa vời như vậy, nhưng lúc được đối xử tốt như vậy, ta vẫn hi vọng sự đối tốt này là vĩnh viễn. Ta, ta có phải quá tham không đáy hay không?”

“Là lòng tham không đáy.”

*Chỗ này bạn Đạo Mặc muốn dùng thành ngữ “tham đắc vô yếm” => lòng tham không đáy nhưng mà lại dùng nhầm thành “ngận tham vô yếm”.

Sắc mặt Đào Mặc lại sụp đổ.

Lão Đào ho khan nói: “Ta chỉ sửa cho đúng lời ngươi thôi.”

Đào Mặc càng ủ rũ, “Y là thiên hạ đệ nhất tài tử, còn ta ngay cả hai chữ tài tử cũng không biết.”

Lão Đào trầm mặc một chốc, mới nói: “Thiếu gia không thử, sao biết mình không phải là người y muốn chân chính đối tốt chứ? Biết đâu Cố Xạ căn bản không để tâm ngươi có biết hai chữ tài tử hay không thì sao.”

Thân thể Đào Mặc chấn động, ngẩng đầu, thần tình tựa như một hài tử không biết làm sao, “Thế nhưng, ta là nam.”

Lão Đào nói: “Cố Xạ cũng là nam.”

Đào Mặc nói: “Vậy làm sao y lại…”

Lão Đào nói: “Trước lúc thiếu gia phát hiện ra, có từng nghĩ tới mình sẽ như vậy?”

https://thuviensach.vn

Đào Mặc im lặng. Vấn đề này hắn không cách nào trả lời. Vì lúc hắn phát hiện ra thì quá sớm, sớm đến… trước đây hắn căn bản chưa từng nghĩ tới chuyện nam nữ. Mà điều hắn lo lắng đầu tiên, là phát hiện mình đối với nữ tử không hề có hứng thú.

Lão Đào đối với tương lai của hai người vẫn có chút lạc quan. Chỉ cần Cố Xạ có ý, các loại tâm tình của Đào Mặc hoàn toàn không thành vấn đề. Bây giờ chỉ có lo lắng, ý của Cố Xạ có thật là hữu ý hay không.

Ngoài cửa vang lên tiếng bước chân.

Lão Đào trước khi đối phương gõ cửa, đã vượt lên mở cửa.

Người gác cổng ngẩn người, đưa ra một phong thư nói: “Là Tri phủ Đàm thành gởi thư.”

“Hắn?” Lão Đào cau mày, nhận lấy bức thư mở ra xem.

Đào Mặc thoáng choáng váng, tiến tới hỏi: “Chuyện gì?”

Lão Đào nói: “Trong thư nói, chất tử của Sử Thái sư muốn tới.”

Đào Mặc mờ mịt hỏi: “Ai là Sử Thái sư?”

Lão Đào nói: “Sử thái sư là cha của đương kim quý phi, là người Hoàng thượng tín nhiệm nhất, là quyền thần đương triều.”

Đào Mặc nói: “Vậy chất tử ông ta là ai?”

Lão Đào nói: “Nghe nói Sử thái sư từng có một người con, lại gặp phải tai họa bất ngờ. Bây giờ dưới gối Sử Thái sư không còn ai, định nhận một người từ thân tộc làm con thừa tự kế thừa gia nghiệp, nói vậy vị chất tử này ắt hẳn là người được chọn rồi.”

https://thuviensach.vn

Đào Mặc nói: “Vậy hắn tới Đàm Dương huyện thì liên quan gì đến chúng ta?”

Lão Đào siết bức thư, thở dài nói: “Tường an vô sự thì không liên quan, nếu là hữu sự… Vậy thì chính là cực kỳ liên quan.”

https://thuviensach.vn

THỨC NHỮ BẤT THỨC ĐINH

Tô Du Bính

www.dtv-ebook.com

Chương 93: Nhân Duyên Ngã Định [3]

Trong bọn họ không có ai từng gặp qua chất tử của Sử thái sư, lại càng không biết hắn lúc nào mới đến, đến bằng cách nào, thư của Tri phủ Đàm thành cũng không đến nữa, bởi vậy chuyện này cứ hiển nhiên mà mắc cạn như vậy, sau đó lại ném ra sau đầu.

Đào Mặc vẫn như trước ngốc ngốc ở nha môn vài canh giờ, cùng Kim sư gia xử lý công vụ. Lại ngẩn ngơ ở Cố phủ vài canh giờ, luyện tập thư pháp và đánh cờ.

Hách Quả Tử nhịn không được hỏi Lão Đào: "Lão có thấy thời gian thiếu gia nán lại Cố phủ ngày càng dài không."

Lão Đào nói: "Thật sao?"

Hách Quả Tử nói: "Thậm chí có mấy lần thâu đêm mới về."

Lão Đào nói: "Mấy đêm đó là gặp trời mưa, không về cũng là bình thường."

Hách Quả Tử rầu rĩ nói: "Nhưng gần đây thiếu gia cũng không ngồi xe ngựa huyện nha nữa."

Lão Đào nói: "Kim sư gia ngày một lớn tuổi, huyện nha chuẩn bị một chiếc xe đề phòng bất trắc cũng rất bình thường."

Hách Quả Tử nhíu nhíu mày. Sao hắn lại thấy cái lý do này hết sức khiên cưỡng? Hắn bĩu môi, lại nói: "Nhưng thiếu gia gần đây cũng không gọi ta

https://thuviensach.vn

đi cùng.”

Lão Đào nói: “Huyện nha nhiều việc, ngươi ở đây giúp đỡ thì thêm tốt.”

Hách Quả Tử quỷ dị nhìn lão.

Lão Đào bình tĩnh như thường.

“Sao ta lại thấy như lão đang bào chữa cho thiếu gia vậy?” Hách Quả Tử hỏi.

Lão Đào nói: “Thiếu gia và Cố công tử phát triển giao tình, chỉ dừng ở mức lễ nghĩa, chỉ là quan hệ qua lại bình thường, sao phải bào chữa?”

Hách Quả Tử biến sắc vẻ mặt cực kì cổ quái, “Phát triển giao tình, chỉ dừng ở mức lễ nghĩa?”

Lão Đào tiếp tục tính sổ sách, nghĩ bổng lộc của thiếu gia không nhiều, chống đỡ thế nào cũng rất khó khăn. Tuy nói trước lúc Đào phủ suy bại, Đào lão gia đã có dự tính trước chuyển giao một phần gia tài, nhưng gia tài có nhiều hơn nữa cũng không thể chịu được miệng ăn núi lở, xem ra sau này phải nói cho thiếu gia biết sự tồn tại của số tiền này, tiện thể cùng người thương lượng một chút làm sao khiến số tiền này tăng lên.

Hách Quả Tử thấy Lão Đào trong lòng không yên, nhịn không được tiến tới nói: “Lão Đào, không phải lão rất phản đối Thiếu gia và Cố Xạ sao?”

Lão Đào mặt không đổi đem cái đầu tiến tới quá gần của hắn đẩy ra, “Ta phản đối bao giờ?”

Hách Quả Tử nói: “Rõ ràng trong lòng lão muốn cưới cho Thiếu gia một Thiếu phu nhân, sinh ra nhiều nhiều Tiểu thiếu gia!”

Lão Đào thở dài, “Ngươi cho là ta muốn, thiếu gia cũng sẽ muốn sao?”

https://thuviensach.vn

Hách Quả Tử nhớ tới mấy ngày gần đây lúc Đào Mặc nhắc tới Cố Xạ đều ra vẻ quyết một lòng, tâm lại lạnh đi.

Lão Đào nói: “Hơn nữa, nữ tử trong thiên hạ có mấy ai bì được với Cố Xạ?”

“Sao lại so sánh?” So dung mạo? So gia thế? So tài hoa? … Hắn không nghĩ ra được ai tốt hơn. Nếu thật muốn so, sợ chỉ có những tiểu thư hoàng thân quốc thích, nhưng những vị đó thì làm sao có thể chú ý đến Đào Mặc. “Không đúng, lão nói Cố Xạ cũng có ý với Thiếu gia?” Hắn chấn kinh.

Lão Đào gẩy bàn tính, mặc kệ hắn.

Hách Quả Tử gấp đến độ chạy từ bên này sang bên kia quanh Lão Đào, “Nhưng có lúc ta thấy thiếu gia đờ người ra quay nhìn về phía tường, sau đó thở dài… Lẽ nào là vì lo lắng cho tương lai hai người?”

Lão Đào nói: “Nếu ngươi cứ tiếp tục ồn ào nữa, vậy thì chúng ta đều phải lo lắng vì sinh kế tương lai rồi.”

Hách Quả Tử ngẩn người nói: “Chúng ta rất nghèo sao?”

Lão Đào nói: “Ta không biết có phải chúng ta rất nghèo hay không, nhưng ta có thể cho ngươi trở nên rất nghèo.”

Hách Quả Tử rất ủy khuất, “Ta chẳng qua là quan tâm thiếu gia.”

“Vậy thì đi xem xem bát canh của thiếu gia nấu xong chưa.” Lão Đào nói, “Chúng ta chăm sóc tốt cho thân thể thiếu gia là được, còn những cái khác, ta tin thiếu gia có chừng mực.”

Hách Quả Tử ngượng ngùng đi ra.

Chờ tiếng bước chân hắn xa rồi, Lão Đào mới ngẩng đầu, hai hàng lông mày nhíu lại.

https://thuviensach.vn

Đối mặt với tường đờ ra, than thở?

Khúc mắc còn chưa hóa giải sao?

Đào Mặc cảm thấy những ngày này mình đi trên ranh giới giữa hạnh phúc và sợ hãi.

Cố Xạ càng ôn nhu với hắn, hắn lại càng sợ sự ôn nhu này không thể dài lâu, vì thế nơm nớp lo sợ mà tiếp nhận sự quan tâm, dường như sợ ăn no bữa này bữa khác bỗng nhiên trở thành một tên khất cái.

Lão Đào nói hắn mấy ngày nay gầy đi, liên tục cho hắn uống các loại canh bổ dưỡng, nhưng hắn tự biết, thân thể hư nhược vì đêm không thể chợp mắt không phải chỉ có canh bổ là có thể hồi phục. Hắn cũng muốn đem các loại sợ hãi này kéo ra, thậm chí bộc bạch tâm sự của mình với Cố Xạ, nhưng mỗi khi thấy trong đôi mắt thanh lãnh của Cố Xạ phản chiếu hình ảnh của chính mình, mọi lời nói đều như tảng đá rơi xuống hồ, có vật lộn cũng không thoát ra được.

“Ở đây dùng lực không đúng.” Thanh âm Cố Xạ đem hắn từ trong trầm tư kéo trở ra, “Phải hơi nhấc lên một chút.”

Đào Mặc liền gật đầu.

Cố Xạ buông giấy xuống, ngẩng đầu nhìn hắn, “Có tâm sự?”

Đào Mặc cuống quýt lắc đầu.

Cố Xạ cũng không hỏi nữa, “Đem luật pháp triều ta ra đây.”

Đào Mặc xoay người đi lấy. Từ lúc chữ viết hắn đã có chút hình dạng, Cố Xạ đã bắt đầu giảng giải cho hắn luật pháp. Y giảng giải cực kỳ sinh động, thỉnh thoảng còn lấy một số vụ án ví dụ, đơn giản dễ hiểu lại đầy thú vị.

https://thuviensach.vn

Không chỉ như vậy, Cố Xạ có lúc còn nói một chút về kỹ xảo quỷ biện của tụng sư, chỉ ra sơ hở trong đó, bảo hắn chú ý thêm.

Đào Mặc biết y sợ sau này hắn gặp phải tụng sư dùng cách quỷ biện này, bị lừa, nên rất chăm chú lắng nghe.

Cố Xạ cầm cuốn luật lệ cũng không mở ra, mà lại hỏi: "Về vụ án của tiều phu, ngươi thấy thế nào?"

Đào Mặc ngây người nói: "Tiều phu là nhận tội thay, tuy không vướng tội giết người, nhưng gây trở ngại việc phá án công bằng, cũng nên đem ra cùng trị tội."

Cố Xạ nói: "Làm sao ngươi chứng minh được hắn là nhận tội thay?"

Đào Mặc nói: "Cái này, có lẽ phải chờ lúc Lô công tử lành bệnh, chúng ta lại bàn bạc với hắn?" Từ lúc từ biệt ở Quan Âm miếu, Lô Trấn Học lại ngã bệnh, ngày hôm sau sai hạ nhân đưa thư cáo lỗi.

Cố Xạ nói: "Sợ là bệnh hắn tạm thời chưa khá lên được."

Đào Mặc cả kinh nói: "Nghiêm trọng như vậy?" Mấy ngày nay hắn không ngừng qua qua lại lại giữa Cố phủ và huyện nha, chưa từng bớt thời giờ đến Lô phủ hỏi thăm, hôm nay nhắc đến, cũng có vài phần áy náy, liền nói, "Hay là ngày mai ta đến thăm hắn một chút."

Cố Xạ nhìn hắn, khóe môi khẽ nhếch, "Cũng tốt. Giờ Mùi ngày mai, ta đến huyện nha đón ngươi."

Đào Mặc cảm thấy ngọt lịm trong lòng, sau đó lại âm thầm nhắc nhở mình không được rơi vào quá sâu.

Cố Xạ yên lặng nhìn thần tình biến chuyển trên mặt Đào Mặc, trong mắt thoáng hiện lên một mạt thâm tư.

https://thuviensach.vn

Cố Xạ đến rất đúng giờ, nói giờ Mùi là giờ Mùi.

Đào Mặc thì giờ Mùi chưa đến đã cầm lễ vật Hách Quả Tử chuẩn bị đứng chờ ở cửa, thấy xe ngựa đến, đang muốn lên xe, chợt Hách Quả Tử từ phía sau chạy tới nói: “Thiếu gia, ta đi với người nha. Dù sao cũng thêm người xách đồ đạc.”

Cố Tiểu Giáp hừ lạnh nói: “Ta đây không đủ xách sao?”

Hách Quả Tử nói: “Ta đây không phải đau lòng một mình ngươi xách quá cực khổ sao?”

“Ai cần ngươi đau lòng!” Cố Tiểu Giáp hất đầu, người dịch sang bên một chút, chừa ra một vị trí trên càng xe.

Hách Quả Tử cười ha hả leo lên.

Cố Tiểu Giáp đang muốn đánh xe, nhưng dây cương trong tay lại bị Hách Quả Tử cướp lấy.

“Mấy ngày qua khổ ngươi rồi, không bằng nghỉ ngơi một chút để ta làm cho.” Hách Quả Tử tỏ ra đặc biệt ân cần.

Cố Tiểu Giáp nghi ngờ nhìn hắn, “Ngươi làm sao vậy?”

Hách Quả Tử nói: “Ta chỉ là thấy ngươi mỗi ngày vất vả như vậy, có chút áy náy mà thôi.” Hắn nhất định phải ở trước mặt thiếu gia chứng minh mình hữu dụng, tuyệt đối không thể để mình bị bỏ không!

Luận kỹ thuật đánh xe, Hách Quả Tử và Cố Tiểu Giáp có thể nói là không thể phân biệt cao thấp, cùng một đường bình ổn như nhau.

Đến trước cửa Lô phủ, Cố Tiểu Giáp bái thiếp đã chuẩn bị tốt trước đó đưa cho người gác cổng, người gác cổng lập tức chạy như bay vào trong báo tin.

https://thuviensach.vn

Đào Mặc và Cố Xạ xuống xe.

Đào Mặc không nhịn được lại nhớ tới cảnh tượng đến Lô phủ dự yến ngày trước, gặp được Cố Xạ. Ngày hôm đó, là lần thứ hai hắn nói chuyện với Cố Xạ.

Cố Tiểu Giáp như cũng nhớ tới ngày hôm đó: "Ngày đó ta nhìn thấy ngươi, còn nghĩ quan huyện này sao lại ngốc nghếch như vậy, sợ rằng sẽ không đảm đương được bao lâu. Cũng không ngờ, ngươi lại sống qua được đầu xuân."

Đào Mặc mặt ửng đỏ, cười gượng hai tiếng.

Hách Quả Tử đứng ra nói: "Thiếu gia nhà ta từ trước đến nay luôn hậu tích bạc phát."

*Hậu tích bạc phát: Ý nói thể hiện ra ít nhưng thực thì rất giỏi.

Cố Tiểu Giáp phì cười, quay đầu lại thấy Cố Xạ đang nhìn mình, lập tức rụt đầu không dám nói tiếp nữa.

Người gác cổng Lô phủ thật lâu mới đi ra, cười bồi dẫn bọn họ đến phòng khách.

Người ra mặt đón tiếp là tổng quản Lô phủ. Trên mặt hắn đầy vẻ áy náy: "Thiếu gia nhà ta mang bệnh trong người, không tiện gặp khách, mong Đào đại nhân và Cố công tử lượng thứ."

Cố Xạ nói: "Tại hạ có hiểu biết chút ít về y thuật, có thể để ta bắt mạch cho Lô công tử?"

Tổng quản Lô phủ nói: "Ta đã mời người đến chẩn mạch rồi, là phong hàn, phải tĩnh dưỡng."

Đào Mặc nói: "Không biết Lô công tử lúc nào thì có thể khá hơn?"

https://thuviensach.vn

Tổng quản Lô phủ nói: “Ta cũng không biết. Có thể là ba năm ngày, cũng có thể là nửa tháng, cái này không thể nói chính xác.”

Cố Xạ nói: “Cũng phải. Có người nhiễm bệnh ba năm bảy năm cũng chưa chắc có chuyển biến tốt.”

Tổng quản Lô phủ nghe vậy thì không được dễ chịu cho lắm, nhưng vẫn phải cười bồi.

Đào Mặc lại đem lễ vật đã chuẩn bị từ trước biếu tặng, còn an ủi vài câu, xong liền cùng Cố Xạ rời đi. Vừa ra đến cửa, Cố Tiểu Giáp cũng không ngại người gác cổng Lô phủ đang ở đấy mà lớn tiếng la lên: “Bị bệnh cũng thật là trùng hợp.”

https://thuviensach.vn

THỨC NHỮ BẤT THỨC ĐINH

Tô Du Bính

www.dtv-ebook.com

Chương 94: Nhân Duyên Ngã Định [4]

Người gác cổng cũng có công phu tốt. Rõ ràng Cố Tiểu Giáp lớn tiếng như vậy, hắn lại một mực làm như không nghe thấy, cúi đầu nhỏ giọng nói: "Các vị đi khỏe mạnh."

Cố Tiểu Giáp bĩu môi.

Hách Quả Tử hết sức phối hợp nói: "Cái gọi là không khéo không phải người đọc sách, ai bảo Lô công tử là người đọc sách chứ."

Cố Tiểu Giáp nói: "Xem ra Lô công tử đúng là đọc sách… quá nhiều rồi."

Hách Quả Tử ha ha cười.

Đào Mặc dùng thân người ngăn hắn sau lưng, áy náy nói với người gác cổng: "Mong Lô công tử an tâm tĩnh dưỡng."

Người gác cổng nói: "Đa tạ Đào đại nhân quan tâm."

Đào Mặc lại cùng Cố Xạ lên xe.

Hách Quả Tử và Cố Tiểu Giáp ở phía trước đánh xe.

Đào Mặc ngồi ở cửa thùng xe, nói với Hách Quả Tử: "Lô công tử chỉ là bị mắc bệnh không đúng lúc, ngươi hà tất phải nói móc hắn?"

Không đợi Hách Quả Tử đáp lời, Cố Tiểu Giáp đã cười lạnh nói: "Cái gì mà mắc bệnh không đúng lúc, ta thấy hắn bệnh rất đúng lúc mới phải! Chân

https://thuviensach.vn

trước mới nói muốn nhận vụ án của tiều phu, kiếm một cái đại nhân tình, quay người đã ngã bệnh. Tốt xấu đều bị hắn chiếm hết rồi, trên đời này nơi nào còn có chuyện trùng hợp như vậy nữa!”

Đào Mặc yên lặng quay đầu nhìn về phía Cố Xạ.

Cố Xạ nói: “Nói không giữ lời, không phải là hành động của quân tử.”

Cố Tiểu Giáp mặt lộ vẻ đắc ý.

Cố Xạ nói: “Nhưng hắn cũng không giống một tên ngụy quân tử.”

Vẻ cười của Cố Tiểu Giáp sụp đổ, “Ý công tử là?”

Cố Xạ nói: “Tuy hắn không thông minh, nhưng cũng không ngốc đến nỗi nói mà không làm.”

Cố Tiểu Giáp nói: “Lẽ nào thật sự là trùng hợp? Ngày hôm trước còn đi dâng hương, quay về đã bị bệnh?”

Cố Xạ trầm mặc không nói. Bệnh thì có lẽ không phải bệnh thật, nhưng lật lọng e là có nguyên nhân.

Hách Quả Tử đột nhiên nói: “Có phải Hoàng Quảng Đức âm thầm giở thủ đoạn gì?”

Cố Tiểu Giáp cau mày nói: “Hoàng Quảng Đức nào có thể thần thông quảng đại như vậy? Lô Trấn Học vừa nói muốn nhận vụ kiện ở Quan Âm miếu, hắn ở ngoài ngàn dặm đã biết rồi.”

Hách Quả Tử cũng hiểu được là không thể. Nhưng chuyện của Lô Trấn Học quả thực lộ ra điều quỷ dị.

Cố Xạ nói: “Trong nhà Lô Trấn Học có người nào?”

https://thuviensach.vn

Cố Tiểu Giáp hồi tưởng lại nói: “Có lời đồn nói Lô gia có hai vị lão gia làm quan ở kinh thành, hơn nửa tổ tiên từng có người làm Thái phó và Thượng thư.”

Hách Quả Tử líu lưỡi nói: “Thật không nhìn ra hắn mà lại có gia thế như vậy.”

Cố Tiểu Giáp hừ lạnh nói: “Quan ở kinh thành rất nhiều, có gì đặc biệt hơn người!”

Hách Quả Tử nhớ tới vị đại lão gia của Cố gia kia cũng làm quan ở kinh thành, im lặng mếu mếu miệng.

Đào Mặc nghe bọn họ phân tích tới phân tích lui, càng nghe càng hồ đồ, nhịn không được nói: “Kỳ thực bệnh thật cũng tốt, bệnh giả cũng tốt. Hắn đã không muốn đấu vụ này, chúng ta cần gì phải làm khó người khác?”

Cố Tiểu Giáp nói: “Nếu có thể làm khó hắn, ta nhất định vui lòng mà làm.”

Hách Quả Tử ở bên cạnh nhỏ giọng nói: “Cái này có thể coi là cường thưởng dân nam?”

Cố Tiểu Giáp phỉ phui, “Bớt nói bậy!”

Xe ngựa cứ lắc lư như vậy quay về cửa nha môn.

Đào Mặc xuống xe ngựa, trong lòng còn có chút lưu luyến. Hắn phát hiện mình quyến luyến Cố Xạ không muốn xa rời càng ngày càng sâu, một là tham luyến sự ôn nhu của Cố Xạ, hai là sợ lần sau gặp lại, Cố Xạ sẽ không còn ôn nhu nữa.

Tâm tình mâu thuẫn như vậy khiến hắn lúc xuống xe còn lần lữa không chịu đi.

https://thuviensach.vn

Cố Tiểu Giáp có chút mất kiên nhẫn, nhưng thấy Cố Xạ không thúc giục, cũng chỉ có thể đem lời nói nuốt trở xuống.

Nha dịch huyện nha thấy Đào Mặc trở về, sớm đã chạy bay vào bẩm báo cho Lão Đào.

Bởi vậy lúc Đào Mặc và Cố Xạ giao hẹn ngày mai lại gặp, đang muốn cáo biệt, lại thấy hắn vội vội vàng vàng chạy ra, kéo Đào Mặc đến bên, nhỏ giọng nói: "Thiếu gia, đại sự không ổn!"

Cố Xạ vén rèm thấy Kim sư gia đi ra, sóng mắt khẽ dao động, mở miệng bảo Cố Tiểu Giáp dừng xe.

Cố Tiểu Giáp vừa lúc nhìn thấy Lão Đào thần tình ngưng trọng đi ra, trong lòng lại không kiềm được hiếu kỳ, không đợi Cố Xạ phân phó, ngựa đã bị ghìm lại.

Lão Đào ghé vào tai Đào Mặc nói một câu, sắc mặt Đào Mặc bỗng nhiên trắng bệch.

Cố Xạ xuống xe ngựa, chậm rãi đến bên cạnh Đào Mặc, "Chuyện gì?"

Đào Mặc hít một hơi thật sâu nói: "Tiều phu tự vẫn trong ngục."

Cố Xạ cau mày.

Tiều phu chết, vụ án này trở thành một vụ án phức tạp không có đầu mối, muốn lật án nào có thể nói dễ như vậy.

Sắc mặt mọi người trong sảnh đường đều không được tốt lắm, giống như bị người dội gáo nước lạnh vào đầu, vừa lạnh vừa cóng vừa tức vừa sốt ruột.

Kim sư gia ở quan trường lăn lộn nhiều năm, chuyện như vậy há có thể lần đầu nghe thấy? Lão thở dài nói: "Ta nghe nói sau khi huyện quan Lân

https://thuviensach.vn

huyện giao vụ án này lên trên, chậm chạp không có tin tức, kéo dài thời gian. Huyện quan Lân huyện phái người đến thăm dò vài ba lần, đều như đá chìm xuống đáy biển, không ngờ cũng không qua bao lâu, tiều phu lại tự vẫn trong lao phòng."

Cố Tiểu Giáp nói: "Sao lại có chuyện trùng hợp như vậy! Ta thấy hơn phân nửa là huyện quan Lân huyện sợ đêm dài lắm mộng, cho nên không làm khác không yên, bức tử tiều phu ở trong lao!"

Kim sư gia nói: "Không bằng không cứ, không được phỏng đoán ngông cuồng."

Cố Tiểu Giáp nói: "Lẽ nào lão thật sự tin thiên hạ này có chuyện trùng hợp như vậy?"

Hách Quả Tử nói: "Ta lại thấy gần đây chuyện trùng hợp cũng có hơi nhiều một chút."

Lão Đào hỏi: "Còn có chuyện gì trùng hợp nữa?"

Hách Quả Tử nói chuyện Lô Trấn Học mang bệnh.

Lão Đào nói: "Nghe vậy, thật giống như có người nào đang ở phía sau thao túng."

Cố Tiểu Giáp nói: "Chính là như vậy."

Lão Đào nhìn về phía Cố Xạ, "Cố công tử nghĩ sao?"

Cố Xạ nói: "Bây giờ trong lòng ta chỉ nghĩ đến một chuyện."

Đám người Lão Đào nghe y nói nghĩ đến một chuyện, liền biết chuyện này không phải chuyện đùa, mỗi người đều chăm chú lắng nghe.

Cố Xạ từ từ nói: "Lúc nào dâng trà?"

https://thuviensach.vn

Đám người Lão Đào: "…"

Hương trà bốn phía, hơi nóng lượn lờ.

Lão Đào nhìn Cố Xạ thong thả uống trà nói: "Hôm nay Cố công tử có thể nói một chút nhận định của mình về chuyện này hay không?"

Cố Xạ đặt chén trà xuống, thản nhiên nói: "Lá trà đảo cũng không tệ lắm, chỉ là thủ pháp pha tra còn phải cái tiến."

Lão Đào bưng chén trà uống, không nói nữa.

Kim sư gia nói: "Cái chết của tiều phu chỉ là che giấu chân tướng cái chết của Vãn Phong. Mà cái chết của Vãn Phong cũng chỉ là một góc tảng băng của một âm mưu khác. Bây giờ cái thật sự đáng lo nghĩ là, đối phương đến tột cùng là muốn cái gì."

Đào Mặc nhìn về phía Cố Xạ.

Cố Xạ bình thản ung dung.

Lão Đào và Hách Quả Tử nhìn nhau. Hách Quả Tử rốt cuộc không đủ tu luyện thành tinh, trên mặt lộ ra chút bất an. Kim sư gia im lặng nhìn.

Cố Tiểu Giáp nói: "Có âm mưu mới tốt. Có âm mưu chứng tỏ hắn sẽ không vì vậy mà bỏ qua, sẽ còn nhiều lần nảy ra cái gì đó!"

Đào Mặc nói: "Đáng thương Vãn Phong và tiều phu hai cái nhân mạng."

Cố Tiểu Giáp nói: "Nếu ngươi thật sự thương tiếc hai cái nhân mạng đó, càng phải nỗ lực thêm đem Hoàng Quảng Đức ra công lý mới được!"

Tay Đào Mặc đặt trên đùi nắm chặt thành quyền.

https://thuviensach.vn

Lão Đào nói: “Hoàng Quảng Đức có thể xưng bá một phương lâu như vậy, bè phái trong triều từ trên xuống dưới không thể không có. Muốn lật đổ hắn, sợ là không dễ.”

Cố Tiểu Giáp hừ lạnh nói: “Bè phái thì có gì đáng lo?”

Lão Đào nói: “Nghe nói Hoàng Quảng Đức tự xưng là môn sinh Cố tướng.”

Cố Tiểu Giáp sửng sốt, “Cố tướng? Cố tướng nào?”

Lão Đào nói: “Kinh thành có mấy vị Cố tướng?”

Cố Tiểu Giáp nhìn về phía Cố Xạ.

Cố Xạ nhàn nhạt nói: “Ông ta ngay cả thê cữu còn không quan tâm, huống hồ là người ngoài.”

Cố Tiểu Giáp rụt vai một cái.

Lão Đào tuy không biết thê cữu mà Cố Xạ nói là ai, nhưng cũng biết y đã bác bỏ mối quan hệ giữa Cố Hoàn Khôn và Hoàng Quảng Đức. Như vậy cũng tốt, lão cũng không muốn sau này lại dây dưa với Cố tướng, khiến thế cục càng phức tạp hơn.

Cố Xạ nói: “Đảng phái trong triều như rừng, dù không phải họ Cố, cũng có thể là họ khác.”

“Ngươi nói…” Lăng Dương vương? Lão Đào nhớ tới con ngựa kia. Nhưng lập tức liền đem lời nói nuốt xuống. Tuy rằng Kim sư gia hiện nay ngồi cùng chiếc thuyền với bọn họ, nhưng khó nói sau này sẽ không có điều bất trắc. Tâm hại người có thể không có, tâm phòng người không thể không có. Lão vẫn là đem chuyện này giấu đi.

Cố Xạ nhìn lão, đã rõ suy nghĩ.

https://thuviensach.vn

Chẳng ngờ Kim sư gia lại nghĩ sang hướng khác, “Lẽ nào ngươi nói Sử thái sư?”

Từ lúc Tuyết Y hầu đến Tây Nam xa xôi, trong triều chỉ còn Cố tướng và Sử thái sư hai phái giằng co. Hoàng thượng đối với hai người đều sủng tín có thừa, lại chưa bao giờ vì sự phân tranh giữa hai người mà khuyên bảo điều gì, chỉ là lúc bọn họ đấu đến lợi hại, lại sai người hạ thánh chỉ bế môn nghiền ngẫm lỗi lầm.

Cho nên, nếu Hoàng Quảng Đức có chỗ dựa là Sử thái sư, lại là chuyện nan giải.

Kim sư gia nói: “Tri phủ Đàm thành không phải nói, chất tử Sử thái sư sắp tới sao?”

Trong mắt Cố Xạ lóe lên một tia vô cùng kinh ngạc. Chuyện này y hoàn toàn không biết đến.

Lão Đào nói: “Ngươi nói, hắn là do Hoàng Quảng Đức phái tới?”

Kim sư gia nói: “Hoàng Quảng Đức phái thì phái không động đến hắn, chỉ sợ là dùng cách gì đó, dẫn hắn tới đây.”

https://thuviensach.vn

THỨC NHỮ BẤT THỨC ĐINH

Tô Du Bính

www.dtv-ebook.com

Chương 95: Nhân Duyên Ngã Định [5]

Không khí trong sảnh đường ngưng trọng.

Bọn họ biết rất rõ ràng Hoàng Quảng Đức ở sau lưng làm mưa làm gió, hết lần này tới lần khác khổ vì không có chứng cứ, tư vị bị động chịu đòn như vậy thật sự khó chịu!

Lão Đào đột nhiên nói: “Các ngươi nói xem, nếu Hoàng Quảng Đức bị ám sát, thiên hạ này có thể sẽ rất thái bình.”

Kim sư gia kinh hãi nói: “Tuyệt đối không thể!”

Lão Đào ra vẻ vô tội nói: “Ta chỉ là hỏi vậy thôi, cũng không phải muốn đi hành thích hắn.”

Kim sư gia lý nào không đoán được tâm tư lão, liền nói: “Hoàng Quảng Đức làm nhiều việc ác, kẻ thù nhiều vô kể. Người như hắn, chỉ sợ ngủ cũng gọi người mở to mắt canh cho hắn, muốn ám sát hắn dễ vậy sao? Dù chuyện có thành, tri phủ kia bị giết, triều đình sao có thể mắt nhắm mắt mở? Đến lúc đó lại không biết sẽ liên lụy đến bao nhiêu người, lại thêm bao nhiêu oan hồn.”

Lão Đào cười khan nói: “Ta chỉ hi vọng có người trượng nghĩa xuất thủ thôi mà.”

Kim sư gia nói: “Muốn lật đổ Hoàng Quảng Đức nói khó cũng không khó. Với bao sự tích xấu xa đó, chỉ cần có tay mắt thông thiên, Hình bộ, Đại Lý Tự, Giam Sát Viện, không thì Ngự Sử đài, luôn có thể lật đổ hắn.”

https://thuviensach.vn

Lão nói đến tay mắt thông thiên, mọi người đều không khỏi đưa mắt nhìn về phía Cố Xạ.

Cố Xạ chậm rãi nói: “Phí thời gian.”

Kim sư gia nói: “Lẽ nào Cố công tử còn có biện pháp khác?”

Lão Đào và Đào Mặc nhớ tới con ngựa kia, phong thư kia.

Cố Xạ im lặng không nói.

Kim sư gia nhìn nhìn Cố Xạ, lại nhìn nhìn Đào Mặc và Lão Đào, trong lòng tựa hồ đoán ra điều gì, sắc mặt cứng đờ, sau đó cười nói: “Nói tới nói lui, còn chưa nói làm sao để đối phó với Sử công tử đây.” Lão ở quan trường leo trèo lặn lội nhiều năm như vậy, sao lại không biết chuyện gì nên biết, chuyện gì nên tỏ ra không biết.

Lão Đào nói: “Không biết hắn là người thế nào, làm sao đối phó?”

Cố Tiểu Giáp đột nhiên nói: “Nếu Sử công tử mà các ngươi nói là Sử Thiên Sơn, ta lại biết chút ít.”

Ánh mắt mọi người đều hướng về phía hắn.

Cố Tiểu Giáp nhất thời đắc ý khi được chú mục, ngay cả âm thanh nói chuyện cũng cao lên, “Nghe nói hắn từ nhỏ đã giao hảo với Sử Diệu Quang, nên khiến cho Sử thái sư rất vui lòng. Phụ thân hắn vốn là một kẻ bất tài có đỡ cũng không dậy nổi, nhưng khi nhìn thấy hắn, Sử thái sư còn an bài cho hắn một chức quan không lớn không nhỏ.”

Kim sư gia nói: “Sử Diệu Quang được đánh giá là kẻ không tốt đẹp gì, nếu vậy thì Sử Thiên Sơn xem ra cũng là một hoàn khố đệ tử.”

Cố Xạ nói: “Không hẳn vậy.”

https://thuviensach.vn

Cố Tiểu Giáp gật đầu nói: “Không sai. Mỗi năm ta trở lại kinh thành đều có thể nghe được rất nhiều người mắng Sử Diệu Quang, chuyện hoang đường của hắn thuộc như lòng bàn tay, thế nhưng Sử Thiên Sơn lại không làm gì xấu khiến người khác mắng chửi. Nếu nhất định muốn nói, chỉ có thể nói hắn và Sử Diệu Quang đồng lưu ô hợp thôi.”

Lão Đào nói: “Như vậy xem ra, cái người Sử Thiên Sơn này sợ là không đơn giản.” Người ở trong bùn mà không nhiễm bẩn có thể nói là cao khiết, cũng có thể nói là chỉ lo thân mình.

Kim sư gia nói: “Như vậy, càng phải đề phòng mục đích hắn tới lần này rồi.”

Lão Đào và Hách Quả Tử sắc mặt ngưng trọng gật đầu.

Người gác cổng đột nhiên chạy vào, nói với Cố Xạ: “Cố công tử, quý phủ ngài có người cầu kiến.”

Cố Tiểu Giáp nghi hoặc hỏi: “Ai?”

Người gác cổng lắc đầu nói không biết.

Cố Xạ đã đứng lên đi ra ngoài.

Cố Tiểu Giáp lập tức đuổi theo.

Đào Mặc nhấc thân lên, cuối cùng lại ngồi trở xuống. Người Cố phủ cầu kiến, đâu có quan hệ gì tới hắn?

Lão Đào gọi người gác cổng đến gần, “Người tới là hạ nhân Cố phủ?”

Người gác cổng gật đầu nói: “Là hạ nhân Cố phủ.” Hắn dừng một chút, phát hiện mình nói không được rõ ràng, lại bổ sung, “Là hạ nhân Cố phủ đến thông báo có khách đến Cố phủ.”

https://thuviensach.vn

Khách nhân Cố phủ có quan hệ với Tướng gia ở kinh thành không?

Tuy Cố Xạ rất ít khi đề cập đến Cố Hoàn Khôn, nhưng là nhi tử duy nhất của Cố Hoàn Khôn, bọn họ cũng rất khó tiếp người không liên hệ với bọn họ.

Kim sư gia bất đắc dĩ cười nói: “Như thế lại tốt, dây dưa to rồi.”

Lão Đào áy náy nhìn lão, “Sư gia.”

“Ừ?” Mặc dù Kim sư gia biết mình và bọn họ quen biết không lâu, Lão Đào đề phòng lão cũng là hợp tình hợp lý, nhưng trong lòng vẫn có chút khó chịu.

Lão Đào nói: “Sư gia tuổi tác đã cao, không bằng tạm thời về nhà nghỉ ngơi hai ngày?” Theo Cố Xạ, Sử Thiên Sơn dính dáng vào, thế cục sẽ trở nên càng ngày càng phức tạp. Kim sư gia nói cho cùng cũng là người ngoài cuộc, thực sự không cần thiết liên lụy lão đứng ở nơi nguy hiểm.

Kim sư gia sắc mặt cổ quái nói: “Tuổi tác đã cao?” Vô luận thế nào, lão cũng không thể cao hơn Lão Đào. Lão ngoài cười trong không cười nói, “Lúc đầu ngươi mời ta xuất sơn, cũng không hề nói ta tuổi tác đã cao a.”

Lão Đào thở dài nói: “Sư gia hẳn là rõ tâm ý ta.”

Kim sư gia nói: “Dù ta có hiểu, chỉ sợ là ngươi không hiểu.”

Lão Đào giật mình, “Ta không hiểu?”

Kim sư gia nói: “Nếu ta về nhà, ai sẽ giúp xử lý sự vụ trong nha môn. Hay đông gia dự định tự mình làm?”

Tâm ý Đào Mặc chỉ nghĩ đến Cố Xạ và khách nhân đến Cố phủ, nghe vậy thì ngẩng đầu lên nói: “Cái gì?”

https://thuviensach.vn

Kim sư gia nói: “Xem ra đông gia không hề nắm chắc a?”

Đào Mặc không biết lão chỉ chuyện gì, nhưng hiện nay hắn xác thực không có chuyện gì là nắm chắc, liền ngây ngây ngô ngô gật gật đầu.

Lão Đào thở dài.

Cố Tiểu Giáp đột nhiên xông vào, kéo Đào Mặc đi.

Lão Đào lách mình chặn trước người Cố Tiểu Giáp.

Cố Tiểu Giáp không ngừng kịp, va vào người Lão Đào, “Ai! Ngươi, ngươi làm gì thế?”

Lão Đào đoạt lại tay Đào Mặc từ trong tay Cố Tiểu Giáp về, “Cái này ta cũng đang muốn hỏi ngươi.”

Cố Tiểu Giáp nói: “Công tử nhà ta nói muốn mời Đào đại nhân nhà các ngươi dùng bữa! Được chưa?”

Lão Đào nói: “Phải hỏi qua thiếu gia nhà ta mới được.”

Đào Mặc hoàn hồn, vội gật gật đầu nói: “Đương nhiên.” Hắn nghĩ như vậy, trong lòng không khỏi khẩn trương. Cố Xạ vào lúc trong nhà có khách từ phương xa đến còn muốn mời hắn dùng cơm, chẳng lẽ là muốn giới thiệu hắn với vị khách nhân kia?

…

Chỉ là, không biết y sẽ giới thiệu thế nào.

Hắn nghĩ như vậy, trong lòng mơ hồ bắt đầu kỳ vọng.

Lên xe ngựa, sắc mặt Cố Xạ vẫn như cũ, đã không giải thích vì sao muốn mời hắn, cũng không giới thiệu người tới là người nào.

https://thuviensach.vn

Tuy trong lòng Đào Mặc rất hiếu kỳ cứ như móng vuốt mèo nhỏ đang cào loạn, lại không thể không đè xuống nghi hoặc, chậm rãi đợi đáp án được công bố.

Rất nhanh đã trở về Cố phủ.

Đào Mặc xuống xe trước, Cố phủ vẫn như cũ, nhìn không ra biến hóa.

Cố Xạ xuống sau, thấy hắn ngẩn ngơ trước cửa, hờ hững nói: “Không nhận ra rồi?”

Đào Mặc vội đáp: “Không, ta chỉ là hiếu kỳ mà thôi.”

“Hiếu kỳ người tới là người nào?” Cố Xạ nói.

Đào Mặc gật gật đầu.

Cố Xạ nói: “Một lát ngươi sẽ biết ngay.”

Nói như vậy, y thật sự dẫn hắn đến gặp khách? Tâm tình Đào Mặc có phần kích động, có phần kỳ vọng, lại có vài phần e sợ. Kích động vì hành động này của Cố Xạ rõ ràng không cho hắn là người ngoài, kỳ vọng là vì không biết người đến là ai, có quan hệ gì với Cố Xạ, sợ vì không biết đối phương có ghét bỏ mình không, dù sao Cố Xạ xuất sắc như vậy, người kết giao chỉ sợ là người không phú thì quý hoặc là tài hoa hơn người, so sánh với nhau, mình thực sự là bình phàm không có gì lạ.

Cố Xạ dường như không phát hiện ra tâm tư hắn, dẫn hắn thẳng đến thư phòng.

Giữa thư phòng, một thân ảnh gầy gò dựa vào song cửa ngủ gà ngủ gật, như nghe thấy được tiếng bước chân, hắn thoáng mở mắt, tay vô thức nâng lên… sờ sờ râu hai bên mép mình.

https://thuviensach.vn

Đào Mặc chớp chớp mắt, lại phát hiện nam tử vừa rồi còn lười biếng dựa vào song cửa bây giờ đã thần thanh khí sảng đứng dậy mỉm cười với hắn.

Cố Xạ giới thiệu: “Nhạc Lăng.”

Đào Mặc cảm thấy có chút quen tai, suy nghĩ vừa chuyển, bỗng nhớ ra: “Tiểu Hồ Tử?”

Tay sờ ria mép của Nhạc Lăng chợt dừng lại, lập tức đường nhìn tuyệt đối không thể tính là nhu hòa quét về phía Cố Xạ.

Cố Xạ nói: “Là hắn.”

Nhạc Lăng khôi phục vẻ tươi cười, nói với Đào Mặc: “Tại hạ Nhạc Lăng, Tam sơn ngũ nhạc Nhạc, Lăng Tiêu bảo điện Lăng.”

Đào Mặc áy náy nói: “Ta không biết chữ.”

Nhạc Lăng nói: “Không sao, ngươi chỉ cần biết rằng, hai chữ này cực kì có khí thế là được.”

Đào Mặc ôm quyền nói: “Tại hạ Đào Mặc.”

Nhạc Lăng: “Đào nhiên tự nhạc, hung vô điểm mặc. Tên rất hay.”

*Đào nhiên tự nhạc, hung vô điểm mặc: Vui vẻ tự tại, ngực không vết mực.

Đào Mặc đỏ mặt nói: “Hung vô điểm mặc, chỗ nào hay chứ?”

Nhạc Lăng nói: “Còn hơn có một số người đọc nhiều thi thư lại suốt ngày mặt lạnh tâm lạnh, ta lại càng thích người có thể vui vẻ tự tại, trong ngực có mực.”

https://thuviensach.vn

Đào Mặc tuy rằng trì độn, những cũng vẫn không trì độn đến mức nghe không ra hắn đang bẻ lại Cố Xạ. Bởi vậy hắn chỉ cười khan, không tiếp lời.

Cố Xạ mặc cho hắn nói thống khoái rồi, mới thong thả nói: “Sự tình làm được như nào rồi?”

Nhạc Lăng ngẩn người, lắc đầu nói: “Ngữ khí này của Cố huynh quả thực là … đương nhiên a. May là ta còn nhớ rõ ta từ đâu tới, đông gia là ai, nếu không lại tưởng ngươi mới là đông gia ta chứ.”

https://thuviensach.vn

THỨC NHỮ BẤT THỨC ĐINH

Tô Du Bính

www.dtv-ebook.com

Chương 96: Nhân Duyên Ngã Định [6]

Nhạc Lăng cười híp cả mắt, kéo dài âm nói: “Cái chuyện này, cực kì không dễ nha.”

Cố Xạ im lặng uống trà. Nhử và bị nhử cứ như đánh cuộc, cược ai là người nhận thua trước tiên.

Nhạc Lăng kiên trì một lát, thấy Cố Xạ không có động thái gì, thở dài nói: “Nhiều năm như vậy rồi, vậy mà ngươi không thay đổi một chút nào.”

Cố Tiểu Giáp lẩm bẩm: “Cũng không phải nữ nhân, còn muốn nữ tử mười tám thay đổi lớn.”

Ánh mắt Nhạc Lăng chuyển sang mặt hắn, đột nhiên cười cười.

Cố Tiểu Giáp chỉ cảm thấy hơi lạnh toát ra đằng sau lưng, “Thật ra thì, ngươi thay đổi thật nhiều. Thoạt nhìn, cũng không nhận ra được.”

Nhạc Lăng: “…”

Đào Mặc nghe chuyện mà như lọt vào sương mù, nhìn bên trái một chút lại nhìn bên phải một chút, nói: “Vậy rốt cuộc là làm thế nào?”

Nhạc Lăng nói: “Chuyện gì làm thế nào?”

Đào Mặc mờ mịt nói: “Ta cũng không biết.”

Nhạc Lăng cười nói: “Vậy ngươi muốn biết chuyện gì?”

https://thuviensach.vn

Đào Mặc nghĩ nghĩ, dè dặt hỏi: “Ngươi là người của Lăng Dương vương?”

Nhạc Lăng nâng chung trà lên, khẽ nhấp một ngụm, lại chậm rãi đặt xuống, vẻ phong phạm cao nhân. “Cái này, mấy chữ này của ngươi là có ý gì?”

Đào Mặc giật mình, nhìn Cố Xạ cầu cứu.

Cố Xạ nói: “Phòng ngủ khác với thư phòng.”

Nhạc Lăng nhếch miệng, “Không ngờ mấy năm không gặp, Cố huynh lại thêm khôi hài rồi.”

Cố Xạ nói: “Ngươi không nghĩ như vậy?”

Nhạc Lăng nói: “Ta dù làm việc ở Lăng Dương vương phủ, cũng chưa từng đem mình bán cho Vương phủ.”

Cố Xạ nói: “Ngươi làm việc ở Lăng Dương vương phủ nhiều năm như vậy, sớm đã bị coi là tâm phúc của Lăng Dương vương. Ngươi cho là thiên hạ to lớn, còn có chỗ cho ngươi dung thân?”

Nhạc lăng đưa tay, khe khẽ vuốt ria mép, nói có thâm ý: “Ta không thể rời bỏ Lăng Dương vương phủ, cũng không phải thiên hạ không có chỗ cho ta dung thân. Chỉ là thiên hạ to lớn, cũng chỉ có một chỗ có thể chứa tâm ta.”

Cố Xạ tự tiếu phi tiếu.

Nhạc Lăng thản nhiên.

Đào Mặc tỉnh ngộ nói: “Ngươi quả nhiên trung thành và tận tâm với Lăng Dương vương.”

https://thuviensach.vn

Ngón tay Nhạc Lăng hơi cứng lại, hồi lâu không nói, quyết định thu hồi tâm hồn dạo chơi loanh quanh, trực tiếp vào vấn đề chính, “Con ngựa trên tay Hoàng Quảng Đức kia quả đúng là do Lăng Dương vương tặng cho hắn. A không, phải nói là, là ta đưa cho hắn.”

Một lời nói ra, tất cả trở nên yên lặng.

Chốc lát, Cố Tiểu Giáp lẩm bẩm: “Ngươi và hắn cấu kết với nhau?”

“… Ai cùng hắn cấu kết?” Nhạc Lăng bĩu môi nói, “Lại nói tiếp, con ngựa kia chỉ là một phần đáp lễ mà thôi.”

Cố Tiểu Giáp chậc chậc hai tiếng, “Còn nhận hối lộ.”

Nhạc Lăng cầm chén trà, đem nước cùng lá trà trong chén té xuống mặt đất, sau đó lại đặt lên bàn, nói với Cố Tiểu Giáp: “Nên đổi trà rồi.”

Cố Tiểu Giáp nghiến răng, cầm lấy chén tức tối mà đi.

Nhạc Lăng ho khan một tiếng: “Hiện tại có thể nói chuyện dễ hơn rồi. Lại nói Hoàng Quảng Đức cũng coi như là một nửa người của Lăng Dương vương phủ, sở dĩ nói là nửa, là vì hai năm trước hắn đã chủ động tìm tới cửa đầu nhập. Khi đó hiềm khích giữa Vương gia và Hoàng đế còn chưa công khai như vậy, hắn tự cho là đầu nhập Vương gia có thể thăng chức rất nhanh, liền tặng ba lần hậu lễ, còn kèm theo ba phong bao để khiến cho người khác sởn gai ốc mà khen ngợi.”

Cố Xạ nói: “Ngươi thích người như vậy?”

Nhạc Lăng nói: “Ta thích ngươi.” ”>)

Cố Xạ nhướng mày.

“Bất quá căn cứ vào nguyên tắc lễ thượng vãng lai, ta vào phòng kho của Vương gia chọn một phần lễ vật đáp lại hắn.” Nhạc Lăng nói, “Chính là con

https://thuviensach.vn

ngựa đó.”

Cố Xạ nói: “Lễ thượng vãng lai? Chứ không phải thả dài dây câu cá lớn sao?”

Nhạc Lăng cảm thấy vô cùng hối hận nói: “Đáng tiếc phần lễ vật này vừa đưa ra, hắn liền bặt vô âm tín!”

Cố Xạ nói: “Hắn quay về nguyên bản rồi.”

Nhạc Lăng mặt phiền muộn.

Cố Xạ nói: “Nói như vậy, ngươi đối với hắn hận thấu xương?”

Ánh mắt Nhạc Lăng ngưng lại, bỗng nhiên lười biếng dựa người ra sau, khoan thai lắc đầu nói: “Buôn bán không thành bởi nhân nghĩa. Ta với hắn nhiều lắm là vô duyên vô phận, cũng không hận thấu xương như ngươi nói?”

Cố Xạ: “Ha?”

Nhạc Lăng nói: “Bất quá, nếu ngươi nguyện ý thấp giọng hạ khí mà thỉnh cầu ta giúp đỡ, ta cũng không phải không thể cân nhắc.”

Cố Xạ thờ ơ.

Nhạc Lăng nói: “Trước khi tới, ta đã điều tra qua. Không nghĩ tới vị Hoàng Quảng Đức bất hiển sơn bất lộ thủy này lại là một nhân vật không ngờ! Khi nam phách nữ, hoành hành hương lý, lừa trên gạt dưới, ức hiếp bá tánh. Chậc chậc, nghe nói việc xấu hắn làm thật xứng với bốn chữ tội lỗi chồng chất.”

Cố Xạ nói: “Ngươi muốn cứu giúp dân chúng?”

https://thuviensach.vn

Nhạc Lăng giương khóe miệng, cười đến mức cực kỳ giảo hoạt, “Ta và hắn nước sông không phạm nước giếng, lý nào ta lại ra tay cứu giúp dân chúng. Ta nói rồi, nếu Cố huynh nguyện ý thấp giọng hạ khí thỉnh cầu ta, ta cũng có thể theo ý ngươi, hãm hại hắn một chút. Dù sao, bất quá chỉ là một cái nhấc tay.”

Cố Xạ nói: “Việc này đối với ngươi mà nói, quả thật là thuận buồm xuôi gió, việc nhẹ quen tay.”

Nhạc Lăng không giận mà còn vui vẻ, “Ta chỉ là gần son thì đỏ, gần mực thì đen mà thôi.”

Vừa lúc Cố Tiểu Giáp bưng trà mới tiến vào.

Nhạc Lăng lại đột nhiên đứng lên, chậm rãi nói: “Bây giờ ta hết khát rồi, bây giờ ta mệt rồi.”

Cố Tiểu Giáp hừ lạnh nói: “Đường lớn hai bên đều có đất!”

Nhạc Lăng nhìn về phía Cố Xạ, “Cố huynh.”

Cố Xạ hỏi Cố Tiểu Giáp: “Trong phủ nơi nào còn có đất?”

Cố Tiểu Giáp ha ha cười đến không có hảo ý, “Có nhiều. Theo ta được biết, nhà xí bên cạnh rất thưởng thủ, ta có thể ở tạm.”

Nhạc Lăng liếc hắn, nói: “Bớt lắm mồm.”

Cố Tiểu Giáp làm mặt quỷ, xoay người dẫn đường.

Hai người đi rồi, Cố Xạ nhìn Đào Mặc. Từ lúc Nhạc Lăng nói “hãm hại hắn một chút”, Đào Mặc luôn cau mày, mặt có vẻ buồn rầu, làm như có chuyện gì quấy nhiễu. Cố Xạ nói: “Để Nhạc Lăng ra tay, là cách đơn giản nhất.”

https://thuviensach.vn

Đào Mặc nói: “Nhạc Lăng sẽ làm thế nào?”

Cố Xạ nói: “Giả một phong tín hàm bí mật câu kết.”

Đào Mặc giật mình nói: “Chỉ như vậy?”

“Như vậy đủ rồi.” Cố Xạ nói, “Nếu nói thiên hạ bây giờ còn có ai có thể khiến Hoàng thượng không hỏi trắng đen trái phải đã ra lệnh trảm thì chỉ có Lăng Dương vương.”

Đào Mặc nói: “Không hỏi trắng đen phải trái?”

Cố Xạ giải thích: “Hoàng thượng kiêng kị Lăng Dương vương đã lâu, trong triều không ít cận thần chí cốt cũng bởi vì từng mấy lần gặp mặt Lăng Dương vương, mà bị lưu danh đày đi, huống hồ tín hàm chứng cứ rõ ràng như vậy.”

Đào Mặc trầm mặc không nói.

Cố Xạ hỏi: “Ngươi không thích?”

“Đây có lẽ là biện pháp tốt nhất rồi.” Đào Mặc thấp giọng nói, “Chỉ là, như vậy có thật đúng không?”

Cố Xạ nhìn hắn.

“Ta, ta không nghĩ quá nhiều. Ta chỉ đột nhiên cảm thấy, hắn đúng là đã phạm án chồng chất, nhưng không có cấu kết với Lăng Dương vương. Ta sở dĩ muốn ràng buộc hắn với luật pháp, muốn lấy luật pháp là công chính. Nhưng hôm nay, chúng ta lại lấy thủ đoạn không công chính không công bằng hãm hại hắn. Như vậy, dù có trừng phạt hắn… Nhưng mà, chúng ta không phải cũng bôi nhọ luật pháp công chính như vậy sao?” Đào Mặc đè trán. Suy nghĩ hắn đang ở trong trạng thái đấu tranh kịch liệt. Tình cảm vì cha báo thù và lý trí kiên trì công chính như hai lưỡi đao, không ngừng giao

https://thuviensach.vn

chiến trong đầu hắn, khiến toàn bộ đầu óc hắn bị chấn đến ong ong vang dội.

Cố Xạ nói: “Hắn là trừng phạt đúng tội.”

“Hắn trừng phạt đúng tội, nhưng tội danh phải nên là tội danh của hắn.” Đào Mặc buông tay, mờ mịt nói, “Hôm nay, chúng ta vì hai chữ giản đơn, giả mạo hãm hại hắn. Ngày mai, sẽ có người vì những lý do khác mà giả mạo hãm hại người khác hay không? Khi đó, ta nên xử trí hắn thế nào? Lại nên tự xử mình thế nào?”

Cố Xạ nói: “Hắn xác thực đã cấu kết với Lăng Dương vương.”

Đào Mặc nói: “Nhưng thư tín là giả.”

Cố Xạ yên lặng nhìn hắn.

Đào Mặc lúc trước vì đấu tranh trong đầu mà không phát giác. Theo thời gian qua đi từng chút, đường nhìn Cố Xạ ngưng lại bất động, khiến Đào Mặc dần dần phát giác ra điều gì, mặt thoáng đỏ lên.

Cố Xạ đột nhiên đứng dậy.

Đào Mặc theo bản năng hỏi: “Ngươi đi đâu?”

Cố Xạ nói: “Tìm Nhạc Lăng.”

“A. Thật sao?” Tâm tình Đào Mặc nhẹ xuống.

“Hắn không phải nói, chỉ cần thấp giọng hạ khí thỉnh cầu hắn, hắn sẽ giúp sao?” Cố Xạ nói, “Về phần giúp thế nào, lại không do hắn định đoạt.”

Vành mắt Đào Mặc bỗng đỏ lên, bật thốt ra: “Vì sao ngươi lại đối với ta tốt như vậy?”

https://thuviensach.vn

Lời vừa ra khỏi miệng, Đào Mặc liền hối hận.

Rõ ràng đã đem nghi vấn này chôn sâu trong lòng nhau như vậy. Sao lại không chôn thêm một lúc nữa? Cho dù là một tháng, nửa tháng, hay chỉ một ngày cũng tốt.

Hắn cúi đầu, không dám nhìn vào mắt Cố Xạ.

Cố Xạ mặt không đổi sắc nói: “Coi như ta cũng thả dây dài câu cá lớn vậy đi.”

https://thuviensach.vn

THỨC NHỮ BẤT THỨC ĐINH

Tô Du Bính

www.dtv-ebook.com

Chương 97: Nhân Duyên Ngã Định [7]

Đào Mặc kinh ngạc nhìn y, “Câu cá lớn? Ngươi, ngươi muốn…”

Vì Lão Đào? … Không có khả năng.

Hay là vì… Hách Quả Tử?

Hắn rầu rĩ suy nghĩ. Trừ Lão Đào và Hách Quả Tử, hắn thực sự nghĩ không ra mình còn có cái gì đủ để y thả dây dài câu cá lớn. Hay là, y cũng như phụ thân hắn hi vọng hắn có thể trở thành một quan tốt cứu giúp dân chúng?

… Cái này lại không giống phong thái của Cố Xạ.

Cố Xạ đột nhiên đưa tay búng lên trán hắn.

Đào Mặc theo bản năng chắn lại nơi bị búng.

“Cá nếu như quá ngốc, búng một cái có lẽ sẽ thông minh ra một chút.” Cố Xạ nói.

Trong lòng Đào Mặc dù thoáng xuất hiện một tia thất vọng, nhưng vẫn nói ngay: “Ta sẽ làm một quan tốt!”

Cố Xạ ngẩn ra.

“Ta sẽ không phụ kì vọng của ngươi, sẽ trở thành một quan tốt.” Hắn dừng một chút, lại nói, “Ta sẽ chứng minh, mồi câu của ngươi không thả vô ích.”

https://thuviensach.vn

“Là như vậy sao?” Biểu tình Cố Xạ trở nên lãnh đạm.

Đào Mặc không biết mình nói sai cái gì, còn nghĩ y không tin mình, vội nói: “Phải. Ta sẽ luyện chữ thật tốt, sẽ theo Kim sư gia nỗ lực học tập luật pháp triều ta, sẽ… Ngươi đi đâu vậy?” Hắn nhìn thân ảnh Cố Xạ càng lúc càng xa, mất kiên nhẫn đuổi theo.

“Tìm Nhạc Lăng.”

Nhạc Lăng ở trong phòng vẽ tranh, ngay cả khi Cố Xạ và Đào Mặc tiến vào cũng không dừng lại.

Cố Xạ đến bên bàn sách.

Dưới nét bút của Nhạc Lăng là một ngọn núi cô độc giữa sương mù trắng xóa. Một bên ngọn núi, chim nhạn bay ngang. Bút pháp của hắn cực kỳ phiêu dật, mỹ cảnh ẩn trong sương mù, như ẩn như hiện rất là sinh động, ngay cả chim nhạn cũng hiển hiện vẻ linh hoạt nhẹ nhàng khác thường.

Cố Xạ nói: “Nếu ngươi chịu chuyên tâm vẽ tranh, thành tựu ngày hôm nay không thể hạn lượng.”

Nhạc Lăng ngừng tay, gác bút lên nghiêng mực, than thở: “Nếu chưa từng gặp ngươi, có lẽ sẽ có một ngày như vậy. Có Cố huynh châu ngọc ở phía trước, ta sao dám bày ra cái kém cỏi ở phía sau.”

Cố Xạ với lời ca ngợi của hắn không biểu hiện gì, chỉ nói: “Ngươi bỏ vẽ tranh là vì ta, hay là vì con người ca họa song tuyệt kia?”

(Cái người ca họa song tuyệt đó khẳng định là Vệ Dạng, bây giờ có thể rõ rồi, Nhạc Lăng là con dâu của Lăng Dương vương chứ không phải vợ, à quên, dâu rể chi đó không biết))

https://thuviensach.vn

Khóe miệng Nhạc Lăng khẽ động, ria mép run run, chậm rãi nghiêng đầu, "Ở trước mặt Cố Huyền Chi, trong thiên hạ, có ai dám xưng tuyệt về vẽ tranh?"

Cố Xạ nói: "Ta có xem qua tranh của hắn."

Nhạc Lăng sửng sốt, vội hỏi: "Thế nào?" Hắn có thể không quan tâm kỹ năng vẽ tranh của mình, nhưng đối với người kia lại rất khó nhịn được mà hỏi. Nghĩ cũng biết, nếu có thể được Cố Huyền Chi tán thưởng, chắc chắn sẽ khiến người kia hết sức vui mừng.

Cố Xạ nói: "Có một chuyện, ta muốn thấp giọng hạ khí tương cầu."

"…" Nhạc Lăng sờ sờ ria mép nói, "Ta cứ nghĩ thấp giọng hạ khí phải là thái độ mới đúng chứ."

Cố Xạ nói: "Chính xác là như vậy."

Nhạc Lăng nói: "Bất quá thái độ cũng tốt, lời nói cũng tốt, những năm sinh thời có thể nghe được Cố Huyền Chi chính miệng nói ra chữ cầu, cả cuộc đời này của ta cũng không hối tiếc, chuyện gì?"

Cố Xạ nói: "Ta muốn Hoàng Quảng Đức bị trừng phạt đúng tội."

Nhạc Lăng nhìn nhìn Đào Mặc, cười đầy thâm ý, "Đó là ngươi muốn, hay là người khác muốn?"

Đào Mặc vội nói: "Là ta. Hoàng Quảng Đức tuy tội ác tày trời, nhưng cùng Lăng Dương vương cấu kết là tội bị gán ép. Nếu hắn vì vậy mà bị hoạch tội, lẽ nào không phải ngay cả ta cũng biết pháp mà phạm pháp?"

Nhạc Lăng nói: "Việc cấu kết là do ta một tay lo liệu, ngươi không cần lo lắng, chỉ cần khoanh tay đứng nhìn."

Đào Mặc nói: "Ta là quan huyện, giữ gìn pháp kỷ là phận sự của ta."

https://thuviensach.vn

“Hắn có thật là không biết chữ?” Nhạc Lăng nhìn Cố Xạ.

Cố Xạ nói: “Trong lòng có chính khí, cần gì lời cổ nhân?”

Nhạc Lăng nói: “Hơi bảo thủ một chút.”

Cố Xạ nói: “Từ xưa gian thần rất thích nói xấu trung thần lương tướng.”

Nhạc Lăng vội ho một tiếng nói: “Nếu ta nhớ không lầm, lần này ngươi tới, hình như là muốn cầu cạnh gian thần này.”

Cố Xạ mặt không đổi sắc nói: “Lạc đường biết quay lại cũng chưa muộn.”

Nhạc Lăng: “…”

Đào Mặc nhìn nhìn y, lại nhìn nhìn hắn, nghe cái hiểu cái không.

“Ngươi muốn ta giúp thế nào?” Nhạc Lăng nói.

Cố Xạ nói: “Ta đã nói rồi.”

Sắc mặt Nhạc Lăng nhất thời trở nên không được tốt lắm, “Chẳng lẽ ngươi muốn đem việc này toàn quyền giao cho ta?”

Cố Xạ nói: “Đúng vậy.”

Nhạc Lăng phất tay áo nói: “Việc này có liên quan gì đến ta đâu?”

Cố Xạ nói: “Đa tạ.”

Nhạc Lăng: “…” Chỉ sợ truyền ra không ai tin tấm gương của sĩ tử trong thiên hạ, thiên hạ đệ nhất tài tử lại có da mặt dày như vậy.

“Hoàng Quảng Đức làm người ngang ngược, muốn thu thập chứng cứ cũng không phải việc khó.” Nhạc Lăng nói, “Nhưng ta xuất thân từ Lăng

https://thuviensach.vn

Dương vương phủ, không tiện ra mặt. Nếu không chỉ sợ Hoàng Quảng Đức còn chưa đổ, ta đã bị áp giải vào kinh trước rồi. So với hắn, ta lại có một người khác để chọn."

Cố Xạ mím môi.

"Ta nghĩ Cố huynh hắn là đã nghĩ tới rồi." Nhạc Lăng nói, "Theo ta được biết, Hoàng Quảng Đức dù ở trong triều có bè phái, nhưng những mối quan hệ đó đều là dùng tiền mua được, rất mỏng manh. Khẽ động một chút, cam đoan nó sẽ vỡ vụn. Cố huynh không cần cố kỵ, cứ mạnh tay mà làm."

Cố Xạ nói: "Nếu hắn có liên quan đến Sử thái sư thì sao?"

Nhạc Lăng cười nói: "Vậy thì đúng là… rắn chuột một ổ. Cố huynh tự giải quyết cho tốt."

Đào Mặc một mình rời khỏi Cố phủ.

Cố Xạ và Nhạc Lăng là đồng môn, nhiều năm không gặp, tự nhiên muốn hàn huyên một phen.

Nhạc Lăng vốn muốn mời Đào Mặc cùng lưu lại, nhưng hắn nhìn sắc mặt Cố Xạ, vẫn là từ chối.

Không cần nói tường tận, hắn cũng biết việc đối phó với Hoàng Quảng Đức, hắn đã chọn đường vòng. Nhưng làm một huyện quan, hắn lại cảm thấy mình đi là chính đạo. Nếu ngay cả người nắm giữ luật pháp một phương như hắn cũng không tin luật pháp công chính, làm sao có thể khiến bách tính trong thiên hạ tin tưởng?

Dù không hối hận, nhưng lại liên luỵ Cố Xạ, trong lòng hắn vô cùng áy náy.

https://thuviensach.vn

Trở lại huyện nha, Lão Đào và Hách Quả Tử đều đang bận rộn ở trù phòng.

Nghe hạ nhân nói là đã tới tiết thanh minh, bọn họ đang làm thanh đoàn, chờ lúc dâng hương cho Đào lão gia thì mang theo.

Đào Mặc trong lòng chấn động.

Mộ phần của phụ thân hắn ở ngay tại nơi quản hạt của Hoàng Quảng Đức. Thăm mộ phụ thân cũng có nghĩa là rất có thể gặp phải Hoàng Quảng Đức. Nhớ tới lúc trước bản thân và Cố Xạ gặp ám sát, nhớ tới cái chết thảm của Vãn Phong, nhớ tới Y Vũ các loại, đáy lòng hắn lại từng trận từng trận lạnh đi.

Nghe nói Đào Mặc trở về, Lão Đào và Hách Quả Tử mang theo thanh đoàn mà hai người đã làm đưa Đào Mặc nếm thử, vào cửa lại thấy hắn đang gục xuống bàn đờ ra.

“Thiếu gia, đã xảy ra chuyện gì?” Lão Đào đặt thanh đoàn lên bàn.

Đào Mặc đang cần người để dốc bầu tâm sự, liền kể đầu đuôi gốc ngọn chuyện này.

Hách Quả Tử cắn răng nói: “Thiếu gia! Con người cặn bã như Hoàng Quảng Đức sớm trừ một ngày sẽ ít đi một ngày tai họa! Người hà tất còn quản hắn có bị trừng phạt đúng tội hay không làm gì?”

Lão Đào nói: “Thiếu gia là mệnh quan triều đình, có một số việc không thể không lấy mình làm gương.”

Hách Quả Tử nói: “Dù sao cũng không phải thiếu gia động thủ, thiếu gia chỉ cần giả vờ không biết là được rồi.”

Đào Mặc nói: “Tiếc là ta biết rồi.”

https://thuviensach.vn

Hách Quả Tử nói: “Thiếu gia xóa những việc này ra khỏi đầu đi, để Cố công tử và cái người kia cùng lật đổ Hoàng Quảng Đức là được! Phải biết là Cố công tử là nhi tử của Cố tướng, cũng tính là một nửa người trong triều, sao lại không thể giúp dân chúng?”

Lão Đào nói: “Người trong triều không thể tính như vậy.”

“Quản hắn tính thế nào! Nói chung có thể đưa Hoàng Quảng Đức ra công lý là đại khoái nhân tâm rồi.” Vừa nhắc tới hắn, Hách Quả Tử lại hận đến nghiến răng nghiến lợi.

Đào Mặc nhìn vẻ mặt phẫn nộ của hắn, niềm tin trong lòng hơi dao động.

Với tâm tính của Lão Đào, đương nhiên đứng về phía Hách Quả Tử, chỉ là nhìn thần tình mờ mịt của Đào Mặc, lại thấy không đành lòng. Lão nói: “Chuyện này còn cần bàn bạc kỹ hơn. Không bằng chờ sau khi thanh minh dâng hương cho lão gia xong, lại tính tiếp.”

Hách Quả Tử nói: “Chúng ta phải trở về dâng hương sao?”

Lão Đào nói: “Có ta ở đây, các ngươi cứ yên tâm.”

Hách Quả Tử nói: “Nếu có ngày nào ở nơi đó, có thể dùng đầu của Hoàng Quảng Đức tế lão gia trên trời có linh thiêng thì tốt rồi.”

Lão Đào nhìn Đào Mặc, im lặng thở dài, đẩy đẩy thanh đoàn về phía trước: “Thiếu gia nếm thử xem.”

Đào Mặc cầm lấy một viên nếm thử, vành mắt dần dần đỏ lên.

Lão Đào lại càng hoảng sợ, nói: “Không ăn được sao?”

Đào Mặc lắc lắc đầu nói: “Rất nhớ lần phụ thân làm.”

https://thuviensach.vn

Hách Quả Tử nói: “Kỳ thực trước đây lão gia nói tự mình làm thanh đoàn đều là trù phòng làm. Ta theo đại trù học cách làm, đương nhiên sẽ giống.”

Đào Mặc nói: “Thật ra thì ta biết không phải là phụ thân làm. Nhưng ta thích nhìn dáng vẻ ông vô cùng vui vẻ khi mang thanh đoàn đến.”

Hách Quả Tử nói: “Đã như vậy, thiếu gia càng nên báo thù cho lão gia mới được.”

Đào Mặc nói: “Ta cũng muốn vậy.”

Hách Quả Tử mắt sáng lên nói: “Nói vậy, thiếu gia đồng ý với kế sách của Cố công tử bọn họ rồi?”

Đào Mặc lắc lắc đầu nói: “Lúc ta là Đào Mặc, ta hi vọng báo thù cho phụ thân. Nhưng khi lúc ta làm Đàm Dương huyện lệnh, ta lại muốn trừng trị hắn bằng luật pháp.”

Lão Đào dường như hiểu được tâm tư hắn.”Nếu thế, thì hãy mau chóng đưa hắn ra pháp luật.”

Hách Quả Tử lắc đầu nói: “Nói dễ vậy sao. Kẻ thù của Hoàng Quảng Đức nhiều như vậy, cũng chưa từng nghe nói ai đã từng đưa hắn ra trị tội bằng pháp luật.”

Lão Đào nói: “Chúng ta không giống. Ta thu thập tội chứng của Hoàng Quảng Đức, Cố Xạ đưa chứng cứ lên kinh thành, nhất định có thể một lần lật đổ hắn!”

Hách Quả Tử hơi bớt giận, “Vậy phải cần Cố công tử đồng ý mới được. Ta thấy y, dường như không thích đề cập đến Cố tướng lắm.”

Lão Đào nói: “Việc này thì đến lúc đó lại bàn. Bây giờ nên thu thập chứng cứ của Hoàng Quảng Đức trước.”

https://thuviensach.vn

“Cũng phải.”

Đào Mặc cảm kích nhìn Lão Đào, “Làm phiền rồi.”

Lão Đào nói: “Lão gia đối với ta ân trọng như núi, có ân tái tạo, nếu không có người, cũng sẽ không có ta ngày hôm nay. Báo thù cho người, phụ tá thiếu gia, đều là tâm nguyện của ta, đương nhiên phải tận lực mà làm.”

Ánh mắt Đào Mặc buồn bã, lại cười to nói: “Ta nhất định sẽ không phụ kì vọng của các ngươi.”

Lão Đào nói: “Thiếu gia hình như còn có tâm sự?”

Đào Mặc vội nói: “Không có.”

Lão Đào nói: “Thiếu gia nếu có tâm sự, cứ nói đừng ngại.”

Đào Mặc suy nghĩ một chút rồi nói, “Cố Xạ hi vọng ta làm quan tốt.”

Lão Đào và Hách Quả Tử đều sửng sốt. Nhìn cách Cố Xạ hành sự thường ngày đều theo ý mình, không muốn lại có nguyện vọng thế này. Chỉ là với tài hoa thanh danh của Cố Xạ, muốn làm quan thì dễ như trở bàn tay, sao lại đem nguyện vọng ký thác lên người Đào Mặc?

Bọn họ liếc nhìn nhau.

Lão Đào hỏi: “Cố công tử chính miệng nói?”

Đào Mặc nói: “Cũng không phải. Y quả thật có ý đó.”

Lão Đào nói: “Không biết Cố công tử nói thế nào?”

Đào Mặc đem cuộc nói chuyện nhất nhất thuật lại. Trí nhớ hắn rất tốt, thuật lại nguyên cuộc nói chuyện, hắn là một chữ cũng không sai.

Lão Đào nhìn Hách Quả Tử.

https://thuviensach.vn

Hách Quả Tử thần tình quái dị.

Lão Đào vội ho một tiếng, nói một câu hai nghĩa: “Thiếu gia đừng phụ một mảnh tâm ý của Cố công tử.”

Đào Mặc gật đầu nói: “Đương nhiên!”

Lão Đào kéo Hách Quả Tử ra khỏi phòng Đào Mặc.

Hách Quả Tử kinh ngạc hỏi: “Sao lão không nói cho thiếu gia, Cố Xạ thật ra không phải có ý đó?”

Lão Đào nói: “Còn chưa phải lúc.”

Hách Quả Tử nghi ngờ nhìn lão, “Không phải là lão sẽ phản đối chứ?”

Lão Đào nói: “Ta phản đối có tác dụng sao?”

“Thật ra thì,” Hách Quả Tử do dự nói, “nếu thiếu gia không phải là đoạn tụ, ta lại cảm thấy, Cố công tử khó có thể chọn người.”

Lão Đào nói: “Những lời này ta nhớ là ta đã nói với người lần trước.”

Hách Quả Tử nói: “Vậy thật sự là không phản đối? Chứ không phải là thuật che mắt?” Hắn thấy Lão Đào gật đầu, lại hỏi, “Đã như vậy, sao lão lại không nói cho thiếu gia?”

Lão Đào nói: “Nếu Cố Xạ có ý, thì nên tỏ ra thành ý mới được.”

Hách Quả Tử nói: “Lão không sợ Cố Xạ chạy?”

Lão Đào chậm rãi nâng tay lên, phát ra tiếng lộp bộp thanh thúy.

Hách Quả Tử nuốt nuốt nước miếng, “Ta hiểu rồi.”

Trên chén trà, hơi nóng lượn lờ.

https://thuviensach.vn

Nhạc Lăng và Cố Xạ đánh cờ.

“Ngươi thật sự quyết định tiến bắc cầu trợ Cố tướng?” Hỏi thì hỏi, Nhạc Lăng hạ cờ không chậm nửa điểm.

Cố Xạ lấy một quân cờ trắng hạ xuống, “Ừ.”

Nhạc Lăng nói: “Ta còn tưởng ngươi và Cố tướng đến chết cũng không qua lại nữa.”

Cố Xạ nói: “Ta từng dự định xuất hải.”

“Hả? Không phải là muốn đi tìm tiên sơn ẩn cư chứ?” Nhạc Lăng cười nói.

“Nói như vậy, cũng có thể.”

Nhạc Lăng nói: “Đây mới thật là hành động điên rồ. Hải ngoại hoang vu, chớ nói linh đan diệu dược, chỉ sợ gà vịt thịt cá cũng không có.”

Cố Xạ nói: “Nữ Oa tạo người trước, khắp Thần Châu có cái gì?”

*Thần Châu: Trung Quốc

Nhạc Lăng cười nói: “Hóa ra ngươi muốn đến hải ngoại tạo người. Thật không hổ là Cố Huyền Chi, quả nhiên không giống người thường.”

“Nhưng ta đã thay đổi chủ ý rồi.” Cố Xạ chậm rãi nói.

Nhạc Lăng nói: “Nhìn ra được. Ta nhìn ra được, vì sao ngươi muốn thay đổi chủ ý.”

“Ha?”

“Tình cảm, không thể tự thoát ra được.”

https://thuviensach.vn

Cố Xạ nói: “Ngươi còn nợ ta một chuyện.” Nếu Nhạc Lăng ngồi yên đối với chuyện Hoàng Quảng Đức, vậy thì thỉnh cầu thấp giọng hạ khí lúc trước tự nhiên không thành lập.

“Ngươi còn chưa nói, bức tranh thế nào?” Nhạc Lăng dùng ánh mắt ra hiệu, “Cái này giống như điều kiện trao đổi của chúng ta.”

Cố Xạ nói: “Năng lực sẵn có.”

“Bút pháp thế nào?”

“Là phong cách bản thân.”

“Ý cảnh thế nào?”

“Tranh như người, lòng dạ bao la.”

Nhạc Lăng hài lòng gật đầu, khóe miệng không ngừng giương lên.

Ngón tay Cố Xạ gõ nhẹ lên bàn.

Nhạc Lăng vội hỏi: “Vậy ngươi muốn thế nào?”

“Trả ta một chuyện.”

“Được.” Nhạc Lăng đáp thật sảng khoái, “Ngươi từ từ suy nghĩ đi, chỉ cần ta có khả năng làm được, nghĩa bất dung từ.”

“Ta đã nghĩ xong rồi.”

Nhạc Lăng vuốt ria mép: “.”

“Ta muốn mời ngươi giúp ta làm mối.”

Ngón tay Nhạc Lăng chợt cứng đờ, không thể tin được mà hỏi: “Ngươi nói cái gì?”

https://thuviensach.vn

Cố Xạ nói từng chữ từng chữ, không nhanh không chậm: “Ta muốn mời ngươi làm mối cho ta.”

Lách cách.

Quân cờ trên tay Nhạc Lăng rơi lên bàn cờ.

https://thuviensach.vn

THỨC NHỮ BẤT THỨC ĐINH

Tô Du Bính

www.dtv-ebook.com

Chương 98: Nhân Duyên Ngã Định [8]

Hắn rất nghiêm túc suy nghĩ chuyện tìm kiếm chứng cứ Hoàng Quảng Đức và đưa hắn ra công lý.

Cố Xạ thừa lúc hắn trầm tư, từng bước xâm chiếm thế lực quân đen, thành lập nên thiên hạ của quân trắng.

Lúc Nhạc Lăng hoàn hồn, đại thế đã mất. “Ta nhận thua.” Hắn ném quân cờ.

Cố Xạ đứng dậy nói: “Nghỉ ngơi sớm một chút, ngày mai ta bảo Cố Tiểu Giáp đưa ngươi đi.”

“Chờ một chút.” Nhạc Lăng vội ho một tiếng, “Ta ngẫm nghĩ một hồi, nhận ra rằng Hoàng Quảng Đức thương thiên hại lý, thiên hạ khó dung, nếu có thể đem hắn trừ bỏ, cũng là một việc công đức.”

“Quá muộn rồi.” Cố Xạ nói lời mang theo hai nghĩa, “Nhạc huynh nghỉ ngơi sớm một chút.”

Nhạc Lăng: “…” Hắn nghỉ ngơi được mới lạ!

Sáng sớm ngày hôm sau, Cố Tiểu Giáp đã bị Cố Xạ phái đến chờ chực.

Nhạc Lăng kì kèo đến trưa mới xuất môn.

Hai người không thân không quen, trên đường không có gì để nói.

https://thuviensach.vn

Cố Tiểu Giáp đưa Nhạc Lăng đến trước cửa nha môn, chờ hắn xuống xe, mới do dự hỏi một câu, “Công tử chỉ bảo ta đưa ngươi đến đây, không nói có phải đón về hay không. Ngươi có muốn ta chờ ngươi không?”

Nhạc Lăng nói: “Chung thân hạnh phúc của công tử nhà ngươi đã rơi vào trong tay ta, ngươi nói có chờ hay không?”

Cố Tiểu Giáp ngây người.

Nhạc Lăng đã cất bước tiến vào huyện nha.

Huyện nha sớm đã thông báo hắn đến thăm, Đào Mặc và Lão Đào đều ra nghênh đón.

Nhạc Lăng ôm quyền nói: “Đào đại nhân, một ngày không gặp như cách ba thu, hi vọng ngươi vẫn khỏe từ khi chúng ta từ biệt?”

Đào Mặc ngẩn người nói: “Nhờ phúc nhờ phúc.”

Nhạc Lăng nói: “Ta có việc muốn thương lượng cùng Đào đại nhân, không biết có thể tìm một chỗ yên tĩnh hay không?”

Đào Mặc và Lão Đào đều cho là hắn muốn nói chuyện liên quan đến Hoàng Quảng Đức, một đường dẫn tới thư phòng.

Trong thư phòng, Kim sư gia đang xử lý công vụ, thấy Nhạc Lăng tiến vào vội vàng đứng dậy hành lễ.

Nhạc Lăng đáp lễ.

Đào Mặc thấy Nhạc Lăng trì trệ không mở miệng, như mộng mới tỉnh nói: “Vị này là Kim sư gia, những chuyện này không cần kiêng kị sư gia.”

Nhạc Lăng biết hắn đã hiểu lầm, vội nói: “Hôm nay ta đến đây là vì việc riêng.”

https://thuviensach.vn

Đào Mặc và Lão Đào đều sững sờ. Bọn họ thực sự nghĩ không ra Đào Mặc và tổng quản Lăng Dương vương phủ có việc tư gì để nói.

Nhưng Kim sư gia phản ứng cực nhanh, thấy thế biết điều tìm một lý do cáo từ.

Lão đi rồi, Lão Đào do dự một chút, cuối cùng chọn ở lại. Dù sao bọn họ cùng Nhạc Lăng cũng không quen biết, vẫn phải để phòng một chút thì hơn.

Nhạc Lăng với Lão Đào lại không cố kỵ gì, xoay người đóng cửa, sau khi chọn một cái ghế ngồi xuống, mới thong thả hỏi: “Không biết Đào đại nhân đã có ý trung nhân chưa?”

Thân thể Đào Mặc cứng đờ, mặt dần đỏ lên, đầu lại không nghĩ được gì mà lay động.

Lão Đào như hiểu ra.

Nhạc Lăng vội ho một tiếng nói: “Kỳ thực Đào đại nhân tuổi còn trẻ, đã thành quan phụ mẫu một phương, cũng coi như là tuổi trẻ tài cao, cũng nên suy nghĩ chuyện chung thân đại sự rồi.”

Mặt Đào Mặc từ đỏ chuyển sang trắng, lúng ta lúng túng nói: “Vâng.”

Nhạc Lăng nói: “Không biết Đào đại nhân thích người như thế nào?”

Đào Mặc quay đầu nhìn Lão Đào.

Lão Đào nói: “Thiếu gia cứ nói là được. Nhạc tiên sinh và Cố công tử có quen biết, tất nhiên sẽ bày mưu tính kế cho thiếu gia.”

Đào Mặc trong lòng hơi gấp, khẩn trương gần như không nói nên lời.

Nhạc Lăng nhìn không được nữa, chủ động nói: “Thật ra, lần này ta tới, là vì làm mối mà tới.” Cố Xạ tuy không nói làm mối với ai, nhưng xem thái

https://thuviensach.vn

độ y đối với Đào Mặc, hơn nữa hành động hôm nay bảo Cố Tiểu Giáp đưa đến huyện nha, thì không còn gì nghi ngờ nữa.

“Làm mối?” Tuy Lão Đào đoán trúng vài phần, cũng không đoán đúng toàn bộ.

Đào Mặc thấp giọng nói: “Đa tạ Nhạc tiên sinh hao tâm. Nhưng ta, ta tạm thời không có dự định thành thân.”

Nhạc Lăng sửng sốt. Không ngờ hắn lần đầu làm mối lại ra trận bất lợi, càng không ngờ một người như Cố Xạ mà lại bị cự tuyệt.

Lão Đào sốt ruột nói: “Thiếu gia, Nhạc tiên sinh còn chưa nói làm mối cho ai, người sao không nghe xong rồi hẵng quyết định.”

Đào Mặc giật giật môi, cuối cùng vẫn không phản đối.

Nhạc Lăng nói: “Người ủy thác ta tới làm mối mặt như quan ngọc, gia thế thanh bạch, tài hoa hơn người, đương thế vô song.”

Tim Đào Mặc đập loạn.

Sẽ là… Sẽ là y sao?

Nhưng, nếu không phải y, thiên hạ hiện nay ai có thể sánh với tám chữ tài hoa hơn người, đương thế vô song?

Nhưng, nhưng thế nào lại là y?

Y làm sao có cầu hôn mình?

Nhạc Lăng nhìn thần sắc Đào Mặc bất định, liền biết suy nghĩ trong lòng hắn, lại nói: “Hơn nữa y cùng với Đào đại nhân giao tình thâm hậu, tri kỷ tri bỉ.”

https://thuviensach.vn

Đào Mặc nuốt nước miếng ừng ực. Hắn thực sự không nghĩ ra người thứ hai. Ngay cả một chút khả năng cũng không có. Lẽ nào thật sự là, thật sự là…

“Người đó chính là đồng môn chí hữu của ta, Cố Xạ Cố Huyền Chi.”

Nhạc Lăng nói xong, chỉ thấy sắc mặt Đào Mặc thoắt tím thoắt đỏ, chợt lam chợt lục, đủ mọi màu sắc, khó mà hình dung.

“Thiếu gia.” Lão Đào thấy Đào Mặc sững sờ tại chỗ, ngơ ngẩn không nói, nhịn không được lấy cùi chỏ nhẹ nhàng đụng đụng hắn.

Đào Mặc đột nhiên quay đầu, nói với Lão Đào: “Lão, lão nghe hắn vừa nói gì không?”

Lão Đào nói: “Nghe được, hắn nói…”

“Lão cấu ta, cấu ta một cái thử xem.” Đào Mặc kích động đến mức gần như nói năng lộn xộn.

Lão Đào nhẹ cấu vào mu bàn tay hắn một cái.

Đào Mặc ngơ ngác nói: “Không đau. Ta quả nhiên đang nằm mơ.”

Nhạc Lăng đi tới, nhéo cánh tay hắn một cái thật mạnh.

“A.” Đào Mặc đau đến rụt vai.

Nhạc Lăng cười nói: “Tuyệt không phải nằm mơ.”

Đào Mặc nói: “Không phải nằm mơ, vậy, vậy ngươi lừa ta phải không?”

Nhạc Lăng lắc đầu nói: “Ta dù có buồn chán, cũng không buồn chán đến mức này.”

https://thuviensach.vn

Đào Mặc ôm cánh tay nói: “Nếu không phải nằm mơ, nếu không phải ngươi gạt ta, vậy, vậy có phải Huyền Chi đang gạt ta?”

Nhạc Lăng nói: “Với sự hiểu biết của ta về y, y cũng sẽ không buồn chán đến mức đó.”

Tâm hồn Đào Mặc vừa chịu một chấn động cực lớn, trong đầu một mảnh hỗn loạn, vẫn không nghĩ ra Cố Xạ vì sao lại đến làm mối.

Nhạc Lăng thấy hắn nhất thời tam khắc không nghĩ được gì, liền nói với Lão Đào: “Chung thân đại sự đương nhiên phải cẩn thận suy nghĩ, không thì Đào đại nhân cứ suy nghĩ vài ngày, hãy trả lời.” Hắn nói xong, liền xoay người mở cửa.

Cửa vừa mở ra, cánh tay hắn đã bị giữ chặt lại.

Nhạc Lăng quay đầu, hai mắt Đào Mặc lấp lánh nhìn hắn.

“Đào đại nhân?”

“Ta, ta đồng ý.” Đào Mặc khẩn trương mà có chút lắp bắp, “Mặc kệ là điều kiện gì, ta đều đồng ý.”

Nhạc Lăng nói: “Cố huynh không có đề xuất bất kỳ điều kiện gì.” Tuy hắn đối với chuyện Cố Xạ sai hắn đi làm mai còn có nhiều bất mãn, nhưng người đã được ủy thác phải hết lòng với công việc. Hắn biện bác cho Cố Xạ: “Ta tin Cố huynh là thật tâm.”

Không biết có phải là ảo giác hay không, hắn thấy mặt Đào Mặc như phát ra ánh vàng.

Đào Mặc bắt lấy tay hắn nắm thật chặt, ngượng ngùng hỏi: “Vậy, vậy chúng ta bao giờ thành thân?”

https://thuviensach.vn

Nhạc Lăng: ” “…” Lần đầu làm mai thành công, hắn nên vui vẻ, hay là nên xấu hổ đây?

Trở về Cố phủ, Nhạc Lăng kể lại sự tình từ đầu đến cuối, sau đó đắc ý nói: “Thế nào? Có phải vui mừng vì có ta ra tay hay không?”

Cố Xạ nói: “Cho dù là ai đến nói, cũng sẽ không thể không thành.” Y biết rõ Đào Mặc có cảm tình với y.

Tuy điều y nói là sự thật, nhưng Nhạc Lăng vẫn không vui. Hắn nói: “Đã như vậy, sao ngươi không bảo Cố Tiểu Giáp đến nói đi?”

Cố Xạ nói: “Làm mối là đại sự.”

Nhạc Lăng cười cười tự đắc. Y quả nhiên là vừa ý thân phận địa vị của mình.

Cố Xạ chậm rãi nói tiếp: “Bởi vậy, phải tìm một người ngoài mới có thành ý.”

Nhạc Lăng hít một hơi thật sâu, “Ngươi thật sự định thành thân với hắn?”

“Ngươi nghĩ Cố tướng sẽ chấp nhận?”

“Ta tìm người ở cùng ta cả đời, không phải người ở cùng ông ta cả đời.”

Nhạc Lăng lắc đầu nói: “Ta thấy thuyền ngươi đi hải ngoại nói không chừng còn dùng được.”

Cố Xạ nói: “Nếu có một ngày ta lên thuyền rời bến, chắc chắn là vì phong cảnh hải ngoại, tuyệt không phải là vì trốn tránh.”

Nhạc Lăng nói: “Ngươi chuẩn bị lấy đá chọi đá với Cố tướng?”

Cố Xạ nói: “Ta tự có chừng mực.”

https://thuviensach.vn

“Vậy ngươi chuẩn bao giờ làm hỉ yến?” Nhạc Lăng nói, “Thời gian ta lưu lại đây không lâu, nếu có thể uống một chén rượu mừng rồi đi, cũng không uổng một lần đến đây.”

Cố Xạ nói: “Vậy nhanh chậm tùy vào ngươi lo liệu.”

“Ta lo liệu?” Nhạc Lăng chỉ vào mình.

Cố Xạ nói: “Cố Tiểu Giáp không hiểu những thứ này.”

Nhạc Lăng ngoài cười trong không cười: “Lấy gì khẳng định là ta biết?”

Cố Xạ nói: “Ngươi thông minh hơn hắn.”

Nhạc Lăng nghe vậy mà không thể phản pháo, thật lâu sau, mới đưa tay ra.

“Cái gì?”

“Sinh thần bát tự. Muốn thành thân, trước tiên phải kết hợp sinh thần bát tự.” Nhạc Lăng tức giận nói: “Nhân tiện tìm một thầy tướng số chọn ngày lành tháng tốt.”

Cố Xạ nói: “Ta sẽ tính, ngươi chỉ cần chuẩn bị sính lễ là được.”

“…” Hắn là tổng quản Lăng Dương vương phủ, chứ đâu phải tổng quản Cố phủ!

https://thuviensach.vn

THỨC NHỮ BẤT THỨC ĐINH

Tô Du Bính

www.dtv-ebook.com

Chương 99: Nhân Duyên Ngã Định [9]

Nhạc Lăng ở Lăng Dương vương phủ nhiều năm như vậy, tang sự đã làm qua, hỉ sự vẫn là lần đầu như tân nương tử lên kiệu. . May mà bọn họ đều là nam tử, dù muốn thành thân, nhưng cũng không muốn khoa trương rước lấy lời ra tiếng vào, cho nên mọi chuyện đều giản lược.

Hắn ở Cố phủ chỉ nhậm chức một ngày, đã đem tất cả mọi người trên dưới Cố phủ sai sử rất thuận buồm xuôi gió. Duy chỉ có một người không xuôi theo đó chính là Cố Tiểu Giáp. Kể từ khi biết Cố Xạ muốn cưới Đào Mặc, cả người hắn đều như bị búa nện vào, cả ngày cứ ngây ngây ngô ngô, gọi hắn ba tiếng không ừ bốn tiếng không hử.

Nhạc Lăng liền ném hắn luôn cho Cố Xạ, rồi nhắm mắt làm ngơ.

Thấy Cố Xạ, Cố Tiểu Giáp thoáng có chút nhân khí, yếu ớt hỏi: “Công tử thực sự muốn thành thân với Đào Mặc?”

Cố Xạ thoải mái đáp một tiếng xác nhận.

“Nhưng, Đào Mặc, hắn, hắn là một nam tử.”

“Ừ.”

“Hơn nữa tướng mạo hắn bình thường, lại không biết chữ.”

“Hắn biết chữ.”

Cố Tiểu Giáp ai oán nhìn y: “Công tử, hôn nhân đại sự phải theo lệnh phụ mẫu do lời của người mai mối, sao có thể như vậy… Như vậy vô cùng qua

https://thuviensach.vn

loa lại…”

Cố Xạ ngước mắt nhìn hắn.

Cố Tiểu Giáp đột nhiên cứng đờ mặt. Bởi vì ánh mắt Cố Xạ nhìn hắn vô cùng lạnh lùng.

“Công tử.” Hắn sợ hãi kêu lên.

Cố Xạ nói: “Nếu ngươi không muốn, có thể đến trướng phòng nhận một trăm lượng bạc.”

Thụp, Cố Tiểu Giáp quỳ xuống, cúi đầu nhìn đất, hai mắt đỏ lên, “Ta từ nhỏ đã theo công tử, nếu công tử không cần ta, ta không còn chỗ nào để đi.”

Cố Xạ nói: “Ta viết một phong thư, ngươi trở lại kinh thành là được.”

Cố Tiểu Giáp ra sức dập đầu bảy tám cái, “Công tử đừng đuổi ta đi! Ta, ta không nói nữa là được.”

“Hôm nay không nói?”

“Sau này không bao giờ nói nữa!” Cố Tiểu Giáp ủy khuất rơi lệ.

Cố Xạ thả sách trong tay xuống, đạm nhiên nói: “Ngươi có bao giờ nghĩ tới sau này muốn cùng ai chung sống cả đời chưa?”

Cố Tiểu Giáp lau lau nước mắt nói: “Đương nhiên là công tử.”

“Không phải việc này.”

Cố Tiểu Giáp nói: “Cái này, đương nhiên là do công tử làm chủ?”

Cố Xạ nói: “Ha? Ta đem ngươi gả cho Hách Quả Tử ngươi cũng nguyện ý?”

https://thuviensach.vn

Cố Tiểu Giáp ngây người, hồi mới kêu lên: “Ta thà xuất gia làm hòa thượng!”

Cố Xạ nói: “Chung quy có một ngày ngươi sẽ biết, có người ngươi thà xuất gia làm hòa thượng cũng không muốn cưới người đó, lại có người nếu ngươi không thể cưới được, thì thà xuất gia làm hòa thượng.”

Cố Tiểu Giáp trợn to mắt nói: “Ý công tử người đối với Đào, Đào Mặc đã là…”

Cố Xạ lại cầm sách lên, không đáp.

Cố Tiểu Giáp thấy y không đáp, ngượng ngùng đứng lên, ôm trán rón ra rón rén ra khỏi cửa.

Chờ hắn đi rồi, Cố Xạ mới thả sách xuống.

Lời nói với Cố Tiểu Giáp bất quá chỉ là thuận miệng mà nói, y chưa bao giờ nghĩ tới mình không thể cưới Đào Mặc.

Nếu thật sự như vậy sẽ thế nào?

Ý niệm này vừa chợt lóe lên trong đầu, liền bị y cười nhạt một tiếng gạt đi.

So với Cố thị chủ tớ rỗi rãi tự tại, Nhạc Lăng lại bận rộn chân không chạm đất.

Gấp thì gấp, tam thư lục lễ vẫn không thể thiếu.

Nạp thái hắn trực tiếp coi là lần mình tới cửa làm mối kia, chuyện xấu hổ như vậy hắn không muốn làm lại một lần nữa.

Sinh thần bát tự của Đào Mặc rất nhanh đã được đưa đến tay Cố Xạ, Cố Xạ trong một ngày, đã cho ra kết quả duyên trời tác hợp, ngay cả nạp cát

https://thuviensach.vn

cũng không cần, trực tiếp chọn ra một ngày lành tháng tốt, nói là bảy ngày sau.

Kim sư gia ở huyện nha lâu như vậy, những chuyện như vậy đương nhiên cũng không gạt được lão. Sau khi lão biết, dù có kinh hãi, nhưng rất nhanh đã thích ứng được, cứ thản nhiên như vậy. Đối với chuyện ngày trước hắn cự tuyệt hôn sự với Hứa đại tiểu thư trang tơ lụa phồn hưng cũng rất nhanh tiêu tan. Dù sao thế gian bây giờ, đoạn tụ cũng chẳng còn lạ lùng gì, lại có chút ý tứ thấy nhưng không thể trách, chỉ có thể trách mình bại.

Nhưng kì hạn bảy ngày của Cố Xạ lại làm cho lão và Lão Đào đều cảm thấy quá gấp.

Lão Đào thầm đoán chẳng lẽ có chuyện gì, mới khiến Cố Xạ nóng vội như vậy, liền tới cửa hỏi thăm, lấy được đáp án rồi lại làm cho lão kinh ngạc.

Cố Xạ nói Nhạc Lăng bất thể ở lâu, chỉ có thể tranh thủ trước khi hắn rời đi giải quyết thỏa đáng mọi chuyện.

Nhạc Lăng thì thật sự tận sức.

Rất nhanh tập trung sính lễ, ban đêm len lén đưa đến huyện nha.

Lão Đào nhận lấy rồi, cũng vội vã hồi lễ.

Việc này coi như là nạp chinh.

Chỉ có thỉnh kì là còn có chút nghi vấn.

Nhạc Lăng hai lần phái người đến hỏi, đều chỉ nói sẽ bàn lại.

Tiễn hạ nhân Cố phủ đi rồi, Lão Đào hỏi Đào Mặc, “Thiếu gia còn có gì lo nghĩ?”

https://thuviensach.vn

Đào Mặc ngồi trên thềm đá, ôm gối, thấp giọng nói: “Ta sợ.”

Lão Đào ngẩn ra, sau đó cười nói: “Đời người luôn phải có một lần như vậy, không cần sợ. Dù sao thời gian người và Cố Xạ quen biết nhau cũng không coi là ngắn, không tính là manh hôn ách giá, càng không cần phải sợ.”

*manh:mù, ách: điếc

Đào Mặc lắc lắc đầu, “Ta vẫn sợ nó là giả.” Hắn vươn tay, nhấc tay áo, lộ ra vết máu bầm trên cánh tay, “Ta luôn cảm thấy nó giả, có thể là véo đau, nhưng ta vẫn cảm thấy giống như giả vậy.”

“…” Đây là khúc mắc. Lão Đào vốn tưởng rằng Cố Xạ đưa sính lễ đã là phương thức giải trừ khúc mắc của hắn hữu hiệu nhất, không ngờ khúc mắc của Đào Mặc lại thâm căn cố đế đến như vậy.

“Thiếu gia.” Lão khom lưng nắm lấy tay hắn, “Ngươi đi theo ta.”

Đào Mặc ngơ ngác đứng lên, nghi hoặc hỏi: “Đi đâu?”

“Cố phủ.”

Đào Mặc liền dừng bước, “Kim sư gia nói trước khi kết hôn, tân nhân không được gặp nhau.”

Lão Đào nói: “Không gặp thì không gặp, cách ván cửa trò chuyện vẫn có thể.”

“Nhưng như vậy sợ là không hợp lễ.”

Lão Đào nói: “Một chút nghi lễ vụn vặt dùng để nghe là được rồi, nếu mọi thứ đều nghe, mọi thứ đều làm, không phải là mệt chết sao?”

https://thuviensach.vn

Đào Mặc còn muốn nói gì đó, đã bị Lão Đào không nói thêm lời nào kéo ra ngoài.

Con đường từ Huyện nha đến Cố phủ này, đối với Lão Đào có thể nói là cưỡi xe nhẹ đi đường quen.

Đào Mặc đến trước cửa, lại do dự không tiến thêm.

Lão Đào nói: “Đáp án thì phải tự mình tìm lấy.”

Đào Mặc ngẩng đầu nhìn hai chữ Cố phủ một lúc lâu, đột nhiên xoay người lách lên xe ngựa.

Lão Đào kéo hắn lại, “Nếu hôm nay người không hỏi, sợ là không thể an tâm.”

Đào Mặc đứng im trước xe.

Lão Đào nói: “Một đời người, chẳng qua là sống cho minh bạch. Đưa đầu một đao, rụt đầu một đao, sao không thử một lần?”

Đào Mặc hít một hơi thật sâu, xoay người đi đến trước cửa, đưa tay gõ cửa.

Người gác cổng thấy hắn, cả kinh nói: “Đào đại nhân, sao người lại tới đây? Người hiện tại không thể gặp công tử nhà ta.” Chuyện bọn họ muốn kết thân tin đồn lộ ra bên ngoài rất ít, nhưng từ trên xuống dưới Cố phủ đều đã truyền khắp.

Huyện nha trái lại vẫn không hay biết gì.

Đào Mặc nói: “Ta có lời muốn hỏi Huyền Chi.”

Người gác cổng nói: “Cái này, vậy ngài chờ một chút, ta thay ngài thông báo.”

https://thuviensach.vn

Lão Đào nói: “Ngươi mời công tử nhà ngươi đến, nhưng vẫn đóng cửa như vậy, có lời gì cứ cách cửa mà nói, cũng không tính là gặp mặt rồi.”

Người gác cổng đáp ứng một tiếng rồi đi.

Đào Mặc đè chặt ngực, xoay người ngồi xổm xuống.

Lão Đào nói: “Cố Xạ mặc dù là văn nhân, nhưng so với đại đa số võ nhân thì lại càng nói một không hai hơn, thiếu gia không cần khéo lo trời sập.”

Đào Mặc nói: “Cái gì gọi là khéo lo trời sập?”

Lão Đào đem điển cố khéo lo trời sập tỉ mỉ giải thích một lần.

Đang nói, chợt nghe phía sau cửa vang lên tiếng bước chân không nhanh không chậm.

Lão Đào thức thời lên xe ngựa, để bọn họ nói chuyện với nhau.

“Vũ Văn?” Thanh âm thanh lãnh của Cố Xạ vang lên.

Đào Mặc trong lòng chợt khẩn trương, chậm rãi đứng lên, “Ta có lời muốn hỏi ngươi.”

Cố Xạ nói: “Hỏi.”

“Ngươi, vì sao ngươi lại đưa sính lễ đến?” Đào Mặc vừa nói ra, hô hấp liền khó thể duy trì, không khí trong lồng ngực dường như bị đè nén đến khó chịu.

Cố Xạ nói: “Sao giờ này ngày này ngươi mới nhớ tới mà hỏi.” Trong lời nói y mang theo tiếu ý nhàn nhạt, vừa nhàn nhã vừa hài lòng.

Tim Đào Mặc lại đập nhanh hơn.

Giây lát.

https://thuviensach.vn

Cố Xạ mới chậm rãi nói: “Ta đưa sính lễ, là bởi vì muốn cưới ngươi.”

Đào Mặc dường như đứng không vững, thân thể như phù vân, trở nên nhẹ hẫng, giống như muốn bay lên. Hắn lắp bắp hỏi: “Vì, vì sao?”

“Cùng kết bạn trọn đời, không tốt sao?” Cố Xạ hỏi.

Sao lại không tốt?

Sao lại không tốt? !

Hắn thực nghĩ không ra còn có điều gì tốt hơn!

Đào Mặc ôm mặt, nước mắt theo kẽ tay chảy xuống.

Có hai câu này của Cố Xạ, nguyên do ra sao có quan trọng gì? Quan trọng hơn là, sau này y cùng hắn kết bạn trọn đời, đầu bạc răng long.

Cửa phía sau phát ra tiếng lắc lư nhẹ.

Bản thân bỗng nhiên được ôm vào trong lồng ngực ấm áp, trong hơi thở thoảng mùi hương quen thuộc.

“A, ngươi…” Đào Mặc lo lắng kêu lên.

Thanh âm Cố Xạ vang lên bên tai, “Không sao. Ta nhắm mắt.”

Đào Mặc từ từ thả tay xuống, nhắm mắt, nhẹ nhàng tựa đầu ngửa ra sau, tựa trên vai người sắp sửa nâng đỡ lẫn nhau cả đời.

https://thuviensach.vn

THỨC NHỮ BẤT THỨC ĐINH

Tô Du Bính

www.dtv-ebook.com

Chương 100: Mạc Hậu Hắc Thủ [1]

Theo hôn kỳ càng ngày càng gần, Nhạc Lăng lo liệu hôn sự càng lúc càng nhiều, càng ngày càng nhanh, ít nhiều tiết lộ ra một chút phong thanh. Bởi vậy, dẫn tới không ít người ngoài sáng có trong tối có đến Cố phủ hỏi thăm lai lịch tân nương, ngay cả phu nhân của Nhất Chuy tiên sinh cũng không nhịn được mà tự thân xuất mã. Thế nhưng trên dưới Cố phủ tựa hồ câm điếc, mọi người hỏi đến ba lần cũng một tiếng không biết, khiến bọn họ mất hứng mà về.

Trong khoảng thời gian ngắn, tân nương Cố phủ trở thành đề tài nói chuyện mới nhất của Đàm Dương.

Đào Mặc sau khi trở về từ Cố phủ, nghi vấn trong lòng đã tiêu tan, cũng không quan tâm chuyện này ở bên ngoài sôi sục thế nào, cứ trốn trong thư phòng vừa luyện chữ vừa cười ngây ngô vừa đếm thời gian từng chút từng chút qua đi.

Thùng thùng thùng.

Bên ngoài huyện nha tiếng trống vang lên như sấm rền.

Đào Mặc dừng bút ngẩn ra.

Hách Quả Tử vội vàng đẩy cửa tiến vào, hô: “Thiếu gia! Có người đánh trống kêu oan!”

Đào Mặc biến sắc, thả bút xuống, “Mau lấy quan bào đến đây cho ta!”

https://thuviensach.vn

Từ lúc kết thúc vụ án kia đến nay, đã trên dưới một tháng.

Đào Mặc nhìn đại đường có chút xa lạ.

Nha dịch mang hai người phu phụ già cỗi khoác bên ngoài một bộ y phục cũ nát lên công đường.

“Tiểu nhân Vũ Hữu Thái…”

“Dân phụ Vũ Quách thị…”

“Bái kiến thanh thiên đại lão gia.”

Đào Mặc ôn hòa nói: “Các ngươi sao lại nổi trống?”

Vũ Quách thị phủ phục trên mặt đất, mãi lau nước mắt, khóc không thành tiếng.

Vũ Hữu Thái cũng nước mắt dàn dụa, “Tiểu nhân muốn cáo, muốn cáo Sử Thiên Sơn!”

Đào Mặc giật mình. Sử Thiên Sơn không phải chất tử của Sử thái sư đương triều hay sao? “Vì sao…”

Kim sư gia đột nhiên ho khan hai tiếng.

Đào Mặc nhìn lão.

Kim sư gia dùng khẩu hình nhắc “Đơn kiện” .

Đào Mặc ngẩn ngơ, nói: “Đâm chết?”

*Đơn kiện là “trạng chỉ”, phát âm là zhuang zhi, đâm chết là “chàng tử” phát âm là zhuang si ==> Đào Mặc hiểu nhầm

https://thuviensach.vn

Vũ Hữu Thái lại hoảng sợ, nói: “Làm sao đại nhân biết tiểu nữ là bị đâm chết?”

Đào Mặc càng ngây ngô, “Hả?”

Vũ Hữu Thái mặt lộ vẻ bi phẫn kêu lên: “Chẳng lẽ đại nhân câu kết với Sử Thiên Sơn? ! Không thì, làm sao đại nhân biết được?”

Đào Mặc ngậm oan mà không hiểu ra sao. Đây rõ là… từ đâu mà nói lên?

Kim sư gia cất cao giọng nói: “Vũ Hữu Thái lớn mật! Sao dám ngậm máu phun người trên công đường, vu tội đại nhân? ! Đại nhân rõ ràng là hỏi đơn kiện.”

Vũ Hữu Thái ngẩn ra, sau đó liền dập đầu hai cái nói: “Tiểu nhân lỗ mãng, xin đại nhân khai ân.”

Đào Mặc bị đơn kiện đâm chết luân phiên làm cho đầu óc quay cuồng, phất phất tay nói: “Đơn kiện đâu?”

Vũ Hữu Thái run run tay lấy ra từ trong lòng ngực, nói: “Thỉnh đại nhân xem qua.”

Nha dịch dâng đơn kiện cho Đào Mặc.

Đào Mặc nhận lấy nhìn một cái, nhíu mày.

Kim sư gia thức thời đi qua, “Đông gia, hay là để ta… Đây là cái gì?” Lão ngạc nhiên nhìn đơn kiện.

Đào Mặc nói: “Kim sư gia nhận ra mấy chữ?”

Kim sư gia nói: “Mười ba chữ.”

Đào Mặc nói: “Nhưng mấy chữ này giống hệt nhau.”

https://thuviensach.vn

Kim sư gia vội ho một tiếng nói: “Đông gia, không bằng chúng ta hỏi tờ đơn kiện này là có ý gì trước?”

Đào Mặc nói: “Ngươi có thể đọc những chữ này cho ta nghe một lần?”

Kim sư gia dù thấy tờ đơn kiện này vừa vô dụng vừa buồn cười, nhưng vẫn nhất nhất đọc lên: “Ngũ hữu nữ, mỹ, Thạch đùa giỡn, nữ không theo, tử, Thạch không thấy.”

Đào Mặc hỏi Vũ Hữu Thái: “Ngũ hữu nữ trong đơn kiện, là chỉ nữ nhi của ngươi?”

Vũ Hữu Thái nói: “Vâng, là chỉ tiểu nữ Vũ Thiện. Tiểu nhân không biết chữ, đơn kiện là nhờ một người biết chữ duy nhất trong thôn viết giúp.”

Đào Mặc nói: “Mỹ là chỉ nữ nhi ngươi rất xinh đẹp?”

Vũ Hữu Thái lau mắt nói: “Tiểu nữ từ nhỏ đã vang danh là mỹ nhân.”

“Thạch đùa giỡn, Thạch là chỉ Sử Thiên Sơn?”

“Chính là hắn!” Vũ Hữu Thái lộ vẻ căm phẫn!

Đào Mặc hỏi: “Đùa giỡn, là?”

Trong mắt Vũ Hữu Thái tràn đầy lửa giận cùng nước mắt, nghiến răng nói: “Hắn, hắn cưỡng bức tiểu nữ… tiểu nữ vì giữ gìn thanh bạch, đã tự sát trong phòng mất rồi!”

Vũ Quách thị vẫn phủ phục trên mặt đất nghe vậy, hầu như khóc ngất đi.

Tiếng khóc giữa công đường bi thương, khiến người nghe cũng không kiềm được khóe mắt bỗng ẩm ướt.

Đào Mặc nhẹ giọng nói: “Thạch không thấy, là chỉ hắn chạy án sao?”

https://thuviensach.vn

Vũ Hữu Thái ôm mặt, nỉ non: “Là ta vô dụng! Ta, ta ngăn không được! Để hắn…”

Chợt có nha dịch bước nhanh từ bên ngoài vào, “Đại nhân, bên ngoài có một người tự xưng là Sử Thiên Sơn cầu kiến.”

Phu phụ Vũ thị sửng sốt một lúc, sau đó song song đứng lên, cả giận nói: “Hắn, hắn lại dám đến!”

Nha dịch hai bên thấy họ xông ra ngoài, lập tức tiến lên ngăn họ lại.

Đào Mặc nhìn Kim sư gia.

Kim sư gia gật gật đầu.

Đào Mặc dùng kinh đường mộc nhẹ vỗ lên bàn một cái, nói: “Mang Sử Thiên Sơn vào đây.”

Vũ Hữu Thái đột nhiên quay đầu, quỳ trên mặt đất dập mạnh đầu trước Đào Mặc: “Xin đại nhân làm chủ!”

Trên công đường đang ồn ào hỗn loạn, lại nghe một loạt tiếng bước chân, một thanh niên hiển lộ phong thái phú quý chậm rãi đi tới.

“Thảo dân Sử Thiên Sơn, bái kiến huyện quan đại nhân.” Hắn nói xong, liền khom lưng, quỳ xuống.

Khiêm cung như vậy, khiến Kim sư gia không khỏi ngạc nhiên.

Đào Mặc nói: “Ngươi biết hai người trên công đường này?”

Sử Thiên Sơn không nhanh không chậm nói: “Biết. Bọn họ một người tự xưng là lão Vũ, một người xưng là Vũ tẩu.”

“Nói bừa! Nói bừa! Chúng ta bao giờ…”

https://thuviensach.vn

Đào Mặc dùng tay ra hiệu xuỵt cho Vũ Hữu Thái đang tức giận, “Các ngươi quen biết như thế nào?”

Sử Thiên Sơn nói: “Có người giới thiệu.”

“Vì sao giới thiệu?” Đào Mặc hỏi.

Sử Thiên Sơn cười khan nói: “Nói là kỹ trại ở nông thôn.” *kỹ trại: một loại với kỹ viện

“Sử Thiên Sơn… Ngươi ngậm máu phun người!” Vũ Hữu Thái kêu lên, chuẩn bị nhào qua.

Kim sư gia đăm chiêu nhìn hắn.

Sử Thiên Sơn nói: “Những lời thảo dân nói, từng câu đều là sự thật, xin đại nhân minh giám.”

Đào Mặc nói: “Nhưng ông ta nói ngươi bức bách Vũ tiểu thư, còn làm nàng cùng đường phải tự sát.”

Sử Thiên Sơn nói: “Những lời thảo dân nói có lẽ là không thể tưởng tưởng nổi, nhưng đều là những lời thực tình. Ta và hai vị này chính xác là do có người giới thiệu mới quen biết, người kia nói ở thôn quê có một kỹ trại khác với những nơi khác, người trong trại đều sắm vai nữ nhi của những nhà cùng khổ, có phong vị khác. Trong lòng ta hiếu kỳ, liền đến thăm dò một chút. Lúc đó hai vị này tự xưng là lão Vũ Vũ tẩu, mang theo nữ tử là Vũ Thiện. Ai ngờ ta cùng nàng vào phòng đang muốn làm chuyện tốt, Vũ Thiện kia lại đột nhiên vừa đâm đầu vào tường.”

“Nói càn nói bậy! Ngươi, ngươi… Ngươi… Ngươi quả thực…” Vũ Hữu Thái không thở được, hai mắt trắng dã.

Đào Mặc vội nói: “Mau phái người mời đại phu đến.”

https://thuviensach.vn

Nha dịch người dìu họ ngồi xuống một bên, người chạy đi mời đại phu.

Sử Thiên Sơn quỳ ở một bên, lãnh đạm nhìn phu phụ Vũ thị.

Đào Mặc không biết làm sao nhìn về phía Kim sư gia.

Kim sư gia nói: “Việc này còn có nhiều điểm đáng ngờ, không bằng sau lại tái thẩm.”

Đào Mặc gật gật đầu, đưa tay cầm lấy kinh đường mộc, nặng nề vỗ xuống: “Cứu người quan trọng hơn. Án này sau lại tái thẩm!”

Sử Thiên Sơn nói: “Thảo dân trú tại khách điếm An Bình, nếu đại nhân có lời muốn hỏi, có thể đến tìm ta.”

Đào Mặc nhìn hắn một cái, im lặng gật đầu.

Trở về thư phòng, Lão Đào và Hách Quả Tử sớm đã nghe tin chạy tới.

Hách Quả Tử nói: “Vũ thị phu phụ kia thực sự là đáng thương! Sử Thiên Sơn quá vô sỉ rồi.”

Kim sư gia lắc đầu nói: “Việc này sợ là không đơn giản như vậy.”

Hách Quả Tử nói: “Lẽ nào sư gia thật sự tin lời khai đầy rẫy sơ hở của Sử Thiên Sơn?”

Kim sư gia nói: “Ngươi không tin?”

Hách Quả Tử nói: “Chỉ cần là người có đầu óc đều sẽ không tin! Nữ tử nhà ai lại vô duyên cớ vô cớ đâm đầu vào tường? ! Chẳng lẽ là để hãm hại hắn?”

Kim sư gia nói: “Nếu đã là người có đầu óc đều sẽ không tin, hắn vì sao phải nói như vậy?”

https://thuviensach.vn

Hách Quả Tử nói: “Nói không chừng hắn ỷ mình có Sử thái sư làm chỗ dựa vững chắc, cho nên thuận miệng viện ra một lời bịa đặt, muốn lừa gạt qua chuyện.”

Lão Đào thấy Kim sư gia cau mày, lại nói: “Sư gia phát hiện ra điều gì không ổn?”

Kim sư gia nói: “Ta thấy cử chỉ nói năng của Sử Thiên Sơn, tuyệt không phải là người như vậy.”

Hách Quả Tử nói: “Nói không chừng Vũ cô nương đó dung mạo như thiên tiên, khiến hắn kìm lòng không đậu thì sao?”

Kim sư gia nói: “Đây chỉ là cái thứ nhất. Cái thứ hai, Vũ Hữu Thái kia… như có điều gì giấu diếm.”

“Hả?” trong mắt Lão Đào lóe lên một tia tinh quang.

Kim sư gia nói: “Ông ta nói mình không biết chữ, đơn kiện là người trong thôn viết. Nhìn cái đơn kiện kia, người duy nhất biết chữ trong thôn đó tài học cũng tương đối… hữu hạn. Nếu đã như vậy, sao ông ta lại nói được câu ngậm máu phun người?”

Hách Quả Tử kinh ngạc nói: “Lẽ nào lão thật nghi ngờ bọn họ hãm hại Sử Thiên Sơn? Nhưng Sử Thiên Sơn là chất tử của Sử thái sư đương triều, ai dám hại hắn?”

Lão Đào nói: “Các ngươi không cảm thấy, loại thủ pháp này quen quen sao?”

Kim sư gia mắt sáng lên, “Hoàng Quảng Đức?”

Hách Quả Tử cau mày nói: “Sao lại lôi Hoàng Quảng Đức vào đây?”

https://thuviensach.vn

Kim sư gia nói: “Không phải lôi hắn vào. Chỉ là nghĩ tới người tiều phu gánh tội thay kia mà thôi, đều là người trung thực hiền lành.”

Hách Quả Tử nói: “Cái này đối với Hoàng Quảng Đức có gì tốt? Vạn nhất sự tình bại lộ, còn đắc tội Sử thái sư.”

Kim sư gia nói: “Nếu không bại lộ thì sao? Nếu đông gia định tội Sử Thiên Sơn thì sao?”

Hách Quả Tử biến sắc, “Mượn đao giết người? !”

Kim sư gia nói: “Bất quá, hắn đại khái cũng không nghĩ tới Sử Thiên Sơn cũng không phải là một tên ngốc, lại chủ động đầu thú. Như vậy, hắn lại trở thành bị động.”

Đào Mặc nói: “Việc cấp bách, phải tìm ra chân tướng.”

Kim sư gia nói: “Không sai. Ta phải đi tìm Vũ thị phu phụ, đến hiện trường xem một chút.”

Đào Mặc nói: “Ta cùng đi với ngươi!”

“Được. Đúng rồi, ” Kim sư gia do dự một chút, nói với Hách Quả Tử, “Người đến mời Thôi điền sử cùng đi.” Lão vốn định điều Thôi Quýnh sang huyện khác, tìm một điền sử khác, nhưng bận chuyện trước mắt, thường xuyên gác lại.

Hách Quả Tử vừa nghe Thôi điền sử, vô cùng không vui, “Một kẻ chân ngoài dài hơn chân trong như vậy, còn gọi hắn làm gì?”

Kim sư gia nói: “Đây là án mạng, đương nhiên phải gọi hắn, mặt khác còn phải mời một ngỗ tác đến.”

Hách Quả Tử bĩu môi, đi.

https://thuviensach.vn

Kim sư gia nói: “Ta đi tìm Vũ thị phu phụ.”

Lão Đào nói: “Ta đi chuẩn bị xe.”

Trong khoảnh khắc, trong phòng chỉ còn lại Đào Mặc.

Đào Mặc nhìn nhìn thư phòng trống rỗng, đột nhiên trong đầu xuất hiện một ý niệm. Chờ lúc hắn thành thân, hắn liền có thể tùy thời tùy chỗ đều nhìn thấy Cố Xạ, hỏi ý kiến y ha?

Chỉ còn hai ngày nữa.

Phu phụ Vũ thị ở Vũ gia thôn gần bên Đàm Dương huyện. Bọn họ ở ngay cửa thôn, mọi người muốn vào thôn đều phải đi ngang qua nhà họ.

Vũ Hữu Thái được đại phu châm hai châm, tâm tình đã ổn định hơn nhiều, khóc lóc kể lể với Đào Mặc: “Đêm đó, Sử Thiên Sơn gõ cửa nói tìm nơi ngủ trọ, chúng ta liền mời hắn vào, ai ngờ ai ngờ… lại hại khuê nữ nhà ta!”

Vũ Quách thị đột nhiên ôm chăn giường gào khóc.

Vũ Hữu Thái đi tới, nhẹ nhàng vỗ vai bà.

Kim sư gia hỏi: “Không biết Vũ Thiện là ở chỗ nào…”

Vũ Hữu Thái dùng tay áo lau nước mắt, một ngón tay chỉ về phía sau Hách Quả Tử.

Hách Quả Tử hoảng sợ, vội tránh ra.

Kim sư gia và Đào Mặc đều tiến tới.

Quả nhiên thấy một vết máu đã khô đen. Gian nhà bọn họ ở là nhà đất, nhìn kỹ, lại có vết nứt, có thể cú đâm này là dùng toàn lực.

https://thuviensach.vn

Kim sư gia nói: “Thi thể Vũ Thiện ở đâu?”

Vũ Hữu Thái khóc ròng: “Đã chôn rồi.”

Kim sư gia nói: “Chôn ở đâu?”

Vũ Hữu Thái và Vũ Quách thị liếc nhìn nhau.

Vũ Hữu Thái nói: “Bãi tha ma.”

Kim sư gia nhướng mày.

Ngoài cửa truyền đến động tĩnh, Thôi Quýnh mang theo ngỗ tác đến.

“Thôi điển sử.” Kim sư gia ôm quyền.

“Kim sư gia.” Thôi Quýnh thấp thỏm đáp lễ, ánh mắt không nhịn được nhìn về phía Đào Mặc. Từ khi Đào Mặc từ Đàm thành trở về, hắn liền bị vây trong nỗi bất an. Hắn không biết Tri Phủ vì sao lại dễ dàng bỏ qua cho Đào Mặc, chỉ biết các dấu hiệu đều chứng tỏ, Đào Mặc dường như đã biết hắn đâm sau lưng. Ngay cả khi hắn đến nha môn vài lần đều bị đóng cửa không tiếp, chỉ liên lạc bằng thư của Kim sư gia. Nhưng nói Đào Mặc biết, ngoại trừ việc tránh không gặp, hắn lại chưa từng có bất kỳ hành động gì đối với mình, thái độ này lại khiến hắn như rơi vào sương mù.

Kim sư gia nói: “Thôi điển sử thấy án này thế nào?” Thôi Quýnh ở nha môn nhiều năm, xếp đặt không ít tâm phúc, vụ án này tất nhiên đã sớm truyền đến tai hắn.

Thôi Quýnh ra vẻ không biết gì nói: “Không biết Kim sư gia nói vụ án nào?”

Kim sư gia đối với việc hắn làm bộ lần này vô cùng xem thường, nhưng ngoài miệng lại kể ngắn gọn vụ án lần này.

https://thuviensach.vn

Thôi Quýnh không biết suy nghĩ trong lòng Đào Mặc, cũng không biết Sử Thiên Sơn lai lịch ra sao, nhưng thấy hành vi của Đào Mặc ngày thường, biết hắn một lòng muốn làm thanh quan, làm quan tốt, liền nói: "Đương nhiên không thể để cho Vũ cô nương ngậm oan mà chết."

Kim sư gia lạnh nhạt nói: "Vậy sao? Đúng rồi, Võ Hữu Thái nói thi thể của Vũ cô nương ở nơi mai táng, còn phải phiền Thôi điển sử đi một chuyến rồi."

Nghe đến ba chữ nơi mai táng, trong bụng Thôi Quýnh đã không ngừng trào lên vị chua, trên mặt vẫn cười bồi nói: "Phải, phải. Chỉ là không biết dáng vẻ Vũ cô nương ra sao? Được chôn ở vị trí nào?"

Vũ Hữu Thái nói: "Ta biết. Ta dẫn các ngươi đi."

Thôi Quýnh nhìn sang Đào Mặc một chút, lại thấy Đào Mặc đang an ủi Vũ Quách thị. Hắn do dự một chút, lại cao giọng gọi: "Đào đại nhân!"

Đào Mặc quay đầu nhìn hắn.

Thôi Quýnh nói: "Hạ quan nhất định sẽ tìm thi thể Vũ cô nương về!"

"Được." Đào Mặc lại quay đầu an ủi Võ Quách thị.

Thôi Quýnh cảm thấy như chạm phải một cái đinh mềm, không khỏi ngượng ngùng đi ra.

Kim sư gia đi đến bên cạnh Đào Mặc, thấp giọng nói: "Đông gia, thời gian không còn sớm, chúng ta về trước đợi tin tức đi."

Vũ Quách thị nắm chặt tay Đào Mặc, nức nở: "Xin đại nhân nhất định phải nghiêm trị Sử Thiên Sơn, cũng là an ủi nữ nhi ta ở dưới suối vàng."

Đào Mặc cam đoan: "Ta nhất định sẽ điều tra rõ chân tướng."

https://thuviensach.vn

THỨC NHỮ BẤT THỨC ĐINH

Tô Du Bính

www.dtv-ebook.com

Chương 101: Mạc Hậu Hắc Thủ [2]

Trên bàn bày một đống sách.

Kim sư gia ở một bên hỏi: “Đông gia tìm sách gì?”

Đào Mặc nói: “Pháp luật triều ta. Như vụ án lần này, nên lấy tội giết người luận xử? Hay lấy tội gian dâm luận xử?”

Kim sư gia nói: “Cái này đông gia cũng không cần bận tâm. Đông gia chỉ cần tra rõ tình tiết vụ án, đệ trình lên trên là được, cân nhắc mức hình phạt là việc của Hình Bộ.”

Đào Mặc ngạc nhiên nói: “Hóa ra là như vậy?”

Kim sư gia nói: “Vụ án này liên quan đến mạng người, phải xếp vào loại trọng án.”

Đào Mặc nói: “Thì ra là thế.”

Hách Quả Tử ở ngoài cửa thò đầu vào, “Cố Tiểu Giáp đến.”

Thanh âm hắn vừa dứt, liền nghe Cố Tiểu Giáp ở bên ngoài cung kính nói: “Cố Tiểu Giáp ra mắt Đào đại nhân.”

Cố Tiểu Giáp trước kia lúc nào cũng vênh váo hung hăng, khiêm nhường lễ độ như vậy là lần đầu. Đào Mặc kinh ngạc đích thân đi đến bên cửa, hỏi: “Xảy ra chuyện gì? Ngươi làm sao vậy?”

https://thuviensach.vn

Cố Tiểu Giáp cũng không ngẩng đầu lên, nhìn mặt giày của mình mà nói: “Trước kia là ta không hiểu chuyện, mạo phạm nhiều lần, mong Đào đại nhân đại nhân không tính toán với tiểu nhân, không tính toán với ta.”

Đào Mặc nói: “Mạo phạm? Tính toán? Sao lại nói như vậy?” Thái độ của Cố Tiểu Giáp đối với hắn tuy không tính là thân thiện, nhưng hắn biết trong lòng Cố Tiểu Giáp đối với mình vẫn xem là thân thiết.

Cố Tiểu Giáp ngẩng đầu, “Ngài thật sự không để ý?”

Đào Mặc lắc đầu.

Cố Tiểu Giáp nói: “Vậy, vậy sau này nếu ngài thật sự thành thân với công tử ta rồi, cũng sẽ không xui khiến công tử xa lánh ta chứ?”

Đào Mặc vừa ngượng ngùng vừa vui vẻ, cúi đầu cười nói: “Ngươi quá lo rồi.”

“Thực sự là quá lo mới phải.” Cố Tiểu Giáp thấp giọng lẩm bẩm, lại cất cao giọng nói: “Công tử bảo ta nhắn cho ngươi, người nói phu phụ kia có vấn đề, ngươi có thể bắt đầu từ Vũ Gia thôn bọn họ.”

Đào Mặc vừa nghe Cố Xạ sai hắn nhắn lời, cả hai mắt đều sáng lên, “Y gần đây có tốt hay không? Có ngủ ngon ăn ngon hay không?”

Cố Tiểu Giáp nói: “Công tử dành mấy ngày này đánh cờ vẽ tranh, rất nhàn nhã. Người chỉ lo lắng về vụ án của ngươi.”

Khóe miệng Đào Mặc nhịn không được đều cong lên, “Y tốt, ta an tâm rồi.”

Kim sư gia thấy bọn họ hai người tán dóc vẫn chưa xong, nhịn không được kéo trở lại trọng tâm câu chuyện, hỏi: “Công tử nhà ngươi có nói vì sao thấy phu phụ kia có vấn đề không?”

https://thuviensach.vn

Cố Tiểu Giáp nói: “Cái này thì không có. Nhưng công tử nói có vấn đề, vậy nhất định là có vấn đề.”

Đào Mặc nói: “Kim sư gia cũng thấy như vậy.”

Cố Tiểu Giáp nói: “Nhưng Sử Thiên Sơn kia cũng không phải kẻ tốt lành gì. Chất tử của Sử Thái sư cũng không phải một mình hắn, vô luận là từ trên xuống dưới hay từ dưới lên trên, đều đếm không tới được hắn. Nhưng hắn lại là người có quan hệ tốt nhất với Sử Diệu Quang, Sử Thái sư tín nhiệm hắn nhất, đây cũng không phải dựa vào một bụng đầy thịt là có thể làm được.”

Kim sư gia nói: “Nói như vậy, vụ án này chỉ sợ không đơn giản giống bên ngoài vậy.”

Cố Tiểu Giáp nói: “Công tử bảo ta nhắn lời ta đã nhắn rồi. Đào đại nhân có lời gì muốn nhắn ta mang về không?”

Đào Mặc suy nghĩ một chút, xoay người về thư phòng, chỉ chốc lát sau cầm một phong thư đưa cho hắn.

Trong lòng Cố Tiểu Giáp lại có mấy phần được an ủi. Tuy rằng Đào Mặc không biết chữ, nhưng tốt xấu gì cũng còn có chút lòng cầu tiến, không uổng công tử ưng ý hắn.

Cố Tiểu Giáp đi rồi, Hách Quả Tử tò mò hỏi: “Thiếu gia, trong thư người viết cái gì?”

Đào Mặc mỉm cười không nói.

Kim sư gia một lòng dốc sức cho vụ án, đối với chuyện nam nam này không có chút hứng thú, “Nếu Cố Xạ cho là nên bắt đầu từ Vũ Gia thôn, chúng ta hãy bắt đầu từ đó.”

https://thuviensach.vn

Đào Mặc nói: “Phái người đến thăm dò phu phụ Vũ thị?”

Kim sư gia nói: “Không chỉ như vậy. Còn có thật giả trong lời nói của Sử Thiên Sơn. Ta luôn cảm thấy, lời hắn nói nếu đã bịa đặt, cũng không cần phải bịa đặt ngu xuẩn như vậy. Nếu nói hắn lừa gạt, e là không dễ tìm được nhân chứng.”

Hách Quả Tử nói: “Cố Tiểu Giáp còn nói hắn không đơn giản, theo ta thấy, hắn suy nghĩ đơn giản.”

Kim sư gia nói: “Không, điểm này ta lại có cùng nhận định với Cố Tiểu Giáp. Từ lúc hắn ở trên công đường tất cung tất kính, khí định thần nhàn, thì có thể nhìn ra hắn tuyệt không phải loại người đơn giản. Giả như, ta chỉ làm một cái so sánh. Giả như hắn nói thực tình, vậy vì sao Vũ thị phu phụ thiết lập cái bẫy như thế. Mà với tài trí của hắn, lại nhìn không ra đó là một cái bẫy?”

Hách Quả Tử nói: “Có phải vì Vũ cô nương đó quá xinh đẹp, cho nên hắn nhất thời không kìm lòng nổi…”

“Đúng rồi.” Kim sư gia tán thưởng, “Hắn đã từng nói có người giới thiệu hắn biết Vũ thị phu phụ.”

Đào Mặc gật đầu nói: “Không sai, nếu có thể tìm được người đó, nhất định có thể phơi bày chân tướng.”

Kim sư gia nói: “Người nọ sợ là đã sớm bỏ trốn mất dạng rồi. Nhưng người kia có thể có giao tình với Sử Thiên Sơn, có thể thấy cũng không phải là người thường. Có thể là gia thế xuất chúng, có thể là tài hoa xuất chúng, cũng có thể có quan hệ gì với Sử gia. Nói chung, tuyệt không phải người thường. Mà cái bẫy này đã hạ xuống Sử Thiên Sơn, chắc chắn đã chuẩn bị tốt rồi. Chỉ là theo lời hắn nói có thể thấy, hắn không hề động tâm với Vũ cô nương, nếu không Vũ cô nương cũng không cần tự đâm đầu…”

https://thuviensach.vn

Hách Quả Tử nói: “Chờ một chút. Sao ta nghe nghe một hồi, lại cảm thấy sư gia đã thừa nhận hắn vô tội rồi.”

Kim sư gia nói: “Ta đâu có nói như thế. Ta chỉ cảm thấy, điểm đáng ngờ trên người Sử Thiên Sơn đều ở ngoài sáng, mà điểm đáng ngờ của Vũ thị phu phụ đều là không lưu tâm mà để lộ ra. So sánh với nhau, thì Sử Thiên Sơn có thể tin hơn một chút.”

Hách Quả Tử nói: “Nói không chính xác, bọn họ đều có gì đó giấu diếm.”

Kim sư gia nói: “Cái này cũng không phải không có khả năng. Chỉ là trước mắt xem ra, Vũ thị phu phụ muốn đưa hắn vào chỗ chết, trong trường hợp này, lại có lý do gì khiến Sử Thiên Sơn giấu diếm thực tình vì bọn họ?”

Đào Mặc nói: “Bất kể như thế nào, chúng ta phá tơ bóc kén, chân tướng tự nhiên sẽ lộ ra.”

Hách Quả Tử kinh ngạc nói: “Thiếu gia lại học được phá tơ bóc kén.”

Đào Mặc quay qua Kim sư gia cười nói: “Tất cả đều nhờ Kim sư gia ngày thường có phương pháp dạy dỗ.”

Kim sư gia nói: “Đông gia là kì tài hiếm thấy trong thiên hạ, ta chẳng qua là thuận nước đẩy thuyền.”

Đào Mặc nói: “Thuận nước đẩy thuyền?”

Kim sư gia lại giảng giải thành ngữ thuận nước đẩy thuyền.

Đào Mặc lặng lẽ nhớ kỹ.

Nghĩ đến hôn kỳ sắp đến, Đào Mặc cũng muốn giải quyết vụ án này thật nhanh.

https://thuviensach.vn

Bởi vậy hắn cùng với Kim sư gia ở nha môn đợi mãi mà Thôi Quýnh vẫn chưa về, liền quyết định chia binh hai đường. Kim sư gia đến Vũ Gia thôn thăm dò Vũ thị phu phụ, mà hắn thì đến khách điếm An Bình tìm Sử Thiên Sơn.

Vốn người tốt nhất để chọn đi đến khách điếm cùng Đào Mặc là Cố Xạ, nhưng bọn họ hiện không thể gặp mặt nhau, đành để Lão Đào làm thay.

Hách Quả Tử thì chạy theo Kim sư gia.

Đến khách điếm An Bình, Sử Thiên Sơn đang ngồi ở đại đường. Hắn thấy Đào Mặc đến, mắt vốn cũng không lớn mấy nhất thời cười híp lại thành một đường, "Đào đại nhân, người rốt cuộc cũng đã tới."

Đào Mặc nói: "Ngươi đang đợi ta?"

Sử Thiên Sơn nói: "Ta vừa đến Đàm Dương huyện đã nghe Đào đại nhân yêu dân như con, phá án như thần, trong lòng nghĩ Đào đại nhân nhất định sẽ điều tra rõ chân tướng, quả nhiên ta đợi được rồi." Hắn vừa thấy mặt, đã đưa ra hai câu tâng bốc.

Đào Mặc có chút xấu hổ, vội nói: "Khen nhầm rồi."

Sử Thiên Sơn nói: "Ở đây nhiều người, nếu Đào đại nhân không ngại, không bằng lên lầu lại nói."

Đào Mặc gật đầu nói: "Được."

Sử Thiên Sơn sớm đã bao một sương phòng trên lầu, chứng tỏ hắn quả thực đã sớm có sở liệu.

Đào Mặc và Lão Đào vào phòng ngồi xuống, Sử Thiên Sơn ra ngoài gọi điếm hỏa kế.

https://thuviensach.vn

Nhân lúc hắn không có mặt, Lão Đào dán vào tai Đào Mặc thấp giọng nói: “Hắn là người luyện võ.”

Đào Mặc ngẩn ra. Nhìn bộ dạng của Sử Thiên Sơn thế nào cũng nghĩ không ra hắn lại biết võ công.

Lão Đào nói: “Dù có không chú ý đến đâu, nhưng trừ phi Vũ cô nương kia cũng là người luyện võ, nếu không cứu một nữ tử yếu đuối muốn đâm đầu vào tường không phải là chuyện khó.”

Đào Mặc nhíu mày.

Vụ án này càng ngày càng khó bề phân biệt rồi.

Sử Thiên Sơn tự mình xách một bình trà ở bên ngoài vào, điếm hỏa kế đi theo sau hắn đang cầm một mâm thức ăn.

“Nào, Đào đại nhân mời.” Hắn tự mình châm trà cho Đào Mặc và Lão Đào, nâng chén nói, “Hai vị thứ lỗi, ta từ trước đến nay không uống rượu, chỉ đành lấy trà thay rượu, kính hai vị một chén.”

Đào Mặc chạm chén cùng hắn, khẽ nhấp một ngụm, sau đó đặt chén xuống: “Ta nghe lần trước ở trên công đường ngươi có nhắc tới một vị bằng hữu, không biết hắn bây giờ ở nơi nào?”

Sử Thiên Sơn như sớm biết hắn sẽ hỏi vấn đề này, đặt chén trà xuống, thấp giọng thở dài: “Đại nhân tốt nhất là đừng truy hỏi hành tung của hắn.”

Đào Mặc nói: “Vì sao?”

Sử Thiên Sơn đứng dậy đóng cửa lại, rồi lại ngồi xuống, sắc mặt ngưng trọng nói: “Ta đến Đàm Dương huyện chỉ vài ngày, đã nghe không ít chuyện của Đào đại nhân. Ta thật sự bội phục nhân cách của Đào đại nhân,

https://thuviensach.vn

bởi vậy nên thành thật với nhau. Chỉ là việc này dính dáng đến nhiều thứ, mong đại nhân chớ truyền ra ngoài.”

Đào Mặc nói: “Nếu không cần thiết cho vụ án, ta nhất định sẽ không truyền cho người thứ tư.”

Sử Thiên Sơn gật đầu, thân thể hơi nghiêng về phía trước, thấp giọng nói: “Có những lời này của đại nhân ta yên tâm rồi. Vị bằng hữu này của ta đến từ kinh thành, là tâm phúc của một vị hoàng thân ở kinh thành.”

Đào Mặc còn chưa hiểu ra sao, Lão Đào lại hồi hộp, biết chuyện này phức tạp rồi.

Sử Thiên Sơn thấy sắc mặt Đào Mặc, liền biết hắn còn chưa ý thức sự nghiêm trọng của việc này, liền nói: “Ta và Đào đại nhân tuy chỉ mới quen biết, nhưng ta lại có cảm giác mới gặp mà như đã quen thân từ lâu. Bởi vậy có mấy lời, ta cũng không ngại nói thẳng với đại nhân. Vụ án này ta và Đào đại nhân có thể nói là, liên lụy lẫn nhau. Có người muốn xem chúng ta trở mặt thành thù, ngư ông đắc lợi.”

Lão Đào nói: “Ngươi có biết là ai?”

Sử Thiên Sơn cười nói: “Cái này phải nhờ Đào đại nhân cùng ta… suy nghĩ thêm rồi. Rốt cuộc là có người nào muốn đưa chúng ta vào chỗ chết?”

Lão Đào và Đào Mặc đồng thời nghĩ đến Hoàng Quảng Đức.

Chỉ là Hoàng Quảng Đức vì sao lại muốn đưa Sử Thiên Sơn vào chỗ chết?

Sử Thiên Sơn lại nói: “Hoặc là, có ai muốn đưa ta vào chỗ chết, là ai muốn đưa ngài vào chỗ chết, mà bọn họ… lại cấu kết với nhau?”

Qua những lời hắn vừa nói, vụ án này dần dần lộ ra một góc núi băng.

https://thuviensach.vn

Thư phòng Cố phủ.

Cố Xạ đợi lúc Cố Tiểu Giáp rời đi rồi, mới từ từ mở phong thư, bày ra một tờ giấy, chỉ thấy trên giấy có bốn chữ còn rất trúc trắc ——

Ta rất nhớ ngươi.

https://thuviensach.vn

THỨC NHỮ BẤT THỨC ĐINH

Tô Du Bính

www.dtv-ebook.com

Chương 102: Mạc Hậu Hắc Thủ [3]

Sử Thiên Sơn thấy hai người rơi vào trầm tư, làm như thờ ơ nói: “Tuy ta mới tới nơi này, lại nghe được không ít tin tức liên quan đến Đào đại nhân.”

Đào Mặc cả kinh ngẩng đầu.

Lão Đào cẩn trọng nhìn hắn.

Sử Thiên Sơn cười híp mắt nói: “Nhưng chỉ là những lời đồn, quá nửa cũng không biết là thật hay giả?” Mặt hắn rất tròn, lúc cười da mặt lại dồn lên, làm cho xương gò má càng nhô lên, tròn vo tròn lẳn, bóng loáng phát sáng, buồn cười không thể nói.

Lão Đào nói: “Không biết ngươi nghe được tin tức gì?”

Sử Thiên Sơn nói: “Nghe nói trước kia Tri phủ Đàm thành từng mời Đào đại nhân đến nha môn tri phủ ngồi một chút, không biết là có chuyện này không?”

Lão Đào thầm thở phào nhẹ nhõm, nói: “Tri phủ Đàm thành là người trực tiếp quản lý thiếu gia nhà ta, gọi người đến nha môn tri phủ ngồi một chút cũng là bình thường.”

Sử Thiên Sơn cười ha hả, nói: “Cũng phải. Xem ra là ta đa tâm rồi, ta nghe trên phố nói cái gì mà nhốt vào lao phòng, còn tưởng Đào đại nhân và Tri phủ bất hòa, bây giờ nghĩ lại, chắc chắn là nghe lầm rồi. Xin Đào đại nhân thứ lỗi.”

https://thuviensach.vn

Đào Mặc không khéo nói dối, chỉ có thể cúi đầu không nói lời nào.

Sử Thiên Sơn nói: “Bất quá nói như vậy, Đào đại nhân không đắc tội người nào, cũng sẽ không có ai muốn hại Đào đại nhân. Như vậy, suy đoán của ta lúc trước lại không phải rồi. Xem ra không phải có người muốn hại chúng ta, mà là có người chỉ muốn hại ta mới đúng.”

Lão Đào xuôi theo, vội hỏi: “Vậy ngươi có biết là ai không?”

Ngón tay tròn vo của Sử Thiên Sơn gãi gãi cằm nói: “Ngược lại với Đào đại nhân, ta đây nửa đời người số người đắc tội chỉ có thể dùng từ đếm không xuể để hình dung, nếu thật muốn chỉ ra một hai người, sợ là không dễ a.”

Lão Đào nói: “Lúc trước ngươi không phải nói rằng vị bằng hữu kia của ngươi là hoàng thân đến từ kinh thành?”

Sử Thiên Sơn nói: “Chính xác.”

Lão Đào nói: “Không biết đó là vị hoàng thân nào?”

Sử Thiên Sơn nói: “Ngươi thật muốn biết?”

Lão Đào nói: “Không sai.” Lão biết Sử Thiên Sơn nói như vậy là vì muốn khơi lên hứng thú, dụ dỗ Đào Mặc, thế nhưng người kia nếu đã đem chủ ý đánh tới trên đầu Đào Mặc, lại muốn kéo lên quan hệ với bọn họ. So với địch trong tối ta ngoài sáng, còn không bằng biết người biết ta.

Sử Thiên Sơn lại nhìn nhìn Đào Mặc nói: “Đào đại nhân cũng muốn biết?”

Đào Mặc nói: “Ta muốn mau chóng phá án.”

Sử Thiên Sơn nói: “Đã vậy, ta nói luôn. Người nọ chính là đương Cửu Hoàng tử mà Đương kim Hoàng thượng sủng ái nhất.” (Lời ra một Cửu

https://thuviensach.vn

Hoàng tử nữa @@)

Vừa nghe là Hoàng tử, sắc mặt Đào Mặc lại thay đổi. Hắn cả đời chỉ tiếp xúc với vị quan lớn nhất là Tri phủ. Hoàng tử đối với hắn mà nói, giống như minh nguyệt xa vời.

Lão Đào lại rất bình tĩnh. Lúc lão nghe Sử Thiên Sơn nói hoàng thân, trong lòng đã chuẩn bị cả rồi.

Sử Thiên Sơn nói: "Nhưng chuyện này hơn phân nửa là hướng về ta, hai vị không cần lo lắng."

Lão Đào nói: "Nhưng hình như ta vừa nghe ngươi nói, vụ án này có thể hướng về hai người ngươi và thiếu gia."

Sử Thiên Sơn nói: "Ta vốn cho rằng Đào đại nhân đã từng đắc tội với người nào, cho nên mới một mực chọn địa bàn của ngài mà hại ta. Bây giờ xem ra, cũng vì Đào đại nhân thời vận không tốt, bị ta liên lụy rồi."

Đào Mặc nghe hắn thành thật như vậy, cũng không tiện giả câm vờ điếc như trước nữa, liền nói: "Cũng có thể có quan hệ với ta."

Sử Thiên Sơn nỗ lực mở to hai con mắt nhỏ, để bày tỏ sự kinh ngạc trong mắt, "Vì đâu lại nói vậy?"

Đào Mặc nhìn về phía Lão Đào.

Lão Đào nói: "Không biết Sử công tử có từng nghe tới Hoàng Quảng Đức không?"

Trong mắt Sử Thiên Sơn chợt lóe tinh quang, thân thể hơi ngã về sau, lưng dựa vào ghế, cười đến lãnh đạm, "Có nghe qua."

Lão Đào nói: "Hắn và thiếu gia có chút va chạm."

https://thuviensach.vn

Sử Thiên Sơn nói: “Nói như vậy, ta lại có chút đầu mối.”

Lão Đào nói: “Nguyện nghe kỳ tường.”

Sử Thiên Sơn nói: “Không gạt ngươi. Ta ở kinh thành nhiều năm như vậy, đối với những chuyện trong kinh thành đều biết rõ. Hoàng Quảng Đức tuy chỉ là một Tri phủ, nhưng người của hắn ở kinh thành sợ là còn nhiều hơn Tổng đốc.”

Đào Mặc và Lão Đào đều nhìn hắn chằm chằm.

Sử Thiên Sơn tiếp tục nói: “Người trong phủ Cửu Hoàng tử cùng hắn qua lại cũng là bình thường.”

Lão Đào nói: “Ý của ngươi là, đây hết thảy là do Hoàng Quảng Đức và Cửu Hoàng tử gây nên? Nhưng đường đường là một Cửu Hoàng tử sao lại phải dùng đến thủ đoạn như vậy cho ngươi vào bẫy?”

Sử Thiên Sơn cười khổ nói: “Ta cũng không hỏi các ngươi vì sao lại kết oán với Hoàng Quảng Đức, các ngươi có cần phải hỏi khúc mắc của ta với Cửu Hoàng tử?” (Tui nghi hai người gian tình quá a =.=)

Đào Mặc đột nhiên nói: “Ta chỉ muốn phá án, cũng không muốn truy tố chuyện xa xưa. Nếu ngươi không muốn nói, ta cũng không miễn cưỡng. Chỉ là vụ án này nghi điểm trùng trùng, bất lợi cho ngươi, nếu ngươi không thể nói ra lời giải thích hợp lý, sợ là rất khó thoát thân.”

Lão Đào có chút kinh ngạc nhìn Đào Mặc. Vừa mới nãy, lão thiếu chút nữa đã tiến vào cái bẫy tam ngôn lưỡng ngữ của Sử Thiên Sơn, không ngờ Đào Mặc lại sáng suốt như vậy.

Sử Thiên Sơn thở dài nói: “Ta say rượu nhất thời hồ đồ mạo phạm Cửu Hoàng tử, về phần cụ thể mạo phạm như thế nào… chỉ sợ nếu Cửu Hoàng

https://thuviensach.vn

tử biết các ngươi biết chuyện, cũng sẽ không bỏ qua cho các ngươi.” (Đập bàn, hai người đã làm gì, nhất định có mờ ám :3)

Lão Đào nói: “Theo ý ngươi, Cửu Hoàng tử muốn trừng phạt ngươi, vì vậy phái tâm phúc ra kế. Vừa vặn tâm phúc kia lại có quen biết với Hoàng Quảng Đức, bèn nghĩ ra kế vẹn toàn đôi bên, dẫn ngươi tới Đàm Dương huyện. Thứ nhất có thể bày bố hãm hại ngươi, thứ hai lại có thể khiến thiếu gia nhà ta rơi vào sự phẫn nộ của Sử Thái sư?”

Sử Thiên Sơn nói: “Chính là như vậy.”

Lão Đào nói: “Vậy nhưng tại sao Hoàng Quảng Đức lại dám đắc tội với Sử Thái sư chứ?”

Sử Thiên Sơn cúi đầu, như than lại như không than: “Bá phụ đâu phải chỉ có mình ta là chất tử.”

Lão Đào nói: “Nhưng ngươi là chất tử hắn thương yêu nhất.”

“Thương yêu?” Sử Thiên Sơn tự trào cười cười, “Ông ấy sở dĩ thương yêu ta bất quá là vì Diệu Quang. Bây giờ Diệu Quang đã chết, ông thấy ta sẽ nhớ tới Diệu Quang, nghĩ tới Diệu Quang sẽ bi thương thống khổ khó nhịn, thì thế nào lại nuông chiều ta?”

Lão Đào giật mình, còn có nội tình như vậy.

.

Sử Thiên Sơn nói: “Mà thôi. Không đề cập tới những chuyện buồn phiền này nữa. Đào đại nhân còn có điều gì muốn biết, ta nhất định sẽ tri vô bất ngôn, ngôn vô bất tẫn.”

Đào Mặc nói: “Làm sao mới có thể tìm được tâm phúc của Cửu Hoàng tử?”

https://thuviensach.vn

Sử Thiên Sơn hơi sửng sốt, nói: “Đào đại nhân muốn tìm hắn làm chứng?”

Đào Mặc nói: “Hắn là nhân chứng rất trọng yếu.”

Sử Thiên Sơn nói: “Tuy nói như vậy, nhưng ta khuyên Đào đại nhân vẫn là bỏ qua con đường này đi. Cửu Hoàng tử là nhi tử Hoàng thượng thật sự sủng ái nhất, tính cách khó tránh khỏi kiêu ngạo. Ngài muốn trừng phạt ta, ta đành ngậm bồ hòn là được. Nếu Đào đại nhân lấy chủ ý này tới phủ ngài ấy, chỉ sợ sẽ liên lụy đến Đào đại nhân.”

Đào Mặc nói: “Nếu không thể tìm được chứng cứ rửa tội cho ngươi, ngươi rất có thể sẽ phải mang tội gian dâm giết người.”

Sử Thiên Sơn trầm mặc nói: “Nếu quả thật không tìm được chứng cứ rửa sạch tội danh, vậy cũng chỉ có thể như thế.”

Đào Mặc ngạc nhiên.

“Dù sao, bá phụ có không coi trọng ta, cũng sẽ không mặc ta làm bẩn thanh danh của gia tộc.” Hắn có mấy lời tuy chưa nói rõ, nhưng ý tứ đã bày tỏ rõ ràng. Vạn bất đắc dĩ, Sử Thái sư nhất định sẽ đứng ra bảo vệ hắn.

Lão Đào nói: “Ngươi không sợ Cửu Hoàng tử gây khó dễ?”

Sử Thiên Sơn bất đắc dĩ cười cười nói: “Trong mắt hắn, ta chỉ là một quân cờ tốt thì giữ lại, xấu thì vứt đi. Muốn trêu chọc một chút, cũng sẽ không thoáng cái chọc quá ác, tránh mất đi lạc thú về sau.”

Lão Đào nhíu mày. Nghe khẩu khí hắn, khúc mắc giữa hắn và vị Cửu hoàng tử kia sợ là không nhỏ.

Sử Thiên Sơn nói: “Đương nhiên, có thể không kinh động bá phụ, ta cũng không muốn kinh động lão nhân gia người.”

https://thuviensach.vn

Lão Đào nói: “Nếu đã như vậy, ngươi nên đem toàn bộ những chuyện ngươi biết nói ra mới phải.”

Sử Thiên Sơn nói: “Ta đã nói rất nhiều rồi.”

Lão Đào không nói lời nào, chỉ im lặng dùng mắt chăm chú nhìn hắn, giống như muốn đem tất cả bí mật tận đáy lòng hắn đào lên trên mặt.

Sử Thiên Sơn thở dài nói: “Thôi được. Đã nói đến đây rồi, ta cũng không cần ôm tỳ bà nửa che mặt nữa. Người của Hoàng Quảng Đức ở kinh thành, cũng bao gồm mấy vị đường huynh đệ của ta. Kỳ thực trước lúc đến Đàm Dương huyện, ân oán giữa Đào đại nhân và Hoàng Quảng Đức ta cũng có nghe thấy. Ta cam đoan, nếu Đào đại nhân có thể giúp ta rửa sạch tội danh, ta nhất định dốc sức giúp Đào đại nhân trừng ác trừ gian.”

Từ khách điếm đi ra, Đào Mặc hỏi Lão Đào, “Ngươi có tin hắn vô tội?”

Lão Đào nói: “Tuy hắn nói thành khẩn, nhưng cũng có lời chưa nói hết. Nếu hắn đã biết ân oán giữa Hoàng Quảng Đức và thiếu gia, thì sao lại không biết chuyện giữa Cố Xạ và thiếu gia? Chỉ sợ ân oán giữa hắn và Cửu Hoàng tử là thật, hắn bị hãm hại là thật, chỉ là không biết mình bị hãm hại là giả.”

Đào Mặc nói: “Ý gì?”

Lão Đào nói: “Ta thấy hắn… là cam tâm tình nguyện rơi vào cái bẫy đó.” Vậy cũng có thể giải thích được vì sao thân thủ của hắn rõ ràng có thể cứu được Vũ cô nương lại một mực khoanh tay đứng nhìn, còn có vì sao trên công đường hợp tác như vậy, chỉ vì đây hết thảy hắn đã biết rõ.”Cửu Hoàng tử đào bẫy rập, hắn là nhắm mắt cũng phải nhảy xuống. Hoàng Quảng Đức có thể là thật, cũng có thể là giả. Hắn cố ý kéo Hoàng Quảng Đức vào, chỉ là hi vọng thiếu gia có thể rửa sạch tội danh cho hắn.”

https://thuviensach.vn

Đào Mặc nói: “Vậy, ta nên chứng minh sự trong sạch của hắn như thế nào?”

Lão Đào nói: “Thiếu gia không cần chứng minh hắn trong sạch, chỉ cần dựa theo phương cách ban đầu, tra ra manh mối của vụ án này là được.” Lão còn có lời chưa nói ra, dù sao với thân phận của Sử Thiên Sơn, thật sự có không tra ra chân tướng cũng sẽ có Sử Thái sư bảo vệ hắn. Chỉ có một điều băn khoăn rằng, Sử Thái sư có vì chuyện này mà trút giận sang Đào Mặc hay không.

Một chiếc xe ngựa đột nhiên dừng trước mặt hắn.

Cố Tiểu Giáp ngồi trên càng xe cười tủm tỉm nhìn hắn.

Mắt Đào Mặc sáng lên, tiến lên vừa định vén rèm, tay chợt rụt lại, buồn bã nói: “Huyền Chi, chúng ta vẫn chưa thể gặp mặt.”

https://thuviensach.vn

THỨC NHỮ BẤT THỨC ĐINH

Tô Du Bính

www.dtv-ebook.com

Chương 103: Mạc Hậu Hắc Thủ [4]

Cố Tiểu Giáp rốt cuộc không kềm được mà cười to lên..

Đào Mặc ngẩn ngơ nhìn hắn.

Thùng xe không có động tĩnh gì.

Cố Tiểu Giáp nói: “Ngươi thực sự nhớ công tử nhà ta muốn điên rồi.”

Đào Mặc đỏ mặt.

Cố Tiểu Giáp kéo mành, nói: “Xem, trong đó có công tử nhà ta không?”

Đào Mặc lúc đầu còn không dám nhìn, sau lại nghe bên trong thực sự một chút động tĩnh cũng không có, mới thử liếc mắt vào trong thăm dò.

Quả nhiên không có ai.

“Huyền Chi không tới?” Trong lòng hắn thất vọng không nói nên lời.

Cố Tiểu Giáp nói: “Người tuy không tới, thế nhưng…” Hắn dùng tay chỉ vào trong.

Đào Mặc ló thân vào, thấy một cái bao bằng gấm bạc, bên trong đặt một quyển trục.

Cố Tiểu Giáp đưa tay lấy nó ra, đưa cho hắn.

Đào Mặc nhận lấy, mở bao ra, chậm rãi trải rộng quyển trục —

https://thuviensach.vn

Một Cố Xạ thanh lãnh cô ngạo sinh động trên giấy. Y đứng dưới một cây tùng, nửa nghiêng người, ánh mắt hướng về nơi này, trông rất sống động.

Đào Mặc trong thoáng chốc cảm thấy như y từ trong bức họa sống lại, đang chăm chú nhìn mình.

“Khụ, thiếu gia.” Lão Đào lấy cùi chỏ khẽ thúc thúc hắn đang đờ ra nơi đó.

Đào Mặc hoàn hồn, ngước mắt mới thấy Cố Tiểu Giáp đang ra sức nín cười.”Y, y còn nói gì nữa không?”

Cố Tiểu Giáp buông lỏng nói: “Không có.”

Đào Mặc vuốt vuốt bức họa không rời tay.

Cố Tiểu Giáp thầm nói: “Thực là không hiểu. Hơn một ngày nữa là đã thành thân rồi, còn tặng một bức họa làm gì?”

Đào Mặc nói: “Có bức họa, một ngày này mới không dài dằng dặc.”

Cố Tiểu Giáp hai vai run lên, “Ta phải về rồi, ngươi có bức tranh có lời nào muốn nhắn không?”

Đương nhiên là có. Hơn nữa còn là thiên ngôn vạn ngữ. Thế nhưng lời đến khóe miệng, hắn lại không nói ra được một chữ.

Cố Tiểu Giáp thấy hắn vẻ ấp a ấp úng, lắc lắc đầu nói: “Nếu không có, ta đi đây.”

“Này.” Đào Mặc vội la lên, “Nói, ta, ta, rất mong chờ ngày đó.”

“Ngày đó a?” Cố Tiểu Giáp chớp chớp mắt giả vờ không hiểu.

https://thuviensach.vn

Lão Đào ở sau lưng Đào Mặc nói: “Ngươi không hiểu, không phải Cố công tử cũng sẽ không hiểu.”

Cố Tiểu Giáp bĩu môi, đánh mã xa rời đi.

Đào Mặc nhìn đi nhìn lại bức họa mấy lần, mới lưu luyến cất đi.

Lão Đào đột nhiên nói: “Thôi Quýnh tới rồi.”

Đào Mặc ngẩng đầu, liền thấy Thôi Quýnh vội vã đi tới, trên người còn mang theo mùi hôi thối khiến người khác buồn nôn, “Bẩm báo đại nhân, thi thể Vũ tiểu thư tìm được rồi.”

Đào Mặc và Lão Đào nhìn nhau, nhanh đi theo hắn về nha môn.

Sau khi kinh qua những chỉ trích của Tri phủ Đàm thành, Đào Mặc biết khi ngỗ tác nghiệm thi mình phải ở bên, cho nên đi thẳng vào phòng nghiệm thi.

Ngỗ tác sợ hắn ngạt, sớm đã đốt lên một cây thương thuật tạo giác, rồi đưa khối thương cho hắn ngậm vào miệng.

Dù là như vậy, mùi thối của tử thi vẫn trước sau tràn vào mũi Đào Mặc, khiến hắn mấy lần buồn nôn.

Ngỗ tác nhìn Đào Mặc nói: “Đào đại nhân, có thể bắt đầu được chưa?”

Đào Mặc gật gật đầu.

Ngỗ tác đi tới bên thi thể, hai tay chậm rãi đặt trên thi thể.

Vì bên trong tối mịt, Đào Mặc cũng không rõ lắm nhất cử nhất động của bọn họ, chỉ có thể từ động tác hắn dài ngắn thế nào mà suy ra kết quả.

Một lúc lâu sau.

https://thuviensach.vn

Ngỗ tác nói: “Trước tiên ta sẽ cởi y vật của nàng xuống.”

Đào Mặc cả kinh, ngậm gừng nói: “Nàng là nữ tử.”

Ngỗ tác nói: “Trong mắt ta, nàng chỉ là một thi thể ngậm oan mà chết.”

Đào Mặc biết mình lỡ lời, ngậm chặt miệng không dám nói nữa.

“Đại nhân.” Thôi Quýnh đứng ở bên ngoài đột nhiên gọi vào.

“Chuyện gì?” Đào Mặc đứng lên.

Thôi Quýnh nói: “Vũ thị phu phụ muốn đến quan sát.”

Đào Mặc nói: “Có được không?”

Thôi Quýnh nói: “Theo lý thì có thể.”

Đào Mặc nói: “Dẫn bọn họ vào đây là được.”

“Vâng.” Thôi Quýnh lĩnh mệnh đi.

Ngỗ tác đột nhiên nói: “Đại nhân không thấy kỳ lạ sao?”

Đào Mặc nói: “Lạ cái gì?”

Ngỗ tác nói: “Nghe nói Vũ Hữu Thái dẫn Thôi đại nhân đến bãi tha ma lật qua lật lại rất lâu, mới tìm được cỗ thi thể này. Vũ thị phu phụ đã yêu thương nữ nhi như vậy, yêu thương đến nỗi chống đối với chất tử của Sử Thái sư, sao lại đem nàng tùy ý ném ở bãi tha ma?”

Đào Mặc nói: “Có lẽ bọn họ… quá nghèo?”

Ngỗ tác nói: “Tìm một chiếc chiếu quấn một vòng thì có gì khó khăn?”

Đào Mặc không trả lời được.

https://thuviensach.vn

Ngỗ tác nói: “Chân cỗ thi thể này bị nứt da.”

Đào Mặc nói: “Ngày đông vừa qua, nứt da thì có gì lạ.”

Ngỗ tác đột nhiên cầm lấy ngọn đèn từ trên bàn, đến bên cạnh thi thể.

Đào Mặc nói: “Sao vậy?”

Ngỗ tác nói: “Nứt da không có gì lạ, vậy… vết hôn này thì sao?”

Đào Mặc ngớ ra.

Vừa lúc gặp Vũ thị phu phụ vào cửa.

Vũ Quách thị lớn tiếng nói: “Tất nhiên là súc sinh kia cưỡng bức nó, mới, mới có dấu vết này!”

Ngỗ tác lấy y phục đắp kín thi thể, quay đầu nhìn phu phụ Vũ thị hỏi: “Vị này thật là Vũ cô nương?”

Vũ Hữu Thái nói: “Đương nhiên. Lẽ nào nữ nhi của ta ta còn nhận không ra hay sao?”

Ngỗ tác nói: “Đây chính là chỗ ta thấy kì lạ. Vì sao nữ nhi hai người luôn miệng gọi lại đột nhiên biến thành… nhi tử?”

Thân thể Vũ Hữu Thái và Vũ Quách thị bỗng nhiên run lên, sắc mặt tái xanh.

Ngỗ tác nói: “Hai vị không đến nỗi cả hài tử của mình là nam hay nữ cũng không phân rõ chứ?”

Thân thể phu phụ Vũ thị giống như cái sàng, không dám ngẩng đầu lên.

Đào Mặc đi tới, bịt mũi nói: “Ngươi nói người này là…”

https://thuviensach.vn

Ngỗ tác nhấc tấm vải đắp trên thi thể ra, “Đại nhân mời xem.”

Đào Mặc nhìn một cái, liền xác định cỗ thi thể này là nam. “Hai vị, cái này giải thích thế nào?”

Vũ Quách thị sợ hãi nhìn Vũ Hữu Thái.

Vũ Hữu Thái nắm cánh tay bà, cố gắng trấn định nói: “Nó, nó chết quá lâu rồi, ta nhất thời nhận lầm.”

Ngỗ tác nói: “Ngay cả nữ nhi mình cũng nhận lầm, thật là chuyện lạ ngàn đời.”

Tuy Đào Mặc rất muốn bàn về vụ án này, nhưng tuyệt đối không muốn bàn về vụ án ở nơi này. Vì vậy sau khi hắn chắp tay tạ ngỗ tác, liền sai nha dịch mang hai người đến công đường.

Lại khai đường lần nữa, lại hai tâm cảnh khác nhau.

Lần trước thăng đường, Đào Mặc đau lòng hai vị lão nhân gia người đầu bạc tiễn người đầu xanh, tự dưng gặp phải tai bay vạ gió thế này. Nhưng bây giờ, lại không thể không tin vào lời giải thích của Sử Thiên Sơn. Nếu không phải là có ý hãm hại, làm sao bọn họ ngay cả nữ nhi mình là nam hay nữ cũng nhận lầm?

“Vũ Hữu Thái. Ngươi còn không khai ra sự thật?” Đào Mặc cầm lấy kinh đường mộc, vỗ mạnh xuống bàn.

Cả người Vũ Hữu Thái run lên, phủ phục trên mặt đất, “Từng câu hạ dân nói đều là sự thật, đại nhân minh giám.”

“Là thật?” Đào Mặc nói, “Lẽ nào đến bây giờ ngươi vẫn cho rằng thi thể ngươi tìm được là nữ nhi của ngươi?”

https://thuviensach.vn

Vũ Hữu Thái nói: “Đại nhân minh giám. Là ta sau khi mai táng cho nữ nhi tâm thần hoảng loạn, nhận lầm người. Xin đại nhân thứ tội.”

Đào Mặc hỏi Vũ Quách thị: “Ngươi cũng nhìn lầm như vậy?”

Vũ Quách thị nhìn nhìn Vũ Hữu Thái, cúi đầu nói: “Dân phụ không biết, dân phụ cái gì cũng không biết.”

Đào Mặc nói: “Các ngươi nếu là vì nữ nhi đòi lại công đạo, vì sao không chịu ăn ngay nói thật? Hay là, theo như lời Sử Thiên Sơn, đây hết thảy đều là cái bẫy được dày công bày ra?”

Vũ Hữu Thái nói: “Là Sử Thiên Sơn hại chết nữ nhi của ta! Là Sử Thiên Sơn hại chết nữ nhi của ta!”

“Vậy thi thể của Vũ cô nương đâu?” Đào Mặc hỏi.

Vũ Hữu Thái cuống quít đứng lên nói: “Ta đi tìm. Ta phải đi tìm ngay.”

“Đợi một chút.” Đào Mặc liền dùng kinh đường mộc vỗ vỗ lên bàn, nói: “Ta còn chưa hỏi xong.”

Vũ Hữu Thái lại quỳ sụp xuống.

Nhìn một người như phụ thân mình đang quỳ trước mặt mình, Đào Mặc không đành lòng, khẩu khí hòa hoãn lại nói: “Chỉ cần các ngươi khai ra đầu đuôi gốc ngọn sự thật, ta nhất định sẽ lấy lại công đạo cho các ngươi.”

Vũ Hữu Thái cúi đầu không nói lời nào.

Vũ Quách thị thì từ đầu đến cuối vẫn không hề ngẩng đầu lên ….

Đào Mặc không khỏi nghĩ tới Kim sư gia thật là có ích. Nếu sư gia có ở đây, nhất định sẽ chỉ điểm mình làm thế nào.

https://thuviensach.vn

Hắn đang suy nghĩ, liền thấy Kim sư gia từ bên ngoài tiến vào.

https://thuviensach.vn

THỨC NHỮ BẤT THỨC ĐINH

Tô Du Bính

www.dtv-ebook.com

Chương 104: Mạc Hậu Hắc Thủ [5]

"Đại nhân.." Kim sư gia ở bên ngoài đi vào, thờ ơ liếc nhìn Vũ thị phu phụ đang quỳ trên mặt đất một cái.

Vũ thị phu phụ toàn thân run lên, mồ hôi như mưa.

Kim sư gia đến bên cạnh Đào Mặc, thấp giọng nói: "Đại nhân. Người Vũ Gia thôn nói Vũ thị phu phụ đã rời khỏi thôn hơn mười năm, nửa tháng trước mới đột nhiên trở về thôn. Nữ nhi của bọn họ Vũ Thiện không hề bước chân ra khỏi nhà, chưa ai gặp qua bao giờ, chỉ có mấy người thôn dân nghe được từ Vũ Quách thị. Trong thôn từng có hai nhà nghe Vũ Quách thị khoe khoang nữ nhi nhà mình dung mạo xuất chúng, tới cửa cầu hôn, đều bị cự tuyệt."

Đào Mặc cũng đè thấp giọng nói: "Bọn họ nhận thi thể trở về, nhưng là nam."

Kim sư gia kinh ngạc nói: "Nam?"

Đào Mặc nói: "Ừ."

Kim sư gia trầm ngâm nói: "Thế trên đầu có bị thương không?"

Đào Mặc nói: "Cái này, ta cũng không biết." Hắn lúc này mới nhớ tới mình lại quên hỏi vấn đề mấu chốt này, "Ngỗ tác chỉ nói trên chân hắn bị nứt da, trên người có vết hôn."

https://thuviensach.vn

Kim sư gia nói: “Có lẽ trên đầu có vết thương, nếu không sao Vũ Hữu Thái lại nhận lầm?” Lão ngoài miệng nói là nhận sai, trong lòng lại nghĩ tới một chuyện khác, chỉ là trước mắt không có chứng cứ, lão không tiện nói ra.

Đào Mặc gật gật đầu, nói với Vũ Hữu Thái: “Ngươi luôn miệng nhận định Sử Thiên Sơn đã bức tử nữ nhi của ngươi, nên mới lấy lại công đạo cho nàng, nhưng hôm nay, thậm chí ngay cả thi thể nữ nhi mình ngươi cũng nhận sai, thật là làm người khác nghi ngờ. Ngươi có gì giải thích?”

Vũ Hữu Thái dập đầu, “Tiểu nhân biết sai tiểu nhân biết sai tiểu nhân biết sai…”

Đào Mặc nghe âm thanh dập đầu mà sợ hết hồn hết vía, vội đứng lên nói: “Ngươi chớ có như vậy.”

Không đợi hạ lệnh, hai nha dịch đưa mắt ra hiệu nhau đến đỡ lão lên.

Trên đầu Vũ Hữu Thái đỏ cả lên, dập đầu rách da, có máu chảy thành dòng theo gò má.

Đào Mặc nhìn nhìn Kim sư gia.

Kim sư gia bất đắc dĩ lắc lắc đầu.

Đào Mặc nói: “Mời đại phu đến xem thương thế cho Vũ Hữu Thái.”

Kim sư gia đột nhiên nói: “Thi thể của Vũ cô nương nên tìm trong sáng nay thì tốt.”

Đào Mặc gật đầu nói phải, liền nói với Vũ Quách thị: “Ngươi đi tìm.”

Vũ Quách thị vốn còn lo lắng nhìn trượng phu của mình, nghe vậy lập tức đứng lên, sợ đến tái mặt, sau đó quỵ xuống.

https://thuviensach.vn

Kim sư gia có thâm ý nhìn bà, “Vũ phu nhân không đến nổi cả nữ nhi mình cũng nhận không ra chứ?”

Vũ Quách thị nhìn về phía Vũ Hữu Thái cầu cứu.

Vũ Hữu Thái ôm vết thương, không quên hung hăng trừng bà một cái, thấp giọng mắng: “Ngu xuẩn. Lẽ nào ta không ở đó, ngay cả nữ nhi mình bà cũng không nhận ra sao?” Lông mày lão giật giật, thần khí hiện rõ, đâu còn dáng vẻ chật vật ủy khuất vừa nãy.

Đào Mặc và Kim sư gia nhìn thấy, trong lòng không khỏi tin Sử Thiên Sơn hơn vài phần.

Vũ Hữu Thái được dẫn đi mời đại phu dưỡng thương, Thôi Quýnh mang theo Vũ Quách thị đến bãi tha ma tiếp tục tìm thi thể Vũ Thiện.

Đào Mặc nhớ tới thi thể bị nhận lầm kia, nói với Kim sư gia: “Cũng không biết có kinh động đến linh hồn kia, liên lụy hắn ở dưới đất cũng không yên ổn. Ngươi phái người đến điều tra thân phận hắn một chút, nếu không có người thân, ta lại mời người hạ táng cho hắn, nhập thổ vi an.”

Kim sư gia thở dài nói: “Việc này giao cho ta. Đông gia ngày mai thành thân, phải đại cát đại lợi. Vụ án này cũng không cần gấp lắm, đông gia vẫn là nên nghĩ ngày mai làm sao lên kiệu hoa rời huyện nha thì hơn.”

“A?” Đào Mặc ngơ ngác nhìn lão.

Kim sư gia ôm trán nói: “Lẽ nào đông gia chưa từng nghĩ tới việc này?”

Hai ngày nay chuyện Đào Mặc nghĩ không phải là vụ án, thì là Cố Xạ, cũng không nghĩ đến chuyện thành thân, bởi vậy nghe Kim sư gia hỏi tới, lại không khỏi ngẩn ngơ.

https://thuviensach.vn

Kim sư gia nói: “Kỳ thực hai người các người đều là nam tử, không ngồi kiệu hoa cũng không sao. Nhưng rước dâu thì luôn không thể thiếu, các người chuẩn bị rước dâu như thế nào?” Huyện nha và Cố phủ tuy không xa, nhưng ở giữa cũng phải qua mấy con phố. Đào Mặc và Cố Xạ bất luận là ai mặc một thân hỉ phục ngang qua trên phố, cũng đều khiến người khác chú mục.

Đào Mặc vò đầu nói: “Không thì, đổi thành ban đêm…”

Kim sư gia nói: “Giờ lành tháng tốt làm sao có thể nói sửa là sửa? Huống hồ đón dâu phải gióng trống khua chiêng mới phải. Hai người các người đều là minh môi chính thú, dù không đến mức khua chiêng gõ trống, nháo cho khắp thành đều biết, cũng nên đường đường chính chính ra vào từ cửa chính mới phải.”

Đào Mặc nghe vậy lại đau đầu, hỏi: “Vậy sư gia thấy thế nào?”

Kim sư gia cũng bị hỏi đến sửng sốt, “Cái này, phu nhân ta là nữ tử.”

“A, thật sao?” Đào Mặc nhất thời chưa hoàn hồn, thuận miệng nói.

Kim sư gia giật giật khóe miệng, “Lẽ nào đông gia vẫn cho rằng phu nhân ta là nam tử?”

Đào Mặc vội nói: “Không không không, ta chỉ là chưa từng nghĩ tới việc này.”

Kim sư gia: “…” Vì sao phu nhân lão là nam hay nữ lại còn phải nghĩ? Một nam một dương hài hòa mới là thiên hạ chính đạo? Lão nhìn Đào Mặc, bất đắc dĩ lắc đầu nói, “Nếu đông gia nghĩ không được đáp án, không bằng đem nó giao cho Cố công tử nghĩ đi.”

“Huyền Chi?” Đào Mặc giương khóe miệng, tiếu ý không che giấu được.

https://thuviensach.vn

Kim sư gia nói: “Các người dù không thể gặp mặt, vẫn có thể trao đổi thư từ. Ta viết hộ người là được.” Lão kéo tay áo, đang muốn mài mực, chợt nghe Đào Mặc nói: “Không cần, ta tự làm.”

“Đông gia?” Kim sư gia giật mình nhìn hắn.

Hai gò má Đào Mặc ửng đỏ, “Huyền Chi dạy ta không ít chữ, ta nghĩ ta hẳn là có thể…”

Kim sư gia thản nhiên thu tay về, cười nói: “Cũng tốt cũng tốt. Viết hộ không bằng tự mình viết có thành ý.” Hai tay lão chắp sau lưng, cười híp mắt đi ra ngoài. Nhưng chân còn chưa ra khỏi ngưỡng cửa, đã nghe Đào Mặc ở phía sau gọi lại: “Sư gia.”

Kim sư gia quay đầu lại.

Đào Mặc xấu hổ hỏi: “Chữ hỷ viết thế nào?”

Bên ngoài Cố phủ vẫn có vẻ vắng lặng, nhưng bên trong sớm đã trời long đất lở, đỏ thẫm một màu.

Nhạc Lăng nghe tất cả quản sự thuật tự đầu đến đuôi tất cả mọi chuyện, xác nhận không có gì sai sót, mới hài lòng gật gật đầu nói: “Như vậy rất tốt. Đúng rồi, hỉ phục đã đưa đến huyện nha chưa?”

Một gã quản sự nói: “Chưa.”

Nhạc Lăng cau chân mày.

Quản sự vội nói: “Công tử phân phó bọn tiểu nhân đem hỉ phục của Đào đại nhân đến phòng người.”

“Còn chưa đưa qua sao. Thấy vật nhớ người cũng không phải cách thấy vật nhớ người như vậy.” Nhạc Lăng càu nhàu đi đến thư phòng Cố Xạ.

https://thuviensach.vn

Mấy ngày nay, Cố Xạ hầu như đều ở trong thư phòng.

Chưa vào cửa, Nhạc Lăng đã nghe thấy mùi hương bút mực sách xông vào mặt, “Ngươi đây là khẩn trương sao? Là khẩn trương sao?”

Cố Xạ không ngẩng đầu lên mà nói: “Chuyện trong phủ đều an bài thỏa đáng rồi?”

Nhạc Lăng ôm ngực nói: “Ngươi không thấy khẩu khí của ngươi quá mức… đương nhiên sao?”

Cố Xạ nói: “Ngươi hi vọng ta khách khí với ngươi?”

Nhạc Lăng nói: “Sau khi nghe qua cái giọng không khách khí của ngươi, ta cảm thấy khách khí cũng không tồi.”

Cố Xạ gác bút, ngẩng đầu khẽ mỉm cười nói: “Nhạc công tử, sao không mời mà đã tự vào?”

“… Đây là cái ngươi gọi là khách khí sao?” Nhạc Lăng trừng y.

Cố Xạ nói: “Chẳng lẽ không đúng?”

Nhạc Lăng thở dài: “Ta vốn không nên có chút mong đợi gì ở ngươi.”

Cố Xạ cúi đầu nhìn bức họa mình vẽ.

Nhạc Lăng nói: “Ta nghe nói ngươi đem hỉ phục của Đào Mặc đặt trong phòng mình?”

Cố Xạ nói: “Lát nữa ta sẽ phái người đưa đi.”

Nhạc Lăng nói: “Đặt trong phòng là để thấy vật nhớ người?”

Cố Xạ nói: “Ta chỉ nhìn một chút xem có vừa người hay không.”

https://thuviensach.vn

Sắc mặt Nhạc Lăng nhất thời có chút cổ quái, “Lẽ nào nhìn như vậy, ngươi có thể nhìn ra có vừa người hay không? Ngươi và Đào Mặc…”

Cố Xạ nói: “Đây là sự khác biệt giữa người thông minh và kẻ ngu xuẩn.”

Nhạc Lăng đem nửa câu sau gắng gượng nuốt xuống, chuyển đề tài: “Đúng rồi, ngày mai ngươi chuẩn bị rước dâu thế nào?”

Cố Xạ cười mà không nói.

Nhạc Lăng nói: “Ngươi sẽ không nửa đêm canh ba lén lén lút lút đón hắn vào cửa đấy chứ?”

Cố Xạ nói: “Đương nhiên sẽ không.”

Nhạc Lăng nói: “Hay là ngươi chuẩn bị bảo hắn mặc hỉ phục bên trong, đợi đến Cố phủ mới cởi ra? Biện pháp này tốt thì tốt, nhưng lại ủy khuất Đào đại nhân.”

Cố Xạ nói: “Ta đã muốn thành thân, đương nhiên phải tám người khiêng đại kiệu, khua chiêng gõ trống, minh môi chính thú.”

Nhạc Lăng kinh ngạc nhìn y chằm chằm.

Cố Xạ cầm lấy một xấp thiếp đỏ từ trên bàn.

Nhạc Lăng tiến lên nhận lấy, nhìn những cái tên bên trên, càng cả kinh, “Ngươi, chẳng lẽ ngươi thực sự muốn gióng trống khua chiêng, đón khách vào cửa, tuyên cáo thiên hạ?”

Cố Xạ hỏi ngược lại: “Có gì không thể?”

“Nhưng, nhưng…” Nhạc Lăng đảo mắt, đột nhiên thấy được bức tranh của Cố Xạ vẽ, lại ngẩn ra, “Tranh này…” Hắn như hiểu được ý đồ của Cố Xạ.

https://thuviensach.vn

Cố Xạ nói: “Hỉ sự đương nhiên phải làm hoan hoan hỉ hỉ.”

https://thuviensach.vn

THỨC NHỮ BẤT THỨC ĐINH

Tô Du Bính

www.dtv-ebook.com

Chương 105: Mạc Hậu Hắc Thủ [6]

Tối nay, nhất định Đàm Dương huyện có rất nhiều người mất ngủ.

Nhất Chuy phu nhân nhìn Nhất Chuy tiên sinh cầm một tấm thiếp đỏ, ngồi trước đèn không ngừng cười ha hả, không nhịn được mà chọc chọc đầu lão, gắt giọng: “Cười cười cười, cười nữa rồi sẽ trở thành một kẻ đần độn.”

Nhất Chuy tiên sinh ôm lấy bà, đưa tấm thiếp đến trước mặt bà, “Bà nhìn chút coi thiếp này là thiếp gì.”

“Nhìn ông cao hứng như thế, thiếp cưới phải không?” Nhất Chuy phu nhân pha trò nhận lấy, nhìn nhìn rồi nói, “Có gì đặc biệt? Chỉ là một thư mời vẽ bằng tranh. Đàm Dương huyện nơi này cái gì không nhiều, chứ tài tử thì đầy. Một bức tranh nho nhỏ này cũng khiến cho ông cao hứng như vậy? A, còn muốn mặc trường bào đỏ? Vì cái gì mà phá quy củ?”

Nhất Chuy tiên sinh nói: “Bà xem tên đề trên đó xem.”

Ánh mắt Nhất Chuy phu nhân dời xuống, “Cố Huyền Chi? !”

Tay Nhất Chuy tiên sinh khẽ vỗ vỗ mông bà, “Bây giờ bà rốt cuộc cũng biết vì sao ta cao hứng như vậy?”

Nhất Chuy phu nhân nói: “Nhưng địa điểm rõ ràng là…”

“Cố Xạ Cố Huyền Chi.” Nhất Chuy tiên sinh nói ý vị thâm trường.

Nhất Chuy phu nhân chợt bừng tỉnh: “Ngươi nói…”

https://thuviensach.vn

“Không ngờ y cũng thừa nhận rồi.” Nhất Chuy tiên sinh cười như một lão hồ ly đã tu hành ngàn năm.

Nhất Chuy phu nhân trừng lão, “Ông đã sớm biết rồi?”

Nhất Chuy tiên sinh cười mà không nói.

“Ông đã sớm biết rồi, sao lại không nói?”

Nhất Chuy tiên sinh thấy phu nhân nổi giận, vội giải thích: “Chỉ là đoán, không dám khẳng định.”

Nhất Chuy phu nhân nhìn tới nhìn lui tấm thiếp vài lần, “Đan sa yến. Ông không thấy rất kỳ lạ sao?”

Nhất Chuy tiên sinh nói: “Đương nhiên kỳ lạ. Cố Xạ làm người bất hiển sơn bất lộ thủy, nếu không phải chuyện có nguyên nhân, tuyệt sẽ không bày ra chân diện mục.”

Nhất Chuy phu nhân nói: “Vậy ông có đi hay không?”

“Đi. Đương nhiên là đi.” Nhất Chuy tiên sinh nói, “Cố Xạ là tài tử thiên hạ hiện nay công nhận có thể danh lưu thiên cổ, nếu ta không đi, chẳng lẽ không phải đã cô phụ cùng sống một thời đại với y ư?”

Nhất Chuy phu nhân lắc đầu nói: “Người biết, thì biết ông là sư phụ y. Người không biết, còn tưởng rằng y là sư phụ ông chứ.”

“Học thì không có trước sau, người giỏi thì đứng đầu. Với trình độ thư họa thi từ, ta gọi y một tiếng sư phụ cũng không quá đáng.”

Nhất Chuy phu nhân thấy lão gọi người ta là sư phụ mà bộ dạng còn vui vẻ như vậy, không khỏi lắc đầu, “Ta đi tìm cho ông hỉ phục năm đó dùng.”

Nhất Chuy tiên sinh ngạc nhiên hỏi: “Sao phải là hỉ phục?”

https://thuviensach.vn

Nhất Chuy phu nhân nói: “Ngoài hỉ phục ra, có ai ngày thường lại mặc hồng y ra phố?”

Nhất Chuy tiên sinh như hiểu ra.

Nhất Chuy phu nhân nhỏ giọng ai oán nói: “Cũng chỉ có y mưu mô nhiều, còn nghĩ ra cái gì đan sa yến, muốn mọi người đều mặc hồng bào, không biết trong hồ lô bán thuốc gì.”

Nhất Chuy tiên sinh bỗng nhiên cười ha hả: “Phu nhân. Ngày mai bà lại giúp ta chuẩn bị một phần quà mừng đi?”

“Quà mừng?” Nhất Chuy phu nhân nghi hoặc hỏi, “Vì sao?”

Nhất Chuy tiên sinh nói: “Tốt xấu gì cũng là đi dự tiệc, cũng không thể tay không mà đi.”

“Trước đây có bao giờ thấy ông khách khí như vậy đâu.”

“Cái này, với Cố Huyền Chi thì có chút khác biệt.” Nhất Chuy tiên sinh qua loa đánh lừa, lại nói, “Nhớ là, phải là một phần đại lễ, hậu lễ.”

Tin tức thiên hạ đệ nhất tài tử ở Đàm Dương huyện vừa truyên ra, cả thành đều kinh hãi!

Cố phủ trong khoảng thời gian ngắn đông như trẩy hội, người mộ danh mà đến nối liền không dứt.

Nhạc Lăng một bên vừa dặn dò người gác cổng, chặn mọi người ngoài cổng, một bên lạnh nhạt giễu cợt Cố Xạ đang thong thả uống trà: “Thật là một chủ ý hay, cách nghĩ tốt, biện pháp tốt!”

Cố Xạ nói: “Chẳng lẽ ngươi còn chủ ý tốt hơn?”

https://thuviensach.vn

Nhạc Lăng nói: “Ta tuyệt đối sẽ không để bản thân rơi vào phiền phức như vậy.”

Cố Xạ nói: “Nếu ngươi có thể thành thân, chỉ sợ phiền toái có lớn hơn cũng sẽ vui vẻ chịu đựng.”

Nhạc Lăng mím môi, lại bất ngờ không phản bác.

Cố Xạ đặt chén trà xuống, nói: “Với vụ án Sử Thiên Sơn, ngươi thấy thế nào?”

Nhạc Lăng cười giễu: “Ta làm tổng quản chuẩn bị giúp ngươi chuyện thành thân còn không đủ, chẳng lẽ còn muốn làm sư gia giúp Đào Mặc phá án?”

Cố Xạ nói: “Ta chỉ hỏi một chút.”

Nhạc Lăng nói: “Chuyện đạp đổ nhau giữa Cửu Hoàng tử và Sử Thiên Sơn ở kinh thành đã sớm truyền đi như mưa gió khắp thành, vu oan hãm hại cũng không phải lần đầu tiên, nghĩ cũng biết là ai ra tay. Còn thấy thế nào nữa?”

Cố Xạ nói: “Lần trước là ở kinh thành, lần này là ở Đàm Dương xa ngàn dặm.”

Hai mắt Nhạc Lăng vụt lóe lên, nói: “Ngươi nghi ngờ có người gây trở ngại trong đó?”

Cố Xạ nói: “Ừ.”

Nhạc Lăng nói: “Thảo nào ngươi chậm chạp chưa ra tay. Hóa ra là muốn để đối phương lộ ra càng nhiều chân tướng càng nhiều sơ hở, dẫn xà xuất động càng tốt.”

https://thuviensach.vn

“Vụ án này kết cục đã định, kết thúc sớm hay kết thúc muộn cũng như nhau.” Cố Xạ đặt chén trà xuống, thản nhiên nói, “Bây giờ thì xem, bước kế tiếp hắn sẽ đi thế nào.”

“Ngươi vẫn như trước.” Nhạc Lăng lắc đầu cảm khái. Thích lý giải nghi hoặc, thích giải nan đề. “Nhưng chó cùng sẽ rứt giậu, ngươi phải cẩn thận.”

Cố Xạ cong khóe miệng, “Ngươi có từng thử dùng những lời này để khuyên bảo Lăng Dương vương?” Luận thế cục, nguy hiểm mà Lăng Dương vương đối mặt so với y càng nhiều hơn.

Nhạc Lăng nói: “Nếu ta nói, ta rất mong chờ ngày này, có phải quá lo thiên hạ bất loạn không?”

Cố Xạ đáp: “Có.”

Nhạc Lăng cười híp mắt sờ sờ ria mép nói: “Cho nên, ta cho tới bây giờ đều nói, hi vọng thiên hạ thái bình.”

Cố phủ vì chuyện Cố Xạ tự bộc lộ thân phận mà xôn xao sôi sục, so sánh với nhau, huyện nha lại rất yên tĩnh.

Nghĩ tới ngày mai đã là ngày thành thân, Đào Mặc nhớ tới vụ án cũng có chút không yên tâm.

“Cỗ thi thể kia một tiểu quan tiểu quan quán mới mua, vì sau này nghĩ quẩn, nên đâm đầu tự sát. Ông chủ tiểu quan quán sợ rước họa vào thân, sai người ném thi thể hắn ra bãi tha ma. Về việc này, ta đã bảo Thôi Quýnh đi chứng thực rồi. Thi thể ta cũng phái người an bài hạ táng rồi.” Kim sư gia thấy Đào Mặc hai mắt vô thần nhìn ra ngoài cửa sổ, nhịn không được cười một tiếng nói, “Thôi được. Ngày mai là ngày đại hỉ của đông gia, việc này tạm thời gác lại một bên, không nói cũng được.”

Đào Mặc vội vàng hoàn hồn, trên mặt đỏ ửng, “Ta, ta chỉ…”

https://thuviensach.vn

Kim sư gia nói: “Ta nghe Hách Quả Tử nói Cố công tử đưa hỉ phục tới rồi, không biết có vừa người đông gia không?”

“Rất vừa.” Đào Mặc xấu hổ cúi đầu.

Kim sư gia nói: “Cố công tử đã quyết định gióng trống khua chiêng, vậy ngày mai đông gia nhất định sẽ rất bận rộn, không bằng đi nghỉ ngơi sớm, tránh cho ngày mai lại không có tinh thần.”

Đào Mặc cắn môi dưới, do dự mở miệng: “Ta thấy như vậy, không tốt lắm.”

Kim sư gia nhướng mày.

Đào Mặc nói: “Chúng ta dù sao cũng đều là nam tử, gióng trống khua chiêng như vậy, sợ là sẽ rước lấy chỉ trích của người khác. Ta thì không sao, nhưng y là công tử tướng phủ, lại là tài tử vang danh thiên hạ, sau này không biết phải chịu bao nhiêu lời nhàn ngôn toái ngữ. Nói tới, đây cũng là tại ta không phải.”

Kim sư gia nói: “Đông gia nghĩ người và Cố công tử ai thông minh hơn?”

“Tất nhiên là Huyền Chi.” Đào Mặc không chút do dự đáp.

Kim sư gia cười nói: “Vậy sao đông gia lại nghĩ chuyện người nghĩ tới Cố công tử lại không nghĩ tới chứ?”

Đào Mặc sửng sốt.

Kim sư gia nói: “Người đừng quên, Cố công tử tổ chức là đan sa yến, không phải hỉ yến.”

Đào Mặc dần dần mờ mịt.

https://thuviensach.vn

Kim sư gia cũng không vạch trần, chỉ cười nói: “Dù thế nào đông gia chỉ cần an tâm lên kiệu hoa là được, còn những cái khác, tự có Cố công tử phiền não.” Trong lòng lão đoán được vì sao Cố Xạ lại hành động như vậy, không khỏi khâm phục tâm tư y. Bất quá trong thiên hạ, đại khái cũng chỉ có Cố Xạ có thể dùng phương pháp có hiệu quả như vậy.

Lão Đào từ ngoài cửa tiến vào, “Thiếu gia. Ngày mai Cố công tử mở tiệc rượu, ta sợ sẽ dẫn tới những người cố ý thừa cơ, bởi vậy đã tìm vài người bằng hữu hỗ trợ, ngày mai sẽ canh giữ ở xung quanh Cố phủ và trong đoàn xe của người, nhằm ở gần bảo hộ.”

Đào Mặc lo lắng nói: “Ý lão là, sợ ngày mai có người đến làm loạn?”

Làm loạn sợ là còn nhẹ. Lúc trước lão sai người đi thu thập tội chứng của Hoàng Quảng Đức, khiến hắn cảnh giác. Theo sự ngoan độc của hắn, sợ là sẽ chó cùng rứt giậu, xuống tay trước. Tuy Lão Đào không sợ đối phương, nhưng nếu thật sự gặp họa ở hỉ yến, chỉ sợ sẽ không thể vãn hồi.

Lão Đào nghĩ như vậy, nhưng không nói ra, chỉ nói: “Chỉ là đề phòng vạn nhất. Ngày mai nhiều người như vậy, cho dù không ai đến làm loạn, khách nhân tự loạn lên cũng phiền phức. Dù sao thân phận Cố công tử cũng khác biệt.”

Đào Mặc gật đầu nói: “Vẫn là lão suy nghĩ chu toàn.”

Kim sư gia ở bên kinh ngạc nói: “Thì ra ngươi có bằng hữu giang hồ ở phụ cận Đàm Dương huyện, chưa từng nghe qua.”

Lão Đào cười ha hả nói: “Trước kia ta là khách giang hồ, thiên nam địa bắc đều có vài bằng hữu. Huống hồ những người nãy cũng không phải đến không.”

Kim sư gia chợt bừng tỉnh.

https://thuviensach.vn

THỨC NHỮ BẤT THỨC ĐINH

Tô Du Bính

www.dtv-ebook.com

Chương 106: Mạc Hậu Hắc Thủ [7]

Một ngày này lại đặc biệt dài.

Vì Đào Mặc và Cố Xạ đều là nam tử, nên cũng không có bà mối trông chừng tân nương như quy củ.

Đào Mặc một mình ngồi trong phòng, ngơ ngác nhìn hỉ bào đỏ thẫm treo trên giá qua gương. Dù cho người ngoài nhìn vào đều cho là chuyện đã chắc như đinh đóng cột, hắn lại cảm thấy có cảm giác như đang nằm mộng, sợ mình cố sức sẽ tỉnh mộng.

Từ lúc quen biết Cố Xạ đến bây giờ, chuyện cũ rõ ràng ở trước mắt, thậm chí ngay cả một cái nhăn mày một tiếng cười nhất ngôn nhất ngữ của y đều nhớ rõ ràng. Nhắm mắt lại, hắn còn có thể cảm thấy sự ấm áp của Cố Xạ trước cửa Cố phủ, đến mức chỉ nguyện say mãi không muốn lại.

Ngày mai…

Ngày mai đã là thành thân rồi.

Cố Xạ đã phái người đến, bảo hắn sáng sớm ngày mai mặc hỉ phục ở trong phủ đợi, chuyện còn lại đều không cần để ý.

Hắn biết nam tử và nam tử thành hôn chắc chắn sẽ khiến người khác lườm nguýt, chỉ là không biết Cố Xạ sẽ xử lý như thế nào.

Nghĩ nghĩ, hắn nhịn không được đứng lên dạo một vòng trong phòng, tựa hồ không biết đem sự hưng phấn trong lòng phát ra như thế nào cho phải.

https://thuviensach.vn

Thế nhưng sau khi dạo một vòng, hắn phát hiện tâm tình của mình không những không biến mất, mà còn bộc phát dâng trào không thôi.

Cửa bị gõ nhẹ hai cái.

Đào Mặc dừng bước, mở cửa.

Lão Đào bưng hai chén chè trôi nước đứng ở cửa, "Ta biết thiếu gia nhất định không ngủ được, cho nên mới đem bữa khuya đến cùng ăn với thiếu gia."

Đào Mặc trên mặt ửng đỏ, nghiêng người nhượng lão tiến vào.

Lão Đào đem hai chén chè trôi nước đặt lên bàn, ngồi xuống vẫy vẫy hắn nói: "Thiếu gia, đến đây."

Đào Mặc ngồi xuống bên cạnh lão.

"Ăn bánh trôi, chúc người và Cố công tử đoàn đoàn viên viên hòa hòa mỹ mỹ." Lão Đào cầm chén lên, nhẹ nhàng chạm vào chén kia trước mặt Đào Mặc.

Đào Mặc mặt đỏ bừng, "Đa tạ."

Lão Đào múc bánh trôi ăn, đột nhiên thở dài nói: "Không ngờ a. Không ngờ người thành thân ta lại có tâm tình như nhà ta có nữ nhi mới trưởng thành."

Mặt Đào Mặc càng đỏ hơn, "Là ta khiến lão thất vọng rồi."

Lão Đào khoát khoát tay: "Chưa nói tới thất vọng gì. Người có chí riêng, đã là lựa chọn của người, ta chỉ có thể tán thành. Huống hồ, lấy nhân phẩm tài hoa mà nói, Cố Xạ đích xác là nhân trung long phượng."

Đào Mặc cúi đầu cười nghe.

https://thuviensach.vn

Lão Đào lại thất xả bát xả mà xả một hồi, thấy thần tình Đào Mặc dần dần thả lỏng, mới vội ho một tiếng nói: “Không biết thiếu gia đối với chuyện thành thân biệt được bao nhiêu?”

Đào Mặc suy nghĩ một chút nói: “Bái thiên địa sao?”

Lão Đào ám chỉ nói: “Sau khi bái thiên địa.”

Đào Mặc lại suy nghĩ, liền biết lão muốn chỉ cái gì, màu đỏ ửng trên mắt khó khăn lắm mới biến mất giờ lại hiện lên, lúng túng nói: “Ngươi nói chuyện… động phòng?”

Lão Đào nói: “Cái này, khụ, vốn là do bà mối nói. Nhưng chúng ta không tiện mời bà mối, cho nên… khụ. Thiếu gia, người có hiểu hay không?” Lão biết Đào Mặc lúc trước thường hay đến thanh lâu, bởi vậy những chuyện này mưa dầm thấm đất nói không chừng sớm đã biết rồi. Nếu vậy, lão cũng không cần trơ mắt nói làm gì, bớt cho hai bên khỏi xấu hổ.

Đào Mặc quả nhiên gật gật đầu, nhỏ giọng nói: “Có biết, nhưng vẫn chưa từng làm qua.”

“A a, không sao không sao.” Lão Đào thả lỏng khẩu khí, thần sắc cứng nhắc rốt cuộc cũng giãn ra, “Chuyện này giao cho Cố công tử xử lý là được.”

Một đường từ tai đến cổ Đào Mặc đỏ bừng lên.

Lão Đào không yên tâm lại bồi thêm một câu, “Tốt nhất là người nên nói rõ ràng với Cố công tử đây là lần đầu của người, bảo y, khụ, bảo y ôn nhu một chút.”

Đào Mặc thiếu chút nữa muốn chui đầu vào dưới gầm bàn.

https://thuviensach.vn

Lão Đào cũng không ngồi yên được nữa, vội đứng lên nói: “Đêm đã khuya, thiếu gia cũng nên đi ngủ sớm một chút đi, ngày mai không biết sẽ như thế nào. Vẫn nên dưỡng tinh thần tốt một chút để ứng phó thì hơn.”

“Được.” Trán Đào Mặc đã chạm vào cạnh bàn.

Lão Đào đi ra ngoài.

“Lão Đào.” Đào Mặc đột nhiên gọi lão lại.

Lão Đào quay đầu.

Mặt Đào Mặc vẫn đỏ, nhưng thần tình trừ ngượng ngùng ra, còn có một phần cảm kích, “Đa tạ.”

Lão Đào khụ khụ mấy tiếng, bỏ lại một câu “Nên làm thôi”, rồi nhanh rời đi.

Có đôi khi, người càng muốn làm chuyện gì, càng muốn cho chuyện gì thành công, chuyện đó lại càng có khả năng thất bại.

Như khi Đào Mặc đang muốn ngủ này.

Lão Đào đi rồi, hắn liền lên giường hy vọng có thể mau chóng nhập mộng, để sáng sớm mai tinh thần còn phấn chấn, ai dè cứ nằm như vậy, trơ mắt mà nhìn trời sáng.

Chờ Hách Quả Tử đến gõ cửa, Đào Mặc vẫn còn mê mê man man, cũng không biết mình rốt cuộc có ngủ hay không, trong đầu chỉ còn dư lại một ý niệm —

Trời sáng rồi, thành thân rồi.

Hách Quả Tử múc nước cho hắn rửa mặt, lại giúp hắn mặc hỉ bào. Nhìn khuôn mặt hồng nhuận vì được hồng bào chiếu rọi của Đào Mặc trong

https://thuviensach.vn

gương, vành mắt Hách Quả Tử nóng lên, “Thiếu gia, cuối cùng người cũng phải thành thân rồi.”

Hai chữ thành thân kéo thần trí đang dạo chơi của Đào Mặc trở về. Hắn lên tinh thần nói: “Cố phủ có tin tức gì không?”

Hách Quả Tử lắc lắc đầu nói: “Từ hôm qua, trong thành xôn xao chuyện Cố Xạ tổ chức đan sa yến, cũng không biết trong hồ lô y bán thuốc gì.”

Đào Mặc đối với Cố Xạ vô cùng tin tưởng, “Y làm vậy, tự nhiên có dụng ý của y.”

Hách Quả Tử nói: “Cũng không biết Cố Xạ lúc nào mới đến, không bằng thiếu gia ăn trước chút gì đi. Tràng hôn sự này vẫn còn chưa chắc phải làm thế nào nữa mà.”

Nghe hắn nói như vậy, Đào Mặc trong sự chờ mong sinh ra vài phần bất an.

Đàm Dương huyện nhiều người nhiều miệng, chỉ cần sơ sẩy một cái, liền có thể để lộ phong thanh chuyện này. Bây giờ Cố Xạ đã công khai thân phận Cố Huyền Chi của, nếu để truyền ra tin đồn không hay, chắc chắn sẽ gây nên sóng to gió lớn. Đến lúc đó không biết phải thu xếp như thế nào.

Hắn đột nhiên nhớ tới Cố tướng.

Nhắc tới, bọn họ thành thân hình như vẫn còn chưa thông qua sự cho phép của Cố tướng.

Nghĩ đến đây, tay chân hắn lại lạnh đi. Nếu Cố tướng không đồng ý hôn sự của bọn hắn, vậy hậu quả…

“Thiếu gia?” Hách Quả Tử ra sức kéo kéo tay hắn, “Người làm sao vậy? Sắc mặt sao lại nhợt nhạt như vậy?”

https://thuviensach.vn

Đào Mặc nói: “Thành thân là chung thân đại sự, ta vẫn chưa được phụ thân của Huyền Chi cho phép…”

Hách Quả Tử ngây ngốc nhìn hắn, “Thiếu gia sao lại nghĩ tới việc này?”

Đào Mặc cúi đầu, “Ta chỉ là không an tâm.”

Hách Quả Tử nói: “Cái này, phụ thân của Cố Xạ là đương kim tướng gia, ngài ấy một ngày bận ngàn việc, hắn là sẽ không quan tâm đến những chuyện tầm thường này đâu?” Hắn nói xong, bản thân cũng cảm thấy gượng gạo. Cố Xạ là nhi tử duy nhất của Cố Hoàn Khôn, Cố Hoàn Khôn có bận rộn mấy cũng sẽ không thể không đếm xỉa đến hôn sự của nhi tử mình. Nghĩ nghĩ như vậy, Hách Quả Tử cũng bắt đầu thấy không ổn. Đào Mặc là nam tử, vạn nhất Cố Hoàn Khôn không cho hắn vào cửa, Đào Mặc sợ là có oan cũng không có chỗ tố cáo.

“Thiếu gia!” Hắn sắc mặt ngưng trọng nói, “Nếu không để ta đến Cố phủ cùng Cố Xạ ước pháp tam chương trước. Để y bảo đảm người sẽ không bị thiệt thòi, rồi người hãy cùng y thành thân?”

Đào Mặc vội bắt lấy tay hắn, “Không được.”

Hách Quả Tử nói: “Vậy vạn nhất sau này Cố Xạ đổi ý thì phải làm thế nào?”

Tay Đào Mặc hơi siết lại, lại kiên quyết lắc lắc đầu: “Y sẽ không.”

Hách Quả Tử nói: “Tri nhân tri diện bất tri tâm nha.”

Đào Mặc nói: “Người khác ta có thể không biết, Cố Xạ thì ta biết.”

Hách Quả Tử nói: “Thiếu gia hiểu rõ Cố Xạ?” Cố Xạ là một người trầm mặc ít nói, cao thâm khó lường, kiêu ngạo lạnh lùng, muốn hiểu rõ y, không dễ dàng mà phá núi băng.

https://thuviensach.vn

Đào Mặc nhắm mắt lại, lộ ra một nụ cười nhàn nhạt, “Ta biết y là Cố Huyền Chi.”

…

Cái này hắn cũng biết.

Hách Quả Tử bĩu môi.

Đào Mặc nói: “Bởi vậy, y tuyệt đối sẽ không làm những chuyện Cố Huyền Chi xem thường.”

“…” Những lời này vô luận là nhìn từ góc độ nào, cũng rất không có đạo lý, nhưng kỳ quái là, Hách Quả Tử lại bị thuyết phục.

Lão Đào bỗng vội vã chạy tới, “Kiệu hoa đến rồi.”

“Kiệu hoa?” Hách Quả Tử thất thanh kêu lên.

Đào Mặc cũng có vẻ kinh hãi. Còn có cái gì lộ liễu hơn chuyện kiệu hoa ra khỏi huyện nha, vào Cố phủ?

Lão Đào cười nói: “Thiếu gia không cần lo lắng. Hôm nay người ngồi kiệu hoa không chỉ có mình người.”

Đào Mặc và Hách Quả Tử hai mặt nhìn nhau.

Lão Đào nói: “Cố công tử làm đan sa yến, yêu cầu người dự yến ai cũng phải ngồi kiệu đỏ.”

Hách Quả Tử cau mày nói: “Y muốn cưới mấy người?”

Lão Đào nói: “Mặc kệ là mấy cái, dù sao đây vốn là kế man thiên quá hải. Thiếu gia chỉ cần quang minh chánh đại mặc hỉ bào ngồi kiệu hoa đến Cố phủ là được rồi.”

https://thuviensach.vn

Hách Quả Tử lắc lắc đầu nói: “Hôm nay Cố phủ có lẽ rất náo nhiệt.”

Lão Đào nhìn Đào Mặc nói: “Nghe nói Cố Huyền Chi ghét nhất là thư họa bị truyền thế, nhưng hôm nay y lại chủ động làm đan sa yến yểm hộ việc thành thân, có thể thấy y rất quan tâm đến thiếu gia.”

Đào Mặc miệng cười không thể khép lại, nhẹ giọng nói: “Ta biết.”

Lão Đào nói: “Đã vậy, mời thiếu gia lên kiệu thôi, không nên để lỡ giờ lành ngày tốt.”

Đào Mặc hít một hơi thật sâu, cất bước ra ngoài.

https://thuviensach.vn

THỨC NHỮ BẤT THỨC ĐINH

Tô Du Bính

www.dtv-ebook.com

Chương 107: Mạc Hậu Hắc Thủ [8]

Quả nhiên là một cỗ kiệu đỏ thẫm.

Trên kiệu treo lụa đỏ thẫm, bốn người kiệu phu, phía trước có mười mấy người chiêng trống mở đường.

Có lẽ là còn sớm, trên đường phố vẫn chưa có người, ngược lại cũng không khiến người chú mục.

Đào Mặc nâng vạt áo, cất bước, khom lưng, ngồi vào trong kiệu.

Lão Đào và Hách Quả Tử ở bên nhìn, trong ngực buồn vui lẫn lộn.

“Khởi kiệu!” Một người kiệu phu cao giọng hô.

Cỗ kiệu được vững vàng nâng lên.

“Đi!”

Thùng thùng cheng —

Tiếng chiêng trống rung trời!

Đàm Dương huyện vẫn còn đang trong giấc ngủ chưa hoàn toàn thức tỉnh rất nhanh bị trận trận tiếng chiêng trống làm giật mình tỉnh giấc.

Không chỉ trên đường phố trước cửa huyện nha, mà cả trước cửa nhà Nhất Chuy tiên sinh, cửa nhà Lâm Chính Dung… Phàm là những nhân sĩ nha môn nào nhận được thiếp mời đều vang tiếng chiêng trống rung trời.

https://thuviensach.vn

Bất đồng duy nhất là, chiêng trống của bọn họ là tự gõ. Mà chiêng trống của Đào Mặc là Cố Xạ phái người gõ.

Tiếng chiêng trống dần dần hội tụ ở một nơi.

Nhìn mười mấy cỗ kiệu tập trung trước cửa Cố phủ, Nhất Chuy phu nhân nhịn không được thò đầu ra, nhìn nhìn bốn phía, không kiên nhẫn hỏi: "Làm cái gì vậy? Bảo người mặc hồng y ngồi kiệu đỏ, lại bảo người khua chiêng gõ trống, bây giờ lại không có hành động gì?"

Nhất Chuy tiên sinh cười nói: "Chớ vội chớ vội, trò hay còn ở phía sau."

Nhất Chuy phu nhân đột nhiên véo lỗ tai lão, "Ông biết cái gì rồi? Mau khai ra!"

Nhất Chuy tiên sinh bị đau, chỉ có thể bồi cười: "Phu nhân quá lo. Ta và phu nhân cho tới bây giờ đều là cùng ăn cùng ngủ, cái gì ta biết tự nhiên phu nhân cũng biết."

"Cùng ăn cùng ngủ thì thế nào? Ta không có bị lừa bởi cái bụng đầy tâm địa gian xảo của ông!" Nhất Chuy phu nhân chọc chọc vào trán lão.

Nhất Chuy tiên sinh nói: "Phu nhân không ở trong bụng ta, phu nhân ở trong tâm ta."

Tuy đã quen nghe những lời mật ngọt của lão, nhưng Nhất Chuy phu nhân trong lòng vẫn thấy vui vẻ, gắt giọng: "Ba hoa."

Chuyện này cuối cùng xem như trôi qua.

Nhất Chuy tiên sinh đang thở phào nhẹ nhõm, chợt nghe bên ngoài ồn ào một trận. Lão vén rèm hỏi: "Xảy ra chuyện gì?"

Kiệu phu nói: "Một cỗ kiệu được nâng tiến vào Cố phủ rồi."

https://thuviensach.vn

Nhất Chuy tiên sinh hỏi: “Chỉ một cỗ kiệu?”

“Chỉ một cỗ kiệu.” Kiệu phu nhìn xung quanh một lát, lại nói, “Chỉ một cỗ kiệu.”

Nhất Chuy phu nhân liền hỏi: “Của ai?”

Kiệu phu nói: “Không biết. Nhìn thì thấy là một cỗ kiệu đỏ.”

Nói thật đi, tuy trên thiếp mời của Cố Xạ nói rõ mời mỗi người đến dự yến đều ngồi kiệu đỏ, nhưng trong khoảng thời gian ngắn ai có thể lập tức tìm được một cỗ kiệu đỏ? Hơn nữa lại có ai muốn mình một bó tuổi to rồi còn ngồi kiệu đỏ ra ngoài? Cho nên mười mấy cỗ kiệu trước cửa Cố phủ chỉ có ba cái là màu đỏ, trong đó bao gồm cỗ kiệu Nhất Chuy tiên sinh đang ngồi.

Nhất Chuy phu nhân bất mãn nói: “Dù y có là đại tài tử danh dương thiên hạ, tốt xấu gì cũng phải biết cái gì là tôn sư trọng đạo. Thế nào mà sư phụ còn đang ở ngoài cửa, đã để người khác tiến vào rồi?”

Nhất Chuy tiên sinh khẽ vỗ tay bà không nói.

Sau một hồi, gia đinh Cố phủ đến mời bọn họ xuống kiệu vào phủ.

Nhất Chuy phu nhân không vui nói: “Khi nãy không phải có người ngồi kiệu vào phủ sao? Thế nào đến lượt phu phụ chúng ta lại xuống kiệu mới có thể vào?”

Nhất Chuy tiên sinh hỏi: “Người đó có phải là Đào đại nhân?”

Gia đinh cả kinh, rất nhanh đã trấn định nói: “Vâng, đúng như Nhất Chuy tiên sinh nói.”

Nhất Chuy phu nhân cau mày. Cố Xạ và Đào Mặc giao hảo, bà cũng có nghe nói, nhưng lại không nghĩ là tốt đến vậy.

https://thuviensach.vn

Gia đinh mang lời Cố Tiểu Giáp dạy lúc trước nói: “Đào đại nhân ở phủ đệ không ít ngày, coi như là khách quen trong phủ, bởi vậy, lúc trước công tử đã nhắc qua, lấy lễ với chủ nhân mà đối đãi.”

Nhất Chuy phu nhân lúc này mới tâm không cam tình không nguyện xuống kiệu. Đây dù sao cũng là tư giao của người khác, dù tâm bà có không phục, cũng không tiện nói ra miệng.

Nhất Chuy tiên sinh mang quà mừng, đưa cho gia đinh, nói có thâm ý: “Một chút lễ mọn, tỏ tâm ý. Chúc Cố công tử tâm tưởng sự thành.”

Nhất Chuy phu nhân liếc mắt nhìn lão, “Quá tầm thường.”

Nhất Chuy tiên sinh ha ha cười, cũng không biện giải, dắt phu nhân đi về phía cửa.

Vừa lúc Lâm Chính Dung bước lên bậc cấp.

Sáu con mắt nhìn nhau, Nhất Chuy tiên sinh ôm quyền nói trước: “Chính Dung huynh hi vọng huynh vẫn khỏe.”

“Nhất Chuy huynh khí sắc vẫn như trước ha.”

“Ha ha ha ha…”

Hai người vừa cười vừa vào cửa.

Nhất Chuy phu nhân đi chậm lại nửa bước, hỏi gia đinh: “Đào đại nhân đâu?”

Gia đinh ngẩn ra, ậm ờ nói: “Bên trong.”

Nhất Chuy phu nhân thấy hắn trả lời xong liền vội vã rời đi, không khỏi nghi ngờ nhìn về phía nội đường.

https://thuviensach.vn

Trong này… rốt cuộc là có bao nhiêu trong?

Dĩ nhiên là rất trong, rất rất bên trong.

Đào Mặc đứng trước hỉ đường. Trên hỉ đường cao cao bày hai pho linh vị. Hắn không biết chữ, nhưng tên của phụ thân mình thì vẫn nhận ra.

“Bên cạnh là mẹ ta.” Cố Xạ từ nội đường đi ra.

Đồng dạng một bộ hồng bào, mặc trên người y lại có một cỗ tiên khí phiêu dật xuất trần.

Đào Mặc ngây ngốc nhìn y đi tới trước mặt.

Cố Xạ nói: “Cha ta còn tại thế, nhưng không có mời người.”

Tâm thần Đào Mặc lúc này đã hoàn toàn bị y thu hút, đâu còn biết y nói cái gì, chỉ gật đầu.

Nhạc Lăng ở bên nhìn thấy mà cười không ngừng.

Kim sư gia cũng không thua hắn cứ cười mãi, cũng một bộ dạng hỉ khí dương dương.

Người biết chuyện của Cố Xạ và Đào Mặc không nhiều, bởi vậy hỉ đường lại không nhiệt nháo như đan sa yến bên ngoài.

Lão Đào đột nhiên chen lời vào nói: “Không biết Cố tướng có biết chuyện này không?”

Biết mà không lai, biết mà không thể tới, cùng với hoàn toàn không biết là ba chuyện khác nhau.

Cố Xạ nói: “Không biết.”

Lão Đào nhíu mày.

https://thuviensach.vn

Đây là một đáp án gay go nhất. Không biết có nghĩa là phản ứng của ông sẽ có rất nhiều loại, thậm chí không có xấu nhất.

Cố Xạ nói: “Ta và ông ấy đã mấy năm không liên lạc, chuyện này do mẫu thân ta làm chủ được rồi.”

Lão Đào nhìn linh vị trên cao đường, chậm rãi thở dài.

Cố Xạ nói với Cố Tiểu Giáp: “Giờ lành còn chưa đến. Ngươi ra ngoài xem xem đan sa yến thế nào rồi.”

“Vâng.” Cố Tiểu Giáp tuân mệnh chạy ra ngoài.

Lại nói bên ngoài đã quá loạn rồi.

Cố Xạ vẽ tổng cộng bốn bức họa, theo thứ tự là mai lan trúc cúc. Bốn bức họa khác nhau đều dùng chu sa vẽ, một mảnh đỏ thắm. Nhưng kỳ lạ là, dù mực có tiên diễm thế nào, vẫn không che đi phong cốt thanh cao của mai lan trúc cúc trong tranh.

Mỗi người xem tranh đều chỉ thấy bức tranh một màu đỏ chói, thế nhưng mai lan trúc cúc trong tranh lại là màu trắng hoặc xanh, màu sắc trang nhã, không dính chút phàm tục.

“Tranh đẹp! Thật là một bức tranh đẹp! Cố Huyền Chi, không hổ là Cố Huyền Chi!”

Trong đám người không biết ai thét to một tiếng, những người khác nhao nhao hưởng ứng.

Cố Tiểu Giáp ở bên cạnh nhìn, khinh thường bĩu môi, nghĩ thầm, nếu không phải công tử muốn dùng những bức tranh này thu hút bọn họ, chỉ sợ sớm đã đem những bức tranh này thiêu hủy sạch sẽ. Theo hắn thấy, mấy bức tranh này còn không bằng những bức tranh trước Cố Xạ đã đốt.

https://thuviensach.vn

Với Cố Xạ mà nói, giá trị của bức họa không phải ở bản thân bức họa, mà là bản thân qua những bức họa này đã đạt tới cảnh giới nào.

Nhất Chuy tiên sinh liếc mắt, thấy hắn đứng cạnh cửa, lập tức đi tới. "Công tử nhà ngươi định bao giờ lộ diện?"

Cố Tiểu Giáp bỗng dưng bị người túm lại, vội nói: "Chờ đến khi công tử muốn ra tự nhiên sẽ ra."

Nhất Chuy tiên sinh nói: "Đào đại nhân đâu? Ta và Đào đại nhân nhiều ngày không gặp, đang muốn mượn dịp này ôn chuyện."

Cố Tiểu Giáp nghĩ, giao tình này cũng không biết đã tốt như vậy từ khi nào. Nhưng ông dù sao cũng là sư phụ của Cố Xạ, hắn cũng không dám nói gì, chỉ qua loa hai câu, liền mượn cớ rời đi.

Quay lại nội đường, đã thấy Cố Xạ và Đào Mặc đang tay trong tay đứng cùng một chỗ, đang muốn bái thiên địa.

Hắn khẩn trương chạy tới, kêu lên: "Ta tới, ta tới…"

Nhạc Lăng cười híp mắt nói: "Ngươi tới làm gì? Lúc này vô luận là muốn cướp tân lang nào đều đã chậm rồi."

Cố Tiểu Giáp nói: "Ta tới hô, bái thiên địa."

Nhạc Lăng nói: "Chậc chậc, quả là tình cảm sâu nặng đến mức không oán hận luôn a."

Cố Tiểu Giáp lom lom nhìn Cố Xạ.

Cố Xạ gật gật đầu.

Cố Tiểu Giáp khấp khởi lấn Nhạc Lăng sang một bên, cao giọng hô: "Nhất bái thiên địa!"

https://thuviensach.vn

Cố Xạ và Đào Mặc xoay người ra phía ngoài cửa, còn chưa khom mình, đã thấy trên không trung soàn soạt nhảy xuống vài người bịt mặt mặc hồng y.

https://thuviensach.vn

THỨC NHỮ BẤT THỨC ĐINH

Tô Du Bính

www.dtv-ebook.com

Chương 108: Mạc Hậu Hắc Thủ [9]

Những người bịt mặt mang hồng y hai chân vừa chạm đất, vũ khí đã trong tay, xông vào hỉ đường.

Nói thì chậm, làm thì nhanh.

Mười mấy gia đinh đột nhiên từ hai bên hỉ đường lao ra, nghênh đón.

Nhất thời, tiếng binh khí giao nhau không ngừng vang lên bên tai.

Nhạc Lăng nói với Cố Tiểu Giáp: “Một câu vừa nãy là ám hiệu?” (=)))))))) Tội bạn Cố Tiểu Giáp bị kì thị)

Cố Tiểu Giáp ngây ra như phỗng, bị Nhạc Lăng vỗ hai cái mới phản ứng lại, la lên: “Có thích khách!”

Lão Đào ở bên ung dung nói: “Yên tâm. Ta đã an bài không ít người giang hồ có năng lực ở Cố phủ, chỉ cần gọi bọn họ đến là được.”

Cố Tiểu Giáp sốt ruột gãi tai, “Vậy bây giờ phải làm thế nào?”

“Tiếp tục.” Cố Xạ lãnh đạm nói.

Cố Tiểu Giáp sửng sốt: “Hả?”

Cố Xạ bình tĩnh nhìn Đào Mặc, dường như hết thảy mưa gió bên ngoài đều không ảnh hưởng đến suy nghĩ trước mắt y.

https://thuviensach.vn

Nhạc Lăng cười híp mắt nói: “Không sai. Khó có người chịu cùng công tử nhà ngươi thấu hợp, nghìn vạn lần không nên thả chạy mất.”

Cố Tiểu Giáp bị tiếng chém giết bên ngoài làm rối óc, vất vả lắm mới đè nén suy nghĩ, đè nén khẩn trương và lo lắng, cao giọng hô: “Nhị bái cao đường.”

Cố Xạ và Đào Mặc song song xoay người, chậm rãi bái một lạy.

Hai pho linh vị trên cao đường, phảng phất như hai người trưởng giả hiền từ yên lặng ngắm nhìn.

“Phu… phu đối bái!” Đầu óc Cố Tiểu Giáp cuối cùng cũng linh hoạt lên.

Cố Xạ và Đào Mặc nghiêng người, song song đối nhau.

Đào Mặc ngước mắt nhìn một cái, liền không dời ánh mắt đi được nữa.

Con ngươi luôn luôn thanh lãnh của Cố Xạ lại có chút sóng gợn, như gió thổi qua nước xuân, muốn lặng mà không được.

Cố Tiểu Giáp nhìn hai người như ngưng đọng nhìn nhau, không khỏi lại cao giọng hô to: “Phu phu đối bái!”

Cố Xạ bỗng nhiên cười một tiếng, cúi xuống.

Đào Mặc như ở trong mộng mới tỉnh, vội vàng cúi lạy.

Bọn họ đứng quá gần, bởi vậy lúc bái, Đào Mặc cảm giác được rõ ràng tóc Cố Xạ lướt qua trán mình, trận trận tê dại truyền đến đáy lòng.

Đột nhiên, một chiếc phi tiêu hóa thành ngân quang bắn vào!

Thân ảnh Lão Đào lóe lên, đã che trước người Đào Mặc và Cố Xạ, dễ dàng bắt được phi tiêu. Thấy Đào Mặc kinh hãi nhìn lão, Lão Đào thản

https://thuviensach.vn

nhiên nói: “Chuyện bên ngoài giao cho ta là được.”

Cố Tiểu Giáp thấy cục diện đã được khống chế, rốt cuộc cũng yên tâm, hô: “Lễ thành!”

Đào Mặc nhìn nhìn đao quang kiếm ảnh bên ngoài, lại nhìn nhìn anh tư đĩnh bạt trước mắt, càng phát giác những việc trước mắt càng không chân thực, tựa như mộng ảo. Hắn hít thở rất cẩn thận, chỉ sợ động tác mạnh quá, lại giật mình tỉnh mộng.

Cố Xạ kéo tay hắn, đi ra ngoài.

Lão Đào lấy làm kinh hãi hỏi: “Đi đâu?”

Cố Xạ thản nhiên nói: “Vào động phòng.”

Cố Tiểu Giáp và Kim sư gia đều hơi thảng thốt. Bọn họ tuy chấp nhận chuyện Cố Xạ và Đào Mặc thành thân, nhưng hiển nhiên trong sự chấp nhận đó còn chưa nghĩ tới vấn đề thực tế vào động phòng vậy.

Nhạc Lăng lại cười thật ái muội, “Khó có khi thấy Cố huynh nóng lòng như vậy nha.”

Cố Xạ nói: “Ta chỉ thành thân một lần.”

Tay Đào Mặc nắm tay y dần dần toát mồ hôi, khẩn trương, cảm động và hưng phấn ba loại tình tự đan xen trong ngực, như bánh quai chèo thắt chặt, làm sao cũng không tách ra.

Nhạc Lăng cười nói: “Không ngờ Cố huynh còn là người si tình.”

Lão Đào chỉ huy Ma giáo giáo chúng giả trang thành gia đinh Cố phủ ra ngoài xua đuổi thích khách, để nhường lối đi cho Cố Xạ và Đào Mặc vào động phòng.

https://thuviensach.vn

Nhạc Lăng lắc đầu nói: “Cố Huyền Chi quả nhiên là Cố Huyền Chi, thành thân cũng phải oanh oanh liệt liệt như vậy. Ngươi đoán, thích khách là ai phái đến?”

Cố Xạ quay đầu nhìn hắn một cái, “Nhạc huynh rỗi rãi, đừng ngại đoán nhiều một chút?”

…

Trọng sắc khinh bạn, là như thế!

Nhạc Lăng bất mãn xoắn xoắn ria mép, nhìn Cố Xạ và Đào Mặc với sự yểm hộ của Lão Đào, song song đối đối mà biến mất khỏi tầm mắt.

Tiếng đao kiếm xa dần.

Thỉnh thoảng có vài người cá lọt lưới xông lại, đều bị Lão Đào một tay một người chặn lại.

Bốn phía an tĩnh lại.

Đào Mặc nghe tim mình đập như sấm, cuối cùng cũng phục hồi tinh thần, “Cái này, thích khách còn đang ở đây.”

Lão Đào ở phía sau nói: “Thiếu gia yên tâm, ta đủ để ứng phó.”

Đào Mặc nói: “Không biết bọn họ là ai phái tới, muốn cái gì? A, phía trước còn có tân khách tham gia đan sa yến, vạn nhất ngộ thương, đó không phải là lỗi của chúng ta sao?”

Lão Đào nói: “Yên tâm, phía trước ta cũng đã an bài nhân thủ rồi.”

Đào Mặc nghĩ tới nghĩ lui đều thấy không ổn, dứt khoát chuyển bước muốn trở về, lại bị Cố Xạ kéo lại. Thấy Cố Xạ có vẻ không vui, thanh âm

https://thuviensach.vn

Đào Mặc nhất thời nhẹ đi, “Ta, ta đi nhìn một cái. Vạn nhất xảy ra án mạng, không phải là hỉ sự lại thành…”

“Phi phi phi!” Lão Đào chặn lời hắn, “Thiếu gia thành thân đương nhiên là hỉ sự, đại đại hỉ sự! Có cái gì cũng sẽ không thay đổi.”

Đào Mặc nói: “Ta thân là quan phụ mẫu Đàm Dương huyện, sao có thể thấy án mạng xảy ra mà mặc kệ?”

Lão Đào nói: “Những kẻ đó là những kẻ ác bán mạng lấy tiền, thiếu gia hà tất để ý tới bọn họ?”

Đào Mặc nói: “Nhưng những trợ thủ lão mời tới…”

Lão Đào khoát tay nói: “Thiếu gia yên tâm, những người đó đương nhiên do ta chiếu cố.”

Đào Mặc vẫn lắc đầu nói: “Ta vẫn phải đi xem một chút mới an tâm.”

Lão Đào bất đắc dĩ nhìn về phía Cố Xạ.

Cố Xạ đột nhiên kéo tay Đào Mặc quay trở về.

Lão Đào vai hai người lướt qua, sững sờ, vội đuổi theo: “Cố công tử?”

Cố Xạ thản nhiên nói: “Động phòng ở đâu, chạy không xa.”

Đào Mặc nghiêng đầu nhìn Cố Xạ, trong mắt lóe lên cảm kích. Hắn biết Cố Xạ là người kiêu ngạo cỡ nào. Chính là bởi vì biết y có bao nhiêu kiêu ngạo, cho nên mới biết thỏa hiệp của y khó có được bao nhiêu. Bởi vậy mới cảm động, cảm kích, tình khó kiềm chế.

Đi tới bên ngoài hỉ đường, lại phát hiện thích khách đã ít đi rất nhiều.

Một gia đinh nói với Lão Đào: “Bọn họ chạy ra phía trước rồi.”

https://thuviensach.vn

Lão Đào nhíu mày, co chân chạy ra phía trước.

Đào Mặc cũng muốn đi theo, lại bị Cố Xạ bắt lại.

Đào Mặc nghi hoặc nhìn y.

Cố Xạ nói: “Y phục trên người ta và ngươi hình dáng giống nhau.”

Đào Mặc chợt dừng bước, phát hiện hỉ bào trên người hai người quả nhiên thập phần tương tự, bất đồng duy nhất là của Cố Xạ lớn hơn một chút, của hắn lại nhỏ hơn một chút.

“Cái này…” Nếu bọn họ mặc như vậy ra ngoài, dù có là ngốc tử cũng đoán được bọn họ đang làm cái gì.

Cố Xạ nói với Cố Tiểu Giáp: “Đi lấy áo khoác đến đây.”

Cố Tiểu Giáp vội lĩnh mệnh đi, một hồi liền mang ra một kiện áo khoác màu thiên thanh.

Cố Xạ khoác lên người hắn, “Đi thôi.”

Đào Mặc nói: “Hay là ta đi xem một chút, ngươi ở lại đây?”

Cố Xạ cúi đầu nhìn hắn.

Đào Mặc cảm thấy một trận áp lực vô hình từ từ đè lên người hắn.

Cố Xạ dừng một chút, lại nói: “Đi thôi.”

Lần này Đào Mặc không dám dị nghị nữa, thành thật tùy y kéo đi ra phía trước.

Phía trước quả nhiên hỗn loạn.

https://thuviensach.vn

Thỉnh thoảng nghe được tiếng kinh hô của tân khách và tiếng bàn ghế chạm nhau.

Lót nền cho những âm thanh này là tiếng đánh nhau, lại có vẻ như mở đầu văn nhã.

“Đào đại nhân!” Không biết khóe mắt ai liếc thấy được Đào Mặc, lớn tiếng kêu lên.

Lúc này, mọi người muốn nhìn thấy nhất không thể nghi ngờ chính là quan và bộ khoái.

Đào Mặc không phụ mong đợi, lập tức xông tới.

May là Lão Đào đứng ngay trước chặn hắn lại, nếu không sợ là hắn đã nhảy vào chiến trường.

“Dừng tay!” Đào Mặc quát to một tiếng.

Tranh đấu vẫn tiếp tục.

Đào Mặc lại nói: “Ban ngày ban mặt, người nào dám cầm vũ khí hành hung? !”

Hai câu của hắn quả thực là khí thế tràn đầy, nhưng thiếu người quan tâm.

Lão Đào an ủi Đào Mặc: “Những tên hung đồ này sớm đã coi nhẹ sinh tử, không thể cảm hóa nữa rồi.”

Đào Mặc tiếp tục độc xướng: “Các ngươi rốt cuộc là do người nào giật dây? Từ đâu mà đến? Vì sao đến hỉ…”

“Khụ khụ!” Lão Đào ho khan hai tiếng.

https://thuviensach.vn

“Hỉ, hỉ…” Đào Mặc xuống không xong.

Cố Xạ chậm rãi tiếp lời: “Đến Tây sương phòng làm loạn.”

Đào Mặc cảm kích nhìn y một cái, nói: “Các ngươi có biết giết người là trọng tội? !”

Những kẻ bịt mặt mặc hồng y cùng gia đinh càng đánh nhau hăng say.

Không ít tân khách dưới sự yểm hộ của gia đinh, thuận lợi chạy ra khỏi Cố phủ, chỉ có hai nhóm người vẫn lưu lại trong sảnh đường, lưu luyến không rời.

Một là phu phụ Nhất Chuy tiên sinh .

Một là Lâm Chính Dung.

Ánh mắt Cố Xạ đảo qua hướng bọn họ, nhìn như không thấy.

Lão Đào nhíu nhíu mày, nói với Cố Xạ: “Ta chuẩn bị úng trung tróc miết.”

*úng trung tróc miết: Trong hủ bắt ba ba

Cố Xạ nói với người gác cổng đang khẩn trương nấp sau cổng: “Đóng cửa.”

Phu phụ Nhất Chuy tiên sinh và Lâm Chính Dung dựa sát vào nhau.

“Ba vị còn không rời đi?” Cố Xạ trực tiếp hạ lệnh trục khách.

Lâm Chính Dung mỉm cười nói: “Ta tung hoành quan trường mấy thập niên, đã quen thấy đánh đánh giết giết, chút chuyện nhỏ này không dọa được ta.”

https://thuviensach.vn

Nhất Chuy tiên sinh nói: “Ha ha. Cũng phải. Năm đó vong linh chết oan trong tay Lâm tiên sinh nhiều vô kể, sao lại sợ những kẻ phàm nhân này được.”

Nhất Chuy phu nhân lo lắng nhìn Cố Xạ nói: “Rốt cuộc là ngươi chọc đến những người này ở đâu?” Bà biết tính cách Cố Xạ xưa nay khiêm tốn, lại là ái tử Cố tướng, theo lý mà nói, không nên có người trắng trợn hạ thủ với y như vậy mới phải.

Đào Mặc nhỏ giọng nói: “Có lẽ là ta.”

Hắn nói cực nhẹ, nhưng Cố Xạ đứng bên cạnh hắn, đương nhiên nghe được nhất thanh nhị sở, không khỏi nhẹ nhàng ôm ôm vai hắn.

Đào Mặc thấy phu phụ Nhất Chuy tiên sinh và Lâm Chính Dung đều ở đây, không khỏi hoảng sợ, thân thể hơi nghiêng sang một bên.

Nhất Chuy tiên sinh nhìn thấy, trong mắt chợt hiện lên tiếu ý kín đáo.

Lão Đào đột nhiên la to một tiếng, “Thả lưới!”

Chỉ thấy những người gia đinh vốn đang lộn xộn mạnh ai nấy làm đột nhiên thả dây thừng từ trong tay áo, hợp thành trận pháp, đem những kẻ hồng y bịt mặt vây vào trong.

Những kẻ hồng y bịt mặt tựa hồ cảm nhận tiếp theo sẽ xảy ra chuyện gì, kiếm pháp bỗng ác liệt hơn.

Một người trong đó tung ra hư chiêu, liều mạng nhận lãnh một đao bên vai trái, từ trong trận pháp thoát ra ngoài, phóng tới phía Đào Mặc và Cố Xạ.

Nhưng trước Đào Mặc và Cố Xạ còn có một ngọn núi cao không thể vượt qua.

https://thuviensach.vn

Lão Đào lạnh lùng hừ một cái, tay trái vẽ ra một đường tròn, đem kiếm thích khách vây trong vòng tròn không thể nào giãy ra, tay phải cong thành trảo, một bên bắt lấy tay cầm kiếm của đối phương, hung hăng đánh gãy. Chỉ nghe một tiếng xương nứt, lúc này kêu một tiếng đau đớn, kiếm trong tay vô lực rơi xuống đất.

Không đợi thích khách lui về sau, Lão Đào đã trở tay bắt lấy vạt áo hắn, đem đối phương ném vào trong trận pháp.

Đến tận lúc này, khí thế của những kẻ hồng y bịt mặt đã giảm sút, như cá sắp chết giãy dụa trong lưới.

Một trận bước chân dồn dập từ đại môn truyền đến.

Giây lát, liền thấy Thôi Quýnh luống cuống mang theo bộ khoái vọt vào.

Vừa lúc gia đinh thu lưới, mặt Thôi Quýnh hiện lên vẻ nhẹ nhõm.

“Đại nhân!” Thôi Quýnh khẩn trương nhìn Đào Mặc nói, “Đại nhân không sao chứ?”

Đào Mặc xua xua tay.

Cố Xạ đột nhiên nói: “Ngươi đến thật nhanh.”

Lúc tân khách chạy thoát đến nha môn cầu viện, ít cũng phải một nén nhang, nhưng hắn thậm chí nửa nén nhang hắn vẫn chưa xuất hiện.

Thôi Quýnh nói: “Thuộc hạ có chuyện muốn bẩm báo đại nhân, trùng hợp gặp được Tôn tiên sinh trên đường.”

Đào Mặc hỏi: “Bẩm báo chuyện gì?”

Thôi Quýnh nói: “Phu phụ Vũ thị muốn chạy trốn, đã bị thuộc hạ tróc nã.”

https://thuviensach.vn

THỨC NHỮ BẤT THỨC ĐINH

Tô Du Bính

www.dtv-ebook.com

Chương 109: An Cư Lạc Nghiệp [1]

Đào Mặc quay đầu tìm bóng dáng Kim sư gia, lại phát hiện lão không cùng ra đây.

Trái lại Cố Xạ lên tiếng hỏi: “Bọn họ đã phạm tội gì?”

Thôi Quýnh ngẩn ra, làm như không nghĩ tới y lại đột nhiên quan tâm đến việc này. Cố Xạ Cố Huyền Chi năm chữ này bây giờ đã truyền khắp toàn bộ Đàm Dương huyện, hắn làm điển sử nơi này tự nhiên không thể không biết. Bởi vậy sau khi ngạc nhiên, hắn rất nhanh hoàn hồn nói: “Điều này, bọn họ nguyên cáo của vụ án, hiện nay vụ án chưa kết thúc, bọn họ lại đột nhiên chạy trốn, trong đó chắc chắn có kỳ hoặc.”

Cố Xạ nói: “Ta chỉ hỏi ngươi, bọn họ đã phạm tội gì?”

Thôi Quýnh nói không nên lời.

Trên đời này phần nhiều là bị cáo chạy trốn, nguyên cáo bỏ trốn thế này vẫn là lần đầu. Thôi Quýnh tuy biết Vũ thị phu phụ chạy trốn là vì tâm hoảng sợ, nhưng cũng không nắm được chứng cứ rõ ràng.

Đào Mặc nghi ngờ nhìn Cố Xạ. Hắn cũng cảm thấy việc phu phụ Vũ thị chạy trốn hết sức kì lạ, chỉ là không biết Cố Xạ vì sao lại quay sang làm khó Thôi Quýnh.

Cố Xạ nói: “Nếu bọn họ đã vô tội, sao ngươi không thả họ đi?”

Thôi Quýnh nhịn không được nhìn Đào Mặc.

https://thuviensach.vn

Đào Mặc do dự nói: “Vậy, vụ án còn chưa kết thúc, nếu bọn họ chạy rồi, án này không phải thành án treo sao?”

Cố Xạ nói: “Nếu nguyên cáo đã không muốn cáo nữa, sao ngươi không thành toàn bọn họ.”

Đào Mặc ngẩn người. Hắn cảm thấy có gì đó không đúng, nhưng nhất thời không nói được là gì.

Nhất Chuy tiên sinh đột nhiên cười nói: “Vũ thị phu phụ này rốt cuộc có lai lịch thế nào?”

Cố Xạ nói: “Người Vũ Gia thôn.”

Nhất Chuy tiên sinh tung hoành quan trường nhiều năm như vậy, đương nhiên không bị đáp án qua loa này lừa. Lão nói: “Chớ không phải, sau lưng họ còn có người khác giật dây sao?”

Đào Mặc cả kinh, nhớ tới lời Sử Thiên Sơn nói.

Sử Thiên Sơn đã từng nói, người đứng sau lưng Vũ thị phu phụ rất có thể là Cửu Hoàng tử. Lẽ nào ý Cố Xạ là muốn hắn chớ trêu vào Cửu Hoàng tử? Vừa nghĩ thông điều này, hắn cũng đã nghĩ thông vì sao trước đó lại cảm thấy có cái gì không đúng. Bởi vì Vũ thị phu phụ nếu thật muốn trù tính hãm hại Sử Thiên Sơn, vậy Sử Thiên Sơn là người bị hại, mà Vũ thị phu phụ tất sẽ trở thành người làm hại. Nói cách khác, Sử Thiên Sơn trở thành nguyên cáo, mà Vũ thị phu phụ tất sẽ thành bị cáo. Nguyên cáo có thể buông tha, nhưng bị cáo đương nhiên là không thể thả.

“Không. Không thể thả bọn họ đi.” Đào Mặc bật thốt lên.

Thôi Quýnh không biết nội tình, thấy Đào Mặc đứng bên cạnh mình, âm thầm thở phào.

https://thuviensach.vn

Cố Xạ mặt không chút biểu tình nhìn Đào Mặc.

Đào Mặc thấp giọng nói: “Ta biết ý ngươi là gì, nhưng ta thân là quan phụ mẫu, vô luận bị cáo là ai, nguyên cáo là ai, đều nên xử án công bằng.”

Cố Xạ nói: “Ngươi chuẩn bị bây giờ đi phá án?”

Đào Mặc lúc này mới nhớ hôm nay là ngày thành thân của bọn hắn, nhất thời khó xử nhìn Thôi Quýnh.

Thôi Quýnh vẫn biết ý đưa mắt ra hiệu, nói: “Dù sao Vũ thị phu phụ cũng đã sa lưới, đại nhân cứ đợi sau khi đan sa yến kết thúc hẵng đi cũng được.”

Đào Mặc nói: “Vậy Thôi điển sử chiếu cố bọn họ một chút.”

“Vâng.”

Thôi Quýnh nói xong, liền khoanh tay đứng một bên.

Cố Xạ nhìn về phía Nhất Chuy tiên sinh và Lâm Chính Dung vẫn còn đứng đó chưa chịu đi.

Lâm Chính Dung cười nói: “Tranh của Cố công tử quả nhiên là thiên hạ nhất tuyệt, ta muốn thưởng thức thêm một chút.”

Nhất Chuy tiên sinh nói: “Lời của Lâm huynh thật hợp ý ta. Chỉ là đã gần đến bữa trưa, ta thấy trong bụng trống rỗng, không bằng, chúng ta mỗi người đều hồi phủ dùng ngọ thiện rồi hẵng đến?” Lão nói là hồi phủ, nhưng chân lại không có ý di chuyển, hiển nhiên là chờ Cố Xạ giữ lại dùng cơm.

Lâm Chính Dung và Cố Xạ không quen gì nhau, không có ý mở miệng, nghe Nhất Chuy tiên sinh nói vậy, cũng không lên tiếng.

Cố Xạ nói: “Phủ có chuyện lớn như vậy, ta không tiện lưu hai vị. Đan sa yến đổi sang ngày khác lại làm.”

https://thuviensach.vn

Nhất Chuy tiên sinh không ngờ mình ám chỉ rõ ràng như vậy vẫn bị cự tuyệt, dáng tươi cười nhất thời mang theo vài phần khiên cưỡng, “Đã như vậy, vi sư cũng không tiện quấy rầy nữa.”

Nhất Chuy phu nhân làm sao cũng nghe không ra ngụ ý trong lời nói của hai người, lập tức hết sức bất mãn nói: “Không ngờ Cố phủ ngay cả mời phu phụ ta một bữa cơm cũng không được sao?”

Nhất Chuy tiên sinh khẽ kéo kéo tay áo phu nhân.

Phu nhân trừng mắt liếc lão, kéo tay áo từ trong tay lão trở về.

Lâm Chính Dung vốn định lưu lại để thừa nước đục thả câu, nhưng thấy nước đục, cá vẫn không câu được, lập tức thức thời cáo từ. Dù sao lão và Cố Xạ không thân chẳng quen, không có danh phận sư đồ, vạn nhất sư đồ bọn họ cãi nhau, người đầu tiên có khả năng chịu tai ương trong cái hồ cá này là lão.

Sau khi lão rời đi, Nhất Chuy tiên sinh đột nhiên thốt ra một câu, “Hôm nay quả là một ngày hoàng đạo.”

Sau khi chỉ huy gia đinh đem thích khách bị trói chặt vào hậu viện, Lão Đào không yên tâm quay trở lại, nghe vậy không khỏi mẫn cảm nhìn về phía lão.

Nhất Chuy tiên sinh cười đến như một con hồ ly, “Không biết hạ lễ hôm nay ta đưa đến, ngươi có hài lòng không?”

Đại khái phía trước quá lâu vẫn không có động tĩnh, mà phía sau đã dọn dẹp xong xuôi, đám người Nhạc Lăng, Kim sư gia nối nhau đi ra.

Nhạc Lăng nghe Nhất Chuy tiên sinh hỏi như vậy, liền đáp: “Bạch ngọc như ý chạm trổ tinh tế mà tiên sinh đưa tới, quả là vô cùng hiếm thấy.”

https://thuviensach.vn

Cố Xạ chắp tay nói: “Đa tạ sư phụ.”

Nhất Chuy tiên sinh nói: “Đâu có đâu có. Với người làm sư phụ, vào một ngày như thế này đương nhiên phải chúc mừng rồi.”

Lời này nghe vào trong tai ngươi khác tự nhiên cho rằng lão là chỉ đan sa yến, nhưng ở đây ngoại trừ Thôi Quýnh và Nhất Chuy phu nhân đều biết chân tướng phía sau đan sa yến, tự nhiên hiểu rõ ngụ ý của lão.

Lão Đào và Kim sư gia không khỏi nhìn lão.

Đàm Dương huyện quả nhiên ngọa hổ tàng long.

Cố Xạ lãnh đạm cười nói: “Đa tạ sư phụ.”

Nhất Chuy tiên sinh thấy y vẫn không nóng không lạnh như trước, biết y cũng không muốn mình biết việc này, thức thời chắp tay nói: “Ta thấy thích khách hôm nay không đơn giản, ngươi vẫn nên cẩn thận một chút thì hơn.” Lão vừa dứt lời, liền cùng Nhất Chuy phu nhân cáo từ.

“Đa tạ sư phụ quan tâm.” Cố Xạ phái Cố Tiểu Giáp tiễn khách.

Đợi Nhất Chuy tiên sinh và Lâm Chính Dung đi rồi, Đào Mặc lại đuổi Thôi Quýnh đi, những người còn lại đều hiểu rõ đây là hỉ yến.

Lão Đào nói với Cố Xạ: “Thích khách cứ giao cho ta xử lý.”

Đào Mặc nói: “Ta cùng đi thôi.”

Lão Đào nói: “Những thích khách vừa nhìn liền biết là những kẻ bán mạng, chỉ sợ không dùng chút thủ đoạn thì không thể khiến bọn họ khai ra. Chút chuyện này thiếu gia chớ quản, giao cho ta là được. Hôm nay là ngày đại hỉ của người và Cố công tử, bản thân nên hoan hoan hỉ hỉ mới phải.”

Đào Mặc lưỡng lự nói: “Cái này…”

https://thuviensach.vn

“Chẳng phải nói đêm xuân một khắc đáng nghìn vàng sao?” Nhạc Lăng tự tiếu phi tiếu nói, “Đào đại nhân nghìn vạn lần chớ có ném bỏ nghìn vàng nha.”

Đào Mặc đỏ mặt, hầu như không dám nhìn Cố Xạ.

Kim sư gia vội ho một tiếng nói: “Đông gia cứ yên tâm, việc này giao cho ta và Lão Đào là được.”

Hách Quả Tử phụ họa theo.

Nghe mọi người ai cũng đều nói như vậy, Đào Mặc đành phải đáp ứng.

Bởi Đào Mặc và Cố Xạ đều là nam tử, cho nên Nhạc Lăng chỉ chuẩn bị hỉ trướng và rượu hợp cẩn, dán chữ hỉ,táo đỏ lạc long nhãn hạt sen đều không thả.

Vào đến tân phòng, hô hấp của Đào Mặc liền nặng nề, cúi thấp đầu như dính cả vào ngực, quai hàm tựa hồ nhuộm màu hỉ bào.

Cố Xạ ung dung rót rượu, đưa một ly cho hắn.

Đào Mặc nhận lấy.

Cố Xạ thấy hắn cầm lấy rượu, giữ trong tay, vẫn như trước không chịu ngẩng đầu, không khỏi chủ động đưa tay nâng cằm hắn lên.

Đào Mặc ngẩng đầu nhìn y, khẩn trương cắn môi dưới, cổ họng không ngừng nuốt nước bọt.

“Rượu giao bôi.” Cố Xạ vươn tay.

Đào Mặc làm theo.

Cố Xạ bao lấy cánh tay hắn, đưa ly rượu đến bên môi.

https://thuviensach.vn

Đào Mặc cảm thấy như tay y truyền tới nhiệt lượng, càng khẩn trương, rượu trong ly không ngừng run run, khó khăn lắm mới đưa được đến bên môi mình.

Cố Xạ uống một hơi cạn sạch.

Đào Mặc cũng uống vào.

Rượu là rượu mạnh, lúc vào bụng, Đào Mặc lại cảm thấy một trận nhiệt khí từ dưới bụng xông thẳng lên đầu, cảm giác khẩn trương nhanh chóng biến mất.

Cố Xạ nói: “Từ hôm nay trở đi, chúng ta tay nắm tay đến già.”

Đào Mặc gật gật đầu.

Cố Xạ nói: “Ngươi ta đều sẽ không thú thê sinh tử nữa.”

Đào Mặc có chút lo lắng nhìn y.

Cố Xạ nói: “Chỉ nương tựa nhau trải qua một đời.”

Vẻ mặt y rõ ràng là bình thản như thế, nhưng vì sao lời nói lại ngọt ngào như vậy? Đào Mặc nhìn y, hai mắt đau xót, nước mắt dâng lên nơi vành mắt, cố nén không để rơi xuống.

Cố Xạ bỗng đưa tay, hướng tới trước mắt hắn.

Đào Mặc theo bản năng nhắm mắt lại.

Nước mắt liền rơi xuống.

“Ngày hôm nay không nên khóc.” Tay Cố Xạ nhẹ nhàng lau nước mắt hắn.

Đào Mặc nói: “Ta là, mừng rơi nước mắt…”

https://thuviensach.vn

Tay Cố Xạ chậm rãi lưu luyến trên vạt áo hắn, “Ngươi hắn là nên giữ lại chút khí lực.”

Thân thể Đào Mặc run lên, dường như dự liệu được chuyện sẽ xảy ra kế tiếp.

Tay Cố Xạ ôn nhu cởi y sam hắn, đối diện với hai mắt nhắm nghiền không dám mở ra của Đào Mặc nói: “Ngươi biết ta muốn làm gì không?”

Lông mi Đào Mặc tựa như cánh hồ điệp run rẩy, hồi lâu mới gật gật đầu.

Hỉ bào rơi trên mặt đất, Cố Xạ chậm rãi áp sát hắn.

Đào Mặc không tự chủ mà lui về sau, cho đến khi chân đụng phải mép giường, cả người ngã ngồi lên giường, mở mắt ngẩng đầu, lại thấy Cố Xạ chậm rãi đè xuống…

Ly rượu trước mặt, đèn long phượng đối nhau.

Trên cửa sổ, hỉ thành đôi. Trong trướng đỏ, chăn gối đảo lộn.

Cả một phòng kiều diễm cảnh xuân.

https://thuviensach.vn

THỨC NHỮ BẤT THỨC ĐINH

Tô Du Bính

www.dtv-ebook.com

Chương 110: An Cư Lạc Nghiệp [2]

Lồng ngực Đào Mặc phập phồng.

Thân thể và tâm tư hắn đang ở trong hai thế giới khác nhau. Thân thể thì đang phiêu du bất định trong dư âm kinh đào hãi lãng, tâm tư lại dừng ở thời khắc Cố Xạ hôn lên người mình.

Ký ức vụn vặt dọc theo xúc cảm lưu lại trên da thịt từ từ xông lên đầu.

Hầu kết Đào Mặc chuyển động lên xuống, dè dặt quay đầu.

Cố Xạ ngửa mặt nằm đó, ánh dương ngoài song cửa phác họa nên đường nét một bên mặt y, lưu loát tinh xảo như tạo vật của ông trời.

Đào Mặc nhìn nhìn lại có chút ngây dại.

Cố Xạ đột nhiên mở mắt, yên lặng nhìn đỉnh trướng, "Ngủ không được?" Thanh âm y trầm thấp, mang theo ái muội chưa tan, không giống bình thường. Bụng dưới Đào Mặc căng thẳng, mông không khỏi nhích sang một bên, lại kéo tới một trận đau đớn, nhăn mặt cười khan nói: "Ừm."

Cố Xạ nói: "Đang nghĩ chuyện thích khách?"

Đào Mặc sững sờ. Từ lúc vào động phòng, thích khách đã bị hắn ném lên chín tầng mây rồi. "Không, không có."

"Vũ thị phu phụ?"

"Cũng không phải."

https://thuviensach.vn

Môi Cố Xạ nhếch lên thành một đường cong, khóe môi hơi giương lên.

Bụng Đào Mặc đột nhiên vang lên tiếng ùng ục. Hắn lúng túng nói: “Đại đại khái là có chút đói rồi.”

Cố Xạ rốt cuộc cũng xoay đầu sang.

Trong trướng tối tăm.

Đào Mặc chỉ có thể dùng Cố Xạ trong ký ức vẽ ra đường nét trước mắt, sống mũi thẳng tắp, hàng mi phi dương, còn có đôi đồng tử phản chiếu hình ảnh mình.

Cố Xạ đột nhiên cúi người xuống.

Thân thể Đào Mặc lập tức cứng lên.

Nhưng Cố Xạ chỉ đưa tay kéo chăn, đắp lại bờ vai lộ ra ngoài của hắn.

“Cảm ơn.” Thanh âm Đào Mặc nén ở trong miệng.

Cố Xạ đột nhiên ngồi dậy, “Nếu đói, thì đứng dậy đi.”

“Hả?” Đào Mặc nhìn Cố Xạ ngoảnh đầu, ánh mắt dần dần nóng rực, mới hậu tri hậu giác phát hiện bởi vì y ngồi dậy kéo theo chăn, từ ngực cho tới bụng dưới của mình đang thản nhiên lộ ra ngoài.

“…”

Cố Xạ khoác áo đi ra ngoài, một lát sau, Cố Tiểu Giáp phái người mang hai thùng nước nóng vào.

Cố Xạ nói với Đào Mặc đang trốn trong chăn không chịu ra: “Tắm rửa thôi.”

https://thuviensach.vn

Đào Mặc lộ ra nửa cái đầu, muốn tìm y phục, nhưng tìm nửa ngày mới phát hiện y phục bị ném ở nơi cách xa giường năm sáu thước — bên chân Cố Xạ.

Cố Xạ dù bận vẫn ung dung nhìn hắn, không có nửa điểm muốn giúp.

Đào Mặc nuốt nuốt nước miếng, cầm lấy chăn ngồi dậy, chậm rãi di chuyển thân. Ánh sáng trước mắt đột nhiên bị ngăn lại, hắn ngẩng đầu, lại thấy Cố Xạ cúi người xuống, ôm hắn ra khỏi chăn.

Thân thể đột nhiên trượt một chút, Đào Mặc hoảng sợ bám lấy vạt áo Cố Xạ.

Động tác Cố Xạ lung lay, khuôn mặt từ trước đến nay vẫn thanh lãnh khó có khi xuất hiện một chút màu đỏ phơn phớt.

Hai người chật vật kéo nhau đến bên thùng gỗ.

Đào Mặc một chân miễn cưỡng đặt trên mặt đất, khuôn mặt nghẹn đỏ, ngửa đầu nhìn Cố Xạ, “Ta có thể tự đến…”

Cố Xạ cúi người xuống, chậm rãi thở hổn hển.

Trong lúc Đào Mặc nghĩ y sẽ buông mình xuống, Cố Xạ bỗng dùng sức, ném hắn vào trong thùng gỗ.

Ùm.

Bọt nước bắn ra tung tóe.

Đầu Đào Mặc ngập nước, vất vả mới ngoi lên được, mãnh liệt ho khan.

Cố Xạ vỗ lưng hắn.

https://thuviensach.vn

Đào Mặc ngẩng đầu lên, vừa lúc nhìn thấy Cố Xạ hơi lộ ra thần tình lúng túng, dù chỉ trong chớp mắt rồi biến mất, nhưng hắn xác định vừa rồi không phải mình hoa mắt.

“Cần giúp không?” Biểu tình Cố Xạ khôi phục lại bình thường.

Đào Mặc vội lắc đầu nói: “Ta có thể tự làm.”

Cố Xạ xoay người cởi y bào đã ướt đẫm, vắt gọn lên ghế, bước vào thùng gỗ bên cạnh. Tóc dài đen nhánh dọc theo cần cổ xõa trong nước, bờ vai trắng ngần tựa vào hai bên thành thùng. Y tựa hồ mệt mỏi, dựa vào thành thùng, rất nhanh nhắm mắt lại.

Đào Mặc len lén đánh giá, trong đầu hiện lên tình cảnh Cố Xạ nằm sấp trên thân mình, thân thể và tâm tư dần dần có dấu hiệu cuồn cuộn. Hắn cuống quít quay đầu lại, cố gắng ổn định hơi thở, hai tay che miệng, từng chút từng chút co người, mặc cho nước nóng bao lấy đỉnh đầu mình.

Sau khi tắm xong, hai người dùng bữa tối, Cố Xạ cùng Đào Mặc trở về nha môn.

Lão Đào thấy Đào Mặc xuất hiện, kinh ngạc, “Thiếu gia, sao người lại đến đây?”

Đào Mặc bước đi có chút không được tự nhiên, chỉ có thể chậm rãi di chuyển. May là Cố Xạ đi cùng hắn, cũng không lộ vẻ đột ngột.”Ta không ngủ được, cho nên tới đây xem tiến triển vụ án một chút.”

“Không ngủ được?” Lực chú ý của Lão Đào lực hiển nhiên tập trung ở câu phía trước. Lão nhìn Cố Xạ, tựa hồ muốn tìm ra một chút manh mối từ trên mặt y.

Cố Xạ coi như không có gì dẫn Đào Mặc vào thư phòng.

https://thuviensach.vn

Lão Đào lại nhìn về phía Cố Tiểu Giáp và Hách Quả Tử.

Hách Quả Tử đối với chuyện thiếu gia nhà mình cùng một nam nhân thành thân chưa hoàn toàn thích ứng, lúng túng đứng tại chỗ.

Cố Tiểu Giáp lại thích ứng rất nhanh, thuận tay vỗ vai Hách Quả Tử, nói: "Còn không mau đi chuẩn bị nước trà." Lại quay sang Lão Đào nói, "Phu nhân muốn xem xem tiến độ của vụ án, ngươi còn không đến thư phòng?"

"…"

Cố Tiểu Giáp ung dung đi vào.

Lão Đào và Hách Quả Tử hai mặt nhìn nhau, trong đầu đều dạo quanh một từ —

Phu nhân?

Sau khi Huyện thái gia tiền nhiệm qua đời, phu nhân lão bán không ít đồ vật của huyện nha lấy tiền.

Lúc Đào Mặc nhậm chức, trong thư phòng chỉ còn lại cái bàn và hai cái ghế cũ kỹ. Dù sau đó Lão Đào đã mua thêm vài thứ, nhưng đến bây giờ tổng cộng cũng chỉ có hai bàn sách, vài cái ghế, một tủ sách, ngay cả bóng dáng thư họa cũng không có.

Cố Xạ nhìn quanh một lượt, khẽ nhíu mày. Trước đây y đến huyện nha, chỉ chú ý tới nước trà, bây giờ xem ra, không có chỗ nào vừa ý.

Đào Mặc lại quen rồi, chậm rãi ngồi xuống sau bàn sách.

Cố Tiểu Giáp vừa vào cửa, liền thấy một bên vẻ mặt bất mãn của Cố Xạ , con ngươi đảo một vòng liền biết nguyên nhân ở đâu, lập tức xoay người chạy ra ngoài.

https://thuviensach.vn

Lát sau, thấy hắn mang theo một đống đồ từ trên mã xã đến.

Đào Mặc ngơ ngác nhìn hắn kéo mình ra khỏi ghế, lót vào đệm mềm, lại đặt vài tấm thảm lông dê lên đùi hắn giữ ấm, sau đó xoay người đặt bát hương trên bàn sách Kim sư gia thường dùng.

"Cái này…" Đào Mặc nhìn về phía Cố Xạ.

Cố Xạ khẽ gật đầu, dường như đã hơi hài lòng.

Cố Tiểu Giáp mặt mày hớn hở, Hách Quả Tử sau khi bưng trà lên thì đứng một bên hầu hạ hàng mi run run.

Hách Quả Tử quay đầu nhìn đi nơi khác.

Lão Đào ho khan một tiếng, kéo tâm tư mọi người trở về, nói: "Như ta vừa nói, những tên thích khách này đều là những kẻ bán mạng trên giang hồ. Bọn họ không biết người thuê là ai, chỉ biết người trung gian là Chu lão bản. Chu lão bản này ta đã phái người đi điều tra rồi, chắc vài hôm nữa sẽ có tin tức."

Cố Tiểu Giáp nói: "Nói không chừng căn bản không có cái gì Chu lão bản Mễ lão bản, là bọn hắn nói bừa ra thôi. Ta người đứng sau hơn nửa là tên Hoàng Quảng Đức kia."

Hách Quả Tử nói: "Ta cũng cảm thấy như vậy." Không biết từ lúc nào, phàm là có chuyện không tốt gì phát sinh, người đầu tiên hắn nghĩ tới là Hoàng Quảng Đức.

Lão Đào nói: "Hiện nay không có bằng chứng."

Đào Mặc nói: "Hoàng Quảng Đức tuy làm nhiều việc ác, nhưng cũng không thể để oan uổng hắn." Hắn nhớ tới đề nghị vu cáo của Nhạc Lăng và Cố Xạ lúc trước, không khỏi nhìn sang Cố Xạ.

https://thuviensach.vn

Cố Xạ đang thưởng trà, nhưng từ hàng chân mày nhíu lại của y mà thấy, vị đạo của trà này không hợp ý y.

Lão Đào nói: “Ta đã phái người thu thập tội chứng của Hoàng Quảng Đức, ít ngày nữa là có thể đưa đến Đàm Dương.”

“Không cần đưa đến Đàm Dương.” Cố Xạ chậm rãi đặt chén trà xuống, “Đưa đến kinh thành đi.”

Lão Đào kinh ngạc nhìn y.

Mông Đào Mặc khẽ nhấc lên, rất nhanh lại ngả trở lại, vẻ đau khổ nói: “Muốn vào kinh cáo ngự trạng sao? Thế nhưng, nhưng nghe nói vượt cấp thượng cáo, là phải lăn bàn đinh.”

Lão Đào, Hách Quả Tử và Cố Tiểu Giáp đều quay đầu nhìn y.

Cố Xạ nói: “Đến lúc đó để Hách Quả Tử hoặc Cố Tiểu Giáp lăn là được rồi.”

Hách Quả Tử, Cố Tiểu Giáp: “…”

Đào Mặc liền nói: “Không, việc này là vì ta mà nên, phải do ta lăn!”

Lão Đào nhìn Đào Mặc nói tình chân ý thiết, thành khẩn tín thệ, ho khan nói: “Ta nghĩ có Cố công tử ở đây, hẳn là không đến nỗi như vậy.”

Đào Mặc chợt nhớ tới phụ thân Cố Xạ chính là đương kim Cố tướng, không khỏi mặt lại đỏ lên.

Lão Đào nói: “Chuyện thích khách và Hoàng Quảng Đức, ta sẽ tiếp tục điều tra. Về phần Vũ thị phu phụ…”

Đào Mặc thấy lão vẻ khổ sở, hỏi: “Bọn họ làm sao?”

https://thuviensach.vn

Lão Đào nói: “Kim sư gia đã đưa bọn họ về thôn, nhưng trên đường bọn họ không nói lời nào, không chịu nói ra chân tướng.”

Đào Mặc nói: “Hay là bọn họ có lời gì khó nói?”

Cố Tiểu Giáp nói: “Theo ta thấy, bọn họ là điêu dân! Muốn lừa gạt Sử Thiên Sơn, ai dè Sử Thiên Sơn cũng không phải tốt lành gì, cho nên chó cắn chó, một miệng cẩu.”

Hách Quả Tử nói: “Chuyện này liên quan gì đến Sử Thiên Sơn? Hắn rõ ràng là người bị hại.”

Cố Tiểu Giáp nói: “Làm sao biết Sử Thiên Sơn không phải là thấy sắc mà nảy lòng tham?”

Lão Đào nói: “Nếu vụ án đúng như lời Sử Thiên Sơn nói, đây chỉ là một tràng du hí đùa bỡn người khác. Cửu Hoàng tử dùng Vũ thị phu phụ đùa bỡn Sử Thiên Sơn, Sử Thiên Sơn ngại thân phận Cửu Hoàng tử, chỉ có thể biết rõ là cái bẫy, vẫn một mực nhảy vào. Nhưng trong lòng hắn lại ỷ vào thế lực của Sử Thái sư trong triều, không hề sợ hãi. Nói tới nói lui, chỉ khổ cho Vũ thị phu phụ và Vũ cô nương đã tự sát.”

Cố Xạ nói: “Khổ thì khổ, tự sát thì không hẳn.”

Lão Đào nói: “Lẽ nào ngươi nghi ngờ Vũ cô nương còn ở nhân gian?”

Cố Xạ nói: “Nếu không còn sống, vì sao Vũ thị phu phụ lại không giao ra thi thể cô ta?”

Lão Đào và Đào Mặc nhìn nhau.

Lão Đào nói: “Theo ngươi, Vũ cô nương chưa chết là ý của Cửu Hoàng tử, hay là ý của Vũ thị phu phụ?” Nếu là ý của Cửu Hoàng tử, chứng tỏ

https://thuviensach.vn

ngay từ đầu Vũ cô nương tự sát là một trò đùa không hại gì. Nếu là ý của Vũ thị phu phụ, vậy từ đầu đến cuối hoàn toàn là một âm mưu.

Cố Xạ nghiêng mắt liếc lão, nói: “Quan trọng sao?”

Lão Đào ngẩn ra.

Cố Xạ nói: “Thiệt cho ai?”

Lão Đào đăm chiêu.

Đào Mặc chen lời nói: “Nếu Vũ cô nương chưa chết, vậy thì vụ án này đương nhiên không thành lập, Sử Thiên Sơn vô tội nên thả ra. Trước mắt phải xem xem Vũ cô nương đã chết hay chưa, thêm nữa, Sử Thiên Sơn có muốn truy cứu Vũ thị phu phụ vu oan giá họa hắn hay không.”

Cố Xạ nói: “Cái này cũng không khó. Chỉ cần phao tin, nói là đã điều tra ra hung thủ giết hại Vũ Thiện không phải là Sử Thiên Sơn, mà là Vũ thị phu phụ là được.”

Lão Đào nói: “Vũ cô nương có thể trở về kinh thành cầu trợ Cửu Hoàng tử?”

Cố Xạ nói: “Vậy thì phải khiến cô ta thấy ngoài tầm tay với. Truyền tin Vũ thị phu phụ tuyệt thực ở trong tù, thời gian không có nhiều, cô ta sẽ tự hiện thân.”

Mắt Lão Đào sáng lên, cười nói: “Được! Ta lập tức đi nói cho Kim sư gia.”

https://thuviensach.vn

THỨC NHỮ BẤT THỨC ĐINH

Tô Du Bính

www.dtv-ebook.com

Chương 111: An Cư Lạc Nghiệp [3]

Thích khách và vụ án phu phụ Vũ thị rốt cuộc tạm bỏ lại phía sau.

Đào Mặc nhìn sắc trời bên ngoài đã biến thành màu đen, nhớ lại các loại chuyện ngày hôm nay, không tự chủ bật ra tiếng cười.

“Thiếu gia.”

“Công tử.”

Hách Quả Tử và Cố Tiểu Giáp đồng thời mở miệng.

Đào Mặc cả kinh, vội thu hồi nụ cười, ho khan hỏi: “Chuyện gì?”

Cố Xạ không đáp, nhưng cũng nhìn lại bọn họ.

Cố Tiểu Giáp hích hích cánh tay Hách Quả Tử.

Hách Quả Tử đành mở miệng nói: “Thiếu gia dự định đêm nay sẽ nghỉ ngơi ở đâu?”

Đào Mặc giật mình, hiển nhiên chưa từng nghĩ tới vấn đề này. Hắn cùng Cố Xạ tuy đã lén lén lút lút thành thân, nhưng suy cho cùng cũng là lén lút, hai người một ở Huyện nha một ở Cố phủ, đương nhiên không thể cùng y bên nhau ngày đêm như phu phụ vậy. Nghĩ đến đây, hắn không khỏi khổ sở.

Cố Tiểu Giáp và Hách Quả Tử thấy Đào Mặc không nói, đành chuyển sang nhìn chằm chằm Cố Xạ.

https://thuviensach.vn

Cố Xạ nói: “Đương nhiên là Cố phủ.”

Cố phủ từ trên xuống dưới đều biết có thêm một vị phu nhân, mà huyện nha thì vẫn còn bị giấu diếm. Nếu y ở lại, ra ra vào vào cũng không tiện.

Đào Mặc khó xử nói: “Thế nhưng…”

Cố Xạ nói: “Trước kia không phải ngươi vẫn ở lại Cố phủ sao? Bây giờ bất quá là ở tạm trở thành ở luôn mà thôi.”

Đào Mặc nói: “Khi đó là bởi vì nóc nhà Huyện nha bị thủng.”

Vừa lúc Lão Đào phái người truyền lời cho Kim sư gia trở lại, nghe vậy, cước bộ chợt chuyển, lại đi ra ngoài.

Những người khác đang không hiểu gì, chợt nghe một trận nổ lớn, sau đó tiếng vật gì đó lác đác rơi xuống.

Đào Mặc vội đứng lên chạy ra ngoài.

Cố Xạ phất tay ra hiệu cho Cố Tiểu Giáp, Cố Tiểu Giáp liền vội vàng đuổi theo.

Lúc Đào Mặc chạy bước chân không thể bước quá lớn, cũng không dám chạy nhanh, chầm chầm đi đến gian phòng mình, lại thấy trên mặt đất một đống ngói vỡ, nóc nhà lại thủng một lỗ lớn, ngẩng đầu có thể thấy ánh sao lấp lánh.

“Chuyện gì xảy ra?” Đào Mặc nhìn về phía Lão Đào đang cầm ngọn đèn soi sáng giúp hắn.

Lão Đào nói: “Như thiếu gia thấy đó, lần trước sửa nóc nhà không kỹ, lại bị hư rồi. May mà không có ai bị thương.”

“…” Đào Mặc nói, “Lão Đào, lão lấy cớ này thật sự là… thật sự là…”

https://thuviensach.vn

Lão Đào nói: “Lấy cớ không quan trọng cũ mới, chỉ quan trọng hữu hiệu hay không. Trước khi nóc nhà được tu sửa, thiếu gia chỉ có thể tiếp tục ở nhờ Cố phủ rồi. Hành lý một hồi ta sẽ bảo Hách Quả Tử đưa qua là được.”

Đào Mặc nhìn nhìn nóc phòng, lại nhìn nhìn Lão Đào, căn dặn: “Nếu có sửa chữa, thì lấy từ bổng lộc của ta.”

Xem ra hai tội trạng mà Tri phủ Đàm thành đã hỏi tội hắn đến bây giờ vẫn nhớ như in. Lão Đào nói: “Ta biết.”

Nóc nhà đã hư, Đào Mặc liền “chỉ có thể” theo Cố Xạ về Cố phủ.

Hách Quả Tử sau khi thu thập xong hành lý, trực tiếp đưa đến phòng Cố Xạ. Tang Tiểu Thổ lúc trước phái đến hầu hạ Đào Mặc rốt cuộc cũng có tác dụng, lại được phái đến lần nữa.

Dù hai người trên thực tế đã thành vợ chồng, nhưng nghĩ tới từ nay về sau hai người thực sự ngủ cùng giường, ở cùng phòng, Đào Mặc vẫn khẩn trương không thôi. Trong lòng hắn, Cố Xạ cho tới bây giờ vẫn như mây trắng trên trời, cao cao tại thượng, không thể chạm đến. Bây giờ không chỉ chạm được sờ được, còn muốn mỗi ngày đều ôm mây mà ngủ, chỉ nghĩ đến đây, hắn đã thấy lòng bàn tay đổ mồ hôi.

Cố Xạ cởi ngoại bào ngồi bên giường, ngẩng đầu nhìn hắn.

Ngón tay cởi y phục của Đào Mặc khẽ run rẩy, muốn xoay người, lại thấy quá thất lễ, đành cúi đầu chầm chậm cởi.

“Lại đây.” Cố Xạ nói.

Tay Đào Mặc run lên, do dự một chút, lại chậm rãi bước đến bên giường.

Cố Xạ giúp hắn cởi y bào, đứng dậy treo lên giá, quay đầu lại thấy Đào Mặc đã tự động nằm lên giường. Hai tay hắn đặt yên ổn bên người, hai mắt

https://thuviensach.vn

nhắm nghiền, hầu kết không ngừng lên xuống cho thấy thời khắc này hắn rất khẩn trương.

Đào Mặc phát hiện trên giường thật lâu vẫn không có động tĩnh, nhịn không được mở hé mắt, vừa lúc đối diện với đôi mắt ngậm cười của Cố Xạ. "Ta…" Hắn đỏ mặt.

Cố Xạ nằm xuống, kéo chăn giúp hắn, "Ngủ đi."

Cố Tiểu Giáp vẫn đứng canh ngoài cửa nghe vậy tắt đèn, rón ra rón rén đi ra.

Toàn thân Đào Mặc nằm cứng đờ, đầu óc bắt đầu nghĩ miên man, vừa tưởng tượng dáng dấp Cố Xạ nằm bên cạnh ra sao, vừa hồi tưởng bộ dáng của mình lúc sáng. Hai bên đối lập, càng hiển hiện Cố Xạ lúc này có chút lãnh đạm.

"Mệt mỏi cả ngày, nghỉ ngơi cho tốt." Cố Xạ đột nhiên nói.

Thanh âm thanh lãnh trong đêm tối thanh lãnh lại ấm áp khác thường.

Tay Đào Mặc cầm lấy mép chăn, ngực cảm thấy ngọt ngào, âm thầm nghĩ, trước đây lúc mẫu thân còn tại thế, nhất định cũng thường cùng phụ thân đắp chung một cái chăn như vậy, giữa hai người chỉ có thân thể chính mình. Bên cạnh động đậy, không đợi hắn phản ứng, đã cảm thấy một cánh tay ôm ngang, giữ lấy hông hắn.

Tâm tư vất vả lắm mới buông lỏng được nháy mắt lại thắt chặt. Đào Mặc mặt đỏ lên, ngón chân căng cứng, cử động khẽ cũng không dám.

"Muốn đặt chân lên người ta không?" Cố Xạ đột nhiên thốt ra một câu cực kỳ phóng đãng.

https://thuviensach.vn

Đào Mặc hồi lâu mới lắc lắc đầu, thấy y không phản ứng mới nhớ tới có lẽ là nhìn không thấy, lên tiếng nói: “Không cần.”

Cố Xạ nhắm mắt lại, hơi thở ấm áp phả bên tai hắn, nói: “Nếu ngươi muốn, trực tiếp làm là được. Không cần hỏi ta.”

“A, được.” Đào Mặc hít một hơi thật sâu, từ từ quay đầu, muốn nhìn biểu tình Cố Xạ lúc này, nhưng gò má phải vừa chạm gối, đã khẽ chạm môi một cái. Đào Mặc trợn to hai mắt, nỗ lực muốn nhìn thấy biểu tình người bên cạnh trong bóng đêm, nhưng thế nào cũng chỉ có thể thấy một đường viền mông lung.

“Phu nhân, ngủ ngon.”

Chỉ đơn giản bốn chữ, lại làm cho tâm tình Đào Mặc đang treo giữa không trung bỗng rơi xuống đất. Hắn lẳng lặng ngây người trong bóng tối một hồi, thình lình tiến tới, tựa đầu dưới cằm Cố Xạ.

…

Bàn tay ôm Đào Mặc nhẹ nhàng vỗ vỗ vai hắn.

Nhạc Lăng rời Quảng Tây đã nửa tháng, lúc trước lưu lại hoàn toàn là để chuẩn bị cho hôn sự của Cố Xạ, lúc này Cố Xạ và Đào Mặc đã thành hôn, liền nói lời cáo từ.

Cố Xạ biết hắn nhớ nhà, cũng không giữ lại. Đào Mặc thầm cảm thấy chiêu đãi không chu toàn, đặc biệt sai Tang Tiểu Thổ đi mua chút thổ sản Đàm Dương cho hắn mang về.

Nhạc Lăng đi rồi, vị trí tổng quản trong phủ bỏ trống. Tuy trước đây Cố phủ vẫn do Cố Tiểu Giáp quản gia, nhưng hắn suy xét bây giờ có phu nhân, tự nhiên không nên do hắn một mình ôm lấy mọi việc, mọi chuyện đều hỏi ý kiến Đào Mặc, khiến Đào Mặc khổ không thể tả. Hắn đối với việc quản lý

https://thuviensach.vn

nhà cửa vốn không biết gì, trước đây Đào phủ có quản gia, sau bên cạnh hắn lại có Lão Đào, bởi vậy thấy Cố Tiểu Giáp hỏi quá nhiều, hắn không thể làm gì khác hơn là đẩy Lão Đào ra.

Lão Đào quản gia lại vô cùng tốt, lôi lệ phong hành, giọt nước cũng không lọt, so với Nhạc Lăng còn cương quyết sâm nghiêm hơn.

Cố Tiểu Giáp lúc đầu còn thấy không thích ứng, sau lại thấy lão xử lý gọn gàng rõ ràng, trong lòng âm thầm bội phục, chỉ là ngoài mặt vẫn không nói ra.

Lão Đào cũng không một mình nắm quyền. Mỗi lần lão làm chuyện gì, đều mang theo Cố Tiểu Giáp bên cạnh, để hắn học hỏi. Trong tâm lão, tuy Đào Mặc đã vào Cố phủ, nhưng nhà hắn vẫn ở huyện nha, tuyệt không thể vượt quá chức phận, chỉ là thấy Cố Tiểu Giáp trước kia đối nhân xử thế vẫn chưa đủ khôn khéo trầm ổn, mới có lòng đề điểm rèn luyện hắn. May là Cố Tiểu Giáp dù tâm tính có quá thẳng thắng, người cũng rất thông minh, không bao lâu đã nhìn ra dụng tâm của Lão Đào, cũng cam tâm tình nguyện học tập.

Nói đến chuyện Kim sư gia theo lời Cố Xạ tung tin Vũ thị phu phụ là nghi phạm sát hại nữ nhi Vũ Thiện, đã thực sự có tác dụng. Chỉ qua hai ngày, Vũ Thiện kia quả thực tìm tới cửa.

Thấy Vũ Thiện thú tội, Vũ thị phu phụ biết không thể cứu vãn gì nữa, đều khai ra đầu đuôi sự việc.

Hóa ra Sử Thiên Sơn nói không ngoa, việc này từ đầu đến cuối đích xác là một trò lừa. Hôm đó Vũ Thiện đâm đầu vào tường chỉ hôn mê, sau khi Sử Thiên Sơn rời đi, Vũ thị phu phụ lập tức cứu nàng, đem giấu trong núi. Theo vụ án càng ngày càng sâu, Vũ thị phu phụ để lộ sơ hở càng nhiều, bọn họ sợ cuối cùng chân tướng sẽ bị phơi bày, quyết định ba mươi sáu kế tẩu vi thượng sách, cùng Vũ Thiện đào tẩu. Ai ngờ Thôi Quýnh sớm đã mai phục

https://thuviensach.vn

một bên, không đợi Vũ thị phu phụ tìm được Vũ Thiện đã bắt tại trận bọn họ.

Vũ Thiện ở trên núi đã ăn hết thức ăn, chịu đói không nổi, đành hạ sơn, lại nghe tin Vũ thị phu phụ bị bắt tính mạng đang bị đe dọa, liền bất chấp tất cả đến đầu thú.

Chỉ có một điều ngoài dự liệu bọn họ là, người đứng sau cũng không phải Cửu Hoàng tử như bọn họ nghĩ, mà là một phú thương.

Kim sư gia tách ba người bọn họ ra, theo lời bọn họ vẽ ra tướng mạo của phú thương kia.

Cuối cùng cũng có được ba bức họa na ná nhau.

Đào Mặc và Lão Đào sau khi quan sát bức tranh thì hai mặt nhìn nhau.

Kim sư gia hỏi: “Các người nhận ra?”

Lão Đào nói: “Hoàng Quảng Đức.”

Cố Xạ khẽ cong khóe miệng, “Đây là lúc mời Sử Thiên Sơn đến ngồi một chút rồi.”

https://thuviensach.vn

THỨC NHỮ BẤT THỨC ĐINH

Tô Du Bính

www.dtv-ebook.com

Chương 112: An Cư Lạc Nghiệp [4]

Vì vụ án này, Sử Thiên Sơn vẫn ở lại khách điếm, ít khi ra ngoài. Nhưng nhìn sắc mặt hắn, lại rất hợp với câu "Tâm khoan thể bàn", nửa điểm lo lắng cũng không nhìn ra.

"Chuyện này đã tra ra chân tướng." Đào Mặc sau khi mời Sử Thiên Sơn ngồi xuống, liền nói ra ngọn nguồn sự tình.

Lúc Sử Thiên Sơn nghe thấy độc thủ phía sau là Hoàng Quảng Đức, giật mình thốt lên, "Hoàng Quảng Đức?"

Kim sư gia sát ngôn quan sắc nói: "Sử công tử biết Hoàng đại nhân?"

Sử Thiên Sơn thản nhiên nói: "Đã gặp ở kinh thành."

Kim sư gia nói: "Không biết Sử công tử có thể nói đã gặp ở nơi nào hay không?" Hoàng Quảng Đức là quan địa phương, hắn vào kinh chỉ có hai khả năng, một là lén lút tiến kinh, hai là hồi kinh thuật chức. Nếu là lén lút tiến kinh, vậy Sử Thiên Sơn gặp hắn hơn phân nửa là ở Thái sư phủ, nói cách khác, Hoàng Quảng Đức vô cùng có khả năng cấu kết với Sử Thái sư. Nhưng đã cấu kết với Sử Thái sư, thì sao hắn lại muốn hãm hại Sử Thiên Sơn? Chẳng lẽ là phản công, đánh bất ngờ? Nếu là hồi kinh thuật chức, Sử Thiên Sơn không quan không tước, Hoàng Quảng Đức muốn gặp hắn… cực có khả năng vẫn là ở Thái sư phủ.

Kim sư gia phát hiện mình đánh một vòng, lại trở về chỗ cũ.

https://thuviensach.vn

Sử Thiên Sơn thẳng thắn nói: “Đào đại nhân rửa oan cho ta, có thể nói là ân nhân của ta, ta đương nhiên không che đậy. Thực không dám giấu, ta và Hoàng đại nhân từng gặp nhau ở phủ đệ Cửu Hoàng tử.”

“Cửu Hoàng tử?” Kim sư gia ngẩn người. Vốn tưởng đã kéo ra được Hoàng Quảng Đức sẽ bỏ qua được Cửu Hoàng tử, sao vòng vòng, lại vòng đến Cửu Hoàng tử? Lão nhìn Sử Thiên Sơn, trong mắt tràn đầy hoài nghi.

Sử Thiên Sơn cười khổ nói: “Cũng không phải là ta muốn kéo Cửu Hoàng tử xuống nước, chỉ là, sự thực đúng là như vậy.”

Đào Mặc nói: “Hoàng Quảng Đức sao lại đi gặp Cửu Hoàng tử?”

Sử Thiên Sơn và Kim sư gia liếc nhìn nhau, cười đến rất có ý vị, nói: “Chớ thấy Hoàng Quảng Đức chỉ là một Tri phủ bình thường, ở kinh thành, hắn cũng tính là một nhân vật có mặt mũi, có giao tình thâm hậu với không ít quan to hiển quý.”

Kim sư gia nói: “Mong Sử công tử chỉ điểm.”

Sử Thiên Sơn nói: “Năm đó hắn đậu Tiến sĩ, Cố tướng là quan chủ khảo, từ đó trở đi, hắn tự cho mình là môn sinh của Cố tướng.”

Việc này Đào Mặc và Kim sư gia đều có nghe thấy.

“Hàng năm bá phụ mừng thọ, hắn đều phái người đưa tặng lễ vật quý trọng.” Sử Thiên Sơn nói, “Theo ta được biết, có được vinh quang này, không chỉ có một mình bá phụ ta.”

Kim sư gia không khỏi cảm khái Hoàng Quảng Đức phách lực quá lớn, như kinh thành là nơi tập trung quan to hiển quý, muốn hàng năm chúc thọ tặng lễ trọng, cũng không phải con số nhỏ. Chỉ sợ đây là Hoàng Quảng Đức không quản nhận hối lộ làm trái pháp luật, vơ vét mồ hôi nước mắt của dân

https://thuviensach.vn

chúng, chẳng trách hắn xem con đường tiền tài của phụ thân Đào Mặc là cái đinh trong mắt.

Đào Mặc nói: “Nói như vậy, người đứng sau chuyện này vẫn có thể là Cửu hoàng tử?”

“Khụ khụ.” Kim sư gia nhìn Sử Thiên Sơn, thấy thần sắc hắn vẫn như thường mới nói, “Việc này không có bằng chứng, không thể suy đoán lung tung. Chiếu theo chứng cứ trước mắt, Hoàng Quảng Đức mới là người đứng sau. Nhưng bây giờ Vũ cô nương bình an không việc gì, án mạng chưa hề phát sinh, thi thể bị nhận lầm kia cũng đã an táng thỏa đáng, chỉ xem Sử công tử có muốn cáo Vũ thị phu phụ và Hoàng Quảng Đức tội vu hãm hay không.”

Sử Thiên Sơn ha ha cười một tiếng, khoát tay nói: “Ta lưu luyến ở Đàm Dương huyện mấy ngày, đã không còn lưu luyến nữa rồi, lúc này nên cáo từ rời đi thì hơn. Tội vu hãm này, cứ cho rằng nó là một tràng đùa giỡn mà thôi.”

Đào Mặc cau mày nói: “Ngươi thật sự không muốn truy cứu?”

Sử Thiên Sơn nhìn hắn nói: “Làm sao có thể truy cứu?”

Tội vu hãm nói lớn cũng lớn, nói nhỏ cũng nhỏ. Bất quá trước mắt Sử Thiên Sơn không hề bị thương, cái này tự nhiên hóa thành nhỏ, nhỏ tự nhiên hóa thành không, đầu xuôi đuôi lọt.

Kim sư gia cũng mong sao vụ án kết thúc ngay bây giờ, liền ôm quyền nói: “Sử công tử quả nhiên có lòng độ lượng.”

Sử Thiên Sơn hồi lễ nói: “Không dám không dám. Ta chỉ là thảo dân, hai tay lộng gió, thực sự nên thêm một chuyện không bằng bớt một chuyện.”

Sử Thiên Sơn đi rồi, đám người Cố Xạ mới từ vách sát bên đi qua.

https://thuviensach.vn

Đào Mặc đứng dậy, lộ ra bức tường phía sau bị Lão Đào nhất chỉ xuyên qua.

Kim sư gia nói: “Sử Thiên Sơn rất cẩn thận, tỏ rõ không muốn lội vào hồ nước đục này.”

Cố Tiểu Giáp hừ lạnh nói: “Nếu không muốn lội, hà tất kéo Cửu Hoàng tử xuống nước? Ta thấy hắn căn bản là muốn mượn đao giết người, ngồi trên núi xem hổ đấu.”

Kim sư gia nói: “Ta lại thấy hắn nói thật.”

Cố Tiểu Giáp nhìn lão chằm chằm: “Chất tử của Sử Thái sư ngươi cũng dám tin?” Sử thái sư và Cố tướng xưa nay bất hòa, bởi vậy ở trong lòng Cố Tiểu Giáp, Sử Thiên Sơn dù không có tội ác tày trời, cũng là người sắp sửa có tội ác tày trời.

Kim sư gia nói: “Thân phận Cửu Hoàng tử tôn quý như thế nào? Chúng ta đối phó với một Hoàng Quảng Đức đã tốn sức đến như vậy, huống hồ là Hoàng tử, làm sao kiến càng có thể lay động cây?”

Cố Tiểu Giáp nói: “Hắn thật sự có hảo tâm như vậy?”

Kim sư gia nói: “Nói hay không nói đối với hắn cũng không có hại gì, hà tất không nói?”

Cố Tiểu Giáp bĩu môi.

Kim sư gia nhìn về phía Cố Xạ hỏi: “Cố công tử nghĩ sao?”

Cố Xạ nói: “Có thể kết án rồi.”

Kim sư gia cười nói: “Cũng phải. Vũ thị phu phụ tuy ăn không nhiều lắm, nhưng cũng không thể nuôi mãi trong lao.”

https://thuviensach.vn

Lão Đào đột nhiên hỏi Đào Mặc: “Thiếu gia dự định ngày nào khởi hành?”

Cố Tiểu Giáp cau mày hỏi: “Khởi hành? Đi đâu?”

Không biết có phải ảo giác hay không, Lão Đào cảm thấy ánh mắt hắn nhìn mình như một tên lừa gạt lừa phu nhân nhà mình. Lão vội ho một tiếng: “Vài ngày nữa là thanh minh, thiếu gia muốn đi tảo mộ lão gia.”

Cố Tiểu Giáp nhìn về phía Cố Xạ.

Cố Xạ nói: “Đi nơi nào tảo mộ?”

“Ngũ Ngụy sơn.”

Cố Xạ nói với Đào Mặc: “Ta đi cùng ngươi.”

Từ lúc Lão Đào nói muốn đi tảo mộ, Đào Mặc liền nhìn chăm chăm Cố Xạ, nghe vậy liền cười tươi như hoa, liên tục gật đầu.

Cố Xạ nói: “Mang nhiều y vật một chút, chúng ta tiện đường đến kinh thành.”

Đào Mặc khẩn trương.

Lão Đào vội nói: “Đây là đương nhiên. Đã thành thân rồi, đương nhiên phải đến kinh thành bái kiến Cố tướng đại nhân.” Nói là nói vậy, Lão Đào cũng không khỏi lo lắng. Thiên hạ phụ mẫu tâm, có ai có thể tiếp nhận một đứa con dâu là nam tử? Huống gì Cố Hoàn Khôn là văn quan đứng đầu hiện nay, mà Cố Xạ là nhi tử độc nhất, chỉ nghĩ đến đấy, lão đã cảm thấy tiền đồ ảm đạm vô quang.

Cố Xạ thấy Đào Mặc bất an, nhẹ giọng nói: “Ngươi không phải muốn cáo Hoàng Quảng Đức sao?”

https://thuviensach.vn

Lão Đào nói: “Cố công tử nói…”

Cố Xạ nói: “Nếu muốn cáo hắn, tất nhiên phải vào kinh thành.”

Lão Đào nói: “Chỉ là không biết Cố tướng gia đến lúc đó có…” Ánh mắt lão quét về phía Đào Mặc.

Cố Xạ nói: “Ông ấy là ông ấy, ta là ta.”

Lão Đào thấy ngữ khí y khi nhắc tới phụ thân lại lạnh lùng cứng rắn, không khỏi ngẩn ra.

Đào Mặc đứng dậy đi đến bên cạnh y, im lặng kéo kéo tay áo y.

Cố Xạ quay đầu nhìn hắn.

Đào Mặc nói: “Kỳ thực, ta chỉ cần có thể cùng ở chung với ngươi. Dù có phải giấu diếm hôn sự giữa chúng ta cũng không sao cả.”

Lão Đào nháy mắt với Kim sư gia bọn họ. Bọn họ liền rón rén đi ra ngoài, Hách Quả Tử đi sau cùng còn thuận tay đóng cửa lại.

Cố Xạ nói: “Ta và phụ thân đã rất lâu không nói chuyện.”

Đào Mặc kinh ngạc nhìn y.

Cố Xạ nhàn nhạt nói: “Án của Hoàng Quảng Đức không cần dựa vào ông ấy, ta cũng có thể giúp ngươi. Ngươi không cần lo lắng.”

“Ta cũng không phải có ý này.” Đào Mặc sốt ruột.

Cố Xạ nói: “Ngươi cũng không cần lo lắng phụ thân ta sẽ làm khó ngươi. Trên thực tế, ta có thành thân hay không, ông ấy căn bản không quan tâm. Cũng như, ta không quan tâm ông ấy có tán thành việc ta thành thân hay không.”

https://thuviensach.vn

Đào Mặc nghĩ không ra quan hệ giữa cha con bọn họ lại kém đến nỗi này.

Cố Xạ trầm mặc một hồi, đứng lên nói: “Về thu thập đồ đạc, ngày mai chúng ta lên đường đi.”

Đào Mặc nhìn gò má lạnh lùng của y, không biết làm sao an ủi, chỉ có thể dùng tay nhẹ nhàng ôm tay hắn, lập tức hắn cảm thấy một lực mạnh kéo hắn tới, ôm chặt lấy.

“Huyền Chi?”

“Đến kinh thành rồi, ta dẫn ngươi đi gặp mẫu thân.” Thanh âm vẫn như trước bình đạm như nước.

“Ừ.” Đào Mặc vươn tay ôm lại y.

Quan địa phương không được điều động thì không được tùy tiện rời cương vị, Đào Mặc rời đi phải xin chỉ thị Tri phủ Đàm thành. Lão Đào đêm đó mang theo tín hàm Cố Xạ đích thân viết đi suốt đêm đến Đàm thành. Dù ngựa không dừng vó, đi về cũng tốn không ít thời gian. Chờ Lão Đào mang theo công văn Tri phủ Đàm thành đã phê trở lại Đàm Dương, đã là chính ngọ ngày thứ hai.

Mọi người dùng xong ngọ thiện, liền chính thức khởi hành.

Đào Mặc vẫn như trước đem mọi công việc giao cho Thôi Quýnh.

Thôi Quýnh biết thân phận Cố Xạ, lại biết quan hệ giữa Cố Xạ và Đào Mặc không giống bình thường, nào dám có tâm tư khác, cuống quít đáp ứng. Trong Huyện nha có Kim sư gia tọa trấn, Thôi Quýnh dù có muốn giở trò bịp bợm, cũng không tránh khỏi ánh mắt lão, bởi vậy Đào Mặc hết sức yên tâm, chỉ căn dặn Kim sư gia lần nữa, nếu có biến động gì, lập tức báo tin cho hắn.

https://thuviensach.vn

Bàn giao một hồi, đến giờ Thân, mã xa mới chậm rãi rời Huyện nha.

https://thuviensach.vn

THỨC NHỮ BẤT THỨC ĐINH

Tô Du Bính

www.dtv-ebook.com

Chương 113: An Cư Lạc Nghiệp [5]

Ngũ Ngụy Sơn và "Vạn Quỷ Sơn" được cho là trái ngược với Vân Lâm Sơn, trên núi đều là mộ phần.

Lão Đào ở dưới chân núi mua nến thơm tiền giấy, tế phẩm và một cây dao nhỏ, đi trước dẫn đường. Đào Mặc và Cố Xạ đi ở giữa, Cố Tiểu Giáp và Hách Quả Tử đi sau cùng.

Vì bọn họ rề rà đến hai ngày, thanh minh đã qua, người lên núi không nhiều lắm. Tuy khắp núi toàn là mộ phần, nhưng không khí lại không khác mấy.

Cố Tiểu Giáp thấy Hách Quả Tử hít sâu hai cái, khinh bỉ nói: "Đều là âm khí, hít nhiều coi chừng quỷ nhập vào người."

"Phi phi phi." Hách Quả Tử dùng mắt hung hăng lăng trì hắn, "Ai lại có âm khí lợi hại hơn âm dương quái khí của ngươi?"

Cố Tiểu Giáp nói: "Ai bảo sáng nay ngươi ăn trộm bánh bao của ta!"

"Rõ ràng do ngươi ăn chậm, liên quan gì đến ta?"

"Được rồi!" Lão Đào đi phía trước rốt cục nhịn không được quay đầu nói, "Chớ đánh động sự thanh tĩnh của tiên nhân trên núi!"

Cố Tiểu Giáp và Hách Quả Tử trừng nhau, không lên tiếng.

Đi đến giữa sườn núi, Lão Đào đột nhiên bước chậm lại, vạch cỏ dại ra, đưa tay bám lấy mỏm đá. Kỳ thực với võ công của lão, cự ly ngắn thế này

https://thuviensach.vn

dùng khinh công là có thể nhảy lên được, nhưng Đào Mặc Cố Xạ bọn họ không ai biết võ công, lão phải đi trước làm mẫu.

Cố Tiểu Giáp thấy vậy mặt xanh mét, "Còn phải trèo?"

Đào Mặc lo lắng nhìn Cố Xạ, nói: "Lão Đào sợ Hoàng Quảng Đức tìm cha ta gây phiền phức, quấy nhiễu người chết rồi cũng không được yên, cho nên mới đem người chôn ở trên dốc đứng như vậy. Ở đó rất nhỏ hẹp, các ngươi cứ ở đây đi, ta đi cùng Hách Quả Tử được rồi."

Cố Xạ một tay ngăn lại Hách Quả Tử đang muốn lên, "Há lại đến cửa rồi mà không vào?"

Cố Tiểu Giáp đột nhiên nhào qua chỗ Lão Đào, dùng đồng thời tứ chi mà leo lên.

Đào Mặc, Hách Quả Tử: "…"

Xoẹt xoẹt.

Y phục hắn bị rách. Cố Tiểu Giáp chật vật kéo lại y phục, lẩm bẩm: "Hách Quả Tử có thể ta cũng có thể."

Đào Mặc quay đầu nhìn Hách Quả Tử.

Hách Quả Tử cười trộm không thôi.

Đào Mặc lắc lắc đầu, chậm rãi lên theo Cố Tiểu Giáp.

Cố Xạ đi theo sau hắn, động tác thong thả, nhưng mỗi bước đều rất vững vàng.

Hách Quả Tử lên sau cùng.

Cỏ sâu đường dốc.

https://thuviensach.vn

Đến trước mộ, trừ Lão Đào, ai nấy đều có phần chật vật bất kham.

Ngay cả ngoại bào của Cố Xạ cũng bị rách vài đường.

Lão Đào đem lư hương, tế phẩm dọn ra xong, lại thắp hương, đưa cho Đào Mặc.

Đào Mặc nhận lấy hương, cũng không quan tâm đá nhọn trên mặt đất, quỳ sụp xuống, dập đầu ba cái trước bia mộ, “Cha, con đã lên làm Huyện lệnh Đàm Dương huyện rồi, còn xử lý vài vụ án. Hôm nay mới biết nỗi khổ của việc không biết chữ, không thông văn, không biết luật, ngay cả công văn cũng phải nhờ sư gia đọc giúp… Cha, Lão Đào đã thu thập được rất nhiều tội chứng của Hoàng Quảng Đức, hi vọng cha trên trời có linh, có thể phù hộ chúng con sớm ngày đưa hắn ra pháp luật.” Tay hắn khẽ run, đem ba nén hương cắm vào bát hương, rồi chậm rãi đứng lên.

Cố Xạ đưa tay lấy giúp cỏ dại trên trán hắn xuống.

Đào Mặc nắm lấy cánh tay Cố Xạ, mỉm cười nói với bia mộ: “Cha, đây là Cố Xạ Cố Huyền Chi, là đại tài tử vang danh thiên hạ. Con, con và y thành thân rồi…” Thanh âm hắn dần nhỏ lại, dừng một chút, lại lên tiếng, “Y dạy con biết chữ biết nghĩa, tuy có muộn một chút, nhưng còn tốt hơn là cả đời không biết chữ.”

Cố Xạ tiếp lấy hương từ tay Lão Đào, cung kính bái tam bái, đem hương cắm vào bát hương, rồi lại quỳ xuống dập đầu một cái.”Con sẽ chăm sóc y.” Hai mắt y nhìn thẳng vào bia mộ, kiên định cam kết.

Đào Mặc nghiêng đầu lau nước mắt.

Cố Tiểu Giáp và Hách Quả Tử luân phiên dâng hương.

Lão Đào đốt giấy tiền vàng bạc.

https://thuviensach.vn

Ánh lửa nương theo bia mộ lạnh lẽo, khiến cho mộ bia có thêm một tầng ấm áp.

Xuống núi trở về khách điếm.

Đào Mặc, Cố Xạ đều mệt mỏi về thẳng phòng tắm rửa nghỉ ngơi.

Lão Đào thay họ thu xếp hết rồi mới về phòng, vừa vào cửa lại thấy phân đà chủ Ma giáo đứng trong phòng đợi lão.

"Xảy ra chuyện gì?" Lão Đào nhíu mày hỏi.

Đà chủ bảo: "Hoàng Quảng Đức hai ngày này phái người đưa một xe đồ vật vào kinh."

Lão Đào nhướng mày nói: "Ngươi có biết là vật gì không?"

Đà chủ nói: "Vẫn không biết, bọn họ phái rất nhiều người hộ vệ, cực kỳ chú trọng. Xem dấu bánh xe để lại, thứ này có thể rất nặng."

Lão Đào nói: "Hai ngày trước là thanh minh, thanh minh chuyển đồ vật vào kinh? Cũng không biết là vội vàng tìm cái chết như vậy."

Đà chủ nói: "Có cần thuộc hạ cướp vật ấy về hay không?"

Lão Đào nói: "Bọn họ mang theo một xe đồ vật như vậy hẳn là đi không nhanh lắm. Ngươi xem bọn họ đi thế nào, đường nào lại nói cho ta biết, ta tự đuổi theo."

Đà chủ kinh ngạc nói: "Nhưng Đào công tử và Cố công tử bọn họ không hề biết võ công."

Lão Đào nói: "Các ngươi phái người âm thầm đi theo là được."

https://thuviensach.vn

Đà chủ nói: “Lô trưởng lão yên tâm, thuộc hạ nhất định tận lực bảo vệ Đào công tử và Cố công tử!”

Lão Đào gật gật đầu, tâm đã bay đến xe hàng hóa kia rồi.

Mấu chốt của việc này là đưa đồ vật đến kinh thành như thế nào… Quả là lòng dạ Tư Mã Chiêu người qua đường đều biết.

Lão Đào từ trước đến nay mạnh mẽ quyết đoán, nói làm là làm, ngay cả tắm rửa cũng không, trực tiếp thu thập hành lý dặn dò Đào Mặc Cố Xạ một tiếng đã khởi hành.

Đám người Đào Mặc Cố Xạ mệt đến ngất ngư rã rời, nhưng sau khi nghe Lão Đào nói, lại không ngủ được.

Hách Quả Tử nói: “Hoàng Quảng Đức có phải biết âm mưu đã bại lộ, cho nên chuẩn bị đại lễ nịnh bợ hay không?”

Cố Tiểu Giáp nói: “Cái này còn phải hỏi, rõ ràng là thế. Hắn hãm hại Sử Thiên Sơn phía trước, ám sát công tử nhà ta ở phía sau, muốn trở mình? Khó lắm.”

Hách Quả Tử nói: “Nhưng không phải Sử Thiên Sơn nói hắn giao hảo với Cửu Hoàng tử sao?”

Cố Tiểu Giáp nói: “Có giao hảo với Cửu Hoàng tử thì thế nào? Lẽ nào Cửu Hoàng tử còn muốn vì hắn mà đắc tội lão gia nhà ta và Sử Thái sư hay sao? Phải biết Hoàng thượng đến nay vẫn chưa quyết định chọn thái tử, Cửu Hoàng tử được sủng ái thì được sủng ái, nhưng có thể leo lên ngôi cửu ngũ chí tôn hay không…”

“Càn rỡ.” Cố Xạ lạnh nhạt quát ngưng.

Cố Tiểu Giáp rụt đầu, không dám nói nữa.

https://thuviensach.vn

Hách Quả Tử đang nghe hăng say, nghe vậy không khỏi nhìn hắn vài lần.

Đào Mặc lo lắng nói: “Lão Đào sẽ không có gì nguy hiểm chứ?”

Cố Xạ nói: “Lão đã dám một mình tiến bước, tất nhiên có lý của lão, không cần lo lắng.”

Hách Quả Tử nói: “Vậy chúng ta nên làm gì tiếp đây?”

“Theo lộ trình đã định trước là được.” Cố Xạ nói, “Nếu đi nhanh một chút, nói không chừng còn có thể cùng Lão Đào hội hợp.” Y thấy Đào Mặc đột nhiên ngồi dậy, trở tay bắt hắn lại, “Dù có gấp cũng không cần thực hiện ngay bây giờ. Nếu trên đường mệt mỏi ngã bệnh, lại làm lỡ hành trình.”

Đào Mặc gãi gãi tai, nói: “Ta quá lỗ mãng rồi.”

Hách Quả Tử pha trò: “Có Cố công tử ở đây, thiếu gia có lỗ mãng một chút cũng không sao.”

Ở điểm này, Cố Tiểu Giáp và hắn lại có cùng quan điểm, hai người nửa đùa nửa thật bắt đầu nói cười đùa giỡn.

Đào Mặc yên tâm rồi, cơn mệt mỏi lại kéo tới, đầu không ngừng gục vào vai Cố Xạ, mới thức thời ra ngoài.

Bọn hắn đi rồi, Cố Xạ mới nhẹ nhàng đặt Đào Mặc xuống giường.

Đào Mặc quả thực là quá mệt rồi, chỉ lắc lắc đầu, rồi chìm vào giấc ngủ thật say.

Trong giấc mộng, hắn nằm trên mặt sông bao la bát ngát, nước gợn ôn nhu, bao lấy hắn nhẹ nhàng lay động.

Một đêm mộng đẹp.

https://thuviensach.vn

Ngày kế tỉnh lại, hắn mở mắt đã thấy đôi môi Cố Xạ gần trong gang tấc.

Xem tướng mạo, Cố Xạ có hơi lạnh lùng nghiêm khắc, tạo cảm giác khó thân cận cho người khác. Nhưng khi Đào Mặc nhìn, thì thấy lạnh lùng lại mê người lạ thường, nhìn nhìn một hồi, lại khiến người không tự chủ mà kích động.

Hắn len lén nhìn Cố Xạ, thấy y vẫn còn ngủ say, lá gan nhất thời to lên, lén đưa mặt tiến sát tới một chút.

Xem chừng quá khẩn trương, hắn tiến tới thì tiến tới, nhưng chạm tới không phải là môi, mà là mũi.

Chóp mũi chạm vào nhau, Đào Mặc hoảng sợ, đang muốn tránh ra, lại cảm thấy chóp mũi ươn ướt, đúng là Cố Xạ đã hôn xuống.

"Ta, ta…" Hắn kinh ngạc nhìn Cố Xạ đã mở mắt, lắp bắp nói không nên lời.

Cố Xạ nói: "Lần sau phải nhắm chuẩn một chút."

"…"

Đào Mặc vùi cả đầu vào trong chăn!

Từ lúc ra khỏi phòng, mặt Đào Mặc vẫn cứ giấu trước ngực.

Ăn cũng như thế, ra cửa cũng như thế, lên xe ngựa cũng vẫn như thế.

Hách Quả Tử nhịn không được hỏi nguyên nhân, lại ấp úng đáp qua loa cho xong.

Cố Tiểu Giáp nói: "Ngươi nói xem, phu nhân có phải là bị sái cổ rồi không?"

https://thuviensach.vn

Hách Quả Tử nói: “Ngươi sái cổ thì đầu cúi xuống thế sao?”

Cố Tiểu Giáp nói: “Cái này khó nói, mỗi người ngủ mỗi khác.” Hắn nói xong, tầm nhìn của hai người đột nhiên quỷ dị dời sang Cố Xạ.

Cố Xạ bước lên mã xa, thản nhiên phất tay nói: “Khởi hành.”

Cố Tiểu Giáp nói: “… Vâng.” Xem ra, vẫn phải hạ thủ trên người phu nhân.

https://thuviensach.vn

THỨC NHỮ BẤT THỨC ĐINH

Tô Du Bính

www.dtv-ebook.com

Chương 114: An Cư Lạc Nghiệp [6]

Trong xe có tiếng tất tất tác tác.

Đầu Cố Tiểu Giáp chậm rãi ngả ra sau, dựa vào thùng xe lắng nghe.

Một lát sau, chỉ nghe Cố Xạ nói: “Hôm nay học Luận Ngữ.”

“Vâng.” Đào Mặc thành thật đáp ứng.

“…” Cố Tiểu Giáp mất hứng rút đầu về.

Vốn cho là dù có học Luận Ngữ, cũng học không lâu lắm, ai dè thật sự lại học suốt một đường đến kinh thành.

Cố Tiểu Giáp và Hách Quả Tử lúc đầu cũng nghe hăng say về sau thì đầu óc quay cuồng cuối cùng thì phục sát đất Đào Mặc. Đào Mặc lại chỉ cần nghe tối đa hai lần là đã có thể nhớ được rồi, dù chỉ là nhớ được chữ không biết nghĩa, nhưng cũng là có thể mở miệng dọa người.

Nếu không phải lộ trình quá ngắn, chỉ sợ Đào Mặc thật có thể nhớ kỹ toàn bộ tứ thư ngũ kinh.

Đường phố kinh thành vẫn phồn hoa như trước.

Nghe được tiếng rao hô quen thuộc, vành mắt Cố Tiểu Giáp ươn ướt, “Rốt cuộc cũng trở về rồi.”

Hách Quả Tử nói: “Ngươi rời kinh thành bao năm rồi?”

https://thuviensach.vn

Cố Tiểu Giáp bẻ ngón tay tính tính, “Khoảng chừng vài chục năm đó.”

Hách Quả Tử kinh ngạc: “Cố công tử xa nhà sớm như vậy?”

Cố Tiểu Giáp nói: “Công tử được lão gia đưa đến Ưu Lâm thư viện học, ta cũng đi theo.”

“Ưu Lâm thư viện a.” Ngữ khí Hách Quả Tử tràn đầy hâm mộ.

Cố Tiểu Giáp đánh mã xa vào một ngõ hẻm vắng vẻ, cuối cùng dừng trước một khách điếm có cột cờ xiêu vẹo, song cửa sổ cũ tàn.

Hách Quả Tử trợn mắt nói: “Ngươi sẽ không nói, chúng ta đêm nay ở chỗ này chứ?”

Cố Tiểu Giáp nói: “Không phải đêm nay, mà là đêm nay đêm mai đêm sau nữa… Miễn là ở kinh thành, chúng ta đều ở đây.”

Hách Quả Tử nói: “Cố công tử không phải là công tử của Cố tướng gia sao?” Vì sao tướng phủ thoải mái không ở, lại ở một khách điếm cũ nát thế này?

Cố Tiểu Giáp đang muốn mở miệng, đã thấy Cố Xạ và Đào Mặc xuống xe, lập tức ngậm miệng, chỉ nháy nháy mắt với Hách Quả Tử.

Hách Quả Tử không hiểu ra sao.

Cố Xạ nói: “Đây là khách điếm mẹ ta thường hay tới trước đây.”

Đào Mặc nói: “Khách điếm này chắc là mở từ rất lâu rồi.”

Cố Tiểu Giáp và Hách Quả Tử đều âm thầm bội phục Đào Mặc. Một khách điếm như vậy còn có thể tìm ra một điều không tính là khuyết điểm để hình dung, thực không dễ dàng.

https://thuviensach.vn

Cố Xạ nói: “Trước đây mỗi lần mẹ ta dẫn ta tới đây, đều sẽ quở trách lão bản khách điếm này.”

“Ha ha ha. Bà ấy nói, bị hư hại như vậy mà còn không chịu sửa, sớm muộn cũng đè chết mình!” Lão bản khách điếm cười hì hì từ trong khách điếm đi ra, bộ dạng phương phi thập phần thảo nhân hoan hỉ, “Cố công tử đã lâu không gặp, biệt lai vô dạng.”

Cố Xạ ra lễ chào hỏi, “Chu lão bản.”

Chu lão bản nói: “Không ngờ từ biệt mấy năm, ta già rồi, ngươi lại rất anh tuấn.” Lão nói xong, liền nghênh đón bọn họ vào khách điếm, Cố Tiểu Giáp tự động đỗ mã xa ở hậu viện khách điếm.

Cố Xạ nói: “Gần đây làm ăn tốt chứ?”

Chu lão bản tự trào: “Ở một nơi lớn như vậy, nếu thật có khách nhân, giấu cũng giấu không được.”

Cố Xạ nói: “Sao không tu sửa một chút?”

Chu lão bản nói: “Nếu tu sửa, thì sẽ không còn là Ninh Ninh khách điếm ban đầu nữa.”

Nghe đến bốn chữ Ninh Ninh khách điếm, trên mặt Cố Xạ lại hiện lên một tia hoài niệm.

Chu lão bản nói: “Trở lại chuyện chính, ngươi lần này trở lại kinh thành sợ không phải chỉ là về thăm một chút đâu ha.”

Cố Xạ nói: “Ta muốn nhờ ngoại công giúp ta đệ trình ngự trạng.”

Chu lão bản giật mình, “Ngươi chọc vào ai? Không không không, ai chọc vào ngươi?”

https://thuviensach.vn

Cố Xạ nói: “Hoàng Quảng Đức.”

Chu lão bản cau mày nói: “Hắn? Hắn dù là một tiểu nhân a dua nịnh hót, nhưng làm việc rất có chừng mực, lý nào lại chọc vào ngươi?” Lão biết tính tình Cố Xạ, từ trước đến nay người không phạm ta ta không phạm người.

Cố Xạ nói: “Hắn sát hại nhạc phụ ta, hãm hại phu nhân ta, lại vào lúc hôn yến hành thích ta.”

Chu lão bản nghe vậy tròng mắt thiếu chút nữa rớt ra. May mà hốc mắt lão không lớn, lại rất chắc chắn, hồi lâu, lão mới lắp bắp hỏi: “Ngươi thành thân rồi?”

Cố Xạ gật đầu.

“Không biết phu nhân là một…” Lão thấy Cố Xạ nhẹ đẩy Đào Mặc về phía trước, lời vốn muốn nói lại nuốt trở vào.

Đào Mặc vừa xấu hổ vừa lo lắng nhìn lão.

Hầu kết Chu lão bản chuyển động lên xuống vài lần, mới thốt ra một câu, “Có đói bụng không?”

Cố Xạ nói: “Đường thố ngư, thủy tinh trửu tử, nhất phẩm đậu hũ, lật tử kê, phấn chưng nhục, du muộn xuân duẩn, long tỉnh hà nhân…”

“Đợi đợi một chút. Ngươi nói chậm một chút.” Chu lão bản xoay người đi lấy giấy bút.

Cố Xạ liếc nhìn Đào Mặc.

Đào Mặc ngoan ngoãn gọi lại những món ăn vừa nãy.

Chu lão bản ghi ghi, bút chợt dừng lại, “Nhiều vậy ăn có hết không.”

https://thuviensach.vn

Cố Xạ thiêu mi nói: “Ta muốn nói, những thứ này ta đều không ăn.”

“…”

Cố Xạ và Đào Mặc cứ như vậy trọ lại Ninh Ninh khách điếm.

Bây giờ điều duy nhất khiến Đào Mặc lo lắng chính là Lão Đào, từ lúc bái tế Đào lão gia xong tách ra, đã không nhận được tin tức lão, cũng không gặp nhau trên đường. Nghĩ đến đây, tim Đào Mặc lại thắt chặt. Sau khi phụ thân qua đời, Lão Đào chính là trưởng bối thân cận nhất với hắn, nỗi nhớ nhung đối với lão gần bằng phụ thân.

Tục ngữ có câu, nhắc Tào Tháo Tào Tháo liền đến.

Đào Mặc vừa đề cập tới lo nghĩ của mình với Cố Xạ, Lão Đào đã tìm tới cửa ngay đêm đó.

Ninh Ninh khách điếm cũ kỹ, đầu này gõ cửa đầu kia giật mình tỉnh giấc.

Lão Đào vừa vào phòng, Cố Tiểu Giáp và Hách Quả Tử đã nghe tiếng chạy tới, thấy Lão Đào đều vừa mừng vừa sợ.

Lão Đào cũng mặt mày rạng rỡ hỉ sắc, “Thiếu gia, lần này Hoàng Quảng Đức sợ là khó trở mình rồi!”

Đào Mặc vội hỏi vì sao.

Lão Đào nhận lấy nước Hách Quả Tử đưa tới, uống một ngụm rồi nói: “Người có biết vì sao gần đây Hoàng Quảng Đức hành động liên tiếp, thậm chí không quản đắc tội với Sử Thái sư và Cố tướng?”

Trừ Cố Xạ, ba cái đầu còn lại đều lắc trái lắc phải.

“Bởi vì Hoàng Quảng Đức đã bị chú ý.” Lão Đào nói, “Người còn nhớ lúc trước ta nói muốn thu thập tội chứng của hắn lại bị phát hiện không?”

https://thuviensach.vn

Đào Mặc gật đầu nói: “Nhớ rõ.”

“Kỳ thực người bị phát hiện không phải là ta.” Lão Đào trong lòng thư thản rất nhiều, làm Ma giáo trưởng lão nhiều năm như vậy, ngoại trừ Minh tôn, lão còn chưa thất thủ dưới tay ai.”Mà là Hoàng thượng đích thân phái Giám sát Ngự sử đến các nơi thẩm tra. Hoàng Quảng Đức biết mình sở tác sở vi đã bị điều tra nhất thanh nhị sở, chỉ thiếu chứng cứ, bởi vậy không tiếc bất cứ giá nào cũng phải xóa sạch chứng cứ, cho nên giết Vãn Phong, truy Y Vũ, sau đó lại liên lụy thiếu gia.”

Cố Tiểu Giáp nói: “Không phải Hoàng Quảng Đức có rất nhiều tai mắt ở kinh thành sao? Giám sát Ngự sử bắt tay hành động cũng không phải chuyện bí mật gì, sao không ai thông tin cho hắn?”

Hách Quả Tử cười lạnh nói: “Xem ra Hoàng Quảng Đức thật sự là tội ác cùng cực, ngay cả lão thiên cũng muốn báo ứng hắn!”

Lão Đào nói: “Đích xác là báo ứng. Hoàng Quảng Đức dù trước đó đã được tin tức, âm thầm chuẩn bị tất cả mọi thứ tốt rồi, chỉ là cơ mưu hắn tính hết, lại tính sót một vòng.”

Những người khác nghe lão thần bí như vậy, đều vểnh tai lên.

“Bồng Hương.” Lão Đào chậm rãi nhả ra hai chữ.

Nếu lão không nhắc tới, cái tên này hầu như đã bị chìm ngập trong hồng trần vãng sự trong ký ức.

Đào Mặc vẻ thổn thức, “Không ngờ hắn là một phó nhân trung thành như vậy.”

Hách Quả Tử cũng kinh ngạc, “Hắn đi ngăn kiệu cáo trạng?”

https://thuviensach.vn

Lão Đào nói: “Ngăn kiệu cáo trạng thì ngăn kiệu cáo trạng, nhưng không phải là cáo Hoàng Quảng Đức.”

Hách Quả Tử nói: “Vậy thì ai?”

Lão Đào nói: “Y Vũ thân ở Quần Hương lâu là đầu bài nhiều năm, lại được Hoàng Quảng Đức sủng hạnh hết mức, nhưng hắn chết rồi lại không lưu lại vật gì đáng giá, ngươi không cảm thấy kỳ lạ sao?”

Hách Quả Tử nói: “Có thể là lúc hắn trọng bệnh đã dùng hết rồi.”

“Không phải đã dùng hết, mà là bị cuốn đi rồi.” Lão Đào nói, “Y Vũ vừa chết, Bồng Hương liền mang theo trân bảo hắn tích góp lúc sinh tiền cao chạy xa bay, tự cho là có thể có được một cuộc sống an nhàn. Không ngờ trân bảo trên người hắn lại khiến cho người khác dòm ngó, người nọ thông đồng với tri huyện địa phương vu cáo hắn trộm cướp, cướp hết đồ vật trên người hắn, còn cho hắn ăn hèo. Bồng Hương sao có thể cam tâm giấc mộng vinh hoa phú quý bao năm mình ấp ủ lại tan thành mây khói? Hắn dưới cơn nóng giận, liền chặn kiệu Giám sát Ngự sử.”

Cố Tiểu Giáp nói: “Vậy thì có quan hệ gì với Hoàng Quảng Đức? Chẳng lẽ tri huyện kia là thân thích của Hoàng Quảng Đức?”

Lão Đào nói: “Không hề có quan hệ với Hoàng Quảng Đức, tri huyện là tri huyện, Hoàng Quảng Đức là Hoàng Quảng Đức. Chỉ là Bồng Hương để nói ra lai lịch của trân bảo không thể không nhắc tới Y Vũ.”

Đào Mặc nói: “Nhưng cái chết của Y Vũ cũng không quan hệ đến Hoàng Quảng Đức, chẳng lẽ Ngự Sử truy cứu vụ án của Vãn Phong?”

Cố Xạ nói: “Không đâu.”

Đào Mặc nói: “Sao ngươi biết?”

https://thuviensach.vn

“Ngự sử sẽ không quản tiểu án.” Cố Xạ nói.

Đào Mặc mờ mịt, “Oan án còn phân lớn nhỏ sao?”

Cố Tiểu Giáp giải thích: “Oan án không phân lớn nhỏ, nhưng quan và công lao thì phân lớn nhỏ. Phải biết rằng Giám sát Ngự sử là quan kinh thành do Hoàng thượng đích thân phái đi, hắn không phải động thủ, nếu có động thủ thì tất nhiên là những đại án quan viên địa phương xử không được. Nếu hắn nhúng tay vào những án nhỏ ở địa phương đó, không phải có vẻ quan viên địa phương đều rất vô năng sao? Quan viên địa phương đó đều rất vô năng chẳng lẽ không phải Hoàng thượng có vẻ rất vô năng, không biết nhìn người sao? Cho nên, dù cho quan viên địa phương có vô năng, cũng phải tìm một quan có phẩm chất cao một chút, nếu không làm sao có thể chứng tỏ năng lực của Giám sát Ngự sử?”

Đào Mặc nghe vậy thì nghẹn họng nhìn trân.

Lão Đào nói: “Chính là như vậy. Bởi vậy Giám sát Ngự sử lập tức đem vụ án này giao cho người trên quyền tri huyện kia.”

Hách Quả Tử càng nghe càng hồ đồ, “Vậy làm sao kéo lên người Hoàng Quảng Đức?”

Lão Đào nói: “Bồng Hương ở Quần Hương lâu nhiều năm như vậy, sao có thể là người không biết nhìn sắc mặt người? Những đạo lý này ngay từ đầu có lẽ hắn không nghĩ ra, nhưng thời gian lâu sau, tự nhiên cũng sẽ nghĩ thấu. Cho nên, hắn ném ra một mồi nhử khiến Giám sát Ngự sử vô cùng hứng thú.”

Hách Quả Tử nói: “Hoàng Quảng Đức?”

Lão Đào gật đầu nói: “Chính là Hoàng Quảng Đức.”

https://thuviensach.vn

Hách Quả Tử nói: “Lẽ nào trong tay hắn có tội chứng của Hoàng Quảng Đức?”

Lão Đào lắc đầu nói: “Trong tay hắn nếu có tội chứng của Hoàng Quảng Đức, trước đây Y Vũ đã giao cho thiếu gia rồi. Dù hắn không có tội chứng của Hoàng Quảng Đức, nhưng tìm một tội danh không cách nào trở mình gán lên Hoàng Quảng Đức cũng như nhau.”

Nghe đến đó, Cố Xạ trong lòng đã hiểu rõ.

Đào Mặc và Hách Quả Tử hai người vẫn như trước không hiểu ra sao.

Lão Đào nói: “Còn nhớ người hiện nay người thánh thượng kiêng kỵ nhất là ai không?”

Cố Tiểu Giáp bật thốt lên: “Lăng Dương vương.”

Lão Đào nói: “Bồng Hương ở bên cạnh Y Vũ nhiều năm, Y Vũ đối với hắn cũng coi như đối xử chân thành, ngay cả chuyện trong tay Hoàng Quảng Đức có vật do Lăng Dương vương tặng cũng chưa từng giấu diếm. Vì có ác khi trong ngực, lại muốn lấy lại những trân bảo kia, Bồng Hương đi nước cờ hiểm, bóc trần chuyện này cho Giám sát Ngự sử. Giám sát Ngự sử là quan kinh thành, ở bên cạnh Hoàng thượng nhiều năm như vậy sao không biết cách nghĩ của Hoàng thượng. Nếu đổi là tội trạng khác có lẽ dựa vào Sử Thái sư, Cố tướng còn có thể dàn xếp một chút, nhưng dính dáng đến Lăng Dương vương, đây chính là một trăm cái đầu cũng phải rơi.”

Đào Mặc âm thầm than thở. Trước đây Nhạc Lăng muốn dùng phương pháp này hãm hại Hoàng Quảng Đức, vì hắn cự tuyệt, chỉ vì hắn cho rằng luật pháp trước mặt, nên công bằng vô tư, không dung lời bịa đặt. Dù cho hắn có thù giết gia, dù cho Hoàng Quảng Đức tội ác chồng chất, cũng không nên lấy thủ đoạn vu hãm khiến hắn chịu tội, nếu không hắn và Hoàng Quảng Đức có gì khác biệt? Đều là lấy quyền mưu tư. Chỉ là hắn

https://thuviensach.vn

không nghĩ tới, vòng đi vòng lại, Hoàng Quảng Đức cuối cùng vẫn tiến vào tuyệt lộ này.

Lão Đào nói: “Giám sát Ngự sử quả nhiên thấy hứng thú, đích thân truy tra, đây cũng là nguyên nhân Hoàng Quảng Đức chó cùng rứt giậu.”

Đào Mặc nhớ tới ngọc mã kia tuy đã trả lại cho Nhạc Lăng, nhưng dù sao cũng đã qua tay hắn, thảo nào Hoàng Quảng Đức đuổi theo hắn không tha.

Hách Quả Tử kích động nói: “Lão không phải cũng tra ra rất nhiều tội chứng của hắn sao? Không bằng giao cho Giám sát Ngự sử?”

Lão Đào nói: “Còn cần ngươi nói? Bên cạnh Giám sát Ngự sử có một vị tân khoa trạng nguyên vừa nhậm chức, ta đem đồ vật giao cho hắn cả rồi, hắn tự nhiên sẽ nắm chặt cơ hội.”

Cố Xạ nhướng mày nói: “Tân khoa trạng nguyên? Ai?”

Lão Đào nói: “Hắn gọi là Xà Chiếu Lam.”

Đào Mặc nhìn Cố Xạ hỏi: “Ngươi biết?”

Cố Xạ lắc đầu nói: “Chưa từng nghe nói.”

Lão Đào nói: “Ta thấy phong thái hắn ổn trọng, chính khí giữa hai hàng lông mày lẫm liệt, như có chí sĩ.”

Cố Tiểu Giáp nhún vai nói: “Trên quan trường chưa bao giờ thiếu chí sĩ? Hàng năm đều có, chỉ là không đến vài năm lại trở thành đồng đạo của những tên tham quan ô lại kia.”

Hách Quả Tử nói: “Ngươi nói như vậy, chẳng lẽ không phải đánh đồng Cố tướng gia vào sao?”

https://thuviensach.vn

Cố Tiểu Giáp vội nói: “Lão gia nhà ta bất đồng, lão gia nhà ta mang trong lòng là thiên hạ, có thể nào đánh đồng với phàm phu tục tử?”

Cố Xạ thản nhiên nói: “Ông ấy vốn là khởi nguyên, sao lại không thể?”

Nếu là người khác nói như vậy, Cố Tiểu Giáp nhất định sẽ đỏ mặt tía tai tranh cãi, nhưng đối phương là Cố Xạ, y nói như vậy, Cố Tiểu Giáp ngoại trừ ngậm miệng cũng chỉ có thể ngậm miệng.

Lão Đào thấy thế, lại kéo trọng tâm câu chuyện trở về: “Các ngươi còn nhớ ta đi làm gì không?”

“Nhớ. Lúc trước lão nói, Hoàng Quảng Đức muốn đưa đồ vào kinh.” Đào Mặc trợn to hai mắt, “Chẳng lẽ, hắn muốn hối lộ…”

Lão Đào ha ha cười nói: “Thiếu gia một câu nói trúng! Hoàng Quảng Đức thấy mưu kế liên tục không thành, chỉ có thể vơ vét tài sản trong phủ, cầu trợ Cửu Hoàng tử.” Thiên hạ hiện nay, nếu còn có ai có thể nói chuyện với Hoàng thượng vì người “cấu kết với Lăng Dương Vương”, cũng chỉ có Cửu Hoàng tử Hoàng thượng sủng ái nhất.

Hách Quả Tử nói: “Hừ! Hắn nghĩ thật hay. Đồ vật kia ra sao rồi?”

Lão Đào nói: “Do ta ra tay, đương nhiên là dễ như trở bàn tay! Những thứ kia đã được chuyển đến chỗ Giám sát Ngự sử rồi, đưa than trong ngày tuyết không thành, chỉ đành giúp hắn bỏ đá xuống giếng.”

Lão nói như vậy, trong đầu đám người Đào Mặc lập tức tưởng tượng ra bộ dạng mặt xám như tro của Hoàng Quảng Đức, đều thống khoái.

Đám người Lão Đào đi rồi, Cố Xạ thấy Đào Mặc vẫn có tâm sự, liền nói: “Ngươi không vui?”

https://thuviensach.vn

Đào Mặc lắc đầu nói: “Ta chỉ nghĩ… tội danh của hắn không nên là câu kết Lăng Dương Vương.”

Cố Xạ nói: “Lăng Dương Vương là Vương gia, cấu kết Lăng Dương Vương sao lại là tội danh?”

Đào Mặc sửng sốt.

Cố Xạ nói: “Cấu kết Lăng Dương Vương là tâm bệnh của Hoàng thượng, Hoàng Quảng Đức đâm trúng tâm bệnh của Hoàng thượng, không thể không chết. Về phần chết như thế nào, chết vì tội danh gì, là do Giám sát Ngự sử định đoạt.”

Đào Mặc bừng tỉnh: “Ý ngươi là Giám sát Ngự sử sẽ thu thập những tội chứng khác của hắn?”

Cố Xạ nói: “Lưới trời tuy thưa, nhưng khó lọt.”

Đào Mặc thấp giọng nói tiếp: “Nhân quả tuần hoàn, lũ báo không sai.”

“Như vậy, có thể buông xuống chuyện này chưa?” Cố Xạ hỏi.

Đào Mặc quay đầu bắt gặp sự quan tâm tràn đầy trong mắt y, nghi vấn và mê man lưu lại trong lòng nhất thời tiêu tán vô tung, không khỏi lộ ra nụ cười thật tâm.

Cố Xạ nói: “Đã vậy, ngày mai hãy theo ta đi gặp mẹ ta ha.”

Đào Mặc nhìn y, nhẹ nhàng gật gật đầu.

https://thuviensach.vn

THỨC NHỮ BẤT THỨC ĐINH

Tô Du Bính

www.dtv-ebook.com

Chương 115: An Cư Lạc Nghiệp [7]

Từ sau khi công tử duy nhất của phủ bị hỏi chém, trong phủ đóng cửa không tiếp khách, không hề qua lại với ai. Nếu không có Hoàng thượng ngày lễ ngày tết thường nhớ đến, chỉ sợ ngay cả phủ từ cũng đã biến mất khỏi kinh thành hiển quý này từ lâu.

Một chiếc mã xa mới tảng sáng đã lặng lẽ dừng trước phủ.

Hai thanh niên lần lượt xuống xe, một tướng mạo lịch sự tao nhã, một bình thường không có gì lạ, không ai khác chính là Cố Xạ và Đào Mặc.

Đào Mặc vò vò góc áo, thần tình hết sức khẩn trương. Từ khi sinh ra, vị quan cao nhất mà hắn gặp được là Tri phủ Đàm thành và Hoàng Quảng Đức, gặp được Tướng quân nghĩ cũng chưa từng nghĩ qua. Vừa nghĩ tới lát nữa phải lấy thân phận cháu dâu bái kiến ngoại tôn, hai chân hắn lại không tự chủ mà run lập cập.

Cố Xạ nói: “Yên tâm, ngoại công chưa hẳn đã bằng lòng gặp ta.”

Đào Mặc ngạc nhiên.

Cố Xạ bước lên bậc thang cấp, nhẹ nhàng gõ cửa.

Hồi lâu, cửa mới mở ra một khe hở, một lão bộc khòm lưng ló đầu từ trong nhìn quanh ngoài cửa, “Người nào đến đây?”

“Cố Xạ.” Cố Xạ đáp.

Lão bộc cả kinh, “Tiểu thiếu gia?”

https://thuviensach.vn

Cửa rất nhanh được mở ra, lão bộc khom người nói: “Lão, lão đây đi bẩm báo tướng quân!”

Cố Xạ nói: “Không. Ta chỉ đến cửa nhìn một chút.”

Lão bộc giật mình.

Tinh thần Đào Mặc vốn khẩn trương thoáng buông lỏng một chút, rồi lại cảm thấy một trận trống rỗng.

Cố Xạ nói: “Ngoại công gần đây có khỏe không?”

Lão bộc thở dài nói: “Từ lúc thiếu gia và tiểu thư lần lượt ra đi, tướng quân ngoài miệng không nói, nhưng vẫn canh cánh trong lòng. May là Nghiêm tướng quân thường qua lại giải sầu cùng tướng quân, nếu không, ài.”

Cố Xạ thấp giọng nói: “Vậy thì tốt.”

“Tiểu thiếu gia, người thật sự không vào phủ thăm tướng quân sao? Nếu tướng quân biết người đến, nhất định sẽ rất vui!” Lão bộc nói.

Cố Xạ lắc đầu: “Gặp lại chi bằng không gặp.”

Lão bộc thở dài nói: “Tiểu thiếu gia hà tất cố chấp như tiểu thư vậy? Tướng quân và tiểu thiếu gia dù sao cũng là tổ tôn ruột thịt, dù có bất mãn với Cố tướng, cũng không liên quan đến tiểu thiếu gia.”

Cố Xạ nói: “Mẹ ta lúc sinh tiền có nói qua, bà chọn cha ta, là đã không còn đường rút lui. Ngoại công cũng đã nói, đời này kiếp này không muốn gặp lại người họ Cố.”

Lão bộc nói: “Tướng quân chỉ là giận mà nói vậy.”

https://thuviensach.vn

“Lúc đó là tức giận mà nói, bây giờ nó lại là khúc mắc.” Cố Xạ rũ mi mắt, “Ta hà tất khơi lại chuyện thương tâm trong lòng ông.”

Lão bộc không biết nói thế nào.

“Lẽ nào không gặp ngươi, ta sẽ không thương tâm sao?!” Tiếng chất vấn như tiếng chuông vang lên từ phía sau lão bộc.

Sắc mặt Cố Xạ chợt căng thẳng, đã thấy một lão giả râu bạc trắng vận y phục gọn gàng, tay cầm trường mâu hùng hổ đi tới.

“Đây gọi là cái gì? Làm lớn rồi, ngang qua cửa nhà mà không vào?” Lão giả râu bạc trắng cả giận nói.

Cố Xạ hành lễ nói: “Ngoại công.”

Lão giả râu bạc trắng nói: “Nghe Chu Hồng nói, ngươi muốn ta giúp ngươi cáo ngự trạng?”

Cố Xạ nói: “Việc này có hi vọng, cũng không cần cáo trạng nữa.”

“Hừ. Thảo nào không chịu vào, hóa ra lão đầu tử này không còn giá trị lợi dụng nữa rồi!”

Hai hàng lông mày Cố Xạ khẽ chau, “Con không có ý này.”

“Vậy còn đứng ngoài làm gì? Còn không vào đây?” Lão giả râu trắng nói xong, liền cầm lấy mâu đi vào trong.

Lão bộc cười híp mắt nhường đường.

Cố Xạ quay đầu nhìn Đào Mặc.

Đào Mặc theo sau.

https://thuviensach.vn

Lão giả râu trắng trở lại khách đường, đưa trường mâu trong tay cho tiểu tư hầu hạ ở bên, kim đao đại mã ngồi xuống, hất cằm với Cố Xạ: “Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra? Chu Hồng nói không đầy đủ, ngươi tự nói.”

Cố Xạ thản nhiên đi tới, “Là một tham quan mà thôi.”

“Thôi đi. Một tham quan bình thường ngươi sẽ quản sao?” Lão giả râu trắng nhận lấy trà sâm tiểu dâng lên, một hơi uống cạn, lau lau miệng, “Là hắn chọc ngươi, hay là ngươi chọc hắn?”

Cố Xạ thấy tránh không khỏi, liền góp nhặt trọng điểm mà kể lại.

Lão giả râu trắng nghe xong thì đập bàn, “Phản rồi phản rồi! Hắn phản rồi! Cư nhiên dám hành thích ngươi, rõ là không biết trời cao đất rộng!”

Cố Xạ sợ ông nổi giận, liền nói: “Bây giờ đã có Giám sát Ngự sử giám sát, sẽ không xảy ra chuyện gì nữa.”

“Hắn ngay cả ngươi cũng dám động vào, nói không chừng cũng không coi Giám sát Ngự sử ra gì! Ta thấy những Giám sát Ngự sử đó toàn là một đám tay trói gà không chặt, chỉ được cái mồm mép, dùng làm cái rắm gì?”

Cố Xạ không nói gì.

Lão giả râu trắng nói: “Mà thôi. Ta chờ xem, nếu Giám sát Ngự sử không trừng trị được hắn, ta sẽ ở trước mặt Hoàng đế cho hắn một viên thuốc, đảm bảo khiến hắn ăn không được ném không đi.”

Cố Xạ nói: “Đa tạ ngoại công.”

“Hừ. Nếu không phải thấy ngươi thà tìm ta giúp đỡ cũng không tìm cha ngươi, từ lúc ngươi đứng trước cửa nói không vào, ta đã sai người lấy gậy đánh ngươi cút rồi.” Lão giả râu trắng nói đến đây, vẫn còn cảm thấy vui vẻ.

Cố Xạ nói: “Con đã không vào, làm sao đánh ra?”

https://thuviensach.vn

Lão giả râu bạc trắng chỉ vào mũi y nói: “Lòng dạ giống hệt cha ngươi!”

Cố Xạ mím môi.

“Nhưng ngươi không vào quan trường, điểm này lại cứng cỏi hơn cha ngươi. Những tên quan văn bát nháo đó đấu đá với nhau, ai nhiễm phải sẽ biến thành hỗn đản!” Lão giả râu trắng hít một hơi thật sâu.

Cố Xạ đột nhiên quay đầu kéo Đào Mặc qua, nói với lão giả râu bạc: “Đây là phu nhân con.”

Lão giả râu trắng quan sát Đào Mặc từ trên xuống dưới một lần, “Đang yên đang lành, nữ cải nam trang làm cái gì?”

“Hắn là nam.”

Lão giả râu trắng thiếu chút không hô hấp được, liên tục ho khan.

Gấp đến độ tiểu tư bên cạnh vội vàng vỗ lưng cho ông.

“Nam?” Lão giả râu bạc trắng lại vỗ bàn.

Cố Xạ gật gật đầu.

Lão giả râu trắng trừng y, “Nếu ta bảo ngươi bỏ hắn, ngươi nhất định không chịu?”

Cố Xạ nói: “Người từng nói, nam tử hán đại trượng phu phải đỉnh thiên lập địa, có thủy có chung.”

Lão giả râu bạc trắng nói: “Lúc ta nói cũng không biết ngươi sẽ cưới một đứa cháu dâu là nam!”

“Đạo lý lúc nào cũng đúng.” Cố Xạ khí định thần nhàn.

Lão giả râu bạc trừng Đào Mặc.

https://thuviensach.vn

Đào Mặc dù bị trừng đến mồ hôi lạnh túa ra, nhưng vẫn kiên trì cười bồi.

“Ngươi coi trọng hắn cái gì?” Lão giả râu bạc trắng hỏi, “Tài hoa?”

“Hắn đang học chữ.”

“Tài phú?”

“Gia cảnh hắn sa sút.”

“Vậy không cần hỏi, địa vị khẳng định cũng không có.”

“Hắn là tri huyện.”

Lão giả râu trắng liếc mắt, hỏi tiểu tư, “Tri huyện là quan mấy phẩm?”

Tiểu tư nói: “Thất phẩm.”

Lão giả râu trắng nói: “Quan tép riu.”

Cố Xạ thản nhiên: “Vâng.”

Đào Mặc rất muốn tìm một cái lỗ để chui vào.

Lão giả râu trắng hỏi: “Vậy ngươi thích hắn ở cái gì?”

Cố Xạ nói: “Thuận mắt.”

Lão giả râu trắng ngẩn người, đột nhiên cảm khái: “Thiên hạ vẫn còn có người ngươi thấy thuận mắt? Thuận mắt ở đâu, ngươi nói rõ ràng cho ta một chút.”

Cố Xạ nói: “Rất nhiều.”

“Nhiều thế nào?” Lão giả râu trắng lại bắt đầu thổi chòm râu trợn mắt, “Chẳng lẽ ngươi nói chuyện với ngoại công cũng phải đếm số từ sao.” Ông

https://thuviensach.vn

lại nói với tiểu tư, “Đi, bảo trù phòng chuẩn bị ngọ thiện vãn thiện cho tốt.”

Tiểu tư lĩnh mệnh đi.

Lão giả râu bạc trắng đắc ý nói với Cố Xạ : “Bây giờ ngươi có thời gian chứ?”

Cố Xạ rốt cuộc cũng ngồi xuống.

Chính vì Cố Xạ kiệm lời, lời tóm lược tự thuật của hắn chữ chữ như châu ngọc, không có một từ dư thừa.

Lão giả râu bạc trắng nghe đến Đào Mặc phá án có chút hứng thú, lúc thì cười to, kêu một tiếng đồ ngu, khi thì giận giữ, kêu một tiếng đồ đần, thường thường ngắt lời Cố Xạ. Tóm lại, Đào Mặc trong miệng ông, ngốc từ đầu đến đuôi.

Đào Mặc càng nghe càng thấy tâm tình sa sút. Nhất là khi Cố Xạ không nói một từ khuyếch đại, đều là sự thật. Với người đứng ngoài mà nói, những hành động của mình lúc trước thực sự là rất vô năng, không biết chữ, không hiểu luật pháp, lại còn vọng tưởng làm một quan tốt. Dù bây giờ hắn nỗ lực học tập, sợ cũng rất khó xoay chuyển cái nhìn của Tướng quân đối với hắn.

Nói đến lúc Đào Mặc bị Tri phủ Đàm thành bắt giam, Cố Xạ lược đi một đoạn, nói qua loa lúc Tri phủ Đàm thành biết y là Cố Xạ, liền nhượng bộ.

Lão giả râu trắng cười nói: “Tri phủ này cũng là người hiểu biết.”

Nói nói, đã đến giờ ngọ thiện.

Lão giả râu bạc trắng nghe đến nhập thần, vội vã cơm nước xong, liền kéo Cố Xạ nói tiếp.

Cố Xạ chỉ có thể phụng bồi.

https://thuviensach.vn

Như vậy, thẳng đến lúc chạng vạng, mới coi như kể hết mọi chuyện.

Lão giả râu bạc trắng nói: “Khó có khi ngươi lại nhớ rõ tỉ mỉ đến như vậy. Nói như vậy, vị tiểu tức phụ này của ngươi lại là một người không có tài.”

Cố Xạ nói: “Thiên hạ có bao nhiêu người có thể xem qua là nhớ?”

Lão giả râu bạc trắng ra vẻ không thích, nói: “Thôi thôi thôi, hắn chỉ là một người không có tài chỉ biết xem qua là nhớ.”

Cố Xạ nhíu mày, “Có tài thì như thế nào?”

Lão giả râu bạc trắng ngẩn ra, trong mắt trêu tức dần biến mất, “Không sai. Thiên hạ người có tài như cá trên sông lớn, tú tài, cử nhân, tiến sĩ, thám hoa, bảng nhãn, trạng nguyên. Bất quá những người này có tài thì như thế nào? Vào quan trường còn mấy người có thể sống thanh thanh sở sở minh minh bạch bạch?” Ông tựa hồ nghĩ tới điều gì, giọng cảm khái ban đầu lại biến thành mỉa mai, “Có những người miệng đầy lý tưởng hoài bão, miệng đầy giang sơn xã tắc, nhưng hành động lại tầm thường. Dù hắn không làm tiểu nhân, nhưng dung túng tiểu nhân lộng quyền, chẳng lẽ không phải cùng một bọn với tiểu nhân hay sao?”

Đào Mặc mờ mịt nhìn nhìn Cố Xạ.

Cố Xạ trầm mặc không nói.

“Thiên hạ chính đạo nếu dựa vào thủ đoạn trên bàn cược không thấy được ánh sáng mới có thể duy trì, vậy thì làm sao có thể xưng là chính đạo!” Lão giả râu bạc trắng vô cùng tức giận nói.

Cố Xạ nói: “Khác biệt rồi cũng có thể sẽ quy về một mối.”

https://thuviensach.vn

“Đây chỉ là lừa mình dối người mà thôi! Người theo chính đạo, đao thương va chạm, nào có người ủy khuất cầu toàn? !” Lão giả râu trắng đột nhiên đi đến bên cạnh Đào Mặc, dùng sức vỗ vỗ lên vai hắn nói, “Tốt! Ngươi mặc dù ngốc, nhưng không mất đi tư chất một hán tử! Ta thích ngươi.”

Đào Mặc từ nhỏ đến lớn đây là lần đầu có người gọi hắn là hán tử, hơn nữa đối phương lại là một đại danh tướng, không khỏi giật mình.

Lão giả râu trắng nói: “Làm một nam tử hán đỉnh thiên lập địa không phải dựa vào miệng to lớn tiếng miệng lớn ăn thịt, mà là kiên trì suy nghĩ trong lòng, không kiêu ngạo không siểm nịnh, không thiên vị không ỷ lại. Thù cha không đội trời chung, ngươi có thể trước thù cha còn giữ vững chí làm quan công chính, chung quy cũng có chỗ đáng để học hỏi. Lại nói, thằng cẩu tể tử của ta kia nếu có nửa phần lãnh tĩnh và thanh tỉnh của ngươi, cũng không đến mức…” Thanh âm lão run lên, mắt nhắm lại.

Trầm mặc như kim châm, vô thanh đâm vào mông Đào Mặc, khiến hắn ngồi không yên.

Hồi lâu.

Lão giả râu trắng mới mở mắt nói, “Đứa cháu dâu này ta tạm thời chấp nhận, nhưng nếu có một ngày ta biết ngươi cũng cùng một giuộc với đám cẩu tể tử làm quan không giống quan, ta sẽ không ngại ngàn dặm, tự thân dùng trường mâu lấy đầu chó của ngươi!”

Đào Mặc thoạt đầu là bị thái độ hung hăng của ông dọa sợ, nhưng ngẫm nghĩ lại ý tứ trong lời nói, hắn cung kính đứng lên, ấp lễ nói: “Vâng! Nhất định không phụ kỳ vọng của Tướng quân!”

“Tướng quân?” Lão giả râu trắng liếc nhìn hắn.

https://thuviensach.vn

Đào Mặc nghi ngờ nhìn Cố Xạ hỏi: “Ngoại công ngươi không phải là Tướng quân sao?”

Cố Xạ tự tiếu phi tiếu nói: “Ngoại công ta?”

Thấy Cố Xạ và lão giả râu trắng đều bất mãn nhìn mình chằm chằm, Đào Mặc hậu tri hậu giác hiểu ra, “Ngoại công, ngoại công.”

“Hừ. Cứ gọi thân thiết như vậy.” Lão giả râu trắng lẩm bẩm trở lại chỗ ngồi, “Nếu thật chạm đến giới hạn của ta, gọi thiên công cũng vô dụng.”

Đào Mặc cúi đầu đáp ứng.

Lão giả râu trắng hài lòng nói: “Ta sai người chuẩn bị sương phòng, các ngươi ở lại đây đi.”

Cố Xạ nói: “Ngày mai con muốn đi thăm mẹ.”

Lão giả râu trắng vẻ cười chợt ngừng lại, lạnh nhạt nói: “Đi đi.”

Cố Xạ nói: “Từ khách điếm xuất phát gần hơn một chút.”

Lão giả râu bạc trắng ngón tay đặt trên tay vịn không nhịn được gõ hai cái, “Tùy ngươi vậy.”

Cố Xạ đứng lên nói: “Con không quấy rầy ngoại công nghỉ ngơi nữa.”

Lão giả râu trắng gật gật đầu.

Đào Mặc thấy Cố Xạ muốn đi, vội hướng lão giả hành lễ cáo lui.

Đến ngưỡng cửa, lão giả râu trắng bỗng nhiên nói: “Lúc rảnh rỗi thường trở lại thăm một chút.”

Bước chân Cố Xạ chợt dừng lại, xoay người, một mực cung kính hành lễ: “Dạ. Ngoại công bảo trọng, tôn nhi xin cáo lui.”

https://thuviensach.vn

Lão giả râu trắng phất phất tay.

Đào Mặc theo Cố Xạ một đường ra khỏi tướng quân phủ, nghi vấn trong đầu càng ngày càng dày đặc.

“Ngươi muốn hỏi, vì sao ta và ngoại công lại không thân cận chút nào phải không?” Cố Xạ hỏi.

Đào Mặc nói: “Nếu ngươi muốn nói, ta muốn nghe một chút.”

Cố Xạ nói: “Một trong những nguyên nhân mẹ ta sầu não mà đi cũng vì ngoại công ta từ đầu đến cuối không muốn gặp bà.”

Đào Mặc yên lặng.

“Ông nói mẹ ta chọn Cố gia, đã là người của Cố gia, không còn quan hệ gì nữa.”

Đào Mặc nhìn thần tình bình tĩnh của Cố Xạ, ôm lấy y nói: “Ngoại công đã hối hận rồi. Ông là phụ thân của mẹ ngươi, thiên hạ phụ mẫu dù sao vẫn luôn nhớ thương nhi nữ mình. Ta nghĩ, mẹ ngươi qua đời, ông nhất định còn thương tâm hơn những người khác.”

Cố Xạ chậm rãi đưa tay, nhè nhẹ vỗ lưng hắn, đạm nhiên nói: “Ông chưa bao giờ để người khác biết ông thương tâm.”

Đầu Đào Mặc nhẹ nhàng cọ xát bờ vai y, thấp giọng nói: “Nhưng ta nhìn ra được.”

Cố Xạ nói: “Thế ư?”

Đào Mặc nói: “Ta còn nhìn ra được, dù ngươi đối với ngoại công lãnh lãnh đạm đạm, nhưng trong lòng vẫn rất quan tâm ông.”

Cố Xạ không phủ nhận.

https://thuviensach.vn

“Trong nhà có trưởng bối thân nhân để hiếu thuận là chuyện tốt, dù sao cũng tốt hơn…” Đào Mặc chợt dừng lại.

Cố Xạ khẽ thở dài, “Con cháu muốn dưỡng mà người không còn.”

Đào Mặc vội ngẩng đầu nói: “Hình như là câu này.”

Cố Xạ nhướng mày nói: “Cuối cùng cũng có cái ngươi không nhớ được, trở về chép mười lần.”

Đào Mặc cười gật gật đầu.

Gió không ngừng, cây không lặng.

Hai người ôm nhau trong đêm, vạn vật bất xâm.

https://thuviensach.vn

THỨC NHỮ BẤT THỨC ĐINH

Tô Du Bính

www.dtv-ebook.com

Chương 116: An Cư Lạc Nghiệp [8]

Sương mù lượn lờ, cảnh sắc trong núi vô cùng đẹp.

Cố Xạ dừng mã xa dưới chân núi, cùng Đào Mặc mỗi người một cái làn đi bộ lên núi.

Rừng cây trước mặt xanh ngát, gió trong mát lạnh xông vào mũi. Đào Mặc nhịn không được xoa xoa mũi, ngẩng đầu nhìn Cố Xạ.

Lại thấy bóng lưng y tịch liêu tiêu điều, phảng phất đắm chìm trong bi thống.

“Ta, ta làm một bài thơ.” Đào Mặc đột nhiên nói.

Cố Xạ chợt dừng chân, vai như buông lỏng một chút, “Ha?”

Đào Mặc nói: “Ngươi muốn nghe không?”

Cố Xạ nói: “Ừ.”

Đào Mặc nói: “Bằng trắc có thể không đúng.”

Cố Xạ đáp: “Ừ.”

“Có thể cũng không gieo vần đúng.” Hắn đã trải qua phong nguyệt, đối với nguyên tắc cơ bản ngâm thơ làm câu đối cũng có biết một ít.

“A.”

https://thuviensach.vn

“Cũng không hay lắm.”

Cố Xạ trực tiếp hỏi: “Thơ đâu?”

Đào Mặc hắng giọng, ngửa đầu đọc: “Phong, phong, phong.”

“…”

“Trận trận xuy kiểm diện.”

“…”

“Thanh thanh hựu sảng sảng.”

“…”

“Lưỡng nhân hành khê giản.”

“…”

Đào Mặc đọc xong thơ, thấp thỏm nhìn bóng lưng Cố Xạ, trong lòng vừa hy vọng y cổ vũ mình, lại cảm thấy mình làm thực hỏng bét cả, Cố Xạ vẫn là chớ mở miệng thì hơn. “Thế nào?” Trầm mặc thật lâu, hắn rốt cục nhịn không được hỏi ra miệng.

Cố Xạ chậm rãi nói: “Ta đang lĩnh hội ý cảnh thanh thanh hựu sảng sảng.”

Đào Mặc đỏ mặt, “Ta, ta tự bêu xấu rồi.”

“Không, có tiến bộ.” Cố Xạ nói, “Chí ít cũng hơn “Vịnh nga” của Lạc Tân Vương.”

Đào Mặc kinh ngạc nói: “Làm sao biết được?”

Cố Xạ ngoái đầu nhìn lại, tự tiếu phi tiếu.

https://thuviensach.vn

Đào Mặc dừng bước, tim đập như muốn nhảy ra ngoài, cho đến khi bóng lưng Cố Xạ sắp biến mất ở khúc quanh đường mòn, mới giật mình tỉnh lại, nhanh chóng đuổi theo.

Đi tới giữa sườn núi, lại có không ít khách hành hương lui tới, thấy tường vàng ngói đỏ nhô lên phía trên núi, Đào Mặc mới biết hóa ra trên núi có một tòa chùa miếu.

“Mẹ ta táng ở sau núi.”

Cố Xạ dẫn hắn băng qua chùa miếu.

Đi đến hậu sơn, khách hành hương ít dần, bóng người thưa thớt.

Đào Mặc thấy đường mòn bên cạnh có một nhà có lán trà, không khỏi hiếu kỳ nói: “Lạnh như vậy sao lại có một hàng trà mở ở hậu sơn nhỉ?”

Cố Xạ nghe vậy nhìn sang, sắc mặt đóng băng.

Đào Mặc bị hàn khí trên người y dọa đến ngẩn ra.

“Trên đời luôn có những người buồn chán.” Cố Xạ lạnh lùng nói xong, cũng không quay đầu mà theo đường mòn đi xuống.

Ngang qua hàng trà, Đào Mặc tò mò vào trong nhìn một chút. Trong lán chỉ có một người trung niên văn sĩ, khuôn mặt cương nghị.

Hai người mắt đối mắt, trong đầu Đào Mặc liền đánh độp, vội vàng chuyển ánh mắt.

“Tiểu huynh đệ.” Trung niên văn sĩ bỗng dưng lên tiếng gọi hắn lại.

Đào Mặc mắt thấy thân ảnh Cố Xạ càng ngày càng nhỏ, sột ruột nói: “Tiên sinh có chuyện gì?”

https://thuviensach.vn

Trung niên văn sĩ nói: “Ngồi một mình không thú vị, tiểu huynh đệ có nguyện cùng ngồi?”

Đào Mặc nói: “Ta đi cùng bằng hữu, không tiện lưu lại.”

Trung niên văn sĩ nói: “Là đi tế bái thân sinh sao?”

Đào Mặc lòng nóng như lửa đốt, nói: “Phải. Ta còn có việc, lần sau sẽ cùng tiên sinh nói chuyện.”

Trung niên văn sĩ khẽ mỉm cười, lập tức có hai đại hán từ bên đường nhảy ra, ngăn lối đi của Đào Mặc.

Đào Mặc kinh sợ nhìn chằm chằm trung niên văn sĩ.

Trung niên văn sĩ nói: “Ở đây chỉ có một con đường, sẽ không bị lạc.”

Đào Mặc cố đè xuống nội tâm bất an, nhìn hắn chằm chằm: “Tiên sinh có ý gì?”

Trung niên văn sĩ chỉ băng ghế bên cạnh, nói: “Chỉ là muốn mời ngươi ngồi một chút.”

Đào Mặc nhìn lối đi đã hoàn toàn không thấy bóng dáng Cố Xạ, bất đắc dĩ đi đến vị trí bên cạnh hắn ngồi xuống.

“Tiểu huynh đệ là người nơi nào? Trong nhà còn có người nào?” Trung niên văn sĩ hỏi.

Đào Mặc nhất nhất nói rõ.

Trung niên văn sĩ nói: “A? Hóa ra người nhà tiểu huynh đệ táng ở nơi này.”

Đào Mặc vội nói: “Không, ta chỉ đi cùng y.”

https://thuviensach.vn

“Y?” Trung niên văn sĩ hỏi, “Y mà ngươi nói là vị bằng hữu vừa rồi?”

Đào Mặc gật đầu.

Trung niên văn sĩ nói: “Cảm tình giữa ngươi và bằng hữu của ngươi thật tốt.”

Đào Mặc cúi đầu không lên tiếng. Hắn biết cảm tình của mình và Cố Xạ thế tục không dung, đương nhiên sẽ không tùy ý tiết lộ.

Trung niên văn sĩ nói: “Nếu không phải rất tốt, y nhất định sẽ không mời ngươi cùng đi bái tế thân sinh.”

Đào Mặc hỏi: “Sao ông biết?”

Trung niên văn sĩ cười mà không đáp, hỏi ngược lại: “Không biết tiểu huynh đệ mưu sinh như thế nào?”

Đào Mặc cảnh giác nhìn hắn.

Trung niên văn sĩ cười ha ha: “Tiểu huynh đệ không cần khẩn trương, bản quan không phải người xấu.”

“Quan?” Đào Mặc cả kinh.

Trung niên văn sĩ nói: “Thực không dám giấu, ta tuy không phải đại quan quyền khuynh triều dã gì, nhưng ở kinh thành cũng coi là có mặt mũi, không phải loại người trộm gà trộm chó. Ta thấy tiểu huynh đệ tuổi còn trẻ, khí độ bất phàm, mới có ý kết giao, tuyệt không có ác ý.”

Đào Mặc nhìn thị tòng bên người hắn người cao ngựa lớn, không khỏi tin vài phần, “Nói đến, tôi cũng là người trong quan trường.”

“A?” Trung niên văn sĩ cảm thấy hứng thú hỏi, “Chẳng lẽ là người vừa điều đến kinh thành bổ khuyết?”

https://thuviensach.vn

Đào Mặc nhớ đến Cố Xạ, thấy hắn có ý nói chuyện lâu, bèn dứt khoát nói: “Không, tôi là huyện quan Đàm Dương huyện.”

Trung niên văn sĩ thấy hắn nói đến huyện quan không có ý gì tự ti, âm thầm gật đầu. “Làm quan không dễ nha.”

Đào Mặc nhớ tới lời lão giả râu trắng đã nói với mình hôm qua, lại cảm khái mà nói: “Chỉ cần trong lòng có chính khí, cũng không khó.”

Trung niên văn sĩ lắc đầu nói: “Sông lớn đổ vào biển, không tránh được đồng lưu ô hợp.”

Đào Mặc nói: “Vậy thì không cần vào biển, nước sông lớn chỉ ở trong sông lớn, tự nhiên có thể duy trì dòng chảy trong xanh.”

Trung niên văn sĩ cười nói: “Nếu triều dã trên dưới đều là biển thì sao?”

Đào Mặc nói: “Dù sao cũng sẽ có người cùng chí hướng.”

Trung niên văn sĩ nói: “Nhưng biển kia chiếm giữ ở thượng nguồn sông lớn, nếu không chảy cùng những dòng chảy khác, sẽ bị chìm ngập, kết cục vẫn giống nhau.”

Đào Mặc ngẩn ra, do dự nói: “Cái này… Nhưng nếu đi cùng nó, sẽ không còn sông lớn nữa.”

Trung niên văn sĩ lại nói: “Dù có vào biển sẽ bị nhiễm vị mặn, nhưng sông lớn suy cho cùng vẫn là sông lớn, chỉ cần trong lòng có dòng chảy trong xanh, cuối cùng vẫn có thể làm nên một ít việc đủ khả năng. Dù sao cũng tốt hơn đem một mảnh to như vậy giao cả cho nước biển.”

Đào Mặc làm quan đến nay, nghĩ không phải là làm thế nào để tận chức trách, thì cũng là phụng việc công chấp pháp, lời của trung niên văn sĩ nói như vậy hắn lại chưa từng nghĩ qua.

https://thuviensach.vn

Trung niên văn sĩ thấy hắn lộ vẻ rầu rĩ, ha ha cười một tiếng nói: “Việc này nói với ngươi vẫn quá sớm. Ta chỉ cảm khái mà thôi, tiểu huynh đệ không cần để trong lòng.”

Đào Mặc cúi đầu trầm ngâm hồi lâu mới nói: “Phải, ta vẫn chưa bao giờ gặp phải việc này, còn chưa nghĩ ra mình sẽ làm thế nào. Bất quá, sông lớn vào biển sẽ bị nhiễm mặn, vì sao hoa sen ở trong bùn lại không vấy bẩn. Ta không nói đạo lý gì, chẳng qua là ta thấy vì sao lại phải làm sông lớn, vì sao không làm hoa sen chứ?”

Trung niên văn sĩ nhìn hắn, “Hoa sen làm sao so được với sông lớn trường cửu?”

Đào Mặc nói: “Lúc Huyền Chi kể cho ta cố sự, từng đề cập đến nhiều người tuổi trẻ đã lưu danh sử xanh. Ta nghĩ, nếu có thể như vậy, cũng xem như là trường cửu.”

Trung niên văn sĩ nói: “Ta hỏi ngươi, một người một năm chỉ làm một chuyện tốt cho bách tính mà làm trong ba mươi năm như vậy, cùng một người một năm làm mười việc tốt nhưng chỉ làm có một năm, ai sẽ hữu dụng với bách tính hơn?”

Đào Mặc nói: “Đều hữu dụng.”

Trung niên văn sĩ trong mắt lóe quang mang.

Đào Mặc nói: “Đã có tâm làm chuyện tốt, một chuyện cũng là làm, mười chuyện cũng là làm, sao phải phân ra cao thấp?”

Trung niên văn sĩ kinh ngạc nhìn hắn, hốt nhiên như nghĩ thông điều gì, cười to nói: “Nói rất hay, nếu đều có tâm vì bách tính, cần gì phân cao thấp, cần gì phân giàu nghèo, lại cần gì phân thủ đoạn chứ?”

Đào Mặc thấy hắn cười vui vẻ như vậy, không khỏi cũng cười theo.

https://thuviensach.vn

Trung niên văn sĩ nói: “Bằng hữu của tiểu huynh đệ chắc hẳn đã đợi lâu rồi.”

Đào Mặc lúc này mới nhớ tới Cố Xạ đi cùng, hoảng hốt đứng lên: “Phải phải phải. Tại hạ cáo từ!” Hắn lao ra hai bước, lại quay đầu hỏi, “Còn chưa thỉnh giáo quý tính đại danh tôn giá.”

Trung niên văn sĩ mỉm cười nói: “Thất ý nhân.”

“Thi Ý Nhân?” Đào Mặc hành lễ nói, “Tại hạ Đào Mặc.” Hắn dứt lời, liền theo đường mòn đuổi theo.

Nụ cười trên mặt trung niên văn sĩ dần thu lại, đưa tay cầm chén trà trên bàn, đã nguội rồi.

“Lão gia.” Lão bản hàng trà từ phía sau đi tới, “Có phải tới Lại bộ chuẩn bị một chút, để Đào Mặc sớm ngày…”

Trung niên văn sĩ khoát khoát tay: “Có thể gặp một thổ địa hợp với mình không dễ, hà tất nuông chiều để sinh hư? Ta thấy hắn không phải là người tham luyến quyền vị, quan lớn quan nhỏ có gì khác biệt? Hắn đã muốn làm hoa sen, thì hãy làm một đóa hoa sen không dính nước bùn đi. Đến Đàm Dương an cư lạc nghiệp, bình bình đạm đạm qua một đời, cũng là một loại phúc phận…. Đối với hắn, việc ta có thể làm cũng chỉ có những việc này.”

Lão bản hàng trà hiểu ra: “Phải.”

Đào Mặc đầu đầy mồ hôi chạy đến cuối đường mòn, thấy Cố Xạ đang lặng lẽ đứng trước mộ phần. Xung quanh mộ phần nở đầy hoa tươi, vô cùng xinh đẹp. Y đứng giữa hoa, như người trong tranh, không biết là hoa trở thành tranh, hay là tranh hóa thành y rồi.

“Xin lỗi, ta đến muộn rồi.” Hắn đốt hương, quỳ trước mộ phần cung cung kính kính dập đầu ba cái, nhẹ giọng nói: “Mẹ. Con là.. là.. là … của Huyền

https://thuviensach.vn

Chi.” Tuy Cố Xạ gọi hắn là phu nhân, ngay cả lão tướng quân cũng gọi hắn là cháu dâu, nhưng hai từ xưng hô này tự hắn lại không nói ra được. Cho nên, do dự hồi lâu, hắn vẫn sửa lời, “Con và Huyền Chi thành thân rồi. Y rất tốt, tốt hơn rất nhiều so với những gì con có thể tưởng tượng. Con nhất định sẽ đối đãi y thật tốt, không rời không bỏ, bạch đầu giai lão.” Hắn thắp hương, sau đó đứng lên. Gió trong lành thổi qua, biển hoa phiêu lãng.

Cố Xạ nói: “Mẹ ta rất thích ngươi.”

Hai mắt Đào Mặc sáng lên, ngượng ngùng hỏi: “Nếu không có gió thì sao?”

Cố Xạ nói: “Bà vẫn sẽ rất thích ngươi.”

Đào Mặc nghi ngờ nhìn y.

Cố Xạ nói: “Bởi vì ta thích.”

Hai má Đào Mặc đỏ hơn cả hoa.

Thắp hương xong rời đi, dọc đường, Đào Mặc kể gặp được thất ý nhân, còn kể cuộc nói chuyện giữa hai người, Cố Xạ chẳng nói câu nào.

Lúc đến gần hàng trà, Đào Mặc lại phát hiện không thấy hàng trà đâu nữa.

“A? Rõ ràng vừa nãy vẫn còn đây.” Hắn chỉ vào nơi có hàng trà lúc trước, kinh ngạc nói không nên lời.

Cố Xạ chắp tay đi lên trước.

Đào Mặc đuổi theo, “Thực sự, lúc trước ta thật sự gặp ở chỗ này…”

“Ta biết.” Cố Xạ nói.

https://thuviensach.vn

Đào Mặc nhớ ra, hàng trà ở ngay bên đường, Cố Xạ đương nhiên thấy, thở phào một cái, nói: “Người kia khí độ bất phàm, không hổ là làm quan ở kinh thành.”

Cố Xạ nói: “Ngươi thích ông ta?”

Đào Mặc giật mình, thiếu chút nữa ngã nhào, “Đương nhiên không phải. Ta chỉ cảm thấy, nếu những năm này ta có được một nửa khí độ của ông ấy, cũng không uổng cuộc đời này.”

Cố Xạ nhàn nhạt nói: “Ngươi là ngươi, ông ta là ông ta.”

Đào Mặc liếc nhìn sắc mặt Cố Xạ, thấy y cũng không phải không vui, mới cười nói: “Cũng phải.”

Sắp tới chính ngọ, hai người xuống núi.

Hách Quả Tử và Cố Tiểu Giáp ở đầu đường nhìn quanh, thấy bọn họ liền lập tức nghênh đón.

Cố Tiểu Giáp kéo Cố Xạ sang một bên, nhỏ giọng nói: “Lúc nãy ta vừa thấy…”

“Ừ.” Cố Xạ ngắt lời hắn.

Cố Tiểu Giáp nói: “Công tử gặp rồi? Vậy công tử có nghĩ tới… hồi tâm chuyển ý hay không?”

Cố Xạ nói: “Đã không phải người đồng đạo, tội gì liên luỵ lẫn nhau.”

“Thế nhưng…”

Cố Xạ nói: “Ông ấy rất tốt, ta cũng rất tốt, vậy là được rồi.” Dứt lời, y xoay người lên mã xa.

https://thuviensach.vn

Hách Quả Tử thấy Cố Tiểu Giáp vẫn ngây ngốc đứng tại chỗ, không khỏi thúc tay hắn nói: “Nghĩ gì thế hả?”

Cố Tiểu Giáp tiếc nuối thở dài: “Nếu tình cảm hai bên không dài lâu, sao lại ở đây sớm tối.”

Hách Quả Tử hoảng sợ hỏi: “Cố công tử và thiếu gia nhà ta phải xa nhau?”

Cố Tiểu Giáp tức giận nói: “Không phải! Công tử và phu nhân vừa mới thành thân, sao lại xa nhau?”

Hách Quả Tử nói: “Vậy ý ngươi là gì?”

“Ngâm thơ không được sao?” Cố Tiểu Giáp trừng hắn, xoay người lên càng xe.

Hách Quả Tử cau mày nói: “Rõ ràng là từ.”

Bốn người từ sáng sớm đến nay vẫn chưa ăn cơm, đang đói đến khó nhịn. May là khách điếm cách nơi này không xa, không tới một canh giờ đã đến nơi.

Hách Quả Tử đi đỗ xe, Cố Tiểu Giáp lăng xăng muốn vào khách điếm, lại bị hai gã trang phục cứng cáp ngăn lại trước cửa khách điếm.

Cố Tiểu Giáp cả giận nói: “Các ngươi là ai?”

Những người nọ nhìn Cố Xạ và Đào Mặc theo sát phía sau hỏi: “Các ngươi ai là Cố Huyền Chi Cố công tử?”

Cố Tiểu Giáp cảnh giác đứng chắn trước người Cố Xạ, “Ngươi là ai?”

Cố Xạ quan sát hắn từ trên xuống dưới, nói: “Đại nội thị vệ?”

https://thuviensach.vn

THỨC NHỮ BẤT THỨC ĐINH

Tô Du Bính

www.dtv-ebook.com

Chương 117: An Cư Lạc Nghiệp [9]

“Người là Cố công tử?” Ngữ khí người nọ hơi hòa hoãn.

Tiếng bước chân vụn vặt từ bên trong truyền ra. Một người trung niên sắc mặt trắng bệt đi ra, nhìn hắn như bị gù bẩm sinh, lúc nhìn người thích hướng về trước quan sát, “Cố công tử, chủ nhân nhà ta đang chờ ở khách điếm.”

Hai người trong đám người kia lập tức nhường đường.

Cố Xạ nói với Đào Mặc: “Ngươi ở ngoài này chờ ta.”

Đào Mặc lo lắng nhìn y.

Trung niên nhân nói: “Bên ngoài trời nắng, chủ nhân mời Đào công tử cùng vào trong.”

Cố Xạ thấy hắn gọi họ Đào Mặc, biết đối phương tất nhiên có chuẩn bị mà đến, chỉ đành cùng Đào Mặc vào trong.

Cố Tiểu Giáp nghe thấy bốn chữ “Đại nội thị vệ” liền biết chủ nhân trong miệng trung niên nhân kia không phú thì quý, hơn nữa hắn nhìn thấy cử chỉ của người trung niên kia vô cùng giống thái giám trong cung, bởi vậy không dám làm càn, yên lặng theo vào khách điếm, đứng ngay sau lưng Cố Xạ.

Khách điếm lại được thu dọn một lần. Những bàn ghế cũ kỹ được dọn sang một bên, chỉ còn dư lại hai bàn ở giữa, một cái trải khăn bàn màu

https://thuviensach.vn

vàng, một cái trải khăn bàn màu đỏ, phân biệt rõ ràng.

Ngồi phía sau cái bàn trải khăn màu vàng là một người trung niên râu đẹp, hai mắt như móc câu, chằm chằm đánh giá Cố Xạ và Đào Mặc.

Tim Đào Mặc nhảy dựng lên, chỉ thấy trong mắt hắn ta, mình không có chỗ nào ẩn trốn.

“Thảo dân Cố Xạ cùng Đào Mặc khấu kiến Hoàng thượng.” Cố Xạ thản nhiên quỳ xuống.

Đào Mặc giật mình, theo bản năng cùng quỳ xuống.

Hoàng đế mỉm cười nói: “Huyền Chi mau đứng lên.”

Cố Xạ không nhúc nhích. (Đúng là Cố Xạ)

Trong mắt Hoàng đế ánh lên một chút sương mù, rất nhanh lại cười nói: “Phía sau ngươi hắn là Huyện lệnh Đàm Dương huyện nhỉ?”

“Vâng.” Cố Xạ trầm giọng đáp.

Hoàng đế nói: “Cùng đứng lên để ta nhìn một cái.”

Cố Xạ lúc này mới đứng lên.

Đào Mặc rốt cuộc cũng ý thức trước mắt mình là đấng cửu ngũ chí tôn, chân không khỏi có chút nhũn ra, cố gắng hai lần mới đứng lên được.

Hoàng đế nhìn Đào Mặc, cười cười nói: “Quả là một hài tử thành thật yên phận.”

Đào Mặc nhìn Cố Xạ quay đầu, đáy lòng bỗng lo lắng, ôm quyền nói: “Nguyện vì Hoàng thượng cúc cung tận tụy đến chết không từ!”

https://thuviensach.vn

Hoàng đế long nhan vô cùng vui vẻ, “Trẫm nghe nói ngươi không biết chữ, bây giờ xem ra, lời đồn là sai.”

Đào Mặc nói: “Thảo dân, a, không, hạ quan, a không, thần, vi thần tuy không biết chữ, nhưng trung quân ái quốc bốn chữ vẫn khắc trong tâm khảm.”

Hoàng đế gật đầu nói: “Điều này có thể làm quan tốt rồi. Các ngươi ở bên ngoài về, chắc hẳn còn chưa dùng bữa, không bằng ngồi xuống rồi nói.”

“Đa tạ hoàng thượng.” Cố Xạ cũng không khước từ, dẫn Đào Mặc ngồi vào bàn.

Nhìn Cố Xạ, Hoàng đế không khỏi cảm khái nói: “Nhớ năm đó, ngoại công ngươi mang ngươi tiến cung dự yến, ngươi chỉ mới lớn một chút, không ngờ chỉ chớp mắt, đã trưởng thành thế này, còn là tài tử danh vang thiên hạ, ngay cả thư phòng trẫm cũng cất giữ hai bức tranh chữ của ngươi.”

Cố Xạ đứng dậy ôm quyền nói: “Đa tạ hoàng thượng coi trọng.”

Hoàng đế khoát khoát tay nói: “Ngồi. Ngồi xuống rồi nói.”

Cố Xạ lại lần nữa ngồi xuống.

Hoàng đế nhìn chén rượu trong tay, mỉm cười nói: “Thế nào? Có ý định vào triều làm quan hay không?”

Cố Xạ đáp: “Thảo dân trời sinh tính phân tán, sợ là không thích hợp vào triều.”

Hoàng đế đặt chén rượu xuống, cười ha ha nói: “Năm đó trẫm bảo Cố tướng khuyên ngươi vào triều, hắn cũng nói như vậy. Quả nhiên là phụ tử ha. Nhưng ta thấy ngươi tuổi không còn nhỏ nữa, nên tu tâm rồi. Trẫm nghe nói ngươi làm tụng sư ở Đàm Dương huyện? Như vậy rất tốt, tụng sư phần

https://thuviensach.vn

lớn đều hiểu rất rõ luật pháp triều ta, sau này ngươi làm quan cũng có thể thuận buồm xuôi gió.”

Cố Xạ không kiêu ngạo không siểm nịnh nói: “Thảo dân lòng dạ hẹp hòi, không dung được gia quốc thiên hạ.”

“Nói càn!” Hoàng đế giận tái đi, “Cái gì gọi là không dung được gia quốc thiên hạ? Lẽ nào trong lòng ngươi chỉ dung được nhi nữ tình trường?”

Cố Xạ nói: “Đúng vậy. Thảo dân chỉ biết vũ văn lộng mặc, phong hoa tuyết nguyệt, với đại sự vì nước vì dân lại không thông hiểu.”

Hoàng đế hít mạnh một hơi, chậm rãi nói: “Chẳng lẽ ngươi sợ phụ tử đồng triều, sẽ khiến người nhàn ngôn toái ngữ sao?”

Cố Xạ nói: “Hoàng thượng anh minh, trong triều trên dưới một lòng, sao lại có nhàn ngôn toái ngữ? Chỉ là thảo dân tâm thích tự do thoải mái, không chịu được lễ nghi phiền phức, không quan tâm được thiên hạ họa phúc.”

Hoàng đế nói: “Ngươi thật muốn đem tài hoa phó cho dòng nước?”

Cố Xạ nói: “Tâm thần như chỉ thủy, mong Hoàng thượng thành toàn.”

Hoàng đế ánh mắt sắc bén, nhìn chằm chằm Đào Mặc nói: “Ta nghe nói ngươi và Đào Mặc giao tình không kém.”

Cố Xạ thản nhiên nói: “Thần và Đào Mặc đã kết thành phu thê.”

Hoàng đế không ngờ y thẳng thắn như vậy, hừ lạnh một tiếng nói: “Ngươi thật là thẳng thắn!”

Cố Xạ nói: “Khắp thiên hạ chẳng lẽ không phải đều là vương thổ, những chuyện xảy ra trên vương thổ sao có thể qua được mắt Hoàng thượng?”

https://thuviensach.vn

Hoàng đế nói: “Đương nhiên. Trẫm không những biết ngươi và Đào Mặc thành thân, còn biết chí nguyện của Đào Mặc cả đời này là làm một quan tốt! Ngươi thân là hôn phu của hắn, chẳng lẽ không muốn thành toàn cho hắn sao?”

Cố Xạ nói: “Nếu hắn cần, ta tự nhiên tận lực.”

Hoàng đế nói: “Đã như vậy, ngươi nên ra sức vì nước, cùng hắn đồng tâm hiệp lực mới phải.”

Cố Xạ nói: “Ta và Đào Mặc ký đã thành phu thê, những ngày vinh nhục cùng chung, dĩ nhiên là đồng tâm hiệp lực.”

Hoàng đế nói đến miệng phát khô, uống cạn rượu trong chén, nói: “Trẫm nhận lời ngươi, nếu ngươi nguyện ý vào triều làm quan, trẫm nhất định ra sức dìu dắt hắn, hoặc có một ngày có thể vào nội các bái tướng!”

Dù là trấn định như Cố Xạ, cũng hơi lấy làm kinh hãi.

Người làm quan trong thiên hạ, người mong muốn danh lợi trong thiên hạ, ai không muốn vào nội các bái tướng?

Y không quay đầu lại, bởi vì sợ vừa quay đầu lại sẽ thấy ánh mắt khát vọng của Đào Mặc. Việc này rất cám dỗ, e là một vạn người trong thiên hạ đã có chín ngàn chín trăm chín mươi chín người không cách nào kháng cự.

“Hoàng thượng.” Đào Mặc nhút nhát lên tiếng.

Hoàng đế nhìn hắn, mang theo nụ cười bình ổn nắm chắc thắng lợi, khích lệ: “Đào khanh có lời cứ nói đừng ngại.”

Đào Mặc nói: “Hoàng thượng, thần làm quan cũng không phải vì muốn làm đại quan.”

Nụ cười của Hoàng đế dần thu lại.

https://thuviensach.vn

Đào Mặc nói: “Thần chỉ muốn làm quan tốt.”

Hoàng đế nói: “Làm đại quan cũng có thể làm quan tốt.”

Đào Mặc nói: “Nhưng năng lực của thần không bằng. Làm Huyện lệnh Đàm Dương huyện, thần đã kinh hồn táng đảm, e sợ chỉ một cái sơ sẩy, sẽ phụ hoàng ân, sẽ phụ bách tính. Nếu không có Kim sư gia ở bên cạnh tương trợ, chỉ sợ thần sớm đã gây ra tai họa. Hoàng thượng đối với thần kỳ vọng quá cao, thần lại càng không thể lừa dối Hoàng thượng. Thần tự biết mình, làm Huyện lệnh Đàm Dương huyện, đến một ngày thần còn có thể đảm nhiệm được, nhưng cao hơn nữa trăm triệu không thể.”

Hoàng đế sầm mặt nói: “Lẽ nào ngươi không biết lợi ích của việc làm đại quan sao? Trẫm nhớ phụ thân ngươi chết bởi oan án với Hoàng Quảng Đức nhỉ?”

Vai Đào Mặc run lên, kinh ngạc ngước mắt.

“Không cần hỏi trẫm làm sao biết được, nếu trẫm muốn biết, thiên hạ này không có chuyện gì giấu được trẫm.” Hắn nói xong, vô tình cố tình liếc nhìn Cố Xạ, “Ngươi có từng nghĩ tới, nếu ngươi làm quan to hơn Hoàng Quảng Đức, hắn sẽ không có cách nào hại ngươi nữa? Ngươi cho là Giám sát Ngự sử vì sao có thể điều tra ra Hoàng Quảng Đức? Đó là trẫm giao cho hắn quyền lực! Chỉ cần trẫm muốn, trẫm tùy thời có thể cho một người công thành danh toại, nắm đại quyền.”

Đào Mặc nói: “Kỳ thực vi thần đã nghĩ tới, nếu Giám sát Ngự sử có thể xuất hiện sớm một năm, có thể cha thần cũng sẽ không bị hàm oan mà chết. Chỉ là nhân sinh như trò đùa, số mệnh đã định trước, vi thần không dám có kỳ vọng cao vời.”

Hoàng đế khó tin nhìn hắn, “Lẽ nào ngươi thực sự không muốn mình nắm đại quyền?”

https://thuviensach.vn

Đào Mặc nói: “Thần chỉ muốn vì Hoàng thượng trông coi một phương yên bình.”

Hoàng đế đột nhiên bật cười. Hắn quay đầu nhìn người trung niên lúc trước, hỏi: “Ngươi nghe xem, đây là lời một người không biết chữ nói sao?”

Trung niên nhân cười nói: “Thần thấy vị đại nhân này trong lòng rất minh bạch.”

Hoàng đế gật đầu nói: “Phải, là minh bạch. Giống như Cố Xạ, muối không vấy dầu.”

Cố Xạ vội đứng dậy ấp lễ nói: “Hoàng thượng thứ tội.”

“Ngươi khiến trẫm không vui, trẫm làm sao có thể thứ tội cho ngươi?” Hoàng đế làm khó dễ.

Cố Xạ nói: “Hoàng thượng là minh quân, làm sao lại tính toán với thảo dân?”

Hoàng đế: “Hừ. Nói thật dễ nghe. Ngồi xuống đi.”

Cố Xạ ngồi xuống.

Hoàng đế nói với Đào Mặc: “Ngươi đã lưu luyến Đàm Dương huyện như vậy, thì quản tốt nó cho trẫm! Trẫm không muốn nghe hoa ngôn xảo ngữ của ngươi, trẫm muốn xem chiến tích, ba năm không có chiến tích, đừng trách trẫm trở mặt vô tình.”

“Dạ!” Đào Mặc kích động đứng lên, cái bàn bị đụng phải lắc lắc lư.

Hoàng đế phất tay bảo hắn ngồi xuống, lại nói: “Về vụ án của Hoàng Quảng Đức, hôm nay lão Tướng quân đã nói với ta rồi. Việc này trong lòng trẫm đã có dự tính, sẽ không để cha ngươi chết oan vô ích, cũng sẽ không để hắn ung dung ngoài vòng pháp luật.”

https://thuviensach.vn

“Tạ Hoàng thượng!” Đào Mặc lại kích động đứng lên, bàn lại lung lay.

Trung niên nhân nhịn không được đi tới dời cái bàn sang một bên.

Hoàng đế dứt khoát đứng lên, nói: “Thôi. Bây giờ trẫm ngồi với các ngươi ăn không trôi nữa, các ngươi ngồi với trẫm dùng bữa chắc hẳn dùng cũng không vui vẻ gì, nếu hai bên đã chán ngán như vậy, không bằng không thấy. Nhưng lời trẫm nói các ngươi tốt nhất là nhớ cho kỹ, trẫm là Hoàng đế, quân vô hí ngôn!”

“Vâng.”

“Cung tiễn hoàng thượng!”

Cố Xạ kéo Đào Mặc quỳ xuống.

Hoàng đế hùng dũng oai vệ khí thế hiên ngang ra ngoài lên mã xa.

Đại nội thị vệ trước sau trái phải hộ vệ mã xa đến nước cũng không lọt.

“Hoàng Đức Lộc.”

Hoàng đế đột nhiên gọi.

Trung niên nhân nhanh nhẹn tiến đến mã xa, cung kính quỳ xuống: “Hoàng thượng.”

Hoàng đế nói: “Việc này ngươi thấy thế nào?”

Trung niên nhân nói: “Cố Xạ tâm không tại triều, chỉ sợ khuyên cũng vô dụng.”

“Chỉ sợ y không muốn vào triều làm quan, là vì Cố tướng.” Hoàng đế thở dài nói: “Năm đó trẫm giao Tiểu tướng quân cho Cố tướng xử trí, là muốn thử xem hắn có thông đồng với Tướng quân hay không, dù sao, văn quan

https://thuviensach.vn

võ tướng câu kết, xưa nay là đại kỵ. Không ngờ hắn thật thanh bạch, lấy đại nghĩa diệt thân đến nước này. Sau việc đó trẫm đã suy nghĩ, đúng là bức hắn quá đáng rồi."

Trung niên nhân nói: "Việc này là Cố tướng tình nguyện, đâu có liên quan gì đến Hoàng thượng?"

Hoàng đế nói: "Trẫm chân chính quyết định dùng hắn, cũng là vì chuyện này. Lại nói, Cố Huyền Chi và hắn đúng thật là phụ tử, ngoan tuyệt như nhau, khó có khi gặp được một lần, ngay cả một câu cũng không chịu nói. Chỉ tiếc, trẫm đang cần một con cờ chu toàn giữa Cố tướng và Sử Thái sư. Y là con của Cố tướng, lại mang hiềm khích với Cố tướng, đúng là người tốt nhất để chọn." Nói đến đây, hắn lại nhớ ra gì đó, cả giận nói, "Nếu không phải Tiết Linh Bích phản bội trẫm, trẫm cũng không cần giật gấu vá vai đến thế này!"

Trung niên nhân không dám tiếp lời.

"Hừ hừ, y cho là liên thủ với Lăng Dương Vương thì có thể kê cao gối ngủ ngon ư? Nằm mơ!" Hoàng đế nổi giận quát, "Trẫm không phải Tiên Hoàng, tuyệt không để mất hai đứa con Quảng Tây và Vân Nam của mình khiến cục diện trở nên rối rắm! Trẫm còn sống ngày nào, nhất định phải trừ được họa Lăng Dương Tuyết Y!"

Trung niên nhân nói: "Hoàng thượng vô cùng anh minh, đối phó bọn họ đương nhiên dễ như trở bàn tay."

Hoàng đế ổn định hơi thở nói: "Chuyện trẫm bảo ngươi đi làm, có manh mối không?"

Trung niên nhân nói: "Hoàng thượng yên tâm, bọn họ đã triển khai hành động rồi."

https://thuviensach.vn

Hoàng đế cười lạnh nói: “Tiết Linh Bích đã muốn mượn thế lực Ma giáo, vậy trẫm sẽ gậy ông đập lưng ông!”

Cho đến khi bóng người bên ngoài ngăn trở ánh sáng rút đi không còn một mống, Cố Xạ mới kéo Đào Mặc đứng dậy.

Nhưng Đào Mặc chỉ động động chân, liền ngồi xuống. Hắn lúng túng nói: “Chân nhuyễn.” Hắn thực sự không nghĩ tới một tiểu quan bé như hạt vừng như mình lại có thể lúc sinh thời được diện kiến thánh nhan, hơn nữa Hoàng thượng còn gởi gắm kỳ vọng nơi hắn, vừa nghĩ tới những câu những chữ Hoàng thượng nói với hắn, tâm tình hắn lại không nhịn được mà kích động.

Cố Xạ thì ngược lại, trên mặt không chỉ không hề có vẻ vui mừng, mà còn cau chặt hai hàng lông mày, nói với Cố Tiểu Giáp: “Bảo trù phòng chuẩn bị cơm nước và lương khô, chúng ta ăn xong lập tức lên đường.”

Đào Mặc ngẩn ra nói: “Sao lại gấp như vậy?”

Cố Xạ nói: “Gần vua như gần hổ. Hoàng thượng khắc trước buông tha không có nghĩa khắc sau cũng sẽ buông tha. Không chừng lúc nào đó ngài ấy nghĩ không thông, lại quay lại dây dưa, thay vì như vậy, chi bằng cao chạy xa bay tìm yên tĩnh.”

Đào Mặc quả thật không nghĩ tới Hoàng thượng cao cao tại thượng trong lòng mình khi vào đến miệng y lại trở thành không có giá trị như vậy, lúng ta lúng túng nói: “Nhưng chúng ta còn chưa nói lời từ biệt với ngoại công.”

Cố Xạ nói: “Chu Hồng tất nhiên sẽ đưa tin.” Y thấy Đào Mặc lưu luyến không thôi, bèn nói, “Sau này còn có nhiều cơ hội gặp lại.”

Đào Mặc ngồi trên mặt đất một hồi, rốt cuộc cũng khôi phục khí lực, liền đứng dậy.

https://thuviensach.vn

Chu Hồng thu dọn sạch sẽ cơm nước Hoàng đế lưu lại, lại chuẩn bị cho họ một bàn ăn nóng. Cố Xạ và Đào Mặc ăn xong, đám người Hách Quả Tử và Cố Tiểu Giáp đã chuẩn bị xong hành lý.

Đào Mặc đột nhiên nhớ tới Lão Đào, kỳ quái hỏi: “Lão Đào đâu?”

Hách Quả Tử nói: “Lão ấy nói đi gặp lão bằng hữu, mấy ngày nữa sẽ trở lại.”

Đào Mặc nhìn Cố Xạ: “Có cần đợi lão hay không.”

Cố Xạ nói: “Chúng ta để lại thư cho lão là được.”

Đào Mặc thấy Cố Xạ ý đã quyết, cũng không nói gì hơn, chỉ căn dặn Chu Hồng nhất định phải nhắn lời lại.

Chu Hồng nhất nhất đáp ứng.

Đào Mặc và Cố Xạ lên xe ngựa, vén rèm nhìn ra phồn cảnh lướt qua bên ngoài cửa sổ, cảm thấy như một giấc mộng.

“Huyền Chi, nếu đây là một giấc mộng, ta chỉ nguyện vĩnh viễn rơi vào mộng không tỉnh nữa.”

“Vĩnh viễn rơi vào mộng không tỉnh nữa?” Cố Xạ chợt cười nói, “Mộng như nhân sinh, nhân sinh như mộng, cái gì gọi là mộng, cái gì gọi là nhân sinh? ‘Đại mộng thùy tiên giác, bình sinh ngã tự tri.’ quả đúng là ‘Ta’ tự hiểu.”

Đào Mặc cái hiểu cái không.

Cố Xạ nói: “Ngươi đã bao giờ tỉnh mộng chưa?”

Đào Mặc ngây người. Hắn đương nhiên đã từng tỉnh mộng, nhưng loại tỉnh này không giống như tỉnh hắn muốn nói.

https://thuviensach.vn

Cố Xạ nói: “Nếu ngươi nghĩ không ra…”

Đào Mặc chăm chăm nhìn y.

“Thì đem câu con muốn dưỡng mà cha mẹ không còn chép lại mười lần đi.”

“…” Đào Mặc nhỏ giọng nói, “Vậy mười lần vẫn còn thiếu lúc trước.”

Cố Xạ liếc nhìn hắn, “Thì là một trăm lần rồi.”

Đào Mặc trợn to hai mắt nói: “Sao không phải là hai mươi lần?”

Cố Xạ nói: “Bởi vì đây là mộng.”

Đào Mặc mờ mịt.

“Trong mộng mười lần tăng lên mười lần, là một trăm lần.”

“…”

Cố Xạ nói: “Ngươi bây giờ muốn tỉnh cũng muộn rồi.”

Đào Mặc đột nhiên xoay người, nghiêm túc nhìn Cố Xạ nói: “Đừng nói là một trăm lần, dù có là một nghìn lần một vạn lần, ta cũng không muốn tỉnh lại.”

Cố Xạ thản nhiên nói: “Vậy thì một nghìn lần đi.”

“Hả?”

“Một vạn lần.”

“…” Giấc mộng này sao càng ngày càng mệt thế nhỉ?

[Chính văn hoàn kết]

https://thuviensach.vn

THỨC NHỮ BẤT THỨC ĐINH

Tô Du Bính

www.dtv-ebook.com

Chương 118: Phiên Ngoại: Tranh Giá Trang [1]

Cuối cùng đến lúc mặt trời lặn cũng về đến Đàm Dương huyện.

Mã xa Cố Xạ thả Đào Mặc trước cửa nha môn, nói giờ Tuất sẽ tới đón người, sau đó đi thẳng về Cố phủ.

Lâu ngày mới thấy huyện nha, trong lòng Đào Mặc trào lên từng đợt ấm áp.

Nhưng nha dịch trước cửa huyện nha vừa nhìn thấy Đào Mặc, lại lập tức quay đầu chạy vào trong, người còn lại kích động nhìn Đào Mặc, "Đại nhân!"

Đào Mặc nói: "Huyện nha đều tốt cả chứ?"

"Cái này…" Nha dịch muốn nói lại thôi.

Đào Mặc sinh ra dự cảm không tốt, "Đã xảy ra chuyện gì?"

"Đông gia!" Kim sư gia với nha dịch dẫn đường, vội vàng đi ra, ấp lễ nói: "Đông gia đi đường vất vả, cực khổ rồi!"

Đào Mặc vội nói: "Không cực khổ. Kim sư gia ngày đêm lo việc ở huyện nha vất vả, càng cực khổ hơn."

Kim sư gia cười khổ nói: "Đã phụ sự ủy thác của đông gia."

Dự cảm không lành của Đào Mặc trở thành sự thật, "Phát sinh chuyện gì?"

https://thuviensach.vn

Kim sư gia nhìn nhìn xung quanh cửa, nói: “Chúng ta vào trong hãy nói.”

Đào Mặc ôm một bụng tò mò theo lão đến thư phòng, lại thấy Thôi Quýnh đã ở trong thư phòng. Thấy Đào Mặc đi vào, Thôi Quýnh liền đứng dậy hành lễ.

“Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?” Đào Mặc không kềm được hỏi.

Kim sư gia nói: “Việc này nói ra rất dài dòng. Nửa tháng trước, cũng chính là ngày mười hai tháng tư, Dương Liễu thị cùng nữ nhi là Châu Quỳnh và nữ tế Lưu Bảo cùng cáo trạng một người là Dương Thiên Viễn cắt xén của hồi môn của nữ nhi Châu Quỳnh.”

Đào Mặc nghe mà hồ đồ, “Không phải chồng của Dương Liễu thị họ Dương sao, sao nữ nhi lại là họ Châu?”

Thôi Quýnh giải thích: “Chồng trước của Dương Liễu thị họ Châu, sau khi ông ta qua đời, bà mang theo nữ nhi, một mình vất vả nuôi dưỡng, lại đem tài sản của người chồng trước đều đưa cho Dương Thiên Viễn. Lúc xuất giá, bà có cùng Dương Thiên Viễn ước pháp tam chương, nói rằng số tiền đó là của hồi môn cho Châu Quỳnh, tạm để Dương Thiên Viễn bảo quản. Đợi Châu Quỳnh thành thân sẽ trả lại.”

Đào Mặc nói: “Thì ra là thế. Vụ án này rất rõ ràng, chờ mai ta thăng đường, bảo Dương Thiên Viễn trả của hồi môn về là được.”

Kim sư gia và Thôi Quýnh liếc mắt nhìn nhau.

Kim sư gia ho khan nói: “Chuyện này còn có đoạn sau nữa.”

Đào Mặc nói: “Sư gia mời nói.”

Kim sư gia nói: “Theo luật pháp triều ta, từ ngày một tháng tư đến ngày ba mươi tháng bảy là ngày mùa, nha môn không thụ lý những việc nhỏ như

https://thuviensach.vn

hôn nhân gia đình, ruộng đồng đất đai, chỉ thụ lí trọng tình đại án.”

Đào Mặc nhíu nhíu mày.

Kim sư gia nói: “Huống gì lúc đó đông gia không ở nha môn, nên ta đã tự ý chủ trương, lấy lý do này trả đơn kiện về cho bọn họ rồi.”

Đào Mặc thấy thần tình lão có vẻ bất an, liền hỏi: “Vậy xảy ra chuyện gì?”

Thôi Quýnh nói: “Dương Liễu thị nọ nghe nha môn không thụ lí việc nhỏ, trong lòng nghĩ quẩn, mà nhảy xuống giếng!”

Đào Mặc “A” một tiếng sợ hãi đứng bật dậy.

Kim sư gia vội nói: “May là có người phát hiện cứu lên, chỉ là đầu bị thương, nhưng cũng không có gì đáng lo.”

Đào Mặc lúc này mới yên tâm, “Tội gì lại tự làm khổ mình như vậy? Chờ qua ngày ba mươi tháng bảy rồi tái cáo cũng không muộn mà.”

Kim sư gia nói: “Là vì Dương Thiên Viễn nhìn trúng khuê nữ của một nhà nọ, lấy của hồi môn của Châu Quỳnh làm sính lễ hứa hẹn, định ra hôn kỳ là ngày ba tháng bảy. Mà hôn phu của Châu Quỳnh là Lưu Bảo lại nhiều lần bức bách mẫu nữ họ ra mặt, đòi của hồi môn, thậm chí còn tuyên bố nếu Dương Thiên Viễn không giao ra của hồi môn, hắn sẽ lấy lại sính lễ.”

Đào Mặc nghe vậy mãi lắc đầu, “Dương Thiên Viễn và Lưu Bảo đều thật đáng giận. Mẫu nữ Dương Liễu thị thật đáng thương.”

Kim sư gia nói: “Ý của đông gia thế nào?”

Đào Mặc nói: “Ta nghĩ pháp luật triều ta sở dĩ vào ngày mùa không tiếp nhận những vụ án nhỏ, là vì sợ bách tính không thể chuyên tâm với việc đồng án. Nhưng gặp cảnh ngộ như mẫu nữ Dương Liễu thị, thì làm thế nào

https://thuviensach.vn

có thể chuyên tâm việc khác? Dương Liễu thị gieo mình tự vẫn có thể cứu một lần, chứ không thể cứu cả đời. Nếu muốn cứu bà ấy, vẫn cần sớm ngày xử lý cho xong vụ án. Ta đã đáp ứng Hoàng thượng phải quản lý Đàm Dương huyện thật tốt, thì nhất định phải làm được!"

"Hoàng thượng?"

Kim sư gia và Thôi Quýnh nhất tề kêu lên.

Đào Mặc gãi đầu nói: "Chuyện này nói ra dài dòng, chúng ta vẫn là nên nói về Dương Liễu thị trước đi."

Kim sư gia nói: "Nếu đông gia quyết định thụ lý án này, ta kiến nghị đông gia nên nhanh không nên chậm, nên sớm không nên để muộn, nên yên lặng không nên náo động."

Thôi Quýnh một lời tóm lược: "Ý sư gia là lén thẩm án?"

Kim sư gia nói: "Đúng vậy. Tuy đông gia xuất phát từ hảo tâm, nhưng khó bảo đảm sẽ không có người đem luật pháp triều ta ra làm khó, bởi vậy, chúng ta phải tranh thủ trước khi bọn họ làm khó, phải xử lý công bằng án này."

Thôi Quýnh thấy sau khi Kim sư gia nói xong không dấu vết liếc mình một cái, trong lòng bỗng hiểu ra, rằng từ "có người" của lão có bao gồm cả mình. Hắn vội nói: "Kim sư gia nói phải. Tuy Đàm Dương huyện bây giờ mưa thuận gió hoà, huyện nha trên dưới đều một lòng, nhưng khó bảo đảm sẽ không việc gì ngoài dự liệu phát sinh, cho nên đại nhân vẫn nên tốc chiến tốc thắng là trên hết."

Đào Mặc thấy hai người đều nói như vậy, lập tức quyết định ngay chuyện này. Hắn nhớ rõ Cố Xạ đã nói giờ Tuất sẽ tới đón hắn, bởi vậy hỏi qua vài câu về công vụ, liền vội vã cáo từ mà đi.

https://thuviensach.vn

Tang Tiểu Thổ quả nhiên đã đánh xe ngựa tới chờ ở cửa.

Lên xe ngựa về Cố phủ, phát hiện Cố Xạ đang chờ cơm.

Đào Mặc vừa thương vừa áy náy, nói: “Sắc trời không còn sớm, cần gì để bụng rỗng chờ ta?”

Cố Xạ lười biếng nói: “Ai nói ta bụng rỗng?”

Đào Mặc lúc này mới liếc thấy trên chiếc khay trước mặt y thiếu mất một khối bánh lót dạ, “Kỳ thật, nếu ngươi đói bụng, cứ ăn trước cũng được.”

Cố Xạ gắp một miếng thịt kho cho vào bát hắn, nói: “Ta thành thân không phải để một mình dùng bữa.”

Đào Mặc nghe xong, trong lòng cảm thấy ngọt ngào, ngay cả vướng mắc về vụ án khó giải lúc về huyện nha cũng bị ném ra sau đầu.

Dùng bữa xong, hai người lại bày bàn cờ.

Đào Mặc không tự chủ kể về vụ án kia, sau đó mở to mắt chờ ý kiến của Cố Xạ.

Cố Xạ hết sức chăm chú nhìn bàn cờ, tựa hồ hoàn toàn không để ý tới chuyện khác.

Đào Mặc thấy y không nói, hơi cảm thấy bất an, hỏi: “Làm như vậy có ổn hay không?”

“Không ổn chỗ nào?” Cố Xạ hỏi.

Đào Mặc đáp không được, lúc lâu sau mới nói: “Triều đình ta vốn định ra nguyên tắc vào ngày mùa thì không được nhận án nhỏ, ta làm như vậy có phải không đúng với luật.”

https://thuviensach.vn

Cố Xạ nói: “Vậy thì sao?”

“Cái này…” Đào Mặc nghẹn lời. Nếu hắn biết làm thế nào, thì đã không quyết định như vậy rồi.

Cố Xạ ngước mắt nhìn hắn một cái nói: “Ngươi nghĩ gì cứ nói đừng ngại, không cần cố kỵ. Dù sao đời này kiếp này ta không có dự định viết giấy bỏ vợ.”

Đào Mặc đỏ mặt, nhẹ giọng nói: “Ta chỉ thấy vừa rồi ngươi không lên tiếng, cho là có điều không ổn.”

Cố Xạ thản nhiên nói: “Ngươi chưa hề gặp rắc rối, cũng chưa hề gặp khó khăn, ta hà tất mở miệng?”

Tay cầm quân cờ của Đào Mặc nhất thời khựng lại giữa không trung.

Cố Xạ thấy hắn chăm chú nhìn mình, cũng không nhúc nhích, bắt lấy bàn tay đang run lên của hắn.

Tay Đào Mặc buông lỏng, quân cờ cạch một tiếng rơi lên bàn cờ.

Cố Xạ thản nhiên tiếp tục hạ cờ.

“Sở dĩ ta muốn làm quan tốt, ngoại trừ hoàn thành di nguyện của phụ thân, thì cũng là vì bản thân mình. Ta không muốn trên đời này lại có người gặp phải chuyện bất hạnh như ta. Nhưng bây giờ ta hiểu rõ rồi, kỳ thực người không may chính là phụ thân ta. Ông ấy cả đời tích thiện vô số, lại có một nhi tử như ta.” Đào Mặc dừng một chút, hai mắt chăm chăm nhìn Cố Xạ, “Ta quá may mắn rồi. Bởi vì có được một phụ thân như ông ấy, lại còn có ngươi bầu bạn trọn đời!”

Cố Xạ nhướng mày, “Lẽ nào bây giờ ngươi mới phát hiện?”

https://thuviensach.vn

“A.” Đầu óc Đào Mặc từ trước đến nay vẫn không quá sáng suốt đột nhiên thoáng hiện một tia sáng, “Ta chỉ là, nhận thức được sâu hơn mà thôi.”

Cố Xạ nói: “A dua vỗ ngựa.”

Đào Mặc nói: “Là lời từ đáy lòng.”

“Dù có như vậy, ” Cố Xạ tay chỉ chỉ bàn cờ nói, “Ta cũng sẽ không nhường.”

“Đây là đương nhiên.” Đào Mặc cười ha ha cầm lấy một quân cờ, đang muốn hạ, liền phát hiện thế cục trên bàn cờ đã thay đổi bất ngờ, không phải là cục diện hắn thấy lúc trước, “Cái này, quân cờ này ta hạ lúc nào?”

https://thuviensach.vn

THỨC NHỮ BẤT THỨC ĐINH

Tô Du Bính

www.dtv-ebook.com

Chương 119: Phiên Ngoại: Tranh Giá Trang [2]

Cố Xạ nói: “Mới rồi.”

Đào Mặc nhớ lại quân cờ kia là tự mình làm rơi, mồ hôi lạnh lập tức toát ra.

Cố Xạ trêu cười: “Tự hủy một mục, loại hạ pháp này có phải gọi là rơi vào tử địa sau đó hồi sinh?”

Đào Mặc nỗ lực suy nghĩ rất lâu, quyết định nhận thua nói: “Loại hạ pháp này xem chừng là có, nhưng ta sẽ không làm vậy.”

Khóe miệng Cố Xạ ngầm chứa ý cười, ngón tay khẽ gõ gõ lên bàn cờ, “Một ván nữa.”

“Được.” Đào Mặc hăng hái thu dọn quân cờ.

Cố Xạ chậm rãi uống trà.

Kim Sư gia từng nói, án này nên nhanh không nên chậm, nên giải quyết sớm không nên để tồn lâu, nên tĩnh không nên quá ồn ào. Bởi vậy, Đào Mặc đặc biệt chọn một buổi sáng sớm, phái người đem mẫu nữ Dương Liễu thị và nữ tế, cả Dương Thiên Viễn đến nha môn.

Nhìn bên dưới bốn người quỳ thành hàng, Đào Mặc đột nhiên cảm khái nghìn vạn lần. Hắn dùng kinh đường mộc nhẹ nhàng vỗ một cái nói: “Đã có duyên thành người một nhà, cớ gì lại vì những vật ngoài thân này mà trở mặt thành thù, chịu thẩm vấn trước công đường?”

https://thuviensach.vn

Dương Liễu thị vừa khóc vừa nói: “Xin đại nhân hãy làm chủ cho dân phụ!”

Đào Mặc nhìn Dương Thiên Viễn đang cúi đầu im lặng không lên tiếng: “Dương Thiên Viễn, Dương Liễu thị kiện ngươi cắt xén của hồi môn của Châu Quỳnh không trả lại, ngươi giải thích thế nào?”

Dương Thiên Viễn ngồi thẳng dậy, bái một bái, chậm rãi nói: “Đại nhân minh giám. Tiểu nhân cũng không phải cắt xén gì của hồi môn của nó, tiểu nhân lấy lại vật nên thuộc về mình.”

Dương Liễu thị cả giận nói: “Làm sao lại là vật thuộc về ngươi? Đây rõ ràng là của hồi môn tiên phu lưu lại cho Quỳnh Nhi.”

Dương Thiên Viễn nói: “Không sai. Đây đúng là của hồi môn hắn lưu lại, nhưng hắn lại không để lại tiền của nuôi dưỡng nữ nhi của hắn. Năm đó lúc ngươi tái giá cùng ta, Châu Quỳnh chỉ mới tám tuổi. Là ai vất vả kiếm tiền mua y phục cho nó mặc? Là ai vất vả kiếm tiền để có cơm cho nó ăn? Là ai cho nó một mái nhà che đầu?”

Dương Liễu thị kêu khóc: “Năm đó ngươi rõ ràng đã đáp ứng sẽ nuôi dưỡng nó trưởng thành, ta mới tái giá cùng ngươi, cuối cùng ngươi lại lật lọng!”

Dương Thiên Viễn nói: “Ta đáp ứng nuôi dưỡng nó đến lớn, nhưng ta không đáp ứng không thu lại một ít tiền nhé? Vất vả cực khổ nuôi dưỡng hài tử của người khác lớn lên lại không thu ít tiền, ngươi thật nghĩ ta coi tiền như rác?”

Châu Quỳnh ở bên đột nhiên phi một tiếng khinh miệt.

Dương Thiên Viễn quay đầu trừng nàng.

https://thuviensach.vn

Châu Quỳnh ngẩng đầu nói: “Từ xưa mua bán đều là một người muốn đánh một người chịu bị đánh. Ngươi đã không nói sẽ không thu lại tiền, nhưng cũng không nói sẽ lấy hết của hồi môn của ta!”

Vị hôn phu Lưu Bảo của Châu Quỳnh cười lạnh nói: “Không hỏi mà lấy, đây chính là trộm!”

Dương Thiên Viễn không nén được giận, nói: “Không ngờ lại nuôi phải một đứa lang sói. Tốt xấu gì ngươi cũng là do ta nuôi lớn, hôm nay bất quá chỉ muốn chút ít hồi báo, lại đem ta kiện lên công đường. Ta quả nhiên là mắt bị mù, nuôi không ngươi bao nhiêu năm như vậy.”

Châu Quỳnh nói: “Ngươi nuôi ta? Bao nhiêu năm qua, gạo trong nhà đều là nhờ mẹ ta giặt may y phục mà kiếm về, ngươi đã bỏ sức cái gì? Một năm có thể mang về một xâu tiền cũng xem như cảm tạ trời đất rồi!”

Dương Thiên Viễn tức giận đến run người, nói ngay: “Nói hươu nói vượn, nói hươu nói vượn!”

Đào Mặc bị bọn họ ngươi một lời ta một lời nghe đến đầu óc choáng váng, nhịn không được nhìn sang Kim Sư gia.

Kim Sư gia gác bút, đi đến bên cạnh hắn nói: “Ta thấy cách nói của Dương Thiên Viễn, giống như là phía sau có người chỉ điểm. Nếu không hiểu rõ luật pháp triều ta, Dương Thiên Viễn làm sao dám trắng trợn như vậy?”

Đào Mặc nói: “Huyện Đàm Dương tụng sư nhiều như mây, có người chỉ điểm cũng chẳng có gì lạ.”

Kim Sư gia nói: “Nhưng người này tại sao lại không chịu tự mình ra mặt chứ?”

Đào Mặc nói: “Cái này, chẳng lẽ Dương Thiên Viễn đưa tiền không đủ?”

https://thuviensach.vn

Kim Sư gia lại không nghĩ đến như vậy, ngẩn người nói: “Cũng có khả năng này.”

Đào Mặc nói: “Lão xem án này thẩm tra tiếp thế nào?”

Kim Sư gia nói: “Mặc kệ Dương Thiên Viễn kia có ơn nuôi dưỡng hay không, cọc trả về cọc. Trước đây Dương Liễu thị gả vào Dương gia, đã nói của hồi môn chỉ là giao cho hắn bảo quản thay, làm sao có thể lấy làm của riêng?”

Đào Mặc gật đầu nói: “Lời này có lý.” Hắn vỗ kinh đường mộc nói, “Dương Thiên Viễn, ngươi đã nhận lời Dương Liễu thị bảo quản của hồi môn này, sao có thể lật lọng? Đại trượng phu đỉnh thiên lập địa, đương nhiên nhất ngôn cửu đỉnh. Bây giờ, bản quan xử ngươi tức khắc giao trả của hồi môn cho Châu Quỳnh, không được mượn cớ trì hoãn, càng không được lấy của hồi môn của nàng dùng.”

Dương Thiên Viễn cả kinh, còn muốn kêu oan, lại nghe Dương Liễu thị, Châu Quỳnh và Lưu Bảo hô lớn: “Đa tạ thanh thiên đại lão gia!”

Đào Mặc đứng dậy, thành thạo vỗ kinh đường mộc một cái, “Bãi đường.”

Trở lại hậu đường, Đào Mặc hỏi Kim Sư gia: “Hôm nay ta phán có tốt không?”

Kim Sư gia nói: “Đại nhân anh minh.”

Trên mặt Đào Mặc chuyển hồng: “Sư gia người hiểu rõ ta nhất, cần cù có lẽ có một ít, anh minh thì lại không dám nhận.”

Kim Sư gia cười ha ha, có chút không yên lòng.

“Sư gia có tâm sự gì sao?” Đào Mặc hỏi.

Kim Sư gia nói: “Ta chỉ lo cuộc sống sau này của Dương Liễu thị.”

https://thuviensach.vn

Đào Mặc đầu tiên là ngẩn ra, sau đó nói: “Ta thấy Dương Thiên Viễn lòng dạ hẹp hòi, tính toán chi li, chỉ sợ Dương Liễu thị quay về phải chịu chỉ trích của hắn. Cũng may bà ấy còn có nữ nhi nữ tế, dù sao cũng không đến mức không nơi nương tựa.”

Kim Sư gia có thâm ý nói: “Chỉ hy vọng như thế.”

Đào Mặc ngây ngô ở huyện nha đến chiều, đem chuyện được cáo lên xử lý một phần, liền lặng lẽ chạy về Cố phủ.

Trước cửa Cố phủ có một hàng dài, tiền tiền hậu hậu tả tả hữu hữu không phải người thì là kiệu, chặn cửa đến mức kiến chui cũng không lọt.

Kiệu Đào Mặc dừng ở xa xa. Hắn suy nghĩ một chút, liền sai kiệu phu đi sang cửa sau.

Tình thế cửa sau có khá hơn, nhưng cũng có vài người đợi ở đây.

Đào Mặc để kiệu phu đi gõ cửa, còn mình ở trong kiệu chờ.

Chỉ chốc lát sau, trong cửa rốt cuộc có chút động tĩnh, một gia nô kéo cửa hé mở. Còn không chờ kiệu phu tự báo gia môn, bên cạnh đã có hai người xông tới đẩy hắn qua một bên.

“Tại hạ Lô Châu Trương Văn Quang.”

“Tại hạ Dương Châu Tôn Phúc, cầu kiến Cố công tử!”

Kiệu phu lúc trước bị đẩy ra không kịp đề phòng, nói về sức lực, hắn so với hai văn nhân này phải nhiều hơn. Bất quá không đợi hắn đẩy trở về, gia nô kia đã rầm một tiếng đóng cửa lại.

Trương Văn Quang và Tôn Phúc vội vàng gõ cửa, bên trong lại không có động tĩnh.

https://thuviensach.vn

Đào Mặc từ trong kiệu đi xuống. Hắn mặc quan bào, vô cùng dẫn sự chú ý của người khác.

“Đại nhân.” Kiệu phu ngượng ngập nói, “Hay là thuộc hạ đến cửa trước truyền tin.”

Đào Mặc gật gật đầu.

Hai người kia thấy người mình đẩy ra chính là kiệu phu của Huyện quan nơi này, mặt lộ vẻ bất an.

Đào Mặc chắp tay nói: “Lô Châu Dương Châu cùng huyện Đàm Dương cách nhau ngàn dặm, hai vị trên đường bôn ba khổ cực.”

Trương Văn Quang và Tôn Phúc vội vàng hoàn lễ.

Những người chờ ở gần đó thấy Huyện quan nói chuyện thoải mái như vậy, đều tụ lại.

Đào Mặc hỏi: “Các ngươi sao lại chờ ở đây?”

Tôn Phúc nói: “Chúng tôi nghe nói Cố Huyền Chi Cố công tử ẩn cư ở nơi này, đặc biệt đến bái phỏng.”

Những người khác nhao nhao nói phải.

Đào Mặc nghe bọn họ đều là mộ danh Cố Xạ mà đến, trong lòng âm thầm vui vẻ, ngay cả ngữ khí phát ra cũng ôn hòa hẳn lên, “Không biết các ngươi đã dùng qua ngọ thiện chưa?”

Nhóm người Trương Văn Quang lấy ra lương khô nói: “Chúng tôi tự chuẩn bị rồi.”

Đào Mặc thấy sau giờ ngọ mặt trời càng lúc càng gắt, liền nói: “Không bằng để ta làm chủ, mời chư vị đến Tiên Vị Lâu ngồi một chút thế nào?”

https://thuviensach.vn

Đám người Trương Văn Quang hai mặt nhìn nhau.

Tôn Phúc nói: “Đa tạ ý tốt của đại nhân, chỉ là chúng tôi không biết Cố công tử bao giờ xuất môn, không dám bỏ đi.”

Đào Mặc nói: “Ta vừa mới thấy rất nhiều người đợi ở cửa trước, sao các ngươi lại đợi ở cửa sau?”

Trương Văn Quang nói: “Thực không dám giấu giếm. Quy củ của Cố phủ là đưa bái thiếp, do Cố công tử quyết định gặp hay không gặp, mấy người bọn tôi đều là đưa bái thiếp lại bị trả về.”

Đào Mặc hiểu ra. Hóa ra bọn họ là bị từ chối bái thiếp không cam tâm, cho nên đến đây thử thời vận.

“Huyền…” Đào Mặc phát giác lỡ lời, vội ho một tiếng nói, “Tiên Vị Cư là tửu lâu tốt nhất Đàm Dương, không đi thì đáng tiếc. Vả lại lúc này bên ngoài trời nắng gắt như vậy, cửa trước lại có nhiều người đợi như vậy, Cố công tử chắc sẽ không xuất môn.”

Đám người Trương Văn Quang bắt đầu do dự.

Đào Mặc thừa dịp rèn sắt khi còn nóng, nói: “Mời đi bên này.”

Mọi người không thể chối từ thịnh tình, liền đi theo hắn đến Tiên Vị Cư.

Lão bản Tiên Vị Cư bây giờ nào không nhận ra Huyện thái gia của huyện, lập tức dẫn vào bao sương, lại tự mình giúp họ gọi một bàn mỹ vị.

Đám người Trương Văn Quang từ ngàn dặm chạy tới, một đường cũng chưa ăn gì ngon, bây giờ đối diện với mỹ thực tự nhiên muốn ăn thật nhiều, bất quá bọn họ là văn nhân, dù sao cũng có chút cố kỵ, ngay cả thèm nhỏ dãi cũng chỉ động đến đĩa đồ ăn trước mặt mình.

https://thuviensach.vn

Đào Mặc nhìn bọn họ, không khỏi nghĩ tới mình lúc trước dùng bữa ở Cố phủ cũng cẩn cẩn dực dực như vậy, ánh mắt nhìn bọn họ càng lúc càng dịu lại.

Tôn Phúc thấy Đào Mặc chỉ uống trà không ăn, liền biết hắn nhất định đã dùng bữa rồi, hảo cảm đối với hắn càng tăng gấp bội, buông đũa nói: "Không biết đại nhân là tiến sĩ năm nào?"

Đào Mặc thản nhiên đáp: "Chức quan này của ta là quyên nạp mà có."

Mọi người nghe vậy đều sửng sốt, có vài người trên mặt lộ ra thần sắc xem thường. Bọn họ vất vả học tập, chính là muốn học phú ngũ xa, ngày nào đó kim bảng đề danh, xuất sĩ làm quan. Nhưng những người xuất thân giàu có lại có thể mua quan mua tước, không cần tốn nhiều công sức mà một bước lên trời, với bọn họ mà nói, bất công biết bao?! Nếu không phải món ăn Đào Mặc mời đã ăn vào miệng, bọn họ đã sớm giũ áo bỏ đi.

Đào Mặc nói: "Các ngươi đừng chê cười ta, kỳ thực ta ngay cả chữ cũng không biết được bao nhiêu."

Những người khác nhìn hắn, đã không phải là chê cười hay không chê cười nữa, mà là căn bản không muốn nói chuyện.

Đào Mặc âm thầm thở phào nhẹ nhõm.

https://thuviensach.vn

THỨC NHỮ BẤT THỨC ĐINH

Tô Du Bính

www.dtv-ebook.com

Chương 120: Phiên Ngoại: Tranh Giá Trang [3]

Đào Mặc thở dài nói: “Cũng chính vì nỗi khổ của cái sự bất học vô thuật rất sâu, ta càng bội phục những người đọc sách chăm chỉ học tập như các vị đang ngồi ở đây. Đào Mặc tại đây cầu chúc các vị kim bảng đề danh, vinh quy cố lý.”

Sắc mặt của những người khác hơi dịu xuống, rối rít đáp lễ.

Tôn Phúc nói: “Nghe cách nói chuyện của Đào đại nhân, không giống như người không biết chữ.”

Đào Mặc xua tay nói: “Hổ thẹn hổ thẹn, ta chỉ học theo Hàm Đan mà thôi.”

Học theo Hàm Đan cái cách dùng này…

*Học theo Hàm Đan: học theo người chẳng thành, lại còn quên cả cái vốn có.

Thời Chiến Quốc, dân quận Hàm Đan nước Triệu, nổi tiếng về thuật đi bộ. Người nước Yên hâm mộ, sang học thuật đó, nhưng đã không học được, lại quên cả cách đi bộ của chính mình, trở nên đi đứng lạch bạch tức cười. Câu trên ngụ ý chớ nên đua đòi rởm

“…”

Tôn Phúc vội ho một tiếng: “Chắc là Đại nhân muốn nói học như vẹt học nói?”

https://thuviensach.vn

Đào Mặc hiểu ra nói: “Đúng vậy đúng vậy.”

Tôn Phúc nói: “Hóa ra đại nhân là tự học mà không cần thầy.”

Đào Mặc cười lại khiêm tốn vài câu.

Mọi người thấy chức quan hắn dù là mua mà có, nhưng giở tay nhấc chân cũng không lỗ mãng kiêu căng, ngược lại có vài phần phong thái nho nhã của học sinh, ác cảm trong lòng không khỏi giảm đi vài phần.

Cửa bao sương đột nhiên bị gõ nhẹ vài cái, sau đó kẽo kẹt một tiếng mở ra.

Cố Tiểu Giáp ló đầu vào nhìn thoáng qua, lập tức hướng hành lang mà hô: “Công tử, ở gian này.”

Chốc lát sau, một thân ảnh xuất hiện ở cửa phòng, tóc như nước sơn, mắt sáng như sao, sắc mặt như sương sớm, không nói mà uy.

Đào Mặc không khỏi chột dạ, lúng ta lúng túng đứng lên, “Huyền Chi.”

Cố Tiểu Giáp phàn nàn: “Công tử nghe nói người đến rồi lại không vào phủ, lập tức phái hạ nhân đi tìm, không ngờ ngươi cư nhiên lại cùng người khác ở đây ăn ăn uống uống thật vui vẻ.”

Trương Văn Quang và Tôn Phúc không chú ý gì khác, chỉ chú ý Đào Mặc gọi người nọ là “Huyền Chi”, không khỏi kích động đứng lên nói: “Chẳng lẽ tôn giá chính là Cố Huyền Chi Cố công tử?”

Những người khác nghe vậy đều cả kinh, đều đứng lên, mắt mở to nhìn Cố Xạ.

Cố Xạ lạnh nhạt liếc bọn họ một cái, thẳng bước vào gian phòng, đến bên cạnh Đào Mặc.

https://thuviensach.vn

Cố Tiểu Giáp lập tức đặt ghế chen vào giữa Đào Mặc và Tôn Phúc.

Tôn Phúc hậu tri hậu giác lùi sang bên.

Sau khi Cố Xạ ngồi xuống, thấy mọi người vẫn còn đamg đứng, khoan thai khoát tay nói: “Ngồi xuống.”

Những người khác theo lời ngồi xuống, trên mặt vẫn khó nén kích động như trước.

Đào Mặc giải thích: “Ta tình cờ gặp bọn họ ở ngoài cửa sau của Cố phủ chờ đến chưa vẫn chưa dùng bữa, liền làm chủ mời bọn họ đến Tiên Vị lâu nếm thử tay nghề ở đây một chút.”

Trương Văn Quang lúc này mới định thần, hắn nhìn ra quan hệ giữa Cố Xạ và Đào Mặc không phải tầm thường, không thì cũng sẽ không ngóng trông tìm đến như thế, liền theo lời hắn nói: “Đại nhân nhiệt tình hiếu khách, thực có phong thái Mạnh Thường.”

Đào Mặc không biết Mạnh Thường là ai, chỉ biết hắn đang ca ngợi mình, vội khiêm tốn vài câu.

Cố Xạ hỏi: “Ăn ngon không?”

Những người khác cho là y đang hỏi mình, vội vàng gật đầu khen ngon.

Cố Xạ nói: “Ta vẫn chưa ăn.”

Nụ cười trên mặt những người khác cứng đờ, không biết sao y lại nói như vậy, không thể làm gì khác hơn đành nhìn về phía Đào Mặc.

Đào Mặc dù không nghe ra ngụ ý của Cố Xạ, cũng nhìn ra được sắc mặt y lúc này, cười làm lành nói: “Ta đi nói chưởng quỹ phân phó trù phòng chuẩn bị thêm vài món chiêu bài nữa.” Hắn đang muốn đứng lên, Cố Tiểu Giáp đã biết điều chạy xuống lầu trước.

https://thuviensach.vn

Cố Xạ thấy thần tình Đào Mặc hơi khẩn trương, thầm than một tiếng, im lặng giương giương khóe miệng, khuôn mặt y thanh tuyển, không cười thì như hàn sơn tuấn phong, cười thì như tuyết xuân tan chảy, những người bên cạnh nhìn mà sinh lòng tán thán.

Đào Mặc tự mình đi lấy một chén trà sạch từ quầy bên cạnh, lại từ mình dùng trà rửa qua chén, mới châm trà cho Cố Xạ.

Có người cười nói: "Không nghĩ tới đại nhân và Cố công tử giao tình không cạn."

Cố Xạ uể oải hỏi: "Vì sao không nghĩ tới?"

Người kia ngẩn ra, dáng tươi cười có phần nhạt đi, nhẹ giọng nói: "Vừa rồi ta nghe đại nhân nói ngài ấy xuất thân quyên quan, không tinh thông văn mặc, thì cho là nhị vị hẳn cũng không quen biết nhau."

Cố Xạ nói: "Y đối với kinh thư có thể tinh tiến thần tốc, nếu có thời gian, chưa chắc không thể kim bảng đề danh."

Những người khác nghe y thổi phồng Đào Mặc, cho đó là lời lấy lòng giữa bằng hữu bình thường, cũng không làm rõ, nhất tề mỉm cười nói phải. Nhưng Đào Mặc lại vô cùng xấu hổ nói: "Kim bảng đề danh tuyệt không dám nghĩ đến, chỉ cần có thể nhận biết được chữ, đọc được sách, viết được văn, làm được thơ là tốt rồi."

Mọi người cười to, cùng nói: "Chỉ cần bốn việc này cũng đã quá vượt trội rồi."

Tôn Phúc đột nhiên hỏi: "Không biết lão sư của đại nhân là vị nào?"

Tiếng cười tắt dần, ánh mắt mọi người đều rơi vào trên người Cố Xạ.

Cố Xạ nhẹ gật đầu.

https://thuviensach.vn

Ánh mắt mọi người nhìn Đào Mặc không khỏi có thêm vài phần hâm mộ cùng đố kị. Không nói tới văn tài học thức của Cố Xạ, chỉ nói tới thân phận công tử tướng phủ của y, cũng đủ để con đường làm quan của Đào Mặc bình thản không ít.

Cố Xạ sát ngôn quan sắc, liền biết trong lòng họ nghĩ gì, cũng lười giải thích. Để bọn họ tưởng y và Đào Mặc là bằng hữu kiêm sư đồ càng tốt, miễn khỏi nghi ngờ việc Đào Mặc ở trong phủ y.

Các món ăn Cố Tiểu Giáp gọi cuối cùng cũng được mang lên.

Mọi người thấy Cố Xạ động đũa, không dám nói thêm gì nữa, mỗi người đều ngồi nghiêm chỉnh, mắt nhìn thẳng. Đào Mặc vốn đã quen dùng bữa cùng Cố Xạ, thấy bọn họ câu nệ như vậy, cũng bắt đầu câu nệ theo, hai tay đặt trên đùi nắm lại, hai mắt nhìn chén trà trước mặt.

Dưới ánh nhìn chăm chú của mọi người, Cố Xạ vẫn thản nhiên như trước, gọn gàng mà dùng bữa, không nhanh không chậm.

Những người khác nhìn y ăn, cũng không thấy có gì khó chịu, ngược lại còn nghĩ nhìn y dùng bữa cũng là một sự hưởng thụ.

(Mấy người này… Hết nói nổi =.=)

Cho đến khi Cố Xạ dừng đũa, đám người Tôn Phúc và Trương Văn Quang nháy mắt với nhau, đang muốn mở miệng, lại thấy Cố Xạ đứng lên, nói với Đào Mặc: “Hồi phủ.”

“A. Được.” Đào Mặc đứng lên theo, hướng những người văn nhân từ thiên lý xa xôi chạy tới chắp tay cáo từ, liền cùng Cố Xạ ra ngoài.

“Cố công tử!” Tôn Phúc vẫn ngồi cạnh y, thấy y muốn rời đi, theo bản năng nghiêng người chặn đường y.

https://thuviensach.vn

“Làm càn! Ngươi muốn làm gì?” Cố Tiểu Giáp lập tức xông ra.

Tôn Phúc lúc này mới ý thức được mình đã làm gì, vội lui về sau khom mình nói: “Tiểu sinh lỗ mãng, mong Cố công tử bỏ qua!”

Cố Xạ nét mặt không đổi vòng qua hắn, đi về phía cửa.

“Cố công tử. Chúng ta đến đây là vì muốn giải thích nghi hoặc!” Trương Văn Quang nhớ tới những lời đồn trước kia, linh cơ khẽ động, vội vàng nói.

Bước chân Cố Xạ quả nhiên dừng lại.

Trương Văn Quang trong lòng rỡ nói: “Bọn ta ngưỡng mộ Cố công tử đã lâu, có vài vấn đề muốn thỉnh giáo.”

Cố Xạ nói: “Đưa thiếp rồi sao?”

Trương Văn Quang nổi lên lo lắng, thầm kêu hỏng bét, nhưng cũng chỉ có thể thành thật hồi đáp: “Đã đưa rồi, nhưng mà…”

“Cáo từ.” Cố Xạ lãnh đạm mà ném lại một câu, liền xoay người ra ngoài.

Đào Mặc chắp tay, cũng muốn cáo từ, lại thấy đám người Tôn Phúc ánh mắt mong mỏi nhìn hắn, trong mắt đầy ý khẩn cầu. Bảo bọn họ mặt dày mày dạn đuổi theo bọn họ không làm được, nhưng thiên lý xa xôi mà đến, lại tay không trở về, bọn họ lại không cam lòng, chỉ có thể trông cậy vào hảo hữu kiêm học sinh của Cố công tử trước mắt này nói tốt vài câu, xem có thể nghịch chuyển càn khôn hay không.

Dưới lầu.

Cố Tiểu Giáp nhảy lên xe ngựa, không nhịn được nhìn về hướng thang lầu lầu một, hỏi Cố Xạ: “Công tử, thiếu phu nhân sao còn chưa ra?”

https://thuviensach.vn

Cố Xạ đứng trước thùng xe, cũng không vội lên xe ngựa, nghe vậy, lạnh lùng nhìn hắn.

Cố Tiểu Giáp tự biết lỡ lời, vội cười bồi nói: "Ta là nói Đào đại nhân. Người nói những người kia có dây dưa với ngài ấy hay không, bảo ngài ấy đến thuyết phục người? Ta thấy tai Đào đại nhân rất mềm, không chừng sẽ bị thuyết phục thành công. Thật là, tốt bụng đi mời những người không quan hệ kia đi dùng cái gì mà bữa. Công tử, nếu Đào đại nhân thực sự đến thuyết phục người, người có… mở một bên lưới?"

Cố Xạ đạm nhiên liếc hắn một cái, "Ngươi nói xem?"

Cố Tiểu Giáp nói: "Nếu mở một bên lưới, không những phá vỡ quy củ Cố phủ, cũng phá hủy thanh danh nhất ngôn cửu đỉnh của công tử, hơn nữa về sau nếu tất cả mọi người đều dây dưa như vậy, càng khiến Đào đại nhân rơi vào chỗ tiến thoái lưỡng nan. Nhưng nếu không mở, lại khiến Đào đại nhân khó xử. Đây quả thật là trái cũng khó, phải cũng khó nha." Hắn vừa thở dài, liền thấy Đào Mặc từ trên lầu đi xuống, đám văn nhân thư sinh kia đều đi theo phía sau hắn. Cố Tiểu Giáp ai thán nói: "Tới rồi tới rồi."

Đào Mặc trước đi tới quầy hàng, hỏi rõ Cố Tiểu Giáp đã thanh toán xong mới đi ra. "Đi." Hắn quay đầu vẫy vẫy tay với đám người Trương Văn Quang, sau đó chờ Cố Xạ lên xe.

Cố Tiểu Giáp nghi hoặc hỏi: "Bọn họ không nói gì sao?"

Đào Mặc cười nói: "Bọn họ nói Huyền Chi văn tài nhân phẩm đều vô cùng hiếm có, tuy rằng vô duyên lấy văn kết giao, nhưng có thể cùng ngồi ăn một bàn, đã là cực kỳ vinh hạnh rồi."

Cố Tiểu Giáp nói: "Chỉ như vậy?"

Đào Mặc thấy Cố Xạ đã lên xe, liền qua quýt gật gật đầu với hắn, nhấc chân chui vào thùng xe, ngồi vào bên cạnh Cố Xạ. Hai người đã trải qua

https://thuviensach.vn

chuyện thân mật nhất, ngồi sóng vai bên nhau như vậy không làm cho Đào Mặc xấu hổ không tự nhiên như trước nữa.

“Vì sao không cầu tình cho bọn họ?” Cố Xạ chậm rãi hỏi.

Đào Mặc nói: “Không có quy củ không đúng quy cách. Ta làm chủ chỉ vì niệm tình bọn họ thiên lý xa xôi chạy đến đây, chưa từng nghĩ muốn phá hỏng quy củ Cố phủ.”

Khóe miệng Cố Xạ cong lên thành một vòng cung vẻ hài lòng.

Đào Mặc nhìn khóe môi xinh đẹp của y, trong lòng không khỏi chộn rộn. Tuy nói bọn họ tân hôn yến nhĩ, nhưng Cố Xạ đối với chuyện phòng the luôn có chừng mực, cử chỉ thường ngày càng hợp tình hợp lễ, dù có thân mật, cũng chỉ đến mức tiếp xúc nhau là cùng. Đào Mặc thỉnh thoảng có ý muốn thân cận, cũng không dám quá mức đường đột.

Dường như chú ý tới ánh mắt nhìn chằm chằm một hồi lâu của hắn, Cố Xạ quay đầu, nhìn hắn hỏi: “Làm sao rồi?”

Nhìn y, Đào Mặc cảm thấy thân thể lại bắt đầu biến hóa vi diệu, vội nghiêng đầu đi nói: “Không, không có gì.” Hắn âm thầm nhắc nhở chính mình, Cố Xạ chính là công tử tướng phủ, chú trọng nhất là lễ nghĩa liêm sỉ, mình tuyệt đối không được có cử chỉ bất chính, khiến y xem thường.

Hai mắt Cố Xạ híp lại, như đang dò xét điều gì, cuối cùng vẫn là quay đầu đi.

https://thuviensach.vn

THỨC NHỮ BẤT THỨC ĐINH

Tô Du Bính

www.dtv-ebook.com

Chương 121: Phiên Ngoại: Tranh Giá Trang [4]

Mã xa trở lại cửa sau Cố phủ, Đào Mặc đang muốn mở cửa xe, chợt nghe Cố Tiểu Giáp ai oán kêu một tiếng: “Không phải lại xảy ra chuyện gì rồi chứ?”

Đào Mặc cuống quít mở rộng cửa, thấy một sai dịch luống ca luống cuống đứng ở ngoài cửa, thấy hắn lộ diện, vội vàng một bước vượt núi đến báo: “Đại nhân, Dương Liễu thị cùng nữ nhi nữ tế bà ta đến náo loạn.”

“Nữ nhi nữ tế?” Đào Mặc kinh ngạc mở to hai mắt.

Cố Tiểu Giáp lắc lắc đầu, chấp nhận mà vung tay hướng sai dịch nói: “Lên xe, dẫn đường.”

Đây quả thật sóng này chưa yên sóng khác đã tới.

Đào Mặc ngồi xe ngựa còn chưa đến cửa nhà Lưu Bảo, chợt nghe Dương Liễu thị gào khóc đến tê tâm liệt phế: “Ta chết thành quỷ cũng không buông tha cho các ngươi! Các ngươi đừng hòng đem ta vứt sang một bên! Ta lại muốn xem xem… Xem xem, xem xem các ngươi có thể yên ổn đến khi nào!”

Xe ngựa càng tiến về phía trước, tiếng khóc càng vang dội.

Đào Mặc xuống xe, liền thấy một đám đông đang vây xem nơi này, nhìn thấy hắn đều tự động nhường đường.

https://thuviensach.vn

Dương Liễu thị ở giữa đường, hai mắt khóc sưng như hai quả hạch đào, Thôi Quýnh dẫn đầu sai dịch đang vây quanh bà khuyên giải. Cửa nhà Lưu Bảo đóng chặt, dù bà kêu khóc thế nào cũng không nhúc nhích tí nào.

“Rốt cuộc đã phát sinh chuyện gì?”

Đào Mặc không mở miệng thì thôi, vừa mở miệng, Dương Liễu thị lại giống như người mù đột nhiên nhìn thấy ánh sáng, thình lình nhào tới phía hắn.

Đào Mặc bất ngờ không kịp đề phòng bị chạm trúng.

Dương Liễu thị khăng khăng nắm chặt tay hắn, hai đầu gối đột nhiên khuỵu xuống, thẳng đờ quỳ trước mặt hắn, nước mắt nước mũi đầy mặt khóc nói: “Đại nhân làm chủ, đại nhân làm chủ cho dân phụ.”

Đào Mặc không còn cách nào, chỉ đành ngồi chồm hổm nói: “Rốt cuộc là phát sinh chuyện gì, bà hãy nói lại rõ ràng.”

Dương Liễu thị hào hển thở ngừng một chút, lại nói: “Nói đến cũng là do ta mệnh khổ, chồng trước chết sớm, tái giá lại gả cho một tên lưu manh vô lại. Vất vả nuôi dưỡng nữ nhi trưởng thành, vốn tưởng rằng có thể khổ tận cam lai, ai ngờ… ai ngờ lại nuôi dưỡng một con sói mắt trắng. Tôi vất vả tính toán lo liệu cho nó, nó được lợi rồi lại muốn đem tôi một cước đá văng. Tôi thực sự không biết nên làm thế nào cho phải. Đại nhân, đại nhân, trừ ngài ra, tôi thật không biết trên đời này còn có ai có thể cho tôi công đạo nữa!”

Đào Mặc nhớ lo nghĩ lúc trước của Kim Sư gia, không ngờ nhanh như vậy đã ứng nghiệm.

“Bà cứ đứng lên trước rồi nói.” Hắn muốn nâng bà dậy, nhưng Dương Liễu thị sao cũng không chịu, còn muốn dập đầu, Đào Mặc bị hù đến giật mình, vội vàng nghiêng người tránh: “Công đường lễ bái là vì bà tôn ta là

https://thuviensach.vn

quan, bà bái cũng không phải là ta, mà là quan ấn. Nhưng ở đây không phải công đường, bà không cần đa lễ như vậy.”

Dương Liễu thị ngẩng đầu lên nói: “Đại nhân chủ trì công đạo cho dân phụ, tôi đương nhiên phải tạ ơn đại nhân.”

Đào Mặc hỏi Thôi Quýnh: “Phu phụ Lưu Bảo có ở nhà không?”

Thôi Quýnh nói: “Đại nhân chưa đến, không dám tự mình gõ cửa.”

Đào Mặc nói: “Gọi cửa, mời bọn họ ra đi.”

Thôi Quýnh lúc này mới gõ cửa.

Dương Liễu thị nói: “Sau khi bọn chúng đuổi dân phụ ra ngoài, chưa hề đi ra, tất nhiên là có nhà.”

Có lẽ Lưu Bảo và Châu Quỳnh vẫn ở trong phòng nghe động tĩnh, cho nên Thôi Quýnh vừa gõ cửa một lần, cửa liền mở ra.

Lưu Bảo và Châu Quỳnh song song tiến lên, thấy Đào Mặc liền cúi đầu bái.

Đào Mặc không tiện nâng bọn họ dậy, đang muốn gọi Thôi Quýnh hỗ trợ, lại thấy Dương Liễu thị đột nhiên bỏ quên hắn, trực tiếp tiến lên cho Châu Quỳnh một cái tát, sau đó bắt đầu chửi ầm lên.

Châu Quỳnh òa lên khóc, cả người run lẩy bẩy nép ở trong lòng Lưu Bảo.

Lưu Bảo trừng mắt nhìn Dương Liễu thị, ngại vì Đào Mặc đang ở đây, cũng giận mà không dám nói gì.

Đào Mặc vẫy tay với Thôi Quýnh.

Thôi Quýnh thức thời đem nhân mã tách hai bên ra.

https://thuviensach.vn

Đào Mặc bị bọn họ một khóc một mắng làm cho đau đầu, nhìn bên trái một chút lại nhìn bên phải một chút đang thúc thủ vô sách, lại thấy Cố Tiểu Giáp lặng lẽ đi tới, thấp giọng nói: “Công tử nói, công đường để trống cũng uổng, chi bằng bảo mọi người cùng đến ngồi một chút. Dù sao nơi đó có kinh đường mộc, nếu thấy ai quá ồn ào, gõ một cái là được.”

Đào Mặc hơi sửng sốt, sau đó liền nói: “Đây là lời của ngươi hay là lời của Huyền Chi?”

Cố Tiểu Giáp cười ha ha nói: “Cũng như nhau cả.”

Đào Mặc nghe có lý, cũng không tính toán trong lời nói hắn thêm thắt bao nhiêu, liền gọi Thôi Quýnh đưa bọn họ đến công đường. Sau khi phân phó xong, hắn thấy người dân vây xung quanh vẫn chưa đi, suy nghĩ một chút, lại nói: “Chư vị có chứng kiến chuyện gì vừa phát sinh không?”

Mọi người nhất tề gật đầu nói có.

Đào Mặc nói: “Có ai nguyện ý theo ta đến công đường làm nhân chứng không?”

Đổi lại là hắn, bách tính đến công đường e là sợ còn không kịp, chỉ có Đàm Dương huyện là ngoại lệ. Nghe nói phải đến công đường làm chứng, không ít người rối rít đáp ứng.

Đào Mặc liền để Thôi Quýnh đưa bọn họ cùng đi, một đoàn người trùng trùng điệp điệp đi đến công đường.

Hắn ngồi xe ngựa Cố Xạ, đương nhiên đến nha môn trước bọn họ. Vội vàng thay quan bào xong, Đào Mặc liền tìm Kim Sư gia nói rõ việc này. Kim Sư gia nghe xong đang muốn nói gì đó, lại nghe bên ngoài bẩm báo Dương Liễu thị đã đến ngoài cửa, đang chờ thăng đường.

Không còn cách nào, Đào Mặc đành vội vàng lên công đường.

https://thuviensach.vn

Kỳ thực trên đường tiễn hắn đi, Cố Xạ đã nói với hắn một câu ý vị thâm trường, “Thanh quan khó quản việc nhà.” Đào Mặc suy xét ý tứ trong lời y nói hắn là bảo hắn chớ nhúng tay vào việc này. Hắn nửa không hiểu, nửa không dám gật bừa, sau đó thì đem lời này quăng ra sau đầu.

Đến công đường, Dương Liễu thị và Châu Quỳnh trên đầu trên thân đều khác trước.

Thôi Quýnh nói nhỏ hai câu với Kim Sư gia. Kim Sư gia nói lại với Đào Mặc: “Bọn họ ở trên đường lại cãi nhau một trận, Châu Quỳnh nói Dương Liễu thị lòng tham không đáy.”

Đào Mặc ngẩn người.

Thế thì thật kì lạ. Theo hắn thấy, trong bốn người Dương Thiên Viễn, Dương Liễu thị, Châu Quỳnh và Lưu Bảo, Dương Liễu thị là người có hoàn cảnh thê thảm nhất. Trượng phu chiếm đoạt của hồi môn của người chồng trước để lại cho nữ nhi, mà nữ nhi nữ tế hiển nhiên lại sinh hiềm khích với bà, kiện tụng một tràng bị đẩy đến tình cảnh ngước mắt không tìm được người thân thích không nhà để về, thế nào chỉ trong chớp mắt, nữ nhi bà lại lý lẽ hùng hồn nói bà lòng tham không đáy?

Kim Sư gia nói: “Chỉ sợ trong chuyện, còn có điều uẩn khúc.”

Đào Mặc gật gật đầu, dùng sức gõ kinh đường mộc nói: “Dương Liễu thị, vì sao ngươi lại đến khóc nháo trước cửa nhà Lưu Bảo? Mau mau nói ra.”

Dương Liễu thị nhiều lần gặp biến cố, lại thấy nguy không loạn, lời nói ra rất rõ ràng mạch lạc, “Bẩm đại nhân, hôm nay đại nhân phán Dương Thiên Viễn trả lại của hồi môn của nữ nhi dân phụ, dân phụ cảm kích không thôi, thế nhưng dân phụ thiên tính vạn tính cũng không ngờ được nữ nhi nữ tế sau khi nghe phán quyết của đại nhân, mừng rỡ như điên, lập tức ruồng bỏ dân phụ. Lại đuổi dân phụ ra khỏi nhà, nói dân phụ đi cầu Dương Thiên Viễn thu lưu! Không dối gạt đại nhân, lúc trước dân phụ ở trên công đường,

https://thuviensach.vn

đã có giác ngộ, duyên phận phu thê với Dương Thiên Viễn kia đã hết, tuyệt đối không thể trở lại như trước. Đáng cười là dân phụ toàn tâm toàn ý mưu tính cho nữ nhi nữ tế, cuối cùng lại rơi vào kết cục trong ngoài không nhận!" Bà nói xong, oán hận chằm chằm nhìn Châu Quỳnh, cơ hồ muốn trừng cho đến khi tim nàng nhảy ra ngoài.

Châu Quỳnh bị ánh mắt của bà làm kinh hãi, không tự chủ rụt người về phía Lưu Bảo.

Lưu Bảo len lén liếc nhìn Dương Liễu thị, trầm mặc không nói.

Đào Mặc hỏi: "Lưu Bảo, Châu Quỳnh, lời của Dương Liễu thị có phải là sự thật hay không?"

Châu Quỳnh giật giật môi, không dám trả lời.

Lưu Bảo nói: "Đại nhân. Nhạc phụ nhạc mẫu là phu thê, phu thê vốn nên đoàn đoàn viên viên hòa hòa thuận thuận, tiểu nhân khuyên nhạc mẫu hồi gia đoàn viên cùng nhạc phụ có chỗ nào không ổn."

Đào Mặc nói: "Nhưng bà vì các ngươi mà đã gây xích mích với Dương Thiên Viễn, nếu trở về, Dương Thiên Viễn sao có thể vui vẻ hòa nhã với bà?"

Lưu Bảo nói: "Đại nhân. Nhạc phụ nhạc mẫu là phu thê mấy mươi năm, sao sẽ vì một chuyện nhỏ thế này mà trở mặt vô tình? Có câu, thà hủy một tòa miếu, không hủy cửa người thân. Nếu tiểu nhân ép nhạc mẫu ở lại trong nhà, lại chính là tội nhân rồi."

"Giảo biện! Lưu Bảo, ngươi thật lớn mật, đến trước mặt đại nhân rồi còn dám giảo biện!" Dương Liễu thị tức đến run người.

Đào Mặc nhíu nhíu mày. Lời Lưu Bảo nói nghe thì như có lý, thực ra là rũ bỏ trách nhiệm của mình và Châu Quỳnh đối với Dương Liễu thị, quả

https://thuviensach.vn

thực vô cùng xảo quyệt.

Đào Mặc nháy nháy mắt với Kim Sư gia.

Kim Sư gia đến bên cạnh hắn, thấp giọng nói: “Đông gia, ta thấy việc này vẫn là từ số của hồi môn mà ra.”

Đào Mặc nghi hoặc nhìn lão.

Kim Sư gia chỉ điểm cho hắn như vậy như vậy thế này thế kia một lần.

Đào Mặc liên tiếp gật đầu, tiếp đó nói với ba người dưới công đường: “Thôi được. Nếu các ngươi thật không thể sống cùng nhau, bản quan cũng không thể miễn cưỡng.”

“Đại nhân!” Dương Liễu thị kinh sợ kêu lên.

Đào Mặc khoát tay ngăn lời bà, tiếp tục nói: “Nhưng Dương Liễu thị một mình một người không chỗ nương tựa, lại vì chuyện của hồi môn mà xích mích với Dương Thiên Viễn, thật đáng thương. Bản quan cảm thông cho cảnh ngộ của bà, lại cảm động bởi một mảnh hiếu tâm của phu phụ Lưu Bảo và Châu Quỳnh, quyết định đem của hồi môn phân thành hai, một nửa giao cho Châu Quỳnh làm của hồi môn, nửa kia cho Dương Liễu thị dùng dưỡng lão, cũng xem như thay Châu Quỳnh tận hiếu.”

“Tuyệt đối không thể!” Châu Quỳnh kêu lên.

“Đó chính là mong muốn của bà ấy! Đại nhân!” Lưu Bảo buột miệng nói.

Đào Mặc cau mày nói: “Sao lại là mong muốn của bà ấy?”

Lưu Bảo tự biết nói lỡ, sắc mặt nhất thời trắng bệch.

Kim Sư gia hướng Đào Mặc ra dấu gõ kinh đường mộc.

https://thuviensach.vn

Đào Mặc thuận tay cầm lấy gõ mạnh, “Lưu Bảo, nếu ngươi không nói thật, vậy bản quan vạn bất đắc dĩ chỉ có thể…”

Kim Sư gia thấy hắn ngừng lại, vội dùng khẩu hình nói dụng hình.

Đào Mặc nhìn lão một cái, lại lắc đầu nói: “Bản quan chỉ có thể thu hồi phán quyết bảo Dương Thiên Viễn giao ra của hồi môn lúc trước, không quản chuyện nhà của các ngươi nữa.”

Lời vừa nói ra, Dương Liễu thị, Lưu Bảo và Châu Quỳnh đều đại kinh thất sắc, trăm miệng một lời nói: “Tuyệt đối không thể!”

Đào Mặc nói: “Ta là quan phụ mẫu của Đàm Dương huyện, không phải con rối trong tay các ngươi. Nếu các ngươi có lý, ta tự nhiên sẽ giúp các ngươi. Nếu các ngươi có điều giấu diếm, muốn mượn tay ta mưu cầu tư lợi, ta tuyệt đối không để các ngươi được như ý. Rốt cuộc như thế nào, các ngươi tự ngẫm lại cho rõ.”

https://thuviensach.vn

THỨC NHỮ BẤT THỨC ĐINH

Tô Du Bính

www.dtv-ebook.com

Chương 122: Phiên Ngoại: Tranh Giá Trang [5]

Công đường nhất thời yên tĩnh lại.

Ba người Dương Liễu thị ngươi nhìn nhìn ta, ta nhìn nhìn ngươi, trao đổi đủ loại ánh mắt.

Châu Quỳnh đột nhiên nhỏ giọng nói: “Đại nhân, tiểu nữ nguyện ý đón mẹ về.”

Khóe miệng Dương Liễu thị khẽ nhếch, làm như rất không muốn, nhưng cũng không nói gì.

Đào Mặc lắc đầu nói: “Lưu Bảo vẫn chưa giải thích câu nói vừa rồi của hắn là có ý gì.”

Lưu Bảo nói: “Tiểu nhân chỉ nhất thời buột miệng, cũng không…”

“Các ngươi đã không muốn nói thật, ta cũng chỉ có thể thu hồi phán quyết khi trước.” Đào Mặc cầm lấy kinh đường mộc, đang muốn vỗ, liền thấy ở trong đám người vây xem bên ngoài công đường ló ra một khuôn mặt vô cùng quen mắt, bèn hướng Kim Sư gia ngoắc ngoắc tay.

Kim Sư gia nói: “Đông gia?”

“Ngươi xem người kia có phải là Dương Thiên Viễn không?” Đào Mặc nói.

Kim Sư gia nhìn hồi lâu, cười khổ nói: “Đại nhân, ta đã bao nhiêu niên kỷ, mắt mờ, sao thấy rõ được? Nếu đông gia muốn xác nhận, cũng không

https://thuviensach.vn

khó, chỉ cần truyền hắn lên công đường là được.”

Đào Mặc vỗ kinh đường mộc nói: “Truyền Dương Thiên Viễn lên công đường.”

Người nọ quả nhiên là Dương Thiên Viễn. Hắn nghe nói vụ án phúc thẩm mới đặc biệt chạy tới, sau đó lại nghe Đào Mặc nói muốn xóa bỏ phán quyết về của hồi môn, trong lòng vui vô cùng, tự nhiên là vui vẻ mà lên công đường quỳ xuống.

“Hôm nay bốn người các ngươi đều ở đây, có chuyện gì đừng ngại nói cho rõ ràng. Nếu không nói được, bản quan cũng không miễn cưỡng, chỉ là phán quyết lúc trước bất đắc dĩ phải hủy bỏ rồi.” Đào Mặc nói xong, lẳng lặng chờ bọn họ ra quyết định.

Lưu Bảo cắn răng nói: “Đại nhân, kỳ thực chuyện đòi của hồi môn chính là xuất phát từ chủ ý của nhạc mẫu. Bà sợ Dương Thiên Viễn đem của hồi môn đi cưới tiểu thiếp, mới xui khiến chúng tôi cùng bà diễn trò cáo trạng. Bà còn nói, nếu chuyện thành, muốn chúng tôi chia một nửa của hồi môn cho bà.”

Người Dương Liễu thị run lên, phục dưới đất không dám nói.

Dương Thiên Viễn giận trong lòng, nhịn không được buột miệng mắng: “Tiện nhân!”

Đào Mặc vỗ kinh đường mộc nói: “Không được nói lời tổn thương người khác!”

Dương Thiên Viễn cố nén tức giận, rồi lại thực sự nhịn không được nói: “Đại nhân. Không phải tiểu nhân tham tài háo sắc, tiểu nhân làm như vậy thật sự là có nỗi khổ bất đắc dĩ. Liễu thị gả vào Dương gia ta hơn mười năm không có gì, ta cực khổ nuôi nữ nhi suy cho cùng là con người khác, từ lúc gả vào nhà Lưu Bảo, cũng không nói qua cho ta một tiếng. Đại nhân, người

https://thuviensach.vn

nói, làm sao ta không mưu tính cho bản thân sau này? Chẳng lẽ ta cưới Liễu thị bà ta thì phải rơi vào kết cục không con chăm sóc lúc về già hay sao?"

Đào Mặc do dự nói: "Cái này…"

Lưu Bảo thấy Đào Mặc dao động, vội nói: "Đại nhân tuyệt đối đừng để ông ta mê hoặc. Của hồi môn kia vốn là của Châu gia, hắn không trả lại lại còn cướp đi."

Dương Liễu thị cũng khóc lóc kể: "Đại nhân. Dân phụ từ lúc gả vào Dương gia, vẫn tuân thủ nữ tắc, không sinh được con cũng không hẳn là lỗi của dân phụ."

Dương Thiên Viễn giận càng thêm giận, "Tiện nhân, ngươi nói cái gì? !"

Đào Mặc thấy bọn họ nháo thành một vòng, đầu đau muốn nói ra, liền vỗ kinh đường mộc ba lần nói: "Yên lặng!"

Đám người Dương Thiên Viễn lúc này mới im tiếng.

Đào Mặc nhìn về phía Kim Sư gia.

Kim Sư gia cũng một vẻ khó xử.

Dưới công đường, Cố Tiểu Giáp vẫy tay với hắn.

Đào Mặc mắt sáng lên, ho một tiếng nói: "Ta đi đây một lát, các ngươi chờ chút."

"Đông gia việc này…" Kim Sư gia muốn nói có thể tạm thời bãi đường, nhưng Đào Mặc đã nhanh như chớp không thấy bóng dáng, chỉ đành cười gượng hai tiếng với bốn người vẫn còn quỳ ở đó.

Ra phía sau công đường, Đào Mặc lòng như lửa đốt hỏi: "Có phải Huyền Chi có diệu kế gì xử án phải không?"

https://thuviensach.vn

Cố Tiểu Giáp lắc đầu nói: “Không. Công tử nói buổi tối có món thịt kho ngài thích ăn, bảo ngài về nhà sớm một chút.”

“Hả?” Đào Mặc ngây người.

Cố Tiểu Giáp nói: “Thiếu phu nhân định lúc nào thì về?”

Đào Mặc nghĩ nghĩ một chút rồi nói: “Phán xong vụ án này đã.”

Cố Tiểu Giáp nói: “Rõ, ta đi hồi bẩm công tử.”

Đào Mặc thấy Cố Tiểu Giáp quay đầu chạy đi, nhịn không được lại gọi hắn về. Hắn thấy Cố Tiểu Giáp nghi ngờ đang nhìn mình, xấu hổ nói: “Huyền Chi thật không nói gì khác sao?”

Cố Tiểu Giáp nghiêm túc nói: “Nếu Thiếu phu nhân muốn nghe lời tâm tình, hẳn là nên tự mình đi hỏi công tử mới phải. Công tử chưa bao giờ bảo ta truyền lại những lời như vậy.”

“Không, không phải.” Mặt Đào Mặc càng đỏ hơn, phất tay nói: “Không có gì cả. Ngươi đi đi.”

Cố Tiểu Giáp đột nhiên bật cười, lấy ra một tờ giấy từ trong ngực áo, hai tay đưa đến tay hắn, “Tuy công tử không bảo ta truyền những lời như vậy, nhưng có thể bảo ta truyền những bức thư như này.”

Trên mặt Đào Mặc vốn đã đỏ ưng nay lan đến tận mang tai, vừa mở bức thư vừa nói: “Đừng có nói bậy.”

Thư viết quả nhiên không phải lời tâm tình, chỉ có bốn chữ: Dư kỳ sở cầu.

Dư kỳ sở cầu?

Đào Mặc trở lại công đường, trong lòng vẫn nhớ tới bốn chữ này.

https://thuviensach.vn

Kim Sư gia vội bước lên hỏi: “Cố công tử nói gì?”

Đào Mặc đưa giấy cho lão xem. Kim Sư gia trầm ngâm nói: “Lưu Bảo và Châu Quỳnh cầu là của hồi môn.”

Đào Mặc gật gật đầu.

Kim Sư gia nói: “Dương Thiên Viễn cầu là có người để nương tựa lúc về già, sau khi chết có người lo ma chay. Mà Dương Liễu thị…”

Đào Mặc đột nhiên thấp giọng nói: “Kỳ thực, điều Dương Liễu thị mong muốn cũng không khác với Dương Thiên Viễn.”

Kim Sư gia quay đầu nhìn hắn, lại thấy trên mặt hắn dần dần lộ ra một nụ cười, “Ta biết nên phán thế nào rồi.”

Đào Mặc ngồi thẳng lưng lên nói: “Dưới công đường nghe phán.”

Bốn người quỳ phục xuống, từ thân thể cứng nhắc của bọn họ có thể thấy lúc này trong lòng bọn họ rất khẩn trương.

“Của hồi môn này vốn là của Châu gia, nên do Châu Quỳnh sở hữu.” Đào Mặc nói, “Dương Thiên Viễn và Dương Liễu thị vốn là phu thê, cái gọi là một đêm phu thê trăm ngay ân huệ, các ngươi là phu thê mấy mươi năm, thì sao có thể vì những vật ngoài thân này mà tổn hại hòa khí? Bản quan lệnh các ngươi sống hòa hợp như trước, không được tái sinh sự việc rắc rối.”

Cơ thể Dương Thiên Viễn giật giật, dường như không phục.

“Còn có, ” Đào Mặc tiếp tục nói, “phụng dưỡng phụ mẫu chính là bổn phận của tử nữ. Dù Dương Thiên Viễn không phải phụ thân thân sinh của Châu Quỳnh, nhưng kế phụ cũng là phụ, huống hồ còn có công ơn nuôi dưỡng. Các ngươi sau này mỗi tháng đều phải cấp ba phần những gì làm ra

https://thuviensach.vn

được cho phu phụ Dương Thiên Viễn Dương Liễu thị, phụng dưỡng nhị lão bảo dưỡng tuổi thọ, tận hiếu đạo của tử nữ.”

Lưu Bảo và Châu Quỳnh bắt đầu cuống lên, muốn nói gì đó, lại thấy Đào Mặc bỗng vỗ kinh mộc đường một cái, quát lên: “Bãi đường!”

Xuống khỏi công đường, Đào Mặc vội vội vàng vàng thay đổi y phục chạy đến Cố phủ.

Lúc này đã tới giờ lên đèn, Cố phủ trong trong ngoài ngoài đều treo lồng đèn lớn soi đường.

Đào Mặc một đường chạy đến thính đường, liền thấy Cố Xạ ngồi ở sau bàn đầy mỹ thực, thần tình không mặn không nhạt. Tim hắn nhất thời đập mạnh, ở bên ngoài hít thở một chút mới tiến vào. “Từ xa đã nghe mùi thịt kho rồi, thật là thơm!” Hắn nói xong, nhìn nhìn sắc mặt Cố Xạ một chút.

Cố Xạ nhướng mi nói: “Hả? Rất thơm?”

Đào Mặc gật đầu nói: “Thơm thơm thơm…” Hắn đi tới trước bàn, nét cười bỗng cứng đờ, bởi vì trên bàn không hề có thịt kho.

Cố Tiểu Giáp ở bên cạnh nhịn không được cười thành tiếng.

Đào Mặc xấu hổ gãi đầu nói: “Nghe lầm rồi, nguyên lai là thịt kho đậu hũ.”

Khóe miệng Cố Xạ rốt cuộc lộ ra một chút tiếu ý, “Ngồi xuống ăn cơm.”

“Vâng.” Đào Mặc thở phào nhẹ nhõm, cầm lấy đũa ăn ngấu nghiến. Hôm nay liên tục chạy đi chạy lại, hắn thật sự rất đói rồi.

Cố Xạ gắp vài đũa cho hắn. Hắn cũng không quản là món gì, đều nhận hết.

https://thuviensach.vn

Cơm nước xong, theo thường lệ là chơi cờ. Nhưng khó có khi Cố Xạ không bảo Cố Tiểu Giáp bày bàn cờ, mà lôi Đào Mặc trở về phòng tắm rửa.

Tắm rửa xong, Cố Xạ nằm nghiêng trên giường, hướng hắn ngoắc tay.

Đào Mặc tim đập thình thịch. Ngay cả đã thành thân nhiều ngày rồi, đối mặt với Cố Xạ như vậy, hắn vẫn khó tránh miệng khô lưỡi khô. Hắn ngồi lên giường, chậm rãi nằm xuống, Cố Xạ liền nhẹ nhàng phủ thân lên.

Kỳ thực với chuyện này, Cố Xạ và hắn đều không có kinh nghiệm gì, làm tới làm lui cũng chỉ là những tư thế bình thường, nhưng mỗi lần Đào Mặc đều cảm thấy tư vị tốt đẹp trong đó, thực là văn chương cũng khó thể hình dung. Bởi vậy dù cho sau mỗi lần đều sẽ bị mỏi eo đau lưng, nhưng lại ăn vào trong xương tủy mới biết vị đều nhịn không được mà trông chờ đến lần sau.

Lần này cũng không ngoại lệ.

Sau đó, Đào Mặc lưu luyến mà dựa vào lồng ngực Cố Xạ.

Cố Xạ đột nhiên nói: “Chuyện này không nên ham muốn nhiều, ngươi là nam tử, suy cho cùng cũng khác với nữ tử. Ngươi và ta còn nhiều thời gian, không bằng tiết kiệm sức lực để dành lâu dài.”

Đào Mặc sửng sốt, sau đó nghe ra tiếu ý trong lời nói của y, vừa xấu hổ vừa ngượng ngùng vừa cảm động, nhịn không được ngẩng đầu lên thử thăm dò vươn cổ hôn lên cằm y một cái. Thân người hắn vẫn đang tiếp xúc y, xuân ý trong mắt vẫn chưa tiêu tan, Cố Xạ nhìn dáng vẻ hắn như vậy, không khác gì lời mời gọi vừa e thẹn vừa nhút nhát.

Mắt Cố Xạ dần tối lại, nâng tay đè vai hắn xuống, lần nữa áp hắn xuống dưới thân, thấp giọng cười nói: “Thỉnh thoảng phóng túng cũng không sao.”

https://thuviensach.vn

Trong trướng xuân ý nồng đậm, chợt nghe tiếng bước chân dồn dập từ bên ngoài, Hách Quả Tử ở ngoài kêu lên: “Lão Đào trở về rồi!”

https://thuviensach.vn

THỨC NHỮ BẤT THỨC ĐINH

Tô Du Bính

www.dtv-ebook.com

Chương 123: Phiên Ngoại: Tranh Giá Trang [6]

Nửa đêm canh ba, tuyệt không phải là lúc để đến thăm. Lão Đào vốn không phải người gấp đến mức không kiên nhẫn nổi như vậy, lúc này lão đến, tất có nguyên do.

Đào Mặc vội vàng đứng dậy đến thính đường, chỉ thấy sắc mặt Lão Đào xám xanh, sống lưng khom xuống ngồi tại nơi đó, như là bệnh nặng vừa khỏi, không khỏi kinh ngạc: “Lão Đào? Phát sinh chuyện gì?”

Lão Đào nhìn thấy hắn, khẽ nâng tay nói: “Thiếu gia.”

Đào Mặc đi đến bên cạnh lão, thấy lão trắng bệch, huyết sắc hoàn toàn không có, khác xa với thần thái sáng láng thường ngày, càng lo lắng nói: “Rốt cuộc là phát sinh chuyện gì?”

Lão Đào thở dài nói: “Việc này nói rất dài, tạm thời không đề cập tới. Lần nay ta tới là vì hai chuyện. Chuyện thứ nhất, Giám sát Ngự sử vừa xử lý vụ án Hoàng Quảng Đức. Nhưng không đợi phán quyết từ trên xuống, Hoàng Quảng Đức đã tự sát tạ tội. Trước lúc chết, hắn có viết giấy nhận tội, đem tất cả tội lỗi ôm vào thân, nhưng Giám sát Ngự sử hình như không muốn kết án như vậy, e là còn muốn truy tra thêm nữa, quyết định tịch biên gia sản.”

Đào Mặc nhịn không được cũng thở dài.

Nói đến, hắn đối với Hoàng Quảng Đức cũng coi như thù sâu tựa biển, hôm nay nghe hắn sợ tội tự sát Đào Mặc trong sự vui mừng cũng có vài phần cảm khái. Kết cục của Hoàng Quảng Đức vừa vặn cho hắn một lời

https://thuviensach.vn

cảnh báo. Thân tại quan trường, rất dễ bị quyền thế tài phú mê hoặc, nếu vì vậy mà mất đi bản tính, quên mất mong muốn ban đầu lúc làm quan, vậy thì dù bách tính có chịu đựng, thì trời cũng sẽ trừng phạt!

Đào Mặc nói: “Đây là chuyện thứ nhất, vậy chuyện thứ hai thì sao?”

Lão Đào nói: “Ta phải rời đi một chuyến.”

Đào Mặc cau mày nói: “Bây giờ?”

Lão Đào liếc Hách Quả Tử một cái.

Hách Quả Tử lập tức nói: “Lão Đào vốn chỉ định lưu lại một lời nhắn rồi đi, nhưng ta kéo lão vào đây. Thiếu gia, người khuyên lão đi, trên người lão rõ ràng đã thụ thương, lại không chịu tĩnh dưỡng cho tốt, còn muốn chạy đông chạy tây, cũng không biết tuổi đã cao rồi.”

Lão Đào vừa nghe hắn cằn nhằn liên miên, đầu lại đau muốn nứt ra, nói với Đào Mặc: “Thiếu gia, người biết ta thân mang võ công, người bình thường không thể tổn thương được ta.”

Hách Quả Tử nói: “Người bình thường không tổn thương được lão, cho nên vết thương của lão hiển nhiên không phải người tầm thường gây ra. Đây chẳng lẽ không phải còn nguy hiểm hơn sao?”

Lão Đào nói: “Thiếu gia, người cứ yên tâm.”

Hách Quả Tử nói: “Thương thế của lão như vậy, làm sao yên tâm.”

Đào Mặc bị bọn họ ngươi một lời ta một lời nghe đến nhức đầu, chỉ cảm thấy so với lúc lên công đường thẩm án còn gian nan hơn gấp trăm lần, ánh mắt bất giác tìm đến thân ảnh Cố Xạ.

Dường như là thần giao cách cảm, Cố Xạ vừa vặn khoác áo mà vào.

https://thuviensach.vn

Dù Lão Đào không biết Đào Mặc và Cố Xạ đang làm gì trước đó, nhưng coi sắc mặt Cố Xạ lúc này, cũng đoán được vài phần, mặt lão không khỏi hơi đỏ lên. “Cố công tử, quấy rầy rồi.”

Sáu chữ, ý vị thâm trường.

Cố Xạ nhìn sắc mặt lão, nhíu nhíu mày, đi tới vươn tay ra.

Lão Đào ngẩn người, lưỡng lự đưa tay tới.

Cố Xạ bắt mạch cho lão, hồi lâu mới nói: “Nội thương?”

Lão Đào thấy không giấu được nữa, đành đáp: “Chỉ là bọn đạo chích nho nhỏ trong võ lâm, không đáng nhắc đến.”

Cố Xạ buông tay nói: “Thụ thương rất nặng.”

Lúc trước Hách Quả Tử nói Đào Mặc vẫn còn bán tín ban nghi, bây giờ nghe Cố Xạ cũng nói vậy, Đào Mặc không thể nghi ngờ nữa, nói với Lão Đào: “Lão vẫn nên lưu lại tĩnh dưỡng, có chuyện gì cứ giao cho Hách Quả Tử đi làm là được.”

Hách Quả Tử đứng ở bên cũng đáp ứng.

Lão Đào thở dài nói: “Việc này không tự ta đi thì không được.”

Đào Mặc, Hách Quả Tử chăm chăm nhìn lão, ngay cả Cố Xạ trong mắt cũng biểu lộ vài phần không ủng hộ.

Lão Đào nói: “Chuyện đã tới nước này, ta cũng không giấu các ngươi nữa. Kỳ thực, ta chính là Trưởng lão Ma giáo.”

Đào Mặc đã sớm biết trước, không phản ứng gì.

Hách Quả Tử thì căn bản đối với Ma giáo không có phản ứng.

https://thuviensach.vn

Cố Xạ lão thần tại tại, dường như đối với đáp án này cũng không giật mình.

Ba người bọn họ đều mang biểu tình bình tĩnh như vậy, lại khiến cho Lão Đào tự thấy có chút kinh ngạc, “Các ngươi còn nhớ Mộc Xuân lúc trước đã từng đến ở nha môn chúng ta một thời gian? Hắn cũng là một trưởng lão trong giáo ta. Lúc trước hắn vội vàng ly khai, là vì giáo ta gặp phải công kích của dị quốc giáo phái ở biên cảnh.”

Chuyện trong giang hồ, Đào Mặc và Hách Quả Tử không hiểu. Cố Xạ tuy hiểu, nhưng y cũng không phải là người trong giang hồ, đối với ân oán võ lâm cũng chỉ nghe qua mà thôi, cũng không lưu tâm. Bởi vậy ba người vẫn như trước không biểu lộ bất kì biểu tình kinh ngạc gì cả.

Lão Đào tiếp tục nói: “Nhưng dị giáo kia thập phần thần bí, võ công cũng rất quỷ dị. Đoan Mộc, a, cũng chính là Mộc Xuân trong một lần tấn công đối phương đã mất tích rồi.”

“A. Mất tích!” Đào Mặc nghe đến đó cuối cùng cũng hiểu, “Vậy có tìm được chưa?”

Lão Đào lắc đầu, “Ta ở kinh thành nghe được tin, liền chạy tới hội họp cùng những trưởng lão khác, chuẩn bị cùng quay về Bễ Nghễ sơn thương nghị việc này. Ai ngờ chúng ta gặp phải phục kích trên đường!”

Đào Mặc hỏi: “Là người của dị giáo?”

Lão Đào nói: “Vẫn chưa biết được, chỉ là võ công của đối phương đích xác nghe cũng chưa nghe, thấy cũng chưa từng thấy, e rằng mười phần chính là người trong dị giáo.”

Hách Quả Tử không nhịn được hỏi: “Vậy sau đó thì sao?” Hắn đã coi Lão Đào như thuyết thư tiên sinh, nghe đến say mê.

https://thuviensach.vn

Lão Đào nói: “Chúng ta đều bị thương, đương nhiên, đối phương cũng đạt được lợi ích gì. May là trong thời khắc mấu chốt, Minh tôn và Tuyết Y Hầu đuổi tới, mới lưu lại cho đối phương vài cái mạng!”

Đào Mặc nghe vậy thì thất sắc, khóe miệng giật giật, cuối cùng không nói gì. Giang hồ và quan trường suy cho cùng vẫn là hai thế giới khác nhau. Hắn vẫn cho rằng mạng người nặng hơn cả trời, nhưng Lão Đào lại coi mạng người như cỏ rác, đây vốn dĩ là hai quan niệm trái ngược nhau, nhưng hắn lại không thể xoay chuyển cách nghĩ của Lão Đào. Dù hắn chưa bao giờ dính vào giang hồ, nhưng cũng biết cuộc sống của người giang hồ đều là lưỡi đao nhiễm máu, có chút bất cẩn, liền tan xương nát thịt, hài cốt không còn. Đây là quy luật của giang hồ.

Lão Đào nhìn thần sắc Đào Mặc liền biết hắn nghe mình nhắc tới mạng người thì có chút không vui, vội chuyển đề tài: “Sau đó ta sợ thiếu gia lo lắng, liền vội vàng cáo từ bọn họ, chạy về đây.”

Hách Quả Tử nói: “Một mình lão chạy về, trên đường lại gặp phải phục kích thì làm sao?”

Lão Đào ha ha cười lạnh: “Ngươi cho là dị giáo kia thật có nhiều cao thủ nhất lưu đếm không hết sao? Ta thấy nhóm người nửa đường chặn chúng ta kia đã là cao thủ trong giáo bọn họ dốc toàn bộ lực lượng ra rồi, đâu dễ tìm ra một nhóm người nào như vậy nữa.”

Đào Mặc nói: “Vậy lão nói muốn rời đi là đi…”

“Đến biên cảnh.” Lão Đào nói, “Đoan Mộc là người trong Ma giáo ta, vô luận như thế nào cũng không thể để hắn rơi vào tay dị giáo!”

Đào Mặc nói: “Nhưng thương thế của lão chưa lành.”

Lão Đào nói: “Vết thương nho nhỏ này, trên đường cũng có thể dưỡng tốt.”

https://thuviensach.vn

Đào Mặc quay đầu nhìn Cố Xạ, dường như muốn trưng cầu ý kiến y.

Cố Xạ nói: “Đào lão nhất định có chừng mực của Đào lão.”

Đào Mặc nhíu nhíu mày, cuối cùng chỉ có thể thở dài. Lão Đào là Trưởng lão Ma giáo, mình đối với lão vốn không có khả năng trói buộc. Lão đến nhắn một câu, là bởi vì trong lòng lão lo lắng cho bọn họ, nếu lão không nói tiếng nào mà rời đi, đám người Đào Mặc cũng không còn cách nào.

Chuyện đã như vậy, Đào Mặc kiên định cả đêm không ngủ, sang hôm sau, lại cùng Cố Xạ đi, tiễn Lão Đào ra ngoài thành.

Lão Đào ngồi trong xe ngựa, nhìn ánh mắt lưu luyến không rời của Đào Mặc, cười gượng gạo nói: “Tiễn người ngàn dặm cuối cùng cũng phải từ biệt, không bằng tiễn đến đây thôi.”

Đào Mặc nắm tay lão, thành khẩn nói: “Nếu gặp phải chuyện gì, liền quay về Đàm Dương huyện, ta ở Đàm Dương huyện chờ lão.”

Lão Đào cười nói: “Chẳng lẽ phải gặp phải chuyện gì mới có thể về? Dù không gặp phải chuyện gì ta cũng sẽ trở về. Nơi đây chính là nhà ta mà.” Những ngày ở Đàm Dương huyện, khiến lão bất tri bất giác quên rằng mình đã từng là Trưởng lão Ma giáo oai phong một thời, dần dần thích ứng với vị trí lão quản gia của nha môn. Lần này nếu không phải Đoan Mộc Hồi Xuân xảy ra chuyện, chỉ sợ những năm cuối đời của lão cứ như vậy mà quy ẩn điền viên, không hỏi đến thế sự nữa rồi.

Đào Mặc nghe lão nói như vậy, mới miễn cưỡng cười cười, lại dặn dò Lão Đào vài câu, mới cùng Cố Xạ xuống xe.

Nhìn xe ngựa Lão Đào đi xa dần, Đào Mặc trong lòng trĩu nặng.”Có lẽ ta nên giữ lão lại.” Dù sao tuổi cũng đã cao như vậy. Hắn nhớ tới phụ thân mình, trong lòng càng khó chịu.

https://thuviensach.vn

Cố Xạ nói: “Nếu lão muốn ở lại, sẽ tự mình lưu lại. Nếu lão muốn đi, thì có ai ngăn được.”

Đào Mặc im lặng.

Cố Xạ đột nhiên ôm hắn vào lòng.

Đào Mặc hơi ngạc nhiên. Từ lúc thành thân với Cố Xạ đến nay, y rất ít khi biểu lộ cử chỉ thân mật như vậy ở bên ngoài.

“Nếu ngươi nghĩ đến lão, thì cai quản thật tốt Đàm Dương huyện, để sau này lão trở về không có gì lo lắng.” Cố Xạ nhẹ giọng nói.

Đào Mặc chậm rãi đưa tay, vòng qua eo y. Cảm xúc chân thật khiến tâm hắn nhất thời trấn định lại, khóe miệng không kiềm được giương lên, “Được. Chúng ta cùng nhau cai quản Đàm Dương huyện này?”

“Chúng ta?” Cố Xạ cười cười, buông tay, “Ta chỉ là một thường dân áo vải.”

Đào Mặc ngập ngừng: “Nhưng mà…”

“Ta chỉ quan tâm quản lý tốt Cố phủ, để ngươi không có gì phải lo lắng, ” Trong mắt Cố Xạ lóe lên một tia trêu cười, “làm một Huyện thái gia vợ hiền an an phận phận.”

Đào Mặc lập tức đỏ mặt, “Vậy, vậy ta mỗi tháng ta sẽ đem bổng lộc về cho ngươi.”

Cố Xạ bật cười nói: “Vậy làm phiền phu nhân rồi.”

“Chúng ta đi thôi.” Đào Mặc nắm lấy ống tay áo y, “Ta còn muốn đến huyện nha.”

Cố Xạ vươn tay ra khỏi tay áo, cầm lấy bàn tay hắn, “Hở.”

https://thuviensach.vn

“A. Ở đây có thể bị người khác nhìn thấy không?”

“Còn chưa vào thành.”

“Nhưng ngộ nhỡ bị người qua đường bắt gặp…”

“Con đường này không có người.”

“Thế nhưng…”

“Phu nhân, nếu ngươi không muốn, ta buông tay được rồi.”

Một lát sau, thanh âm xấu hổ vang lên, “Ta muốn.”

“Vậy đi chậm một chút đi.”

“Ừ.”

.

.

[Toàn văn hoàn]

https://thuviensach.vn